Adam Boniecki

-

HERBARZ POLSKI

HERBARZ POLSKI

CZĘŚĆ I.

WIADOMOŚCI HISTORYCZNO-GENEALOGICZNE
O RODACH SZLACHECKICH.

UŁOŻYŁ I WYDAŁ

Adam Boniecki.

Tom V.

WARSZAWA
Skład główny Gebethner i Wolff w Warszawie.
G. GEBETHNER I SP. W KRAKOWIE.

1902.

Дозволено Цензурою.
Варшава, 9 Мая 1902 года.

HERBARZ·
POLSKI·

Druk Warszawskiego Towarzystwa Akcyjnego Artystyczno-Wydawniczego.

D.

(Dalszy ciąg).

DOWIATTOWIE h. GRYF, przydomku Wiłłojć v. z Willi, w księstwie żmudzkiem. Z wyroku biskupa łuckiego Jerzego, wydanego w 1539 r., pokazuje się, że żyjący w końcu XV-go wieku Jerzy Dowiatt, miał dwóch synów: Jana i Andrzeja. Jan zostawił syna Andrzeja i córkę Miłę; Andrzej zaś syna Jana. Ten Jan, ożenił się z wdową po stryjecznym bracie Andrzeju i zabrał cały jego i jego siostry majątek. Wskutek skargi jednak Miły, został skazany przez komisyę królewską, na zwrot jej ojcowizny. Po Andrzeju, bracie Miły, zostało dwóch synów: Willus i Janel, czyli Jan, którzy pokrzywdzeni przez rewizorów dóbr królewskich włości szawelskiej, wnieśli skargę do króla i zyskali 1568 r. nakaz do starosty Chodkiewicza, aby ich zostawił w spokojnem posiadaniu dóbr ojczystych, w powiecie szawelskim.

Herb Gryf.

Willus miał dwóch synów: Bartłomieja i Grzegorza, pisanych w aktach Willusowiczami, lub Wiłajtys i Wiłłujć, co potomkowie ich w XVII w. zmienili na przydomek *Wiłłojć* lub *z Willi.* Ci dwaj bracia sprzedali 1584 r. część ojcowizny swej Auksztas Sodas (dziś Aukszodzie), a w 1619 r. Bartłomiej Wiłłujć Dowiatt i inni ziemianie powiatu szawelskiego, zyskali nakaz królewski, zwrotu zabranych im dóbr i wynagrodzenia krzywd zrządzonych, odjęciem części ojcowizny przez rewizorów królewskich. Jakób, syn Bartłomieja, wraz z żoną Elżbietą, córką Walentego Monkiewicza, nabył 1658 r. od Dowgiełłowicza, części Tatuć, a w 1666 r. drugą część tych dóbr od brata swego rodzonego Michała, który ją wziął w działach z bratem Piotrem. Synowie Jakóba Bartłomiejowicza: ksiądz Ignacy Michał, Jan, Stanisław, Piotr i Stefan, zeznali

1686 r. dział dóbr po ojcu i po stryju Michale odziedziczonych i oddają Tatucie Stefanowi. Syn tego Stefana Jan, sprzedał 1714 r. Tatucie Dowejce, za 2000 tynfów, a nabył z czasem Auksztelki-Szlepkiszki. Z Magdaleny Gruździówny, pozostawił synów: Kazimierza, Jana i Mateusza, z których Kazimierz sprzedał swój dział w Auksztelkach 1766 r. bratu Mateuszowi. Jana, z żony Maryanny Sielskiej, synowie: Antoni, Franciszek i Jakób, sprzedali 1791 r. swoje części tychże dóbr po ojcu Janie i po dziadzie Janie, bratu stryjecznemu Józefowi, synowi Mateusza. Antoni, syn Jana, z żony, Elżbiety Skowdwiłówny, miał syna Ignacego, który wraz z bratem stryjecznym Józefem, synem Franciszka, i stryjem Jakóbem, i innymi członkami rodziny, wywiedli się ze szlachectwa 1804 r. przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Mateusz, syn Jana, wraz z synami urodzonymi z Konstancyi Wojtkiewiczówny, Józefem, Tadeuszem, Tomaszem i Andrzejem, w latach 1784—1787 wnieśli manifest do ksiąg szawelskich, o spaleniu się Auksztelek-Szlepkiszek i wszelkich posiadanych przywilejów i dokumentów, jako to: danych Jakóbowi na Aukszodzie - Dowiacie, synowi jego Stefanowi na Tatucie, a tego synowi Janowi na Auksztelki. Mateusz nabył 1786 r. Hruzdziszki. Z synów jego: Józef, rotmistrz ks. żmudzkiego 1780 r. (DW. 96 f. 622), skupuje Auksztelki od braci rodzonych i stryjecznych, w latach 1791—1793; Andrzej, viceregent ziemski żmudzki 1796 r.; Tadeusz, z żony Konstancyi Skowdwiłówny, miał synów: Kajetana i Onufrego, którzy wraz z ojcem i stryjami trzema i dalszą rodziną wymienieni przy wywodzie ze szlachectwa z 1804 r.

Stanisław, syn Jakóba Bartłomiejowicza, zabezpieczył 1680 r. żonie swej Katarzynie, córce Bartłomieja Borzechowskiego, 200 kóp gr. lit. posagu na Tatuciach. Z testamentu teścia z 1699 r. dostał część w Małych Palekach, zwaną Borzechowszczyzna. Tak on, jak i syn jego Jan, skupowali różne części w tejże włości, która z czasem nazwaną została Dowiattowem. Jan, testamentem pisanym 1764 r., rozdzielił dobra swoje, a mianowicie: pięć działów różnie nazwanych, w Małych Palekach, powiecie widuklejskim, między synów swych: Jakóba, Kazimierza i Franciszka, i wnuka Jerzego, syna Franciszka. Z synów tych: Jakób część swoją Dowiattowa ustąpił 1765 r. synowi Jerzemu. Franciszek, oprócz Jerzego, miał jeszcze drugiego syna Ignacego, regenta ziemskiego szawelskiego 1784 r., następnie rotmistrza smoleńskiego, a w końcu marszałka szlachty powiatu szawelskiego, który z bratem Jerzym zeznał 1801 r. dział Małych Palek, czyli Dowiattowa, po ojcu Franciszku, dziadzie Janie i pradziadzie Stanisławie odziedziczonych, a w 1804 r. z bratem Jerzym i resztą rodziny, wywiódł się ze szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską. Wywód ten potwierdzony został 1832 r. przez Heroldyę w Petersburgu, na podstawie wymienionych wyżej aktów, wyjętych z ksiąg ziemskich ks. żmudzkiego, powiatu szawelskiego.

Jerzy, piwniczy żmudzki 1771 r., nabył Gudziesze od Szemiotta 1775 r. Mianowany łowczym żmudzkim 1776 r., sędzią grodzkim szawelskim 1784 r., został posłem na sejm 1786 r., a na sejmiku 1795 r. obrany prezydentem sądu grodzkiego szawelskiego. W 1792 r. przekazał dzieciom swoim, zrodzonym z Wiktoryi Gąsiewskiej: Kalikstowi, Maurycemu, Joannie, Antoninie, Aloizie i Karolinie, dobra Dowiattowo, na których zabezpieczony był posag ich matki, wynoszący 29,000 fl. Jerzy umarł 1798 r., a z dzieci jego: Joanna, wyszła 1-o v. za generała

Stetkiewicza, 2-o v. za Mirskiego; Antonina za Stankuna; Aloiza za Jamonta; Karolina za Gedymina.

Kalikst, ur. 1776 r., porucznik lekkiej jazdy b. wojsk polskich, ranny i wzięty do niewoli pod Bautzen 1807 r., marszałek powiatu szawelskiego, dziedzic Dowiattowa, zmarł 1861 r. Ożeniony z Barbarą Lubicz Świderską, zmarłą 1861 r., miał z niej córki: Pamelę za Antonim Bohdanowiczem i Jadwigę za Bronisławem Sobolewskim i synów: Fryderyka, zmarłego młodo i Jerzego, ur. 1825 r., kapitana gwardyi wojsk cesarsko - rosyjskich, dziedzica Dowiattowa i innych włości, zmarłego 1893 r., który z żony, Stefanii Komorowskiej, miał synów: Jerzego, ur. 1875 r., Włodzimierza, ur. 1876 r., Jana, ur. 1877 r. i córkę Ewelinę.

Maurycy, starszy syn Jerzego, oficer wojsk cesarsko - rosyjskich, z żony, Maryanny Łapieniczówny, zostawił synów: Floryana, ur. 1817 r., zmarłego młodo i Kajetana, ur. 1820 r., zmarłego 1870 r., po którym, z żony Wiktoryi z Grudzińskich, synowie: Maurycy, ur. 1849 r., Wiktor, ur. 1855 r., Jan, ur. 1865 r. i Władysław, ur. 1868 r. i ośm córek.

Jan Hieronim, podstarości żmudzki 1656 r. (Akta XII). Władysław Jaroszewicz Dowiatt, dziedzic Dowiatt 1689 r. (Pac.). Manifest szlachty litewskiej z 1763 r. podpisali: Dionizy, Hieronim, Dominik, Józef i Jakób (V. L.). Jan Mateusz i Aleksander Jakób, synowie Jana, wnukowie Jerzego, prawnukowie Dominika, praprawnukowie Macieja, syna Tomasza, dziedzica 1687 r. Trep, wywiedli się ze szlachectwa 1801 r. przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Mają być na Litwie także Dowiattowie h. Habdank i h. Lubicz (Pol.).

z DOWIEZINA, w powiecie brzeskim (dziś Dobierzyn), h. ŁABĘDŹ. Krzesław, przedstawiciel rodu Łabędziców, podpisał 1433 r. przyrzeczenie ziemi brzeskiej, obioru syna Jagiełły królem (Rz. M.).

DOWKINTOWIE h. KORAB'. Mikołaj, dziedzic Biryk w telszewskim, miał syna Franciszka, który część Biryk sprzedał 1731 r., a część podzielił między synów: Franciszka i Józefa. Tadeusz, syn Franciszka i Józef, syn Józefa, wylegitymowali się ze szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską 1804 r. (Z teki M. Brenszteina).

DOWKSZA, patrz *Dauksza*.

DOWMATOWIE. Król Zygmunt potwierdził w 1521 r. nadanie ziemianinowi owruckiemu Dowmatowi, Iślewczyzny, w powiecie owruckim, przez wojewodę kijowskiego Niemirowicza (ML. 12 f. 96). Franciszek pisał się z województwem trockiem na elekcyę Stanisława Augusta.

DOWMONTOWIE h. BAWOLA GŁOWA, NIECZUJA i POGOŃ (Pol.) w ks. żmudzkiem i województwie brzeskiem litewskiem. Adam i Ezof Stanisławowicze Dowmontowie, ziemianie żmudzcy 1597 r. (Akta XIV). Jan Dowmont, chorąży wilkomierski i namiestnik wileński 1614 r. Jerzy, poseł do Moskwy 1688 r. (Arch. Zbor. Dok. VII). Michał w województwie wileńskiem 1698 r. (Akta VIII).

Stefan, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 r. (Obl. Warsz. 49 f. 605). Andrzej i Tadeusz w województwie brzeskiem litewskiem 1732 r. (Akta IV). Jozafat, dziedzic Okuczewa, w połockiem, 1755 r. (Gr. Połoc. f. 463). Porównaj *Domont*.

Znak pieczętny Dowmuntowicza.

DOWMUNTOWICZA Jewłaszki pieczęć z 1431 roku przedstawia znak obok zamieszczony (Piekosiński. Heraldyka f. 219).

DOWNAROWICZOWIE h. PRZYJACIEL w ziemi wiskiej i w W. Ks. Litewskiem. Krzysztof, ożeniony z Heleną Kisielówną, ziemianin witebski 1629 r. Zacharyasz Downarowicz Butrymowicz z żoną, Krystyną z Żukowskich, manifestują 1665 r. o stracie przywilejów książąt mścisławskich, przy zdobyciu Mścisławia 1654 r. Dziedzice Jurkowszczyzny i Bołwinówki, procesują się 1660 i 1663 r., z sąsiadami o najazdy (Ist. Jur. Mat. XXI i XXV). Piotr Daniel Downarowicz zabezpieczył żonie, Maryannie z Grabowskich, 6,000 fl. 1660 r. (M. 201 f. 522). Tenże sam Piotr Daniel, skarbnik kowieński 1670 r., z drugiej żony, Apolonii Gutowskiej, pozostawił syna Stanisława, żyjącego 1691 r. (Zap. Lub. 67 f. 834). Elekcyę Augusta II-go podpisali z ziemią wiską: Józef i Stanisław, poseł ziemi wiskiej, a z województwem wileńskiem Michał. Michał w województwie nowogrodzkiem 1719 r. (Akta IV). Michał, stronnik Augusta III-go, głosował na niego 1733 r. (Obl. Warsz. 49 f. 610). Szymon, podczaszy owrucki, 1752 r., Franciszek, Józef, cześnik oszmiański, Antoni, Jerzy, Tadeusz i Dominik, podpisali manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.). Andrzej z ziemią wiską, Antoni i Franciszek z powiatem oszmiańskim, Antoni, Stanisław i Szymon, z powiatem słonimskim, podpisali elekcyę Stanisława Augusta.

Herb Przyjaciel.

Józef, cześnik oszmiański, konsyliarz konfederacyi generalnej W. Ks. Litewskiego 1764 r. Józef, sędzia grodzki miński 1779 r. Antoni, sędzia oszmiański 1764 r. Józef, sędzia grodzki oszmiański 1767 r. Józef, sekretarz pieczęci mniejszej litewskiej 1764 r. Tadeusz, chorąży i poseł rzeczycki na sejm czteroletni. Michał, podczaszy inflancki, pozostawł syna Michała, poborcę grodzieńskiego 1790 r. (DW. 106 f. 1393). Michał, chorąży wojsk litewskich 1797 r. (Akta XII). Andrzej, z podpisarza ziemskiego wiskiego, skarbnik 1767 r., miecznik 1774 r., wojski większy 1782 r., cześnik wiski 1784 r. Regentem ziemskim i grodzkim wiskim był 1767 r., a podstarościm i sędzią grodzkim 1773 r. Andrzej nabył od Walickiego Witkowo 1784 r., był zaś właścicielem Olszyn, Gutów i Wyłudzina, które nabył od Podoskiego 1779 r. (DW. 100 f. 201; 106 f. 946 i 95 f. 124). N., pułkownik b. wojsk polskich, ranny pod Gdańskiem 1807 r.

Bartłomiej, dziedzic Jasiuliszek i Swirn, zostawił synów: Kazimierza i Jerzego, który przeniósł się w białostockie i od niego ma pochodzić gałąź wylegitymowana w Królestwie. Kazimierza syn Jan, łowczy wilkomierski, miał synów: Ignacego, starostę jodkańskiego, który będąc bezdzietny, ustąpił Jasiuliszek bra-

tankowi i Ksawerego, dworzanina skarbowego litewskiego, po którym z ks. Giedrojciówny, córka N. Worotyńcowa i synowie: Aleksander i Stanisław. Aleksander, ożeniony z Magdaleną Wilejkówną, dziedzic Jasiuliszek, ma syna Ignacego, ożenionego z Korejwianką i córki: Bronisławę Kobyłecką i Elżbietę. Stanisława syn Medard, nabył Łochów w Królestwie, a z żony, Stefanii Hornowskiej, ma dzieci: Stanisława, Medarda, Kazimierza i Maryę.

Stanisław, właściciel Dybła 1768 r., miał dwóch synów: Jana i Stanisława. Stanisław i Konstancya Mleczkowa, dzieci Jana i Józefy Narzymskiej, a Marceli, Sabina i Augusta, dzieci Stanisława i Karoliny Łempickiej, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1837 r. (A. b. Her.).

Hilary, Antoni, Michał i Franciszek, synowie Jana, Aleksander, Józef, Feliks z synami: Kasprem i Karolem, synowie Józefa, a wszyscy wnukowie Franciszka, prawnukowie Piotra Michała, dziedzica 1678 r. dóbr Male, dowiedli szlachectwa 1804 r. przed Deputacyą Wywodową wileńską.

DOWOJNOWIE v. DOWOJNOWICZOWIE h. SZELIGA, w W. Ks. Litewskiem. Dowojna, syn Wysigirda, podpisał 1401 r. wraz z drugimi panami litewskimi przyrzeczenie, że dochowają wierności królowi polskiemu (Cod. Epist. Vit.).

Olechno Dowojnowicz, świadek 1432 r. na akcie, którym w. ks. Zygmunt przyrzeka wierność królowi polskiemu, a 1436 r. na przywileju danym przez tegoż wiel. księcia kapitule wileńskiej (Skarb. Danił.). W 1434 r. otrzymał Olechno od wielkiego księcia Zygmunta wieś Małkowice (ML. 2 f. 62). W 1435 r. starosta lidzki, był 1452 r. namiestnikiem brzeskim; z tym tytułem wymieniony jako świadek na przywilejach Kazimierza Jag. dla Siemaszki i Chołoniewskich (ML. 36 f. 9 i 41 f. 456). Żona jego Barbara, czyli Waśka, odstąpiła posag bratu Iwaszkowi Iliniczowi (r.? ML. 2 f. 107). W 1459 r. będąc kasztelanem trockim i dzierżawcą nowogrodzkim, zapisał żonie swej Waśce, Tarasowice (Arch. Sang. I).

Herb Szeliga.

Iwaszko Dowojnowicz, dziedzic na Czaszycach, zapisał w 1459 r. żonie Annie, siostrze Mikołaja, dziedzica na Junoszy, dobra Bezdowice i inne (Inw. Arch. Kor. i Skarb. Danił.). Anna, wdowa po nim, uposażyła kościół w Krupie 1460 roku; z zapisu tego widać, że miała córki: Helenę i Ulianę, i syna Piotra, który na zapis matki nie zgodził się i trzecią część zapisanej wsi Jastrabli sobie zatrzymał. O potomstwie jego patrz *Krupski* (Żyw. Bisk. Wil.).

Andruszko Dowojnowicz, miał być jednym z posłów Kazimierza Jag. na zjazd piotrkowski 1446 r. (Dług.).

Iwaszko Andrzejewicz Dowojnowicz, otrzymał 1475 r. od Kazimierza Jag. Satyjów (Arch. Sang. III). Tenże Iwan Dowojnowicz, namiestnik wołkowyski w latach 1484 — 1494, a namiestnik dorsuniski w 1499 r., miał syna Jana, oraz córkę Jadwigę, żonę Mikołaja Gabryjałowicza (ML. 9 f. 60).

Król Zygmunt potwierdził w 1508 r. Janowi Janowiczowi Dowojnowiczowi prawo posiadania dóbr Indury i Giełz (ML. 8). Tenże Jan, żona jego Anna Piotrówna i córki: Zofia, Katarzyna, Anna i N. Janowa, sprzedali Satyjów Ostrogskiemu 1522 r. (ML. 15 f. 45). W 1523 r. zapisał Jan Giełzy żonie swej, który to zapis potwierdził król Zygmunt w tymże roku (ML. 16 f. 77). W 1526 r. pożycza Jan od Gasztołda 100 kóp gr. lit., a w 1527 r. zastawia Kurzeniec Zofii Stanisławównie, żonie brata swego stryjecznego, Andrzeja Jakóbowicza Dowojny (ML. 2). Jedna z córek jego Zofia, była w 1547 r. żoną kniazia Bohdana Lubeckiego, a druga Hanna, żoną Andrzeja Paderewskiego.

Jakób Dowojnowicz, brat Iwaszka, namiestnik drohicki w latach 1486—1499, dwa razy zawierał śluby małżeńskie. Pierwszą jego żoną była Fedka, z którą w 1435 r. (?) kwituje Karczewskiego; drugą Hanna, która w 1507 r. ma sprawę z Hlebowiczem (Inw. Arch. Kor. Woj. Podl. i ML. 10 f. 257). Zostawił synów dwóch: Jerzego i Andrzeja (ML. 13 f. 288).

Jerzy Jakóbowicz Dowojnowicz, w 1507 r. namiestnik dowgowski, a w latach 1517 — 1522 wilkomierski.

Andrzej Jakóbowicz Dowojnowicz, podkomorzy nadworny litewski, otrzymał w 1506 r. od Aleksandra Jag. dobra Iszczołnę, w powiecie lidzkim (ML. 2 f. 61). W 1508 r. jest namiestnikiem ejszyskim. W 1520 r. otrzymał konsens na wykupienie starostwa koniewskiego i dubickiego, z rąk Jundziłła, a w 1522 r. na dzierżawę wysokodworską, którą trzymał Świrszczowski. Jednakże nabycie tej ostatniej dzierżawy nie przyszło do skutku (ML. 12 i 16), w 1526 r. i dzierżawca knyszyński. Umarł w 1527 r. (ML. 15). Z żony, Zofii Stanisławówny, o której wzmiankowaliśmy wyżej, mówiąc o zastawie Kurzeniec, miał syna Stanisława i córkę Hannę, którzy w 1547 r. zawierają umowę, dotyczącą dóbr Iszczołny, Swojaczyc, Horodyszcza i innych (ML. 2).

Hanna Andrzejówna Dowojnówna, jest w 1546 r. żoną Hieronima Koryckiego, koniuszego koronnego i litewskiego (ML. 62 f. 37).

Zygmunt August dozwolił w 1541 roku Stanisławowi Andrzejowiczowi Dowojnie, staroście mereckiemu, zamienić wieś Iszczołnę na miasto i ustanowił tamże targi (ML. 62 f. 260). W 1547 r. wydał mu ekspektatywę na podkomorstwo litewskie, w 1550 r. nadał dobra Jahorczyce i kilku poddanych ze starostwa wasiliskiego, a w 1560 r. pięć włók z dzierżawy ejszyskiej i potwierdził mu nabycie dóbr Lipiczańskich (ML. 2). W tym ostatnim roku Stanisław był i starostą przełajskim. W 1561 r. otrzymał od króla za wierną służbę dobra Przełomskie (ML. 2). W 1562 r., w którym otrzymał dobra Tytiunce, ze starostwa ejszyskiego, był starostą pińskim (ML. 2), w 1563 starostą kobryńskim i ostryńskim, 1566 r. starostą szewleńskim (?), uszpolskim i perstyńskim (Akta III f. 195). Umarł w tymże 1566 r.

Z powyższym Stanisławem żył jednocześnie inny Stanisław Dowojno, którego ojcem był Stanisław, a którego adoptował i spadkobiercą całego majątku uczynił Andrzej Niemirowicz, wojewoda kijowski. Dowiadujemy się o tem z procesu, który wytoczył Dowojnie w 1541 r. Jermolicz, o zwrot należnej mu od wojewody Niemirowicza sumy (ML. 43 f. 219). Ze sprawy z 1567 r. między córkami Zofii Dowojnównej ks. Lubeckiej wynika, że Stanisław, ojciec tego Stanisława, był także synem Iwaszka (Kniaż.). Ten Stanisław Stanisławowicz, był 1530 r.

dworzaninem królowej Bony, a w 1542 r. został wojewodą połockim (ML. 24 f. 26 i 53 f. 175). W 1546 r. ma sprawę z Dobkowiczem o Łozdzieje, a w 1547 r. sprzedaje Telaki, Patrykozy i Chroszczewo kanonikom warszawskim (ML. 61 f. 1 i 62 f. 117). W 1554 r. trzymał starostwo dryskie. Żonaty był 1-o v. z Petronelą Radziwiłłówną, starościanką żmudzką, która w 1552 r. dopełniła działu dóbr pozostałych po ojcu i matce z siostrą swoją Hanną, żoną Stanisława Kiszki (ML. 2). Taż Petronela otrzymała w 1551 r. Goniądz i Rajgród od Zygmunta Augusta (Inw. Arch. Kor. Woj. Podl.). Drugą jego żoną, poślubioną 1569 r., była Dorota Kostewiczówna, 1-o v. ks. Hołowczyńska, zmarła 1571 r. Córka z niej Dorota, umarła wkrótce po urodzeniu. Trzecią jego żoną była Barbara Iwanówna ks. Sołomerecka, 1-o v. Konstantowa Chodkiewiczowa (Kniaź. i Sap.). Wojewoda dostał się do niewoli przy zdobyciu Smoleńska 1563 r., a testamentem, sporządzonym w 1566 roku w więzieniu w Moskwie, jedną trzecią część dóbr swoich zapisał Zygmuntowi Augustowi (ML. 2). Żył jeszcze w 1571 r. (MK. 110 f. 146 [1]).

Floryan z województwem lubelskiem, a Józef Kazimierz, z województwem smoleńskiem, pisali się na elekcyę Augusta II-go. Mikołaj Dowojna, stolnik trocki, żonaty z Eleonorą Kostrowicką, sprzedał Bieliczany Bazylianom 1718 roku (Akta XI). Mikołaj Ursyn Dowojna, wojski i sędzia grodzki trocki 1745 r. N., sędzia grodzki trocki 1759 r. W województwie lubelskiem Kazimierz Dowojna, był współwłaścicielem Bystrzycy 1676 r. (Paw.).

Kazimierz z synami: Romualdem i Ignacym i Jakób, synowie Piotra, wnukowie Mikołaja Dowojny, dziedzica 1719 r. dóbr Giegużyny, dowiedli szlachectwa z h. Szeliga 1819 r. przed Deputacyą Wywodową wileńską.

DOWOLGO Jan, podpisał z powiatem pińskim, elekcyę Jana Kazimierza.

DOWSINOWIE. Stanisław Dowsin, podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.). Był on w 1786 r. rotmistrzem krożskim (Kal.).

DOWSKI Michał, podstoli piński, 1590 r. poborca tegoż powiatu (V. L.).

DOWŻKOWICZOWIE, w powiecie orszańskim. Fedora, żona 1-o v. Denisa Leszewicza, 2-o v. Krzysztofa Manowskiego 1642 r. (Ist. Jur. Mat. XXV).

DRABIŃSCY. Walenty, właściciel Czamanina, w powiecie brzeskim kujawskim, 1577 r. Wojciech, syn Stanisława, kwitował Gawłowskiego 1651 r. Anna za Wojciechem Szczkowskim 1652 r. (Gr. Przed, 25 f. 458; 73 f. 239 i 299).

DRABOWICZOWIE h. ODYNIEC z Drabówki, w województwie kijowskiem. Jan, syn Antoniego, wnuk Grzegorza i Aleksandry Dałmutówny Krupińskiej, prawnuk Jana Drabowicza, sprzedał Drabówkę Wojnie 1775 r. (DW. 92 f. 867). Klemens, porucznik twerski 1786 r. (Kal.).

---

[1]) W Encyklopedyi powszechnej pomieszano obu tych Stanisławów, robiąc z nich jednego, gdy tymczasem widzimy, że starostą mereckim był Stanisław Andrzejowicz, a wojewodą połockim Stanisław Stanisławowicz.

DRABOWICZOWIE h. SUCHEKOMNATY. Szymon, Antoni i Michał, synowie Kazimierza, wnukowie Macieja, prawnukowie Krzysztofa, praprawnukowie Dawida, syna Wojciecha, wnuka Adama, prawnuka Bartłomieja Janowicza, dowiedli szlachectwa 1811 r. przed Deputacyą Wywodową wileńską

à DRACHENFELS Filip, syn Filipa, posiada Grausten w Inflantach 1621 roku (M. 165 f. 304). Diedryk, właściciel dóbr Kekau tamże 1610 r. (Stryk.).

Herb Samson.

DRACHOWSCY h. SAMSON z Drachowa, w powiecie gnieźnieńskim. Akta gnieźnieńskie i pyzdrskie z końca XIV wieku wspominają, o Jaśku Drachowskim i o Gotardzie, Bartłomieju i Stanisławie z Drachowa (Leksz.). Mikołaj, syn Stanisława, 1442 r. na uniwersytecie krakowskim. Wiszak, Wincenty, Jakób, Mikołaj, Jarosław, Jan, Grzymisława, Jan, Piotr, Jan, Maciej, Andrzej, Wojciech i Tomasz z Drachowa, przegrali 1443 r. sprawę z Ludzickimi, o patronat kościoła Św. Wawrzyńca w Gnieźnie (Kor. Kan. II f. 127). Bartłomiej Drachowski procesował Obodzieńskiego 1497 r. Tenże Bartłomiej, za siebie i brata swego Jana, stawił się w tymże roku na wojnę wołoską (St. Pr. P. P. VII f. 89 i 281). Jan, Błażej i Albert, właściciele Drachowa 1580 r. (Paw.). Kazimierz i Andrzej, z województwem kaliskiem, a Franciszek, Stanisław na Drachowie i Maciej, z województwem poznańskiem, pisali się na elekcyę Augusta II-go.

DRACZEWSCY v. DRAKIEWSCY h. PRZYJACIEL są na Wołyniu.

DRACZEWSCY h. RADWAN, w województwie kijowskiem. Eustachy Draczewski, właściciel Kościuszek w województwie kijowskiem, 1696 r., testamentem sporządzonym tamże w 1705 r., zapisał powyższe dobra synowi Danielowi, urodzonemu z Elżbiety Konradzkiej, który też do nich wprowadzonym został 1706 r (Gr. Kijow.). Daniela, z Agaty Masłowskiej, syn Jan, towarzysz kawaleryi narodowej 1789 r., zmarły 1821 r., sprzedał w 1776 r. Kościuszki, a nabył Dąbrówkę w powiecie lipowieckim. Z Franciszki Popielównej, zaślubionej w Woronowicy 1788 r., córki jego: Magdalena Niesiołowska, Elżbieta Rakowska, Marya Wellmanowa i syn Feliks, ur. w Dąbrówce 1798 r. (metr. w Tulczynie), właściciel po ojcu tego majątku, chorąży lipowiecki, zmarły 1868 r., ożeniony z Maryą Załęską, z której córki: Cecylia Gnoińska, Marya Stefanowiczowa - Pleskowska, Cezaryna Czajkowska i synowie: Aleksander, ur. 1850 r., zmarły 1888 r., Jan Czesław, ur. w Dąbrówce 8-go Lipca 1853 r. (metr. w Monasterzyskach) i Zygmunt, ur. 1855 r., zmarły 1894 r. Jan, syn Daniela, legitymował się ze szlachectwa w gubernii kijowskiej 1804 r., syn jego Feliks, w 1832 r., a wnuk Jan Czesław, w 1853 r.

Herb Radwan.

DRACZEWSCY. Teodor, Bazyli i Stefan procesowali Kurzewskiego 1729 roku, o sumę na Draczewie (Czerniech. f. 994).

DRAGOMIROWIE v. DROGOMIROWIE, w województwie brzeskiem kujawskiem. Jakób Drogomir z Dęby, zeznał 1518 r. zapis na rzecz Feliksa, syna po swoim bracie (M. 31 f. 211). Feliks, właściciel Drzewiec i Dęby 1546 r. Hektor zeznał 1570 r. zapis dożywocia z żoną, N. Rusinowską (Gr. Przed. 5 f. 23 i 19 f. 43). Jan odstąpił pewne grunta we wsi Dęby 1570 r. bratu Marcinowi. Jan, żonaty 1563 r. z Cieplińską, pozostawił pięciu synów: Wawrzyńca, Wacława, Walentego, Bartłomieja i Wincentego. Elżbieta, córka Wawrzyńca, 1603 r. Walenty zeznał 1621 r. zapis dożywocia z żoną, Barbarą Strachnowską. Synowie jego: Walenty, Andrzej i Piotr, 1624 r. Piotr, pisarz grodzki radziejowski 1643 r. Bartłomiej żonaty z Elżbietą Bielicką 1595 r. Wincenty, żonaty z Zofią Kopydłowską, zeznał z nią zapis dożywocia 1609 r. Synowie jego: Stanisław i Adam. Marcin, syn Jakóba, właściciel na Dębach 1596 r. (Gr. Przed. 15 f. 566; 18 f. 314; 28 f. 60; 43 f. 216; 44 f. 173; 46 f. 304; 51 f. 630; 56 f. 74; 62 f. 134; 66 f. 117 i 794; 68 f. 233; 289 i 538; 58 f. 113). Patrz *Drogomir.*

DRAKOWSKI Bazyli, wojski grabowiecki 1688 r.

DRAMIŃSCY h. PRZYJACIEL i SUCHEKOMNATY. Dramińscy h. Przyjaciel wyszli z Dramina pod Raciążem, ci co używają h. Suchekomnaty, wzięli swą nazwę albo od Dramina pod Sierpcem, albo też od tego samego Dramina co pierwsi. Ponieważ oba domy wyszły z województwa płockiego i niepodobna odróżnić, do którego z nich należą występujący w aktach członkowie obu tych domów, wszystkich spotykanych Dramińskich razem zamieszczam.

Bartłomiej i Stanisław, synowie Piotra z Dramina, procesują 1518 r. Stanisława Dramińskiego o Dramino (St. Pr. P. P. VI. 98). Albert Gurdiło z Dramina, ma dowieść przeciw Bartłomiejowi, Stanisławowi i Piotrowi, że część Dramina jemu i Stanisławowi ustąpił Maciej Kampicz 1518 r. (Ibidem 99). Andrzej, Piotr i Stanisław, synowie Pawła Dramińskiego, otrzymali prawo niemieckie dla Dramina, w ziemi płockiej, 1532 r. (M. 46 f. 131). Wojciech i Maciej, synowie Dersława z Wielkiego Dramina, 1531 r. Stefan i Mikołaj, synowie Stanisława Kossaka z Wielkiego Dramina 1541 r. Jan Giza Dramiński, komornik raciązski 1539 roku (Gr. Płoc. Wiecz. 1 f. 98 i 119; 2 f. 263; 5 f. 268; 7 f. 10; 8 f. 70). Mikołaj Dramiński, syn Andrzeja Miemiec 1542 r. Jan, syn Mikołaja Miemiec 1544 r. Marcin, Mateusz i Piotr Kossakowie z Dramina Wielkiego, stryjowie, w imieniu bratanków swoich: Bartłomieja i Adama, obwiniają 1542 r. Cywińskiego, o zabicie ich ojca Mikołaja. Anna, córka Macieja, pozwała 1543 r. Piotra, Wojciecha, Stanisława i Jana, synów Bartłomieja, i Piotra, syna Stanisława, o wypędzenie z majątku (Ibidem 7 f. 117; 8 f. 91 i 369; 9 f. 262). Jan Jagiełka, syn Marcina, nabył Grochowarsk 1544 r. Sebastyan, syn Zygmunta, zabity 1544 r. przez Stanisława z Brudnic (Ibid. 9 f. 108, 111 i 383). Piotr Dramiński z Dramina-Ropiele, układa się 1543 r. z synem Feliksem i żoną jego Dorotą (Ibid. 8 f. 355). Feliks powyższy dziedziczył jeszcze 1578 r. na tymże Draminie, wspólnie z Piotrem,

synem Stanisława, Albertem, Janem i drugimi (Paw.). Dziedziczyli na Draminku 1578 r. Jan i Tyburcy, a na Draminie: Marcin, Jakób, Jan Tyburczuk, Albert, dzieci Dersława, Stanisław, syn Macieja i Jan Jagiełka (Paw.). Właścicielami Dramina, w powiecie sierpskim, 1578 r. byli: Stanisław i Niemierza, bracia i wdowa po Tyburcym (Paw.).

W województwie brzeskiem kujawskiem: Wojciech, syn Macieja, odstąpił Dramino bratu Jakóbowi 1577 r. Walenty, syn Marcina, przyznał sumę żonie, Elżbiecie Rgielewskiej, 1610 r. Piotr, syn Jana, zeznał 1611 r. zapis dożywocia z żoną, Ewą Mielińską. Jan w tymże czasie ożeniony z Anną Koziebrodzką, 1-o v. Malewską. Stanisław, syn Feliksa, 1615 r. Wojciech, zeznał 1650 r. zapis dożywocia z żoną, Jadwigą z Kąsiniewskich. Jan wprowadzony do Bierzwienny 1671 roku (Gr. Przed. 25 f. 517 i 519; 26 f. 189; 57 f. 321, 356 i 359; 61 f. 381; 73 f. 121; 77 f. 167).

Jan podpisał z województwem rawskiem, obiór króla Michała. Pisali się z województwem płockiem, na elekcyę Jana III-go: Walenty, Augusta II-go: Antoni, Franciszek, Jan, Stanisław, Stefan i Wojciech, a Stanisława Augusta: Paweł i Szymon. Walenty Karol, syn Bartłomieja i Doroty Pudencyanny z Kozińskich, wojski czerniechowski 1681 r., sprzedał 1680 r. Krasińskiemu część Grochowa (DW. 55 f. 1253 i 59 f. 677). Dorota, żona Jana Szydłowskiego, zmarła przed 1690 r. Piotr, w województwie sandomierskiem, 1697 r. (V. L.). Wojciech z żoną, Teresą z Sierakowskich i dziećmi: Janem i Wiktoryą, wprowadzeni do Gozdu 1766 r. (Perp. Czers. 33 f. 114). Jan podpisał z województwem sandomierskiem, elekcyę Stanisława Augusta. W 1780 r. viceregent grodzki stężycki (DW. 96 f. 241). Wojciech, komisarz do rozgraniczenia dóbr z sejmu 1775 r. (V. L.). Antoni, komornik ziemski wyszogrodzki 1789 r.

Herb Przyjaciel.

DRAMIŃSCY h. PRZYJACIEL, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1837 r.: Józef, syn Józefa i Franciszek, syn Jana i Tekli z Szaniawskich, wnukowie wyżej wymienionego Wojciecha, dziedzica na Gozdzie. W latach 1839—1841 Stanisław i Jan, synowie Pawła i Piotr i Jan, synowie Kajetana, wnukowie Stanisława, prawnukowie Stefana, właściciela Borzewa, w województwie płockiem (A. b. Her.).

Herb Suchekomnaty.

DRAMIŃSCY h. SUCHEKOMNATY. Andrzej, Jan i Wojciech, pisali się z województwem bełskiem, na elekcyę Jana Kazimierza, a Mikołaj, chorąży horodelski, na obiór króla Michała i Jana III-go. Mikołaj, chorąży, deputat na Trybunał koronny z województwa bełskiego 1678 r. (Zap. Lub. 57 f. 536). Mikołaj, zastępca chorążego bełskiego, nabył wójtostwo buskie od Myśliszewskiego 1653 r. (M. 194 f. 57). Franciszek, syn Jakóba (Zap.

Lub. 60 f. 1208), podpisał elekcyę Augusta II-go. N., cześnik buski 1713 r. N., wojski horodelski 1746 r.

Stefan, Jan i Franciszek, synowie Stefana i Małgorzaty Strzeszewskiej, 1693 r. (Gr. Przem. 251 f. 328). Z nich Franciszek, z Barbary Pinińskiej, zostawił synów: Jana Antoniego, Stefana Dominika i Stanisława. Stanisław, stolnik nowogrodzki, z pierwszej żony, Anny Jugiewiczównej, córki Sebastyana, miał córkę Wiktoryę, 1749 r. żonę 1-o v. Ignacego Tarnowieckiego, 2-o v. Trzecieską; z drugiej żony, Anny Broniewskiej, Teresę, w zakonie Osannę; Maryannę Antoniową Marynowską i Franciszkę; z trzeciej, Teresy Paszkowskiej, z którą zeznał 1752 r. zapis dożywocia, miał córkę Urszulę, 1-o v. Józefową Kleczyńską, komornikową ziemską żytomierską 1772 r., 2-o v. Naramowiczową i synów: Jerzego Wojciecha, Józefa Kazimierza i Jana Antoniego, wylegitymowanych ze szlachectwa 1782 r. w sądzie ziemskim lwowskim. Tegoż roku w sądzie lwowskim legitymował się także Jakób Michał.

Mikołaj, syn Jakóba, wnuk Wojciecha, z chorążego horodelskiego, cześnik bełski 1703 r., miał synów: Jana, Stanisława, Antoniego i Franciszka. Z nich Franciszek, skarbnik 1706 r., stolnik bełski 1711 r., zmarł 1718 r., pozostawiwszy z Elżbiety z Blinowskich, 2-o v. Aleksandrowej Świeżawskiej, syna Mateusza, wojskiego bełskiego, dziedzica Czortowca 1764 r., po którym z Róży Kocównej, syn Józef, starosta mirhorodzki, na Draminic i Borzewie, dziedzic Ratyczowa, wylegitymowany ze szlachectwa 1782 r. w sądzie ziemskim bełskim. Syn jego z Maryanny Świeżawskiej, Tyburcyusz Walery, dowiódł szlachectwa w Królestwie 1837 roku.

W Galicyi udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w sądzie ziemskim lwowskim i bełskim 1782 r.: Jerzy, Józef, Antoni i Jakób (Goł.).

DRAMIRSKI Stanisław, cześnik wyszogrodzki 1690 r. Czy to nie *Bromierski.*

DRAMNICKI Marcin, syn Stanisława i Heleny Remiszewskiej, wnuk Jana i Anny Pohoyskiej, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w sądzie grodzkim lwowskim 1782 r,

DRANIEWSCY. Korneliusz i Ewdoty, sotnicy kozaccy, otrzymali szlachectwo na sejmie 1659 r.

DRASŁAWSKI h. LELIWA Jerzy, sekretarz królewski i instygator W. Ks. Litewskiego 1633 r.

[DRATZ Karol, sekretarz poczty królewskiej 1787 r. (DW. 103 f. 1188).]

[DRAVILL Ludwik, podpułkownik wojsk koronnych 1780 roku (DW. 96 f. 338).]

DRAWDZIKOWIE h. BOŻA WOLA. Szczepan Drawdzik, dziedzic Duseyek alias Drawdzik, w powiecie telszewskim, miał dwóch synów: Kazimierza i Jana 1687 r.

I. Kazimierz pozostawił synów trzech: Michała, Szymona i Jakóba, o czem testament ich matki z 1708 r. poucza. Z nich Michał, zeznał testament 1741 r. (Magd. Worn.), podług którego miał syna Szymona, po którym było dwóch synów: Izydor Wincenty, ur. 1786 r. i Feliks, ur. 1790 r. (metr. z kośc. Łuknickiego). Izydora Wincentego synów dwóch: Roch Jan, ur. 1819 r. i Paweł Jan, ur. 1821 r. (metr. w Telszach). Feliksa synów trzech: Bonifacy, ur. 1817 roku, Aleksander, ur. 1820 r. i Maciej, ur. 1822 r, (metr. w Łuknikach). Szymon, drugi syn Kazimierza, miał syna Józefa, właściciela Duseyek-Drawdzik 1787 r. (Zs. Szawel.), po którym było dwóch synów: Jakób i Mikołaj. Ten ostatni kwitował brata Jakóba w 1797 r. (Zs. Telsz. z 1798). Jakóba synów dwóch: Aleksander, ur. 1792 r. i Jerzy Piotr, ur. 1797 r. (metr. w Rawdzianach). Mikołaja syn Józef Filip, ur. 1793 r. (metr, w Mitawie), pozostawił dwóch synów: Ludwika, ur. 1823 r. w Rydze i Jana Leona, ur. tamże 1829 r.

Herb Boża Wola.

II. Jan, drugi syn Szczepana, miał dwóch synów: Jerzego i Marcina. Pierwszy kwitował drugiego z odebranej schedy 1698 r. Jerzy pozostawił syna Jana, o czem testament matki z 1737 r. przekonywa. Jan miał synów trzech: Józefa, Franciszka i Joachima. Poucza nas o tem prawo darowne, zeznane przez niego w 1757 r. synowi Franciszkowi, na dobra Stulpiny (Magd. Worn.), Józef miał synów: Józefa, Hilarego, Franciszka i Leona (metryki ich w Telszach). Józefa syn Jerzy, ur. 1807 r. (metr. w Telszach), a Franciszka synowie: Adam, ur. 1819 r. i Franciszek, ur. 1828 r. Franciszek, syn Jana, miał synów: Franciszka, Józefa i Adama. Drawdzikowie legitymowali się przed Deputacyą Wywodową wileńską 1800 i 1832 r. (Teka M. Brenszteina).

DRĄGOWSCY h. JASTRZĘBIEC, w województwie podlaskiem. Józef Jan, syn Adama, 1635 r. (M. 180 f. 570). Józef, syn Jana, 1652 r. Krzysztof, dziedzic na Moszny i Gizowszczyznie, żonaty 1686 r. z Teresą Zalewską (Zap. Lub. 43 f. 458; 62 f. 708 i 66 f. 612). Jakób, podwojewodzy bielski 1767 r., został miecznikiem bielskim 1790 r. Tomasz nabył 1780 r. część wsi Brzezowo Chrzczony (DW. 96 f. 943). Karol, kwituje Tepfera 1787 r. (DW. 103 f. 344). Wojciech, syn Macieja, żonaty z Maryanną z Dworakowskich, nabył 1793 roku części na Zdrodach, Perkach, Wypychach, etc. (DW. 109 f. 1179).

Herb Jastrzębiec.

Jakób, właściciel Raciborów, w ziemi brańskiej, 1621 r., miał dwóch synów: Wojciecha i Pawła. Po Wojciechu szedł Cypryjan, po nim Franciszek, którego syn Józef, pozostawił syna Andrzeja. Tego trzech synów: 1) Adam, żonaty z Maryanną Jabłońską, z której synowie: Józef, Leon i Feliks, wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie 1845 r. 2) Stanisław, ożeniony z Petronelą Kobylińską, z niej syn Wincenty, wylegitymowany 1843 r. 3) Józef miał synów: Stanisława i Pawła; Jakób i Kajetan, synowie Pawła, 1852 r., a Józef,

syn Słanisława, 1861 r. udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie. Po Pawle szedł syn Wojciech, którego syn Adam miał syna Jana, a ten Ignacego, którego syn Leon wylegitymował się 1843 r.

Idący po Kazimierzu, komorniku ziemskim bielskim 1768 r.: a) Bartłomiej miał synów: Michała, Jana, Franciszka i Ignacego, urodzonych z Jozafaty Gołębiowskiej, wylegitymowanych w latach 1851 — 1854; b) Wojciech miał syna Jana, który wspólnie z synem Floryanem, wylegitymował się 1850 r.; c) Dominik miał syna Jana, wylegitymowanego 1862 r. (A. b Her.).

DRĄSUTOWICZOWIE h. ŚLEPOWRON na Żmudzi. Aleksander Janowicz Drąsutowicz, właściciel Ukryn i Towtkayć, w powiecie telszewskim, testamentem z 1744 r. zapisał te dobra synom swoim: Wawrzyńcowi, Michałowi i Jerzemu. Z nich Wawrzyniec, żonaty z Konstancyą Przyałgowską, miał trzech synów: Leona, Jana i Mikołaja, właściciela Rugień, w powiecie telszewskim, po którym syn Piotr pozostawił synów: Adama Izydora, ur. 1811 r. i Franciszka, ur. 1817 r. (metr. w Siadach).

Drąsutowiczowie legitymowali się ze szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską w 1799 r. (z Teki M. E. Brensztcina).

DRĄŻDZEWSCY v. DRZĄŻDŻEWSCY z Drążdżewa, w ziemi ciechanowskiej, z którą Jakób podpisał obiór króla Michała. Stanisław, w ziemi czerskiej, żonaty 1681 r. z Konstancyą Ogrodzieńską. Antoni, tamże, żonaty 1749 r. z Agnieszką Nowomiejską. Córka jego Katarzyna, za Wawrzyńcem Jaworskim 1750 r. (Perp. Czers. 13 f. 701; 29 f. 13 i 235). Wojciech i Kazimierz, synowie Pawła, rotmistrza królewskiego, zawierają układ z Gniazdowskim 1717 r. (M. 222 f. 65). Tomasz, podczaszy rożański 1762 r. N., podwojewodzy liwski 1766 r.

DRĄŻEWA v. DROŻEWA, w ziemi ciechanowskiej, właściciele: Michał, Albert, Gosław, Andrzej, Stanisław i Chlewiotka h. *Grabie*, zamienili 1415 r. ze Ściborzem z Sąchocina swoją wieś Drożewo, na 30 włók ziemi niedaleko Łomży leżących, nad Jałbrzyków-Stokiem i pod Giełczynem i założywszy na tym gruncie różne wsie, dali początek różnym domom h. Grabie używającym (Mil.).

DRĄŻEWSCY v. DROŻEWSCY h. TRZASKA z Drążewa v. Drożewa, w ziemi łomżyńskiej. Stanisław, Andrzej, Dobiesław i Lubiewo z Olszewa, otrzymali 1424 r. od ks. Jana Mazowieckiego 20 włók gruntu nad Nurem, pod Ostrołęką, gdzie założyli wieś Drożewo, zwaną z czasem Drążewo i dali początek domowi Drążewskich (Mil.). Jakób pisał się z ziemią nurską na elekcyę Augusta II-go. Piotr, kapitan b. wojsk polskich 1807 r.

DRĄŻYŃSKI h. DOLIWA z Drążna. Andrzej, syn Stanisława, 1476 r. na uniwersytecie krakowskim, został z czasem opatem trzemeszewskim; autor kroniki tego klasztoru, umarł 1522 r.

DRELICHOWSCY. Michał Drelichowski z synami: Stefanem i Maciejem, nabyli część Worobijówki, w województwie bracławskiem, od Chełmińskiego 1746

roku (Zs. Bracł.). Antoni, viceregent grodzki latyczowski 1790 r. Ten Antoni wraz z Honoratą, zamężną Gołyńską, brał spadki po Jakóbie, zmarłym 1808 r. i po Marcinie, zmarłym 1809 r. Wacław, Aleksander, Waleryan, Józef i Wincenty, synowie Feliksa, wnukowie Antoniego, prawnukowie Stefana, syna Michała, wywiedli się ze szlachectwa w gubernii podolskiej 1853 r.

DRELINGOWIE h. KORCZAK. Jan Dreling, towarzysz chorągwi pancernej 1721 r. (Perp. Czers. 19 f. 168). N., posesor Brzeskiej Woli 1766 r. (V. L. VII f. 218). Katarzyna, żona Mikołaja Sztrumberga 1692 r. (Pac.).

Michał z Korgi Dreling, dziedzic Koniuszek, syn Jana i Anny Brodzic Dybowskiej, wnuk Hieronima Jana i Teresy Radwan Bagińskiej, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie, w sądzie grodzkim przemyskim 1782 r. Ożeniony był z Elżbietą Tęgoborską 1784 r.

DRELINGOWIE h. WŁASNEGO. Kazimierz z synem Jerzym i Jerzy z synami: Maciejem, Janem i Antonim, synowie Jana, wnukowie Dionizego, prawnukowie Szymona, dziedzica 1690 r. Dziewałtowa, dowiedli szlachectwa 1825 r. przed Deputacyą Wywodową wileńską.

DRESSEL na Roszewie Jerzy, chorąży buławy wielkiej W. Ks. Litewskiego, otrzymał indygenat 1775 r. Herb jego własny przedstawia: w polu czerwonem dwa barkiem do siebie zwrócone złote półksiężyce, z czterema na krzyż osadzonemi gwiazdami złotemi. W szczycie hełmu dwie wyciągnięte ręce w czarnem odzieniu, trzymające czarny sztandar wzniesiony w górę, na złotym kiju; na chorągwi księżyce i gwiazdy jak na tarczy (ML. 220 A f. 20 f. 147).

[DRESSLER Gotofred, sekretarz królewski, mieszkaniec Goldyngi, został pisarzem publicznym 1774 r. (Kancl. 52 f. 142).]

DREWIŃSKI, patrz *Drzewiński*.

Herb Junosza.

DREWNICKI Antoni udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie, w sądzie ziemskim lwowskim 1783 r. (Goł.).

[DREWNIK Teofil i żona jego Maryanna, otrzymali konsens królewski 1766 r., na wykupienie wójtostwa w Lisowie, starostwie gostyńskiem, od małżonków Kickich (Kancl. 31 II f. 353).]

DREWNOWSCY h. JUNOSZA z Drewnowa, w ziemi nurskiej, mają pochodzić od Doleckich i stąd się z Dolecka pisali. Wyroki lubelskie wspominają o Feliksie, synie Pawła, w 1585 r. (Ks. 18 f. 722). Jan z Milejowa, pisarz grodzki mielnicki 1602 r. Jan, podwojewodzy lubelski 1620 r. i pisarz grodzki mielnicki 1626 r., nabył Olbięcin od Rzeczyckiego w 1627 r. (Zap. Lub. 30 f. 757). Jan, pisarz grodzki lubelski

1634 r., następnie sędzia, miał syna Jana i córki: Maryannę i Katarzynę (Zap. Lub. 48 f. 862). Tomasz, podwojewodzy lubelski 1642 r. Synowie jego: Jan i Franciszek, 1685 r. (Zap. Lub. 61 f. 1291). Jan Karol, miecznik chełmski, z Maryi Sylwii Firlejówny Broniewskiej, kasztelanki chełmskiej, pozostawił syna Kazimierza (Zap. Lub. 47 f. 292; 49 f. 207 i 51 f. 321). Jan na Wołyniu 1634 r. (Woł. V B f. 672). Stanisław, podstarości żytomierski 1638 r. Wojciech, zwolniony od wyprawy wojennej w 1670 r. (DW. 54 f. 1866). Synowie jego: Wojciech i Stanisław (Zap. Lub. 54 f. 324), pisali się z ziemią mielnicką, na elekcyę Jana III-go. Adam, podkomorzy wendeński, żonaty z Eufrozyną Glinka-Wolską, nie żył w 1751 roku (Bracł. XVI f. 1028). Piotr i Tomasz, synowie Michała; Karol, Józef, Krzysztof, Rozalia, Maryanna i Anna, dzieci Jana, w 1751 r. (Bracł. XVI f. 997).

Dwóch Szymonów, dwóch Stanisławów, czterech Wojciechów, Kazimierz Mikołaj, Michał, Paweł i Stefan, pisali się z ziemią nurską na elekcyę Augusta II-go, a Franciszek, z województwem lubelskiem. Andrzej, podsędek nurski 1712 r., sędzia ziemski 1715 r. Zuzanna, córka Wojciecha, za Grzegorzem Poniatowskim 1777 r. (DW. 93 f. 109).

Jan Antoni, komornik graniczny i poseł ziemi łomżyńskiej, podpisał elekcyę Stanisława Augusta. Jan, podstarości i sędzia grodzki zambrowski, syn Józefa, wnuk Macieja, żonaty z Maryanną Korsakówną (DW. 91 f. 410), miał dwóch synów: Kazimierza i Floryana.

Kazimierz, 1775 r. kapitan, a 1786 r. pułkownik wojsk koronnych, sprzedał Zaremby w 1775 r. bratu Floryanowi, a nabył od niego Jemielite w 1786 r. (DW. 89 f. 534; 92 f. 549 i 102 f. 1448).

Floryan, piszący się z Dolecka, podwojewodzy nurski 1761 r., żupnik łomżyński 1768 r., cześnik i zaraz następnie podczaszy łomżyński 1773 r., sekretarz konfederacyi generalnej i sejmowej 1774 r., sędzia grodzki łomżyński 1780 r., stolnik łomżyński 1788 r., poseł na sejmy 1773, 1780, 1784 i 1788 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1791 r., kandydat do kasztelanii wyszogrodzkiej w 1784 i 1785 r. (MP.), żonaty 1-o v. z Wiktoryą Milewską, rozwiedzioną Leszczyńską, z którą zeznał zapis dożywocia w 1775 r., 2-o v. 1789 r. z Balbiną Mikorską, sędzianką gostyńską (DW. 92 f. 268 i 105 f. 487). W 1770 r. otrzymał Oryszkowce, w powiecie żydaczowskim, a 1774 r. z dóbr pojezuickich: Starą i Nową Jakać, Pstrągi i część Rogowa, w województwie mazowieckiem (Kancl. 40 f. 24 i 54 f. 34). W 1774 roku nabył Hołowczyńce i Bielikowce od Lubomirskiego (DW. 91 f. 489).

Ignacy, syn Floryana z Milewskiej (V. L. 1775 r.), ożeniony z Maryanną Bartochowską, 1-o v. Józefową Siennicką, miał synów: Franciszka i Symforiana, właściciela Rogowa, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie 1837 i 1839 r. Franciszek, z pierwszej żony, Izabelli z Mikłaszewskich, zmarłej w Warszawie 1843 r. (sepult. w kośc. św. Andrzeja), miał synów: Floryana Józefa, ur. 1825 r., Ignacego Franciszka Ksawerego, ur. 1826 r., Jana Floryana i córki: Maryannę Józefę i Katarzynę Zuzannę. Z drugiej żony, Tekli z Hryniewiczów, córki Jana i Maryanny z Trojanowskich, zaślubionej w Warszawie w kośc. św. Andrzeja 1844 r., miał synów: Artura Piotra, ur. 1845 r., Lucyana Euzebiusza, ur. 1846 r., Ryszarda Franciszka, ur. 1848 r., Symforyana Ksawerego, ur. 1860 r. i Lucyana Onufrego, ur. 1864 r. (z Teki I. Poraja).

Piotr, komornik ziemski łomżyński, z Barbary Pudłowskiej, pozostawił synów: Ignacego i Franciszka, proboszcza kollegiaty warszawskiej. Ignacy, z Jadwigi Zawistowskiej, miał synów: Joachima i Franciszka, oraz córkę Izabellę, żonę Ludwika Młockiego. Kwitowali oni w 1790 r. egzekutorów testamentu stryja Franciszka (DW. 101 f. 688; 106 f. 924 i 109 f. 60).

Franciszek, ur. w Kamieńczyku-Ryciorkach 1765 r. (metr. w Nurze), pozostawił syna Józefa, ur. w Sleżanach 1793 r. (metr. w Barczycach), wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1839 r. Józef, umarł 1850 r., pozostawiwszy z Felicyi Kwiatkowskiej, córkę Ludwikę Młocką i syna Adama, właściciela Cwiklinka i Grzybowa. Adam, zaślubił w Sulerzyżu 8-go Lutego 1862 r. Stefanię Kanigowską, córkę Franciszka i Urszuli z Gadomskich, ur. tamże 1839 r. i z niej ma synów: Józefa Jana. ur. w Grzybowie 15-go Czerwca 1869 r. i Zygmunta Tadeusza, ur. tamże 1871 r. (metryki w Lekowie) (A. b. Her. i Teka I. Poraja).

Stefana, burgrabiego nurskiego 1776 r. i Maryanny z Tymińskich, syn Wawrzyniec, ur. w Drewnowie-Ziemakach 1770 r. (metr. w Nurze), ożeniony z Apolonią Bogucką, miał synów: Antoniego *Ignacego*, ur. w Drewnowie - Ziemakach 1803 r. i ks. Floryana, ur. tamże 1812 r., proboszcza w Rosochatem, obu wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie 1843 roku (A. b. Her. i Teka I. Poraja).

Jan Drewnowski, burgrabia łomżyński 1739 r., komornik graniczny łomżyński 1754 r., miał syna Krzysztofa, żonatego 1-o v. z Gertrudą Jezierską, 2-o v. z Wiktoryą Iwanowską. Wspólnie z drugą żoną kwitował w 1779 r. jej rodziców, Jerzego Wojciecha, sędziego ziemskiego nowogrodzkiego i Ludwikę z Hulewiczów, z odbioru 6,000 fl. (Gr. Chełm. 177 f. 546). W tymże roku był chorążym smoleńskim, a w 1777 r. nabył połowę dóbr Skarbonoszy, w powiecie chełmskim. Z pierwszej żony miał syna Antoniego, ur. w parafii Gołogórskiej 1768 r.; z drugiej synów: Aleksandra Ignacego *Andrzeja*, ur. w parafii Czułczyckiej 1781 r. i Ignacego, ur. tamże w 1784 r. Wszyscy trzej wylegitymowali się ze szlachectwa w Galicyi zachodniej 1804 r.

Antoni kwitował w 1798 r. macochę swoją, Wiktoryę z Iwanowskich, 2-o v. Gałęzowską (Gr. Chełms. Ingros. 6 f. 432), a z Agnieszki Kazimierskiej, pozostawił synów: Jana, ur. w Krasnem 1817 r. i Józefa, ur. tamże 1818 r. (metr. w Pawłowie), obu wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie 1843 roku (A. b. Her.).

Jan, zaślubił w Biskupicach 5-go Czerwca 1841 r. Anielę Hubryn, ur. w Płocku 1819 r. i z niej miał syna Józefa Stanisława, ur. w Krobonoszy 27-go Kwietnia 1842 r. (metr. w Czułczycach), ożenionego w Czudnowie 24-go Czerwca 1873 r. z Maryą z Turkułłów, córką Izydora i z niej ma synów: Jana Karola, ur. w Kirczewce 4-go Listopada 1876 r., Józefa, ur. tamże 1880 r. i Kazimierza, ur. tamże 1883 r. (metr. w Czudnowie). Synowie Józefa wylegitymowani ze szlachectwa w 1900 r. (z Teki I. Poraja).

Tomasz udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w sądzie ziemskim lwowskim 1783 r. (Goł.).

DREŻEŃSKI h. TRZASKA Franciszek, syn Jana, z powiatu ostrołęckiego, świadek przy wywodzie szlachectwa Ogonowskiego 1633 r. w Warszawie (DW. 48 f. 1413).

DRĘŻEWSCY. Paweł, z ziemią ciechanowską, a Walenty i Wojciech, z ziemią nurską, pisali się na elekcyę Augusta II-go. To pewno *Drążewscy.*

DROBIAZGIEWICZOWIE h. DROBYSZ. Jerzy w województwie wileńskiem 1764 r. (Akta XIII). Bartłomiej z synami: Ignacym i Marcinem, syn Tomasza, wnuk Antoniego, dziedzica Mickun 1748 r., dowiódł swego pochodzenia szlacheckiego przed Deputacyą Wywodową wileńską 1798 r.

DROBICCY. Andrzej z żony, Zofii Truszkowskiej, zostawił 1628 r. Jana bezdzietnego, Urszulę Remigianową Czaplicką i Maryannę, 1-o v. Kazimierzową Czempkowską, 2-o v. Franciszkową Górską (Zs. Lwows.).

DROBIŃSKI Zygmunt otrzymał list żelazny od króla 1656 roku (AGZ X. 4608).

DROBNICKI Wojciech, ożenioy z Urszulą Witkowską, podstolanką kijowską, 1745 roku, 2-o v. Feliksową Bogusławską, 1756 r. (Decr. Gr. Krakow. 238 f. 1276).

z DROBNINA. Magnus, Wincenty, Wojciech i Fal, synowie Piotra, sprzedali ojcowiznę swą Drobnino, w kościańskiem, komesowi Bogumiłowi, synowi Jana, 1291 r. (KWP.) Mistrz Jan 1459 r., ksiądz w Gnieźnie. Piotr, syn Wojciecha, 1446 r., a Mikołaj 1462 r., notaryusze publiczni. Z Drobnina pisali się *Kryscy.*

DROBOTOWIE h. DOLIWA. Mikołaj i Jan, właściciele Bartodziei pod Radomiem, w drugiej połowie XV-go wieku (Dług.). Zygmunt, syn Mikołaja z Bartodziei, 1476 r. na uniwersytecie krakowskim. W 1508 r. w ich posiadaniu była Czyżówka, 1569 r. właścicielem Chełchy i Bartodzici był Jan (Paw.). Porównaj *Dobruccy.*

Jan Drobot z Czemiernik, komornik ziemski przemyski 1619 r. Hieronim, syn Krzysztofa z Czemiernik, kwituje z opieki Ujejskiego 1637 r. (Zap. Lub. 36 f. 24). Paweł z Czemiernik, pisarz grodzki łucki 1637 r.

Herb Drobysz.

DROBYSZOWIE v. DROBYCZOWIE h. WŁASNEGO, który pzzedstawia dwie strzały na krzyż złożone; główna bez piór, z jednym żeleźcem, dwa razy wygiętym. Do nich dwie gwiazdy. W szczycie hełmu trzy pióra strusie.

Jan, podczaszy smoleński i sekretarz królewski, podpisał elekcyę Władysława IV-go. Bazyli, podsędek wendeński, zmarły przed 1623 r., żonaty z Elżbietą Raciborzyńską. Bracia jego: Adam i Mikołaj (M. 169 f. 181). Mikołaj, podczaszy wendeński, umarł 1649 r. Adam, chorąży wendeński 1635 r. Kojałowicz wymienia jego synów: Konstantego, Mar-

cina i Aleksandra. N., stolnik parnawski, 1660 r. Andrzej, w powiecie lidzkim 1764 r. (V. L.).

DROCHECCY h ZABAWA z Drochca (dziś Zdrocheć), w powiecie wiślickim. Paszek z Drochca, świadczy 1354 r. Herb na jego pieczęci p. Piekosiński zalicza do odmian Kopasiny (Heraldyka f. 72 Nr. 101). Wawrzyniec z Zabawy i Drochca, procesował 1409 r. biskupa krakowskiego, o wolny wrąb w lasach Radłowskich (KDM. III. i KKKr.). Jan Drohecki v. Zabawski, właściciel Drochca, Zabawy i Siedlca, w drugiej połowie XV-go wieku (Dług.). Adam, właściciel Drochca 1508 r., a Stanisław 1579 r. (Paw.). Elżbieta, córka Jana, żona Stanisława Mlecznego z Charśnicy, której syn dowodził prawości urodzenia 1531 r.

DROCHOWSCY h. JASTRZĘBIEC (BOLEŚCIC) z Drochowa, w ziemi ciechanowskiej. Piotr, wymieniony w przywileju ks. Ziemowita danym Boleścicom 1408 r. Wojciech, zastawny posiadacz Grzybowa, w województwie brzeskiem, 1650 r. (Gr. Przed. 73 f. 133). Maciej, z województwem poznańskiem, podpisał elekcyę króla Michała. Jan, pisał się z województwem kaliskiem, na obiór Augusta II-go.

DROCZEWSKI Jan, pisarz 1551 r. (Gram. Ant. f. 74).

DROCZYŁOWSKI Jan, pisarz grodzki nowogrodzki 1617 r.

DROGIEYKOWIE h. GIEJSZ na Żmudzi. Samuel Drogieyko, syn Krzysztofa, wspólnie z żoną, Krystyną z Pukińskich, nabyli w 1697 r. Rubczaycie od Nagurskich (Zs. Żmudz.). Syn ich Jakób, odziedziczył te dobra po rodzicach, a pozostawiwszy czterech synów: Kaspra, Felicyana, Celestyna i Ignacego, dwom z nich: Felicyanowi i Celestynowi przekazał w 1761 r. Rubczajcie (Zs. Żmudz. z 1761 i 1767 r.). Kasper miał syna Jana Chryzostoma, a ten Wacława Kazimierza. Celestyn miał synów: Bonawenturę, Teodora i Kaspra, z których pierwszemu Rubczajcie w 1795 r. odstąpił. Ignacy pozostawił dwóch synów: Antoniego i Adama, o czem testament jego w 1800 r. sporządzony przekonywa. Antoni miał synów: Jana i Józefa (metr. z kośc. kalwaryjskiego z 1819 i 1823 r.), a Adam, syna Antoniego, ur. 1817 r. (metr. z kośc. Jagminowskiego). Synowie Kaspra, Celestyna i Ignacego, legitymowali się ze szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską 1820 r. (z Teki M. E. Brenszteina).

Herb Giejsz.

DROGIŃSKI Mateusz pisał się z województwem poznańskiem, na elekcyę Stanisława Augusta. Drogień leży w powiecie szadkowskim.

DROGOCCY. Jan 1472 r. w Sanoku. Jana Drogockiego, jako zastępcę, wyprawiła Piotrowska na wojnę turecką 1498 r. (St. Pr. P. P. VII. 561). Stani-

sław z żoną Aleksandrą, posiadają sołtystwo w Nahojowie 1656 r. (AGZ. X. 4561.) Andrzej, zeznał zapis dożywocia z żoną Anną 1691 r. (DW. 57 f. 1506). Franciszek i Mikołaj, podpisali z ziemią przemyską, obiór króla Michała. Jan 1672 r., Barbara 1671 r. w Tarnówce, w sanockiem. Józef, zmarły 1747 r., mając lat około 70, z Anny Wilkowskiej, miał synów: Jana Kantego Franciszka, ur. 1724 r., Jana Benedykta, ur. 1731 r. i córkę Franciszkę, ur. 1729 r. Stanisław, syn Antoniego i Anny, ur. 1726 r. w Paprotni. Antonina, zaślubiła 1744 r. Antoniego Ruckiego; siostry jej, Eleonora i Balbina (metr. w Dobromilu).

z DROGOCINA, w powiecie poznańskim. Przedwój świadczy 1397 r. w Poznaniu, a Jasiek 1399 r. (Leksz.). Tu pewno należy *Drogocięski* Filo, kuchmistrz prymasów: Gembickiego i Wężyka w latach 1616—1638 r. (Kor.).

DROGOMIROWIE v. DROGOMIERZOWIE v. DRAGOMIROWIE herbu DROGOMIR, w województwie ruskiem. Drohomir i Niekra otrzymali od ks. Władysława Opolskiego 1378 r. Storunię i Nowe Sioło (AGZ. X. 12). W ruskim tekście nadania obdarowani są Drohomir, Eliasz i Staszek (Gr. Halic. 153 f. 966; 170 f. 394). Jakób Drogomierz 1579 roku (Paw.) i syn jego Jan, właściciele Siemikowiec, w kołomyjskiem, 1590 r. (Wyr. Lub. 38 f. 582). Jan Drogomir otrzymał pozwolenie od Sieniawskich, na nabycie domu w Gołogórach 1623 r. (AGZ. X. 3414). Stanisław, za zasługi wojenne, otrzymał 1621 r. Czyhin, w starostwie nowogrodzkiem - siewierskiem (M. 165 f. 299). Krzysztof, żonaty z Karwowską 1651 r., w ziemi lwowskiej. Aleksander, żonaty z Katarzyną Malską 1648 r. (M. 189 f. 759). Aleksander, chorąży żydaczowski 1671 r. N., skarbnik żydaczowski 1672 r.

Herb Drogomir.

Aleksander Drogomierz, podstarości lwowski 1682 r. Marek Drogomir pisał się z województwem ruskiem, na elekcyę Augusta II-go. W 1729 r. podkomorzy wendeński, ożeniony z Agatą Kamińską, pozostawił syna Antoniego, pisarza grodzkiego horodelskiego 1729 roku (Woł. XII f. 87 i Czerniech. f. 1002). Antoniego, komornika granicznego lwowskiego i Eleonory ze Strzemeskich, córka Antonina, Teodorowa Małkowska, ceduje 1788 roku siostrze swej, Honoracie, 4,000 fl. (Lwows. For. Nob.). Patrz *Dragomir.*

DROGOŃ h. PRZEROWA. Adam, z województwem sandomierskiem, podpisał obiór króla Michała. Antoni, ożeniony 1757 r. z Aleksandrą Czarnecką, wdową po Szymonie Górskim, stolniku owruckim (Gr. Sanoc. 243 f. 1090). Stanisław Jakób, łowczy owrucki, ożeniony z wdową, Petronellą Kiernicką, zmarł 1794 r. bezdzietnie. Witalis, syn Jana i Teresy Otockiej, wnuk Stanisława i Magdaleny Morawskiej, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w sądzie ziemskim przemyskim 1782 r.

DROGOŃSCY ze wsi Droganie (v. Draganie), w płockiem. Rycerz Maciej z Drogań, dostał 1385 r. od ks. Ziemowita, prawo chełmińskie dla wsi swojej

Droganie (K. M.). Mroczek, syn Adama z Drogoń, 1421 r. na uniwersytecie krakowskim. Wawrzyniec sprzedał 1698 r. dobra Łaski, Korytków i Brzechwie w powiecie przedeckim. Adam, wprowadzony do Dzierzbic tamże 1675 r. (Gr. Przed. 81 f. 248 i 77 f. 413). Kazimierz, Jakób i Jan pisali się z województwem sieradzkiem, na elekcyę Stanisława Augusta.

DROGONULUS, podczaszy poznański, 1255 r.

DROGOSŁAW, kasztelan radzimski 1294 r.

DROGOSŁAWICZE h. DROGOSŁAW. Piotr Drogosławicz 1286 r. w orszaku ks. Przemysława. Komes Piotr, sędzia kaliski 1314 r. i poznański 1319 r. i dworu królewskiego 1319 r., pisał się z Bytynia, jak to widać z jego pieczęci z 1322 r. Bratem jego był zapewne Jakób Drogosławicz, sędzia kaliski 1323 r. i gnieźnieński 1324 r., piszący się także z Bytynia 1325 r. Zamek Bytyń i Pniewo i inne, są w posiadaniu Piotra, dziekana gnieźnieńskiego i wraz z całym majątkiem tego Piotra były mu zabrane przez Wyszaka, syna Piotra Drogosławicza i różnych innych rycerzy i biskupa poznańskiego i książąt szląskich i Krzyżaków. Piotr ten, bawiąc w Awinionie, wyrobił sobie 1327 r. rozkaz papieski do grabieżców, zwrotu tych dóbr. Ów Piotr musiał być z tego rodu, kiedy posiadał Bytyń. W 1325 r. został pozbawiony przez papieża dziekanii poznańskiej, ale się widocznie oczyścił w Awinionie i do godności i dóbr przywrócony, a 1329 r. jest kanclerzem polskim i kasztelanem międzyrzeckim (KWP.).

DROGOSZEWSCY z Drogoszewa, w powiecie kościańskim. Pietrasz świadczy w Pyzdrach 1395 r. Wincentowa Drogoszewska procesuje Mikołaja z Kolnicy w Pyzdrach 1398 r. (Leksz). Ambroży i Adam, dziedzice na Drogoszewie 1580 roku (Paw). Gabryel 1590 r. Stanisław, chorąży parnawski, umarł 1660 r. Jan podpisał z województwem krakowskiem, obiór króla Michała. Piotr, magister św. Teologii, przeor Dominikanów warszawskich 1726 r. (Perp. Czers. 20 f. 201).

Jan, Ludwik, Julian i Leon, synowie Bazylego, wnukowie Macieja, prawnukowie Ludwika, praprawnukowie Piotra, wywiedli się ze szlachectwa w gubernii podolskiej 1839 r. Stanisław Roch, syn Jana, i synowie jego: Aurelian, Kazimierz, Witold i Jerzy 1865, 1879 i 1885 r.; Juliusz Witold i Faustyn, synowie Ludwika, 1865 r., a Stanisław, syn Juliusza, 1889 r.; Józef, z synem Antonim, syn Juliana, 1888 r. (Spis.).

DROGOSZOWIE. Mikołaj, pełnomocnik Dymitra ze Spikłossów we Lwowie 1444 r. Jakób 1497 r. tamże (AGZ. XIV. 1066).

Wojciech zeznał zapis dożywocia w grodzie warszawskim 1621 r. z żoną, Anną z Golanowskich (DW. 46 f. 1174).

Anna Drogoszówna, żona 1-o v. Jana Przypkowskiego, 2-o v. Samuela Wielogłowskiego 1620 r. Stanisław na popisie w ziemi lwowskiej 1651 r., stawił konia.

DROGOWSKI Marcin pisał się z województwem łęczyckiem, na elekcyę Jana Kazimierza.

DROHICKI książę Jan, doktór dekretów, kustosz i kanonik krakowski i sandomierski 1390 r., rektor akademii krakowskiej 1401 r. (C. Un. Cr.).

P. J. Wolff przypuszcza, że był synem księcia Janusza Mazowieckiego, któremu nadał Władysław Jag. ziemię drohicką 1391 r. Przypuszczenie to jednak w znakomitem dziele Balcera o Piastach, nie znajduje uzasadnienia.

DROHICZAŃSCY v. DROHICZYŃSCY h. NAŁĘCZ z Drohiczan, w powiecie chełmskim. Dobrogost Drohiczyński, alias Dubiński, wystawił 1541 r. i uposażył kościół w Dubie. Abraham i Mikołaj, asesorowie sądowi w Chełmie 1524 r, (Akta XIX). Abraham, dziedzic Leszczan 1531 r., starosta chełmski 1541 r. Sędziwój alias Sykstus, 1560 r. na Leszczanach (Akta XIX), kasztelan lubaczowski 1572 r., żonaty z Zofią Straszówną 1564 r. Córka jego Anna. Był on także marszałkiem dworu prymasa Uchańskiego (M. 99 f. 33; Wyr. Lub. 38 f. 409). Gallus, właściciel Stepankowic i Prudowic, w powiecie chełmskim, 1564 r. (Paw.), pozostawił syna Jana, który w 1582 r. obierał plenipotenta (Zap. Lub. 3 f. 76). Ludwik, dziedzic Pokarzowa, Moratyna i Grodzisławic, w ziemi bełskiej, 1578 r. (Paw.). Ludwik i Seweryn, synowie Jakóba; Marcin i Zbożny, synowie Ludwika, 1590 r. (Wyr. Lub. 46 f. 628 i 48 f. 483). Seweryn, syn Tomasza, właściciel Dub 1592 r. (Ibid. 52 f. 326). Kasper, syn Aleksego, 1591 r. Krzysztof, Kasper i Jan, synowie Stanisława, 1610 r. Samuel, Aleksander, Gabryel, Zygmunt i Abraham, synowie Stefana, zawierają umowę z Modrzyńskim 1623 r. Stanisław, syn Aleksandra, sprzedał Stolno, Zabierze, Berezę i Ossowo Kaszowskiemu 1620 roku (Zap. Lub. 6 f. 192; 18 f. 988; 19 f. 939 i 34 f. 372; M. 384 f. 49).

Herb Nałęcz.

Emil Antoni i Teodor, synowie Waleryana, wnukowie Klemensa, prawnukowie Karola, dowiedli szlachectwa w gubernii podolskiej 1856 r. (Spis.).

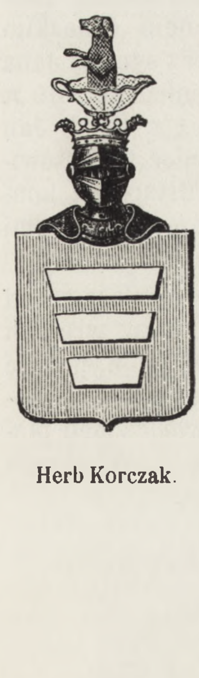
DROHINICZOWIE. Ludwik, horodniczy raduński, Jerzy, Mikołaj, Stanisław i Marcin, pisali się z księstwem żmudzkiem, na elekcyę Jana III-go.

DROHOBECKI Tadeusz, cześnik wendeński 1779 r.

DROHOJOWSCY v. DROHOJEWSCY v. DROIJOWSCY h. KORCZAK z Drohojowa, w ziemi przemyskiej. Jan, Wiktor i Antoni Drohojowscy, otrzymali od cesarza Józefa II 1783 r. tytuł hrabiowski austryjacki.

Rocznik Kiszki wspomina o Atanazym, władyce przemyskim 1407 r.

Jan z Drohojowa, żonaty z Anną z Dydatycz, która wraz z siostrami spłaca bratowę 1441 r. i zeznaje dział Dydatycz 1446 r. (AGZ. XIII. 1516—20 i 2747). W 1443 r. oka-

Herb Korczak.

zał Jan wraz z synami na wiecu w Przemyślu przywilej królewski, na bliskość do dóbr macierzystych Mierzwica, Retowa i Brześciany. Córek miał cztery: Małgorzatę za Stanisławem Milanowskim; Elżbietę wyposażoną 100 grzyw., żonę 1-o v. Jana Siekanego, sołtysa z Jedlarowej 1444 r., a 2-o v. Jana z Siedlec Sopuchowskiego 1451 r.; Jadwigę, żonę niewymienionego z nazwiska Jana 1445 r. i Wiktoryę, żonę Piotra Grochowskiego, miecznika przemyskiego 1471 r. Synów zaś trzech: Jana, któremu matka darowała trzecią część Dydatycz 1447 r., Aleksandra 1445 r. i Stanisława, zwanego Niewczas 1466 r., raz nawet nazwanego Niepokój 1468 r. (AGZ. XIII. 2371, 3325, 4314—16, 6220, 7250 i 7288 i inne; XVII. 672). Aleksander, z żony Jadwigi (ma być z Krukienic), zostawił synów: Jana Parysa, Aleksandra, Jerzego i Teodoryka, czyli Dzietrzyka i córkę Katarzynę, żonę Jana Malczyckiego. Kwitowała ona matkę i braci z ojcowizny 1483 r. (Zs. Przem. 4 f. 152). Z nich: Aleksander, żonaty z Anną Ossowską i Jerzy, bezpotomni (Zs. Przem. 4 f. 152 i 5 f. 387). Teodoryk, dziedzic Krukienic, ożeniony dwukrotnie, z pierwszej, nieznanej nam żony, zostawił syna Andrzeja; z drugiej, córki Dymitra Bolanowskiego, syna Aleksego v. Olechnę, którzy nazywają się Krukienickiemi. Zeznali oni dział 1517 r. (Zs Przem. 8 f. 73; Gr. Przem. 5 f. 316 i 930). Jan Parys, dziedzic Drohojowa i Dydatycz 1508 r. (Paw.), ożenił się z Katarzyną Orzechowską, córką Aleksandra, za którą dostał 1498 r. sto grzyw. posagu (Zs. Przem. 5 f. 601). Córka jego Anna, żona Piotra z Rybotycz Brześciańskiego 1529 r. Synowie: Jan, Krzysztof, Andrzej, Stanisław i Mikołaj, dzielą się Dydatyczami 1533 r. (Zs. Przem. 9 f. 754 i Gr. Przem. 17 f. 179). Jan, biskup, sprzedał 1553 r. wymienionym swoim braciom, za wyłączeniem Mikołaja, część swoją na Drohojowie i Dydatyczach (M. 84 f. 167). Z synów Jana Parysa:

I. Jan, kanonik krakowski 1542 r., biskup kamieniecki 1545 r., w tymże jeszcze roku biskup chełmski, w końcu 1551 r. kujawski (Akta Hist. IV i VIII), umarł 1557 r.

II. Krzysztof z żony, Elżbiety Fredrówny, z którą zeznał zapis dożywocia 1540 r. (Zs. Przem. 19 f. 156; Pis. Dz. Pol. IX), miał córki: Annę, za Wacławem Wąsowiczem, pisarzem polnym koronnym, starostą lemielskim, które to starostwo po śmierci męża, otrzymała w 1558 r.; Zofię, za Bartłomiejem z Bierczy Biereckim 1588 r.; Jadwigę, za Janem z Sienna; Reginę, za Stanisławem Kroczewskim, dworzaninem królewskim i Katarzynę, za Janem Herburtem, kasztelanem sanockim (M. 134 f 165; Gr. Przem. 26 f. 376; 33 f. 544: 37 f. 330 i 517), oraz synów: Jana Tomasza, Kiliana i Jana, v. Jana Krzysztofa, których kwitował Sienieński 1579 r. z odbioru 3,000 fl. posagu za ich siostrą, a swoją żoną (Zap. Lub. 1 f. 183). Jan Krzysztof, dworzanin i sekretarz królewski, otrzymał 1580 r. Chotyniec i Russowice, po śmierci Kostkowej, a Jan Tomasz, referendarz koronny, odstąpił za konsensem królewskim z 1589 r. bratu Kilianowi, Chotyniec i Hruszczowę, w ziemi przemyskiej (M. 133 f. 402 i 123 f. 395).

Jan Tomasz, syn Krzysztofa, poseł od Zygmunta Augusta do Włoch, a od Stefana Batorego 1578 r. do Turcyi (Solik.), był w liczbie posłów, którzy wręczali dyplom elekcyjny Henrykowi Walezyuszowi. W 1600 r. brał udział w wyprawie na Wołoszczyznę, na której zniósł znaczny oddział Tatarów, połączonych z Wołochami. Odznaczył się również w wyprawie moskiewskiej, jako dowódca nad piechotą węgierską. Zdobył Wieliż, a walczył dzielnie pod Połockiem i Wielkiemi

Łukami. Przeciwko Gdańszczanom, co rokosz podnieśli, wystawił własnym kosztem chorągiew jazdy. W 1569 r. sekretarz królewski (V. L.), w 1578 r. starosta przemyski, miał, poczynając od 1580 r., w ciągu lat dwóch pobierać po 2,000 fl., z dochodów powyższego starostwa (M. 123 f. 384). W 1589 r. i referendarz koronny. Zginął w 1606 r., w czasie napadu na niego Diabła Stadnickiego na zamku przemyskim. Z Jadwigi z Fulsztyna Herburtówny, pozostawił syna Mikołaja Marcina, który w 1609 r. sprzedał dobra Wójtowo i Rowień Grochowskiemu (Zap. Lub. 15 f. 674 i 18 f. 67), a w 1623 r. wspólnie z żoną, Zofią z Baranowskich, kwitował Opalińskiego (Ibid. 27 f. 96).

Kilian, syn Krzysztofa, podkomorzy przemyski 1581 r., żonaty 1-o v. z Dorotą Ostrowską, 2-o v. z Krystyną Sobkówną z Sulejowa, kasztelanką sandomierską, której w 1574 r. zapisał 6,000 fl. (M. 111 f. 120; Zs. Przem. 24 f. 734 i 32 f. 221), z pierwszej żony pozostawił córkę Annę, 1594 r. żonę Grzegorza Leżeńskiego (Perp. Czers. 9 f. 20); a z drugiej córki: Barbarę, żonę Zygmunta Tarły, chorążego przemyskiego; Elżbietę, 1-o v. Herburtową, 2-o v. Lubomirską, starościnę sandecką; Magdalenę, 1-o Szaniawską, 2-o v. Gniewoszową i Zofię Piasecką, i synów: Jana Krzysztofa, stolnika królewskiego 1611 r. (Gr. Przem.), Samuela i Stanisława, którzy nabyli 1614 r. pewne sumy od brata swego stryjecznego, Mikołaja Marcina (M. 185 f. 703; Zap. Lub. 21 f. 32 i 213).

Samuel, łowczy nurski 1622 r., zeznał 1627 r. zapis dożywocia z żoną, Barbarą z Laskowskich. Syn jego Stanisław, sprzedał 1649 r. Warszewickiemu Nowodwór, Lemielnik etc. (Perp. Czers. 7 f. 117; 9 f. 407 i 11 f. 206). Jan Samuel, dworzanin królewski, nabył część Mościsk od Krajewskiego 1619 r. (Ibid. 6 f. 95). Synowie jego: Władysław i Andrzej, w ziemi przemyskiej 1642 r. (M. 185 f. 700). Ów Jan Samuel będzie pewnie Samuelem, późniejszym łowczym nurskim.

Stanisław, brat Samuela, z żony Wysockiej, pozostawił syna Jana, żonatego 1685 r. z Maryanną z Sławczyńskich.

III. Andrzej, żonaty z Małgorzatą Herburtówną, pozostawił cztery córki: Katarzynę, Annę, Barbarę i Zofię. Pozostała po nim wdowa, w 1571 r. żona Stanisława Oporowskiego, starosty kruszwickiego, procesuje wspólnie z córkami Barzego, w latach 1569 — 1571 (AGZ. X. 1489 i 1626). Katarzyna, żona Krzysztofa Reya, stolnika lubelskiego 1579 r.; Anna, żona Andrzeja Ossolińskiego (Zs. Przem. 37 f. 10); Barbara, żona 1-o v. Andrzeja Fredry, 2-o v. Jana Stadnickiego i Zofia, panna (Ibid. 19 f. 881).

IV. Stanisław, właściciel Drohojowa i Dydatycz, kasztelan przemyski 1574 roku, zeznał 1553 r. zapis dożywocia z żoną Urszulą z Krakowa (M. 84 f. 160). Ta Urszula była z rodu Gucci (Guczy). Drugą żoną kasztelana była Dorota Derszniakówna, wdowa po Stanisławie Ligęzie z Bobrku, kasztelanie żarnowskim; zmarła bezdzietnie 1568 r. (Gr. Przem. 30 f. 1325). Trzeci raz ożenił się kasztelan z Zofią Ossolińską, kasztelanką sandomierską, której zabezpieczył posag 1575 r. (Zs. Przem. 33 f. 64). Pozostawił synów dwóch: Jana i Krzysztofa, oraz córkę Krystynę, za Andrzejem Wronowskim (Gr. Sanoc. 48 f. 94).

A) Jan, syn Stanisława, kasztelana przemyskiego, otrzymał od ojca Duńkowice, w powiecie przemyskim, za konsensem królewskim z 1579 r. (M. 119 f. 200). W tymże roku sekretarz królewski, został 1588 r. kasztelanem sanockim. W 1589 r. był deputatem na Trybunał koronny (Wyr. Lub. 32 f. 1). W 1577 r.

otrzymał od króla wszystko złoto Gdańszczan, skonfiskowane we Lwowie i Przemyślu (AGZ. X. 1901). Z Anny z Choczwi Balówny, pozostawił córkę Annę, zaślubioną 1603 r. Hieronimowi Rawiczowi Dembińskiemu, podstolemu krakowskiemu, wdowę już 1604 r. (Zs. Ksiąskie 45 f. 1) i synów dwóch: Macieja Stanisława i Jana Parysa. W 1602 r. obaj bracia kwitują Fredrę, a 1610 r. Klofasa. W 1605 r. ustanawiają w Lublinie plenipotenta (Zap. Lub. 11 f. 659; 13 f. 19; 15 f. 711 i 18 f. 1019).

Jan Parys, żonaty 1640 r. 1-o v. z Zofią Dunikowską, wdową po Janie Czerniejowskim (AGZ. X. 4039), 2-o v. z Zuzanną Jaskmanicką, pozostawił dwóch synów, ale ci zeszli bezpotomnie.

Maciej Stanisław, na Chłopicach 1639 r., z Maryanny z Czermińskich, miał czterech synów: Samuela, bezpotomnego, Jana Parysa, Aleksandra Dymitra i Krzysztofa Tomasza, oraz córki: Elżbietę Kopystyńską; Annę Rafałową Jaskmanicką i Magdalenę.

Aleksander Dymitr, żonaty 1-o v. z Agnieszką Gorajską, 2 o v. z Konstancyą Ożarowską, następnie Kochanowską, miał córkę Agnieszkę, za Mikołajem Grzybowskim i synów: Macieja Stefana, miecznika buskiego 1681 r., Krzysztofa Tomasza bezpotomnego, i Aleksandra, żonatego z Maryanną Żukowską.

Krzysztof Tomasz, chorąży przemyski 1672 r., otrzymał 1663 roku, wspólnie z żoną, Zofią z Irządza Bolestraszycką, konsens królewski, na wykupienie z rąk Branickich Chołojowiec, Olszan i Krzeczkowa, w ziemi przemyskiej (Sig. 7 f. 8). Z drugiej jego żony, Aleksandry Bidzińskiej, jego synowie: Jan, v. Jan Parys i Aleksander Dymitr (Zap. Lub. 61 f. 529 i 68 f. 239), pisali się z województwem ruskiem, na elekcyę Augusta II-go. Chorąży miał córki: Elżbietę; Magdalenę, za Bazylim Hoszowskim; Krystynę, 1-o v. za Marcinem Bielskim, 2-o v. za Samuelem Sokolnickim, 1685 r.; Annę, 1 o v. za Ludwikiem Jeziorkowkim, stolnikiem brzeskim, 2-o v. za Krzysztofem Przanowskim 1713 r.; Maryannę, za Aleksandrem Stano 1685 r. i Helenę Ożarowską. Jan, v. Jan Parys, syn Krzysztofa Tomasza, chorążego przemyskiego, dziedzic na Bolestraszycach, był żonaty 1-o v. z Anną z Kossowskich, chorążanką zatorską, 1690 r., 2-o v. z Jadwigą Ulaniecką, wdową Wierzchowską, 1698 r., 3-o v. z Konstancyą Morską, z którą zeznał zapis dożywocia 1709 r., 4-o v. z Barbarą Sołtykówną. Jego potomstwo z Sołtykówny: Franciszka, żona 1-o v. Bogusława Bobrownickiego, 2-o v. Kazimierza Jordana, starosty siemiechowskiego; Aleksander, w zakonie OO. Bernardynów Fabian. Antoni, urodzony z Morskiej, z łowczego stolnik przemyski 1746 r., w końcu sędzia ziemski przemyski, zmarły 1765 r., z Barbary ze Zborowskich, pozostawił: Maryannę, za Tomaszem Mioduszewskim; Teresę, za Józefem Stojowskim; Franciszka Michała, wylegitymowanego ze szlachectwa w grodzie przemyskim 1782 r., którego z Eleonory z Lubienieckich, 2-o v. Zbyszewskiej, córki: Walerya, Eleonora i Felicyanna; Jana Adolfa po ojcu sędziego ziemskiego przemyskiego, którego z Hiacynty Pinińskiej, 2-o v. Józefowej Bełżeckiej, córka Dominika; Magdalenę, zakonnicę; Katarzynę za Michałem Drohojowskim i Mikołaja. Ten ostatni wystawił 1790 r. skrypt Kielanowskiemu (M. 302 f. 122). Agnieszka, urodzona z Morskiej, za Julianem Fredrą. Józef, urodzony z Anny Kossowskiej, podstoli żydaczowski, zmarły 1754 r., ożeniony z Anielą Borejkówną, miał z niej dwóch synów: Andrzeja i Dominika. Andrzej wylegitymowany ze szlachectwa w sądzie

grodzkim przemyskim 1782 r., z Konstancyi Ulińskiej, miał córki: Maryannę, za Stanisławem Pinińskim, N. za Wydżgą i Anielę za Bazylim Ustrzyckim, oraz synów: Ignacego *Mikołaja*, członka Stanów Galicyjskich 1818 r., Kwiryna Józefa i Jana Piusa, z których Jan Pius, zmarły 1819 r., z dwóch żon, Róży Niemirowskiej, zaślubionej 1805 r. w Wojsławicach i Barbary Rzeszotarskiej, zostawił córkę Anielę, za Karolem Wisłockim i trzech synów: 1) Aleksandra, którego z żony, Emmy z Gurowskich, córki: Stanisława za Stanisławem Hordyńskim i Bolesława; 2) Władysława, ożenionego z Emilią Wolską, z której córki: Ewelina za Leonem Kunickim, zmarła 1867 r.; Amelia za Janem Biesiadeckim, Stanisława za Ludwikiem Popławskim i synowie: Julian — ksiądz i Bolesław, dziedzic Cieszacina, ożeniony z Bronisławą Terlecką, z której dzieci: Jan Józef, Marya Madejska i Ewelina, zaślubiona 1901 r. w Krakowie Michałowi Radoszewskiemu, dziedzicowi Krępy w kaliskiem; 3) Henryka, dziedzica Łuki, po którym z żony, Juliii z Paparów, córka Róża, zaślubiona 1873 r. Stanisławowi Szawłowskiemu.

Dominik na Tapinie, drugi syn Józefa, z Antoniny Kopystyńskiej, 2-o v. Józefowej Nahujowskiej, zostawił syna Mikołaja, dziedzica Tapina, wylegitymowanego ze szlachectwa w grodzie przemyskim 1782 r., po którym, z żony Barbary Górskiej, córka Marya, za Mikołajem Sobolewskim i synowie: Eustachy Mateusz i Baltazar. Tego ostatniego, z Honoraty Mroczkowskiej, synowie: Stanisław i Władysław zmarli, żyje trzeci Zygmunt, dziedzic Tapina, ożeniony z Maryą Kellermanówną. Eustachy Mateusz, ożeniony z Eweliną Niemirowską, z synami Edmundem i Eugeniuszem, zapisani do ksiąg szlachty w Galicyi 1846 r.

Aleksander Dymitr, drugi syn Krzysztofa Tomasza, chorążego przemyskiego, żonaty z Teresą Rupniewską, 2-o v. Balową, pozostawił syna Krzysztofa, chorążego liwskiego i córkę Katarzynę, żonę 1-o v. Teodora Denhoffa, 2-o v. Antoniego Rozwadowskiego, którzy dopełnili działu ruchomości po Rupniewskich w 1732 r., z siostrą swoją przyrodnią, Salomeą Balówną (M. 259 f. 28).

Jan Parys, kasztelanic sanocki, brat Macieja Stanisława, żonaty 1-o v. z Małgorzatą Lasocką, z której córka Beata Krystyna, żona 1-o v. Zygmunta Porembskiego, kasztelana zawichostskiego, 2 o v. Marcina Mieleckiego, starosty brzeźnickiego, 2-o v. 1625 r. z Katarzyną z Mirowa Myszkowską, wojszczanką oświecimską (M. 172 f. 361), która żyje jeszcze 1661 r. i ma sprawy z Morsztynami (Gr. Krak.). W 1650 r. synowie ich: Stanisław, Władysław Ferdynand i Stefan, zeznali dział dóbr ojczystych, przy czem wspomniana siostra Zofia. Ostatni pozywa dwóch pierwszych 1662 r. (Zap. Lub. 47 f. 786). Stanisław i Stefan podpisali z ziemią przemyską, obiór króla Michała.

Stanisława, z Konstancyi z Marchockich, synowie: Adam, Jan, Tomasz i Mikołaj, z których pierwszy, w imieniu swojem i braci, wnosi 1686 r. manifest do grodu lubelskiego, o unieważnienie testamentu swej ciotki (Zap. Lub. 62 f. 21). Stanisław był 2-o v. żonaty z Teofilą Rzepecką, 1-o v. Bazylową Bereźnicką (Zs. Przemys. z 1686 r.). Z synów jego:

Adam, stolnik czerniechowski 1688 r., a po niedoszłej do skutku tej nominacyi, w tymże jeszcze roku stolnik bielski, żonaty 1-o v. z Barbarą Łaiszczewską, kasztelanką sochaczewską, 1 o v. Kuczborską (Perp. Czers. 22 f. 231 i 24 f. 63), a 2 o v. z Franciszką z Rzewuskich, następnie żoną Kazimierza Suchodol-

skiego i Cetnera, podpisał z województwem ruskiem elekcyę Augusta II-go. Syn jego Andrzej, kustosz przemyski 1733 r. i córki: Teresa Wisłocka i Maryanna Karsznicka, urodzeni z pierwszej żony, procesowali o dług Dziewickich 1718 r. (Wyr. Lub. 454 f. 82). Miał z drugiej żony jeszcze córki: Annę Załaszowską, Barbarę Karsznicką i Rozalię i Konstancyę, zakonnice.

Jan, v. Jan Marcin, zmarły 1709 r., z Katarzyny z Wizembergów, miał syna Kazimierza i córki: Annę, za Tomaszem Zielonką 1695 r.; Salomeę, 1-o v. Kobielską, 2-o v. żonę Teodora Chwaliboga, burgrabiego krakowskiego i Domicellę, żonę 1 o v. Michała Łepkowskiego, 2 o v. Antoniego Kobielskiego. Kazimierz, z cześnika 1713 r. stolnik wołyński, i żona jego, Teresa z Jasienny Jaklińska, pozwani 1721 r. przez Achingerów, o zniewagę listowną (Obl. Krakows. 144 A f. 3501). Synów jego dwóch: Józef i Michał i córki: Zuzanna, 1-o v. Franciszkowa Hebdzina, 2 o v. Ignacowa Łukawska 1779 r.; Katarzyna Łukaszowa Karlińska 1779 r.; Domicella, 1-o v. Marcinowa Gronowska, 2-o v. Andrzejowa Borzęcka 1779 r.; Zofia, 1 o v. Kajetanowa Młodzianowska, 2-o v. Franciszkowa Wratkiewiczowa 1779 r. i Salomea, 1-o v. Janowa Zaćwilichowska, 2-o v. Winczycka.

Józef, dziedzic na Frydrychowcach, zmarły 1775 r., ożeniony z Barbarą z Bielskich, miał córką Zuzannę, za Franciszkiem Trzeszczkowskim i syna Franciszka, wylegitymowanego ze szlachectwa w grodzie oświecimskim 1782 r.

Michał, nazwany w metryce syna swego Mikołaja z 1764 r., stolnikowiczem wołyńskim, sędzia grodzki przemyski 1767 r., łowczy przemyski 1770 r., poseł ziemi przemyskiej 1764 r., żonaty 1 o v. z Katarzyną Sałacką, 2-o v. z Katarzyną Drohojowską, 3 o v. z Teresą Chojecką. pozostawił córki: Magdalenę; Teklę za Pantaleonem Uleniecki; Antoninę, 1-o v. Józefowę Ulenięcką, 2-o v. Adamowę Łapińską; Józefę, Janowę Wisłocką; Maryannę, Ignacowę Szudrawską; Zofię Łukaszowę Niezabitowską i Apolonię Antoninę; oraz pięciu synów: Pantaleona Ignacego *Mikołaja*, Erazma, Felicyana, Zacharyasza *Augustyna* Józefa i Jana Maksymiliana. Z nich:

Mikołaj, ur. 1764 r. (metr. w Kosienicach), zmarły 1805 r., z Katarzyny z Pajączkowskich, miał syna *Walentego* Romualda, ur. 1801 r. (metr. w Chodorowie), wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1838 r.

Erazm, ur. 1771 r., właściciel Rudołowic, członek Stanów Galicyjskich 1817 r., z Tekli z Horodyskich, pozostawił córkę Maryannę, zaślubioną Wincentemu Dwernickiemu i synów: Antoniego, żonatego z Rozalią de Villeneuve i Ludwika, wylegitymowanego ze szlachectwa w Wydziale Stanów . 1826 r., ożenionego z Maryą Uleniecką, z której synowie: Władysław, właściciel Turki, żonaty z Maryą bar. Brunicką i Ernest. Władysława córki: Marya, rozwiedziona z hr. Stanisławem Pinińskim i Helena.

Felicyan, ur. 1784 r., żonaty 1-o v. z Łucyą hr. Parysówną. 2-o v. z Anną Senion de Latreches. Syn jego z pierwszej żony Emanuel, umarł 1884 r. bezpotomnie.

Augustyn, ur. 1788 roku, wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie 1838 roku.

Jan Maksymilian, właściciel Czorsztyna 1819 r., członek Stanów Galicyjskich 1839 r., z Wiktoryi Grudnickiej, pozostawił synów: Marcelego i Tytusa. Mar-

celego, ur. 1817 r., właściciela Czorsztyna, z Florentyny z Fihauzerów, dzieci: a) Stanisław, ur. 1855 r., właściciel Czorsztyna, ożeniony 1882 r. z Anną Chomętowską. Dzieci jego: Maryan, ur. 1883 r., Stanisław, ur. 1885 r., Anna, Olga i Helena; b) Kazimierz, ur. 1857 r., doktór praw, żonaty z Heleną Dobrzańską, córką Henryka i Leonii z Potockich; c) Tadeusz, ur. 1858 r., oficer ułanów austryackich, umarł bezżennie; d) Wiktorya, zaślubiła w Czorsztynie 1888 r. bar. Gustawa Lipowskiego. Marceli z synami w Wydziale Stanów 1861 r., a dzieci Stanisława w Galicyjskim Wydziale krajowym 1894 r., legitymowali się ze szlachectwa. Tytusa, właściciela Ryczowa, z Seweryny z Brandysów, dzieci: a) Marya, zaślubiona 1880 r. Kazimierzowi Chomętowskiemu; b) Józefa, zaślubiona bar. Mieczysławowi Błażowskiemu 1884 r.; c) Helena, zaślubiona Bogdanowi Gałęzowskiemu 1882 r.; d) Wiktorya, zaślubiona Cezaremu Szaszkiewiczowi.

Tomasz podpisał z ziemią przemyską, obiór króla Michała. W 1689 r. był towarzyszem pancernym roty królewskiej, a 1690 r. mianowany cześnikiem podlaskim, umarł cześnikiem podolskim 1704 r. Synem jego, z Katarzyny z Gośniewic Wolskiej, był Ludwik, podstoli chełmski 1713 r., który układał się z przełożoną Wizytek w Krakowie, o posag siostry swej Cecylii, wstępującej do zakonu 1722 r. (Obl. Krak. 146 f. 104). Wdowa po nim (poślubiona 1716 r. w Dobromilu), Cecylia z Brześciańskich, córka Andrzeja, żyła jeszcze 1754 r. Dzieci jego: Elżbieta Aleksandrowa Stadnicka, Cecylia Jackowa hr. Krasicka i Józef, bezdzietny z Antoniną Szaniawską, łowczanką litewską, 2-o v. Stefanową Wąsowiczową, podstoliną radomską (Gr. Trembow. 212 f. 165).

Mikołaj, żonaty 1686 r. z Eleonorą Kossowską, 2-o v. Jerzową Starzechowską, pozostawił córkę Zofię, zmarłą 1704 r.

Stefan, syn Jana Parysa, a brat Stanisława, z Konstancyi z Buńkowa, 1-o v. Ignacowej Proszewskiej, 2-o v. Aleksandrowej Omiecińskiej, miał córkę Antoninę, żonę 1-o v. Jana Ortyńskiego, 2-o v. Franciszka Andrzeja Wizemberga. Bratem jej był pewnie Seweryn, przeciwko któremu, jako stryjecznemu swemu bratu, protestuje w grodzie lubelskim 1689 r. Tomasz Drohojowski, w sprawie tejże Antoniny (Zap. Lub. 65 f. 313).

Władysław Ferdynand, drugi z kolei syn Jana Parysa, a brat Stanisława i Stefana, żonaty z Anną Marchocką, 2-o v. Grabkowską, pozostawił córki: Helenę, żonę Jerzego Jordana, podczaszego krakowskiego; Zofię, żonę Ignacego Humnickiego i Katarzynę Romerową, oraz synów: Józefa i Jana (Zap. Lub. 50 f. 645).

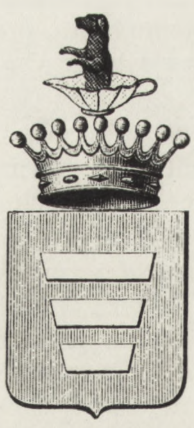
Józef, miecznik przemyski 1694 r., zmarły 1714 r., żonaty z Maryanną Marchocką; miał z niej synów: Teodora, proboszcza w Makowie 1733 r., Michała i Mikołaja; oraz córki: Maryę v. Barbarę, za Aleksandrem Drzewieckim; Różę, za Józefem Witowskim i Ludwikę, 1-o v. za Kotowskim, 2-o v. za Gorzkowskim. Michała z Pudencianny Drohojowskiej, synowie: Ignacy i Stanisław, żonaty z Joanną w Pruszyńskich, obaj bezpotomni. Mikołaja, z Teresy z Góreckich, córka Maryanna Benedyktowa Węglińska 1763 r. i syn Mikołaj, miecznik przemyski, żonaty z Teofilą Iskrzanką, z której córki: Konstancya, Maryanna i Helena Józefowa Pokutyńska 1800 r. i synowie: Ignacy, chorąży kawaleryi narodowej, żonaty z Hołowińską; Piotr, kapitan wojsk koronnych, ożeniony z Barbarą Bandrowską, 1-o v. Krzyszkowską; Jakób Filip i Michał, żonaty z Ewą Sokołowską (Gr. Winnic. z 1782 r. i A. Lwows. For. Nobil.). Ignacy i Michał mieszkali 1807 r. na

Wołyniu, a Piotr spisując w tymże roku testament, wymienił w nim przodków swoich od pradziada, obu braci z żonami i że dobra Kokorowo, spadłe na nich po matce, stracili przez Targowicę.

Jan, brat Józefa, ożeniony z Maryanną Rojewską (Gr. Przem. z 1715 r.), umarł kasztelanem czerniechowskim 1716 r. Córki jego: Katarzyna Janowa Balowa; Teresa, 1-o v. Witowska, 2-o v. Rafałowa Kącka; Anna, zakonnica i synowie: Jakób, żonaty 1715 r. z Ludwiką Ochotnicką (Gr. Łuckie) i Józef, chorąży żydaczowski 1737 r., kasztelan przemyski 1765 r., wspólnie z synem Antonim, podówczas miecznikiem przemyskim, Andrzejem i Michałem, posłami ziemi przemyskiej, pisał się z województwem ruskiem, na elekcyę Stanisława Augusta. Józef, kasztelan, właściciel Krukienic, z Barbary Wolskiej, stolnikówny halickiej, właścicielki Stablewic (Bracł. XVI f. 441; Woł. XII f. 661 i DW. 69 f. 1345), pozostawił synów: ks. Józefa, Reformata; ks. Tomasza (Iwo), Dominikanina; Ignacego i Paskala, zakonników; Jana, Wiktora i Antoniego; oraz córki: Maryannę za hr. Stanisławem Pinińskim i Józefę za Jakóbem Woroniczem.

Jan, kasztelanic przemyski, miecznik lwowski 1765 r., wojski większy 1770 r., generał adjutant królewski, aprobował 1772 r. sprzedaż Mielnowa, dokonaną przez brata Antoniego. W 1778 r. był kandydatem do kasztelanii lwowskiej (MP.). W 1785 r. nabył Motowidłówkę, w powiecie żydaczowskim, od Piaskowskiego, którą w 1786 r. sprzedał Mniszkowi i następnie w 1791 r. znowu odkupił (DW. 89 f. 801; 102 f. 1055; 107 f. 311; M. 299 f. 85).

Wiktor, kasztelanic przemyski, generał wojsk koronnych 1778 r. (DW. 94 f. 569), ożeniony z Maryanną Sireną Łosiówną, 1-o v. Józefową Biberszteyn Zawadzką, chorążyną owrucką (A. Lwow. For. Nob.). Dominik, syn Wiktora, legitymował się ze szlachectwa w Galicyi 1828 r. (Goł.). Tak on, jak i bracia jego: Lesław i Stanisław, zmarli bezpotomnie. Siostra ich Hiacynta, za Karolem Łapińskim.

Herb hr. Drohojowskich.

Antoni, kasztelanic przemyski, miecznik przemyski 1748 r., cześnik 1765 r., w końcu podstoli 1769 r. W 1770 r. otrzymał wspólnie z żoną, Ewą z Konarskich, kasztelanką sandomierską (Intercyza ślubna z 1752 r.), konsens królewski, na wykupienie Ożomli z rąk Łempickiej (Kancl. 37 f. 332). Antoni, Jan i Wiktor, otrzymali 1783 r. od cesarza Józefa II go tytuł hrabiowski austryjacki.

Hr. Onufry, syn hr. Antoniego, właściciel Krukienic, ożeniony z hr. Honoratą Baworowską, zmarły 1808 r., pozostawił córkę Karolinę, żonę hr. Józefa Komorowskiego i synów: Jana i Stanisława *Seweryna.*

Hr. Jan, właściciel Łącka i Drohojowa, kapitan jazdy wojsk księstwa warszawskiego, zmarły 1853 r., żonaty z Anielą Rostworowską, miał z niej córki: hr. Zofię, zaślubioną Leonowi Kalm - Podoskiemu; hr. Maryę, zaślubioną bar. Leonowi Brunickiemu i hr. Karolinę, oraz syna Seweryna, ur. 1819 r., zmarłego w Drohojowie 1894 r. Hr. Seweryn zaślubił w Warszawie 1855 r. Antoninę z Sobańskich z Obodówki, córkę Ludwika i Róży z hr. Łubieńskich, z któ-

rej syn hr. Jan Maryan, doktór obojga praw, dziedzic Drohojowa, ur. 1858 r. w Wasylówce na Podolu i córka hr. Marya, zaślubiona 1876 r. w Warszawie ks. Mieczysławowi Woronieckiemu.

Hr. Stanisław *Seweryn*, ur. 1791 r., zmarły 1854 r. w dziedzictwie swojem Balicach, właściciel Krukienic, zaślubił hr. Henrykę Baworowską, córkę hr. Wiktora. Z niej synowie: Zygmunt, Kazimierz i Józef, zmarły bezżennie 1886 r. Hr. Zygmunt, właściciel Krukienic, ur. 1832 r., ożeniony 1858 r. w Krakowie z Maryą Kotarską, ma z niej: a) hr. Helenę, zaślubionną 1888 r. bar. Franciszkowi Burckhardt von der Klee; b) hr. Henrykę, zaślubioną 1879 r. Włodzimierzowi Rylskiemu; c) hr. Seweryna, ur. 1861 r. szambelana dworu ces. król austryjackiego, ożenionego w 1897 r. z Katarzyną Komarówną z Litwy; d) hr. Karola, ur. 1863 r., właściciela Tułkowic, ożenionego 1889 r. ze Stefanią Grabińską z Walewic, z której córki: Henryka i Zofia i syn Jan Zygmunt; e) hr. Romana, ur. 1867 r., właściciela Sądowej Wiszni, szambelana dworu ces. król. austryjackiego, ożenionego 1894 r. z Waleryą de Inkey de Pallin. Hr. Kazimierz, ur. 1835 r., właściciel Bolanowic, zmarły we Lwowie 1894 r., żonaty 1-o v. z hr. Anną Krasicką, 2-o v. z hr. Maryą Gołuchowską, córką namiestnika Galicyi, z drugiej żony pozostawił synów: Adama, ur. 1886 r. we Lwowie i Kazimierza, ur. tamże 1892 r., oraz córkę Helenę.

B) Krzysztof, drugi syn Stanisława, kasztelana przemyskiego, ceduje pewne sumy w Lublinie 1603 r. (Zap. Lub. 14 f. 210). Z Katarzyny Męcińskiej, kasztelanki wieluńskiej, która 2-o v. wyszła za Michała Jordana, miał córki: Zofię, żonę Krzysztofa Stano, Annę Włostowską i Katarzynę Zarankową - Horbowską i dwóch synów: Stanisława i Andrzeja, właścicieli Niebieszczan, których kwituje Zakrzewski 1633 r. (Zap. Lub. 34 f. 496). Stanisława, z Zofii Przyjemskiej, synów trzech: Krzysztof, Władysław i Andrzej.

Krzysztof, stolnik lubelski 1666 r., rezygnował z tego urzędu na brata Andrzeja, lecz rezygnacya ta nie doszła do skutku i pozostał na tym urzędzie do śmierci, która w 1670 r. nastąpiła. Jako stolnik lubelski i rotmistrz, podpisał z województwem lubelskiem, elekcyę króla Michała. Żonaty 1-o v. z Zofią Malicką, 2-o v. z Teofilą Leszczyńską, wdową po Buczackim (Zap. Lub 44 f. 481; 50 f. 1339; 52 f. 436 i 54 f. 315; M. 210 f. 139), pozostawił synów: Stanisława, Adama i Samuela. Tego ostatniego syn Franciszek.

Andrzej, brat Krzysztofa, cześnik przemyski 1662 r., starosta powidzki 1664 r., chorąży przemyski 1667 r., chorąży lubelski 1678 r., podpisał z ziemią przemyską, obiór króla Michała. W 1688 r. otrzymał konsens królewski, na wykupienie starostwa łukowskiego od Domaszewskiego i zostawszy starostą, przestał być chorążym. Żonaty był 1-o v. z Zofią Hańską 1685 r., 2-o v. z Magdaleną Przedwojewską 1689 r. (Zap. Lub. 61 f. 957 i 65 f. 157).

Andrzej, brat Stanisława, a syn Krzysztofa, nabył w 1640 r. od Iwaszencewicza Koziatycz alias Borodianki, w powiecie kijowskim, a wspólnie z żoną, Elżbietą z Tulina Hornostajówną, podkomorzanką kijowską, połowę Hornostajpola od Leszczyńskiego. Pozostała po nim wdowa wyszła 2-o v. za Mikołaja Abramowicza, wystawiwszy pierwszemu mężowi pomnik w Lublinie, na którym wypisała, że jest synem Krzysztofa, a wnukiem kasztelana Stanisława (M. 102 f. 321; Kij.

IV A f. 5 i 6; V f. 968 i Mon. Star.). Elżbieta, córka Andrzeja, za Janem Oleśnickim, a syn Samuel, starosta niedzialski, podpisał z ziemią przemyską elekcyę króla Michała. Z Zuzanny Orlickiej, jego córki: Antonina, Dominikanka w Nowej Jerozolimie 1681 r. (Kij. VI C f. 220; Zap. Lub. 56 f. 236 i Perp. Czers. 13 f. 69) i Joanna, żona Marcina Rybińskiego 1702 r.

V. Mikołaj, zabity 1544 r. przez Andrzeja Pełkę, o co tego ostatniego procesuje Jerzy, syn Mikołaja. Jerzy, żonaty 1550 r. z Anną Bobolanką (Zs. Przemys. 13 f. 345), miał córkę Zofię, żonę 1-o v. Wojciecha Lipnickiego, 2-o v. Zbigniewa Orła i synów: Andrzeja, podstarościego i sędziego grodzkiego przemyskiego 1614 r., a podsędka przemyskiego 1621 r., którego nagrobek w Łowiczu (Star. Mon.); Stanisława, kanonika gnieźnieńskiego i opata Cystersów szczyrzyckich 1607 r. (Kor.). Jerzy miał mieć jeszcze syna Stefana, którego synami byli: Jan Tomasz, Gabryel i Wojciech. Dwaj ostatni dopełnili działu Bratkowic 1644 roku (AGZ. X. 4149).

Jan Tomasz, żonaty 1-o v. z Birecką, 2-o v. z Teofilą Chlewicką, następnie Waleryanową Walewską 1666 r., miał synów: Franciszka i Andrzeja. Franciszek zeznał 1652 r. zapis dożywocia z żoną, Jadwigą Gołkowską (Zap. Lub. 45 f. 720 i DW. 51 f. 1988). Jego dzieci: Stanisław, Seweryn, Jerzy, Teresa i Zofia, żona Jana Bobrownickiego, miecznika stężyckiego. Andrzej, z Teofili Zabawskiej, pozostawił syna Zygmunta, proboszcza w Kosienicach 1681 r., dziekana kapituły przemyskiej 1718 r. i córki: Zofiannę, za Samuelem Kossowskim i Teofilę za Adamem Ostrowskim.

Gabryel, żonaty 1644 r. z Glinczanką, miał synów: Stefana i Władysława, bezpotomnych.

Wojciecha, z Elżbiety z Romerów, synem miał być Jan, żonaty z Magdaleną Przedwojewską 1671 r. (Sig. 12 f. 125), którego syn Stanisław, chorąży trembowelski, zmarły 1726 r., z Róży Rybińskiej, pozostawił syna Jana, zmarłego 1760 roku, i córki: Aleksandrę, za Antonim Niewiarowskim; Annę, za Ignacym Fayglem; Petronellę, 1-o v. za Wojciechem Fayglem, 2-o v. za Ignacym Bobrowskim i Pudencyannę, za Michałem Drohojowskim (Prot. Inscr. Czchow. 42 f. 29).

Stanisław, proboszcz w Rybotyczach 1601 r. Stefana żona 1663 r. Helena Chlewicka. Maryanna, za Stanisławem Ponińskim 1746 r. Zofia, 1692 r. za Józefem Humnickim. Stefan, towarzysz chorągwi husarskiej 1742 r. Zygmunt, proboszcz w Kosienicach, Jan, pułkownik królewski, dziedzic Zabłociec, Jan Parys, dziedzic na Bolestraszycach i Tomasz, cześnik podolski, fundowali 1701 r. kanonię przy katedrze przemyskiej, dla swego rodu. Pierwszym kanonikiem został Zygmunt, potem kustosz, w końcu 1718 r. dziekan katedralny przemyski (Encykl. Kościelna).

Herb Sas.

DROHOMIRECCY h. SAS z Drohomirczan, w powiecie halickim. Mieli przydomek: „Howora, Czepycha, Soroka, Sulima i Starowinnik“. Onoczek, syn Ulajka, 1437 r. Andrzej rozwodzi się z żoną Wronką 1439 r. Chodko i Grzegorz 1452 roku kupują części Drohomirczan, od Iwanka, syna Michałka.

Dymitr, procesował się 1447 r. z Anną. Synów jego trzech: Łuka, Iwan i Prokop, zastawili 1472 r. część Drohomirczan Andrzejowi (AGZ. XII). Siman i Stepan, bracia stryjeczni, i Szyszka i dziesięciu innych, właściciele Drohomirczan 1578 r. (Paw.).

Fil Drohomirecki oczyszczając się 1619 r. z zarzutu nieszlachectwa, na sejmiku w Haliczu, dowiódł, że jest synem Trofana i Ortozyi z Drohomireckich, synowcem Wasila, wnukiem Oleksy i Anny Medyńskiej, córki Dymitra, prawnukiem Wasila i Anny z Hołyńskich i okazał potwierdzenie Zygmunta I-go przywileju danego jego przodkom, przez ks. Władysława Opolczyka (Gr. Halic. 139 f. 859). Przywilejem tym nadał Opolczyk 1378 r. Nowesioło braciom: Drohomirowi, Eliaszowi i Stankowi (Gr. Halic. 170). Wasil Lechnicz, dziedzic części Swaryczowa 1651 r. Hrehory, Paweł, Aleksander, Jan i Michał, pisali się z województwem ruskiem, na elekcyę Augusta II-go. Elżbieta, córka Bazylego i Maryanny Brzezickiej, 2-o v. Andrzejowej Balickiej, 1728 r. żona Adama Weryhy Darowskiego, podsędka podolskiego 1766 r. (Bracł. XVII f. 1897). Bazyli, Jan, Andrzej, Michał, Antoni, Magdalena i Zofia, dzieci Piotra Starowinnika i Katarzyny Mrozowskiej, nabyli część Lackiego, w halickiem, 1736 r. (Gr. Halic. f. 230). Makary, oficer legionów, zginął 1798 roku w Egipcie.

Udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w sądzie ziemskim i grodzkim halickim 1782 i 1783 r.: 1) Antoni Czepycha; 2) Jan Howora, synowie zaś jego: a) Piotr, b) Józef z synami: Andrzejem i Janem, c) Antoni z synem Tomaszem i d) Bazyli, zapisani do ksiąg szlacheckich w Galicyi 1833 r.; 3) Jan Antoni Howora; 4) Andrzej Soroka, synowie zaś jego: Bazyli, Michał i Teodor, oraz wnuk Leopold, zapisani do ksiąg szlacheckich 1834 i 1841 r.; 5) Jakób Soroka; syn jego Gabryel i wnuk Szczepan, zapisani do ksiąg szlacheckich 1843 r.; 6) Jan, Kazimierz, Michał i Szczepan Sulima Drohomireccy; 7) Szczepan Szyszka; 8) Jan Szyszka, którego wnukowie: Jan i Szczepan, zapisani do ksiąg szlacheckich 1831 r.; 9) Jerzy i Teodor Szyszkowie; 10) Jan, Bazyli, Jerzy, Jan, Michał, Józef, Franciszek, Jan, Antoni, Jan, Konstanty, Szczepan, Teodor, Aleksander, Bazyli, Michał i Samuel, bez przydomku, Drohomireccy; 11) Jan, Bazyli, Michał, Piotr, Mikołaj i Paweł Szyszkowie, w Wydziale Stanów 1789 i 1790 r.; 12) Stanisław Karpowicz w Wydziale Stanów 1793 r. (Goł.).

W gubernii podolskiej dowiedli szlachectwa: Jan, Marcin i Mikołaj Piotr, synowie Mikołaja, wnukowie Piotra, prawnukowie Andrzeja, 1844 r. Stefan i Jan, synowie Józefa, wnukowie Bazylego, prawnukowie Stefana, syna Konstantego, 1845 r.; synowie zaś powyższego Jana: Piotr, Franciszek i Michał, 1865 r. (Spis.).

DROHOSZOWSCY z Drohoszowa, w ziemi lwowskiej. Olechno i Lew z Drohoszowa wypuszczają w dzierżawę staw w Drohoszowie 1443 r. Olechno Drohoszowski 1443 r., a Marek Drohoszowski 1452 r., obecni na sądach we Lwowie (AGZ. XIV). Wszyscy trzej podpisali 1464 r. konfederacyę ziemi lwowskiej przeciw Odrowążom.

DROHOWICKI Jerzy, pisarz ziemski połocki 1593 r.

DROPCZYŃSKI Waleryan, skarbnik inowłocławski, zapisał żonie, Rozalii z Wieruskich, 1,333 fl. 1763 r. (Perp. Czers. 16 f. 32). W 1761 r. nabył Waleryan wójtostwo w Skierniewicach (M. 232 f. 418).

DROSZEWSCY h. WCZELE z Droszewa, w powiecie kaliskim. Właścicielem połowy tej wsi 1579 r. był Maciej Droszewski, a Mikołaj i Melchior, dziedzice Woli i Zadowicz tamże 1579 r. (Paw.). Maciej ma sprawę z Łyczewskim 1497 roku. Jan, zwany Kunath, w tymże roku (St. Pr. P. P. VII. 101 i 213). Stanisław, konfrater Cystersów w Lędzie, umarł wraz z synami: Łukaszem i Kazimierzem 1648 r. Widocznie Droszewscy i Gniazdowscy jeden dom stanowią, skoro Jan Droszewski, czyli Gniazdowski, syn Macieja, żonie Annie Cieleckiej, zapisał 1626 r. 4,000 fl. na Miedzianowie (Res. Posn. f. 678), a Adam Droszewski v. Gniazdowski, zeznał 1647 r. zapis dożywocia z żoną, Jadwigą Wilską (Perp. Czers. 10 f. 788). Stanisław podpisał z województwem kaliskiem, obiór Władysława IV-go, a Adam, Bartłomiej i Chryzostom z województwem poznańskiem, elekcyę króla Michała. Franciszek pisał się z województwem poznańskiem, na obiór Augusta II-go, a Andrzej, Franciszek, Józef i Mikołaj, podpisali z województwem kaliskiem, elekcyę Stanisława Augusta.

Herb Wczele.

Ks. Stanisław, Cysters, umarł w Lędzie 1701 r. Bazyli, prezbiter opolski 1775 r. (V. L. f. 503). Wojciech, właściciel Suchoczasów w powiecie sieradzkim 1794 r., z Anieli Przeradzkiej, pozostawił syna Stanisława, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1838 r. (A. b. Her.).

Bolesława, dziedzica Ralewic, z Józefy z Dąbskich, córka Bronisława, zaślubiła 1898 r. Antoniego Kobierzyckiego.

DROSZKOWSKA Anna, 1739 r. żona Krzysztofa Szaniawskiego, skarbnika chełmskiego 1741 r., wyszła 2-o v. za Józefa Bielińskiego (Perp. Czers. 25 f. 7 i 281).

DROSZOW wieś, w powiecie samborskim, otrzymał Jasiek 1375 r. prawem lennem, od ks. Władysława Opolskiego.

DROTKIEWICZ h. PRUS (odmienny) Jan, subdelegat grodzki łukowski 1747 r., miał syna Macieja, ten Teofila, ożenionego z Ludwiką Michalską, którego syn Władysław, wylegitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1861 roku (A. b. Her.).

DROWDWIŁŁOWIE h. LUBICZ na Żmudzi. Jakób Michałowicz Drowdwiłło, właściciel Drowdwiłłowicz 1576 r., pozostawił syna Pawła, właściciela tychże dóbr 1602 r. Syn jego Mikołaj, właściciel tego majątku po ojcu w 1670 r., miał syna Jana, właściciela w 1702 r. Drowdwiłłowicz, które i syn jego Marcin w 1743 r. posiadał. Synowie tego ostatniego: Tadeusz z synami: Stanisławem i Antonim; Jan z synami: Onufrym i Ignacym; Kazimierz z synem Adamem; Wincenty z synem Ludwikiem; Onufry i Jakób, legitymowali się ze szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską 1799 r. (z Teki M. E. Brenszteina).

DROWINICKI Piotr, pisarz ziemski oszmiański 1577 r.

DROZCZA v. DROZDCZA v. DROZDIN. Aleksander Drozdcza, namiestnik kamieniecki w latach 1470 — 1475. Syn jego Andrzej Aleksandrowicz Drozdcza, urodzony z Fedki (Arch. Sang.) ks. Borysówny Hlińskiej, otrzymał od Aleksandra Jag. 1496 r. różne dobra w powiecie czerniechowskim po Massalskim (ML. 5 f. 81). W 1497 r. cześnik litewski, w 1500 r. już tylko koniuszy wileński, otrzymał dworzec Rymowidowski, w powiecie wołkowyskim (ML. 6 f. 192). W 1502 r. jest namiestnikiem izblańskim i bielickim, a 1504 r. namiestnikiem lidzkim. W 1505 r. jest chwilowo sprawcą województwa kijowskiego. W tym ostatnim roku zeznał w sprawie o Łosko, że słyszał od babki swej, kniehini Borysowej, 1-o v. żony kniazia Iwana Korybutowicza Olgerdowicza, że kniażna Marya, siostra kniazia Iwana, wyszła za kniazia Fedora Worotyńskiego (ML. 5 f. 354). Andrzej wraz z bratem swoim Piotrem należał do spisku Glińskich, z nim też uchodzić musiał z Litwy, a dobra ich Ratomie, nadał król Zygmunt Epimachowiczom 1508 r. (ML. 8 f. 386).

Herb Jastrzębiec.

DROZDOWICZOWIE h. JASTRZĘBIEC. Maryanna, córka Andrzeja i Maryny Łokaczewskiej, 1-o v. Pawłowej Hatowskiej, żona Piotra Trockiego, ziemianina połockiego 1670 r. (Ist. Jur. Mat. XXV). Jan, stolnik wołkowyski, podpisał z województwem nowogrodzkiem, obiór króla Michała. Jozafat, chorąży petyhorski 1782 r. Seweryn, chorąży wojsk koronnych 1783 r. (MP.). Józef i Seweryn z synami Józefem i Antonim, synowie Ludwika, wnukowie Jana, prawnukowie Jana Kazimierza, dziedzica 1665 r. dóbr Władysławów - Słoboda - Jesmana, dowiedli szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską 1803 r.

Tomasz, subdelegat grodzki poznański 1766 r., pozostawił syna Ignacego, ożenionego z Agnieszką Topolską, którego syn Franciszek Michał, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1851 r. (A. b. Her.).

DROZDOWIE prawdopodobnie ze wsi Drozdy, w powiecie warszawskim. Piotr Drozd z Łompina, podczaszy warszawski 1458 r. Jan Drozd, podczaszy warszawski 1464 r. Wyroki lubelskie wspominają o Marcinie Drozdzie, synie Stanisława, 1594 r. i o Marcinie, Jerzym i Andrzeju, synach Marcina, 1598 r. (Ks. 57 f. 234 i 76 f. 652). Jan i Jakób Drozdowie, właściciele części Małęczyna w powiecie radomskim 1579 r. (Paw.).

DROZDOWIE ze wsi Drozdy, w ziemi bielskiej. Bartłomiej Drozd 1544 r. Feliks, Piotr, Tomasz i Marcin, synowie Stanisława, i Feliks, syn Mateusza z Drozdów, wykonali przysięgę wierności 1569 r., po przyłączeniu tej ziemi do Korony (Herb. Mil.).

DROZDOWSCY h. JASTRZĘBIEC. Heraldycy nasi uważają województwo łęczyckie za gniazdo tej rodziny. Z uwagi jednak, że w województwie tem Dro-

zdowa nie spotykam, a wieś tegoż nazwiska znajduje się w województwie sieradzkiem, powiecie szadkowskim, Drozdów więc ten ostatni za gniazdo tej rodziny przyjąć należy, tem więcej, że ów Drozdów leży nieopodal Łęczycy.

Michał z Drozdowa, kasztelan rudzki w latach 1401 — 1411, kilka razy zaświadcza szlachectwo różnych naganionych osób w Sieradzu, Brodni i Kaliszu, sam będąc herbu i zawołania *Kamiona* (Pis. Dz. P. IX. Potk. i Łag.). Maciej, syn Andrzeja, 1472 r., a Marcin, syn Jana, 1484 r. na uniwersytecie krakowskim. Krystyn, kanonik krakowski, archidyakon płocki, umarł 1584 r. (Star. Mon.). Agnieszka za Krzysztofem Wąsowiczem 1625 r. Andrzej, komisarz do granic od Szląska i Pomorza, z sejmu 1631 r. Tenże Andrzej pisał się z województwem poznańskiem, a Wojciech z ziemią sochaczewską, na elekcyę Jana Kazimierza.

Andrzej Stefan, syn niegdy Stefana, wyznaczył 1657 r. na wypadek swej śmierci opiekę nad dziećmi swemi, zrodzonemi z Maryanny Mycielskiej; umarł pisarzem grodzkim poznańskim, przed 1663 r. Syn jego Stefan, córki: Zofia, panna 1667 r. i Katarzyna, żona 1-o v. Piotra Nieżychowskiego 1667 r., 2-o v. Jana Cerekwickiego, starosty szredzkiego (Gr. i Zs. Poznańs.). Jan, podczaszy bracławski 1662 r., z województwem wileńskiem, a Jerzy i Piotr, z województwem krakowskiem, podpisali obiór króla Michała. Ten sam Jan z księstwem inflanckiem, a Piotr, z województwem krakowskiem, podpisali obiór Jana III-go. Paweł, rotmistrz królewski 1678 r., miecznik bracławski 1692 r. (Zap. Lub. 57 f. 529). Wojciech, pisarz grodzki krakowski 1649 r. Synowie jego: Jacek i Waleryan 1662 r. (Zap. Lub. 47 f. 827). Jana i Elżbiety z Grabowskich, córka Teresa, żona Piotra Kozickiego, wojskiego czerniechowskiego, zmarłego 1686 r. (Gr. Krak.). Benedykt, Cysters w Mogile 1620 r. Gabryel, 1696 r. w Krakowie. Marya z Tarnowskich, 1-o v. Adamowa Mszanecka, wdowa po Antonim, 1725 r. (Gr. Krak. 341). Zygmunt z województwem sandomierskiem, pisał się na elekcyę Augusta II-go. Aleksander, podstoli bracławski i burgrabia krakowski, rezygnował z tego ostatniego urzędu 1700 r. (Sig. 15). Felicyan, mianowany przez króla Stanisława Leszczyńskiego chorążym bracławskim 1705 r. Józef podpisał elekcyę Stanisława Augusta z województwem sandomierskiem. Ów Józef, miecznik winnicki, z Teresy Mietelskiej, pozostawił synów: Jana, Józefa i Jacentego, którzy kwitowali Załuską 1787 r. (DW. 103 f. 1008). Marya z Rudnickich, żona Andrzeja, kwitowała 1792 roku w Sieradzu Dąbskich z odebranej sumy, którą mąż jej zapisuje na Bąkach.

W Królestwie Polskiem wylegitymowali się ze szlachectwa: Wojciech, syn Wawrzyńca i Jadwigi Ubyszówny, 1839 r.; Szymon i Aleksander, synowie Józefa i Praksedy Grębeckiej, a wnukowie powyższego Wawrzyńca, 1848 r.; Szymon, syn Jana i Maryanny Grębeckiej, 1842 r.; Floryan, syn Józefa i Anny Schenking, wnuk Aleksandra, 1852 r.; Kazimierz, syn Antoniego i Jadwigi Romatowskiej, 1848 r. (A. b. Her.).

W gubernii wileńskiej wylegitymowali się z herbem Jastrzębiec następujący Drozdowscy: Jan, Stefan, Szymon, Antoni i Sylwester, synowie Józefa, wnukowie Jakóba, prawnukowie Kazimierza, syna Jana, wnuka Andrzeja, 1645 r. dziedzica Monejw, w 1812 r.; Benedykt z synami: Michałem, Jerzym, Antonim i Józefem, syn Jerzego, Kazimierz z synami: Marcelim, Michałem i Ignacym, syn Antoniego, Dominik, Józef z synami: Dominikiem i Szczepanem i Franciszek, synowie Ignacego, Antoni z synem Janem, syn Jana, wnukowie Piotra, w 1837 r.

W Galicyi udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie: Adam i Józef z przydomkiem *Łabuń*, 1808 r.; Teodor, Michał, Jan i Bazyli 1809 r.; Jan, Michał, Paweł i Mikołaj, synowie Bazylego, 1822 r.; a Piotr, syn Jana, 1831 r. (Goł.).

Klemens, ur. 1838 r., radca namiestnictwa, zmarł 1900 r. we Lwowie.

DROZDOWSCY h. JEZIERZA z Drozdowa, w powiecie płońskim, na którym cząstki jeszcze posiadali 1578 roku Antoni i Maciej Drozdowscy i liczni inni przedstawiciele tego domu (Paw.). Dziedziczyli oni również na Cywinie i Draminie.

Jan z Drozdowa, kanonik warszawski i podskarbi ks. Kazimierza mazowieckiego i płockiego 1471 r. Maciej, wójt w Żyrominie, część Woli Bujnowskiej odstąpił synowi Pawłowi 1477 r. (M. 6 f. 98). Piotr, żonaty 1465 r. z Katarzyną ze Śmiecina (M. 337 f. 14). Michał i Piotr, synowie Mroczka, dziedzice na Cywinie 1530 r.; z nich Piotr nabył Grochowarsk 1544 roku (Gr. Płoc. 1 f. 57 i 71; 9 f. 111). Wojciech i Jakób zeznali dział Drozdowa, z Łukaszem i Grzegorzem, synami Macieja, w 1533 r. (Ibid. 2 f. 66, 206 i 217). Krystyna, wdowa po Tobiaszu, synie Jana, procesuje 1537 r. Andrzeja, Mikołaja, Michała i Jana, synów także Jana, o zwrot posagu (Ibid. 2 f. 309 i 4 f. 80). Bartłomiej i Andrzej, synowie Macieja, 1535 r. Michał, syn Michała, procesuje 1535 r. Macieja, Adama i Barbarę, dzieci Pawła, o dział Drozdowa. Adam, syn Piotra, dziedzic na Draminie 1541 r. Andrzej, syn Michała na Cywinie, 1542 r. Mateusz, syn Macieja, procesuje 1543 r. Jana Ronik, syna Stanisława Drozdowskiego. Stanisław Piekutek, syn Szymona, 1543 r. Maciej, syn Macieja Misiołek, procesuje Pawła, syna Marcina (Ibid. 3 f. 3 i 127; 7 f. 22 i 220; 8 f. 234, 235 i 322). Andrzej, Jakób, Jan i Marcin, pisali się z województwem płockiem, na elekcyę Jana Kazimierza. Łukasz, żonaty z Jadwigą, miał dwóch synów: Wojciecha i Stanisława.

Herb Jezierza.

Wojciech, poborca płocki 1628 r. (M. 177 f. 19), następnie podstarości płocki, został pisarzem ziemskim zawskrzyńskim 1631 r. Z Maryanny Niszczyckiej, synowie jego: Jan i Jacenty, sprzedali 1672 r. Byczki siostrze swej stryjecznej, Krystynie Linkhausenowej. Obaj podpisali z województwem płockiem, elekcyę Jana III-go.

Stanisław, z drugiej żony, Zofii Kadłubskiej, miał córkę Krystynę, żonę Jana Linkhauzena, pułkownika 1672 r. Z trzeciej żony, Konstancyi Grochowskiej, miał Stanisław syna Piotra Jana, ożenionego z Konstancyą Kozłówną, którego syn Stanisław, z Maryanny Bereśniewiczówny, pozostawił synów: Ignacego, rotmistrza województwa nowogrodzkiego, Leona i Michała, oraz córkę Felicyannę, żonę Józefa Korsaka, którzy sprzedali Parysów Łubieńskiemu 1791 r., a różne grunta w Górze Waligórskiemu 1792 r. (Zap. Lub. 20 f. 2; 43 f. 343; M. 206 f. 30; 289 f. 399 i 299 f. 206; DW. 108 f. 87; Perp. Czers. 13 f. 80 i 398; 40 f. 316). Stanisław, żonaty 1637 r. z Urszulą Chawłowską, pisarzówną wyszogrodzką, pozostawił syna Macieja, który sprzedał 1670 r. część Czosnowa Baryczce (DW. 49 f. 571 i M. 210

f. 131). Fabian podpisał z ziemią wyszogrodzką, obiór króla Michała. Stanisław, podstoli zakroczymski, pisał się z tą ziemią na elekcyę Jana III-go. Elekcyę zaś Augusta II-go podpisali z województwem płockiem: Andrzej, Jakób i Piotr, a z ziemią ciechanowską Marcin.

Gabryel, chorąży zakroczymski 1711 r., po którym wdowa, Maryanna z Ruszkowskich Sierakowska, żyła 1747 r,, pozostawił syna Aleksandra (Czerniech. f. 861). Marceli, wojski orszański, syn Józefa, skarbnika wyszogrodzkiego i Maryanny z Łańcuchowskich, zeznał 1762 r. zapis dożywocia z żoną, Rozalią z Micińskich (DW. 82 f. 373).

Antoni, właściciel Smulska, w ziemi wyszogrodzkiej, 1776 r., z Maryanny Sobolewskiej, pozostawił synów: Pawła i Marcina, z których Paweł, połowę tych dóbr nabytą od brata, sprzedał Ciołkowskiemu 1788 r. (DW. 104 f. 19). Franciszek i Norbert, synowie Marcina, wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie 1843 r.

DROZDOWSCY h. PILAWA pochodzą z Drozdowa, w powiecie wiskim i pierwotnie herb ich podobny do Pilawy, zwał się *Modzele*, o czem akta ziemskie łomżyńskie z 1510 r. pouczają (Mil.). Dom ten wziął początek od dziedziców Modzel, z których Szymon z bratankiem swoim Smisławem z Modzel i Zakliczewa, otrzymali w 1417 r. od ks. Jana starszego mazowieckiego 60 włók ziemi nad Narwią, w ziemi wiskiej, zwanych Niewodowo i Drozdowo. Szymon otrzymał Niewodowo, a Smisław Drozdowo (Mil.). Tenże Smisław z Zakliczewa dostał 1432 r. od ks. Bolesława lasy zwane Dąbrowa i Jakubowo, w ziemi wiskiej, przyległe jego dziedzictwu Drozdowu (KM.). Syn jego Jakób, 1426 r. na uniwersytecie krakowskim.

Herb Pilawa.

Floryan z Drozdowa, wdziera się 1445 r. na dziekanię płocką. Piotr, prawdopodobnie wnuk Smisława, zwał się już Drozdowskim; a 1484 r. kwitował braci żony swojej Elżbiety, z odbioru posagu (Mil.). Jakób, łowczy wiski 1547 r., otrzymał starostwo wiskie 1554 r. W 1551 r. był i starostą osieckim. Brat jego Jan, wspólnie z pozostałymi po nim synami, trzymał Drozdowo 1577 r. (Paw.). Jan, chorąży wiski, właściciel Korczewia 1589 r. (Wyr. Lub. 36 f. 511), został starostą wiskim 1606 r. Jakób, starosta wiski 1618 r. Stanisław, żonaty 1640 r. z Agnieszką Żółtowską, wdową po Biedrzyckim (M. 185 f. 262). N., skarbnik i poseł wiski, Jan i Floryan, deputat do paktów konwentów i eksorbitancyi, podpisali z ziemią wiską obiór króla Michała. Floryan, miecznik wiski 1672 roku, pisał się z ziemią wiską na elekcyę Jana III-go. W 1683 r. jest kasztelanem wiskim; żonaty był z Zofią Iłowską (DW. 58 f. 500). Feliks z ziemią wiską, a Jakób z ziemią chełmską, podpisali elekcyę Augusta II-go.

Kasper, skarbnik wiski 1687 r., umarł skarbnikiem bielskim 1701 r., a urząd ten otrzymał syn jego Tomasz, urodzony z Urszuli Zamoyskiej. Był on właścicielem dworu w Haliczu, który sprzedał Kalinowskiemu 1710 r. (DW. 61 f. 1150). Tomasz, następnie łowczy wiski 1720 r., podstoli 1722 r., w końcu cho-

rąży wiski 1730 r. Walenty, podczaszy bielski 1701 r. N., z żony Amandowiczównej, miał synów: Władysława, dziedzica dóbr Długie Kamieńskie w siedleckiem 1865 r. i Mieczysława, ożenionego z Faustyną Jackowiczówną, 1-o v. Zielińską, po którym syn Bolesław i córka Zofia.

Udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie potomkowie Floryana, kasztelana wiskiego: Jan Nepomucen, syn Szymona i Nepomuceny Kalitowskiej, 1856 r.; Rafał, brat Szymona, 1839 r., a synowie jego: Tomasz i Bronisław, urodzeni z Maryanny Kalinowskiej, 1852 r.; Aloizy Jan, syn Mikołaja, wnuk Adama, i Józef, brat Mikołaja, 1839 r. (A. b. Her.).

W Galicyi dowiedli pochodzenia swego szlacheckiego Maciej 1788 r., w Wydziale Stanów we Lwowie i Jan i Józef z Drozdowa Kościelnego, w sądzie ziemskim czchowskim, 1782 r. (Gol.).

Herb Ślepowron.

DROZDOWSCY MIELOCHOWIE h. ŚLEPOWRON, w powiecie orszańskim. Są oni właściwie h. Jezierza i przez niewiadomość dodawszy do herbu podkowę, zrobili się Ślepowronami. Przodek ich Wojciech Mieloch, syn Michała, dziedzic z braćmi części Drozdowa, w powiecie płońskim, 1578 r. (Paw.). Dziedziczyli oni także na Cywinie 1578 r. (Paw.), na co potomkowie Wojciecha, legitymując się 1773 r. w orszańskim powiecie, okazali przywilej Zygmunta Augusta. Wojciech sprzedał część Cywina 1623 r. Wędowskiemu. Prawnuk jego, Jan Andrzejewicz, wnuk Łukasza, spisał testament 1698 r. Synów jego było pięciu: Marcin, Stefan, Kazimierz, Władysław i Trojan. Po Kazimierzu synowie: Piotr, Ignacy i Jan. Z nich Ignacy, podczaszy witebski, z synem Ludwikiem, Kazimierz i Antoni z pięciu synami: Franciszkiem, Romanem, Wincentym, Leonem i Józefem, synowie Piotra, dowiedli szlachectwa w ziemstwie orszańskiem 1773 r. (Herbarz Orszański; Ist. Jur. Mat. XXVIII).

DROZDOWSCY różni. Być może, że jeden z wyżej wymienionych domów założył Drozdówek, w ziemi czerskiej, a dziedzice jego Drozdowskimi się zwali. Z nich Mikołaj, starosta garwoliński 1524 r. Nie wiem, czy nie ten sam Mikołaj, podstarości mielnicki 1545 r. Mikołaj z Katarzyny Kołybielskiej, miał synów: Erazma, Andrzeja i Jana, oraz córki: Helenę i Agnieszkę, żonę Stanisława Pruskiego 1564 r. Erazm sprzedał 1559 r. część swoją na Drozdówku bratu Andrzejowi, który z Janem dopełnił działu Drozdówka i Rudy 1563 r. Andrzej zabezpieczył 1563 r. posag żonie, Zofii z Plichtów (Zs. Gr. Czers. 26 f. 105; 30 f. 440 i 441 i 31 f. 308).

Jan, syn Stanisława, właściciel Drozdowa, wydzierżawia tę wieś 1605 r., a nabywa sumę od brata Stanisława 1609 r. Jakób, syn Stanisława, ceduje sumę Grabowieckiemu 1616 r. (DW. 32 f. 290; 37 f. 130 i 45 f. 890).

Stanisław, instygator marszałkowski koronny i litewski, został sekretarzem królewskim 1670 r. (M. 212 f. 327). Stanisław odstąpił wójtostwo częstochowskie Tworziańskiemu 1701 r. (M. 220 f. 166). Jan, cześnik inflancki, umarł 1736 r.

Kazimierz, stolnik chełmiński, umarł 1748 r. Sebastyan podpisał z województwem wołyńskiem, elekcyę Stanisława Augusta. Józef, za konsensem królewskim z 1765 roku, nabył wójtostwo birtułowickie, w starostwie lanckorońskiem, od Raczyńskiego (MP.). Katarzyna z Nowickich, wdowa po Jakóbie, 2-o v. za Janem Wąsowiczem, cześnikiem dobrzyńskim, 1775 r. (Gr. Krak. Prot. 4 f. 144). Jan podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r.

Adam z Drozdowa, syn Jana i Zofii Gumowskiej, cześnik latyczowski, zeznał 1773 r. zapis dożywocia, z Konstancyą Owsianą. Dzieci jego: Mikołaj, Józef i Izabella, żona Ignacego Miecińskiego, skarbnika brzeskiego 1796 r. Synowie byli nieletni, a opiekę nad nimi sprawował Jan Gissler, generał major b. wojsk polskich (DW. 90 f. 25; 111 f. 785 i 1393). Jacenty, porucznik artyleryi koronnej, syn Karola, kwituje Szymanowskiego 1781 r. (Perp. Czers. 36 f. 501).

Bazylego i Aleksandry z Gołębiowskich córka Inocenta Amalia, ur. 1833 roku w Koszyłówce pod Skałatem, zaślubiła 1848 r. Michała Wacława Illukiewicza; druga córka Oktawia, zmarła 1850 r.

W gubernii podolskiej wylegitymowali się ze szlachectwa: Jan z synami: Andrzejem i Antonim, i synami tegoż: Józefem, Wojciechem i Janem, i Marcin z synami: Władysławem, Aleksandrem i Franciszkiem, synowie Szymona, wnukowie Antoniego, prawnukowie Jana, 1863 r. Jan, syn Szymona, wnuk Mikołaja 1846 r., bratankowie tego Jana: Erazm i Karol z synem Maryanem, synowie Bazylego Wojciecha, 1852 r., a drugi syn Karola Józef, z synem Czesławem, 1888 r.

z DROZDZIENICY Staśko, chorąży tucholski 1432 r. (Kętrz.).

DROZDZIŃSCY v. DROZIŃSCY v. DROŻEŃSCY h. ŚLEPOWRON z Drozdzina, w ziemi ciechanowskiej. Krystyn z Drozdzina, wspólnie ze Sławomirem z Krasnego, nabyli Czyrnice 1377 r. (Bibl. Kras. Dypl.). Jan, żonaty 1483 r. z Olechną, córką Jana z Oględów. Stanisław, syn Jana, 1491 r. (M. 6 f. 164 i 264).

Wacław, syn Wojciecha i Anny Podoskiej, komornik Stefana Batorego 1583 r., poseł do Porty 1593 r. (AGZ. X. 2231 i Biels.). Józef otrzymał 1599 r. od arcybiskupa Solikowskiego Taurów w dożywocie. Jan, mianowany kuratorem Klusa 1621 r. (AGZ. X. 2842 i 3360).

z DROŻEJOWIC pisał się Klemens z Kurowa h. Szreniawa 1372 r. Stanisław, syn Mateusza, 1414 r. na uniwersytecie krakowskim.

DROŻELOWSKI Paweł pisał się z województwem kaliskiem, na elekcyę Augusta II-go.

DROŻEWSCY, patrz *Drążewscy*.

DROŻĘCCY v. DROŻECCY h. TRZASKA z Drożęcina, w ziemi łomżyńskiej. Bartłomiej, Sulisław, Racibor, Daćbog i Mikołaj z Drożęcina, otrzymali od ks. Janusza Mazowieckiego 1411 r. 20 włók na Drożęcinie (Mil.).

Daćbog z Drożanczina h. Trzaska, świadek przy wywodzie szlachectwa Janczewskiego 1417 r. i Pomaskiego 1425 r. (M. 3 f. 113 i 333 f. 38). Paweł, Jan,

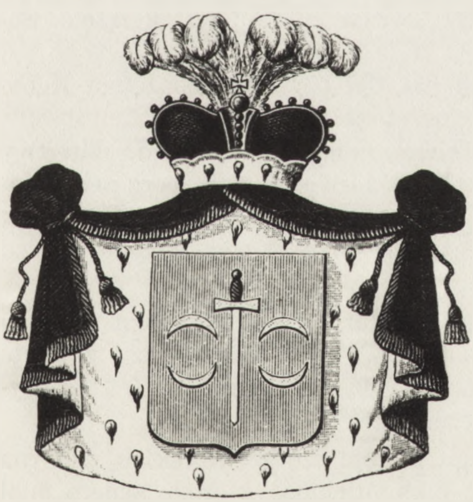
Maciej i Stanisław, synowie Marka Drożęckiego, właściciela Nieławic, w ziemi wiskiej, 1484 r. (Mil.). Gabryel Drożęcki w chełmskiem, 1577 r. (Akta XIX). Wawrzyniec Drożęcki, syn Mikołaja, pisarz mielnicki 1580 r. (Wyr. Lub. 7 f. 858). Andrzej, syn Jana, kwitował Łaszczów 1585 r. (Zs. Gr. Czers. 54 f. 20). Zofia za Mikołajem Kossakowskim 1619 r. Piotr, Tomasz i Walenty, pisali się z ziemią łomżyńską, na elekcyę Stanisława Augusta.

DROŻOWSKI Wojciech, komornik graniczny owrucki 1788 r.

DROŻYŃSCY z Drożynia, w powiecie kościańskim. Tyszko i Henryk z Drożynia, wspólnie z Dorposkim i Świerkocińskim, sprzedali dobra Ulnowskie 1393 r. (Kętrz.). Tydeman z Drożynia 1401 r. w orszaku wielkiego mistrza Krzyżaków. Urban, syn Michała z Drozna, 1484 r. na uniwersytecie krakowskim. Maciej Drożyński, regent grodzki piotrkowski, 1692 r. Wojciech 1681 roku w Piotrkowie.

DRUCCY, książęta h. WŁASNEGO, który przedstawia w polu czerwonem miecz, między czterema złotymi księżycami, zwróconymi do siebie rogami. Przyjęli nazwisko od Drucka, leżącego w powiecie orszańskim, nad Drucią.

Pan J. Wolff, w znakomitej swej pracy *Kniaziowie Litewsko-ruscy*, odrzuca przyjęte przez rodosłowne ruskie knigi pochodzenie książąt Druckich od książąt halickich, a idąc za Karamzinem przyjmuje, że pochodzą od książąt połockich, w obrębie księstwa których, leży ich dziedzictwo i z których wielu zwało się Druckimi w XII-m i w początkach XIII-go wieku. Jeżeli pochodzenie książąt Druckich od książąt halikcich, niema żadnej podstawy, to i pochodzenie ich od książąt połockich jest niepewne, chociażby z tego jednego powodu, że Litwa, podbiwszy Połock, potrzebowała warowne zamki, do których i Druck należał, powierzać wiernym sobie książętom, do których książąt połockich trudno było zaliczyć.

Herb książąt Druckich.

Druck leżał na samym krańcu księstwa połockiego i w skład dóbr tych wchodziły jedynie Sokolnia, Tołoczyn i Ozierce. Od książąt Druckich pochodzą książęta: Horscy (Burniewscy i Dudakowscy), Lubeccy i Wideniccy, Oziereccy, Pryhabscy, Puciatycze, Sokolińscy i Konopla - Sokolińscy, Tołoczyńscy i Zubrewiccy.

W wymienionem dziele p. Wolffa znajdujemy wyprowadzone pochodzenie każdego z tych domów, które niżej przedstawiamy.

Protoplastą książąt Druckich ma być ks. Michał, którego synowie Wasil i Semen. Potomstwo księcia Wasila przeniosło się 1508 r. do Moskwy i od nich pochodzą książęta Druccy, istniejący w Rossyi. Książę Semen miał mieć syna Dymitra, o którym już, jak również o jego potomstwie, mamy pewne wiadomości.

Ks. Dymitry należał do wyprawy litewskiej, urządzonej przez Kiejstuta. przeciwko Moskwie, w 1372 r. (Kar. V f. 25). Synowie jego: ks. Iwan podpisał 1398 r. pokój zawarty z Krzyżakami, a ks. Semen Dymitriewicz przyrzekł 1401 r., dochować wierności królowi Władysławowi (Racz. f. 256 i Cod. Epist. s. XV. 30). Siostrą ich miała być ks. Aleksandra, żona ks. Andrzeja Olgimuntowicza Holszańskiego, matka królowej Zofii (Kniaź.). Synami również Dymitra byli książęta: Michał i Aleksander *Podberescy*, polegli nad Worsklą 1399 r. Nazwisko wzięli od Podberezia, w powiecie orszańskim.

W 1423 r. książęta Druccy: Iwan Baba i Pucyata, wysłani zostali przez Witolda przeciwko Mongołom, oblegającym Odojew (Kar. V Nr. 214). Mają być oni synami ks. Semena Dymitriewicza, jak również książęta: Michał, Wasil, Dymitr Siekira i Hrehory (Kniaź.).

Ks. Iwan Semenowicz Baba podpisał 1422 r. traktat Litwy z zakonem. Przyjął on następnie służbę u wielkiego księcia moskiewskiego, Wasila Ciemnego (Kar. V). Synowie jego: Wasil, Semen i Iwan, przenieśli się również do Moskwy, dwaj inni, Fedor i Konstanty, pozostali na Litwie.

Ks. Fedor Iwanowicz, zwany często Fedorem Babiczem, otrzymał od Kazimierza Jag. w latach 1443 — 1450 różne nadania (Kniaź.). Synowie jego książęta: Semen, Fedor, Wasil i Iwan Fedorowicze, zeznali 1466 r. zapisy na monastyr czerejski, które Kazimierz Jag. zatwierdził 1469 r. (A. Zap. Ros. III).

Ks. Semen Fedorowicz, już Sokoliński, namiestnik toropecki 1489 r., a namiestnik brański 1492 r. Synowie jego: Jurij, Wasil i Andrzej, książęta Sokolińscy.

Ks. Fedor Fedorowicz, przydomku *Konopla*, dał początek książętom Konopla-Sokolińskim.

Ks. Iwan Fedorowicz, stronnik Glińskiego, udał się z nim do Moskwy 1508 r., żona jego wszakże i synowie pozostali na Litwie i dali początek książętom Oziereckim.

Potomkowie ks. Konstantego Iwanowicza, cześnika w. ks. Witoldowej, od dóbr Pryhaby, zwali się Pryhabskimi.

Ks. Puciata Iwan Semenowicz, podpisał traktat Litwy z zakonem 1422 r., a rozejm ze strony Świdrygiełły z Władysławem Jag. 1431 r. i przymierze zawarte przez tegoż w. ks. z Krzyżakami 1432 r. (Skarb. Dan. i A. Rus. Liw. f. 190). Synowie jego: Iwan i Dymitry książęta Puciatycze.

P. J. Wolff uważa ks. Wasila, znanego protoplastę ks. Horskich, za syna ks. Iwana Puciaty Semenowicza, jak również i ks. Michała, którego synem miał być ks. Juri Michajłowicz Szyszewski, następnie zwący się Tołoczyńskim.

Ks. Michał Semenowicz, przezwany Bołoban, poległ pod Wilkomierzem 1435 roku.

Kronika Bychowca wspomina, że ks. Wasil (Semenowicz) Krasny, wraz z bratem swoim ks. Mitkiem Zubrewickim, dostał się do niewoli w. ks. Zygmunta pod Oszmianą 1432 r.

Ów ks. Wasil, podpisał rok przedtem rozejm z Władysławem Jag., ze strony Świdrygiełły, 1446 r. był posłem w. ks. Kazimierza na zjazd piotrkowski, 1447 r. był obecny na jego koronacyi, a 1448 r. znów posłował od Litwy na sejm lubelski (Dług.). Żonaty był z ks. Worotyńską, gdyż syn jego, ks. Iwan Wasilewicz

Krasny, zeznał 1505 r. w sprawie o Łosko, że ks. Marya, córka Korybuta Olgerdowicza, wychowana przez w. ks. Witolda, wydaną była za jego wuja, ks. Fedora Worotyńskiego. Siostra więc tego ks. Fedora, musiała być matką Iwana, a żoną ks. Wasila Krasnego (ML. 5).

Ks. Iwan Wasilewicz Krasny [1]), świadek na zapisie ks. Zubrewickiej i Trabskiej 1486 r, był w roku następnym namiestnikiem mińskim. Żonaty 1-o v. z ks. Maryą Semenówną Kobryńską, 2-o v. z ks. Maryną Iwanówną Zasławską. Wyrok ks. Zygmunta z 1508 r., wydany w sprawie o Czerewaczyce i Hruszowę wspomina, że Maryna, druga córka ks. Semenowej Romanowiczowej, była żoną ks. Iwana Wasilewicza Krasnego, a zapis zeznany przez ks. Iwana 1516 r. na rzecz żony ks. Zasławskiej, świadczy o tem drugiem jego małżeństwie (ML. 2 i 10). Ks. Dymitri, jedyny syn jego, nie żył już 1507 r. (Kniaź.).

Ks. Dymitri Semenowicz, v. Mitko Semenowicz, v. Dymitri Siekira, otrzymał 1427 r. od Władysława Jag. różne dobra w ziemi lwowskiej (Inw. Arch. Kor.). Dobra Zubrowice, których był właścicielem i stąd zwał się Zubrowickim, zapisał ks. Zofii (zapewne żonie) i jej dzieciom (ML. 2. Rok. 6900?). Ks. Zofia i córka jej ks. Maryna, żona ks. Semena Semenowicza Trabskiego, zapisały Turżnę 1486 r. na sobór wileński [2]) (ML. 2 i Arch. Zbor. Dok. VI). Ks. Dymitri trzymał Ostrę za w. ks. Witolda i Zygmunta, którą w sporze z ks. Zwiaholskimi, Kazimierz Jag. zasądził ją 1489 r. ks. Marynie (Inw. Arch. Kor. Woj. Kij. i ML. 4). Ks. Maryna aktami z 1490 i 1496 r. cały swój majątek zapisała wnukowi swemu Olbrychtowi Gasztołdowi (ML. 2 i 4). W wyroku o Ostrę, ks. Maryna nazwana jest córką ks. Mitka Siekiry, w aktach zaś darowizny, córką ks. Dymitra Zubrewickiego.

P. J. Wolff, opierając się na aktach darowizny, zeznanych przez ks. Marynę na rzecz Olbrychta, wnuka Jana Gasztołda, w których ona wnukiem swoim go nazywa, twierdzi, że ks. Maryna miała córkę, wydaną za Marcina Gasztołda, ojca Olbrychta. Mnie się znów zdawało, że ks. Dymitri Zubrewicki, jak to jego zapis na rzecz żony i jej dzieci przekonywa, miał ich kilkoro i że drugą jego córką była Elżbieta, żona Jana Gasztołda, dziada Olbrychta, którego ks. Maryna była temsamem tylko cioteczną babą. Twierdzenie to moje opierałem na akcie, którym król Aleksander listy na dobra Traby, Holszany etc. po śmierci ks. Trabskiej, ciotki Gasztołda, a siostry jej Elżbiety, prawem wniesionym na tego Gasztołda, podczaszego króla jego mości i sukkolektora nowogrodzkiego wlane, potwierdził wiecznie w Brześciu Marca 17-go Ind. VIII (1505 r.) (ML. 2 f. 27). Zonie Jana Gasztołda było właśnie na imię Elżbieta. Herby jednak zamieszczone na nagrobku Olbrychta w Wilnie, przeciwko memu twierdzeniu przemawiają. Jest ich cztery: Habdank, Hipocentaurus, Zadora i Druck. Wskazują one, że żoną Jana Gasztołda była Zadorczanka, może córka Jawnuty, a babą być musiała, tak jak to

[1]) Ja obu tych książąt wziąłem w Poczcie Rodów za Ostrogskich i przypisałem ks. Iwanowi Ostrogskiemu żony, które były żonami ks. Iwana Wasilewicza Krasnego.

[2]) Akt ten, w którym obie księżne nazywają ks. Semena dziadem swoim, a ks Semena Jurewicza Holszańskiego, bratem swoim, w błąd mnie wprowadził i zamieściłem je w Poczcie Rodów jako siostry, gdy tymczasem jedna z nich jest matką drugiej. Wzmiankowany w tym akcie ks. Semen, jest pewnie Druckim, dziadem ks. Maryny.

twierdzi p. J. Wolff, księżna Trabska. W takim jednak razie znajduje się pomyłka w akcie przezemnie cytowanym. Twierdzenie zaś moje wspiera rewizya zamku ostrskiego z 1628 r., w której rewizorowie zamieścili: że dobra te chodziły dawniej prawem dziedzicznem, a dopiero po bezpotomnej śmierci ks. Maryi Trabskiej, przeszły do rąk królewskich. Jeżeli więc ks. Trabska zmarła bezpotomnie, córka jej za Gasztołdem być nie mogła. (Arch. I. Z. Ros. VII. 1).

Ks. Hrehory Semenowicz, podpisał traktat Litwy z zakonem 1422 r. Ze sprawy toczącej się 1561 r. pomiędzy ks. Sokolińskimi, a Lubeckimi, o opiekę nad ks. Horskimi, okazuje się, że ks. Sokolińscy szli po ks. Iwanie Babie, a ks. Lubeccy idą po ks. Hrehorym (Kniaź.).

Syn ks. Hrehorego, ks. Wasil Hrehorowicz, świadek na zapisie ks. Semena Fedorowicza Sokolińskiego z 1466 r., na monastyr czerejski (A. Zap. Ros. III), żonaty był z siostrą Olizarowej Szyłowiczowej, która w 1488 r. zapisała siostrzeńcowi swemu, ks. Bohdanowi Wasilewiczowi Lubczę, po śmierci którego, nadał ją Aleksander Jag. w 1500 r. bratu jego, ks. Romanowi Wasilewiczowi (ML. 5). Potomstwo jego ks. Lubeccy.

Druck pozostawał w posiadaniu wszystkich książąt Druckich, jak to sprawa o część Drucka, powstała w 1548 r. po śmierci ks. Semena Jamontowicza Podbereskiego, przekonywa, a w której brali udział wszyscy wyżej wymienieni książęta Druccy.

(Rodowód książąt Druckich — patrz obok).

DRUCHOWSCY z Druchowa, w powiecie raciążskim. Jan, żonaty 1497 r z Małgorzatą Dembicką. Wojciech procesuje się o Druchowo 1518 r. (St. Pr. P. P. VI. 101 i VII. 429). Mikołaj i Jan, synowie Zygmunta, dziedzica na Druchowie, 1533 r. Andrzej i Walenty 1534 r., a Stanisław, syn Łukasza, 1540 r. (Gr. Płoc. 2 f. 754; 6 f. 150). Kazimierz z ziemią dobrzyńską, a Marcyan i Walenty z województwem płockiem, pisali się na elekcyę Augusta II-go. Mateusz, syn Marcyana i Teresy z Rościszewskich, ceduje 1784 r. sumę Stefanowi Rudzieńskiemu, urodzonemu z Maryanny z Druchowskich (DW. 100 f. 1066).

DRUCKI Waśko Samsonowicz, ziemianin brzeski. Król Zygmunt potwierdził mu 1528 r. nadanie przez Andrzeja Bohdanowicza dworca Iwanowskiego (ML. 15).

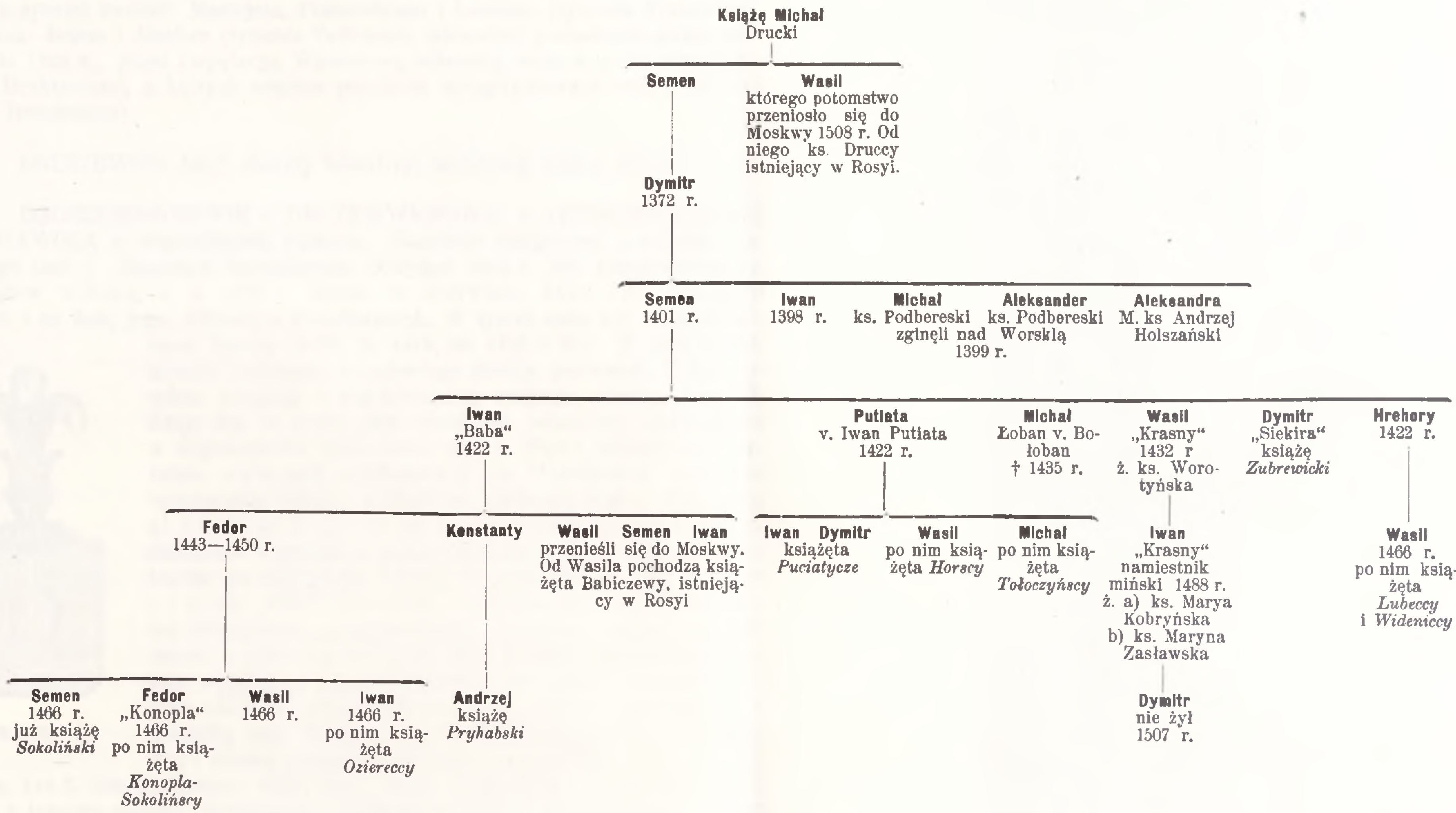

Herb Suszyński.

DRUFF v. DRUW. Jerzy Druff, strażnik ks. żmudzkiego, podpisał elekcyę Stanisława Augusta. Antoni Druw, umarł przed 1781 r. Ignacy Druw, brat nieżyjących Jana, Piotra i Tadeusza, ceduje sumę Wollemu 1781 r. (DW. 97 f. 777 i 790).

DRUKTENIOWIE h. SUSZYŃSKI na Żmudzi. Żyjący w 1665 r. Dawid Michałowicz Drukteń, miał syna Wawrzyńca, a ten Aleksandra, żyjącego w 1703 r., po którym zostali synowie: Kazimierz, Jakób i Franciszek. Kazimierz, testamentem sporządzonym w 1765 r., zapisał majątek swój

Rozrodzenie się książąt Druckich na różne książęce domy.

synom: Józefowi i Felicyanowi. Józef miał syna Wincentego, a Felicyan synów: Jerzego i Jakóba. Po Jerzym szedł syn Franciszek. Jakóba synów pięciu: Andrzej, Piotr, Leon, Józef i Adam. Andrzeja synów czterech: Wiktoryn, Teodor, Wincenty i Franciszek, z których Wiktoryn pozostawił syna Stanisława, ur. 1804 roku (metr. w Krożach), po którym było dwóch synów: Ludwik: ur. 1827 r. i Feliks, ur. 1831 r. Franciszek pozostawił syna Leona, żyjącego 1788 r.

Druga linia Drukteniów szła po Macieju, który miał dwóch synów: Jerzego i Jana. Rozdzielili oni między sobą Burnie i Szołpiany w 1607 r. Potomkami ich mieli być: Franciszek, syn Jana, i Tadeusz i Ignacy, synowie Piotra, którzy wraz z synami swoimi: Maciejem, Franciszkiem i Leonem (synowie Franciszka), Antonim, Janem i Józefem (synowie Tadeusza), udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1799 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską, wraz z wyżej wymienionymi Drukteniami, z których ostatnie pokolenia wylegitymowane 1832 r. (Z teki M. E. Brenszteina).

DRUSZEWSKI Józef, chorąży kawaleryi narodowej 1793 r. (MP.).

DRUSZKIEWICZOWIE v. DRUŻKIEWICZOWIE v. DRUSKIEWICZOWIE h. BOŻAWOLA w województwie ruskiem. Stanisław rezygnował z wójstwa halickiego 1656 r. Stanisław Druszkiewicz otrzymał 1654 r. list przypowiedni, na chorągiew wołoską, a w 1656 r. Kunin, w dożywocie, które król rozciągnął 1659 r. i na żonę jego, Elżbietę z Poradowskich. W tymże roku był i dożywotnikiem Tuczap (AGZ. X. 4513, 35, 4755 i 73). W 1660 r. pułkownik królewski, z podstolego stolnik parnawski. Z tym tytułem podpisał z województwem ruskiem, elekcyę Jana III. Zdaje się, że tenże sam Stanisław, właściciel Łańcuchowa w województwie lubelskiem, 1676 r. (Paw.), piszący się z Zababia, z Przewał, z Modliborzy, na Przecławach, kasztelan lubaczowski 1678 r., a kasztelan chełmski 1685 r. (Zap. Lub. 57 f. 509; 62 f. 19 i 42; 66 f. 246 i Arch. I. Z. Ros. III. 2). Stanislaw, wspólnie z żoną, otrzymał 1663 r. konsens królelewski, na odstąpienie Tuczap Niezabitowskim (Sig. 3 f. 108 i 7 f. 44). Córki ich: Sabina Katarzyna z Zababia, żona Adama Władysława Jaruntowskiego, kasztelana sanockiego (Gr. Sanoc. z 1755 r.) i Ludwika, żona Michała Słoniewskiego, nabyła wspólnie z mężem starostwo soleckie od Gałeckich 1695 roku (AGZ. X. 6258). Obie siostry już wdowy, pozwały 1713 r. macochę swą, Konstancyę z Ledóchowskich, 2-o v. Sadowską i siostrę przyrodnią Elżbietę, niezamężną, o posagi (Gr. Przem. 115 f. 733; Zs. Sanoc.; Akta Tryb. Lub.). Synem jego był pewnie Julian, który z tytułem starosty tuczapskiego podpisał z województwem ruskiem, elekcyę Augusta II-go. Żona jego, Teresa z Ossolińskich, otrzymała dożywocie na tem starostwie 1702 r. (Sig. 15 i AGZ. X. 6446 i 6593). Felicyan w powiecie przedeckim, 1747 r. (Gr. Przed. 88 f. 307).

Herb Bożawola.

DRUSZKOWSCY z Druszkowa, w parafii czchowskiej i z Druszkowa Pustego, w parafii wojakowskiej, w powiecie sandeckim. Obie te wsie były zamie-

szkałe przez liczną szlachtę różnych herbów. Dobek, syn Pluska i Mikołaj, syn Wojaka z Druszkowa, świadczą 1368 r. Floryan z Druszkowa, dostał 1363 r. od króla prawo niemieckie dla wsi swoich: Wojakowa - Wola, Połom i Kąty, w sandeckiem i Udęba v. Goraszów pod Wieliczką. Floryan ten był podrządczym niepołomickim, a umarł przed 1377 r., w którym syn jego Marcin, sprzedał część swą Udębu mieszczanom wielickim. Tę sprzedaż zapowiedział drugi syn Floryana Jan, dziedzic Raciborska, ale umarł w ciągu procesu i wdowie jego Kachnie i dzieciom: Mikołajowi, Stanisławowi, Michałowi i Katarzynie, przyznano 1379 r. prawo odkupu Udęba (KDM. i K. Wielicki).

Piotr, syn Swięszka z Druszkowa h. *Jeleń-Opole*, udowodnił swoje szlachectwo 1416 r. w Krakowie, a jednym z jego świadków był Jakusz z Druszkowa (St. Pr. P. P. VII. 283). Druszkowscy h. Jeleń są z Druszkowa-Pustego.

Długosz pisze, że właścicielem Druszkowa pod Czchowem, w drugiej połowie XV w., był Jakób h. *Nowina*, a na Druszkowie pod Wojakową dziedziczyli Prusy, Czarne Jelenie i Ogniwa (Lib. Ben.) Na Druszkowie-Pustym siedzieli także Druszkowscy h. *Ogniwo z Krzyżem* Lubowla. W 1397 r. świadczyli w Krakowie: Śmisław i Mirosław z Druszkowa, 1411 i 1416 r. Andrzej Stary Leksykowic z Druszkowa, 1416 r. Stanisław, a 1447 r. Andrzej (Helc. 54, 1330 i 1453). Miroszek i Jan z Druszkowa h. *Turzyna* 1401 r., a Wyszek z Druszkowa h. Turzyna (*de clenodio curvature et alteremedie crucis*) świadczyli w Krakowie 1416 r. (St. Pr. P. P. VII. 283).

Klemens z Druszkowa, z żoną Eleną, procesuje 1400 r. Lucławskich. Klemens, syn Jana, mistrz szkoły u Wszystkich Świętych w Krakowie i notaryusz publiczny 1386 r. Klemens z Druszkowa h. *Półkoza*, świadek w Krakowie 1450 r. (St. Pr. P. P. VII). W 1496 r. w procesie Laskoszy z Janowic, świadczą w Krakwie, Jan i Stanisław Grobaniowie, Żegota, Piotr Małdrzyk i Stanisław Lonszcza z Druszkowa (Ibidem Nr. 1169 i 1173).

Do których z tych rodów należą wymienieni niżej Druszkowscy, oznaczyć się nie da. Wyroki lubelskie wspominają 1579 r. o Krzysztofie, synie Jakóba (Ks. 2 f. 870). Jakób Floryan, proboszcz radomyślski 1682 r. (Ci mogą być herbu Nowina). Wojciech, Jan i Zuzanna, dzieci Hieronima, kwitują Dembińskiego 1598 r. Kasper, podstarości biecki 1610 r. Kazimierz, syn Przecława, 1687 r. (Zap. Lub. 9 f. 110; 18 f. 976 i 63 f. 928). Stanisław podpisał z województwem sandomierskiem obiór króla Michała, a Marcin pisał się z temże województwem na elekcyę Augusta II-go.

DRUWONOWIE. Sejm z 1768 r. wyznaczył komisyę do rozsądzenia sprawy Jana, kapitana, Antoniego, porucznika wojsk koronnych, Ignacego, Tadeusza i Piotra Druwonów, synów niegdy Jodaka, z Burbami, Wigantami i innymi, o dobra lenne Moyże i Lepary, w powiecie upickim (V. L. VII).

DRUŻBACCY h. LEW z Drużbaków Górnych na Spiżu. Herb ich przedstawia w polu błękitnem na szczycie szarej skały, wspiętego na tylnych łapach lwa w prawo, z ogonem podwójnym wzniesionym w górę. W lewej łapie trzyma tarczę, w prawej trzy lilie. W szczycie hełmu takiż lew do połowy. Labry prawe czerwone, srebrem podbite, lewe niebieskie podbite złotem.

Jan Drużbacki z Górnych Drużbak, w dyplomie Drusbachy de Felsö Drusbach, z synami: Franciszkiem, Piotrem i Józefem, otrzymali szlachectwo od cesarza Leopolda 1692 r. W dyplomie powiedziano, że rodzina ich już od trzech wieków istnieje w stanie wolnym, a obecnie zostaje zaliczoną w stan prawdziwej i niewątpliwej szlachty węgierskiej, z powyżej opisanym herbem. Słowa te dozwalają przypuszczać, że rodzina ta pochodzi od dawnych dziedzicznych sołtysów w Drużbakach, o których dokumenta z XIV-go wieku wspominają (Cod. Dypl. Hung. Słownik geogr.). Dyplom cesarski oblatował Jan Drużbacki, cześnik nowogrodzki, w grodzie sandeckim 10-go Grudnia 1725 r. Ten Jan, według starego rodowodu, miał być synem Michała z Poniatowskiej, wnukiem Jerzego, rotmistrza królewskiego, poległego w 1666 r. pod Mątwami, a bratankiem wymienionego w dyplomie Jana. Z Katarzyny z Domanina Łańcuckiej, zostawił syna Franciszka, księdza i córki: Teresę Moszczeńską i Annę Tomaszową Witkowską, łowczynę czerniechowską.

Jan, syn Marcina, stryj cześnika, zeznał zapis dożywocia z żoną, Katarzyną Weberówną, 1681 r. (DW. 56 f. 603), a w roku następnym zapisał jej 3,000 fl. (Gr. Warsz.). Pierwszą jego żoną była Anna Pruszkowska. Zostawił on dwie córki: Katarzynę Aloizę, za Franciszkiem Kawieckim, skarbnikiem podolskim, zmarłą 1736 r., a która w testamencie swoim wymienia żyjącą wówczas swoją rodzinę (A. Sąd. Starokonst. z 1800 r.) i Maryannę Święcicką i czterech synów: Franciszka, Piotra, Józefa i Kazimierza, z których trzej pierwsi urodzeni z Pruszkowskiej. Kazimierz, nie wymieniony w dyplomie, musiał się urodzić po 1692 r. Z nich:

Józef był Jezuitą.

Kazimierz, skarbnik żydaczowski, ożeniony z Elżbietą Kowalską, znakomitą poetką polską, ur. 1683 r., zmarłą 1760 r. u Bernardynek w Tarnowie, zostawił tylko jedną córkę Maryannę, żonę Andrzeja Wiesiołowskiego, łowczego wieluńskiego (Gr. Krak. 377 f. 2472, 2508 i 2525).

Piotr, z Katarzyny Ciecierskiej, miał córkę Maryannę i syna Michała (metr. z kość. Liczkowskiego z 1725 r.), vicesgerenta sądowego latyczowskiego 1767 r., komornika ziemskiego 1769 r., pisarza grodzkiego 1779 r., horodniczego bracławskiego 1769 r., który wspólnie z żoną, Anną z Czajkowskich, otrzymał konsens królewski, na wykupienie z rąk Wielhorskich Jurczenki, w powiecie latyczowskim (Kancl. 50 II f. 24 i IV f. 76). Syn jego Joachim, regent ziemski latyczowski 1788 r., nabył Zwierzkowce od Lubomirskiej 1796 r. Z Rozalii Czerwińskiej dzieci jego: Franciszek, ur. 1791 r. (metr. w Wonchowie), żonaty z Katarzyną Kownacką, z synem Józefem, ur. w Skotynianach 1826 r. i córką Melanią, ur. w Latawie 1829 r.; Karol, ur. 1793 r. (metr. w Satanowie), ożeniony z Elżbietą Kruszelnicką, z córką Maryanną i synem Maurycym, ur. w Latawie 21-go Września 1826 roku; Józefa i Emilia, wylegitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej 1847 r., a dzieci Maurycego: Karol, Anna i Marya 1865 r. (Spis.).

Franciszek, najstarszy syn Jana, vicesgerent grodzki trębowelski 1720 r., łowczy kijowski 1727 r., dziedzic Piasecznej, sprzedał Drużbaki Lubomirskim. Żonaty z Anną Zacharzewską, miał z niej synów: Aleksandra, Antoniego Pijara i Józefa i kilka córek, z których Teresa była żoną Kazimierza Łaskiego, stolnika smoleńskiego 1731 r., a Maryanna, żoną N. Skrzyńskiego 1736 r.

Aleksander, syn Franciszka, łowczy trębowelski 1778 r., żonaty 1-o v. z N. Kulewską, od której ojca Stefana Dymitra, otrzymał część Szczerbina, w powiecie żytomierskim 1740 r. (Zs. Kij.), 2-o v. z Petronellą Stawiską, pozostawił syna Tadeusza, który sprzedał Szczerbin Czerwińskiemu 1778 r. (Zs. Żytom.). Tadeusz, łowczy sanocki 1778 r., pozostawił córki: Petronellę i Antoninę i synów: Juliana, Adama i Joachima, ur. w Pilipowiczach 1793 r., żonatego z Katarzyną Mieszkowską, z której synowie: Mikołaj, ur. w Choroszym 1826 r.; Wiktor, ur. tamże 1829 r. (metr. w Lipowcu) i Klaudjusz Joachim, ur. w Tarasówce 1839 roku (z Teki I. Poraja).

Józef, syn Franciszka, otrzymał 1731 r. od króla Neszczarów w województwie kijowskiem. Zwany łowczym winnickim 1756 r., następnie łowczym smoleńskim, umarł 1764 r., o czem przekonywują listy kondolencyjne do wdowy, Wiktoryi Belinównej, pisane przez Czartoryskich. Zostało po nim sześciu synów: Adam, Krzysztof, Maryan, Tadeusz, Daniel i Feliks bezdzietny.

Adam, starosta krzywołęski, dziedzic Niemierzyniec, w powiecie starokonstantynowskim, otrzymał od swej ciotki Łaskiej sumę 1771 r. (DW. 68 f. 293). Ożeniony z Apolonią Kuleszanką, umarł bezdzietny.

Krzysztof, łowczy kołomyjski, dziedzic Korynki, w powiecie krzemienieckim, z żony Zofii Mysłowskiej, zostawił córki: Maryannę, za Mikolajem Niewęgłowskim i Urszulę, za Kłębowskim i synów: Felicyana, Jana Pawła i Eustachego Franciszka, ur. 1779 r., zmarłego 1870 r. w Pratkowcach.

Maryan, kapitan wojsk koronnych 1777 r. (DW. 93 f. 894), miał córkę Anastazyę, za Ignacym Jezierskim.

Tadeusz, stolnik sanocki 1787 r., z żony N. Luberadzkiej, pozostawił trzy córki: Justynę, za Klemensem Dąbrowskim; Józefę za Henrykiem Debolim i N., za Adamem Tuszyńskim.

Daniel, zeznał 1784 r. zapis dożywocia z żoną, Justyną Łoską, podstolanką warszawską (DW. 89 f. 184; 100 f. 1282). Drugi raz ożenił się Daniel z Katarzyną Giżycką, z której syn Julian, ur. 1790 r. w Bazalii, wszedł do Chevaux-legerów 1809 r., wystąpił z wojska 1814 r. jako porucznik 12-go pułku huzarów francuskich i umarł bezżenny. Józef, syn Daniela z pierwszej żony, ur. 1786 r., wszedł do wojska księstwa warszawskiego 1806 r., odbył wszystkie kampanie, wzięty do niewoli 1812 r., przebył w niej 14 miesięcy, dostał krzyż kawalerski Virtuti Militari, mianowany 1818 r. pułkownikiem grenadyerów gwardyi, wziął dymisyę 1826 roku. Ożeniony z Anną Kossowską, starościanką kłodawską, rozwiedzioną Potkańską, zmarłą 1843 r, nie mając potomstwa, adoptował swego krewnego Ignacego Giersza, któremu nadał swe nazwisko i zapisał majątek Zameczek w opoczyńskiem.

Anna, żona Jana Józefa Sudrawskiego, 1745 r. Franciszka z Debolich Drużbacka, ur. 1797 r., zmarła w Pratkowcach. Antoni, porucznik 5-go pułku strzelców konnych, zginął w kampanii 1813 r., brat jego Franciszek, podporucznik sztabu kwatermistrzowstwa generalnego 1823 r.

Feliks, dziedzic Pratkowiec pod Przemyślem, syn Mikołaja i Amelii z Sakowiczów, ożenił się 1900 r. z Wandą Kowerską. Brat jego Filip, ożeniony z Zofią Finkówną.

Herb Gierszt.

DRUŻBACCY h. GIERSZT. Herb ich przedstawia w polu czerwonem trzy pałasze ostrzami na dół, końcami ostrzy ku sobie pochylone.

Ignacy Gierszt, syn Augusta, kapitana b. wojsk polskich i Anieli z Łoskich, ur. 1815 r., został adoptowany przez swego krewnego, pułkownika Józefa Drużbackiego, który mu nadał swe nazwisko i zapisał dobra Zameczek, w opoczyńskiem. Ignacy, żołnierz z 1831 r., sędzia pokoju powiatu opoczyńskiego 1851 r., zmarł 1892 r. Ożeniony 1846 r. z Emilią z Manugiewiczów, zmarłą 1877 r., pozostawił córkę Felicyę, zaślubioną 1868 r. Włodzimierzowi hr. Lubienieckiemu, zmarłą 1874 r. i syna Augusta, właściciela Zameczka, ożenionego z Jadwigą Orzechowską, z której synowie: Feliks, ur. 1881 r. i Ignacy, ur. 1899 r.

Herb Nałęcz.

DRUŻBICCY h. NAŁĘCZ z Drużbic, w powiecie piotrkowskim, którą to wieś posiadali w XVI-m wieku Stanisław i Dorota Drużbiccy (Paw.).

Stanisław z Drużbic, pisarz ziemski sieradzki 1398 r., zganiony przez Świętosława z Zawady, dowiódł 1411 r. w Sieradzu szlachectwa i h. Nałęcz. Syn jego Piotr, 1421 r. na uniwersytecie krakowskim, 1432 r. jest notaryuszem publicznym. Drugi syn Jan, notaryusz publiczny 1433 r., prokurator spraw konsystorza krakowskiego 1437 r.

Jan, syn Wincentego, na uniwersytecie krakowskim 1484 r. Wojciech, syn Macieja, w powiecie przedeckim, kwituje Leszczyńskiego 1628 r. (Gr. Przed. 69 f. 630). Z tej rodziny pochodził słynny ze świątobliwości Jezuita Kasper, zmarły 1662 r., syn Piotra i Elżbiety z Obiezierskich.

Franciszek, vicesgerent grodzki żytomierski 1718 roku (Kij. IX f. 504).

Herb Junosza.

DRUŻBICZOWIE v. DRUŻBICOWIE h. JUNOSZA. Mikołaj Drużbicz, marszałek nadworny ks. Bolesława Mazowieckiego, otrzymał od niego 1471 r. Zawstowo, w powiecie warszawskim (M. 8 f. 1 i 9 f. 1). W roku następnym jest chorążym i starostą warszawskim, a w 1474 r. znów marszałkiem, którym chwilowo być przestał.

Prokop Drużbicz z Zawstowa, chorąży ciechanowski, starosta zakroczymski i marszałek mazowiecki 1511 r. Stanisław Drużbicz z Zawstowa, starosta zakroczymski 1526 r., podkomorzy łomżyński 1528 r. W 1527 r. zabezpieczył posag żonie Zofii, córce Jakóba ze Rzwienia, marszałka mazowieckiego (Dud. Warsz. 15 f. 381). Stanisław, chorąży łomżyński 1547 r. Kasper, chorąży warszawski 1567 r. Brali po nim spadek, Gabryel, syn Jerzego, i Marcin, Jerzy, Krzysztof, Mikołaj, Sebastyan i Jan, synowie Stanisława, a wnukowie

Mikołąja. Pozywa ich o ten spadek 1604 r. Skulski (DW. 35 f. 1006). W 1589 r. sąd sejmowy nakazał przysięgę Mikołajowi Jazłowieckiemu, że zabił Prokopa Drużbicza bez rozmysłu (AGZ. X. 2417). Zofia za Jakóbem Suffczyńskim 1593 r. (Per. Czers. 1 f. 325).

Jerzy, właściciel Lipin, w powiecie warszawskim, 1580 r., a syn jego Krzysztof, właściciel Mięss (Paw. i Zs. Gr. Czers. 54 f. 505). Synowie Krzysztofa: Krzysztof zginął pod Cecorą 1620 r., Marcin i Jerzy, właściciele części Lipin i Mięss 1605 r. (DW. 32 f. 906 i 37 f. 597). Po Jerzym szedł syn Gabryel, którego syn Jan Stanisław, sprzedał Korczmin Brzozowskiemu 1668 r. (DW. 58 f. 848 i Zap. Lub. 52 f. 1046). Podsędek bełski 1676 r., chorąży horodelski 1685 r., chorąży bełski 1689 r., z którym to tytułem podpisał elekcyę Augusta II-go. Umarł podkomorzym bełskim 1718 r. Z Zofii Łaszczówny, strażnikówny koronnej, pozostawił syna Samuela, któremu odstąpił Woronowce, z mocy konsensu królewskiego z 1689 r. (Zap. Lub. 58 f. 144; 51 f. 751; 59 f. 358; Kij. VII f. 1349; Bracł. XV f. 1306 i M. 216 f. 4).

Samuel, miecznik buski 1689 r., chorąży buski 1697 r., podpisał elekcyę Augusta II-go z województwem bełskiem. Siostry jego: Katarzyna, żona Jana Stefana Silnickiego, chorążego podolskiego, 1689 r., a Teofila za Aleksandrem Kossakowskim, stolnikiem czerniechowskim (AGZ. X. 6254 i Kij. X f. 1476).

Gabryel, młodszy syn Jerzego, właściciela Lipin, kwituje Krzywczyńskiego i zeznaje oblig na Milewskiego 1609 r. (Zap. Lub. 18 f. 765 i DW. 37 f. 595). Gabryel, syn Gabryela, kwitowany przez siostrę Annę 1622 r. W 1624 roku sprzedał część swoją na Lipinach, Mięssach i Czuchowcach Czosnowskiemu W 1646 r. wspólnie z synem Janem procesuje Wiśniowieckich, o rozkopanie grobli na rzece Żerdzi i zalanie gruntów (Bracł. XIII f. 523). Jan, deputat na Trybunał koronny 1674 r., pisał się z województwem belskiem, na elekcyę króla Michała i Jana III-go.

Drużbiczem był, zdaje się, Mikołaj Drauschwitz, który dostał 1483 roku wieś Zagrzewo w niborskiem, od zakonu, i zostawił potomstwo dotąd kwitnące (Kętrz.).

DRUŻBIŃSCY h. GĄSKI v. RÓWNA z Drużbina, w powiecie szadkowskim. Pawlik z Drużbina i Rzekt w latach 1403 — 1408 kilka razy zaświadcza szlachectwo naganionych osób w Sieradzu (Łag.). Stanisław Drużbiński 1459 r. prowadzi działy między Kobierzyckimi (Gr. Sieradz. 12 f. 260).

DRUŻYKOWSCY h. GODZIEMBA z Drużykowej, w powiecie lelowskim. Żira z Drużykowej i ze Starzyn, nabył 1398 r. las w Drużykowej, od Krzystka z Sadowia, o który procesuje się z nim Filip z Drużykowej. W połowie XV-go wieku Piotr, Wilhelm i Abraham h. Godziemba, są współdziedzicami Starzyn, Wilhelm dziedzicem Drużykowej, a Zygmunt Drużykowski, współdziedzicem Sokoliny (Dług.). Jakób i Stanisław, synowie Wilama Drużykowskiego, dziedzice Drużykowej i Starzyn 1518 r.; siostra ich Dorota, żona Stanisława Bzowskiego z Kluczyc 1518 r. Krzysztof, zabezpieczył żonie swej, Ewie Wojszykównie Bzowskiej, 100 fl. posagu i wiana na Starzynach 1559 r. (A. Lelow.). Aleksander podpisał z województwem sieradzkiem, obiór króla Michała.

DRUŻYŁOWSCY. Andrzej i Gabryel pisali się z województwem brzeskiem litewskiem, na elekcyę Augusta II-go.

DRUŻYNOWIE h. SZRENIAWA z województwa połockiego. Samuel i Michał, bracia Drużynowie, byli w 1725 r. właścicielami Wołczy, Usacza i Cieliczyc w województwie połockiem (A. Tryb. Lit.). Samuel odstąpił bratu, po którym został syn Piotr, część swoją tych dóbr i przeniósł się do powiatu słonimskiego, gdzie pozostawił syna Jana, którego syn Izydor Józef, legitymował się ze szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską 1809 r. Synowie tego ostatniego: Maurycy, żonaty z Nabrocką, zmarł w Telszach 1899 r., a Franciszek umarł bezżenny na Kaukazie (z Teki M. E. Brensztejna).

DRUŻYŃSKI Wojciech podpisał z województwem płockiem, elekcyę Augusta II-go.

z DRWACZOWIC h. PRZEGINIA, w powiecie proszowskim (dziś Draczowice). Mikołaj zaświadcza szlachectwo swego klejnotnika Krezy 1415 r. w Krakowie. Dziedziczyli na tej wsi Stasiek Kokoszka 1387 r., Sandek i Jakusz 1384 r., a Mikołaj, syn Piotra, sprzedał swój dział 1388 r. (St. Pr. P. P. VII i VIII).

z DRWALEWA h. DOLIWA, w powiecie łęczyckim. Jasiek z Drwalewa, zganiony przez Mszczuja z Barczewa, dowiódł 1424 roku w Sieradzu szlachectwa (Łag.).

Herb Ogończyk.

DRWALEWSCY h. OGOŃCZYK z Drwalewa, w powiecie brzeskim kujawskim. Akta grodzkie brzeskie wspominają o Macieju Drwalewskim z Drwalewa i o Andrzeju i Broniszu, braciach, 1441 r. Maciej, Katarzyna, Helena i Dorota, dzieci Andrzeja, 1481 r. Bronisz Drwalewski, dziedziczył na Wielkim Borucinie, 1486 r., a Idzi 1492 r.

W powiecie przedeckim: Anna, córka Piotra Drwalewskiego 1537 r.; Zofia, za Wietrzychowskim 1584 r.; Benedykt i Bernard, synowie Walentego, 1608 r.; Katarzyna, córka Waleryana, żona Wojciecha Świętosławskiego, 1615 r. (Gr. Kowal.). Kazimierz, zeznał zapis żonie Teresie 1671 r. Piotr zeznał 1676 r. zapis dożywocia z żoną, Zofią Nieszczycką (Gr. Przed. 2 f. 132; 32 f. 425; 55 f. 339; 58 f. 205; 77 f. 110 i 464). Franciszek podpisał z województwem lubelskiem obiór króla Michała.

DRWALEWSCY h. PRZEROWA z Drwalewa, w powiecie grójeckim. W połowie XV-go wieku dziedziczyli na Drwalewie i Drwalewicach: Sędziwój, Zawisza, Boruta i Jurga. Sędziwój z Zawiszą dopełnili działu Głoskowa 1431 r. Potomstwo Sędziwoja i Boruty jest nieznane. Zawisza dziedziczył na Drwalewicach

i dał początek domowi Zawiszów, a Jurga dziedziczył na Drwalewie i zwał się już sam Drwalewskim (Zs. Grój. 1 B f. 18 i 40; Zs. Warec. 1 B f. 61; Zs. Gr. Czers. 1 B f. 53).

Jurga Drwalewski dopełnił działu pewnych dóbr z synami Zawiszy, 1480 roku. Wziął on części na Worowie i Guzinie. W 1487 r., wspólnie z synem Janem, zeznał oblig na Falęckiego (Zs. Grój. 3 f. 328 i 4 A f. 186). Jan miał synów czterech: Stanisława na Krobowie, Jerzego na Drwalewie, Jana na Worowskiej Woli i Mikołaja na Worowie. Mikołaj umarł bezpotomnie, a pozostali trzej bracia podzielili się Worowem 1526 r. Siostra ich Anna, 1-o v. za Piotrem Kożuchowskim, 2-o v. żona Stanisława z Bątkowa 1553 r. (Zs. Gr. Czers. 8 f. 376; 9 f. 281; 17 f. 333 i Zs. Grój. 7 f. 414—419).

Herb Przerowa.

Stanisław, syn Jana, krajczy mazowiecki, otrzymał 1522 r. różne przywileje od ks. Stanisława i Janusza dla siebie i rodziny. W 1524 r. był wojskim nurskim. W 1530 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Dorotą z Siedleckich. W 1532 roku już nie żył, w którym pozostała po nim wdowa zawarła układ z jego braćmi, a swoimi szwagrami. Krobów przeszedł na brata jego Jana, z którego się następnie pisał (M. 32 f. 137; Zs. Gr. Czers. 11 f. 263 i 265; 17 f. 333).

Jan, syn Jana, na Worowskiej Woli i Krobowie, żonaty 1533 r. z Barbarą Gostomską, kwitował w tymże roku jej rodziców, z odbioru posagu (Zs. Gr. Czers. 6 f. 39 i 17 f. 333). Nie pozostawił potomstwa, bo Krobów przeszedł na jego bratanków.

Jerzy, syn Jana, na Drwalewie, zeznał 1536 r. zapis na rzecz żony, Małgorzaty z Gniewiewic. Pozostawił córkę Annę, żonę 1572 r. Adryjana Łoskiego, wojewodzica mazowieckiego i synów trzech: Stanisława, Jana i Jerzego, których kwitował Kożuchowski 1560 r. (Zs. Gr. Czers. 25 B f. 167; Zs. Warec. 9 f. 465 i 11 f. 124).

Jan wydzierżawił 1564 r. część swoją na Drwalewie i Krobowskiej Woli, bratu Stanisławowi. Wkrótce pewnie umarł, skoro regestra poborowe z 1576 r. wykazują właścicielami tych wsi jedynie Stanisława i Jerzego, których przy Drwalewie—Drwalewskimi, a przy Krobowie—Krobowskimi zwą (Paw.).

Jerzy zabezpieczył 1580 r. posag żonie, Agnieszce z Oborskich, sędziance czerskiej (Zs. Gr. Czers. 31 f. 404 i 48 A f. 713).

Stanisław, żonaty 1562 r. z Małgorzatą Kozietulską, był sędzią kapturowym czerskim 1587 r. (Zs. Gr. Czers. 30 f. 236; 44 f. 825 i 55 f. 744). W 1595 r. zeznał zapis na syna Stanisława. Córka jego Barbara, za Andrzejem Zawiszą 1615 roku. Drugim jego synem był Jerzy, żonaty 1616 r. z Zofią Warszewicką, która po śmierci jego wprowadzoną została do Drwalewa 1621 r. (Perp. Czers. 3 f. 256 i 5 f. 136).

DRWALEWSCY h. ROLA z Drwalewa, w powiecie łęczyckim, którego w 1576 r. byli właścicielami jednej trzeciej części Jan i Jerzy, bracia między sobą stryjeczni i w jednej trzeciej części Stanisław (Paw.). Grzymek z Drwalewa

procesował się z Dobkiem 1398 r. w Łęczycy. Dobek jest sędzią w Orłowie 1406 r. (Łęcz. II. 1122, 6013). Dziedziczyli tam jeszcze Jan, Wacław i syn jego Mikołaj, Jaromir, Wszebor i Naczek z braćmi w latach 1386 — 1392 (Łęcz. I. i II.). Stanisław, podsędek łęczycki 1580 r., deputat na Trybunał koronny 1584 r., utracił urząd podsędka 1623 r., z powodu starości i niedołęstwa (M. 170 f. 298). Jarosz 1622 roku w Sieradzu.

DRWĘSCY h. GOZDAWA. Antoni, sędzia kapturowy województwa poznańskiego i Piotr, pisarz ziemski poznański i poseł, pisali się z województwem poznańskiem, a Józef z województwem kaliskiem, na elekcyę Stanisława Augusta. Józef i Piotr, bracia (DW. 102 f. 294). Józef był regentem ziemskim poznańskim 1779 r., a Piotr, zanim został pisarzem, był regentem grodzkim konińskim.

z DRWIENI, w powiecie szczyrzyckim. Wieś ta w końcu XIV-go wieku wraz z Dziewinem i Wolą była własnością w części Przybka z Grodziny, a w drugiej części trzech braci: Wydżgi, Mikołaja i Ścibora, piszących się z Drwieni i Dziewina. Mogli być zatem synami Piotrka z Dziewina, który świadczył w Tarnowie 1365 r. Z braci tych Mikołaj, zwany *Ślepym*, procesował Wydżgę o podział tych wsi i Dunos 1387 r. Od 1389 r. nie wspominany. Cziebor v. Ścibor, dziedzic także Czudzinowic, ożeniony był z Dorotą, która w latach 1389 — 1400 procesuje ciągle krewnych swoich Krzyszyńskich. Wydżga zabezpieczył żonie Pachnie, 360 grzyw. posagu i wiana. W 1396 r. pozwał Elżbietę Spytkową z Górki, o Witów i w ciągu procesu umarł. Wdowa Pachna już 1397 r. 2-o v. Marcinowa z Tęgoborzy, wraz z córką Hanką, prowadzą dalej ten proces (St. Pr. P. P. VIII). Leonard z synem Leonardem, zastawiają pół Dziewina Cikowskiemu 1445 r. (Inw. Arch. Kor.).

DRYAN Teresa, żona hr. Jana Renarda, generał-porucznika wojsk królewskich 1732 r. (Perp. Czers. 22 f. 251 i 29 f. 220). Czy to nie *Dryon*.

DRYGALSCY w Prusach. Szymon, Maciej i Adam, bracia z Drygalska, 1549 r. Marcin Drygał, 1436 r. (Kętrz.). Józef, żonaty z Maryanną Zbroską, pisarzówną grodzką rawską, 1779 roku. Syn ich Ignacy, kwitował 1817 r. Świdzińskich.

DRYLEWSKI Szymon, wspólnie z żoną, Anną z Tysenhausenów, zawarł umowę z Grzybowskim 1615 r. (DW. 44 f. 899).

DRYNIAKIEWICZOWIE h. DRYA. Antoni, Józef i Kazimierz, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w sądzie grodzkim lwowskim 1782 roku (Goł.). Antoni, nazwany w aktach czerskich podczaszym trębowelskim (Perp. Czers. 39 f. 150).

DRYON Mikołaj, z wojska koronnego, otrzymał indygenat 1676 r. Prawdopodobnie Teresa Dryonówna, a nie Dryanówna, żona generała porucznika wojsk królewskich, hr. Jana Renarda, 1732 r. (Per. Czers. 22 f. 251 i 29 f. 220). Urszula

Dryanówna (?), córka Franciszka, za Stanisławem Jaszewskim, majorem, 1724 r. (DW. 65 f. 619).

z DRZĄZGOWA, w ziemi stężyckiej, Bernard i Mikołaj robią dział 1443 r. (Radom. Inscr. Decr. II f. 373). Bernard pisze się także z Ulesia (dziś Ułęże) 1443 r. W 1508 r. właścicielką Drzązgowa była Jadwiga, a Ulesia Rafał (Paw.).

DRZĄZGOWSCY z Drzązgowa, w powiecie pyzdrskim. Andrzej z Drzązgowa ma sprawę w Poznaniu 1391 r. Cztan z Drzązgowa, w sądzie w Pyzdrach 1399 r. Przybysław z Drzązgowa, w sądzie w Gnieźnie 1399 r. (Leksz.).

DRZECZKOWSCY h. LELIWA z Drzeczkowa, w powiecie kościańskim. Andrzej, burgrabia pyzdrski i Piotr, bracia rodzeni, dziedzice Drzeczkowa, dostali za liczne zasługi prawo niemieckie dla wsi swoich Drzeczkowo, Morkowo, Sulewo, Wolikowo i Łącko, w kościańskiem, 1362 r. (KDW.). Mikołaj, opat lubiński, umarł 1384 r. Maciej, Filip i Wincenty, bracia rodzeni z Drzeczkowa i inni ich sąsiedzi z Morkowa, Sulewa, Woliszewa, zeznali układ z dziedzicami Jezierzyc i Paruszewa, 1388 r. (KDW.).

Akta poznańskie wspominają o Macieju 1391 r., o braciach Filipie i Wincentym 1393 r., o Keblu v. Koblu, nazwanym raz Linderode 1400 r. w Kościanie (Leksz.). Wincenty, zaświadcza szlachectwo swych współherbowników w Kościanie 1408 r. (Pis. Dz. Pols. IX).

Elżbieta i Anna, dziedziczki Drzeczkowa, wyprawiły 1474 r. na wojnę czeską konnego (St. Pr. P. P. VII. 664).

Herb Korczak.

DRZEMLIKOWIE v. DREMLIKOWIE h. KORCZAK. Tworyan Dremlik wziął w zastaw Rasłów od Stanisława Bartoszewicza (Montowta) 1497 r. i zapisał go 1500 r. żonie Elżbiecie, która w 1520 r. już 2-o v. Janowa Łuszczewska, zbyła go Pachnotiejowi, władyce włodzimierskiemu (Arch. Sang. III).

Tworyan Jackiewicz Dremlik, wojski brzeski litewski i bracia jego: Olechno, Iliasz i Iwaszko, sprzedali 1516 r. Koroszczyno w powiecie brzeskim, Ościkowi (ML. 11).

Feliks Drzeblik (?), podczaszy chełmski, umarł 1518 r. Tomasz Drzemlik, wojski krasnostawski 1576 r. Hieronim, żonaty z Jadwigą z Hrodyłów 1582 r. Piotr, dworzanin królewski 1582 r. Feliks, dworzanin królewski, wójt w Kołomyi 1592 r. Mikołaj, dziedzic Dominowa 1596 r., miał córki: Annę, Katarzynę i Elżbietę (Wyr. Lub. 14 f. 373 i 644; 50 f. 455; 56 f. 2; 65 f. 540). Feliks, dziedzic na Krzywem, syn Tomasza, zeznał 1591 r. zapis dożywocia z żoną, Anną Meglewską (Zap. Lub. 6 f. 312 i 24 f. 186). W 1619 r. był podczaszym przemyskim.

W końcu XIII-go wieku byli Drzemlikowie na Szląsku, Racław i Raszko 1281 r. (KDW.).

DRZEŃSCY h. WŁASNEGO, który przedstawia na tarczy trójkątnej klucz, piórem do góry, obok którego w prawo tarczy trzy rzeki.

Henryk i Burghard, bracia von der Ost, nabyli 1317 r. od margrabiów brandeburgskich jako lenno zamek i miasto Drzeń (Drezdenko?). Betkin de Ost jest szwagrem Dobrogosta z Szamotuł 1338 r. Dobrogost, Arnold, Ulryk i Bartold dicti de Ost, dziedzice na Drzeniu, przyznali, że z zamkami Drzeń i Santok, zdawna należą do Korony polskiej i biorą te zamki w lenno od króla Kazimierza 1365 r. w Krakowie. Ci sami potwierdzają 1372 r. nadanie sołtystwa w Tłukawach i w tymże roku znowu godzą się z margrabią brandeburskim (KWP.). Arnold Drzeński ze Drzenia i inni mający prawo do Rogoźna, pozwani przez Boguszewskiego przed sąd w Poznaniu 1392 r. (Leksz.).

Ulryk ze Drzenia, oddaje się 1402 r. królowi Władysławowi Jag., jako panu lennemu (Lites. II).

z DRZEWIC, w powiecie sochaczewskim. Jan zwany Neko i Daćbog, bracia rodzeni i Jan, zwany Szczuka, ich synowiec, dostali 1430 r. od ks. Ziemowita, dział ziemi pod Wiskitkami, zwany Drzewice. Małgorzata, córka Daćboga z Drzewic, wraz z mężem swoim, Janem Świnką z Czerwonej Niwy, sprzedała 1496 r. całą ojcowiznę swą w Drzewicach, bratu swemu od stryjecznych stryjecznemu Janowi, synowi Mikołaja Nikowicza. Jan Nikowicz, z żoną Anną ze Szczytna, Aleksy Szczuka, z żoną Katarzyną i Filip Gnoiński, z żoną Anną, sprzedali 1526 r. części swe Drzewic Mikołajowi Wolskiemu, kasztelanowi sochaczewskiemu, który tegoż roku kupuje jeszcze części od Stanisława, Macieja, Doroty i Katarzyny, rodzeństwa i bratanków ich: Mikołaja, Piotra i Andrzeja, synów Jana i od Jakóba Kalęckiego. W 1527 r. przy rozgraniczeniu Kask i Drzewicy przysięgłym świadkiem jest Jerzy Stary z Drzewic, a występuje przy akcie Jan Jerzyk i syn jego Stanisław, i wdowa po drugim synu Janie Elżbieta, z córkami: Anną, Barbarą i Jadwigą (Arch. Sang. II. i V.).

Herb Ciołek.

DRZEWICCY czasem DRZEWIECCY h. CIOŁEK, z Drzewicy w powiecie opoczyńskim. Spominki o Ciołkach, zapisane we mszale prymasa Drzewickiego 1518 r., a jakoby wyjęte z zapisek kościelnych w Drzewicy, wymieniają komesa Gosława, zmarłego 1251 r., jako pierwszego Ciołka dziedziczącego na Drzewicy. Miał on mieć syna komesa Wojciecha, fundatora kościoła w Drzewicy, zmarłego 1321 r.; tego znów syn komes Mikołaj, zmarł 1339 r. Co do tych trzech osobistości, wymienionych w Spominkach, trudno orzec, czy byli rzeczywiście Ciołkami. Gosław obok imion Wisław, Dersław, Dobiesław, które u Ciołków spotykamy, mógł być z tego rodu, tem więcej, że komes Gosław, był kasztelanem sieciechowskim 1250 r., a Sieciechów nie był oddalonym od licznych włości do rodu tego należących. Data śmierci Wojciecha jest rzeczywistą datą erekcyi kościoła i parafii w Drzewicy, przez arcybiskupa Janisława. W 1333 r. Jadwiga, żona

Marcina, syna Przybka, podsędka krakowskiego, a jedna z córek Gernka z Talewa, otrzymała w działach Owadów i pół Drzewicy (KDM. III). Wydawcy kodeksu odnoszą to do Drzewicy, należącej do Ciołków, zdaje się jednak, sądząc z dóbr wymienionych i osób występujących, że tu o innej Drzewicy lub Drzewcach mowa. Andrzej, podług Spominków, syn Mikołaja, to już pewny Drzewicki. Nosi on już ulubione przez Ciołków imię, które we wszystkich odroślach tego licznego rodu często spotykamy.

Andrzej z Drzewicy, sędzia w Opocznie 1361 r. (Bart), świadek w sądzie w Sandomierzu 1373 r. (KDM. III), zmarły według spominków 1385 r., a żona jego, Otylia Rawiczówna, zmarła 1382 r.

Bogusław, podług Spominków syn Andrzeja, zmarły 1414 r., pozostawił z żony Beaty, z rodu Gryfów, pięciu synów: Mikołaja, sekretarza królewskiego, Jana, Piotra, Jakóba i Klemensa, którym Władysław Jag. wydał 1429 r. przywilej, na założenie miasta w Drzewicy (M. 16 f. 248).

Klemens Bogusławów, 1420 r. na uniwersytecie krakowskim, 1421 r. pleban w Drzewicy, kanonik poznański, pisarz publiczny.

Mikołaj, pisarz ziemski krakowski w latach 1413—1414, 1425 r. sekretarz królewski, poseł do Rzymu, 1431 r. zastępuje podkanclerzego. Tegoż roku archidyakon warszawski, 1433 r. kustosz sandomierski, razem z bratem Janem, proboszczem warszawskim, wystawili nowy murowany kościół w Drzewicy 1462 r., a Długosz pisze, że wybudował także kościół w Swierzach (AGZ. II i IX. 12, 22).

Piotr miał otrzymać Głusk, w powiecie lubelskim, którego właścicielem tak jak i obok leżącej Drzewickiej Woli, był w połowie XV-go wieku Mikołaj Drzewicki, a Wolicy i Wilkowa obok leżących, Jan (Dług.). Od nich idą Głuscy. Wzmiankowany Mikołaj Drzewicki był jednym z arbitrów przy podziale dóbr dokonanym 1458 r., przez Ciołków Żelechowskich (Rad. Inscr. Decr. IV f. 359).

Jakób, syn Bogusława, pozostał właścicielem Drzewicy, z bratem Piotrem zwiedził Francyę i Hiszpanię, a umarł 1460 r. Żonaty był z Katarzyną z Popienia i Złotnik h. Ossorya, kasztelanką rawską. Synowie Jakóba: Mikołaj, Jakób, Feliks i Waleryan.

Mikołaj, 1450 r. słuchacz uniwersytetu krakowskiego, proboszcz w Drzewicy 1467 r., sprzedał 1471 r. Dąbrówkę, w powiecie opoczyńskim, braciom swoim: Jakóbowi i Feliksowi. (Rad. Inscr. Decr. VI f. 109).

Feliks, 1505 r. został kanonikiem poznańskim.

Waleryan został kanonikiem poznańskim 1508 r., a krakowskim 1510 r. (M. 24 f. 246; Pis. Dz. Pols. IX). Co do Waleryana jest pewne zamięszanie. Obaj oni, Feliks i Waleryan, przy instalacyi na kanonię poznańską dowodzą, że matka ich jest ze Złotnik h. Ossorya. Tymczasem w Spominkach Waleryan między dziećmi tego Jakóba nie wymieniony, a na nagrobku jego w katedrze krakowskiej, zacytowanym przez Paprockiego, herby były Ciołek i Wieniawa i wystawili mu go bracia, Maciej, biskup przemyski i Adam. Być więc może, że było dwóch Waleryanów, stryj kanonik poznanski 1508 r. i bratanek kanonik krakowski, zmarły 1510 r.

Jakób, syn Jakóba, kasztelan żarnowski 1495 r., właściciel Drzewicy, zginął 1495 r. podczas odwrotu wojsk z nieszczęsnej wyprawy wołoskiej. Spominki

dają mu za żonę Katarzynę z Libiszowa h. Wieniawa. Jakób, kasztelan żarnowski, liczne pozostawił potomstwo. Synowie jego: Walenty ksiądz, Maciej, Jan, Hieronim, dyakon, sekretarz królewski 1499 r., Waleryan, Wojciech, Piotr, Jakób, Bartłomiej, Jakób drugi i Adam. Za wyłączeniem Macieja i Adama, wszyscy młodo poumierali już przed 1518 r. Waleryan i Walenty byli 1506 i 1507 r. na uniwersytecie w Padwie i tego Waleryana Spominki zgodnie z nagrobkiem nazywają kanonikiem krakowskim. Córki Jakóba: Ewa, za Mikołajem Lubiatowskim 1495 roku; Elżbieta, żona Mikołaja Wspinka i Katarzyna, za Mikołajem Piotuchem Dziaduskim, a trzy zmarły dziećmi (M. 15 f. 117 i 19 f. 15; A. Kap. Pozn. z 1541 r.).

Maciej, syn Jakóba, kasztelana żarnowskiego, ur. 1466 r., kantor sandomierski i sekretarz królewski 1496 r., scholastyk łęczycki 1497 r., kanonik poznański 1500 r. (K. M. Kr.; M. 16 f. 12 i A. Kap. Pozn. z 1500 r.). W 1501 r. scholastyk krakowski, proboszcz szkalmierski i podkanclerzy koronny, 1503 r. biskup przemyski, 1511 r. kanclerz wielki koronny, 1513 r. biskup kujawski, w końcu arcybiskup gnieźnieński 1531 r. Umarł w Łowiczu 1535 r., mając lat 69. Po śmierci Olbrachta niesłusznie posądzony, o przywłaszczenie sobie ze skarbu znacznej sumy, był nawet do więzienia wtrącony, z którego został wypuszczonym, za poręczeniem najwyższych dygnitarzy, że stawi się dla oczyszczenia z zarzutu na sejmie piotrkowskim, na którym też niewinność jego wykazaną została (Helc. 4534).

Adam, brat arcybiskupa, właściciel Drzewicy 1508 r. (Paw.), łożniczy królewski 1501 r., podstoli krakowski 1509 r., podkomorzy sandomierski 1511 r., kasztelan małogoski 1515 r. i w tymże jeszcze roku kasztelan radomski. Wspólnie z bratem Maciejem otrzymał 1513 r. konsens królewski, na wykupienie z rąk Kurozwęckich starostwa szydłowskiego, a 1515 r. na wykupienie starostwa inowłodzkiego, od Leżeńskiego (M. 26 f. 207 i 288). W 1518 r. otrzymali obaj bracia nadanie królewskie na starostwo inowłodzkie, a 1519 r. i na starostwo ryczywolskie. Ze starostwem inowłodzkiem chodziło wówczas i starostwo rzeczyckie i lubocheńskie (St. Pr. P. P. VI. 86). W 1522 r. sprzedał Adam Glinice, a 1526 r. nabył części na Przystałowicach (Rad. Inscr. II f. 315 i Inscr. Decr. XI f. 213). Z Anny z Naramowic (M. 63 f. 202) h. Łodzia, miał kasztelan w czasie kiedy Spominki były spisane, t. j. 1518 r., tylko córkę Annę, ale potem przybyli synowie: Jan, Maciej, Andrzej, Jakób, Adam, Jerzy i Julian, i córka Barbara, która jako żona Jana Stanisława hr. z Tarnowa, zrzekła się 1537 r. na rzecz tych wszystkich braci, wszelkich dóbr ojczystych i macierzystych, oprócz Boturzyna, a w 1539 r. dostała od braci Waszlin (Gr. Krak.). W 1555 r. król utrzymuje Annę z Naramowic, wdowę po Adamie, kasztelanie radomskim, w dożywotniej posesyi starostwa ryczywolskiego, które po jej śmierci ma przejść na Macieja, proboszcza włocławskiego, kustosza łęczyckiego, kanonika krakowskiego, Jakóba, Andrzeja, Adama i dwóch synów Jerzego: Jerzego i Mikołaja (M. 85 f. 165). Z tych synów Adama, kasztelana radomskiego:

Julian umarł bezżennie przed 1551 r. Jan i Maciej, prawdopodobnie najstarsi, wysłani zagranicę dla kształcenia w 1531 r. przez Arcybiskupa, poświęcili się stanowi duchownemu. Byli oni kanonikami krakowskimi i sekretarzami królewskimi 1542 r.; Jan był oprócz tego scholastykiem łęczyckim, a Maciej probo-

szczem włocławskim i kustoszem łęczyckim. Jan umarł 1554 r., a Maciej 1575 r. w Rzymie, gdzie się udał na wielki jubileusz (A. Hist. I i VII; Star. Mon.).

Jakób, syn Adama, dziedzic Żelazowic, starosta inowłodzki i lubocheński 1547 r., żonaty z Anną Oporowską, wojewodzianką brzeską, wdową po Lubrańskim, pozostawił syna Marcina, któremu grunt pod Piotrkowem odstąpił 1559 r., oraz córki: Annę, żonę Bronisława Grabi i Elżbietę (M. 73 f. 235; 92 f. 1231; 110 f. 128 i A. Kap. Pozn. z 1597 r.). Jakób całe życie spędził w wojsku, dzielnie walcząc z nieprzyjaciołmi kraju, umarł 1563 r., pochowany w Drzewicy, gdzie mu żona i dzieci wystawili nagrobek z odpowiednim napisem, na którym wyryte herby: Ciołek, Łodzia, Wieniawa i Strzemię. Wdowa po nim Anna, trzymała jeszcze 1576 r. starostwo lubocheńskie (Paw.). Syn jego Marcin, uznany został za zdolnego do działań prawnych 1566 r. W 1583 r. wspólnie z żoną, Zofią Izabellą z Padniewskich, otrzymał starostwo lubocheńskie. Ona umarła 1607 r., pochowana w Piotrkowie (M. 101 f. 27; 129 f. 423 i Star. Mon.).

Jerzy, syn Adama, nie żył już 1555 r., w którym wymienieni są dwaj jego synowie: Jerzy i Mikołaj, współposiadacze starostwa ryczywolskiego (M. 85 f. 165). Z nich Jerzy był kanonikiem kujawskim 1568 r., a Mikołaj, właściciel Dzielny 1577 r. (Paw.). W 1564 r. król wydał konsens Myszkowskiemu, na wykupienie starostwa lubocheńskiego z rąk Adama i Andrzeja, oraz sukcesorów Jerzego i Jakóba (M. 96 f. 359).

Andrzej, właściciel Drzewicy, Jedlny i Dąbrówki 1577 r. (Paw.) i posiadacz wójtostwa opoczyńskiego od 1569 r. (M. 108 f. 53), dostał konsens królewski na cesyą summ swych na królewszczyznach bratankom swym: Marcinowi, synowi Jakóba i Mikołajowi i Jerzemu, synom Jerzego (M. 87 f. 195). Pozostawił dwóch synów: Adama i Wawrzyńca, właścicieli Drzewicy i Żardek 1598 r. (Wyr. Lub. 78 f. 130).

Adam, syn Adama, kasztelana radomskiego, 1540 r. na uniwersytecie w Padwie, konsyliarz nacyi polskiej, kasztelan raciąźski i starosta inowłodzki, otrzymał 1561 r. starostwo gostyńskie. W 1564 r. kasztelan inowrocławski, a 1565 roku i starosta ryczywolski. Umarł 1569 r. Starostwo gostyńskie i należące do niego starostwo gąbińskie, trzymał w 2,000 fl. W 1566 r. wraz z braćmi, księdzem Maciejem i Andrzejem i synowcami po braciach: Jerzym i Jakóbie, zyskał potwierdzenie na starostwo inowłodzkie, z Lubochnią i Rzeczycą (M. 100 f. 73; 99 f. 401). Adam, z Katarzyny Pierścińskiej, której w 1546 r. zabezpieczył posag, pozostawił synów: Zygmunta i Adama, właścicieli Rusienic i Chełstów 1577 r. (Paw.), oraz córkę Barbarę, żonę Łukasza Kretkowskiego, kasztelana brzeskiego, zmarłą 1603 r. (M. 71 f. 95 i 123 f. 800; Wyr. Lub. 2 f. 514; Lib. Mort. Strzelneńs.).

Zygmunt, syn Adama, kasztelana inowrocławskiego, starosta gąbiński 1579 roku, zabezpieczył 1580 r. 6,000 fl. żonie swej, Annie Krzysztoporskiej, kasztelance sieradzkiej (M. 123 f. 367 i 125 f. 163). Syn jego Wawrzyniec, właściciel Rusienic i Chełstów 1595 r., kwitował braci swoich stryjecznych, Jerzego i Andrzeja, 1614 r. (Wyr. Łub. 62 f 436 i Zap. Lub. 21 f. 430).

Adam, syn Adama, kasztelana inowrocławskiego, cedował sumy Lutomierskiemu 1579 r. Żonaty z Anną Latalską, umarł starostą inowłodzkim 1604 r.; pochowany w Drzewicy (Zap. Lub. 1 f. 114 i Wyr. Lub. 30 f. 455). Dzieci jego: Jan, Jerzy, Stanisław, Mikołaj i Andrzej, wzmiankowani w wyrokach lubelskich

z 1589 r. (Ks. 32 f. 444); córki: Małgorzata i Anna 1611 r. (Zap. Lub.) i jeszcze jeden syn Jakób. Jan, Jerzy i Andrzej, pokwitowani przez Wolskiego 1613 r. (Zap. Lub. 18 f. 614 i 20 f. 463 i 537).

Jan był kanonikiem krakowskim 1609 r., sekretarzem królewskim 1622 r., proboszczem w Drzewicy, gdzie wraz z bratem Jakóbem ufundował dzwon 1610 r. (Zap. Lub. 18 f. 614 i 26 f. 886).

Andrzej, ożeniony z córką Andrzeja Odrzywolskiego, miał z niej syna Adama, zmarłego 1604 r. i pochowanego wraz z dziadem pod jednym nagrobkiem w Drzewicy.

Jerzy, z Anny z Choczwi Balówny, podkomorzanki sanockiej, zmarłej 1632 roku, której w Kraśniku pomnik wystawił (Star. Mon.), pozostawił synów: Adama, Jana i Stanisława, z których Jan dziedziczył na Kiełczewicach 1650 r. (Zap. Lub. 40 f. 168; 42 f. 784; 45 f. 883 i 46 f. 1).

Adam, syn Jerzego, podpisał wraz z bratem Stanisławem, elekcyę Jana Kazimierza. Podsędek lubelski 1658 r., właściciel Studzianki, w powiecie lubelskim (Paw.), żonaty z Teresą z Modliborzyc 1660 r. (Zap. Lub. 46 f. 798), podpisał z województwem lubelskiem obiór króla Michała. Miał według regestru pogłównego z 1676 r., córkę i trzech synów, z których znanych jest tylko dwóch: Aleksander Adam i Jan Kazimierz. Ten ostatni zeznał 1673 r. zapis dożywocia z żoną, Ludwiką z Poniatowskich (Zap. Lub. 55 f. 295 i 384). Aleksander Adam podpisał z województwem lubelskiem, elekcyę króla Michała i Jana III-go. Właściciel części Potoka 1677 (Zap. Lub. 56 f. 231), w 1680 r. podstoli lubelski, 1685 r. podkomorzy, 1695 r. kasztelan lubelski, w końcu wojewoda 1705 r. W 1691 r. zapisał Stawce akademii krakowskiej (Zap. Lub. 67 f. 389). Żonaty z Elżbietą z Popowa Witowską, 1685 r. (Zap. Lub. 61 f 566 i 1179), pozostawił syna Hieronima i córki: Joannę, żonę Jana Ignacego Działyńskiego, wojewody pomorskiego i Konstancyę, żonę Józefa Sołtyka, kasztelana lubelskiego. Hieronim, żonaty 1717 r. z Konstancyą Niemiryczówną, kasztelanką połaniecką, pozostawił córkę Ludwikę, żonę Franciszka Błociszewskiego, starosty grójeckiego 1732 r. Sprzedała ona wspólnie z ciotką swoją Sołtykową Jedlińsk 1758 r. (DW. 59 f. 867; Bracł. XV f. 1541 i 1549; Wol. XII f. 661 i M. 275 f. 147). Drugą żoną Hieronima miała być Katarzyna Duninówna Brzezińska.

Stanisław, syn Jerzego (Zap. Lub. 48 f. 934), stolnik lubelski 1661 r., otrzymał w tymże roku przywilej na jarmarki w Drzewicy (Sig. 5 f. 9). Nie żył w 1666 r., w którym Katarzyna z Mirowa Myszkowska, pozostała po nim wdowa, procesowała się ze szwagrem swoim Adamem (Zap. Lub. 48 f. 1056 i 50 f. 1215). Syn jego Adam, zapisał 1674 i 1684 r. kościołowi w Drzewicy różne sumy i z żony Sydonii Mniszchówney, starościanki lwowskiej, 2-o v. Kazimierzowej Bogatkowej 1693 r., zostawił syna Jana, dziedzica Drzewicy 1693 r., zmarłego bezdzietnie 1717 r., po którym odziedziczył Drzewicę Hieronim, wojewodzic lubelski (Akta Kość. Drzewic.). Tego Jana zapewne żoną była Konstancya z Konar Kochanowska 1710 r.

Nie wiem, czyim był synem Stanisław Ciołek Drzewicki, podczaszy lubelski 1658 r. Barbara, córka Stanisława, za Janem Sowińskim 1658 r. (Perp. Czers. 12 f. 29). Zofia za Dębowskim 1621 r. (DW. 46 f. 1427). Wdowa po N. Drzewi-

ckim, Anna z Bąkowca Giebułtowska, fundatorka klasztoru i kościoła Benedyktynek w Drzewicy, zmarła 1630 r. Na ślub jej pisał wiersz Bartłomiej z Wrześni, profesor akademii krakowskiej, 1616 r. Zygmunt, skarbnik lubelski, wziął w zastaw Hołdowice od Sapiehy 1669 r. Z Judyty Konstancyi Dowgiałłówny Zawiszanki, córka jego Jadwiga, żona Tomasza Wołłowicza (Sap. III). Zofia, żona 1-o v. Adama Wnuczka, 2-o v. Wadarzycka, podstolina orszańska, spisała testament 1647 r. Stanisław, ziemianin orszański, manifestuje 1663 r. o stracie szkatuły z dokumentami, przy zdobyciu Mścisławia 1654 r. Władysław, rektor Jezuitów w Witebsku 1676 r. (Ist. Jur. Mat. XXI i XXV).

Kazimierz, dziedzic dóbr Hlińsk-Jagoninowicze 1678 r., pozostawił syna Tomasza, a ten Ignacego, cześnika połockiego, żonatego z Maryanną z Mączyńskich, z której synowie: Kazimierz, Stanisław, Ignacy i Mikołaj, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1799 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską. Z nich Stanisław, ur. 1772 r. w Łojbiszkach, w powiecie wilkomierskim, żonaty z ks. Wiktoryą Giedroyciówną, pozostawił syna Hipolita, ur. 27-go Października 1801 r. w Wilnie. Hipolit, z Natalii Karoliny Nowakowskiej, 2-o v. żony Płatonowa, ministra sekretarza stanu w Petersburgu, zostawił córki: Natalię za Janem hr. Tarnowskim z Kaliszan i Teodorę, za Sewerynem Wężykiem.

Herb Jastrzębiec.

DRZEWIECCY h. JASTRZĘBIEC z Drzewcy (dzisiaj Drzewce) w pow. lubelskim, której połowa należała w XV w. do Nałęczów. Grot z Drzewcy h. Jastrzębiec, zawołania *Nagórę*, zaświadcza 1431 r. w Lublinie szlachectwo swego klejnotnika. Syn jego Paweł, 1457 r. na uniwersytecie krakowskim. Tego to zapewne Pawła, bakałarza i braci jego, Wincentego i Stanisława, wymienia Długosz jako dziedziców połowy Drzewcy (Lib. Ben. II i St. Pr. P. P. VII).

Herb Nałęcz.

DRZEWIECCY h. NAŁĘCZ z Drzewcy (dzisiaj Drzewce) w pow. lubelskim. Biorą przydomek *Borsza*. Marcin z Drzewcy, świadczy w Lublinie 1431 r. Tu może należy Piotr Borsza z Wałowic, pleban w Kścinie (in Xcin), słuchacz uniwersytetu krakowskiego 1427 r. W połowie XV-go wieku, według Długosza, dziedziczyli na Drzewcy Jastrzębczykowie, Jan Borsza i inni szlachcice z Imbramowic h. Nałęcz, a w 1531 r. Abraham, Stanisław, Marcin, Feliks, Jan i Aleksy Borszowie, widać potomkowie Jana, oraz Stanisław i Albert Imbramowie, Mikołaj Nakonieczka i Katarzyna Drzewiecka (Paw.). W końcu XVI-go wieku dziedziczyli na tej wsi: Stanisław, syn Andrzeja Borszy, Jan i Stanisław Joachim, synowie Józefa Borszy, Wojciech Borsza, Jan Nakonieczny, żonaty z Elżbietą Piotrowską 1596 r., Mikołaj, syn Jana i Jan, syn Wojciecha Borszy (Wyr. Lub. 50 f. 443; 65 f. 4; 38, 453 i 578; Zap. Lub. 7 f. 503).

Bohusz, dworzanin królewski 1565 r. (Akta XIX). Mikołaj, syn Jana, zastawił część Drzewcy Strzeleckim 1600 r., w którym zabezpieczył posag żonie, Annie z Trzebińskich (Zap. Lub. 12 f. 111 i 370). Krzysztof, dziedzic na Moszny, miał trzech synów: Wojciecha, Andrzeja i Adama, z których dwaj ostatni odprzedali 1603 i 1621 r. części swoje tamże Moszeńskiemu (Ibid. 7 f. 359; 14 f. 516 i 25 f. 661). Krzysztof i Stanisław, synowie Jana Nakoniecznego, pokwitowani przez siostrę, Katarzynę Sługocką, 1600 r. (Ibid. 12 f. 650). Andrzej Borsza Drzewiecki zabezpieczył 1591 r. posag żonie swej, Katarzynie z Potockich. Syn jego Mikołaj, zastawił Drzewce Strykowskiemu 1617 r. (Ibid. 6 f. 433 i 22 f. 711). Adryjan, syn Piotra, odstąpił Czarnołozy Poniatowskiemu 1603 r. (Ibid. 14 f. 315). Katarzyna, żona Jana Bohusza, 1610 r. (Woł. II f. 472).

Jan Borsza na Drzewcy i Bronicach, obrał opiekunów siostrom 1602 r. Zdaje się, że był on w 1605 r. pisarzem grodzkim sandomierskim. Z Elżbiety Ramultówny dzieci jego: Aleksander, Jan, Marcin, Przecław, Anna, Zofia i Izabella, pokwitowane zostały przez Balickiego 1618 r. (Ibid. 13 f. 308; 19 f. 570 i 23 f. 100). Abraham zeznał 1630 r. dożywocie z żoną, Katarzyną z Ługowskich, córką Krzysztofa (Ibid. 33 f. 107). Jan, skarbnik kijowski 1619 r. Jana z Małgorzaty synowie: Mikołaj i Samuel, spadkobiercy Nadarzyńskiego 1647 r. (Kij. VI B f. 23). Mikołaj sprzedał 1689 r. Sachowicze w województwie kijowskiem, Taborowskiemu (Op. Kij. 4). Samuel pisał się z województwem kijowskiem, na elekcyę Jana III-go. Aleksander z województwem kijowskiem, Przecław z sandomierskiem, a Adam, Stanisław i Ludwik z województwem lubelskiem, podpisali obiór króla Michała.

Przecław, dziedzic Dobrowa, w powiecie wiślickim, deputat do sądów fiskalnych województwa sandomierskiego, zapisał 1687 r. pewną sumę, na kościół w Oleśnicy (Gr. Nowokor.), a 1692 r. wyznaczył opiekunów synom swoim: Aleksandrowi i Franciszkowi (Gr. Chęc.). Franciszek, z żony Katarzyny z Kunowskich, pozostawił syna Wojciecha, który zeznał 1769 r. zapis dożywocia z żoną, Katarzyną z Jarońskich (Gr. Nowokor.). Stanisław, syn Wojciecha, zeznał takiż zapis 1793 r. z żoną, Urszulą z Brzozowskich, córką Michała i Agnieszki z Kamińskich (Zs. Krak. Tranz. Wiecz. 16 f. 287) i z niej pozostawił syna Kazimierza Jana, ur. 1794 r. (metr. w Paczułtowicach). Kazimierz, właściciel Kijan, zaślubił w Przemykowie 1835 r. Emilię Stojowską, córkę Rafała i Katarzyny z Łętowskich, ur. w Chlebnie w Galicyi 1810 r. i legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1842 r. (z Teki I. Poraja).

Ludwik na Drzewcy 1676 r. (Paw.), miał synów: Władysława i Kazimierza, żyjących 1686 r. (Zap. Lub. 62 f. 15). Czy to nie ten Kazimierz pisał się z województwem wileńskiem, na elekcyę Augusta II-go. Władysław, podczaszy dobrzyński 1694 roku.

Mikołajowi, synowi Andrzeja, przyznał 1639 r. Święcicki 6,000 fl. (Gr. Chełms.). Mikołaj, żonaty z Zofią Radzanowską, 1-o v. Janową Bieniecką, miał trzech synów: Tomasza, Jana i Andrzeja, których kwitował 1650 r. brat ich przyrodni, Stanisław Bieniecki, z odbioru należnych jego matce 1,000 fl. (Gr. Chełms.). Tomasz, stolnik chełmski, podpisał z województwem ruskiem, elekcyę króla Michała. Synowie jego: Jan, Felicyan i Zbigniew, urodzeni z Maryanny z Romanów, z testamentu ojca swego z 1685 r., zabezpieczyli na dobrach swoich Czortowice,

w ziemi chełmskiej, 3,000 fl. Rostkowskiemu, kustoszowi i kanonikowi katedralnemu chełmskiemu (Gr. Chełms. 112 f. 239). Tomasz miał jeszcze syna Mikołaja, rozwiedzionego 1690 r. z Teresą Piotrowską (Zap. Lub. 66 f. 215). Z synów Tomasza, stolnika chełmskiego:

Zbigniew, najmłodszy syn Tomasza, podpisał z ziemią chełmską obiór króla Michała, a jako cześnik bracławski, pisał się z województwem sandomierskiem, na elekcyę Augusta II-go. Umarł stolnikiem bracławskim 1706 r.

Jan, najstarszy syn Tomasza, cześnik czerniechowski 1706 r., z Aleksandry Iżyckiej, miał syna Jana Kazimierza., żonatego z Anną z Kłokockich, który w imieniu swojem i dzieci: Piotra *Stanisława*, Maryanny Kośmińskiej, Franciszki, Barbary i Zofii, kwitował 1703 r. Wietrzyńskich, z różnych pretensyi (Gr. Lubels. Inscr. 146 f. 13). Piotr *Stanisław* zapisał 1734 r. 3,000 fl. kościołowi w Kijanach (Ibid. 159 f. 344), a z żony Maryanny pozostawił córkę Zofię, za Antonim Moczydłowskim i syna Norberta *Antoniego* Jana, ur. 1752 r. (metr. w Mogielanach). Antoni zaślubił 1776 r. w Rembieszycach Elżbietę Szczakowską i z niej pozostawił syna Piotra, ur. 1784 r. (Wyrok Tryb. Cyw. Kieleckiego z 1839 r.), wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1839 r. (A. b. Her.). Piotr, dziedzic Lipna, w powiecie kieleckim, otrzymał 1810 r. pozwolenie rodziców, na zaślubienie Felicyanny Lesiewskiej (Hip. pow. jędrzejow.). Oprócz Piotra miał jeszcze Antoni synów: Wawrzyńca, opata jędrzejowskiego 1812 r. i Józefa, i córki: Teresę Tomaszową Białobrzeską i Katarzynę Andrzejową Potocką.

Felicyan, średni syn Tomasza, stolnik chełmski, podpisał elekcyę Augusta II. W 1715 r. był i sędzią grodzkim krzemienieckim, a 1719 r. podstarościm krzemienieckim. W 1720 r. rezygnował ze stolnikostwa, które się dostało jego synowi Piotrowi. W 1722 r. został sędzią ziemskim krzemienieckim. W 1691 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Konstancyą z Węglińskich, córką Andrzeja i Maryanny z Batkowskich (Gr. Chełms.), wnuczką Szymona (Czerniech. f. 418). Z niej syn Piotr i córka Antonina, żona Antoniego Jabłonowskiego, podczaszego buskiego, którym matka oddała Baszarówkę, a ojciec zrzekł się 1726 r. dożywocia przysługującego mu na tym majątku (Gr. Krzem.). Z aktu tego okazuje się, że Felicyan miał jeszcze syna Stanisława, kanonika kamienieckiego, wówczas już nieżyjącego.

Piotr v. Piotr Antoni, z urzędu stolnika chełmskiego rezygnował 1725 r., pomimo to, posłując z województwa wołyńskiego na konwokacyę 1733 r., podpisał konfederacyę generalną warszawską z tym tytułem (Obl. Warsz. 49 f. 422). Był i pisarzem grodzkim łuckim 1726 r. Następnie będąc sędzią grodzkim krzemienieckim, został podstolim wołyńskim 1737 r., a podczaszym 1744 r. W 1748 r. był i podstarościm krzemienieckim, W 1758 r. został podkomorzym krzemienieckim; umarł 1765 r., pozostawiwszy wdowę Angelę z Ledóchowskich, która 1773 r. kwitowała Stempkowskiego, z odbioru 100,000 fl. (M. 237 f. 46). Z pierwszej żony, Maryanny Wiszniowskiej, pozostawił podkomorzy synów: Felicyana, cześnika wołyńskiego 1748 r., podczaszego 1761 r., chorążego krzemienieckiego 1765 roku, w końcu podkomorzego 1785 r., kawalera orderu Św. Stanisława 1790 r. a Orła Białego 1791 r.; Stanisława, który w 1768 r. został łowczym włodzimierskim, a zmarł 1777 r. (Sig. 32) i Józefa, pisarza ziemskiego krzemienieckiego, oraz córki: Helenę, za Michałem Rogozińskim, horodniczym krzemienieckim i Annę, wydaną 1746 r. za Celestyna ze Szpanowa Czaplica, syna Ignacego, podstolego kijo-

wskiego. Potomstwo Piotra obrało 1763 r. arbitrów dla podziału majątku po ojcu pozostałego (Gr. Krzem. z 1763 i 1746 r.).

Stanisław, syn Piotra, na Baszarówce, Bortnikach i Skniłowie, z żony Anny Łaskiej, zostawił córkę Maryannę, wydaną 1782 r. za Józefa Łosia i synów: Joachima, Teodora, Erazma, Ksawerego i Kazimierza, którzy udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w sądzie grodzkim lwowskim 1782 r. Z nich: Joachim, dziedzic Waręża i Hulcza, członek Stanów Galicyjskich 1836 r., z żony Konstancyi Broniewskiej, starościanki wierzbowieckiej, 1-o v. Antoniowej hr. Dzieduszyckiej, pozostawił synów: 1) Stanisława, po którym z Polanowskiej, jedyna córka Konstancya za Łomnickim i 2) Klemensa Joachima *Józefa*, dziedzica Romanowa i Hulcza, członka Stanów Galicyjskich, którego synowie z Anny Pietruskiej, Konstanty i Aleksander, wylegitymowali się 1857 r. w Wydziale Stanów galicyjskich (Akta Lwow. For. Nobil.). Córka Józefa Maryanna, ur. 1836 r. w Sulimowie, zaślubiła Władysława Ochockiego, dziedzica Kalinowszczyzny pod Czortkowem.

Felicyan Rafał Józef, syn Piotra, podkomorzego krzemienieckiego, ur. w Złotem 1722 r. (metr. w Dombrowicy), otrzymał od ojca Baszarówkę i Wolicę 1749 r. (Gr. Krzem. z 1750 r.). Dobra te po Maryannie z Batkowskich Andrzejowej Węglińskiej, przeszły na jej córkę, Konstancyę z Węglińskich Drzewiecką, a po niej na jej syna Piotra. W 1759 r. za konsensem królewskim, otrzymał Felicyan od rodziców Tetylkowce, w powiecie krzemienieckim (Ibid. z 1761 r.). Z Anny Błędowskiej jego synowie: Ksawery i Józef.

Ksawery, komisarz cywilno-wojskowy krzemieniecki 1790 r., podkomorzy Stanisława Augusta i kawaler orderu Św. Stanisława 1792 r., otrzymał 1790 r. od matki Kopaczówkę, w powiecie krzemienieckim (Gr. Krzem.). Ożeniony z Magdaleną z Popielów, która kwitowała 1791 r. wuja swego Zagórskiego, z odbioru 100,000 fl. (Akta Kontr. Dubieńskie), miał z niej córki: Annę, za Franciszkiem Jaroszyńskim, marszałkiem bracławskim; Józefę, za Maurycym Iwaszkiewiczem i synów: Felicyana, ur. 1791 r. (metr. w kat. kamienieckiej); Jana Nepomucena Józefa, ur. 1794 r. w Juśkowcach (metr. w Jampolu); Władysława, ur. 1795 r.; Patrycego, ur. 1796 r.; Ferdynanda i Maksymiliana, ur. 1801 r. (metr. ich w Gródku). Felicyan, Jan z synem Bartłomiejem Józefem, Władysław, Maksymilian, Patrycy i Ferdynand, dowiedli szlachectwa w gubernii podolskiej 1838 r. Z nich: Jan, podporucznik gwardyi pułku grenadyerów 1817 r., z Elizy z Domaniewskich, miał synów: Bartłomieja Józefa, ur. w Semenkach 1832 r. i Józefa Aleksandra, ur. tamże 1836 r. (metr. w Bracławiu). Władysław, porucznik drugiego pułku piechoty liniowej 1822 r., wprowadzony został do Parijewki i Wasilówki, w powiecie lipowieckim, 1834 r., na których miał zabezpieczone 208,850 fl. zapisanych mu przez Antoniego Jaroszyńskiego, testamentem z 1825 r. (A. Sąd. pow. Lipowiec.) Ożeniony z Anną Jaroszyńską, pozostawił córkę Karolinę, wydaną za Józefa Jaroszyńskiego. Ferdynand, z Oktawii z Diakiewiczów, miał syna Daniela Władysława, ur. w Łosiatynie 1848 r. (metr. w Starym Oleksińcu), wylegitymowanego ze szlachectwa w Cesarstwie 1854 r (z Teki I. Poraja).

Józef, ur. 1772 r., brygadyer wojsk Kościuszkowskich, szef legionów polskich, marszałek krzemieniecki 1817 r., zmarły 1857 r. W 1803 r. otrzymał od matki Juśkowce i Krasnołukę, w powiecie krzemienieckim (A. Izby Sąd. Cyw. Wołyńs.), a 1805 r. dopełnił z bratem Ksawerym podziału dóbr, po ojcu pozosta-

łych (Zs. Starokonst.). Ożeniony 1-o v. z Teklą Ostrowską, a 2-o v. 1823 r. z Konstancyą Jaroszyńską. Z pierwszej żony pozostawił córkę Helenę, za Franciszkiem Skibickim i syna Karola, ur. 1805 r. w Juśkowcach, oficera b. wojsk polskich, zmarłego 1879 r., po którym z żony, Hortensyi z Jaroszyńskich, zmarłej w Odesie 1901 r., synowie: Felicyan, Stefan, Józef, Karol, zmarły bezżennie i córki: Helena, za Konstantym Wołodkowiczem i Marya. Józef i Karol 1838 r., a synowie Karola 1866 r., dowiedli szlachectwa w gubernii podolskiej (Spis.).

Tomasz, stolnik chełmski, stryj, i bratankowie jego: Mikołaj, Marcin, Tomasz, Jan, Kazimierz, Franciszek, Antoni i Gabryel, synowie Andrzeja, pozwali 1685 r. Sługockiego i Olszowskiego, o posesyę Kołakowic i Czortowic (Zap. Lub. 61 f. 645).

Jan, syn Andrzeja, z żony Zuzanny pozostawił synów: Wojciecha, Felicyana, Stanisława, Franciszka i Józefa, w imieniu których matka procesuje Czackiego 1731 r., o spadek po Olszamowskim (Bracł. XVI f. 382). Felicyan, z czasem sędzia ziemski krzemieniecki, umarł 1761 r. Józef, sędzia ziemski krzemieniecki 1765 roku.

Kazimierz, syn Andrzeja, pozostawił syna Jana Józefa, żonatego z Heleną z Szaniawskich 1713 r. (Perp. Czers. 18 f. 52).

Aleksander, zmarły 1674 r., pochowany w Opatowie, gdzie mu syn Stanisław wystawił nagrobek. Stanisław, właściciel Markuszowa 1676 r. (Paw.), wystawił pomnik u Reformatów w Krakowie żonie swej, Annie z Żydowskich, zmarłej 1686 r. Krzysztof po stracie żony został księdzem, Remigian, Marta, żona Jana Grabowskiego i Joanna, zakonnica u Brygidek w Lnblinie, jego dzieci, procesowane przez Pepłowskiego 1688 r. o Skrzyniec (Bracł. XIV f. 695). Aleksander, łowczy buski, podpisał uchwały zjazdu lubelskiego z województwa sandomierskiego 1707 r., a w 1719 r. kwitował z procesu Dembowskiego, łowczego krakowskiego. Ludwik, skarbnik urzędowski 1726 r., a wojski 1744 r. Jan, po nim skarbnik urzędowski 1744 r., miecznik łukowski 1746 r. Jan, z wojskiego łowczy 1760 roku, następnie cześnik 1766 r., w końcu podstoli urzędowski 1788 r. Józef, z pisarza grodzkiego pisarz ziemski krzemieniecki 1761 r. Stanisław, ożeniony z Salomeą Sękowską 1746 r. (Gr. Krzem.).

Józef Borsza, pisarz sądów konfederacyi generalnej 1773 r., a komornik ziemski poznański 1769 r., szambelan Stanisława Augusta 1775 r. i kawaler orderu Św. Stanisława 1791 r., otrzymał z dóbr pojezuickich Gowarzewo i Synowice w województwie poznańskiem 1774 r., które odprzedał Boguckiemu. W 1775 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Barbarą Przybyszewską i otrzymał konsens królewski, na wykupienie starostwa bachtyńskiego z rąk Dzieduszyckiego (DW. 91 f. 557; 93 f. 1773; M. 293 f. 26; Kancl. 54 f. 68 i Sig. 32). N, podkomorzy lubelski, umarł 1744 r. Augustyn, otrzymał z dóbr pojezuickich Rostkowo w 30,000 fl., 1774 r. (Kancl. 54 f. 93). W 1778 r. był skarbnikiem buskim.

Kasper Borsza, subdelegat grodzki krakowski 1785 r., wziął w zastaw Piaski i legitymował się 1804 r. w Galicyi zachodniej (Akta leg. pogalic.). N., żyjący koło 1800 r., z żony Krasuskiej, miał synów: Mateusza i Juliana. Po Julianie zostali synowie: Jan, Kazimierz i Władysław.

Kazimierz, syn Stanisława i Urszuli z Brzozowskich, wnuk Wojciecha, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1842 r., a Bronisław i Feliks,

synowie Marcelego i Racheli Zawadzkiej, wnukowie Stanisława, 1853 r. (A. b. Her.). Wincenty, syn Stanisława i Kunegundy z Kierskich, ur. 1806 r. w Lubiniu, ożeniony z Różą z Sikorskich, umarł 1869 r. w poznańskiem.

Do tych pewno należą następujący Drzewieccy, wylegitymowani ze szlachectwa w gubernii podolskiej: Marcin Piotr z synami: Janem i Grzegorzem i Kazimierz z synami: Leonem i Józefem, synowie Wojciecha, wnukowie Michała, prawnukowie Grzegorza, praprawnukowie Józefa, 1857 r. Floryan Soter z synami: Leonem i Feliksem, syn Jerzego Józefa, wnuk Stanisława, 1861 r.

DRZEWIECCY h. OGOŃCZYK ze wsi Drzewce, w powiecie łęczyckim. Mikołaj Drzewiecki v. Mniewski, ma różne sprawy w sądzie łęczyckim w latach 1387 — 1392 (Łęcz. I. i II.). Adam, syn Marcina z Drzewiec, 1411 r. na uniwersytecie krakowskim, 1422 r. kanonik łęczycki. Wawrzyniec, syn Grzegorza, 1448 r. na uniwersytecie krakowskim. Paweł, podsędek łęczycki 1472 r. Marcin, a po nim Stanisław, poborcy łęczyccy 1502 i 1503 r. (Tek. Paw. I.). Mikołaj, podstarości łęczycki, uwolnił poddanego z poddaństwa 1524 r. (Gr. Przed. 4 f. 45); sędzia ziemski łęczycki 1525 r. Inny Mikołaj zabezpieczył posag żonie, Annie Rysińskiej, na Krzewie 1552 r., którego był właścicielem jeszcze 1576 r. Synowie jego: Bartłomiej kwituje Rysińskiego 1599 r., Szymon, Seweryn i Piotr. Szymon i Seweryn, zeznają obligi 1604 i 1605 roku, a Piotr zabezpiecza sumę żonie Annie 1619 r. (Gr. Przed. 7 f. 106; 8 f. 4; 12 f. 19; 47 f. 85; 52 f. 12; 53 f. 93 i 65 f 211). Wojciech, syn Seweryna, przyznał sumę bratu Stanisławowi 1640 r., a Andrzej, syn Szymona, siostrze Annie 1639 r. (Ibid. 71 f. 226, 188 i 206).

Herb Ogończyk.

Świętosław, syn Stanisława, 1678 r. (Ibid. 82 f. 225). Jan, syn Jana, zapisał posag żonie N. N. na Drzewcach 1556 roku (Ibid. 10 f. 453). Stanisław z żoną Janiszewską, procesuje się o Słomowo 1567 r. Syn jego Stanisław, zastawia część swoją na Drzewcach Janowi 1576 r. W 1586 r. wyznaczył opiekunów dzieciom. W 1624 r. synowie jego: Jan i Andrzej, pozwani przez Wiesiołowskiego, o sumę (Ibid. 16 f. 169; 25 f. 121; 34 f. 91 i 68 f. 508). Jan i Stanisław, właściciele Drzewiec 1576 r. (Paw.). Jan, kwitowany z odbioru sumy 1754 r. (Ibid. 89 f. 304). Aleksander z województwem brzeskiem kujawskiem, a Świętosław z województwem łęczyckiem, podpisali obiór króla Michała.

Czy nie do tego domu należy Kasper, subdelegat grodzki krakowski 1784 roku, a regent grodzki 1791 r.

Jan, Andrzej i Błażej, synowie Gabryela i Teresy Ciesielskiej, wnukowie Gabryela, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w sądzie grodzkim halickim 1782 roku.

Antoni, Ignacy, Gabryel i Sebastyan, synowie Błażeja, 1820 i 1821 r., a Michał, Józef i Ignacy, wnukowie Andrzeja, zapisani do ksiąg szlacheckich w Galicyi 1848 r.

Herb Ryś.

DRZEWIECCY h. RYŚ z przydomkiem Nostitz, ze wsi Drzewce, w powiecie wschowskim. Kasper Nostwicz Drzewiecki, dziedzic wsi Drzewcza, Kunrzdorff, Kandelewo i Szczepankowo w wschowskiem 1566 r., a Górska w kościańskiem 1581 r. (Paw.). Ernest z województwem poznańskiem, a Jan Jerzy, Mikołaj i Stanisław z województwem kaliskiem, pisali się na elekcyę Augusta II-go.

Hr. Ludwik de Nostitz Drzewiecki, generał major, żonaty 1756 r. z Eleonorą Elżbietą baronówną de Zedlitz (DW. 80 f. 15).

Do tej rodziny zapewne należał Jerzy Drzewiecki, po którym wdowa, Anna Wenzlerówna, z małoletnim synem Janem, sprzedała 1663 r. dobra Dawids w Prusach (Kętrz.). Gałąź tego rodu zniemczona, wyznania luterskiego, istnieje w Saksonii.

DRZEWIECCY z Drzewiec, w powiecie kościańskim. Marcin, dziedzic części Drzewiec, Jakób — Tarnowej, a Wojciech — Przybni, w powiecie kościańskim 1581 r. (Paw.).

Wincenty Żytowiecki, niegdy Drzewiecki, wyprawił z dóbr ojczystych Żytowiecka konnego, na wojnę czeską 1474 r., a Anna, żona Marcina Drzewieckiego, z dóbr swoich Starygród, konnego na wojnę turecką 1498 r. (St. Pr. P. P. VII f. 517 i 665).

DRZEWIECCY różni, podobno są i h. RAWICZ. Łukasz z Drzewiec, pisarz grodzki zatorski 1565 r. Mikołaj, syn Stanisława, zabezpieczył sumę na Bestwinach 1682 r. matce swej Annie (Perp. Czers. 14 A f. 11). Mikołaj, cześnik sochaczewski, nie żył 1688 r. Antoni Józef, vicesgerent grodzki Radziejowski 1755 r. (Z. Kuj.). Jan i Łukasz, bracia, cedują sumę Kicińskiemu 1782 r. (Perp. Czers. 37 f. 84). Stanisław nabył dworek w Radomiu 1796 r. (DW. 111 f. 609).

Herb Korczak.

DRZEWIŃSCY v. DREWIŃSCY v. DEREWIŃSCY h. KORCZAK z Drzewina, w powiecie włodzimierskim. Fedko Jenkowicz, ziemianin włodzimierski, otrzymał 1502 r. potwierdzenie nadania Obeniża. Syn jego Wasil Fedorowicz Jenkowicz, z żoną i dziećmi, sprzedał 1532 r. Obeniż Sanguszce, za 300 kóp. gr. lit. Był też dziedzicem Mokowicz. Przy popisie ziemi wołyńskiej, stawia pan Wasil Jenkowicz z Drewina 4 konie 1528 r. Fedor Jenko, podstarości łucki, został wwiązany w Drewin za dług 280 kóp należny od Skindera, ale spłacił go ks. Wiśniowiecki i Drewin zabrał 1538 r.

Wasil Jenkowicz (Drewiński?), namiestnik krasnosielski 1546 r., herb jego przedstawia krzyż zwyczajny, u stóp którego dwa drzewce w poprzek złożone. Jenko Fedorowicz, podstarości włodzimierski 1538 r., którego herb na pieczęci z 1545 r. przedstawia Korczaka. Wasil Kudynów, dworzanin

hospodarski 1526 r. Córka jego Fedora Kudynówna Drewińska, żona Łukasza Sosnowskiego, sprzedała 1536 r. część Stawku siostrze Jewdokimii Kudynównie Drewińskiej, żonie Waśka Fedorowicza (Arch. Sang.). Drewin posiadali 1577 r. Wasil i Kiryk Derewińscy (Jabł.).

Bazyli Jenkowicz, właściciel Spikołosów i innych wsi, w powiecie łuckim, 1570 r., a Kokorowa, w powiecie krzemienieckim, 1583 r. (Paw.), sekretarz Zygmunta Augusta 1564 r., pisarz litewski 1566 r. (KW.). Jego potomkiem być musiał Wawrzyniec (Ławryn), poborca województwa wołyńskiego w latach 1603—1606 (Woł. 1 f. 1005; Bracł. III f. 587), cześnik wołyński 1613 r., właściciel Spikołosów, które sprzedał Rafałowi Leszczyńskiemu (Woł. V A f. 12). Żonaty z Dianną Bohowitynówną Szumbarską, pozostawił synów: Mikołaja, poborcę wołyńskiego 1624 roku, Andrzeja i Stefana, których procesuje Wyleziński 1642 r., o sumę należną od ich ojca (Kij. III A f. 360 i V f. 727; Woł. V B f. 2 i Akta IX). Stefan, z Anny Zahorowskiej, pozostawił synów: Andrzeja, Piotra i Adama, których procesuje Czarniecki 1682 r., o spadek po Mikołaju Zahorowskim (Woł. IX f. 182). Jadwiga żona Jakóba Wolanowskiego 1664 r.

Feliks Adam Leon i Stefan Dionizy, synowie Józefa, wnukowie Jana, prawnukowie Floryana Derewieńskiego, porucznika chorągwi petyhorskiej 1696 r., dowiedli szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską 1838 r.

DRZEWOSZEWSCY h. ZAREMBA z Drzewoszewic, nazwanych później Drzewoszkami, w powiecie orłowskim. Stasiek z Drzewoszewic i Michał, 1392 r., Zdzisław z Drzewoszewic, z synem Bogusławem, 1389 r., Mikołaj, syn Macieja z Drzewoszewic, 1396 r. na sądach w Łęczycy. Jakób, Floryan i Michał, 1397 r. na sądach w Orłowie (Łęcz. I. 3862; II. 132, 329). Floryan z Drzewoszki 1387 r., Wojtek 1388 r., Dominik i Mikołaj 1389 r. (Łęcz. I. 284, 847, 1280). Drzewoszka, syn Dominika z Drzewoszewic, 1392 r. (Łęcz. II. 418). Stanisław i Mikołaj Łubowie, Jan, syn Pawła, Jakób Kwila, Jakób, syn Wojciecha i Franciszek i Wawrzyniec Ogorzałki, Feliks Kopecz, Jan i Piotr; synowie Grzymały i Maciej, wszyscy Drzewoszewscy, dziedziczyli na Drzewoszkach w 1576 roku (Paw.).

Herb Zaremba.

Maciej, syn Piotra, nabył część na Bielicach 1549 r. Andrzej, obecny przy obdukcyi zabitego brata Wojciecha 1556 r. (Gr. Przed. 5 f. 342 i 10 f. 440). Anna, córka Adama, za Mateuszem Skorzeńskim 1625 r. (Perp. Czers. 7 f. 193). Hieronim i Kazimierz Aleksander z województwem łęczyckiem, pisali się na elekcyę Jana Kazimierza. Teresa, córka Kazimierza, 1698 r. (Perp. Czers. 16 A f. 10). Maciej, regent grodzki łęczycki 1679 r. Anastazya, za Krzysztofem Bielickim 1696 r. (Gr. Przed. 81 f. 172). Jan podpisał z województwem sandomierskiem, elekcyę Augusta II-go. Jan, cześnik orszański 1711 r., opiekun Wąsowiczowej (Gr. Radom.).

DRZYKOWSKI z Drzykozy, w powiecie łęczyckim. Marcin, na Kujawach 1733 r. (Zs. Kuj.).

DRZYMALSCY h. JEZIERZA. Józef, burgrabia mielnicki 1737 r., pozostawił syna Wojciecha, po którym syn Szymon, ożeniony z Agnieszką Sokołowską, miał syna Jana Antoniego, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1849 r. (A. b. Her.).

[z DUBA Hinek, czech, ustanowiony przez Wacława 1300 r. generałem wielkopolskim.]

DUBALSCY h. KORAB' (według Kuropatnickiego). Wincenty z dziećmi Gracyanem, Adamem, Elżbietą, Albiną i Anną, syn Feliksa, wnuk Tomasza Teodora, prawnuk Andrzeja, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w gubernii podolskiej 1848 r., a Teobald i Apolinary, synowie Gracyana 1877 r. (Spis.).

DUBANIOWSCY v. DOBANIOWSCY z Dubaniowic v. Dobaniowic, w ziemi przemyskiej. Paprocki pisze, że ich przyjął do swego herbu *Ostoja* Rokosz, biskup kamieniecki, w końcu XIV-go wieku. Ks. Lew nadał Dobaniowice sprowadzonym przez siebie braciom Litwinom, Tutjeniowi i Montsiekowi (AGZ. X. 6) w początkach XIV-go wieku. Jacko z Dobaniowic sprzedał Dobaniowice, alias: Zasławie, za 130 grzyw. Boratyńskiemu 1443 r., ale sprzedaż tę zakwestyonowali Hanka Kuźmowa z Dobaniowic, Klimek Malkowic z Dobaniowic i córka jego Anna, żona Jana Cyrana z Siemianówki. Taż Anna Cyranowa, sprzedała część swą Dobaniowic, czyli Zasławia za 160 grzyw. Ściborowi z Wiszni 1445 r. Druga część tej wsi była już przed 1436 r. w posesyi Leliwitów Czelatyckich z Solomunic, którzy także często Dobaniowskimi się nazywali (AGZ. XIII i XIV). Agnieszka Dubaniowska, żona Jerzego Madalińskiego 1621 r. (Kor.).

DUBANIOWSCY v. DOBANIOWSCY h. JASTRZĘBIEC z Dubaniowic, w ziemi przemyskiej. Ścibor z Wiszni h. Jastrzębiec, sędzia ziemski lwowski, nabył 1445 r. część Dobaniowic alias Zasławia, za 160 grzywien od Cyranowej, a umierając bezdzietnie 1462 r., przekazał tę wieś wraz z innemi dobrami synowcom swoim: Mikołajowi, Piotrowi, Andrzejowi, Ściborowi i Janowi, synom Piotra Wnuczka, podkomorzego lwowskiego. Z nich:

Herb Jastrzębiec.

Piotr i Mikołaj Wnuczkowie z Dobaniowic, procesowali się 1463 r. z Biereckim, a wszyscy pozwani 1464 r. o Dobaniowice przez Salomuńskiego z Czelatycz. W 1466 r. Mikołaj Wnuczek, w imieniu wszystkich braci, oddaje Dubaniowice za dług ojca w zastaw, aż do spłaty długu, Piotrowi z Branic, sędziemu ziemskiemu lwowskiemu (AGZ. XIII). Po jednym z tych braci, prawdopodobnie po Ściborze, idą późniejsi Dubaniowscy.

Rafał Ścibor, zostaje łowczym przemyskim 1554 r., po rezygnacyi ojca swego Aleksandra, z tego urzędu. Nazwany jest wprawdzie w Metryce z Domanowic, ale 1566 r. (AGZ. X) i jeszcze 1580 r. wyraźnie wymieniony Dobaniowskim. (Jest tu jednak jakieś bałamuctwo z tą nominacyą, o czem patrz pod Domaniewskimi).

Marcin, Rafał i Stanisław, synowie Serafina, 1595 r., Wacław 1597 r., Rafał i Marcin, synowie Rafała, Rafał żonaty z Anną Mleczkówną 1598 r. (Wyr. Lub. 4 f. 248; 54 f. 719; 63 f. 392 i 1155; 71 f. 501; 95 f. 35). Mikołaj Dubaniowski 1669 r. w Przemyślu. Jan Dubaniewski z ziemią przemyską, podpisał elekcyę króla Michała, a Stanisław Dubaniowski z województwem sandomierskiem, pisał się na obiór Augusta II-go.

DUBANOWICZ h. SAS Bazyli, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w sądzie ziemskim halickim 1782 r. (Goł.).

[de DÜBEN baron Henryk, mistrz ceremonii szwedzki, kawaler orderu Św. Stanisława 1770 r.]

z DUBIA Henryk i Piotr, bracia, synowie Mateusza Hansirowicza, otrzymali 1270 r. od ks. Bolesława krakowskiego i sandomierskiego wieś Bojków, prawem dziedzicznem (KDM.).

DUBIAHA v. DUBIAHO Jan w województwie brzeskiem litewskiem 1764 roku (V. L.). Podpisał on manifest szlachty litewskiej z 1763 r.

DUBICCY. Iwan Dubicki, syn Mikołaja, dworzanin królewski, otrzymał od króla Zygmunta 1510 r. kilku ludzi, w powiecie oszmiańskim. Pozostała po nim wdowa Nastazya i syn jej Paweł, mają sprawę 1546 r. o Bohdanowszczyznę (ML. 8 f. 578 i 61 f. 149). Paweł, ziemianin łucki, zabezpieczył 1569 r. na Dubicy posag żonie Marynie, córce Zwiera Lwowicza, starosty ostrskiego (Op. Łuc. 2043). Córka jego Magdalena, za Wawrzyńcem Piaseczyńskim 1581 r., a pozostała po nim wdowa wyszła za Walentego Poniatowskiego (Bracł I f. 239). Jan z powiatem wilkomierskim, a Kazimierz z powiatem grodzieńskim, pisali się na elekcyę Stanisława Augusta. Kazimierz, pułkownik królewski i rotmistrz 1766 r. (Akta VII).

DUBIECCY h. OGOŃCZYK. Mateusz, syn Jerzego i Zofii z Ostrowskich, kanonik krakowski 1795 r., umarł 1846 r. (Łęt.). Dionizy, horodniczy włodzimierski 1788 r., skarbnik krzemieniecki 1790 r. Prawdopodobnie tenże sam Dionizy udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w sądzie ziemskim lwowskim 1783 r. Syn jego Zotyk Tespery 1850 r. zapisany w Galicyi do ksiąg szlacheckich (Goł.).

DUBIENIECCY. Krzysztof, Mikołaj i Paweł, pisali się z województwem wileńskiem na elekcyę Jana Kazimierza. Jan, komornik ziemski piński 1785 r.

DUBILEWSKI Jan podpisał obiór króla Michała z ks. żmudzkiem.

DUBINOWIE-KNIAŻYCCY h. WŁASNEGO, przedstawiającego podkowę barkiem do góry, wewnątrz której dwie strzały na krzyż.

Andrzej i Piotr z powiatem słonimskim, a Stanisław Antoni z powiatem orszańskim, pisali się na elekcyę Jana III-go. Marcyan w województwie brzeskiem litewskiem 1671 r. (Akta IV).

Narcyz i Eliasz, synowie Aleksandra, wnukowie Grzegorza, wywiedli się ze szlachectwa w gubernii podolskiej 1843 r. (Spis.).

DUBIŃSCY. Bartłomiej, dziedzic części Słomkowa w gostyńskiem 1579 r. (Paw.). Piotr z Seredcza, w powiecie krzemienieckim, 1583 r. (Jabł.). Petronella z Zaleskich, wdowa po Piotrze, nabywa sumę od Linkhausena 1722 r. (Perp. Czers. 19 f. 180).

DUBISCY HŁADUNOWICZOWIE. Andrzej Dubiski Hładunowicz, żonaty 1682 r. z Zofią z Stankarów (Woł. IX f. 360). Antoni, syn Michała, sukcesor Beskiego 1705 r. (Bracł. XIV f. 1041). Antoni F. Dubiski S. P. K., viceregent kancelaryi wojskowej W. Ks. Litewskiego 1713 r. (Ist. Jur. Mat. XXI). Kazimierz, stolnik kowieński 1738 r. Aleksander, cześnik wiski i komornik graniczny kijowski, nabył części Chodorkowa 1745 r. (DW. 71 f. 38). Aleksander, cześnik żytomierski 1751 r. Felicyan, łowczy derpski, właściciel Romankowszczyzny 1751 r., a Dominik, podczaszy starodubowski, właściciel dóbr Kamienne (Bracł. XVI f. 1043). Piotr, podstoli smoleński 1753 r. Dominik, komisarz do rozsądzenia sprawy Żmijewskiego, z sejmu 1775 r. (V. L. VIII f. 364). Józef, komornik graniczny żytomierski 1779 r.

DUBKOWSCY z Dubkowic, w ziemi przemyskiej. Patrz *Dąbkowscy.*

DUBLAŃSCY v. DUBLEŃSCY z Dublan, w ziemi lwowskiej. Mikita ma sprawy w sądzie lwowskim w latach 1440 — 1456 (AGZ. XIV). Mikołaj Nosch z Dublan, wojski lwowski 1449 r. Bogdan Stefanowicz Dublański sprzedał 1557 r. dobra swe Juriewskie, Meleszkowiczowi (Gram. Ant. f. 30). Obacz *Hulewiczowie.*

Ksiądz Józef Dublański, gr. kat. proboszcz w Panasówce, umarł 1819 r., zostawiając córkę Maryannę Lewicką i Annę, 1-o v. Wysłobocką, 2-o v. Oleksiukową (A. Lwows. For. Nob.).

DUBNICCY. Michajło Wasilewicz Dubnicki otrzymał w drugiej połowie XVI-go wieku od króla Zygmunta wójtostwo włodzimierskie i dobra Dubniki, zabrane katedrze włodzimierskiej. W 1566 r. pisarz kancelaryi królewskiej (Op. Włodzim. 923 f. 14). Tenże wójt włodzimierski, jeszcze 1583 r. (Woł. I f. 113 i Jabł.).

[DUBOWICZ Aleksy, archimandryta wileński 1645 r. (Sap. II).]

z DUBOWIEC i DĘBOWIEC, w ks. oświecimskiem. Mikołaj Schlopp h. *Kornicz,* marszałek ks. Bolka Cieszyńskiego 1449 r. i starosta oświecimski 1456 r. (Bon.). W tym ostatnim roku był marszałkiem ks. Janusza Oświecimskiego (Inw. Arch. Kor.). W 1468 r. i kasztelan oświecimski. Synami jego zapewne byli: Jan Slop z Dębowca 1487 r. i Wincenty Slop z Rajska 1487 r. Jan Olbracht przyznaje sumę 1492 r. Malcherowi z Dubowiec i synom jego: Janowi, Malchrowi i Baltazarowi (Bon.). Melchior był dziedzicem Kobierni, w oświecimskiem (Lib. Ben.) Balcer zamienił 1504 r. z królem wsi swe: Kobiernię, Bujaków i Porąbkę, na Osiek, blisko Kęt.

z DUBOWIEC Stanisław (Litwin), dworzanin w. ks. Świdrygiełły 1445 r. (AGZ. XIV. 1204, 1428 i 1781).

DUBRAWSCY h. SAS z Dubrawki, w ziemi lwowskiej. Po Zygmuncie, zmarłym w pierwszej połowie XVI-go wieku, pozostało synów sześciu: Andrzej, Jan, Tomasz, Ostafi, Fedor i Stanisław (Wyr. Lub, 3 f. 812). Janowi i Tomaszowi oddała 1546 i 1548 r. matka ich Zofia, Rożniów, w ziemi halickiej (M. 71 f. 267; 76 f. 40 i 86 f. 376). Jan, miecznik lwowski 1553 r. Tomasz, podsędek halicki, poborca województwa ruskiego 1567 r. Jan, Tomasz i Andrzej, dziedzice Tutiłowa, w żydaczowskiem i Podhorek, w halickiem, a Szymon części Dubrawki - Włodzimierza, w żydaczowskiem, 1578 r. (Paw.). Andrzej, wojski stryjski; dzieci jego: Marcin, Prokop i Katarzyna 1593 r. (Wyr. Lub. 54 f. 1517). Samuel i Andrzej, synowie Marcina, 1634 r. (Zap. Lub. 34 f. 574). Stecko i Iwan, synowie Fedora, 1586 r. (Ibid. 29 f. 230). Jacko, Stanisław, Fedor i Maruchna, dzieci Stanisława, 1584 r. (Ibid. 22 f. 783). Jerzy i Stanisław, synowie Łukasza i Steczko i Iwanko, synowie Mikołaja, dziedziczą na Dobrzanach 1586 r. (Ibid. 29 f. 672). Katarzyna za Krzysztofem Włostowskim 1621 r. Anna z Połomskich, wdowa po Janie 1639 r. (M. 185 f. 601). Mikołaj, syn Jacka i Anny z Jaskmanickich, 1640 r. (Zap. Lub. 37 f. 503). Samuel zmarł 1656 r., a wdowa po nim Katarzyna Rożniatowska, 2-o v. Stanisławowa Borkowska 1657 r., zrzekła się 1665 r. dożywocia po pierwszym mężu na rzecz syna Jana, za spłatą 2,000 fl. (Gr. Hal. 41 f. 2135 i 47 f. 776).

Franciszek, podstarości przemyski 1638 r., następnie podkomorzy przemyski, marszałek koła poselskiego 1649 i 1654 r. Synowie jego: Andrzej, Franciszek i Paweł Konstanty, pozwani przez Krasickich 1666 r.

Paweł Konstanty, kanonik przemyski, deputat na Trybunał koronny 1679 r. W 1686 był i dziekanem łuckim (Ibid. 50 f. 14; 58 f. 166 i 62 f. 640).

Franciszek z Dubrawki, skarbnik i sędzia grodzki sanocki 1711 r., z Katarzyny Grabińskiej, 2-o v. Piotrowej Wodzickiej, kasztelanowej bieckiej, zostawił córkę Katarzynę, 1-o v. za Janem Wodzickim, starostą ujskim, a 2-o v. 1726 r. za Janem Dembińskim, chorążym zatorskim (Gr. Krak. 342 f. 2597 i 2620).

Jan Michał, towarzysz usarski, został skarbnikiem nowogrodzkim 1671 r. Pisał się z Dubrawki (Zap. Lub. 58 f. 446). Andrzej, pisarz ziemski sanocki 1679 roku. Jan, Samuel, Franciszek i Teodor Piotrowicz, podpisali obiór króla Michała, z województwem ruskiem. Jan z ziemią halicką, a Mikołaj z województwem ruskiem, pisali się na elekcyę Augusta II-go. Józef, skarbnik rzeczycki 1712 r. Paweł, cześnik nurski, nie żył 1715 r.; żonaty był z Rozalią Serafiną Przedwojewską, córką Adama (Bracł. XV f. 1575). Stanisław, podczaszy bracławski 1738 r., żonaty był z Antoniną Bohuszówną, dziedziczką Mohilna i Czehyry, 2-o v. Janową Wojnarowską. Synhajewscy procesują 1746 r. ją i synów jej, Dubrawskich, Macieja i Andrzeja (Bracł. XVI f. 607, 1171, 1477 i 1940).

Andrzej, podczaszyc bracławski, poseł województwa kijowskiego 1764 r., podpisał z temże województwem elekcyę Stanisława Augusta. W 1766 r. był podstarościm owruckim, a 1777 r. sędzią grodzkim żytomierskim. N., ożeniony z Anną Wąsowską, a 2-o v. 1767 r. z siostrą pierwszej żony, Zuzanną, wdową po Kostkiewiczu (Gr. Krzemien.). Michał, podczaszy drohicki, ożeniony z Katarzyną

Zakrzewską, skupuje od współsukcesorów dobra Nizborg po Oczosalskim 1766 i 1768 r. (Gr. Trembow.).

W gubernii podolskiej wywiedli się ze szlachectwa 1859 r., Augustyn i Aleksander, synowie Dominika, wnukowie Kazimierza, prawnukowie Józefa, syna Jana (Spis.).

DUBROWICCY książęta. Ks. Jerzy Iwanowicz Holszański, pierwszy z tej rodziny, pisał się od Dubrowic Dubrowickim. O nim i o potomkach jego mówić się będzie pod *Holszańskimi*.

DUBROWLAŃSCY z Dubrowlan, w powiecie stryjskim. Akta lwowskie wspominają o Chodorze Harbaczu 1440 r., o Dymitrze 1444 r. i o Ihnacie Garbaczu z Dubrowlan, sędzim szczyrzyckim 1446 r. Dymitr i Iwanek, bratankowie Horbacza Ihnata 1451 r. Olena alias Oluchna, z synem Jakóbem z Dubrowlan, zastawiają połowę Dubrowlan, alias Horbaczy, za 70 grzyw. 1490 r. (AGZ. XIV). Hryczko Dubrowlański, właściciel części Dubrowlan 1589 r. (Paw.). Stefan, na popisie ziemi lwowskiej 1651 r. N., burgrabia nurski, komisarz do rozsądzenia sprawy Cieszkowskich, z sejmu 1775 r. (V. L VIII f. 318).

DUBROWSCY h. LEWART (Inw. Arch. Kor. z 1533 r.), w województwie podlaskiem, prawdopodobnie gałąź Firlejów z Dąbrowicy. Maciej Dubrowski, wojski drohicki 1533 r., pisarz ziemski drohicki 1534 r., żonaty z ks. Hanną Romanówną Lubecką (ML. 30 f. 46). Ziemianin Walenty procesuje Korejwę 1550 r. (ML. 66 f. 289). Barbara, za Janem Kownackim 1597 r. (Woł. 1 f. 364). Stanisław wspólnie z żoną, Horpyną z Diakowic, procesuje 1606 r. Szaszkiewiczów, o poddanych zbiegłych ze Zwonichy (Bracł. III f. 264).

DUBRSKI Jan wykupił 1683 r. za konsensem królewskim Nowiosiółkę, z rąk Rzeczkowskich (AGZ. X. 5851).

Herb Jasieńczyk.

DUCCY z Dudy, w ziemi czerskiej, prawdopodobnie h. JASIEŃCZYK, bo Wit stolnik, jest dziedzicem Karczewia 1428 r., a pierwsi Karczewscy Jasieńczykowie są właśnie dziećmi Wita z Karczewia. Dziedziczyli także na Otwocku i Miedzechowie Małym.

Wit czyli Witosław z Dudy i Otwocka, ma częste sprawy w sądach czerskich od 1408 r., a w procesie Jaktora z Łupkowa, z podsędkiem czerskim 1411 r., wspomnieni są jego bracia: Zbrosław, prokurator warszawski i Jan. Wit stolnikiem czerskim jest już 1421 r. Wraz z braćmi i z Andrzejem (z Lichanic?) rozgranicza swój Miedzechów od Lasek Laskowskich w 1424 r. (Ks. Czers.). W 1428 r. Wit stolnik, z synami: Piotrem, Janem i Witem, dopełnili działu dóbr Karczewia i Miedzechowa (M. 333 f. 85). Dział ten zapewne był spowodowany powtórnem ożenieniem się stolnika i jego zapewne dziećmi, z drugiej żony, byli: Piechna, córka Wita

z Karczewia, żona Stanisława z Lipia i bracia jej: Marcin, Wojciech i Stefan, na rzecz których zrzekła się ojcowizny w 1452 r. (M. 4 f. 4). Patrz *Karczewscy*.

W 1434 r. Piotr i Paweł z Otwocka, synowie Wita z Dudy, stolnika czerskiego, kwitują Kucharskiego (M. 3 f. 128). Paweł Ducki, sędzia ziemski liwski 1459 r. Dzieci jego: Paweł, Jakób, Jan, Wojciech, Marcin, Wawrzyniec, Katarzyna, Offka i Elżbieta, mają sprawę z Łubkowskim 1460 r. (Zs. Gr. Czers. 1 B f. 714). Paweł, Jakób, Jan i Wojciech dopełnili działu dóbr, na mocy którego Paweł otrzymał Chełchy, w powiecie radomskim (M. 5 f. 104). Katarzyna, córka sędziego, żona Sławca z Okęcia, zrzekła się majątku rodzicielskiego na brata Pawła 1485 r. (M. 338 f. 9). Jan Ducki de Wilkta i te dobra jego, Jan, syn niegdy Wita z Dudy i dobra jego Duda Łochowo, Wojciech Ducki z Otwocka i dobra jego Otwocko, zwane Duckich i Ossowiec, i Paweł z Dudy, stolnik czerski i dobra jego Wola i Łubna, w okręgu czerskim, dostali wraz z innymi różne wolności od ks. Konrada 1476 r. (KM.).

Paweł, syn sędziego, stolnik czerski 1476 r., chorąży zakroczymski 1488 r., chorąży warszawski 1489 r. W 1490 r. otrzymał przywilej ks. Konrada Mazowieckiego na lokacyę wsi Duckiej Woli. W 1492 r. zamienił Łubnę i Wolę (Ducką) w ziemi czerskiej, na Duchnice, w ziemi warszawskiej. W tymże samym roku otrzymał od ks. Konrada Mazowieckiego 20 włók z lasów stromeckich (Zs. Warec. 30 f. 76; M. 18 f. 52 i 60 f. 41). Córka jego Anna, za Stefanem z Rososzy 1495 r., a syn Jan, występuje w 1501 r. jako dziedzic Chechły (Chełchy), a 1521 r. jako dziedzic Dudy i Drzazgowa (Rad. Inscr. Decr. VII f. 832 i IX f. 414). Offka i Elżbieta, córki sędziego, żony Cedrowskiego i Młąckiego (Zs. Gr. Czers. 1 B f. 880 i 2 f. 4).

Wit, syn Wita z Elżbiety, miał córki: Barbarę, żonę Mikołaja Czyszkowskiego; Katarzynę, żonę Michała Żelawińskiego 1479 r. i N., żonę Jana z Prussów 1478 r., oraz synów: Jana i Jakóba, piszących się z Ostrowca, którzy w 1486 r. sprzedali Głosków (Zs. Gr. Czers. 2 f. 225 i 236; M. 338 f. 12). Jan miał córki: Małgorzatę, żonę Franciszka Karczewskiego; Barbarę, żonę Jana Karczewskiego i Annę, żonę Urbana Babickiego, którym cały swój majątek, to jest część na Dudach, Otwocku, Dąbrówce, Woli etc., 1530 r. zapisał (Zs. Gr. Czers. 10 A f. 127 i 11 f. 560).

Po jednym z synów Wita, stolnika czerskiego, szedł Stanisław, dziedziczący na Małym Miedzechowie. Stanisław Ducki z synami: Janem i Mikołajem z Miedzechowa Małego, zeznał w 1491 r. oblig. W 1499 r. synowie Stanisława zeznali dział Miedzechowa. W 1515 r. Stanisław, syn Mikołaja, zeznał oblig. W 1549 r. Katarzyna, córka Stanisława, była za Jakóbem Boskim. Marcin, drugi syn Mikołaja, zeznał dział Miedzechowa z bratem Stanisławem 1546 r. W tymże samym roku zabezpieczył Marcin posag żonie swej, Urszuli z Jasieńca, córce Andrzeja (Zs. Warec. 1 C f. 127 i 260; 7 f. 518 i 650; Zs. Gr. Czers. 4 f. 370 i 5 f. 512). Akta czerskie z 1564 r, wspominają o Janie Duckim, synie Jana, który 1576 r. dziedziczył razem ze Stanisławem na Miedzechowie Małym i Kabajce (Zs. Gr. Czers. 31 f. 307 i Paw.).

DUCHANICZOWIE. Andrzej Stanisław Duchanicz, syn Stanisława, właściciel Milewa Duchny 1663 r., pisarz grodzki winnicki 1691 r. (Zap. Lub. 60

f. 1184 i 67 f. 697). Syn jego Franciszek Stanisław, także pisarz grodzki winnicki, podpisał z województwem lubelskiem, elekcyę Augusta II-go.

[DUCHEN Kasper, szambelan Stanisława Augusta 1790 r.]

DUCHNATOWSKI Maciej pisał się z ziemią nurską, na elekcyę Augusta II-go.

DUCHNICKI Andrzej, archidyakon pomorski 1547 r. (Akta Hist. I).

DUCHNOWSCY h. DRZEWICA ze wsi Duchny, w powiecie zambrowskim, parafii Rutki. Mikołaj Duchnowski, syn Stanisława, cześnika królewskiego, zeznał zapis dożywocia z żoną Elżbietą, 1607 r. Ów Mikołaj, był dworzaninem królewskim 1610 r., w którym otrzymał konsens królewski, na wykupienie wójtostwa w Kazaniu i Wilkowie. W 1614 r. jest piwniczym królewskim (DW. 34 f. 667; 38 f. 289; 43 f. 157). Stefan, syn Jana, zastawił Brolińskim część swoją na Milanowie 1611 r., a sprzedał część swoją na Duchnach i Mężeninie Duchnowskim 1612 r. (DW. 39 f. 147 i 40 f. 309). Zofia z Konczerowiczów, żona Adama, 1697 r. (DW. 59 f. 946).

Herb Drzewica.

Andrzej, właściciel Duchny 1736 r., pozostawił syna Franciszka, który miał synów: Szczepana, Andrzeja i Józefa. Tadeusz Szymon i Wojciech, synowie Szczepana i Katarzyny Idźkowskiej, 1843 r., Jan Kanty, syn Andrzeja i Antoniny Jamiołkowskiej, 1843 r., a Rajmund, syn Józefa i Agnieszki Krzyżanowskiej, 1862 r. udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie.

DUCHNOWSCY h. ŚLEPOWRON ze wsi Duchny Stare i Młode, w powiecie łomżyńskim, parafii Smłodowo. Stanisław i Sebastyan, synowie Marcina, świadczyli 1610 roku w Warszawie przy wywodzie szlachectwa Franciszka z Kozik-Wądołowa i zeznali, że są herbu: *Podkowa i krzyż, na nim Ślepowron pierścień w gębie* (DW. 38 f. 1374).

Akta łomżyńskie, zambrowskie i tykocińskie wymieniają: Michała, syna Stefana, 1441 r., Mikołaja 1462 r., Dobka 1466 r., Grzegorza 1503 r., Stanisława, syna Jana, 1504 r., Augustyna, syna Falisława, 1504 r., Jakóba, Bartłomieja, Jana i Mikołaja, synów Krystyna. W 1509 r. zawierają układ Stanisław, Serafin, Stefan, Jan i Augustyn, synowie Piotra, Jan i Piotr, synowie Jerzego, Wojciech, syn Bartłomieja, Jakób, Stefan, Augustyn i Stanisław, synowie Jana. Maciej, syn Wojciecha, 1623 r. (Mil.).

Herb Ślepowron.

Elekcyę Augusta II-go podpisali z ziemią łomżyńską: Piotr, Andrzej i Paweł, a z ziemią nurską: Kazimierz, Andrzej

i Wojciech. Marcin, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 r. (Obl. Warsz. 49 f. 609). Nikodem, burgrabia łomżyński w latach 1784 — 1792 r. Jakób, syn Szymona, nabył 1792 r. części na Truszkach (DW. 108 f. 996).

DUCHNOWSCY wylegitymowani ze szlachectwa w gubernii podolskiej 1851 r.: Józef, Jan z synem Emilianem i Franciszek, synowie Franciszka Ksawerego, wnukowie Józefa Tadeusza, prawnukowie Franciszka Stanisława (Spis).

DUCZMANOWIE h. OSTOJA. Ludwik z synami: Justynem, Ksawerem i Józefem, syn Adama, wnuk Adama, prawnuk Sylwestra, syna Jana, dziedzica Tołoczkan 1690 r, dowiódł szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską 1804 roku.

DUCZOLSCY ze wsi Duczoły, w powiecie czerskim. Stanisław, Wawrzyniec i Kasper, dziedzice Duczoł 1564 r. Stanisław, syn Jakóba, współwłaściciel Duczoł 1576 r. (Paw.). Stefan, syn Jana, w imieniu swojem i siostr, Katarzyny i Zofii, wydzierżawia 1585 r. części na Staniszewicach, matce swej Zofii ze Staniszewskich (Zs. Gr. Czers. 51 f. 31 i 53 f. 1017 i 1308).

DUCZYMIŃSCY h. ROGALA z Duczymina, w ziemi ciechanowskiej, którego właścicielem był Jan Duczymiński 1567 r. (Paw.). Paweł, starosta janowski, poseł 1613 r., deputat na Trybunał koronny 1615 r. (DW. 44 f. 1075), otrzymał w 1625 r. konsens królewski, na odstąpienie tego starostwa synowi Janowi (M. 173 f. 76). Oprócz Jana, miał jeszcze Paweł dwóch synów: Stanisława i Bartłomieja, kanonika poznańskiego 1647 r. (M. 361 f. 18).

Herb Rogala.

Jan, syn Pawła, wyjednał 1630 r. dla żony swej, Heleny z Borukowskich, dożywocie na starostwie janowskiem (M. 178 f. 176). W 1639 r. został sędzią ziemskim zakroczymskim. On sam i synowie jego: Zygmunt i Stefan, sprzedali części swe na Duczyminie Stanisławowi, który dobra te w 1647 roku sprzedał (M. 190 f. 215 i 361 f. 18 i 20). Zygmunt i Stefan pisali się z ziemią nurską, na elekcyę Jana Kazimierza. Stefan, chorąży parnawski 1676 r., otrzymał w tymże roku wspólnie z żoną, Krystyną z Bolestraszyckich, glejt królewski (Sig. 13 f. 34). Syn jego Antoni, nabył za konsensem królewskim z 1710 r., sołtystwo w Jabłonowie, od Potockiego (AGZ. X. 6588). Rotmistrz królewski 1697 r., podpisał z ziemią nurską elekcyę Augusta II-go. Wspólnie z żoną, Petronellą Charczewską, posiadał starostwo jabłonowskie, na odstąpienie którego Granowskim, otrzymał konsens królewski 1720 r. (Sig. 19).

Stanisław, syn Pawła, starosty janowskiego, właściciel Mianowa, który nabył 1633 r. (M. 180 f. 594), otrzymał 1643 r. starostwo dolińskie, a 1646 r. wspólnie z żoną, Zofią z Szujskich, starostwo ostrołęckie (M. 189 f. 514). W 1648 r.

on i syn jego Wojciech, pisali się z ziemią łomżyńską, na elekcyę Jana Kazimierza. Syn jego Wojciech, kwitował z odbioru sumy 1647 r. (M. 361 f. 18).

Kazimierz, łowczy ciechanowski 1661 r., jako poseł ziemi nurskiej, podpisał elekcyę Jana Kazimierza, a następnie elekcyę króla Michała. Z N. Podoskiej, pozostawił synów: Stanisława, Karola i córkę Helenę, żonę Zygmunta Mieszkowskiego (Zap. Lub. 50 f. 1129).

Stanisław, także łowczy ciechanowski (DW. 109 f. 1146), z Doroty Narzymskiej, chorążanki chełmińskiej, pozostawił synów: Kazimierza i Adama, którzy kwitowali 1725 r. wuja swego, z odbioru spadku po matce (DW. 65 f. 1076). Sądząc z nominacyi na łowczego ciechanowskiego z 1727 r. Franciszka, następnie podstolego 1754 r., a podczaszego 1769 r., był on także synem Stanisława. Żona jego, Pudencyanna Zielińska, podczaszanka rożańska.

Kazimierz, łowczy nurski 1735 r., żonaty z Elżbietą Cieszkowską, kasztelanką liwską, miał z niej synów: Antoniego, Teodora i Dominika. W 1785 r. Antoni z bratem Dominikiem, a w 1792 r. tenże Antoni z bratem Teodorem, zawarł umowę co do podziału dóbr (DW. 101 f. 1597 i 108 f. 272).

Teodor sprzedał bratankowi Adamowi część dóbr Rzechowa 1783 r., a odstąpił schedę swoją z sukcesyi po Brzoskach, bratu Dominikowi 1792 r. (DW. 99 f 407 i 108 f. 197). Żonaty był z Anną Zbierzchowską; z nią rozwiedziony 1787 r. Córka jego Tekla (DW. 103 f. 1004 i 106 f. 1348).

Antoni, łowczyc nurski, w 1760 r. stolnik nowogrodzki, sprzedał Szczyty i połowę Cieszkowa w tymże roku Milewskiemu. W 1764 r. był sędzią kapturowym czerskim. W 1766 r. nabył Gorazdy i Sulbiny (Perp. Czers. 30 f. 202; 32 f. 202 i 33 f. 103). Antoni, żonaty 1-o v. z Salomeą Rudzińską, kasztelanką konarską, 2-o v. z Anną z Mielczarskich, z pierwszej żony pozostawił synów: Józefa, proboszcza troszyńskiego, Adama i Onufrego, oraz córki: Katarzynę, żonę Rocha Dąbrowskiego 1780 r. i Juliannę. W 1789 r. wymienionym dzieciom odstąpił sumę 13,705 fl. (DW. 105 f. 1399 i 107 f. 1034; Perp. Czers. 36 f. 253). Adam nabył 1783 r., od stryja swego Teodora, część dóbr Rzechowo, które odstąpił Podoskiemu w tymże roku (DW. 99 f. 407 i 1097). Onufry otrzymał od ojca swego dobra Czerżnie 1793 r. (DW. 109 f. 1146).

Stanisław, żonaty z Anną Grzybowską 1620 r. (M. 166 f. 195). Jan, syn Andrzeja, obierał plenipotenta 1616 r.; syn jego Jan pisał się z ziemią nurską, na elekcyę Jana Kazimierza. Następnie łowczy ciechanowski, sprzedał Sobieściernie Leszczyńskiemu 1652 r. W 1661 r. został chorążym ciechanowskim (DW. 45 f. 2066 i 51 f. 1793).

Elekcyę Jana Kazimierza podpisali z ziemią nurską: Franciszek, Jakób, Konstanty i Wiktor. Wiktoryn był żonaty z Zuzanną Nieborską (Sig. 8 f. 44). N., wojski ciechanowski 1662 r. Obiór króla Michała podpisali: Jerzy i Konstanty z ziemią ciechanowską, Konstanty z ziemią łomżyńską, Krzysztof z ziemią rawską i Zygmunt z wyszogrodzką. Mikołaj, syn Jerzego, 1697 r. (DW. 59 f. 69). Antoni, podstoli zawskrzyński 1748 r., w trakcie rozwodu z żoną, Katarzyną Załuską, 1-o v. Garczyńską (M. 262 f. 275). Andrzej, sędzia kapturowy ciechanowski, a Jan łomżyński, pisali się na elekcyę Stanisława Augusta.

Leon, miecznik ciechanowski 1771 r., a cześnik przasnyski 1778 r., w końcu podstoli w tymże jeszcze roku, żonaty z Maryanną Ciborowską (DW. 104 f. 737

i 111 f. 765), miał synów: Ignacego, właściciela Radzimowic 1791 r. (Perp. Czers. 40 f. 317), który udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r. w sądzie ziemskim sanockim (Goł.) i Franciszka, żonatego z Katarzyną Mostowską, którego synowie: Tadeusz Leon i Karol Augustyn, wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie 1842 r. (A. b. Her.).

N., dziedzic Szumska, z żony Zofii Czosnowskiej, ma synów: Józefa i Konstantego i córki: Zofię za Tuchołką i Annę.

Stanisław Duczymiński, właściciel Radostowa, w powiecie sandomierskim, 1578 r. (Paw.). Synowie jego: Wojciech i Zygmunt, urodzeni z Zofii Zabawskiej, nabyli 1590 r. części na Górze Motycznej (Zap. Lub. 5 f. 781).

Na Wołyniu Dorota, córka Andrzeja i Katarzyny Szachnowiczówny, 1-o v. Wojciechowa Legawska, 2-o v. Mikołajowa Pakoszewska 1719 r. (Woł. X f 793). Józef, stolnik kijowski 1721 r. Ludwik Brzoska Duczymiński podpisał z województwem brzeskiem litewskiem, elekcyę Stanisława Augusta.

Wawrzyniec, zmarł 1759 r. w Tarnowie pod Dobromilem, mając lat około 50. Antoni, zamieszkały w sanockiem, z żony Magdaleny Gazeckiej, zostawił syna Ignacego i córkę Paulunellę, za Andrzejem Makarskim 1779 r. (Gr. Sanockie).

[DUCZYŃSKI Dymitr, sekretarz królewski 1792 r. (MP.).]

DUDA książę, patrz *Połubiński*. W 1511 r. ks. Semen Odyńcewicz i ks. Iwan Duda Połubiński, skarżyli szwagra swego ks. Andrzeja Michajłowicza Sanguszkowicza, że ich żonom, a swoim siostrom, wyprawy z majątku ojczystego dać nie chce (ML. 10 f. 373).

DUDAKOWSKI książę, patrz *Horski*.

DUDASSY Gabryel, rotmistrz chorągwi węgierskiej wojsk koronnych, został miecznikiem latyczowskim 1736 r. (Sig. 25).

DUDKA Ofanas, klucznik grodzieński 1505 r.

DUDKIEWICZ Walenty, żonaty z Katarzyną Czaplicówną, otrzymał 1622 r. konsens królewski, na wykupienie wójtostwa w Bilczu od Chocimirskich, a wójtostwa w Kotkowicach od Fredry 1633 r. (M. 168 f. 219 i 180 f. 16).

DUDKOWSKI Wawrzyniec podpisał z województwem sieradzkiem, obiór króla Michała. Porównaj *Dutkowski*.

DUDOROW Michajło, bojar piński, któremu król Zygmunt potwierdził 1522 r. nadanie mu przez ks. Fedora Jarosławicza dóbr Żydni (ML. 13 f. 255).

DUDYCZOWIE v. DUDICZOWIE. Andrzej Dudycz, ur. na Węgrzech 1533 r., biskup pięciokościelny, wysłany 1564 r. przez cesarza Maksymiliana do Polski, celem pojednania Zygmunta Augusta z małżonką, złożył biskupstwo, przeszedł na wyznanie protestanckie i ożenił się z Reginą Straszówną, po śmierci któ-

rej, zaślubił Elżbietę Zborowską, wdowę po Janie Tarnowskim. Syn jego Andrzej, piszący się Dudiciusem z Chorejowic, synem Andrzeja, konsyliarza cesarskiego, kwitował Zborowskich 1590 r. (Zap. Lub. 5 f. 838). Drudzy synowie Andrzeja: Maksymilian, Aleksander, Daniel i Hieronim, urodzeni z Elżbiety Zborowskiej, sporządzili dział w grodzie poznańskim 1593 r. Andrzej był właścicielem części Smigla. Córka jego Regina, była za Hieronimem Moskorzowskim.

DUDYŃSKI Jakób, wezwany 1546 r. wraz z innymi przez króla, o poddanie się wyrokowi komisarzy w sprawie o Nyskowce, Panasowce etc. (AGZ. X. 541). Krzysztof Dudiński 1547 r. na Wołyniu (Arch. Sang.).

DUDZIŃSKI Jarosz, podstoli mozyrski, pisał się z województwem nowogrodzkiem, na elekcyę Jana Kazimierza.

DUDZIŃSKI h. SKARBOMIERZ (Kancl. 100 f. 69). Jan, nobilitowany na sejmie 1790 r. Dyplom na szlachectwo miał wydany 1791 r. (V. L.; Sig. 37 f. 106 i ML. 220 A f. 383).

[DUFOUR Piotr, mieszczanin warszawski, otrzymał 1775 r. pozwolenie, na założenie drukarni w Warszawie (Kancl. 55 f, 105).]

[DUGIET Jan, komornik królewski 1782 r. (Zap. Lub. 60 f. 554).]

DUHAMELOWIE h. WŁASNEGO (Kanl. 41 f. 72), który przedstawia w polu błękitnem klucz złoty, w poprzek którego kotwica srebrna, pośród nich w górze gwiazda srebrna. W szczycie hełmu ręka zbrojna, klucz złoty trzymająca.

Józef Duhamel, był przypuszczony do prerogatyw szlacheckich w Polsce na sejmie 1768 r. Ów Józef, sekretarz królewski, żonaty 1767 r. z Maryanną z Miklaszewiczów, córką Józefa, metrykanta litewskiego. Franciszek, pułkownik wojsk koronnych 1778 r. (DW. 87 f. 1073 i 94 f. 920). Aleksander, syn Józefa, generał lejtnant wojsk cesarsko-rosyjskich, członek Rady Państwa 1854 r. Antonina z Wasilewskich Duhamel, zmarła 1897 r.

z DUKLI. Anna, wdowa po Januszu z Dukli, wzięła w zastaw Harthę 1453 r. (AGZ. XI). Patrz *Kobylański.*

DUKLOS Józef, nobilitowany na sejmie 1775 r. W 1779 r. odstąpił sumę matce swej, Karolinie Chirman, wdowie po Wilhelmie. W 1787 r. żonaty z Katarzyną ze Świerczyńskich, córką Jana i Maryanny z Białobłockich (DW. 95 f. 317 i 103 f. 1209).

DUKRZEWSKI Antoni, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 r. (Obl. Warsz. 49 f. 604).

DUKSZTOWIE h. PIERZCHAŁA. Jan Duksza (?) podpisał przywilej Zygmunta III-go z 1605 r., wydany z kancelaryi litewskiej (Gram. Ant.). Jan Du-

kszta z województwem podlaskiem, Samuel z województwem wileńskiem, podpisali elekcyę Jana Kazimierza, a Melchior z województwem trockiem, obiór Augusta II-go.

Maciej z synami: Maciejem, Janem, Wincentym, Ignacym i Józefem, syn Ignacego, wnuk Franciszka, prawnuk Jerzego Aleksandra Dukszty, dziedzica 1669 r. Żubiszek, dowiódł szlachectwa 1819 r. przed Deputacyą Wywodową wileńską.

DULEBSCY z Duleby, w ziemi przemyskiej. Mykszo z Duleb 1379 r., a Goworek (?) z Duleby na sądach we Lwowie 1454 r. Iwaszko Dulebski, świadczy we Lwowie 1454 r. (AGZ. XIV. 3118, 3130). Iwaszko podpisał 1464 r. konfederacyę ziemi lwowskiej, przeciw Odrowążom. Wdowa po nim Offka, kwitowała 1479 r. synów: Wasila, Jana, Fedka, Dmitra, Andrzejka, Steczka i Iwana młodszego z oprawy, a Jakób Herburt tegoż roku spłaca im z Jakluszy zapisy Marcina z Kniehinic (AGZ. XV). Mirosz 1463 r., Aleksander i Panasz 1465 r.

DULECKI (DULEWSKI?) Krzysztof, ziemianin mścisławski, zrabowany przy zdobyciu Mścisławia 1654 r., stracił przywileje na dobra Dulewszczyznę, w mścisławskiem, o czem zawiadamia w grodzie 1664 r. (Ist. Jur. Mat. XXV).

DULEWICZ Jan Władysław podpisał obiór króla Michała z województwem wileńskiem.

DULĘBOWIE v. DULEMBOWIE h. ALABANDA. Andrzej pisał się z województwem krakowskiem, na elekcyę Stanisława Augusta. Józef, sekretarz pieczęci mniejszej litewskiej 1747 r., a wielkiej litewskiej 1752 r., horodniczy i pisarz grodzki brzeski litewski 1773 r. (DW. 99 f. 69). Jan, szambelan Stanisława Augusta, komisarz cywilno - wojskowy województwa brzeskiego litewskiego 1792 r. (Akta II). Józef, małoletni 1805 roku, pod opieką Osuchowskiego w procesie o Czyżewice z Grotthuzami (DW. 113 f. 996).

Herb Alabanda.

Jakób Franciszek, z Maryanny Brodeckiej, pozostawił syna Jana, podczaszego malborskiego, posesora Niecewa i Lipnicy Niemieckiej i wójtostwa Tylka 1747 r., którego synowie z dwóch żon, 1-o v. Katarzyny Krasuskiej v. Krasowskiej, Józef i 2-o v. Franciszki Lenczewskiej: Stanisław, Jan i Andrzej, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r. w sądzie grodzkim sandeckim Z nich:

Józef, przełożony nad zamkami województwa brzeskiego litewskiego 1783 r (DW. 99 f. 69).

Stanisław, dziedzic Niecewa, skarbnik sanocki, ożeniony z Heleną Pełczanką, podczaszanką mielnicką, nabył od szwagra swego Pełki, dobra Łaziska i część Niedźwiady w urzędowskim, 1778 r. (Zap. Gr. Lub. 180 f. 293) i pozostawił dziewięcioro dzieci. Z nich:

1) Kazimierz, ur. 1775 r. w Daniszowie (metr. w Lipsku), ożeniony z Franciszką Głuską, którego synowie: Julian, ur. 1810 r. w Głusku, 1848 r., a Napoleon,

ur. 1809 r. tamże (metr. w Opolu), udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1859 r. (A. b. Her.). Julian, z żony Petronelli Mazurkiewiczównej, zostawił synów: Teodora, Kazimierza, Maryana Michała i Maryana Aleksandra 1867 roku.

2) Józef, ur. 1776 r. (metr. w Lipsku), wywiódł się ze szlachectwa w Gacyi zachodniej, razem z Kleofasem, a z żony, Karoliny z Wyszkowskich, pozostawił syna Włodzimierza Bazylego, ożenionego z Karoliną Czajkowską. Z niej syn Bronisław Konstanty, sekretarz wydziału krajowego we Lwowie, ożeniony z Maryą z Bielawskich, z dziećmi; Jadwigą i Zbigniewem, wylegitymował się w Wydziale Krajowym galicyjskim 1893 r.

3) Barnaba, ur. 1778 r. 4) Cypryjan, ur. 1779 r. (metryki w Lipsku), którego z Pelagii Owidzkiej, córka Jadwiga, ur. 1823 r. w Jabłonnej (metr. w Bychawie), zaślubiona 1852 r. Krzyżanowskiemu.

5) Kleofas, ur. 1780 r. 6) Herkulan, ur. 1781 r. 7) Franciszek, ur. 1784 r. (metryki w Opolu).

8) Antonina, ur. 1771 r. (metryka w Lipsku).

9) Maryanna, ur. 1782 r. (metr. w Korzeniu).

DULFUSOWIE v. DÜLFUSOWIE h. WŁASNEGO, którym deputacya Senatu Królestwa Polskiego przyznała tytuł baronowski 1822 r. Jan Feliks Dulfus, eques auratus 1764 r. (V. L.), radca nadworny sasko-polski, prezydent miasta Starej Warszawy, mianowany 27-go Lipca 1766 r. przez cesarza Józefa II-go rycerzem państwa rzymskiego (eqües S. Rom. Imp.). Herb mu nadany przedstawia tarczę w połowie ściętą. W polu górnem, dwudzielnem, w pierwszem szachownica ukośna zielono-srebrna; w drugiem srebrnem mnich w habicie czarnym, ręce wzniesione mający, w prawej z nich rozwartą księgę trzymający; w dolnem polu błękitnem, trzy szlimaki czołgające, dwa i jeden. Nad tarczą dwa ukoronowane hełmy, w szczycie pierwszego trzy białe strusie pióra, w szczycie drugiego pół mnicha, jak na tarczy (M. 234 f. 333).

Szlachectwo polskie otrzymał Jan Feliks na sejmie 1768 r. i wówczas prawdopodobnie miał do poprzedniego swego herbu dodaną małą tarczę w pośrodku głównej, na niej w polu czerwonem pół konia białego i trzeci hełm w pośrodku, nad tarczą główną, w szczycie którego takież pół konia białego (Teka I. Poraja). W 1769 r. otrzymał konsens królewski, na wykupienie starostwa montawskiego w województwie pomorskiem od Potockich (Sig. 32). W 1778 r. szambelan króla pruskiego (DW. 94 f. 100 i 102 f. 45), od którego prawdopodobnie otrzymał tytuł baronowski. Umarł 3-go Marca 1791 r. (Sepult. w kośc. Panny Maryi), pochowany przy kościele Kapucynów. Z Maryanny de Mock, jego potomstwo:

1. Jan Feliks Franciszek, szambelan dworu polskiego, z kapitana regimentu konnego buławy wielkiej koronnej, został w 1788 r. generał-adyutantem tejże buławy, z rangą podpułkownika (Kancl. 88 f. 36). Ożeniony z Joanną Antoniną Szumańską, umarł w Warszawie 20-go Czerwca 1810 r., pozostawiając córki: Eleonorę i Karolinę, z których zapewne jedna była za Sieversem, druga za Dahlenem.

2. Andrzej Jan Feliks, ur. w Warszawie 1754 r. (metr. w kośc. Panny Maryi), pułkownik b. wojsk polskich 1810 r.

3. Piotr Paweł *Joachim Adam*, ur. w Warszawie 1763 r. (metr. tamże), porucznik wojsk pruskich, właściciel dóbr Gabel na Szląsku, umarł w Rzepkach, w Łosickiem 1822 r.

4. Stanisław August, ur. w Warszawie 1766 r. (metr. tamże z 1782 r.), podpułkownik b. wojsk polskich 1794 r., kapitan legii polsko-włoskiej, w końcu pułkownik żandarmów Królestwa, umarł 1847 r., wdowa po nim Erminia N., zmarła 1859 r.

5. Tytus *Ludwik*, ur. w Warszawie 1768 r. (metr. tamże), właściciel Gośniewic, w ziemi czerskiej.

6. Henryk Maciej Stanisław, ur. w Warszawie 1775 r. (metr. tamże z 1782 roku), porucznik legii polsko - włoskiej, podpułkownik b. wojsk polskich, umarł 1827 roku.

7. Barbara, żona Aleksandra a Bonneau, rezydenta francuskiego (DW. 109 f. 17; 110 f. 138; 112 f. 118 i Teka I. Poraja).

DULIBIŃSCY h. KORAB'. Jakób i Michał udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r. w sądzie grodzkim halickim (Goł.).

DULKOWICZOWIE. Bohdan, Hawryło i Piotr, synowie Mitka Bywankowicza, posiadacze ziemi kawieczyńskiej w starostwie lubeckiem 1636 r., a to z nadania Zygmunta Augusta z 1571 r. (Źr. Dz. V).

[de DULLO v. de DULLOW Adam, kapitan wojsk koronnych 1765 r.; wdowa po nim Barbara 1790 r. (MP. i DW. 106 f. 807).]

DULOWSCY z Dulowej pod Trzebinią, w krakowskim okręgu. Wieś ta w XIV-m już wieku zamieszkałą była, przez licznie rozrodzoną szlachtę, różnych rodów. Bartek z Dulowej, ożeniony z Rochną (Rosławą), córką Agnieszki ze Zbiku 1388 r., zostawił synów: Szymka 1399 r. i Mikołaja, który zganiony przez Małgorzatę z Dulowej, dowiódł szlachectwa i herbu *Nowina* 1419 r. Jan z Dulowej tegoż herbu, świadczył kilka razy przy wywodach szlachectwa w latach 1449—1455.

Mikołaj, Andrzej i Franciszek, synowie Andrzeja z Dulowej, procesują się z Sąspowskimi o granice, w latach 1399 — 1400; dziedziczyli także na części Giebułtowa, a przy wywodzie szlachectwa, Mikołaj wykazał herb *Romany*. Tegoż herbu był Piotr 1430 r. i Jan 1449.

Stanisław z Dulowej 1448 r. h. *Pilawa* w Krakowie, a Marcin h. *Ostoja* 1436 r. w Przemyślu, świadczyli przy wywodach szlachectwa. Mikołaj Dulowski, dziedzic części Bętkowic 1434 r. (St. Pr. P. P. VII i VIII; Helc. II). Stanisław Dulowski z Karlina, ożeniony 1483 r. z Jadwigą Janocianką Bzowską (Akta Krak.).

Baltazar Dulewski, proboszcz tarnogrodzki, koadiutor infułata zamojskiego, zmarł 1796 r.

DULSCY v. DOLSCY z Dulska, dawniej z Dolska, w powiecie rypińskim. Niesiecki mówi o nich, że byli herbu Gryzima, ale tylko jednego lisa, zamiast trzech, na tarczy nosili. Nie był to zatem herb Gryzima, ale jakiś inny własny

tego rodu. Na pieczęci Gotarda z 1434 r. znać jakieś zwierzę, które wydawcy kodeksu uważali za lwa, ale mógł to być i lis.

Bracia Piotr i Hanusz ze Stangenberga, nabyli 1386 r. od ks. Władysława Opolskiego i Dobrzyńskiego dobra Dolsk, Kawięczyn i Modrzyn, w ziemi dobrzyńskiej. Rycerz Andrzej, syn Piotra z Dolska, świadczy w procesie przeciw Krzyżakom 1413 r. (Lites II). Gotard z Dolska, łowczy dobrzyński 1434 r., podpisał przyrzeczenie ziemi dobrzyńskiej dane Jagielle, obioru królem jego syna (Rz. M.). Stanisław Dolski, pleban w Ostrowąsie, umarł 1467 r. Jan, rycerz z dyecezyi włocławskiej, 1476 r. Ostatnim z tej rodziny miał być Jan Dulski, syn Macieja, przywrócony cudownie do życia 1617 r. w Sierpsku, zmarły bezpotomnie.

Na uniwersytecie krakowskim uczniami byli: Paweł i Andrzej z Dolska 1414 i 1415 r. Jan, syn Jana, 1420 r., Maciej, syn Jana, 1421 r., Michał, syn Jakóba, 1455 r., Mikołaj, syn Jakóba, 1468 r., Wojciech, syn Jakóba, 1473 r., Bartłomiej, syn Macieja, 1473 r., Wojciech, syn Macieja, 1475 r., Jan, syn Macieja, 1485 r., Andrzej, syn Jana, 1487 r. Nie wszyscy zapewne ze szlacheckiej rodziny, ale niektórzy pochodzić mogli z miasta Dolska.

DULSCY h. PRZEGONIA z Dulska, w powiecie świeckim. Jedna ich gałąź otrzymała tytuł baronowski w Galicyi 1782 r.

Zdaje się, że z tej rodziny pochodził Wilhelm, syn Wilhelma z Dolska, pruthenus, w akademii krakowskiej 1406 r. i Jerzy Dolszki, w służbie Mikołaja Wulkowskiego 1481 r. (Kętrz.).

Herb Przegonia.

Jan Dulski, sędzia ziemski świecki, umarł 1521 roku. Jan, dziedzic Mulsowa i Zdun, w powiecie tczewskim, 1526 r. (M. 42 f. 96). Wojciech, chorąży pomorski 1537 r. Jan, starosta dybowski 1560 r., rogoziński 1562 r. i surażski 1564 r., brański 1570 r.; świecki 1581 r., tczewski 1589 r., kasztelan chełmiński 1572 r., podskarbi wielki koronny 1581 r. Sprawował również urząd łowczego podlaskiego, który zachował do śmierci. W 1585 r. wziął w dzierżawę ekonomię malborską (M. 131 f. 349). Po ucieczce Walezyusza, popierał kandydaturę cesarza i nawet w tej sprawie jeździł do Wiednia. Uznawszy następnie Batorego za króla, wiernie mu służył. Szczególnie był mu użytecznym w czasie buntu Gdańska, znając dokładnie tamtejsze stosunki. Kasztelan ponawiał cztery razy związki małżeńskie. Pierwszą jego żoną była Barbara Rożnówna, której w 1570 r. zapisał pewną sumę (M. 107 f. 521). Drugą, Barbara Mniszchówna, wdowa po Firleju, wojewodzie krakowskim, starościna garwolińska, której zabezpieczył posagu 20,000 fl i tyleż oprawy 1580 r. (M. 125 f. 28). Trzecią, Zofia Oleśnicka, której zabezpieczył posag 1582 r. (M. 127 f. 179). Czwartą nakoniec Zofia Herburtówna, starościanka barska, 1586 r. (M. 132 f. 162). W 1590 r., w którym umarł, wyznaczył opiekunów córce Barbarze, urodzonej z Mniszchówny (M. 135 f. 713). Same córki zostawił: Katarzynę, za Mikołajem Działyńskim, wojewodą chełmińskim; Annę, za Mikołajem Kiszką; Elżbietę, za Maciejem Konopackim; Zofię, ksienię Benedyktynek w Toruniu 1612 r.

i Barbarę, za Stanisławem Tarłą, starostą sochaczewskim (Wyr. Lub. 49 f. 145 i AGZ. X. 2564). Anna Dulska, wdowa po Hektorze Czarlińskim 1622 r.

Marcin, brat podskarbiego Jana, starosta augustowski i rajgrodzki 1583 r., żonaty z Felicyanną z Rożnowa, pozostawił czterech synów: Piotra, Wojciecha, Jana i Krzysztofa (Zap. Lub. 8 f. 312 i Wyr. Lub. 57 f. 408).

Piotr, syn Marcina, otrzymał w 1583 r. pewne wójtostwo od ojca, po którego śmierci dostały mu się oba starostwa trzymane przez niego (M. 129 f. 353 i 141 f. 140). W 1598 r. otrzymał starostwo trembowelskie, którego jednak nie objął, a 1620 r. leśnictwo knyszyńskie. Z Anny Zofii Pretficzówny z Gawron, która po jego śmierci trzymała oba starostwa i leśnictwo knyszyńskie (M. 171 f. 57), Piotr pozostawił syna Krzysztofa, któremu matka odstąpiła starostwa augustowskie i rajgrodzkie, za konsensem królewskim z 1632 r. (M. 178 f. 424), oraz córki: Katarzynę Urszulę, żonę Franciszka Feliksa Lipskiego i Felicyannę, żonę Krzysztofa Brzozowskiego. Katarzynie zabezpieczyła matka 6,000 fl. posagu 1630 r., a Felicyanna otrzymała dożywocie na starostwie narewskiem 1639 r., które jej mąż trzymał (M. 179 f. 89 i 91; 184 f. 81).

Krzysztof otrzymał konsens królewski 1645 r., na odstąpienie starostwa augustowskiego Denhoffowi. W 1648 r. musiał już nie posiadać starostwa rajgrodzkiego, gdyż podpisał elekcyę Jana Kazimierza z województwem podlaskiem, bez żadnego tytułu.

Wojciech, syn Marcina, żonaty z Elżbietą Zembowską 1603 r., odstąpił synowi swemu Marcinowi 1625 r. Pruską Wólkę, ze starostwa rajgrodzkiego, którą trzymał. Marcin, żonaty z Zofią Brzozowską 1639 r. (M. 148 f. 188; 172 f. 256 i 186 f. 70).

Jan, syn Marcina, otrzymał od matki Pęperzyn 1596 r. Syn jego Krzysztof 1620 r. (M. 140 f. 318 i 166 f. 92).

Kazimierz, starosta tajnowski, otrzymał 1639 r. konsens królewski, na odstąpienie tego starostwa Denhoffowi (M. 186 f. 120). Andrzej sprzedał dobra Włochy Leszczyńskiemu 1658 r. (DW. 52 f. 1418 i 1459). Adam, sekretarz królewski 1670 r. (DW. 54 f. 1580). Jan z województwem sieradzkiem, a Krzysztof z ziemią bielską, podpisali obiór króla Michała.

Krzysztof, syn Kazimierza i Jadwigi Libuskiej, wnuk podobno Piotra, starosty augustowskiego i rajgrodzkiego i Zofii Pretficzówny (Akta Lwow. For. Nob.), pisał się z ziemią halicką, na elekcyę Augusta II-go. Zaślubił 1687 r. na Podolu Franciszkę Gruszecką, z której córka Anna, za Wojciechem Sokolnickim 1706 r. i synowie: Samuel i Józef (Gr. Halic. z 1706 i 1727). Krzysztof, chorąży pancerny strażnika koronnego, został stolnikiem halickim 1702 r., a syn jego Samuel podstolim latyczowskim 1742 r.

Samuel, żonaty z Franciszką Bekierską 1727 r. (Bracł. XVI f. 58), miał z niej synów: Antoniego i Jakóba. Antoni, podstoli trembowelski 1764 r., z Magdaleny Bąkowskiej, zostawił synów: Iwona i Dominika, którzy dowiedli pochodzenia szlacheckiego 1782 r., w sądzie grodzkim lwowskim i Franciszka Karola, po którym z Podoskiej, syn Henryk. Edward, syn Dominika, zapisany do ksiąg szlacheckich 1833 r. (Goł.).

Jakób, stolnik owrucki, z Anieli Mioduszewskiej, miał syna Macieja, dworzanina królewskiego, który za zgodą matki wprowadzony został do Suszczyna i Ostalec 1780 r. (Gr. Tremb.).

Józef, drugi syn Krzysztofa, tytułowany miecznikiem warszawskim, zmarł przed 1755 r., pozostawiwszy z żony, Anny Borkowskiej, kilku synów, nie wymienionych z imienia i córki: Petronellę, za Bronisławem Gruszeckim; Ludwikę, za Antonim Głogowskim; Teodorę i Katarzynę, za Adamem Tyrawskim. Wszystkie dzieci Samuela i Józefa, jako sukcesorów Krzysztofa, pozwał Sołtyk, podkomorzy sandomierski, o dobra Łoszniów 1759 r. (Gr. Tremb. 218 f. 217). Jeden z synów Józefa Ignacy, stolnik latyczowski, ożeniony z Anną Bielską, pozostawił córkę Magdalenę.

Tadeusz, stronnik Augusta III-go 1733 r. (Obl. Warsz. 49 f. 604). Ignacy, skarbnik trembowelski 1746 r. Józef, poseł ziemi halickiej, a Ignacy, poseł województwa podolskiego, podpisali elekcyę Stanisława Augusta. Józef ze skarbnika wojski trembowelski 1768 r., łowczy 1769 r., szambelan Stanisława Augusta i kawaler orderu Św. Stanisława 1789 r, otrzymał od cesarza Józefa II-go 1782 r. tytuł baronowski austryjacki. Syn jego Wincenty 1817 r. (Goł.). Bar. Wincentego, z Róży hr. Zabielskiej, córka Marya, żona hr. Wojciecha Starzeńskiego. Edwarda, z Domicelli hr. Bąkowskiej, córka Helena, żona Augusta hr. Starzeńskiego, syna Wojciecha, zmarła 1888 r.

Ignacy, wojski czerwonogrodzki 1766 r., miecznik podolski 1770 r., łowczy podolski 1773 r., deputat na Trybunał koronny i stolnik latyczowski 1776 r., stolnik podolski 1789 r., w końcu podkoniuszy koronny 1790 r. Szambelan Stanisława Augusta i kawaler orderu Św. Stanisława 1788 r., a Orła Białego 1789 r. Maciej, starosta białocki, kawaler orderu Św. Stanisława 1791 r. N. Zielińska, podkomorzanka nurska, żona Józefa.

Maciej 1782 r., Ignacy 1783 r., Józef i Tomasz 1782 r., udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w sądzie grodzkim i ziemskim lwowskim (Goł.).

Na Litwie, w księstwie żmudzkiem, Piotr Konstanty poseł 1669 r., podpisał elekcyę króla Michała i Jana III-go, a Konstanty, cześnik żmudzki, pisał się na obiór Augusta II-go. Tenże Konstanty, deputat na Trybunał litewski 1701 r.

W gubernii podolskiej wylegitymowali się ze szlachectwa: Błażej z synami: Maksymilianem, Hipolitem i Izydorem i Antoni z dziećmi: Eustachym, Brunonem, Zygmuntem, Romualdem, Maryą, Łucyą i Cezaryą, synowie Jana, wnukowie Macieja, prawnukowie Dominika, syna Stanisława, 1848 r. Zofia i Aleksander, dzieci Zygmunta, 1885 r. Alfred, Antoni, Maurycy i Helena, dzieci Eustachego, 1893 r. (Spis.).

Michał, syn Pawła i Franciszki z Panstowskich, sprzedał 1755 r. Świątniki, w powiecie radziejowskim, Karnkowskiemu (Gr. Radziej.). Michała, cześnika wendeńskiego i Maryanny z Polichowskich, syn *Antoni* Marceli, ur. w Gorzechowie 1774 r. (metr. w Sarnowie), zaślubił Balbinę Śniechowską i z niej pozostawił syna Juliana, ur. w Śmiłowie 1813 r., dziedzica na Dobaczewie, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1840 r. (z Teki I. Poraja).

DUMAŃSCY h. LARYSA Mikołaj, Ignacy i Jan Franciszek, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Galicyi 1809 r. (Goł.). To są *Domańscy*.

DUMASZEWICZ Antoni podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 roku (V. L.).

DUMBIAKA Bogdan otrzymał szlachectwo 1663 r. i za herb Kolumnę w polu błękitnem, mającą w sobie po bokach dwa filary. W pośrodku kolumny podkowa, dotykająca się jej spodu ocelami, nad nią krzyż kawalerski, na którym ptak z rozpiętemi skrzydłami, w dziobie trzymający różczkę oliwną, wierzchołków filarów sięgającą. W szczycie hełmu ręka pół zbrojna, pół naga, miecz w górę podniesiony trzymająca, w której połowie (około łokcia) tkwi strzała, z której obu stron krew tryska (M. 364 f. 139).

[de DUMINIQUE baron N., minister elektora trewirskiego, kawaler orderu Orła Białego 1785 r.).]

DUMIŃSKI Ihnat Szułka, nobilitowany na sejmie 1673 r. Prokop, żonaty z Eufrozyną Rederycówną, Samuel, Bazyli i Paweł, bannitowani 1726 r. w sprawie z Moczulskim. Gorgoni Jan, syn Jana, wnuk Dymitra, prawnuk Jana, praprawnuk Eustachego, wylegitymował się ze szlachectwa w gubernii podolskiej 1863 roku (Spis.).

[DUMONT właściwie Du MONT Andrzej, skarbnik królowej Kazimiery, otrzymał sołectwo w Gręziówce 1690 r. Z Franciszki du Verge, pozostawił syna Kazimierza, piszącego się 1730 r. Dumontem (DW. 57 f. 917 i 67 f. 1079).]

z DUNAJ, w powiecie mławskim. Wojciech, syn Pawła, skazany na banicyę za zabójstwo Konrada z Krajewa 1533 r. Michał, Stanisław, Andrzej, Tomasz, Feliks i Maciej, procesowani 1542 r. przez Marcina, syna Pawła, o wyrzucenie z dóbr (Gr. Płoc. Wiecz. 1 f. 216; 2 f. 6; 8 f. 49 i 9 f. 42).

DUNAJEWSCY h. SAS z Dunajewa, w ziemi lwowskiej. Wieś tę otrzymał na własność 1386 r. Denhard od Opolczyka (AGZ. II); później musiała przejść na własność Sasów, którzy się od niej Dunajewskimi nazwali.

Herb Sas.

Piotr i Anna, małżonkowie, otrzymali od starosty lwowskiego 1571 r. pole, leżące pod Zboiskami (AGZ. X. 1612). Dorota z Zastruskich Donajewska (?), żona Zacharyasza, części swe na Zastrużu sprzedała 1612 r. (Perp. Czers. 4. f. 108). Jan w województwie kijowskiem 1694 r. (Op. Kij. 5). Karol, łowczy latyczowski, komisarz do rozgraniczenia województwa kijowskiego z bracławskiem, z sejmu 1766 r. Teodor, burbrabia grodzki żytomierski 1780 r., vicesgerent sądowy kijowski 1785 r., wraz z Piotrem, był dziedzicem Rohuźna, 1789 r., a Michał, dziedzic Czubiniec tegoż roku (Gr. Kijow.).

Stefan Dunajewski, syn Zacharyasza i Anny Posudeckiej, właściciel 1658 r. Haszyna, w województwie czerniechowskiem (Zap. Lub. 45 f. 942), ożeniony z Katarzyną Stetkiewiczówną, pozostawił syna Andrzeja, po którym z Barbary

Żórawickiej, synowie: Józef i Antoni. Józefa z Maryanny Koryckiej, 2-o v. Jerzowej Dobrzańskiej, skarbnikowej sanockiej, synowie: Andrzej, Franciszek i Maciej, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w sądzie ziemskim lwowskim i grodzkim halickim.

Szymon, syn wymienionego Andrzeja, podstolego halickiego 1792 r. i Zuzanny Rakowskiej, pozostawił z Antoniny Domicelli z Błażowskich, trzech synów. Z nich:

Ks. Albin, biskup krakowski 1879 r., następnie książę i kardynał.

Julian, profesor uniwersytetu krakowskiego, potem minister finansów w Austryi i członek Akademii Umiejętności w Krakowie, z Maryi z Estrejcherów, zmarłej 1902 r. w Krakowie, ma synów: Stanisława, starostę w Tarnowie i Juliana, zmarłego w Wiedniu 1884 r., oraz córkę Maryę, wylegitymowanych z ojcem ze szlachectwa 1880 roku.

Edward, trzeci syn Szymona, starosta w Tarnobrzegu, zmarł 1881 r.

Franciszek, drugi syn Józefa, dziedzic Mokrzan, radca galicyjskiego Trybunału apelacyjnego, zmarły 1815 r., zostawił z żony, Tekli Issajskiej, dzieci: Anielę; Juliannę, za Ignacym Nowickim; Marcelego, wylegitymowanego w Wydziale Stanów we Lwowie 1833 r. i Floryana, zmarłego 1853 r., po którym z Leokadyi Krukowieckiej, zmarłej 1853 r., dzieci: Adam, Edward, Seweryna, żona Wacława Marynowskiego, Felicya, Antoni, zmarły 1840 r., który z Ludwiki Krukowieckiej, pozostawił córkę Marcellę Ludmiłę, a z pierwszej, zdaje się żony, syna Wiktora.

Maciej, trzeci syn Józefa, dziedzic Koniszczowa 1819 r., marszałek powiatu uszyckiego.

Ignacy, syn Antoniego i Anieli z Sobolewskich, a wnuk Andrzeja z Żórawickiej, dowiódł szlachectwa 1782 r. razem z bracmi stryjecznymi. Zmarł 1804 r., pozostawiwszy z żony, Zofii Nehrebeckiej, zmarłej 1811 r., córkę Maryę Antoniową Cetwińską i synów: Adama, Feliksa i Sylwestra Tomasza, poległego w Moskwie 1812 r. (A. Lwow. For. Nobil.).

DUNAJOWIE h. KORWIN. Jan Dunaj, ziemianin połocki 1667 r. (Ist. Jur. Mat. XXVI). Kazimierz z synami: Kajetanem i Józefem i Józef z synem Antonim, synowie Jakóba, wnukowie Józefa, prawnukowie Aleksandra, dziedzica 1670 r. Jasudowicz-Kruntik i Mielkowicz, dowiedli szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską 1819 r.

DUŃCZEWSCY h. KRZYWDA. Patrz o nich Herbarz Niesieckiego Tom X-ty.

Stanisław, matematyk, z Zamościa, geometra przysięgły Trybunału koronnego, otrzymał 9-go Stycznia 1745 r., pozwolenie, na założenie drukarni w Zamościu (Sig. 25). Jest on autorem wielu dzieł, a między innemi Herbarza wielu domów Korony Polskiej i Wielkiego Księstwa Litewskiego, wydanego 1757 r. Był on synem Jana i Zofii z Sowińskich.

DUNDA Jakób z Białej, chorąży wieluński 1519 r.

DUNIEWICZ Aleksy, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r. w sądzie grodzkim lwowskim Ożeniony z Magdaleną ze Słonczyńskich, pozostawił córki: Maryannę Bylinową, Felicyannę, Katarzynę, Różę, Karolinę i synów: Antoniego i Mikołaja, ożenionego z Wiktoryą Bentkowską, 2-o v. Szydłowską, zmarłego bezdzietnie 1809 r. Aleksy miał braci: Antoniego i Stanisława, dziedzica Leśniowic i Polanki, zmarłego 1808 r., którego z Zofii Bentkowskiej, syn Julian, uzyskał 1810 r. potwierdzenie szlachectwa z h. *Doliwa odm.* od cesarza Franciszka I-go. Syn jego, urodzony z Franciszki Bratkowskiej, Franciszek Edward, dziedzic Nowoszyc, ożeniony z Ludwiką Szołajską, pozostawił synów: Stanisława, Władysława i Edmunda, wylegitymowanych 1858 r. w Wydziale Stanów galicyjskich.

DUNIEWICZ Antoni, prawnik, nobilitowany na sejmie 1790 r., otrzymał herb *Kotwicę*. Na tarczy, przez dwóch białych gryfów podtrzymywanej, w polu czerwonem srebrna Kotwica, nad hakami której i na jej spodzie po lilii białej. W szczycie hełmu trzy gęsie pióra. Dyplom wydany 1791 r. (Kancl. 100 f. 251; ML. 220 A f. 444). Antoni był synem Jerzego i Zofii z Czajkowskich. W 1797 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Magdaleną Bogulską, córką Walentego i Konstancyi z Rzeczników (DW. 112 f. 259).

DUNIKOWSCY h. HABDANK, pisali się z Orzka, Orska, potem z Urska i z Dunikowic, w ziemi przemyskiej. Długosz (Hist. z 1435 r.) zalicza ich do rodu Świerczków. Herb Świerczek zbliżony do Habdanka, zapewne zatem to podobieństwo herbów spowodowało w tej rodzinie zamianę Świerczka na Habdanka.

Herb Habdank.

Żyjący w początkach XV-go wieku Adam z Orzeka, zostawił trzy córki i trzech synów. Z córek: Anna była żoną Piotra z Grochowiec, sędziego ziemskiego przemyskiego 1437 roku; Offka, żoną Szymona z Kopyczyniec 1444 r. i N., żoną Henryka Szebieńskiego. Z synów:

Franciszek 1423 r. na uniwersytecie krakowskim, był 1421 r. dziekanem katedralnym przemyskim. Obrany 1435 r. biskupem przemyskim, nie utrzymał się i 1437 r. był proboszczem św. Floryana w Krakowie, a 1442 r. dziekanem lwowskim. W Listopadzie 1450 r. obrany arcybiskupem lwowskim, o czem kapituła zawiadomiła Papieża, nie uzyskał potwierdzenia i umarł 1451 r.

Drugi Bieniasz, 1451 r. łowczy przemyski, umarł po 1460 r., a wdowa po nim Anna, układa się 1465 r. z synowcami męża, w sprawie spadku po nim.

Trzeci Henryk, Andrzich v. Indrzich, sędzia ziemski przemyski 1451 r., dziedzic Orzeka i Dunikowic, posesor Darowic, Śliwnicy i Krasic, zostawił pięciu synów: Adama, Jana, Biedrzycha, Jakóba i Henryka 1462 r., z których Adam z Orska jest protoplastą Dunikowskich. Był on łowczym przemyskim 1464 r., miał żon dwie: Małgorzatę, wdowę po Janie Budku z Natkowic 1460 r. i Zofię, córkę Jana Piusa Tarnawskiego, 1477 r. Żył jeszcze 1498 r. (AGZ. XIII). Z tych żon miał córki: Annę Strzelczycką (Zs. Przem.

4 f. 459; 6 f. 119); Urszulę, za Janem Budkiem z Zaborza i Natkowic 1518 r. (Ibid. 7 f. 16); Zofię, za Janem Kłodnickim 1510 r. (Ibid. 6 f. 971); Małgorzatę, za Bartłomiejem Łękorskim (Ibid. 6 f. 66) i Barbarę, za Janem Twardym, mieszczaninem z Niżankowic 1505 r. (Ibid. 6 f. 548) i synów dwóch: Mateusza, plebana w Żórawicy 1549 r. i Jana.

Ten Jan pisał się już stale z Dunikowic, albo z Orzka Dunikowskim, był łowczym przemyskim 1508 r., dziedzicem Dunikowic i Małkowic, w przemyskiem (Paw.). Synów jego z Anny Łysakowskiej (Zs. Przem. 9 f. 105) trzech: Jan, Kasper v. Adam i Stanisław 1519 r. (Zs. Przem. 7 f. 229) i trzy córki: Małgorzata, czyli Maruchna, żona Stanisława Łosia Januszowskiego 1536 r. (Zs. Przem. 6 f. 534; 13 f. 79; 12 f. 534 — 535); Anna, żona Hieronima Kloffasa (Ibid. 12 f. 414) i Katarzyna, żona 1-o v. Mikołaja v. Rafała Łyczko 1516 r., 2-o v. Floryana Zamoyskiego z Zamościa, w ziemi bełskiej, 1558 r. (Przeworskie 5 f. 19; Gr. Przem. 29 f. 709 — 711). Z synów: Kasper żonaty z Katarzyną N. i Stanisław, z Jadwigą Grochowską, 1-o v. Ostrowską (Gr. Przem. 19 f. 32 i Zs. Przem. 13 f. 1249), zdaje się pomarli bezdzietnie, a Jan Dunikowski, łowczyc przemyski, prowadzi dalej rodzinę. W 1526 r. zapisuje on żonie swej, Magdalenie z Łysakowskich, córce Jana, wojskiego przemyskiego, 700 fl. posagu i wiana na dobrach swych dziedzicznych Orzku i Duńkowcach i zastawnych Małkowicach, Tamanowicach, Chanykowicach i wszelkich innych (Zs. Przem. 8 f. 580—1), z czasem był też posesorem Drozdowiec, Orzechowiec, Bojowic i Hussakowic (Zs. Przem. 8). Dzieci jego: Mateusz, Jan, Stanisław, Piotr, Elżbieta, Katarzyna i Małgorzata, miały sprawę w Przemyślu 1558 r. (Gr, Przem. 29 f. 72). Z nich: Elżbieta, żona Mikołaja Jaćmierskiego (Zs. Przem. 13 f. 848), a Małgorzata, żona Floryana z Kunowy Oświęcima 1560 r. (Przewor. 14 f. 177).

Stanisław, z żony Elżbiety Stabrowskiej, córki Benedykta, 2-o v. Janowej Potockiej, nie pozostawił potomstwa.

Mateusz v. Maciej, w 1563 r. dostał od matki Małkowice (Gr. Przem. 285 f. 654). Był właścicielem Pełkiń i z żony Krystyny Ossolińskiej, córki Andrzeja, żupnika ruskiego, zostawił synów: Jana i Zygmunta, którzy w 1606 r. wraz z bratem (stryjecznym) Samuelem, nabyli pewne sumy od Ossolińskich, oraz córki: Zofię, żonę 1-o v. Jana Czerniejowskiego, podkomorzego lwowskiego, 2-o v. Jana Parysa Drohojowskiego 1640 r.; Krystynę, żonę Marcina Krzeczowskiego; Annę, żonę Andrzeja Humnickiego 1600 r.; Jadwigę, żonę Samuela Trojeckiego, stolnika przemyskiego 1600 r.; Magdalenę, żonę Kaspra z Pleszowic Fredry; Barbarę, żonę Andrzeja Ramulta 1613 r. i Elżbietę, żonę Wojciecha Hermanowskiego, 2-o v. Lipnickiego (AGZ. X. 2843 i 4039; Zap. Lub. 16 f. 278; Wyr. Lub. 58 f. 805; 45 f. 433; Przeworskie 15 f. 101; Gr. Przem. 319 f. 940; Zs. lwow. 69 f. 1217; Zs. Przem. 61 f. 41; 68 f. 411; 69 f 1217; 75 f. 344 i 1039; 76 f. 1091 i 1221; 109 f. 1223; 130 f. 271). Obaj synowie byli dziedzicami Pełkiń po ojcu (Paw. i Wyr. Lub. 45 f. 89). Zygmunt zdaje się umarł bezpotomnie, a Jan, zwany też Janem Pawłem, mianowany 1611 r. podsędkiem przemyskim (Zs. Przem 76 f. 5 — 6), dworzanin królewski, poseł na sejmy 1613 i 1618 r., poborca przemyski 1616 r. (DW. 45 f. 832; V. L.), dziedzic Raczyna, Pantalowic, Łopuszki, Zagórza, Barańczyc, Wolicy, Odrzechowa, żonaty 1-o v. z Elżbietą z Siecina Krasicką, 1609 r., a 2-o v. z Jadwigą N.

1617 r. (Zap. Lub. 22 f. 626 i 18 f. 52; Zs. Przem. 76 f. 1127 i 1156). Syn jego Marcin 1654 r. (Zap. Lub. 44 f. 355: Zs. Przem. 109 f. 1235).

Piotr, czwarty z kolei syn Jana, łowczy przemyski 1588 r., zmarły 1590 r., ożeniony z Anną z Koczanowa, 1-o v. Marcinową Ostrowską, pisarzową ziemską przemyską, która jako wdowa już 1603 r. wraz z dziećmi: Janem, Stanisławem i Andrzejem, występuje (Wyr. Lub. 16 f. 6 i 22 f. 1435; 45 f. 1188 i 61 f. 729; Zs. Przem. 50 f. 588; 61 f. 520; Gr Przem. 319 f. 846). Z synów Piotra: Andrzej, ożeniony był z Barbarą z Zakliczyna Jordanówną 1600 r. (Zs. Przem. 75 f. 932), Stanisław, żonaty z Katarzyną Fredrówną, łowczanką przemyską, 1599 r. (Zs. Przem. 75 f. 334), umarł 1633 r., a Jan, dziedzic Rudnik i Strzelczyc 1597 r., żonaty z Katarzyną Domaradzką, pozostawił córkę Annę Elżbietę, 1617 r. żonę 1-o v. Michała Swiętosławskiego, a 2-o v. Macieja Bębnowskiego i syna Marcina Krzysztofa, ożenionego z Zofią Siekierzyńską, wojszczanką podolską, 2-o v. Piotrową Siecińską, po którym pozostały trzy córki: Elżbieta Maciejowa Brewicka 1668 r.; Katarzyna, 1-o v. Janowa Żernicka 1668 r., 2-o v. Stanisławowa Bątkowska i Krystyna Janowa Morska (Zs. Przem. 63 f. 1669; 69 f. 1037; 85 f. 1517; 96 f. 440; 105 f. 1478; 111 f. 221; 113 f. 234; 130 f. 272; 131 f. 222).

Jan, drugi z kolei syn Jana i Magdaleny Łysakowskiej, ożeniony z Ewą z Urzowic Borowską, podsędkówną przemyską, 1-o v. Piotrową Dydyńską (Zs. Przem. 23 f. 826), umarł przed 1578 r., w którym trzej jego bracia, jako stryjowie i opiekunowie synów jego: Samuela i Adama, pozwali Dydyńskich o bezprawne zatrzymanie tych synowców w opiece (Gr. Przem. 295 f. 333). Z tych synów Jana:

Adam, 1586 r. towarzysz chorągwi usarskiej Stadnickiego, wojewody bełskiego (Paw. Źr. Dz. VII), z żony Reginy Krępskiej, 2-o v. Druszkowskiej, pozostawił córki: Krystynę Andrzejową Moszczyńską; Annę Samuelową Jasińską i syna Jana, po którym, z Anny Żeliborskiej, córka Katarzyna, wyszła za Franciszka Borysławskiego, podczaszego dobrzyńskiego 1645 r. (Zs. Przem. 86 f. 484; 108 f. 1460; Gr. Lwow. 103 f. 745; 352 f. 441; Zs. Lwow. 43 f. 1076; Gr. Żydacz. 46 f. 301 i 308).

Samuel, starszy syn Jana, 1614 r. podstarości przemyski, rotmistrz pancerny królewski, dostał 1613 r. w dożywocie Wroczankę, a 1615 r. wójtostwo Wysiatycze. Był na wojnie moskiewskiej, a pod Kłuszynem dowodził pułkiem Weihera (St. Żołkiewski: „Początek i progres wojny“), umarł 1615 r., zostawiwszy z żony, Zofii z Lubienieckich, synów: Zygmunta i Samuela (Gr. Przem. 80 f. 1777; 87 f. 1072; Zs. Lwow. 34 f. 631; Zs. Przem. 82 f. 473; Gr. Sanoc. 143 f. 1027).

Zygmunt, pisarz ziemski sanocki 1625 r., poborca sanocki 1629 r., sędzia kapturowy sanocki 1632 r., komisarz do granic od Węgier 1633 r., dostał wójtostwo Wroczankę 1630 r., a wspólnie z żoną, Katarzyną Pełczanką z Rusienic, nabył wójtostwo w Lubiatowej 1636 r. Umarł 1649 r., zostawiwszy syna Samuela 1670 r. i córki: Annę za Stanisławem i Zofię za Janem Goleszowskimi 1670 r. (Gr. Sanoc. 151 f. 474: 339 f. 855; 182 f. 2; Gr. Lwow. 383 f. 2770; Zs. Sanoc. 17 f. 268—271; V. L.; AGZ. VIII).

Samuel, syn Samuela, cześnik sanocki 1635 r., żonaty z Zofią z Grabiny Grabińską, 2-o v. Hermolausową Tyrawską 1643 r., zostawił synów: Jerzego i Wojciecha, oraz córkę Agnieszkę, której matka zapisała 1659 r. na wsi Łubnie

5,000 fl. Agnieszka wyszła potem za Stanisława Piaseckiego (Zap. Lub. 38 f. 663; 47 f. 134; Gr. Sanoc 181 f. 335; 188 f. 55; Zs. Przem. 106 f. 813; Gr. Lwow. 348 f. 1558; Gr. Sandec. z 1659 r.).

Jerzy, syn Samuela i wnuk Samuela, namiestnik chorągwi usarskiej Potockiego, wojewody kijowskiego, 1671 r. (Gr. Hal. 71 f. 1167), zeznał w 1673 r. zapis dożywocia w grodzie czerskim z żoną, Heleną z Pęcławskich, cześnikówną czerską, 1-o v. Giebułtowską, 2-o v. Dydyńską (Perp. Czers. 13 f. 454; Gr. Sanoc. 369 f. 557).

Wojciech, brat Jerzego, dziedzic Łubna, a dzierżawca Śliwnicy i Dubiecka, sędzia instygator kapturu sanockiego 1673 r., żonaty z Krystyną Krzeszówną z Męciny, 2-o v. Hieronimową Aleksandrową Kempińską 1688 r. (Zs. Przem. 137 f. 584; Gr. Sanoc. 369 f. 47 i 194 f. 1283). Z dzieci ich znani są: Antoni, w zakonie Wacław, członek zgromadzenia Pijarów 1704 r. i Franciszek, który w imieniu swojem i braci kwitował ojczyma 1704 r., a w 1714 r. nabył od brata księdza Wacława sumy jego na Jeżowie i zapisał 1,000 fl. żonie swej, Zofii Zarembiance (Gr. Sandec.). Synami jego zdaje się byli: Dominik, Pijar 1718 r. i Andrzej Świerad v. Zoroard 1751 r. Ten to Andrzej, miał być żonaty z Ewą Kuczyńską, których syn Jan, legitymował się ze szlachectwa 1782 r. w sądzie grodzkim przemyskim.

Franciszek, z żony Zarembianki, miał między innymi córki: Rozalię, za Antonim Mikulskim 1748 r. i Katarzynę, za Tomaszem Sędzimirem 1750 r. i syna Antoniego (Gr. Sandec.). Ten Antoni dostał 1744 r. od matki 1,000 fl. na Wojnarowej. W 1750 r. stolnik owrucki, dziedzic Białowody i Stopnic szlacheckich w sandeckiem, zeznał 1745 r. zapis dożywocia w grodzie sandeckim z żoną, Ewą z Korzeniowskich i dowiódł pochodzenia szlacheckiego 1782 r. w sądzie grodzkim sandeckim. Umarł w Stopnicach 1797 r., mając lat 80. Córek miał cztery, synów pięciu. Z nich: Teofila, za Wojciechem Kisielowskim, cześnikiewiczem czerniechowskim 1765 r.; Agnieszka, za Janem Terleckim, podstolim sochaczewskim 1772 r.; Helena za Franciszkiem Żelechowskim z Rzeszotar 1799 r.

Kazimierz, chorąży kawaleryi narodowej 1774 r., z żony Wiktoryi Żuławskiej, poślubionej 1789 r. w Szyku, zostawił trzy córki: Antoninę Wawrzyńcową Cielemowską 1819 r.; Oksytę Marcinową Raczyńską 1825 r. i Justynę Feliksową Rybicką.

Sebastyan, 1794 r. vicebrygadyer w kawaleryi narodowej, zginął 1794 r. pod Warszawą.

Wincenty, najmłodszy syn Antoniego, ożeniony 1-o v. z Cecylią Piątkowską, 2-o v. 1809 r. z Maryą z Jezierskich Pieniążkową, pozostawił z pierwszej żony trzy córki: Ludwikę, żonę Pantaleona Dunikowskiego 1809 r; Ewę, żonę Józefa Wielogłowskiego 1809 r. i Maryę, żonę Jana Paszyca 1807 r.

Józef, najstarszy syn Antoniego, stolnika owruckiego, ur. 1750 r. w Białowodzie, chorąży kawaleryi narodowej 1780 r., szambelan Stanisława Augusta, dziedzic Łososiny, żonaty 1-o v. z Justyną Strussówną, kasztelanicówną biecką, zmarłą 1785 r., 2-o v. z Antoniną Dębską, dziedziczką Wrzempi, zmarłą 1815 r. Córki jego: Marya, ur. 1781 r., żona Jana Pieniążka; Benedykta Balbina, ur. 1792 r. żona 1-o v. Wincentego Żuławskiego 1808 r., 2-o v. Walentego Stoczyńskiego 1822 r.; Justyna, ur. 1804 r. i Aniela, ur. 1806 r. Synowie Józefa: Adolf Marceli,

zmarł 1786 r., Pantaleon, Antoni Ignacy, ur. 1790 r., Nicefor, ur. 1798 r., żonaty 1-o v. z Salomeą ze Stadnickich Franciszkową Stadnicką 1824 r., 2-o v. z Teresą Niemyską, wylegitymowany ze szlachectwa w Galicyi 1855 r. razem z młodszym bratem Antonim.

Pantaleon, najstarszy syn Józefa, ur. 1776 r. w Konarach, członek Stanów Galicyjskich, dziedzic Konar, Słopnic, Łętowni, Wojakowej i Rajbrotu, ożeniony 1809 r. z Ludwiką Dunikowską, zmarł 1843 r., pozostawiwszy córki: Julię Marszałkowiczową; Leokadyę bar. Gostkowską i trzech synów: 1) Władysława, ur. 1810 r. 2) Aleksandra, ur. w Słopnicach 1814 r., zmarłego 1883 r., zapisanego do ksiąg szlachty w Galicyi z synem Adamem 1855 r., ożenionego z Petronellą Teklą hr. Stadnicką, 1-o v. Józefową Wielogłowską, zmarłą 1880 r., z której pozostały dwie córki: Marya, za Adamem Finkiem; Wanda, za Zygmuntem Marszałkowiczem i syn Adam, ur. 1850 r., ożeniony 1879 r. z Maryą bar. Przychocką, z której syn Stefan, ur. 1880 r. 3) Wincentego, ur. 1816 r., ożenionego 1840 r. z Anielą Ines, zapisanego wraz z synem do ksiąg szlachty w Galicyi 1855 r. Z żony tej ma córkę Maryę, zaślubioną w Krakowie 1880 r. Tadeuszowi Pilatowi h. Nowina, profesorowi uniwersytetu lwowskiego, kawalerowi orderu Korony Żelaznej i Św. Grzegorza i syna Stanisława Zenona, doktora praw, ur. 1847 r. w Wojakowy, właściciela Dalowic, ożenionego 1876 r. z Maryą Prus Zielińską, z której syn Juliusz, ur. 1879 r. (metr. w Niegardowie) i córki: Marya i Stefania, żona Tadeusza Marsa.

Antoni, najmłodszy syn Józefa, stolnikowicza owruckiego, ur. 1801 r., był dwukrotnie żonaty, 1-o v. Aloizyą Udrańską, 2-o v. z Anną Zarembianką; dzieci jego z tych żon: Augusta, Antoni, ur. 1828 r., Waleryan, ur. 1839 r., zmarł 1851 r., Konstancya Kajetanowa Przybylska 1857 r., Tadeusz, ur. 1849 r., który z Anny Weyss ma synów: Antoniego, ur. 1880 r., Władysława, ur. 1885 r. i córkę Maryę, zaślubioną Bieniedzkiemu 1899 r., Stanisław, ur. 1851 r., Helena Kłobukowska i Stefania Lisicka.

Michał, piąty syn Antoniego, stolnika owruckiego, ur. 1755 r. w Dukli, mianowany stolnikiem halickim 1790 r., zmarły 1824 r. w Kokuszce, z pierwszej żony, Róży Stojowskiej, pozostawił synów: Antoniego i Józefa; z drugiej — Estery Olszewskiej synów: Aleksandra, Romualda i Fabiana, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1842 r. Z synów tych: Antoni zostawił córki: Rozalię i Leopoldynę; Aleksander, ur. 1800 r., zmarły w Kokuszce 1866 r., z żony Julii Miłkowskiej, pozostawił córki: Teofilę Bałabanową i Julię Ortyńską i synów: Konstantego, ur. 1840 r., którego z Izabelli hr. Lovaçon dzieci: Stanisław, ur. 1880 r., Zofia Zawadzka, Helena i Jadwiga, i Jan, zmarly 1901 r. w Przegorzałach pod Krakowem, którego z Henryki Neronowiczówney, syn Bolesław, ur. 1877 r. i córka Michalina. Romuald, czwarty syn Michała (z Olszewskiej), zostawił Mieczysława, którego syn Ksawery.

Oprócz wymienionych, spotykamy jeszcze niżej zamieszczonych Dunikowskich, których w rodowodzie pomieścić się nie dało. Stanisław, Jezuita w Jarosławiu 1632 r. Franciszek, w popisie ziemi lwowskiej dostarcza jednego konia 1651 r. Stanisław, ożeniony z Oluchną Lityńską, 2 o v. Andrzejową Swaryczowską 1665 r. (Gr. Żydacz.). Urszula, zamężna Bzowska 1670 r. (Ziem Przem.). Anna Stefanowa Klepacka 1754 r. (Ziem. Przem.). N., podczaszy zakroczymski 1757 r. Apolinary 1779 r. Michał zmarły w Dreznie 1782 r. Jan, syn Wiktora, zmarły

1831 r. w Rudniku i synowie jego: Feliks i Franciszek, pochodzący z Litwy, używający przydomku Gonzaga (A. Gal. Wydz. Kraj.). Józef Edward, ur. na Litwie, zmarły 1884 r. i Adolf, żyjący 1884 r. we Francyi. Józef, zmarły 1884 r. w Nantes. Emil, syn Jana, profesor uniwersytetu lwowskiego 1901 r.

z DUNINOWA Andrzej, z dyecezyi płockiej, świadek w procesie przeciw Krzyżakom 1413 r. (Lites.).

DUNINOWIE h. ŁABĘDŹ, według odwiecznej tradycyi, pochodzić mają od głośnego komesa Piotra Włostowicza, żyjącego za Krzywoustego, którego posiadłości rozciągały się pod Wrocławiem, gdzie się też znajdują główne jego fundacye, a w ich liczbie kościół Św. Wincentego, w którym tak on, jako też jego małżonka pochowani zostali.

Pozostawiając na boku to ich pochodzenie od komesa Piotra, którego rzecz prosta dzisiaj udowodnić dokumentami się nie da, musimy przyjąć za pewnik, że protoplasta ich otrzymał bardzo znaczną przestrzeń ziemi, w okolicy bagnistej i lesistej, na wschód od Opoczna, a na północ i wschód posiadłości Odrowążów, na której powstały liczne włości, od których większość członków tego rodu przybrała z czasem nazwiska, dając początek nowym domom. Ród ten posiadał również znaczne dobra na Kujawach, wspominane często w działach z XIV-go i XV-go wieku.

Herb Łabędź.

Głowa tego rodu, a zarazem właściciel tych posiadłości, musiał w epoce tworzenia się herbów w Polsce, nosić nazwę lub przezwisko Łabędzia i stąd na tarczy herbowej, w miejsce dawnego znaku rodowego, zamieścił ptaka, nazwę tę noszącego, a ród nazywał się Łabędziami. Pisali się oni z Wielkiego Skrzynna, dzisiaj Skrzyńska, wsi leżącej w środku ich posiadłości, chociaż zamek obronny, w którym prawdopodobnie zamieszkiwał najstarszy z rodu, zwał się Damujowicami i leżał niedaleko Opoczna, obok Wygnanowa, gdzie wznosił się też kościół. Tak zamek jako też i kościół dawno już nie istnieją, ale miejscowość ta zwie się dotąd Zameczkiem. Na wielkim tym obszarze ziemi zachował sobie książę gród, a raczej założył na skraju jego nowy gród, nazwany Nowym Skrzynnem, dziś Skrzynno. Zamek (castellum) Skrzyn, jako książęcy, wymieniony 1136 r. w bulli papieskiej, opisującej dochody arcybiskupstwa gnieźnieńskiego. Biskup poznański dostaje wolności od książąt mazowieckich dla wsi swoich w okręgu skrzyńskim, 1231 i 1234 r. W 1288 r. ks. Przemyśl nabył od biskupa poznańskiego zamianą wieś targową Skrzynno z przyległemi wsiami i zamienił je na Wyszogród, z ks. Mściwojem pomorskim, a 1308 r. część Skrzynna nadał Łokietek Cystersom sulejowskim, którzy odtąd razem z Duninami, są patronami kościoła tamtejszego (KWP.).

Przydomek Dunin pojawia się późno, bo dopiero w XV-m wieku i to z początku tylko w jednej gałęzi tego rodu. Powstał on z przekręconego w ówczesnym języku imienia Dominik, które nosił zmarły 1418 r. podkanclerzy koronny Dominik, syn Andrzeja ze Skrzynna, zwany i pisany zawsze Dominem v. Doninem, a które nosiło po nim kilku bliższych krewnych. Z czasem imię to w usta-

lonej formie Dunin, łącząc je z tradycyą duńskiego pochodzenia przodka swego, przyjął w XVI-m wieku za przydomek cały ród Łabędziców. Niektóre ze składających go domów utworzyły sobie z przydomku tego nazwisko, pisząc się Duninami z Wielkiego Skrzynna, a czasem dodając inne wsie posiadane, jak Duninowie z Ujazdu, z Prawkowic i t. d.

Komes Mikołaj de Skrzyn, jedyny patron kościoła w Skrzynnie (dziś Skrzyńsko), przedstawił w 1301 r. na plebana ks. Piotra, którego arcybiskup Jakób Świnka potwierdził (Kor.). Bracia: Mieczsław, Stanisław z synem Dersławem i Adam, dziedzice Koniecka v. Konojecka, w brzeskiem, procesowali biskupa włocławskiego, o wsie Cieleszyce i Sędziszową Niwę, które stryj ich Krzesław sprzedał był biskupowi, za 60 grzyw., żeby się wykupić z niewoli. Biskup dopłaca im 30 grzywien i dostaje w 1326 r. pokwitowanie (Rz. M.). Ten Mieczsław z Koniecka, stolnik brzeski, świadczy 1339 r. w procesie przeciw Krzyżakom (Lites.). Koniecko jest jeszcze w XV wieku w ręku Łabędziców z Krajowa i Modliszowic i Łabędziców Zbożeńskich. Bracia Wszebor i Borzywoj są dziedzicami Woli pod Klwowem, której dziesięciny nabył zamianą pleban z Drzewicy w 1338 r. Woli Krzesławowej (dziś Krzesławice pod Smogorzowem), był wtedy dziedzicem Włodzimierz. W 1354 r. w Radomiu uczynili między sobą dział dóbr dziedzicznych bracia stryjeczni: Pietrasz, syn Krystyna z Damujowic, Mieczsław i Włodzimierz, synowie Włodzimierza ze Smogorzowa i Mszczuj i Krzczonek, synowie Ottona, zwanego Rzeczoni ze Skrzynna. Pietrasz wziął na swój udział Damujowice (inaczej Wygnanów) z dwoma Wolami, Trzebinią i Krzczonowem, Ruskowicze całe i połowę Przystałowic, w ziemi sandomierskiej (powiecie opoczyńskim), a na Kujawach połowę Lubzina i Potułowa (w powiecie radziejowskim). Mieczsław i Włodzimierz wzięli Smogorzów, Sokolniki, Rusinów i Wolę, zwaną Krzesławice, w opoczyńskiem, a na Kujawach drugą połowę Lubzina i Potułowa, a razem z Pietraszem, biorą połowę prawa patronatu kościoła w Piotrkowie na Kujawach, z części uposażonej wsią Palczew. Mszczuj i Krzczonek dostali połowę Skrzynna i Brzezinki całe, w opoczyńskiem, a na Kujawach całą wieś Piotrków, z wszelkiemi pożytkami i z połową jeziora Świency i połowę prawa patronatu kościoła w tymże Piotrkowie, z części uposażonej częścią tejże wsi (KDM. III). W 1374 r. nadała królowa Elżbieta braciom rodzonym, Włodzimierzowi i Mieczsławowi ze Smogorzowa, prawo szredzkie dla Smogorzowa i innych wsi do nich należących (Ibid.).

Bliskim jakimś krewnym ich być musiał Dersław ze Stogniewic, stolnik krakowski w latach 1336—1370, po którym Stogniewice odziedziczył Mieczsław ze Smogorzowa. Syn prawdopodobnie tego Mieczsława, także Mieczsław, często od 1381 r. w aktach krakowskich wspominany, sprzedał 1389 r. Stogniewice. Sandowi z Mikułowic (St. Pr. P. P. VII, VIII). W 1394 r. obdarzony przez króla suknem i pieniędzmi (Rej. Podskarb.). W 1405 r. Mieczsław ze Smogorzowa, chorąży kujawski, z synami, Krystynem i innymi, odsądzony wyrokiem komisarzy królewskich, w procesie z biskupem płockim, od wsi Zgłowiączki, ale biskup ma im za pretensye zapłacić 150 grzyw. (KM.). Zgłowiączka, wieś parafialna i Smogorzów w tejże parafii, leżą w powiecie brzeskim. Z zupełną jednak pewnością sądzić można, że Smogorzów kujawski był także w ręku Łabędziców sandomierskich i przez nich pewno założony i ten Mieczsław tu należy.

Mieczsław ze Smogorzowa nabył 1415 r. części Skrzyńska, od Anny ze Smogorzowa, wdowy po Warcisławie z Gotartowic, kasztelanie żarnowskim (Inscr.

Radom. I f. 24). Ta Anna, zapewne córka lub wnuczka Włodzimierza z 1354 r., ma ustąpić z połowy zamku w Smogorzowie i połowy wsi Smogorzowa, Rusinowa i Zawady Stanisławowi z Daleszowa w 1411 r. (Akta Radom.).

Mikołaj ze Smogorzowa ręczył w 1420 r. za Powałą z Taczowa (A. Radoms.). Ten to pewno Mikołaj, syn Mieczsława, o ktorym Długosz pisze, że zginął w 1431 r. pod Kopestrzynem (właściwie 1432 r.). Po Mieczsławie prawdopodobnie idą Duninowie Wąsowiczowie i Duninowie Lipscy. Goworek ze Smogorzowa zapisał 100 grzyw. na tej wsi Mściszkowi ze Smogorzowa w 1432 r., a Mściszek na tej sumie zabezpieczył 80 grzyw. posagu i wiana żonie Elżbiecie, w 1443 roku (Rad. Inscr. I f. 109 i 155).

Jan i bratanek jego Dersław, dziedziczyli 1462 r. na Smogorzowie i Krzesławicach. Jan ze Smogorzowa zabezpieczył posag żonie Krzychnie 1451 r. Dersław ze Smogorzowa, z przezwiskiem *Wąs*, zabezpieczył posag żonie Małgorzacie w 1473 r. Był on starostą radomskim 1489 r. i podkomorzym nadwornym koronnym, a potomstwo jego już *Wąsowiczami* się zwało (Rad. Inscr. Decr. V f. 144; Inscr. I f. 237 i 510; III f. 7 i 62).

Jan, pleban w Falkowie, Piotr, Stanisław i Andrzej z Lipy, dopełnili działu dóbr 1447 r. Stanisław wziął połowę Lipy, a trzej inni Smogorzów, Zawadę i drugą połowę Lipy. Stanisław pisał się *Lipskim* ze Smogorzowa i dał początek temu domowi (Rad. Inscr. Decr. IV f. 41 i 99). Brat jego Andrzej sprzedał mu udział swój majątkowy w 1448 r.

Mieczsław, podkomorzy kujawski 1394 r., jest prawdopodobnie protoplastą *Borkowskich*, z których Piotr z Borkowic, brat Krystyna i Andrzeja, wyraźnie nazwany w 1412 r. synem podkomorzego (patrz *Borkowscy*).

Mieczsław z Wistki, zabezpieczył 1425 r. żonie Dorocie 200 grzyw. posagu i wiana (Inscr. Radom. I f. 69), a 1430 r. sprzedał Modliszowice i Proczwin za 1,000 grzywien, Andrzejowi z Woli, podkomorzemu kujawskiemu.

Wymieniony w akcie z 1354 r. Piotr z Damujowic, obecny 1368 roku w Skrzyńsku, w orszaku królewskim i w Radomiu 1374 r. (KDM.). Potomkowie jego sprzedali widocznie Damujowice, alias Wygnanów, Mszczujowi, staroście opoczyńskiemu, a utrzymali się przy Krzczonowie i nabytych Strzeszkowicach i Karwicach. Ten ostatni majątek nabył w 1407 r. od Piotra z Siedlcza Krzesław z Damujowic, pewnie syn Piotra. Jan z Krzczonowa, z bratankiem Stanisławem, spłaca bratowę Annę Mikołajową z Zagorzyna, 1411 r., a Piotr z Krzczonowa sprzedał 1426 r. swój dział tamże, za 250 grzyw. Doninowi z Krajowa. Bracia Jan, Andrzej, Włodek i Krystyn, pewnie synowie Krzesława, nabywcy Karwic, zeznają dział dóbr swych w Opocznie 1423 r. Jan bierze Strzeszkowice, Andrzej i Włodek po połowie Trzebini, a Krzysztof pół Karwic i pół Popław. Od nich idą *Strzeszkowscy i Karwiccy.*

Potomkiem Mszczuja, syna Ottona ze Skrzynna z 1354 r., był Mszczuj z Wielkiego Skrzynna, starosta opoczyński 1438 r., który odznaczył się 1410 r. pod Grunwaldem, 1412 r. na turnieju w Budzie, a 1428 r. w Nowogrodzie z Witoldem (Dług.). Sprzedał on w 1413 r. Rozwady, Brzezinki, Wywóz, Wolicę, Skrzyńsko i Lipnę za 2,000 grzyw. Szafrańcowi, z prawem odkupu w ciągu dwóch lat (Inscr. Decr. Radom. II f. 57). W 1418 r. zapisał żonie Jadwidze 1,000 grzywien szerokich groszy pragskich, na całej swej części Wielkiego Skrzynna (Inscr. Ra-

dom. I f. 29). Był właścicielem dóbr Kwassicze na Morawach, które zrezygnował przed 1423 r. Piotrowi ze Strasznicy (Cod. Ep. Vit.). W 1428 r. jest z Witoldem w Grodnie; 1439 r. nabył Niekłań Wielki i Odrowąż Mały od Strasza; 1443 r. sprzedał Serafinowi Kobierzyn pod Krakowem, kamienicę przy ulicy św. Andrzeja w Krakowie i młyn na Prądniku (Zap. Zs. Krak. 5 f. 174 i 379). W 1443 r. należy do opieki nad Bartoszem Duninem z Mydlnik (Ibid. f. 863; Hel. II. 3309). W 1445 r. fundował kościół w Gielniowie (Kor.) i zastawił zamek Berwald z przyległemi wsiami za 3,000 zł. węg. Włodkowi i Katarzynie ze Skrzynna (Bibl. Zam. Dypl.; Zap. Zs. Krak. 6 f. 297, 298). Wdowa po nim, widocznie druga żona, Anna, której poprzednio oprawił 3,000 grzyw. posagu i wiana, 2-o v. Piotrowa z Dzibałtowa 1446 r., prowadzi procesy i układy z synem Janem (Zap. Zs. Krak. 6 f. 713 i 785). Synowie jego: Jan zwany Mszczuj i Tomasz, podzielili się dobrami ojczystemi w 1453 r. Jan wziął zamek Damujowice, Wygnanów, Skrzynno Wielkie, Lipnę, Żelazowicę i połowę starostwa opoczyńskiego, a Tomasz — Gielniów, Brzezinki, Wywóz, Gałki, Rozwady i drugą połowę starostwa, a obaj wspólnie mają wyposażyć siostrę Małgorzatę (Rad. Decr. Inscr. IV f. 269).

Jan Mszczuj, podpisał 1439 r. konfederacyę Spytka z Melsztyna, 1450 r. sprzedał część Końskich Jakóbowi z Grabowej, 1453 r. zabezpieczył 460 grzyw. posagu i wiana żonie Jadwidze, na części Wielkiego Skrzynna i na Lipnie, w 1460 roku nazwany *Skrzyńskim*. Wdowa po nim Jadwiga, kwituje z 200 zł. węg. dworzanina jego Jana z Pąchowa 1461 r. Dzieci jego: Jan z Damujowic i Anna nabyli Trzebinię w 1462 r. Od tego Jana poszli *Damujowscy* (Rad. Inscr. I f. 239; Opocz. Decr. 1 f. 192; II f. 485; Zap. Zs. Krak. 11 f. 356).

Tomasz z Brzezinek, drugi syn Mszczuja, z żony Zuzanny, zostawił trzech synów: Jana, Mszczuja i Mikołaja. Wdowa po nim wyszła 2-o v. za Jana z Nieznamirowic, który kwituje w 1466 r. Eustachego ze Sprowy z 400 grzyw. jej posagu i wiana, spłaconych z zastawu starostwa opoczyńskiego i zeznaje, że te pieniądze mają po jej śmierci przejść na dzieci Tomasza. Resztę zastawnej sumy 750 zł. węg. spłacił w 1466 r. Eustachy ze Sprowy de rąk Piotra Dunina z Morawian, podkomorzego sandomierskiego, opiekuna tych dzieci. Mszczuj i Mikołaj podzielili się w 1482 r. dobrami ojczystemi i Mszczuj wziął Brzezinki, Rozwady i połowę Gielniowa (Opocz. Decr. I f. 177 i II f. 684). Po nich idą *Duninowie - Brzezińscy*, z których Mikołaj był w 1508 r. dziedzicem miasta Gielniowa i wsi: Brzezinek, Wywozu, Rozwad i Gałek. Po tym zapewne Mszczuju wdowa Anna, posesorka części Wielkiego Skrzynna, Krzyszkowic i Mechnina w 1508 roku (Paw.).

Tej gałęzi rodu bliskim był zdaje się Włodek ze Skrzynna, mający częste sprawy w Krakowie 1435 r. O rozbojach tak jego, jako też żony Katarzyny, syna Włodka i brata lub drugiego syna Borzywoja, szeroko rozpowiada Długosz w latach 1451, 1457, 1460 i 1462. W 1445 r. wziął on wspólnie z żoną zamek Berwald z przyległemi wsiami, za 3,000 zł. węg. od Mszczuja ze Skrzynna, starosty opoczyńskiego (Bibl. Zam. Dypl.; Zap. Zs. Krak. 6 f. 297 i 298). Należał do buntu Spytka z Melsztyna, bo w 1440 r. chce się oczyszczać z zarzutu zdrady w sądzie krakowskim, w którym jeszcze 1466 r. ma różne procesa.

Od Krystyna lub Ottona z 1354 r. idą *Lubzińscy* v. *Lupsińscy* na Kujawach, z których Włodek z Lupsina, wraz z Krzesławem z Dowierzyna, jako przed-

stawiciele rodu Łabędziców, podpisali przyrzeczenie ziemi brzeskiej dane Jagielle 1433 r., obioru królem jednego z jego synów (Rz. M.).

Żyjący w początkach XV-go wieku Stanisław ze Zborzenny (v. Zbożenny), zabezpieczył w 1414 r. na Drążnie, synowi Mikołajowi, posag jego matki Anny. Z drugiej żony Małgorzaty, która w 1414 r. nabyła od swych krewnych Maleszowę za 300 grzyw. (Inscr. Radom. I f. 21), zostawił synów: Pawła, Dersława i Andrzeja. Po śmierci Pawła, pozostali bracia podzielili się w 1444 r. jego dobrami. Mikołaj, dziedzic Sulgostowa, wziął dobra na Kujawach, Koniecko i Chromą Wolę, a Dersław i Andrzej, zostali dziedzicami całej Zbożenny, Wydrzyna, Glicz i Zborowa z patronatem kościoła.

Dersław zabezpieczył posag żonie Małgorzacie 1437 r., a sprzedał Maleszowę 1445 r. Andrzejowi Łabędzicowi z Goździkowa. Potomstwo Dersława i Andrzeja nazwało się *Zborzeńskimi*, a dziedziczyło także na Zdunkowie, Janikowie, Brogowej, Nawodzicach i innych majątkach (Rad. Inscr. Decr. II f. 67; Rad. Inscr. I f. 129 i 203).

Brat ich Mikołaj, dziedzic na Sulgostowie, wziął w 1447 r. od brata swego Dersława ze Zbożenny w zastaw część tej wsi. Synowie jego: Jan, Paweł i Stanisław, dziedzice Sulgostowa, procesują w 1463 r. krewnych swoich Wolskich. Z nich:

Jan, zwący się już *Sulgostowskim*, właściciel Drążna, zabezpieczył posag żonie Małgorzacie 1498 r.

Paweł, także *Sulgostowski*, dziedziczący na Sulgostowie, zabezpieczył 1485 r. posag żonie, Barbarze Boglewskiej, wojewodziance mazowieckiej (Rad. Decr. Inscr. IV f. 15; V f. 313; VII f. 695 i Rad. Inscr. I f. 603 i 656).

Stanisław, syn Mikołaja z Sulgostowa, dziedziczył na Rzuchowie (dzisiaj Rdzuchów), leżącym obok Sulgostowa i przezwał się *Rzuchowskim*. Pozostawił on z żony Małgorzaty synów czterech: Jakóba, Baltazara, Piotra i Serafina. Trzej z nich, za wyłączeniem Piotra, dopełnili działu Rzuchowa w 1499 r., a Serafin, zwący się także *Rzuchowskim*, dopełnił w 1532 r. z Janem Sulgostowskim, podziału Sulgostowa, Jelonka, Huczyna, Drążna i Kadzi (Rad. Inscr. Decr. VII f. 706 i Rad. Inscr. IV f. 3).

Włodek z Goździkowa, cześnik brzeski, zastawił część Sadów Andrzejowi z Rudy 1414 r. (Akta Radom.). Jan, 1420 r. w Luboczy (Kod. Mog.). Andrzej na uniwersytecie krakowskim 1412 r. Ten sam zapewne Andrzej z Goździkowa, starosta radomski, zabezpieczył 1437 r. posag żonie Elżbiecie. Dzieci jego: Andrzej, Jan, Piotr i Zofia i brat tychże stryjeczny, Włodek z Goździkowa, wypuścili w 1453 r. swój majątek w dzierżawę stryjowi swemu Dobkowi, także z Goździkowa, a to w obecności stryjów swoich: Andrzeja z Modliszowic, podkomorzego kujawskiego, Mikołaja z Sulgostowa, Piotra z Przystałowic, Jana Missopada z Konina i Dobrogosta z Odrzywołu (ten ostatni nie stryjem, ale wujem ich tylko być mógł). Synowie starosty zwali się *Łabędziami*, a potomkowie ich przybrali nazwisko *Goździkowskich*. W 1444 r. Andrzej Łabancz z Goździkowa, nabył od Abrahama, byłego właściciela Ujazdu, Pawłów i Wolę za 1,000 grzyw., a w 1445 r. Maleszowę od braci Zborzeńskich. Wnuk jego Jan Łabędź, był podstolim koronnym 1509 r. (Rad. Inscr. Decr. IV f. 291; Rad. Inscr. I f. 133, 165 i 203).

Adam i Otto ze Skrzynna 1377 r. w orszaku ks. Ziemowita w Rawie. W tymże dokumencie wymieniony Mieczsław, starosta rawski, którego także mam

za Łabędzia (Rz. M.). Stanisław ze Skrzynna, kanonik krakowski, umarł 1372 r. (Kal. Kr.). Ten sam pewno, choć nazwany Janem, kapelan królewski, posłany przez chorego króla z Koprzywnicy do Płocka 1370 r. (Kron. J. z Czarnkowa). Warsz ze Skrzynna, notariusz królewski 1363 r. Warsz i Mancina, dziedzice Wielkiego Skrzynna, przedstawili w 1385 r. arcybiskupowi na plebana w Wielkim Skrzynnie Jana, plebana z Żarnowa (Kor.).

Mancina, syn Dersława ze Skrzynna, zamienił z biskupem krakowskim 1389 r. część swej wsi Białej pod Lelowem, na Żychorzyn i Bieliny, bliższe jego dziedzictwa (KKK.). Męcinowie dziedziczyli potem na Przysusze i Smardzowie. Warsz, który się pisał także z Kościelnik i Przecławic, ożeniony był drugi raz, już 1384 r. z Nastką Imramówną z Rogowa, 1-o v. Michałową z Przecławic, która jako wdowa, układa się 1399 r. z bratem pierwszego męża. Synowie jego: Warsz i Mikołaj, procesują się z siostrą macochy 1399 i 1400 r. (St. Pr. P. P. VIII i Ter. Crac. Lib. Nov. 1 f. 204). Rafał, syn Warsza ze Skrzynna, nabył 1412 r. za 100 grzyw. Ruszkowice, od Jakóba ze Świdna (Inscr. Rad. 1 f. 13).

Rafał z Wielkiego Skrzynna, syn Mikołaja z Małego Bukówna (wnuk może Warsza), zmarły między 1470 a 1475 r., pozostawił synów: Jana, Feliksa i Rafała. Ten to pewnie Rafał *Skrzyński*, podpisał konfederacyę Spytka z Melsztyna 1439 r. Jan, zastawił grunta w Wielkim Skrzynnie 1475 r., a 1482 r. oprawił żonie Katarzynie 140 grzyw. posagu i wiana, na połowie dóbr swych, jakie mu w działach z braćmi przypadną w Skrzyńsku, Mechlinie, Krzyszkowicach i Ruszkowicach. Rafał współdziedzic tychże dóbr, żonaty z Anną z Bukówna 1487 r., której zabezpieczył 200 grzyw. posagu i wiana 1489 r.; miał z niej synów: Mikołaja, Feliksa i Jana 1517 r. i córkę Jadwigę za Andrzejem Bostowskim 1520 r. (Rad. Inscr. Decr. VI f. 24 i 250; VII f. 157 i 771; IX f. 95 i 329; III f. 607; Inscr. I f. 576 i 631). Od nich prawdopodobnie idą *Skrzyńscy.*

Bliską ich jest linia nosząca przezwisko *Bland* zapewne *Błąd.* Mikołaj Bland ze Skrzynna, oprawił 1410 r. żonie Katarzynie, 200 grzyw. posagu i wiana, na Kozłowym lesie (Inscr. Rad. I f. 2). W 1419 r. Mikołaj Bland z bratem Rafałem ze Skrzynna i Jan z Goliny (i Janikowa), zawarli układ wieczysty z Rafałem i braćmi (Męcinami) z Przysuchy, o prawo patronatu kościoła w Wielkim Skrzynnie (Skrzyńsku) (Ibid. I f. 63). W 1421 r. ma spór graniczny z Mszczujem ze Skrzynna, a 1424 r. żona jego, widocznie druga, Kenna Powałówna z Taczowa, zwalnia brata z procesu o spadek (Akta Radom.). Z synów jego: Jan 1431 r., a Rafał 1441 r. byli na uniwersytecie krakowskim, a wszyscy czterej, t. j. Rafał, pleban magnuszewski, Jan, Stanisław i Sylwester (Lassota), dopełnili działu części swej w W. Skrzynnie 1453 r. (Rad. Inscr. Decr. IV f. 277 i 279).

Jan był 1443 r. pisarzem Jana z Czyżowa, kasztelana krakowskiego i do 1449 r. często przebywa na Rusi halickiej.

Rafał był kanonikiem katedralnym lwowskim 1447 r. (AGZ. XIV).

Sylwester, zabezpieczył 1460 r. żonie Elżbiecie, 140 grzyw. posagu i wiana, na Kozłowym lesie, którą to oprawę wdowa po nim odstąpiła 1486 r. Dersławowi ze Smogorzowa (Inscr. Radom. I f. 318 i 601).

Stanisław pożyczył 40 grzyw. Stanisławowi Lipskiemu 1449 r., a 60 grzyw. Dominikowi z Kazanowa 1466 r. (Akta Radom.). Stanisław Bland z Wielkiego

Skrzynna zabezpieczył 1483 r. żonie Annie, 200 grzyw. posagu i wiana (Inscr. Radom. I f. 585).

Wszystkie powyżej wymienione linie rodu Łabędziców, tak jak i liczne inne, o których pod nazwiskami ich mowa będzie, przez cały prawie wiek XV-ty, a niektóre i dłużej, nie używały nazwy *Dunin*, ani jako imienia, ani jako przydomku. Przybrały go one dopiero w późniejszych czasach, za przykładem jednej z głównych gałęzi, u której najpierw jako imię własne, tę nazwę spotykamy, t. j. gałęzi z Krajowa i Prawkowic.

W latach 1388 — 1400 w aktach krakowskich spotykamy Krystyna ze Skrzynna, który wraz z niewymienionymi z imion braćmi, procesuje się z krewnymi swymi po matce, o dobra Prawkowice i Goworzów. Matką tych braci była córka Zbigniewa Zadorzyca z Brzezia i Wielgomłynów. Krystyn wyprocesował widocznie Prawkowice i dał początek linii Duninów, piszących się z Prawkowic i Ujazdu, a także bez dodatku żadnego, o których niżej. Braćmi jego musieli być: Andrzej z Krajowa i pierwszy znany w tym rodzie Donin, podkanclerzy koronny. O imieniu jego dowiadujemy się z bulli Papieskiej, nazywającej go Dominikiem, synem Andrzeja ze Skrzynna (Theiner II). Jako Donyn de Vylka (Wólka), kanonik sandomierski i włocławski, pleban kłodawski, wpisany 1400 r. w album uniwersytetu krakowskiego. W 1410 r. poseł do Pragi, protonotaryusz królewski, kustosz sandomierski, kanonik krakowski, 1413 r. podkanclerzy koronny, proboszcz św. Floryana w Krakowie, 1414 r. protonotaryusz apostolski, kandydat na biskupstwo poznańskie, 1415 r. dziekan katedralny krakowski, kanonik gnieźnieński, włocławski, poznański, kruszwicki, zmarł 22-go Lipca 1418 r. (Kal. Krak.). Pieczęć jego przywieszona do dokumentu Witolda z 1414 r., a opisana w transumpcie arcybiskupa rygskiego, przedstawia Łabędzia (Cod. Ep. Vit.). Znaczna i niepospolita to była osobistość, to też gdy go oczerniono w Rzymie, król gorąco bierze go w obronę w listach do Ojca Świętego i kardynałów 1418 r. (Ibid.).

Brat podkanclerzego Andrzej z Krajowa i Woli Wrzeszczowskiej, piszący się niekiedy Andrzejem Doninem, a najczęściej tylko Doninem, podkomorzy brzeski kujawski 1412 r., zamienił 1410 r. część swą Ninkowa na Dembiny i Wesołą i dopłacił 80 grzyw. Pietraszowi z Ninkowa, a 1418 r. ustąpił młyn swój w Goławinie, w ziemi mazowieckiej, Stanisławowi ze Zbożenny (Inscr. Radom. I f. 2 i 59). W 1430 r. nabył Modliszewice i Proczwin, za 1,000 grzyw. od Mieczsława z Wistki. Ożeniony po raz drugi z Katarzyną Zakliczanką z Międzygórza, kanclerzanką koronną, pozwał 1430 r. szwagra Jana, o 210 grzyw. za wyprawę siostry (Helc. II. 2304). W 1430 r. zabezpieczył żonie 400 grzywien posagu i wiana na dobrach, które mu działem przypadną, przyrzekając przenieść tę oprawę na dobra kujawskie, jeżeli takowe w działach dostanie (Inscr. Radom. I f. 106). W 1433 r. podpisał jako Andrzej z Konojecka (Koniecka), przyrzeczenie ziemi brzeskiej, dane Jagielle, obioru jego syna królem (Rz. M.). W 1437 r. ponowił zapis żonie na całym majątku i wkrótce umarł. Synów jego z pierwszej żony zostało siedmiu: Mikołaj, Piotr, Andrzej, Jan, Paweł, Stanisław i Donin; a z drugiej jeden Bartosz. Ten ostatni po matce dziedzic Mydlnik i Rząski pod Krakowem, jest w 1443 r. pod opieką Mszczuja ze Skrzynna, który dobra te wydzierżawia na cztery lata za 217 grzywien. W 1447 r. odbiera opiekę nad nim Duninowi z Prawkowic, Krzesław z Kurozwęk, bo przyrzekł większy czynsz z dóbr płacić, a w następnym roku

obejmuje ją znów Grot z Jankowic (Zap. Krak. 10 f. 865; Helc. II. 3309 i 3337). Bartosz umarł zdaje się nie doszedłszy pełnoletności.

Mikołaj, przezwany Szpotem i pisany czasem Duninem z Krajowa, Woli Wrzeszczowskiej i Pilczycy, chorąży sandomierski 1455 r., zmarły 1482 r., jest protoplastą *Duninów Szpotów.*

Piotr, jako Piotr Dunin z Krajowa, zapisał się na uniwersytet krakowski 1414 r., przezwany potem Piotrem Cieślą (Czeszla), kanonik krakowski 1442 r. i kantor wiślicki 1453 r., umarł przed 1464 r., a spadek po nim idzie na sześć głów. Przy działach tych Andrzej z Modliszewic, Paweł z Miączyna, Stanisław z Sobowin, czterej synowie Jana z Krajowa i czterej synowie Donina z Grabowej, zobowiązują się wydzielić część w Koniecku, w brzeskiem i całą szostą część spadku po Piotrze, Mikołajowi Szpotowi 1464 r. (Akta Radom.).

Andrzej z Modliszewic, podkomorzy brzeski 1449 r., wraz z bratem Janem Prymusem, pokwitował 1460 r. Andrzeja z Gościszewic ze 111 zł. węg., po zmarłej ich siostrze Jadwidze z Jemielna, a 1464 r. z wymienionymi wyżej braćmi i bratankami, kasują dawne zapisy w aktach piotrkowskich i radomskich zeznane, tyczące się Dembin (Akta Radom.). Od niego idą *Duninowie Modliszewscy.*

Jan, dziedzic Krajowa, przezwany *Primus*, żonaty z Anną, która w 1444 r. procesuje Jachnę o Miedznę, Koliszowy i Stawice (Akta Radom.), a jako wdowa z synami: Janem, Mikołajem, Andrzejem i Pawłem, procesuje 1461 r. Mikołaja Szpota (Inscr. Decr. Radom. IV f. 325 i 397; V. f. 115; Opocz. Decr. II f. 605).

Mikołaj, syn Jana Prymusa, był 1458 r. na uniwersytecie krakowskim, umarł biskupem przemyskim 1498 r. Po braciach jego poszli *Prymusowie i Krajewscy*, a jedna tylko gałąź, jak się zdaje, Duninami się nazwała.

Paweł z Miączyna sprzedał 1464 r. część Dembin, odziedziczoną po bracie kanoniku, Stanisławowi z Jastrzębia. Stanisław z Krajowa 1449 r., z Sobowin 1464 r., wziął w 1449 r. w zastaw część Lusziny (Głuszyny?) od Borzuja z Klwowa, a 1464 r. bierze spadek po bracie Piotrze, kanoniku. On to może był dziedzicem Jastrzębia 1464 r. i protoplastą *Jastrzębskich.*

Donin z Krajowa, siódmy syn podkomorzego kujawskiego Andrzeja, pisał się 1425 r. ze Strawczyna. W 1428 r. nabył za 50 grzyw. Grabowę od Jana z Rzuchowa (Inscr. Radom. I f. 99), 1450 r. za 600 grzyw. połowę Rusinowa, od Mikołaja Pieczonki, a 1453 r. drugą połowę za 800 grzyw. od Stanisława ze Smogorzowa. Synów jego było czterech: Jan, Donin, Mszczuj i Krzczon (czyli Krystyn), piszących się z Grabowy. Dopełnili oni działu dóbr w 1466 r. Jan wziął Strawczyn i Niedźwiedź, w powiecie chęcińskim, a trzej inni Grabowę i Rusinów. W 1473 r. znowu Donin, Mszczuj i Krystyn, dopełnili działu dóbr. Donin wziął Broniów, a dwaj następni Grabowę i Rusinów. W 1484 r. przy nowym podziale między Mszczujem i Krystynem, ten ostatni wziął dla siebie Rusinów, a pierwszy Grabowę (Opocz. Decr. II f. 449; Rad. Inscr. Decr. IV f. 729 i 772; VI f. 177 i 450; Rad. Inscr. I f. 228 i 242). Potomstwo Jana na Strawczynie przezwało się *Duninami.* Syn jego Mikołaj Donin 1508 r., a może wnukowie, Jakób i Jan Duninowie, dziedziczyli 1540 r. na tymże majątku (Paw.).

Mszczuj, syn Donina, oprócz Grabowy musiał być właścicielem Przystałowic, albo też Grabowę na Przystałowice zamienił z Dersławem Wąsowiczem, gdyż

synowie jego: Zbigniew, Bernard i Jan, pisali się *Przystałowskimi* z Przystałowic. Zbigniew z Przystałowic, syn Mszczuja, w 1518 r. Bernard Przystałowski, syn niegdy Mszczuja, w 1523 r., a Jan z Przystałowic, syn Mszczuja, w 1526 r., zastawili grunta tamże Drzewickiemu (Radom. Inscr. Decr. IX f. 205 i 641; XI f. 213).

Krystyn, syn Donina, pozostał przy własności Rusinowa, do którego dołączył część Potworowa w 1493 r. Żonie Barbarze oprawił 300 grzyw. posagu i wiana na Rusinowie 1480 r. (Inscr. Radom. I f. 562). Synowie jego: Jan, Dunin, Mikołaj i Andrzej, zwali się *Rusinowskimi*. W 1518 r. podzielili się Rusinowem, a po jednym z nich Mikołaju, żonatym z Katarzyną Kaszowską, córką Jana, pozostało synów trzech: Sebastyan, Piotr i Jan, nad którymi ustanowił opiekę w 1526 roku (Radom. Inscr. IX f. 116 i 212; XI f. 235 i XIV f. 460; Decr. Inscr. I f. 674).

Krystyn, drugi brat, najstarszy pewno, Donina, podkanclerzego, w licznych znanych mi aktach, raz jeden tylko i to po śmierci wspomniany, nazwany Duninem. Pisał się zwykle ze Skrzynna, a następnie z Prawkowic. Wdowa po nim Katarzyna, zyskała 1424 r. na Wojtku z Wąborkowa, czwartą część połowy całego dziedzictwa w Bogucinach i Woli Boguckiej (Helc. II. 1960). Syn ich Piotr Dunin z Prawkowic i Morawian, jest protoplastą większej części licznie rozrodzonych *Duninów*. W 1437 r. zastawił część Śmiłowa Mikołajowi z Owczar, którą ojciec jego trzymał od Włodka (Zs. Krak. 11 f. 26). W 1447 r. ustąpił z opieki Bartosza Dunina (Helc. II).

Piotr, burgrabia krakowski 1459 r., podkomorzy sandomierski 1460 r., kasztelan sieradzki 1478 r., wojewoda kujawski 1481 r. W 1460 r. był marszałkiem nadwornym koronnym, a prawdopodobnie w roku następnym został hetmanem. Znakomity wojownik, dzielnie bił Krzyżaków. Starostą łęczyckim jest 1472 r., a malborskim 1478 r. Z żony, Wincentyny z Leżenic, pozostawił córki: Annę, żonę Jana Bochotnickiego z Oleśnicy 1497 r. i Elżbietę, wdowę po Pakoszu ze Zwoli 1505 r., oraz synów: Jana, Hieronima, Andrzeja, Jakóba i Piotra, których kwitują Nowomiejscy 1489 r., z szacunku otrzymanego za starostwo rawskie. Na wykupno starostwa dostała konsens królewski wojewodzina tegoż roku i wyrażono w nim, że obowiązki i urząd starosty ma objąć najstarszy syn Jan; jemu też matka odstąpiła prawa swe do tego starostwa 1494 r. (M. 14 f. 242, 306 i 330; 15 f. 210 i 17 f. 58; KM. 1489 r.). Ojciec ich wykupił także starostwo ryczywolskie, które w ich posiadaniu znajdujemy.

Andrzej, piszący się z Prawkowic, wspólnie z Hieronimem Leżeńskim otrzymał w 1513 r. konsens królewski, na odstąpienie starostwa ryczywolskiego Radomskiemu (M. 28 f. 84). W 1502 r. został chorążym sieradzkim, z którego urzędu rezygnował 1511 r. W tym ostatnim roku był podstarościm, a 1515 r. i poborcą sieradzkim. Następnie otrzymał starostwo bolesławskie, a 1518 r. i brzeźnickie. Umarł w 1522 r., a brat jego Jan wystawił mu nagrobek w katedrze krakowskiej (Star. Mon.). Był on po ojcu dziedzicem Morawian (M. 46 f. 7). Po jego śmierci królowa Bona chciała zająć starostwa, ale się król wymówił w liście do niej pisanym, że musi je oddać w długu bratu jego. Dostał zatem starostwo brzeźnickie i bolesławskie Piotr Dunin, dworzanin królewski, piszący się 1496 r. z Ujazdu, 1512 r. z Morawian, 1533 r. z Prawkowic, zmarły 1535 r., którego siostra, Katarzyna Paczołtowska, a zatem trzecia córka wojewody, kwitowała Krupkowę z Krakowa (Zs. Krak. 4 f. 34; 43 f. 814, 819; 44 f. 427).

Jakób z Ujazdu, pisał się 1505 r. z Rzeczycy (Radom. Inscr. Decr. VIII f. 9). Synowie jego: Wincenty i Stanisław procesują Leżeńskich 1531 r. (Ibid. XII f. 180). Wincentego córka Anna, wniosła Ujazd mężowi, Pawłowi Szczawińskiemu, kasztelanowi łęczyckiemu. Stanisław, kasztelan inowłodzki 1550 r. N., otrzymał starostwo pyzdrskie i konińskie 1518 r. Czy to nie Hieronim?

Sebastyan z Ujazdu, pisarz ziemski łęczycki 1556 r., żonaty z Barbarą Podlodowską, 1-o v. Gabryelową Giebułtowską, 2-o v. Janową Czajewską (Zs. Krak. 34 f. 177 i 1133; 49 f. 1145). Synem jego był zdaje się Grzegorz z Ujazdu, stolnik rawski 1618 r., kasztelan żarnowski 1642 r. W 1635 r. otrzymał konsens królewski, na odstąpienie małżonkom Wolskim wójtostwa w Serocku (M. 180 f. 418). Córka jego Barbara za Mikołajem Łaiszczewskim, kasztelanem sochaczewskim, zmarła 1645 r., ma nagrobek w Łowiczu, syn zaś Piotr, dziedzic Komorowa, dworzanin królewicza, a potem króla Władysława, zabezpieczył w 1629 r. żonie, Febronii Misiowskiej, 14,000 flor. posagu i wiana (Gr. Krak. 227 f. 1533). W 1633 r. dostał od króla młyn i grunta w starostwie krzepickiem (Obl. Krak. 57 f. 283; M. 180 f. 407). Orzelski pod 1573 r. wspomina o Krzysztofie, który zaślubił Annę Zajączkowską, ulubienicę Zygmunta Augusta (f. 75). W 1576 r. dziedziczyli: Stanisław na Ujezdzie i Zaosiu, Sebastyan, pisarz łęczycki, na Zaborowie, sukcesorowie Stanisława, kasztelana, na Starzycach i Łaziskach, Stanisław, syn niegdy Piotra, na Czekanowie, a Anna, wdowa po Wincentym, razem z Sebastyanem, pisarzem, na Nieborowie (Paw.). Czy nie od tego Stanisława idą *Duninowie-Koziccy*, piszący się z Czekanowa? Stanisław, syn Piotra, oskarżony przez Annę, wdowę po Wincentym, o wyrzucenie z dóbr Karczewa (Gr. Przed. 24 f. 437). Elżbieta, wdowa po Duninie z Raczkowic (Prawkowic?), z synami: Piotrem i Andrzejem, zapisała 1596 r. czynsz roczny z Morawian Wielkich i Małych, na szpital św. Jadwigi w Krakowie (Obl. Krak. 30 f. 82).

Wojciech, dworzanin królewski 1595 r. (Gr. Przed. 43 f. 455). Piotr żonaty 1590 r. z Barbarą, córką Michała Harnysza, rajcy warszawskiego (M. 135 f. 706). Anna Marya za Wacławem Kiełczewskim 1596 r. Barbara, za Łukaszem Komorowskim 1604 r. (Gr. Przed. 52 f. 673). Stanisław, Jan, Piotr, Seweryn i Sebastyan, mają sprawę karną z Kazanowskim 1612 r. (DW. 40 f. 405). Stanisław, syn Stanisława z Ujazdu, zastawia Młądz Glinieckiemu 1607 r. (DW. 34 f. 1442). Stanisław, cześnik liwski, wydzierżawił Sinołękę Dzierżanowskiemu 1616 r. (DW. 45 f. 1222). Córka jego Jadwiga, za Janem Sędziwojem Leżeńskim 1623 r. (Perp. Czers. 6 f. 589). Andrzej żonaty z Zofią Pierzchnicką 1620 r. (M. 166 f. 356). Mikołaj, podstarości zakroczymski 1636 r. Zygmunt żonaty z Małgorzatą 1635 r. (DW. 48 f. 2032). Kasper, pisarz kancelaryi koronnej 1626 r. (M. 173 f. 291), następnie dworzanin pokojowy królewski, został 1633 r. podczaszym liwskim. Umarł w 1644 r., w którym urząd ten otrzymał Piotr.

Piotr, Marcin i Łukasz, podczaszyce liwscy, z których ostatni jako poseł ziemi liwskiej, podpisał elekcyę Jana Kazimierza. Łukasza syn Marcin, chorąży pancerny 1687 r. Łukasz, żonaty 1688 r. z Anną Cieciszewską (Zap. Lub. 64 f. 634; 59 f. 400 i 63 f. 190). Otto, dworzanin królewski, pisał się z województwem rawskiem na elekcyę Jana Kazimierza. Umarł cześnikiem łęczyckim 1667 r. Syn jego, urodzony z Anny Jankowskiej, Stanisław, nabył 1699 r. część wsi Błogie od Małachowskich (Gr. Krak. 319 f. 3712). Adam, cześnik (przypuszczam cześnikiewicz)

łęczycki 1681 r. (Zap. Lub. 59 f. 798). Adam, cześnik wiski (?), podpisał w 1707 r. uchwały zjazdu lubelskiego. Otto, syn Adama, namiestnik w pieszej rocie Radziwiłła, hetmana litewskiego, 1676 r. (Obl. Biec. 68 f. 1672).

Jan Kasper, dziedzic Strawczyna i Niedźwiedzia 1530 r., a zatem idący z linii Doninów z Grabowej (potomkowie jego brata pisali się z Prawkowic), podstarości chęciński 1537 r., rządca i podstarości i vicesgerent grodzki krakowski, nabył od brata Jakóba, wszystkie jego wierzytelności w 1548 r. Wdowa po nim i córka Zbigniewa, zamężna za Stanisławem ze Strawczyna Gawrońskim, mają w 1551 r. sumę u Kmity z Woli. Ta córka procesuje 1563 r. stryja Jakóba, o ruchomości i klejnoty po ojcu (Zs. Krak. 1 f. 298; 25 f. 483, 493; Zap. Krak. 59 f. 530 i 1027; 60 f. 161; 62 f. 1164).

Jakób Dunin z Lisowa odstąpił 1548 r. bratu swe wierzytelności. W 1556 roku dworzanin królewski, ma dwór w Krakowie za Bernardynami. W 1565 r. zeznał zapis żonie, Katarzynie Charzewskiej, córce Mikołaja i tegoż roku dobra Lissów oddaje synom: Marcinowi, Mikołajowi, Sebastyanowi i Kasprowi (Zs. Krak. 14 f. 9; 16 f. 336; 27 f. 456; Zap. Krak. 85 f. 1 i 4).

Marcin, syn Jakóba, z żoną Zofią Złocką, zeznają cesyę w Krakowie 1564 r. (Zap. Krak. 83 f. 986).

Mikołaj, drugi syn Jakóba, zapisał 1571 r. żonie, Annie Wielkanockiej, 2,400 fl. posagu i wiana, darował część swoją Lissowa bratu Sebastyanowi, a żonie zapisał dożywocie 1579 r. Wdowa po nim Anna z synami: Stanisławem i Andrzejem, pozwała 1593 r. Jarockiego, a 1595 r. już 2-o v. Janowa Brzostowska, zrzeka się dożywocia swego na Borzyszowicach (Zs. Krak. 34 f. 2088, 2158; 46 f. 319 i 382; Zap. Krak. 111 f. 1320). Synowie obaj piszą się z Prawkowic, dziedzice Borzyszowic i Woli, częste mają sprawy w sądach krakowskich w latach 1591 — 1610. Wdowa po Stanisławie, Anna z Bąkowa, ceduje 1629 r. sumę 1,500 fl. zięciowi, a zięć ten, Jan Bętkowski, oprawia żonie Zofii 10,000 fl. posagu i wiana (Zap. Gr. Krak. 226 f. 696 i 699). Andrzeja syn Piotr Bazyli, pozwał Staszkowskie o Zarogów 1640 r. Ożeniony z Katarzyną z Opatkowic Janowską 1645 roku, która jako wdowa, w imieniu synów swoich, Remiana i Michała, pozwała w 1653 r. służbę Myszkowskiego, wojewody sandomierskiego, o zagrabienie ruchomości po zmarłym na morową zarazę dziadzie jej dzieci, ks. Sewerynie Duninie, z plebanii Michałowskiej, a w 1674 r. jest 2-o v. za Sebastyanem Czapskim (Obl. Krak. 65 f. 133; 70 f. 1134; 82 f, 493; Gr. Krak. 261 f. 59, 192).

Remian Dunin z Prawkowic sprzedał 1686 r. połowę Wólki Borzyszowskiej, a 1687 r. wraz z żoną, Maryanną z Różyc Trojanowych Różycką, zawiera umowę z Lanckorońskim (Gr. Krak. 306 f. 898; 307 f. 1523). Synowie ich: Adam i Marcin, zajęli w 1733 r. Gorzków po bracie stryjecznym Olbrachcie (Obl. Krak. 157 f. 745). Po tym Marcinie może i jego synu Józefie, dziedzicach Libidzy, sukcesorowie zaocznie sądzeni w Krakowie 1767 r. (Prot. Decr. Ter. Crac. 1 f. 80). Sukcesorem Remigiana i jego żony był także Paweł, który w 1793 r. procesuje się z Tomaszem Zielińskim.

Michał, drugi syn Piotra Bazylego, dziedzic Boryszowic i Woli, zabity 1684 r. przez Kazimierza Jedleckiego, z którym rodzina przeprowadza proces i kwituje go 1686 r. Wdowa po Michale, Elżbieta ze Zborowa, wyszła 2-o v. za Jana z Żelechowa Wrzeszcza. Dzieci ich: Franciszek, Józef, Olbracht, Piotr, Bernard,

Katarzyna, Maryanna i Barbara. Wszyscy pomarli bezdzietnie. Dłużej żył tylko Olbracht. Jan Olbracht, ożeniony 1-o v. z Aleksandrą Kurdwanowską, wdową po Władysławie Wiktorze 1718 r., a 2-o v. z Teresą Morsztynówną, stolnikówną bielską, 1727 r., która wyszła następnie 1733 r. za Stanisława Rylskiego. Nabył on w 1730 r. Gorzków, który jedyna pozostała po nim siostra i sukcesorka Barbara, wdowa po Wawrzyńcu Dąmbskim, odstąpiła Rylskiemu 1733 r. (Obl. Krak. 111 f. 2209 i 2225; Gr. Krak. 306 f. 2443; 318 f. 1522; 311 f. 1860; 343 f. 570; Induc. Rel. Biec. 232 f. 2621; Obl. Krak. 157 f. 1418 i 1577).

Sebastyan, trzeci syn Jakóba z Lissowa, nabył część Lissowa od brata Mikołaja w 1579 r. Żył jeszcze w 1595 r. Z synów jego: Stanisław z Prawkowic zapisał w 1601 r. żonie, Annie Dziewulskiej, 1600 fl. posagu i wiana. W 1610 r. układa się z bratem Marcinem. Marcin z Prawkowic, ożeniony 1610 r. z Katarzyną Jurkowiecką z Łubnej. Andrzej, występuje 1616 r. jako pełnomocnik brata Marcina. Aleksander, syn Marcina, kwitował wuja Jurkowieckiego 1650 r. (Zap. Krak. 150 f. 653, 655; 170 f. 1419 i 1439; Obl. Biec. 39 f. 870, 896; 41 f. 1618; 42 f. 23; 57 f. 231). Tu może należy Jan, żonaty z Dorotą z Grabowa 1643 r., któremu Dąmbski zabezpiecza 30,000 fl. na Szerzynach 1647 r. (Obl. Biec. 54 f. 81 i 55 f. 717).

Kasper, czwarty syn Jakóba z Lissowa, pozostawił małoletnie dzieci: Jakóba, Stanisława, Annę, Zofię i Krystynę, pod opieką stryjów 1587 r. Anna jest 1588 r. za Józefem Krzyżowskim (Zap. Krak. 134 f. 1050; Zs. Krak. 57 f. 708).

Dunin, dziedzic wsi Błogie w opoczyńskiem, 1508 r. (Paw.). Anna, córka Dobiesława, pisarza ziemskiego sandomierskiego, żona Borzuja Podlodowskiego w połowie XVI-go wieku. Krzysztof, syn Piotra i Barbary z Lissowskich, kanonik gnieźnieński i poznański 1549 r. (Ak. Kap. Pozn.). Jan Donat i Piotr 1551 r., a Hieronim, Mikołaj, Krzysztof i Stanisław 1585 r., obecni przy rozgraniczeniu Brzuzy i Idzikowic, w opoczyńskiem. Mikołaj z braćmi, dziedzic Węglan i Miedznej 1577 r, a Hieronim i Krzysztof Błogiego i Końskich Małych (Paw.). Jeden z tych Duninów, żonaty z Anną Dziaduską, pozostawił syna Stanisława, ożenionego z Krystyną Branecką, z której syn Filip, ur. 1621 r., proboszcz poznański, scholastyk kujawski, archidyakon gnieźnieński, zmarły 1671 r., zapisał bratu Kazimierzowi Trzebiatów, Trestę, Błogie i Końskie, z warunkiem ufundowania altaryi w Błogiem (Kor.).

Krzysztof, syn Hieronima, dziedzic Błogiego, ożeniony 1602 r. z Zofią Koniecpolską, wwiązaną w dożywocie wsi Maliszyce w opoczyńskiem, 1602 r., zostawił z niej synów: Jarosza, Wojciecha, żołnierza, ożenionego z Załuską, w 1651 r. jeszcze bezdzietnego, następnie wojskiego opoczyńskiego, zmarłego przed 1665 r., Andrzeja, Mikołaja, zmarłego przed 1651 r., Zofię, za Waleryanem Olszowskim, kasztelanem spicymirskim 1618 r., zmarłą 1630 r., Annę Janową Karwicką i Katarzynę, 1-o v. Potocką, 2-o v. Lesiowską 1651 r. (Pamiętnik o Koniecpolskich; Zap. Krak. 172 f. 901, 913; 175 f. 1487; Obl. Krak. 29 f. 2750; Gr. Piotrk. z 1618 r.). Wymieniony Jarosz, czyli Hieronim, pisarz kancelaryi koronnej 1630 r., sekretarz królewski 1652 r. i wojski czerniechowski 1659 r., burgrabia krakowski 1665 r. (M. 178 f. 182; 197 f. 61; 207 f. 150; Zap. Lub. 43 f. 285). Andrzej części swe Kuraszków po bracie Wojciechu, ustąpił siostrze Karwickiej 1665 r. (Zap. Piotrk.).

Franciszek, syn Krzysztofa, dziedzica Kunic 1667 r., ożeniony 1-o v. z Zofią z Chyszowa Romerówną, wdową po Marcinie Morskim, a 2-o v. z Pudencyanną Przyłuską, z którą zapisują sobie dożywocie w 1669 r., umarł 1685 r., a wdowa, dzieci i pasierby pozwani przez Wojciecha Morskiego. Wdowa wyszła 2-o v. za Zbigniewa Szaniawskiego, miecznika łukowskiego 1688 r. Dzieci Franciszka z pierwszej żony: Jan 1670 r., Ignacy, ożeniony z Teresą Borowską, po której córka Katarzyna, żona Aleksandra Grota, wdowa 1742 r. i Anna, żona Jana Brzostowskiego 1683 r.; z drugiej żony: Mikołaj w niewoli moskiewskiej 1697 r., dziedzic części Czermny 1718 r., Józef Kazimierz sprzedał część swoją Czermna 1698 r., Franciszek 1696 r., Konstancya, za Janem z Nadola Łąckim 1696 r., Zofia, za Jackiem Piotrowskim 1696 r., Elżbieta 1696 r., wydana potem za Tomasza Bossowskiego i Ludwika, za Krzysztofem Błotnickim 1707 r. (Induc. Rel. Biec. 189 f. 1151; 206 f. 190; 210 f. 414; Obl. Biec. 64 f. 88, 890, 1279; 74 f. 55; Gr. Biec. 71 f. 51, 98; 72 f. 1606; 79 f. 575; 80 f. 95 i 99; 84 f. 151 i 155; 231 f. 707; Gr. Krak. 224 f. 1990; Nowokorcz. 4 f. 132).

Jan, drugi syn Krzysztofa z Kunic, z Maryanny Kłoczowskiej, zostawił córkę Katarzynę Choińską i synów: Franciszka, Pawła i Krzysztofa, zmarłego przed 1694 r., po którym została tylko córka Katarzyna, 1-o v. Górska, 2-o v. Cieplińska (Pam. Wąsowicza). Franciszek w imieniu swojem i rodzeństwa kwitował z odebranych ruchomości i klejnotów Franciszkowę Duninową, 2-o v. Szaniawską, w 1694 r. (Gr. Biec. 78 f. 84). Paweł ożeniony z Zofią Kozicką 1680 r. (Gr. Radom.), miał syna Fabiana i córkę Franciszkę. Kwitowali oni Nestorowicza 1742 r. (Gr. Radom.). Fabian, cześnik owrucki, z Doroty Rutkowskiej, miał syna Pawła, cześnika latyczowskiego 1756 r. i córkę Antoninę Maciejową Oczosalską, podczaszynę kijowską 1756 r. Odstąpili oni w 1755 r. od procesu wytoczonego ks. Łopackiemu (Gr. Krak. 369 f. 1070 i 370 f. 1229). Może po Pawle wdowa Justyna z Wolskich, 2-o v. Rogowska 1761 r., posesorka Dęby, a syn Paweł, dziedzic Grembenic w opoczyńskiem 1771 r.

Mikołaja, dziedzica Miednej, żonie Zofii, 1-o v. Janowej Błeszyńskiej, odmówiono wwiązania w Błeszno 1579 roku (Obl. Krak. 6 f. 1553). Stanisław, z powiatu opoczyńskiego, oprawiał w 1589 r. w Krakowie żonie, Zofii Petryczance z Jarząbków, 800 fl. posagu i wiana (Zap. Gr. Krak. 137 f. 844). Krzysztof z żoną, Urszulą Salomonówną, mają proces z Bronickim w 1583 r.; ona potwierdziła w 1604 r. zapis męża, darowujący część Sworzyc w opoczyńskiem Krzykowskiemu, a 1622 r. zawierają między sobą układ (Ibid. 178 f. 75; 216 f. 2416; Zs. Krak. 49 f. 62). Piotr, ożeniony z Barbarą, wdową po Andrzeju Koźli 1595 r. (Gr. Krak. 153 f. 405). Piotr i Grzegorz, obecni w 1609 r. przy odgraniczeniu Opoczna i Bielejowic. Grzegorz, to pewno późniejszy kasztelan żarnowski. Piotra i Doroty z Bnina Śmigielskiej, córka Katarzyna, zmarła dwuletnim dzieckiem 1619 r. Ma nagrobek w Opocznie. Barbara z Borowa Dembińska, wdowa po Janie 1601 r. (Gr. Krak. 170 f. 1589). Jan i Piotr, dworzanie prymasów Maciejowskiego i Baranowskiego 1604—1615 (Kor.). Estera z Wąchadłowa, wdowa po Janie 1633 r. (Gr. Krak. 234 f. 439). Floryan, żonie Annie, córce szlachetnego Bernarda Galareti, oprawił 1,600 fl. posagu i wiana w 1639 r. (Ibid. 246 f. 397 i 399; 248 f. 114).

Mikołaj, Aleksander i Maksymilian, synowie Mikołaja, mianują swym ogólnym pełnomocnikiem starszego brata Jerzego w 1626 r. (Zap. Gr. Krak. 222 B f. 2203). Aleksander, ożeniony z Katarzyną z Koniecpola, 1-o v. Pacanowską,

2-o v. Ossowską, 1674 r. Paweł, syn Józefa, cześnika kijowskiego, wnuk Aleksandra, prawnuk Jerzego i Ludomiły z Sułkowskich, zeznawał akt w grodzie warszawskim 1778 r. (DW. 94 f. 191). Jan, Jezuita w Krakowie, 1654 r. Jan, penitencyarz w katedrze krakowskiej 1668 r. Zygmunt układa się 1654 r. z Jordanami, o Probużne i Tłuste (Gr. Trembow.). Niegdy Zygmunta i Krystyny Minorówny z Przybysławic, córki: Aleksandra i Barbara, mają należność u Minora 1687 roku (Gr. Wieluń.). Hieronim, wojski opoczyński 1647 r. i dworzanin królewski i Jan, rotmistrz powiatu opoczyńskiego, podpisali z województwem sandomierskiem, obiór Jana Kazimierza.

Aleksander, wojski radomski, sędzia grodzki i podstarości chęciński 1663 roku, zmarł przed 1683 r., w którym brat jego rodzony Jan, dworzanin królewski, daje skrypt Zdżańskiemu (Gr. Krak. 303 f. 2335). Synowie tego Aleksandra i Katarzyny, Jan i Wojciech (Zap. Lub. 60 f. 33). Jan winien bratu Wojciechowi 1,600 fl. w 1666 r. (Gr. Krak. 283 f. 2963). Wojciech, ożeniony 1671 r. z Izabellą z Dembian, córką Stanisława, owdowiały po niej 1686 r., pozwany wraz z dziećmi, Jerzym i Anną, przez Kotkowskich (Ibid. 289 A f. 1498; 291 f. 2273; Obl. Krak. 113 f. 645). Aleksander, dworzanin Branickiego marszałka 1672 r.

Konstanty, Franciszek, Mścisław i Karol, synowie Hieronima, potwierdzili działy majątkowe w 1687 r. Są to Duninowie Brzezińscy (DW. 56 f. 1973; Zap. Lub. 59 f. 813). Kazimierz otrzymał konsens królewski w 1653 r., na odstąpienie wsi Przystani Krzysztofowi (AGZ. X. 4488). Stanisław ożeniony z Zofią z Sobieszyna w 1645 r. (Akta Bełz. 62 f. 599). Synem ich miał być Krzysztof, kasztelan lubaczowski.

Krzysztof, podstoli bełski, z województwem bełskiem, a Jan z województwem poznańskiem, pisali się na elekcyę Jana III-go. Krzysztof, następnie stolnik bełski 1680 r., został chorążym buskim. W 1685 r. był deputatem na Trybunał koronny, umarł kasztelanem lubaczowskim 1697 r. (Zap. Lub. 61 f. 1194). Z żony Maryanny Zaborowskiej, syn jego Franciszek Ksawery, podstoli bełski, nabył z nim wspólnie Dyniska 1691 r. Był i rotmistrzem królewskim 1687 r. Z Teresy Hynkówny, 2-o v. Madalińskiej, pozostawił synów: Józefa, Stanisława i córkę Ludwikę 1703 r. Ludwika, żona 1-o v. Michała Dzierżka, 2-o v. Hilarego Humnickiego 1738 r. (Ibid. 63 f. 924 i Czerniech. f. 400).

Andrzej, syn Piotra, żonaty z Dorotą Myszkowską 1663 r. (Zap. Lub. 48 f. 353). Jan, instygator Trybunału lubelskiego 1672 r. (Ibid. 54 f. 870). Dominik, żonaty z Anną Tarnowską 1678 r. (Ibid. 57 f. 447). Andrzej, syn Krzysztofa, w 1685 r. (Ibid. 61 f. 1002). Mikołaj, kasztelan połaniecki 1685 r. Anna Konstancya, 1-o v. za Pawłem Leszczyńskim, 2-o v. za Władysławem Wolskim, komornikiem ziemskim chęcińskim 1685 r. Kostancya, za Jerzym Zajączkowskim, podczaszym podlaskim, zmarła przed 1699 r. Maryanna, córka Stanisława i Anny z Żabickich, zeznała zapis mężowi, Michałowi Prażmowskiemu, staroście nieszawskiemu 1691 roku (Perp. Czers. 14 C f. 109; DW. 71 f. 664). Helena, córka Samuela, wojskiego radomskiego i sędziego grodzkiego opoczyńskiego, żona Stanisława Bębnowskiego, sprzedała Oleśnik Zakrzewskiemu w 1692 r. (Perp. Czers. 14 C f. 135). Kasper, cześnik nowogrodzki 1687 r.

Adam, Floryan, Jan, Stefan i Wojciech z województwem sandomierskiem, Aleksander i Świętosław z ziemią rawską, Adam z województwem łęczy-

ckiem, Mikołaj i Zygmunt z województwem sieradzkiem, Jan i Stanisław z ziemią nurską, Krzysztof z województwem bełskiem, Łukasz, podczaszy liwski, z ziemią liwską, Dominik z ziemią przemyską i Jan z ziemią chełmską, podpisali obiór króla Michała. Aleksander, wojski sandecki, Andrzej, Konstanty, Konstanty, chorąży parnawski, Mścisław, Otto, Paweł, Stefan, Swiętosław, wojski sandomierski, Wawrzyniec i Władysław z województwem sandomierskiem, Jan i Mikołaj z województwem poznańskiem, Kazimierz z województwem krakowskiem, Jan Rafał z ziemią warszawską, Piotr i Tomasz z województwem łęczyckiem, a Szczęsny, starosta szmeltyński, z województwem witebskiem, pisali się na elekcyę Augusta II-go.

Antonina, córka Konstantego, chorążego parnawskiego, żona Marcina Lasockiego 1700 r. (Perp. Czers. 15 f. 225). Żoną Konstantego była Ninkowska, 1-o v. Szczawińska, wojewodzicowa inowrocławska i z niej miał kilku synów (Pam. Wąsowicza). Ten Konstanty, chorąży pancerny, zdaje się być Duninem Brzezińskim (patrz B).

Świętosław Franciszek, chorąży parnawski, regent grodzki radomski 1691 roku, następnie z wojskiego stolnik sandomierski 1700 r., podstarości i sędzia grodzki radomski, a wprzód podstoli żytomierski i pisarz grodzki radomski 1690 r., wprowadzony do dóbr Musoły 1701 r. (DW. 61 f. 236). Był on synem Aleksandra i N. Niewiadowskiej. Z Zofii z Manów Manowskiej, pozostawił synów trzech: Jakóba, Piotra i Jana. W 1725 r. Piotr, starosta zatorski, w imieniu swojem i braci, Jakóba, regenta kancelaryi wielkiej koronnej i Jana, łowczego bełskiego, kwitują się wzajemnie ze Straszem (DW. 62 f. 1079 i 65 f. 1157).

Jakób, regent kancelaryi wielkiej koronnej, otrzymał w 1714 r. starostwo narewskie i bylińskie, a w 1715 r. bracławskie. W tym ostatnim roku był i podkomorzym Augusta II-go. Dostał Bonowo, w ziemi przemyskiej (M. 250 f. 35). W 1717 r. otrzymał konsens królewski, na odstąpienie starostwa bodaczowskiego, a 1719 r. starostwa bracławskiego (Sig. 19). To ostatnie odstąpił Świdzińskiemu, a pierwsze Wilkowskim. W 1726 r. został referendarzem wielkim koronnym. Trzymał i starostwo radoszyckie. W 1716 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Maryanną Grudzińską, córką Mikołaja, starosty golubskiego i ks. Lukrecyi Radziwiłłówny (DW. 62 f. 1079). Wspólnie z żoną odstąpił Czermno Dąbskiemu 1722 r., a Rawicę Ledóchowskiemu 1720 r. (M. 223 f. 192 i 251 f. 149). W 1727 r. zaślubił 2-o v. Helenę Potocką, 1-o v. Bełchacką, 2-o v. wdowę po Rybińskim, wojewodzie chełmińskim (Perp. Czers. 20 f. 283). Po poprzednich mężach trzymała ona starostwo wiślickie i lipnickie, na których przyznano mu dożywocie w 1728 r., a dla żony nawzajem wyjednał dożywocie na starostwie radoszyckiem (Sig. 20). W 1728 r. otrzymał list przypowiedny na chorągiew pancerną (Sig. 21), a 1729 r. starostwo radomskie. W 1730 r., w którym umarł, był kawalerem orderu Orła Białego. Pozostała po nim wdowa wyszła za Morsztyna. Syn jego z pierwszej żony Aleksy, starosta chęciński i kuchmistrz litewski 1746 r., umarł bezdzietnie w Szymanowie pod Warszawą 1750 r., a córka Barbara, wyszła za ks. Pawła Karola Sanguszkę, marszałka wielkiego litewskiego. Z drugiej żony syn Aleksander i córka Maryanna, pomarli dziećmi (Arch. Dubr. X. 1732 r.).

Piotr, brat Jakóba, podkomorzy Augusta II-go, zaślubił w 1720 r. hr. Fryderykę Rochlitz, wspólnie z którą otrzymał starostwo zatorskie (M. 222 f. 576).

W 1732 r. został kasztelanem radomskim. W 1736 r. wspólnie z żoną odstąpił Mierzejewskiemu trzymane w województwie podolskiem dzierżawy: Bakotę, Białą i Durnakowce (M. 225 f. 243). Umarł w 1736 r. Był i marszałkiem dworu królowej 1736 r. Syn jego Fryderyk Piotr, otrzymał po nim starostwo zatorskie 1744 r. (Sig. 26 i DW. 100 f. 796), a został generał majorem w 1758 r. Kawaler orderu Św. Stanisława 1781 r. Jako poseł zatorski podpisał obiór Stanisława Augusta. Ożeniony 1762 r. z Zofią Małachowską, starościanką smotrycką, dla której wyjednał w tymże roku dożywocie na starostwie zatorskiem (M. 233 f. 387), umarł nie pozostawiwszy potomstwa. W 1785 r. był kandydatem do kasztelanii wojnickiej. Córkami Piotra, kasztelana, były: Antonina, za Ignacym Malczewskim; Maryanna, za Antonim Tomkowiczem i Józefa, zakonnica. Jakób, Piotr, Aleksy i Fryderyk Piotr, przybierali w aktach tytuł hrabiowski.

Fryderyk Piotr, starosta zatorski i Jerzy Wojciech, dowiedli szlachectwa 1782 r. w sądzie grodzkim oświecimskim.

Bliskim tej linii był Jerzy Wojciech, cześnik gostyński, syn Aleksandra i Maryanny Wężykówny Rudzkiej, wnuk Rafała i Zofii Nowodworskiej, komisarz dóbr i pełnomocnik hr. Fryderyka Piotra, starosty zatorskiego, w latach 1766 — 1780, od którego dostał darem w 1779 r. Gierałtowiczki. Brat jego Michał, podczaszy owrucki 1757 r., pełnomocnik Fryderyka, starosty zatorskiego, ożeniony z Agnieszką Kochanowską, pozostawił syna Jana, który nabył w 1788 r. od stryja Klwatkę, w radomskiem (Obl. Krak. 190 f. 930; 191 f. 2120; Gr. Krak. 387 f. 380; 392 f. 249; Prot. Inscr. Ter. Krak. 12 f. 31; 13 f. 148). W 1864 r. dziedzicami Klwatki byli potomkowie zapewne Jana, małoletni: Władysław i Katarzyna z matką Petronellą.

Jerzy Wojciech, syn Fryderyka Piotra (w imieniu tem musi być w akcie pomyłka, bo Jerzy Wojciech był synem Aleksandra), dziedzic Gierałtowiczek, pozostawił z Eleonory Zborowskiej, córki: Maryannę Milżecką; Teofilę Józefową Lgocką 1816 r. i synów: Kazimierza i Ludwika, dziedzica Głębowic i Gierałtowiczek, zmarłego 1833 r., po którym z Konstancyi Franciszki Gorczyńskiej, czworo małoletnich dzieci: Walerya, za Józefem bar. Baumem, Teodor, Józef i Tytus (Akta sądu krajowego galic. IX. 1856. N. 140). Tytus, ur. 1819 r., zmarły 1860 r., dziedzic Głębowic, z Albiny hr. Bobrowskiej, pozostawił dzieci: Ignacego, ur. 1845 r., Stanisława, ur. 1848 r., Teodora, ur. 1852 r., Albinę i Zofię.

Józef Antoni z żoną, Rozalią z Myszkowic Myszkowską, zeznali w 1691 r. zapis wzajemnego dożywocia, a 1729 r. on będąc już wdowcem z dziećmi: Józefem, Janem, Antonim, Krystyną Tomaszową Porębską, Jadwigą panną i wnukami po córce Maryannie Janowej Stradomskiej, zwalnia z kontraktu o Kuźniczkę Wojkowską i ks. Stąporkiewicza. Krystyna wyszła 2-o v. za Antoniego Jakielskiego 1750 r., a Jadwiga zmarła panną przed 1750 r. Z synów: Antoni umarł przed siotrą bezdzietnie. Janowi przyszła żona, Konstancya z Małuskich Żarska, dziedziczka części Twardowic, zapisała w 1730 r. 300 fl. (Gr. Krak. 311 f. 2711; 315 A f. 510; 375 f. 670; Gr. Siewier. 3 f. 146 i 187; 4 f. 119).

Jan, poborca kijowski 1640 r. (Kij. IV B f. 14). Franciszek, sędzia ziemski nowogrodzki 1697 r. Szczęsny, starosta szmeltyński, żonaty z ks. Aleksandrą Boratyńską, podkomorzanką orszańską, dziedziczką Zahorzan, w witebskiem.

W 1698 r. był dworzaninem skarbowym W. Ks. Litewskiego, 1707 r. podpisał z województwem witebskiem uchwały zjazdu lubelskiego. Syn ich Antoni, dziedzic Zahorzan 1721 r., regent W. ks. Litewskiego, dziedzic Tutowa w witebskiem 1736 r., zmarły przed 1750 r., miał być żonaty z ks. Reginą Trubecką (DW. 59 f. 739; Wolff Kniaź.; Wit. Star. I; Obl. Krak. 160 f. 2910; Ist. Jur. Mat. XXIV; Akta IX). Katarzyna, żona Józefa Sielawy, skarbnika smoleńskiego 1793 r. Wawrzyniec, Jezuita w Witebsku 1804 r. (Ist. Jur. Mat. XXI).

Helena z Braneckich, wdowa po Jakóbie, 1699 r. w ziemi czerskiej; tamże Anna, wdowa po Andrzeju Łochowskim, komorniku czerskim, w 1700 r. (Perp. Czers. 16 A f. 231 i 262). Krzysztof, zmarły 1710 r. i żona jego, Zofia z Taszyckich, zmarła 1720 r., pochowani w Przyszowy. Wawrzyniec, podstoli żytomierski 1711 r. Antoni sprzedał poddanego ze wsi Nosy 1714 r. (DW. 62 f. 553). Dorota, 1717 r. wdowa po Kazimierzu Stadnickim, staroście libuskim (Woł. X f. 435). Jakób, łowczy podolski 1706 r. Józefa Franciszka, przełożona Wizytek w Krakowie 1722 r. Zofia, wdowa po Janie Dąmbskim, kasztelanie konarskim 1724 r. Maryanna, żona Piotra Piaseckiego, chorążego nowogrodzkiego 1725 r., Krzysztof, z miecznika podolskiego miecznik stężycki 1726 r. Stanisław, skarbnik bełski 1711 r. Stanisław otrzymał w 1746 r. konsens królewski, na odstąpienie wójtostwa w Dulibach, w ziemi przemyskiej, Wolskiemu (M. 228 f. 124). W 1748 roku będąc dworzaninem królewskim, otrzymał starostwo dymirskie. Katarzyna za Stanisławem Ulatowskim 1743 r. (Perp. Czers. 26 f. 277).

Jan, skarbnik oświecimski i zatorski 1736 r. Stanisław, podstoli zatorski i oświecimski 1767 r., umarł 1768 r. Felicyan, w 1733 r. pełnomocnik Piotra, kasztelana radomskiego (Obl. Krak. 157 f. 1183). Świętosław ma sprawy w Krakowie 1736 i 1739 r. (Ibid. 160 f. 2600 i 163 B f. 2473). Tomasz, rektor Jezuitów w Krakowie 1732 r., a prowincyał W. i M. Polski 1743 r. (Gr. Krak 347 f. 949 i 357 f. 3010).

Andrzej, cześnik parnawski, ożeniony 1-o v. z Antoniną Olszamowską, 2-o v. z Rozalią Duninówną Brzezińską, pozostawił z drugiej żony córki: Kunegundę, za Stanisławem Duninem Brzezińskim 1743 r.; Antoninę i Krystynę; a z pierwszej - syna Józefa, kapitana wojsk koronnych, piszącego się hrabią ze Skrzynna Duninem, ożenionego z hr. Karoliną Praschma, z którą zeznał zapis dożywocia w 1732 r. Mianowany cześnikiem zatorskim i oświecimskim 1735 r., zrzekł się tego urzędu 1745 r. i tegoż roku został podstolim opoczyńskim. Sprzedał w 1739 r. dobra swe Mniszków, Jawor i części Grabowej, w opoczyńskiem, Boglewskiemu. W 1743 r. ustanawia opiekę nad siostrami, 1748 r. dostał kadukiem Jaroniowice (Gr. Krak. 347 f. 1673; 353 f. 993; 357 f. 1561; Obl. Krak. 178 f. 3792). Feliks z żoną, Katarzyną z Bogusławskich, kwitowali Stamirowskiego 1751 r. (Gr. Raws.). Józef z żoną, Ludwiką Wiktorówną, zapisali sobie dożywocie 1750 r. (Gr. Biec. 101 f. 466). Józef, ożeniony z Justyną z Remerów 1791 r. (Prot. Inscr. Ter. Crac. 12 f. 284).

Konstancya ze Strzałkowskich, wdowa po Stanisławie, cześniku stężyckim i regencie grodzkim żydaczowskim, zeznała testament w 1763 r. Siostra cześnika Stanisława, Maryanna, była za Stanisławem Jarnowskim, kasztelanicem kowalskim, której dzieci biorą spadek po wuju (DW. 103 f. 485). Mikołaj, regent grodzki chęciński 1748 r. Andrzej, proboszcz w Skrzyńsku 1750 r. Erazm, Je-

zuita 1758 r. (Perp. Czers. 30 f. 295 i 32 f. 65). Mikołaj, cześnik radomski 1750 r., asesor sądów zadwornych królewskich 1752 r. (Sig. 27). Antoni, skarbnik opoczyński, umarł 1760 r. Józef, Karol, łowczy wiski, Michał, Kazimierz, łowczy mielnicki, pisali się z województwem sandomierskiem, na elekcyę Stanisława Augusta.

Antoni, skarbnik inflancki, sprzedał część dóbr Laski Glińskiemu 1770 r. (DW. 88 f. 603). Stanisław, syn Marcina, sprzedał w 1758 r. Spinkowi wszystkie swe posiadłości gdziekolwiek położone (DW. 80 f. 253). Konstanty, syn Kazimierza i Elżbiety ze Slegielskich, wnuk Waleryana i Małgorzaty z Przyłuskich, prawnuk Jana, podwojewodzego opoczyńskiego, w imieniu swojem i ks. Wawrzyńca, syna Felicyana, regenta ziemskiego rawskiego, a także Stefana, syna Szymona i Agaty z Rykaczewskich, sprzedał Świejkowskiemu 1774 r. część dóbr Rzymiec i Świejki. To prawdopodobnie Duninowie Sulgostowscy (DW. 91 f. 505). Józef, szambelan Stanisława Augusta 1789 r. Ignacy, major pułku karabinierów jamburskich 1793 r. (DW. 109 f. 985 i 1095). Jan, kapitan b. wojsk polskich 1807 r.

N., sędzia grodzki kowalski 1740 r. Piotr Celestyn, ze skarbnika podczaszy brzeziński 1744 r., żonaty 1-o v. z Eufrozyną Bąkowską, 2-o v. z Anną Derszniakówną, starościanką radoszycką, wdową po Janie Dobieckim, podczaszym sandomierskim. Z pierwszej żony pozostawił syna Rafała, starostę dybowskiego i córki: Zoflę Trzcińską i Gertrudę, za Andrzejem Dobieckim, podkomorzym sandomierskim (Gr. Krak. 362 f. 1303; 371 f. 1970—1975; Obl. Krak. 182 f. 1605; 190 f. 1627; Zap. Wiecz. Krak. 6 f. 383).

Rupert, syn powyższego Piotra Celestyna, zapewne z drugiej żony, podstoli orłowski 1765 r, stolnik orłowski 1766 r., stolnik brzeziński 1779 r. Z tego ostatniego urzędu rezygnował w 1781 r. i został w 1784 r. chorążym brzezińskim, a 1785 roku chorążym młodszym łęczyckim. Był właścicielem Rożniatowa i z żony, Franciszki Wojczyńskiej, córki Teodora, podkomorzego rawskiego, pozostawił synów: Ignacego, Onufrego i Wacława.

Ignacy, ur. 1786 r. w Lesznie (metr. w Grabowie), rotmistrz b. wojsk polskich, zaślubił w 1818 r. w Wąkczewie Joannę Chojecką, która następnie wyszła 2-o v. za Stanisława Brzezińskiego. Synowie ich: Aleksander, ur. 1819 roku w Wąkczewie (metr. w Leźnicy) i Eugeniusz Ignacy, ur. w Tarnówce Wesołowskiej 1822 r. (metr. w Dąbiu), udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1839 r. Z nich: Aleksander zaślubił w 1842 r. w Wieleninie Wandę Wolską, z której: Ignacy Floryan, ur. 1843 r., Adam Ambroży, ur. 1849 r. i Natalia Łucya, wylegitymowani ze szlachectwa w Królestwie 1859 r.

Onufry Felicyan, drugi syn Ruperta, ur. 1792 r. w Lesznie (metr. w Grabowie), kapitan b. wojsk polskich do 1831 r., wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie 1838 r.

Wacław Michał, trzeci syn Ruperta, ur. w Lesznie 1793 r., porucznik b. wojsk polskich, zmarł 1830 r., zostawiwszy z żony, Zofii Skrzyńskiej, ur. w Łęczycy 1804 r., poślubionej 1821 r. w Leźnicy, syna Anastazego, ur. 1829 r. w Łęczycy (metr. u św. Jana w Warszawie z 1834 r.), wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1842 r. (z Teki I. Poraja).

Jan Kanty, zmarły 1797 r. w Jeziorku, z żony Małgorzaty Brzezińskiej, 1-o v. Brzezińskiej, 3-o v. Stanisławowej Lisowskiej, zostawił córki: Małgorzatę,

ur. 1795 r. w Mechlinie i Maryannę, ur. 1796 r. w Smagowie. Siostry jego: Brygida, za Ksawerym Duninem Brzezińskim i Anna, za Karolem Czermińskim 1797 roku (Akta sądu szlach. Gal. Zach.).

Władysław, vicesgerent i burgrabia grodzki opoczyński 1715 r. (Gr. Opocz. 1714 — 1716 f. 18), z żony Konstancyi Czermińskiej, miał córkę Helenę, żonę Antoniego Staniszewskiego 1735 r. (Gr. Opocz.) i synów: Jana, burgrabiego opoczyńskiego i Stanisława. Obaj sprzedali w 1754 r. wieś swą Gawrony, w opoczyńskiem, Ignacemu Wolickiemu, synowi Elżbiety z Duninów Maciejowej Wolickiej (Inscr. Opocz. z 1754 r. f. 225).

Jan, z drugiej żony Heleny, miał synów: Szymona, ur. 1740 r., po którym z Anny Brzostowskiej, syn Jan Nepomucen, ur. 1773 r. i Kaspra, ur. 1748 r. (metryki w Końskich). Kasper i Szymon, burgrabicze opoczyńscy, podpisali z województwem sandomierskiem obiór Stanisława Augusta. Dzieci Jana, dziedzica Końskich Małych, z pierwszej żony, Zuzanny z Kuszewskich, Józef i Domicella, żona Jana Łodziaty, zawarli w 1758 r. ugodę z dziećmi Stanisława i Franciszki z Wiewiórowskich: Kazimierzem, Karolem, Kasprem i Konstancyą (Inscr. Opocz. z 1758 r. f. 29). Konstancya, żona Geroncego Ślaskiego 1797 r., zmarła bezdzietnie przed 1816 r. Karol, dziedzic części dóbr Błogie i posesor Miedzny Murowanej, zmarł bezdzietnie 1797 r., a o spadek po nim zawierają układ: siostra, synowice po zmarłym bracie Kazimierzu, z Maryi Wróblewskiej, Apolonia Franciszkowa Brzozowska i Zuzanna Janowa Tarnowska i brat ich Andrzej (Gr. Opocz. z 1797 r. f. 28). Wdowa po tym Andrzeju, Elżbieta z Byszewskich, z dziećmi: Stanisławem i Franciszką Michałową Rostkowską, sprzedała Błogie Bogusławskiemu w 1816 r.

Stanisław Kostka Dydak, ur. w Roślach 1791 r. (dobra te należały 1576 r. do Anny Piotrowej Duninowej), chrzczony w Pieczewie, posesor Miedzny Murowanej, w opoczyńskiem, zaślubił w Grocholicach 1820 r. Antoninę Bielińską, córkę Jana i Małgorzaty z Dobrzelewskich. Syn ich Ludwik *Adolf*, ur. w Zakrzewie 1825 r., zaślubił 1857 r. w Wągłczewie Antoninę Dobrzelewską z Bliźniowa, ur. 1835 r. i zostawił z niej synów: Kazimierza, ur. w Bliźniowie 1858 r. i Władysława, ur. tamże 1860 r. (metryki w Wągłczewie), wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie 1861 r.

Mateusz *Michał*, syn Stefana i Katarzyny ze Skarzyńskich, ur. w Skroninie 1803 r. (metr. w Petrykozach), zaślubił 1829 r. w Świętomarzy Maryannę Czaplicką, z której syn Władysław Kazimierz, ur. 1832 r. w Sandomierzu, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1850 r. (z Teki I. Poraja).

Ignacy, instygator grodzki warszawski 1786 r. i subdelegat radomski 1789 roku, z żony Heleny Oskiej, zmarłej w 1806 r., zostawił synów: Józefa Longina i Karola Marcina.

Karol Marcin, ur. w Modlnie 1793 r., ożeniony 1833 r. z Pauliną, córką Feliksa Kuleszy, dowiódł pochodzenia swego szlacheckiego w Królestwie 1856 roku, a dzieci jego: Walerya, ur. 1833 r. i Eugeniusz Ignacy, ur. 1837 roku, w 1858 r.

Józef Longin, ur. w Piątku 1786 r., porucznik b. wojsk polskich, zaślubił w Warszawie 1812 r. Barbarę z Zielińskich, 1-o v. Jakóbową Rozenową. Synowie

ich: Eustachy Longin, ur. w Warszawie 1814 r., ożeniony z Aleksandrą Sosnkowską, wraz z synem Adamem Józefem, ur. 1860 r., w 1861 r. i Romuald, ur. w Skierniewicach 1823 r., w 1858 r., wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie.

Jan, syn Zygmunta i Zofii z Kaczkowskich, kwitował w 1671 r. z zapisów swej matki Kazimierza Dunina, brata swego i opiekuna Filipa, proboszcza poznańskiego. Siostry jego: Barbara Stefanowa Błaszkowska i Jadwiga, panna, kwitowały w 1673 r. Golińskiego z 14,000 fl. (Gr. Pozn. z 1671 r. f. 493; z 1673 r. f. 858). Tenże Jan zabezpieczył w 1700 r. żonie swej, Barbarze Grabskiej, sędziance grodzkiej bydgoskiej, 50,000 fl. na swych dobrach (Ibid. z 1700 r. f. 18). Syn jego Stefan, zawarł układ z siostrą swą, Joanną Wojciechową Bogusławską, w 1720 r. (Ibid. z 1720 r. f. 2). Bliskimi ich byli, Andrzej, syn Wawrzyńca i stryjeczni jego: Stanisław, Maryanna, Franciszka i Zofia, dzieci Jana i Anny Cieleckiej, 1-o v. Suchorzewskiej, starościny pyzdrskiej, 3-o v. Stanisławowej Turobojskiej, którzy zawarli 1723 roku między sobą układ, o spadek po ciotkach, Annie Góreckiej, regentowej grodzkiej wałeckiej, Jadwidze i Dorocie, pannach (Ibid. z 1723 roku f. 139).

Stefan, podstarości i sędzia grodzki radomski, z Anny Walknowskiej, miał syna Romualda i córkę Rozalię, Benedyktynkę w Poznaniu, której brat w 1747 r. zapisał 2,000 fl. Romuald nabył w 1737 r. Białężyce od Gądkowskiego, a sprzedał je 1762 r. Karwosieckiemu. W latach 1755 i 1765 zeznaje zapis na rzecz Anny Zielińskiej (Gr. Pozn. z 1737 r. f. 137; z 1747 r. f. 197 i 198; z 1755 r. f. 105; z 1762 r. f. 4; z 1765 r. f. 177; DW. 77 f. 453). Syn ich Klemens, z żoną Teresą Wilczyńską, zeznał zapis wzajemnego dożywocia w 1791 r. (Gr. Pozn. z 1791 r. f. 421). Syn Klemensa Antoni, ur. w Szołdrach 1797 r. (metr w Brodnicy), referendarz Rady Stanu, dziedzic Dzierzbi i Zaskrodzia, zaślubił 1828 r. w Stawiskach Emilię Bykowską, córkę Antoniego i zmarł 1836 r. Wdowa po nim z córkami, urodzonemi w Dzierzbi: Jadwigą 1833 r., Emilią 1834 r. i Zofią 1836 r. wylegitymowała się ze szlachectwa w Królestwie 1838 r.

Józef, syn Bolesława, łowczego kijowskiego, albo lidzkiego (w akcie z 1788 roku nazwany raz kijowskim, raz lidzkim) i Kunegundy z Rościszewskich, wwiązany 1709 r. w dobra Worowice, w owruckiem, ożeniony z Anną Jaszczutowską (czy nie Jaszczułtowską?), zmarł podstolim sandomierskim przed 1764 r., w którym synowie jego: Antoni, ur. 1742 r. (metr. w Chmielniku), Tadeusz i Szczepan obejmują Worowice. Szczepan umarł bezdzietnie, a Antoni z bratankiem Andrzejem, synem Tadeusza i Marceliny z Kończewskich, sprzedali Worowice 1788 r. Hulewiczom (Gr. Żytomier.). Andrzej, syn Tadeusza, z Heleny Urbańskiej, zostawił syna Andrzeja, ur. w Krasnopolu 1805 r.

Antoni, syn Józefa, cześnik sandomierski, służył w kawaleryi narodowej 1787 r. Ożeniony z Ludwiką Stopczyńską, miał z niej syna Stanisława, ur. 1786 r. (metr. w Chmielniku), rotmistrza huzarów rosyjskich. Stanisław, z żony Katarzyny Konopackiej, zostawił synów: Antoniego Stanisława, ur. w Szułajkach 1827 r. (metr. w Cudnowie) i Stanisława, ur. w Romanowie 1831 r. Gałąź ta wylegitymowała się ze szlachectwa w gubernii wołyńskiej 1837 r. Stanisław przeniósł się w poznańskie. Dziedzic Broniszowic, w pleszowskiem, zmarł 1883 r. Ożeniony 1868 r. z Maryą Łodzia Baranowską, zmarłą 1880 r. w Poznaniu, pozostawił z niej:

Rodryga, ur. 1870 r., Stefana, ur. 1872 r., Karola, ur. 1873 r., Agnieszkę, Anielę i Maryę.

Jan, syn Franciszka, nabył w 1760 r. od Kaletyńskich dobra Radowel, w owruckiem, które synowie jego, urodzeni z Maryanny N., Walenty Romuald i Jakób Stanisław, sprzedali w 1783 r. (Gr. Żytomier. i Gr. Owruc.). Kazimierz, syn Jana, ur. 1757 r., komornik lubelski, wdowiec 1802 r., z bratem Jakóbem, ur. 1759 r. (metr. w Orchowie), wywodzili się ze szlachectwa w gubernii podolskiej 1802 roku.

Walenty Romuald, ur. 1758 r. (metr. w Orchowie), z żony Małgorzaty Tuszewskiej, poślubionej 1783 r., pozostawił synów: Karola Franciszka, ur. 1783 r. (metr. w Batorzu), Jana Kajetana, ur. 1791 r. (metr. w Bonieńskim kościele) i Ludwika Rocha, ur. 1799 r. (metr. w Borszczowie). Karol Franciszek, z żony Anny Jodłowskiej, pozostawił dzieci: *Jarosława* Ludwika, ur. w Zielińczu 1816 r., *Kazimierza* Tytusa, ur. tamże 1817 r., Tytusa *Walentego*, Magdalenę, Joannę i Józefę Zofię. Józef, ur. 1844 r. w Piasecznie Nowej, syn Jarosława i Marceliny Kulczyńskiej; Szymon, ur. 1850 r. w Słobódce, syn Kazimierza i Faustyny Niemieryczównej, wraz z ojcami i dziadem dowiedli swego szlachectwa w gubernii podolskiej 1861 r. Walentego i Maryi z Kuczewskich córka Antonina, zaślubiła 1865 r. hr. Ignacego Stadnickiego z Howor. Jan Kajetan, sędzia graniczny kamieniecki, z Rozalii Grudzińskiej, zostawił synów: Ludwika Zefiryna, ur. 1817 r. w Buczaczu, Sotera Wojciecha Franciszka Ksawerego, ur. 1820 r. w Czortkowie i Waleryana Ignacego, ur. 1828 r. w Czortkowie (z Teki I. Poraja).

Jadwiga z Pruskich Duninowa, wdowa 1811 r. Aleksander, ur. 1824 r., zmarł bezżenny w Warszawie 1900 r. Jadwiga, żona Witolda Kisielnickiego. Genowefa, wdowa po Antonim Proskurze Suszczańskim 1870 r. Samuela, chorążego dobrzyńskiego i Kunegundy Sokolnickiej, syn Aleksander, towarzysz pancerny, sprzedał 1766 r. część swą Giełzowa bratu swemu Józefowi. Z Elżbiety Horochównej, skarbnikównej chełmińskiej, 1-o v. Andrzejowej Goskiej, pozostawił syna Tymoteusza Bartłomieja, ur. 1754 r. (metr. w Ostrowie) i córki: Kunegundę Jeziernicką i Maryannę. Józef, sprzedał 1781 r. Giełzów Jabłońskiemu. Syn jego, urodzony z Katarzyny Zakrzewskiej, Michał, zeznał 1777 r. zapis dożywocia z żoną, Domicellą Brzezińską, córką Józefa i Felicyi z Gawrońskich. Tymoteusz i Michał, wywiedli się ze szlachectwa 1804 r.

z DUNOCZEWA h. WADWICZ. Maciek Wadwicz z Dunoczewa, świadczy 1404 r. z Poznaniu Chobienieckiemu (Pis. Dz. Pol. IX).

DUNOCZEWSCY h. JELEŃ, inaczej Dymoczewscy z Dymoczewa, w powiecie poznańskim. W latach 1387—1400 spotykamy w aktach poznańskich czterech braci, dziedziczących na Dymoczewie v. Demanczewie v. Dunoczewie, a mianowicie: Wojciecha, Mikołaja, Jana i Adama. Trzej pierwsi procesują się 1394 i 1395 r. ze stryjem Staśkiem z Nadarzyc, o dział w Dunoczewie. Wojciech jest także dziedzicem Górki v. Góry 1388 r. i nazywa się także Górskim v. Góreckim. W 1398 r. jest podwojewodzym w Kościanie, a 1401 r. podwojewodzym poznańskim. Mikołaj, zwany Nadarza Dunoczewski, za żoną Wichną Kościeniówną, wziął

wójtostwo w Moszynie 1387 r. i pisze się wójtem 1395 r. Jan nosił także przezwisko Nadarza 1398 r. Adam, zganiony przez Jana z Czepur, dowiódł w Poznaniu 1400 r. szlachectwa z h. *Jeleń-Nalko*. Febronia, dziedziczka części w Dunaczewie 1388 r. Magdalena, wdowa po Piotrze z Dunoczewa, przysądzone ma 30 grzyw. na Wojciechu, Mikołaju i Janku 1395 r. Franczek z Dunoczewa 1396 r. (Leksz. i Pis. Dz. Pol. IX).

z DUNOS, w powiecie proszowskim. Wdowa po Klemensie z Dunos 1377 r., zamężna 2-o v. za Sieciesławem z Małoszowa, procesuje się 1382 r. z Tomkiem z Ziębocina. Stanisław z Dunos 1387 r. Klichna, wdowa po Stanisławie, niegdy dziedzicu Sokolnik, sprzedała 1398 r. część Dunos za 100 grzyw. Smilowi z Dunos. Ten Smil, syn Abrahama z Dunos, dziedzic części Opatkowic, procesuje się 1384 r. z Gniewięckim. Abraham ma 1400 r. sprawę o szkody z Sreniawskim, a 1415 r. rozgranicza Dunosy od Kazimierzy. Z Dunos pisał się Jan Bohun h. *Drużyna*, sędzia krakowski 1464 r. (St. Pr. P. P. VII, VIII; Helc. II). Marcina Dunoskiego z Dunos córki: Barbara za Walentym, Katarzyna za Jerzym Sławickimi Sokołami, procesują 1541 r. Mikołaja Reja (Akta Krak.).

DUŃSCY h. JASTRZĘBIEC. Jan Duński, dziedzic na Chodakach i Hryniowcach, w województwie kijowskiem, żonaty z Maryanną Pielechowską, powyższe dobra odstąpił 1713 r. dzieciom swoim: Samuelowi, Gabryelowi, Maciejowi, Eliaszowi, Aleksandrowi, Maryi Danielowej Ulaszyńskiej, Katarzynie Grzegorzowej Szuszkiewiczowej i Julii Raczyńskiej (Gr. Kij. f. 106). Wymienione dzieci Jana, z których Eliasz z synami: Maciejem i Romanem, a Aleksander z synami: Józefem i Stefanem, sprzedały Chodaki Chodakowskiemu 1783 r. (Zs. Owruc. f. 173).

Herb Jastrzębiec.

Maciej, syn Eliasza i Reginy z Hryniewiczów, żonaty był z Agatą z Falków.

Roman, syn tegoż Eliasza, zmarły 1800 r., ożeniony 1-o v. z Oksaną z Taturów, 2 o v. z Teresą N., miał trzech synów, urodzonych z pierwszej żony: Grzegorza, Daniela i Hieronima i dwie córki: Reginę i Anastazyę. Z nich: Grzegorz bezdzietny, po Danielu pozostał syn Jan, a Hieronim, ur. 1779 roku (metr. w Pikowie), ożeniony z Katarzyną Monastyrską, córką Teodora, pozostawił z niej: Anastazego, Stanisława, ur. 1829 r., Teresę, Zofię i Kamillę. Anastazy, ur. w Leszczynie 1833 r., legitymował się ze szlachectwa w Cesarstwie 1862 roku.

Józef, syn Aleksandra, żonaty 1-o v. z Barbarą Szczeniowską, 2-o v. z Anną Brodowską, z pierwszej żony miał syna Jana, a z drugiej—Bazylego. Jan, ożeniony z Jadwigą Hrehorowiczówną, pozostawił synów: Jana, Mikołaja, Onufrego i córkę Apolonię, a Bazyli miał synów: Szymona, Bazylego i Grzegorza.

Stefan, syn Aleksandra, pozostawił synów: Jana, Bazylego i drugiego Jana i córki: Maryannę i Katarzynę. Synowie Eliasza, Józefa i Stefana, legitymo-

wali się ze szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wołyńską 1803 r. (z Teki I. Poraja).

Petronella, za Szymonem Mierzejewskim 1750 r. (Prot. Gr. Tremb. 301 f. 31). Maryanna, za Bazylim Wyszpolskim 1766 r. (Kij. XIII f. 982).

DUŃSCY h. ZDAN v. KOJLEŃCZYK. Andrzej Duński, otrzymał szlachectwo na sejmie 1676 r. (V. L.). Syn jego Grzegorz, ur. w Dębsku 1679 r. (metr. w Koziczynie), z żony Doroty, pozostawił syna Marcina, ur. 1719 r. (metr. w Szreńsku), którego z żony Maryanny syn Maciej, ur. w Ciechanowie 1762 r. (metr. w Szreńsku), żonaty z Elżbietą z Klęczan, pozostawił syna Andrzeja Leopolda Feliksa *Jozafata*, ur. w Ciechanowie 1790 r. Jozafat zaślubił w Wawrzyszewie 1817 r. Maryannę Judytę Osiecką, córkę Piotra i Maryanny z Winnickich i z niej pozostawił synów, urodzonych w Warszawie: Aleksandra Władysława 1818 r., Józefa Benedykta Franciszka 1824 r. (metr. w kośc. św. Andrzeja), Leopolda Wawrzyńca Andrzeja 1828 r. i Piotra Celestyna Macieja Emiliana 1832 r. (metr. w kośc. Najśw. Panny Maryi). (Teka I. Poraja).

z DUPIA (dziś Dubie) pod Krakowem. Wieś ta już w końcu XIV-go wieku była w posiadaniu licznie rozrodzonej szlachty różnych rodów, często bardzo procesa w sądach krakowskich prowadzącej.

Piotr Korpus 1381 r., Wiszota 1381 r., Stanisław, Świętosław i Jakusz, dziedzice Dupia i Żarów, procesują się 1388 r. o części tej wsi z Katarzyną ze Zbika, żoną Mikołaja z Paczołtowic. Offka, żona Mikołaja, syna Szymona i Helszka, córka Jana, pozwane 1397 r. przez Stanisława, syna niegdy Pawła, o głowę ojca i różne szkody. Tenże Stanko Kaifasz ma sprawę z Jakuszem, Boguchną i Offką 1397 r. Wacław Goły, syn Piotra, 1398 r. Dobiesław, pleban z Rudawy, wziętą w zastaw część Dupia od Sandka, zastawił 1399 r. Klemensowi.

Jasiek z Dupia h. Pilawa, świadczy przy wywodach szlachectwa w Krakowie 1416 i 1417 r. Ten sam może Jasiek Moskorzowski z Dupia, sprzedał 1438 roku część sadu tamże Mikołajowi Liskowi. Andrzej sprzedał 1397 r. część Przecławic za 30 grzyw. Dziwiszowi z Przecławic. Maciej, syn Andrzeja, sprzedał 1436 r. całą część dziedziczną i nabytą w Dupiu i Żarach Stanisławowi, synowi Dochlona z Dupia. Mikołaj, zganiony przez Jana, dowodzi 1421 r. szlachectwa i herbu *Baranie Rogi*, zawołania *Romany*. Mikołaj Lissek, zganiony przez Mikołaja Baczysza z Żar, dowiódł tegoż herbu 1499 r. i świadczy kilka razy przy wywodach szlachectwa. Jan, syn jego 1455 r. Stanisław tegoż herbu 1460 r. Anna, córka Piotra Szarley z Dupia, porwana z domu stryja Piotra Dubskiego, przez Stanisława z Radwanowic, zeznaje 1458 r., że dobrowolnie dom stryja opuściła (St. Pr. P. P. VII, VIII; Helc. II). Z Dupia pisał się czasem Żegota Toporczyk z Pisar, chorąży królewski 1397 r.

z DUPIC. Klemens z Dubiec h. *Warnia*, świadczy 1427 r. w Krakowie przy wywodzie szlachectwa (St. Pr. P. P. VII). Jan i Stanisław z Dupic 1494 r. w Krakowie.

z DUPIEWA, w powiecie poznańskim, Czedrzyk, Przybysław, Marcin i Ubisław, bracia rodzeni, 1393 r. (Leksz.). To prawdopodobnie pomyłka, bo bracia ci są dziedzicami Dupina. Z Dupiewa pisał się 1419 r. Mostic ze Stęszewa, kasztelan poznański. Roy Dupiewski h. *Poturgy*, świadczy 1407 r. w Kościanie, przy wywodzie szlachectwa (Pis. Dz. Pols. IX).

z DUPIEWCA, w powiecie poznańskim, Jakób, zastępca podsędka poznańskiego w latach 1396 — 1398. Jasiek 1397 r. (Leksz.). Prandota z Dupiewca 1380 r. w Poznaniu (KWP.).

DUPIŃSCY z Dupina h. HABDANK, w powiecie kościańskim. Komes Szczedrzyk, kasztelan krzywiński w latach 1242 — 1278, w którego wsi wybudował ks. Bolesław zamek Dupin 1267 r. (KWP.), miał kilku synów. Z nich Pakosław, dzielny rycerz, występujący kilka razy w dokumentach w orszaku Przemysława, miał zginąć 1255 r. pod Nakłem (KWP.), a komes Stefan, kasztelan krobski, zamienił wieś swą Maryszewo na Irkę 1282 r., dostał dla dóbr swoich: Dupina, gdzie miał założyć miasto, Szląskowa, Osieka, Domasławów, Podrzecza, Irki, Sowy, prawo niemieckie 1284 r. Zatytułowany 1288 r. kasztelanem wieluńskim, jest następnie 1293 r. kasztelanem karzeckim. Z imion sądząc, do tej rodziny należy komes Pakosław, syn Szczedryka, występujący 1293 i 1300 r. w Poznaniu i Szczedryk, kasztelan karzecki, który podpisał 1352 r. wraz z synami: Jakuszem, Andankiem (Abdankiem?), Pakoszem, Jaśkiem i Skarbimirem, konfederacyę poznańską.

Herb Habdank.

Szczedryk Dupiński podpisał 1382 r. ugodę Wielkopolski z Małopolską w Radomsku (KWP.). Czedrzyk, Przybysław, Marcin i Ubiszek z Dupina (mylnie napisani lub odczytani w zapisce z 1348 r., Leksz. II z Dupiewa), bracia rodzeni, pozwani o 200 grzyw. przez Strusia 1393 r. Bracia ci piszą się często z Dupina, a Szczedrzyk i Przybek, nazywają się Konarskimi, Marcin zaś i Ubisław, Kołaczkowskimi (Leksz. II), są to zatem wszystko *Habdankowie*. Ubysz z Dupina świadczy w Kościanie 1396 r. Marcin i Ubiszek obowiązali się rezygnować Kołaczkowo Pielgrzymowi Kopaszce, co ręczyli Szczedrzyk i Przybek Konarscy, Jan Dupiński, Mikołaj Irecki i Werner Gogolewski, a że nie dotrzymali zobowiązania, wszyscy zostali pozwani 1396 r. Szczedrzyk Konarski pozwał brata Przybaka z Dupina, o 200 grzyw. poręki za zmarłym bratem Marcinem, pozwał też o to samo Bernarda z Kołaczkowic i Ubiszka 1398 r. Przybak Konarski i Ubiszek Kołaczkowski, procesują się 1393 r. o poranienie kmiecia, z opatem Lubińskim. Patrz *Ireccy*.

DUPKOWSCY. Jan i Stanisław, bracia, otrzymali 1481 r. 15 włók w Dupkach, w powiecie piskim (Kętrz.).

DUPLICCY h. GOZDAWA z Duplic, w powiecie wyszogrodzkim. Jan Duplicki zeznał 1605 r. zapis dożywocia z żoną, Anną Czeczotką (DW. 43 f. 738). Walenty, podstarości 1626 r., następnie pisarz ziemski wyszogrodzki 1651 r. Po śmierci jego objął urząd pisarza Waleryan Gozdawa Duplicki 1660 r. (Zap. Lub. 47 f. 437). Jan Hieronim, pisarz ziemski wyszogrodzki i sędzia grodzki płocki 1678 r.

Pisali się z ziemią wyszogrodzką Walenty i Waleryan, na elekcyę Jana Kazimierza, Hieronim, pisarz i Jan, burgrabia wyszogrodzki, na obiór króla Michała, a Jan Hieronim, na obiór Jana III-go. Baltazar 1693 r. (DW. 58 f. 584).

DU PONT Andrzej, pułkownik wojsk koronnych, nobilitowany na sejmie 1768 r., otrzymał 1774 r. z dóbr pojezuickich Soszyce, w województwie rawskiem (Kancl. 54 II f. 79). Franciszek, doktór medycyny, nabył 1762 r. w Warszawie od sukcesorów Bielińskich, pałac przy ulicy Senatorskiej (DW. 68 f. 564). Andrzej, zmarły przed 1812 r., zostawił z żony, Ludwiki Putkamerówny, synów: Wulgiusza, Aleksandra i Amanda, i córki: Józefę, księżnę Szujską i Justynę, żonę 1-o v. Ludwika Leguillette, 2-o v. Jankowską 1820 r.

DUPSCY. Jakób i Andrzej, właściciele Dupki, w powiecie inowrocławskim 1583 r., a Stanisław Pomianowic tamże (Paw.). Jan i Jerzy, dziedzice części Grotowa-Kiliszek, w grójeckim 1564 r. (Paw.).

[DUR Jan Hieronim, szlachcic szwajcarski; wdowa po nim, Antonina Józefa z Zaborowskich, odstąpiła sumę Cichockiemu 1787 r. (DW. 103 f. 280).]

DURACZ Walenty z Kamiony, przełożony nad kopalniami żelaznemi, otrzymał szlachectwo 1578 r., a za herb *Odrowąża*, nadanego mu przez Konieckiego (M. 118 f. 170). Synowie jego: Andrzej, proboszcz w Sadku, Walenty, Wojciech, Zygmunt i Mikołaj 1592 r. Matka ich Katarzyna (Wyr. Lub. 33 f. 195 i 495; 41 f. 562 i 51 f. 241). Józef, pleban staroradomski i tczowski, kantor opatowski 1627 r. Adam podpisał obiór króla Michała z województwem sandomierskiem.

Herb Odrowąż.

W gubernii podolskiej wylegitymowali się ze szlachectwa liczni Duraczowie, idący po Kazimierzu i Andrzeju, synach Jakóba, wnukach Józefa: Jan z synem Mikołajem, syn Andrzeja, wnuk Stefana, prawnuk Kazimierza, 1848 r.; synowie jego: Piotr 1878 r., Gorgoniusz 1879 r.; Wincenty i Łukasz, synowie Mikołaja i Wacław z synem Piotrem, syn Kazimierza, wnukowie Eliasza, prawnukowie Kazimierza 1848 r.; Franciszek i Kajetan, synowie Wincentego, 1859 r.; Andrzej, drugi syn Jakóba, miał syna Karola, a ten synów: Feliksa i Wojciecha, Michał z dziećmi: Piotrem, Antonim, Rafałem, Marceliną i Józefą, Maciej z synami: Mikołajem i Teofilem, Tomasz z synami: Stefanem, Janem, Sylwestrem i Julianem, i Stefan z synami: Tomaszem, Franciszkiem i Józefem, synowie Feliksa, w latach 1848, 1863, 1865,

1885 i 1886; Maciej z synami: Władysławem, Wincentym, Klemensem, Wojciechem i Mikołajem, Jan z synami: Cypryjanem, Michałem i Sylwestrem, synowie Wojciecha, w latach: 1848, 1865 i 1886 (Spis.).

DURAK Apostoł Wołoch, otrzymał indygenat 1673 r.

[DURAND Jan Filip ojciec i Ludwik Augustyn syn, kwitują Lubomirską 1798 r. z należności, po Annie Durandowej (DW. 112 f. 1230).]

DURANOWSCY z Duranowa, w powiecie sochaczewskim. Jan z Duranowa, 1434 r. podczaszy ks. Ziemowita rawskiego, gostyńskiego i sochaczewskiego. Marcin został podczaszym (nie wymieniono jakim) 1512 r. (M. 26 f. 172). Wincenty, dziedziczył na Sulicach, w powiecie sochaczewskim, 1579 r. (Paw.). Wojciech, syn Kaspra, sprzedał Duranowo, Siliczki etc. Jeżowi 1615 r. (Perp. Czers. 5 f. 106). Piotr, oficer w wojsku Aleksandra Koniecpolskiego, skazany za niedopuszczenie egzekucyi w Leśniewie 1692 r. (Woł. IX f. 1175). Jan z województwem brzeskiem kujawskiem podpisał elekcyę króla Michała.

DURBSKI Mikołaj podpisał z województwem ruskiem, elekcyę Augusta II-go.

DURSCY TRZASKOWIE h. TRZASKA. Adam i Franciszek, synowie Stefana i Ewy Lamprechtównej, wnukowie Wojciecha i Agnieszki Wysokulskiej, prawnukowie Pawła Trzasko-Durskiego i synowiec ich Jan, syn Józefa i Maryanny Brzuskiej, dowiedli szlachectwa 1782 i 1783 r. w sądzie grodzkim trembowelskim, a Maciej i Feliks, synowie powyższego Jana, 1830 r. w Wydziale Stanów galicyjskich.

DURYEWSCY h. WŁASNEGO. W podkowie barkiem do góry krzyż, nad nią ptak. Jędrzej, Jezuita, zbierał materyały do Herbarza i wydał 1702 r. genealogię Kostków.

DURZYCCY wylegitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej 1858 r. Józef z synami: Gracyanem, Aleksandrem, Mikołajem, Karolem, Franciszkiem i Modestem, i Antoni z synem Mikołajem, synowie Bazylego i Jan, syn Wojciecha, wszyscy trzej wnukowie Józefa, prawnukowie Andrzeja, syna Szymona. Joachim, syn powyższego Bazylego, wnuk Józefa, z synami: Andrzejem, Janem i Antonim i tego synem Wiktorem, zyskał także przyznanie szlachectwa z rangi wojskowej 1868 r. (Spis).

Herb Leliwa.

DUS Mikołaj, syn Macieja, właściciel Piekuty-Łopienia 1597 r. (Wyr. Lub. 72 f. 521).

DUSEYKOWIE h. LELIWA na Żmudzi. Paweł Duseyko, właściciel Duseyk, w powiecie telszewskim, odstąpił 1693 r. połowę tych dóbr synowi Jerzemu (Zs. Żmudz.), po

którym pozostał syn Józef, o czem testament jego matki z 1748 r. przekonywa. Józef miał dwóch synów: Józefa i Stanisława.

Józef pozostawił syna Franciszka, który w 1786 r. sprzedał Duscyki Nowickiemu. Franciszek z synem Felicyanem i bratem swoim stryjecznym Józefem, synem Stanisława, legitymował się ze szlachectwa 1803 r. przed Deputacyą Wywodową wileńską, Po Józefie, synie Stanisława, pozostało trzech synów: Stanisław, ur. 1792 r., Michał, ur. 1794 r. i Józef, ur. 1796 r. (metr. w Wieszwianach). Tego ostatniego synowie: Edward Bolesław Józef, ur. 1831 r. i Władysław Antoni, ur. 1832 r., których metryki w Wornianach (z Teki M. E. Brenszteina).

DUSZA, łożniczy królewski 1505 r. (Tek. Paw. I). Wacław Dusza z Kopytowa, w chełmskiem 1581 r. (A. 19).

DUSZAKIEWICZ h. OSTOJA. Józef Duszakiewicz, komisarz porządkowy województwa trockiego 1795 r. Józef, komornik kowieński, wspólnie z żoną, Bogumiłą z Offemberkęgów, otrzymał oblig od Pocieja 1800 r. (DW. 112 f. 1570). Józef, syn Józefa, dziedzic Michałowszczyzny, z synami: Janem, Kazimierzem, Antonim i Wiktorem, dowiódł szlachectwa 1799 r. w Wilnie.

DUSZEWSCY h. POBÓG. Gabryel Jan Duszewski, poseł województwa trockiego, podpisał elekcyę Jana Kazimierza. Tomasz i Wojciech podpisali z województwem wileńskiem, obiór króla Michała. Tomasz na Wołyniu 1680 r. (Woł. IX f. 6). Kazimierz, cześnik rzeczycki 1699 r. Helena za Krzysztofem Czaplicem 1699 roku. Franciszek odstąpił 1771 roku pewne grunta na Powązkach Czartoryskim (Kancl. 49 II f. 149).

Herb Pobóg.

DUSZKIEWICZOWIE h. POBÓG. Teodor z synem Wincentym i bracia jego: Aleksander, Hermolaus i Samuel, synowie Bazylego, Stefan z synami: Abrahamem i Janem, Zacharyasz z synami: Michałem, Janem, drugim Michałem i z wnukami po synu Michale, Janem i Bazylim, drugi Zacharyasz z synem Janem, Jan z synami: Pawłem i Jakóbem, bracia Bazylego, a synowie Mikołaja; Bazyli z synami: Tomaszem i Piotrem, i Michał, ojciec jego z synem Hrehorym, syn Stefana; Andrzej z synami: Polichronem i Jakóbem, drugi Andrzej z synami: Teodorem, Abrahamem, Kondratem, Janem, Aleksandrem i drugim Teodorem i wnukiem Jakóbem, synem Abrahama i Aleksander, synowie Jana; Piotr, syn Stefana, z synami: Leonem i Józefem, Paweł, brat Piotra z synami: Dymitrem i Atanazym, Sylwester, syn Romana z synami: Ignacym, Andrzejem i Janem, i Bazyli, syn Romana, dowiedli 1774 r. pochodzenia swego szlacheckiego w ziemstwie orszańskiem. Wymienieni ich dziadowie: Mikołaj, Stefan i Jan, synowie Daniela, i Stefan i Roman, synowie Michała, byli wnukami Kondrata Duszkiewicza (Herb. Orszański; Ist. Jur. Mat. XXVIII).

DUSZKOWSKI Konstanty, podczaszy starodubowski, podpisał z województwem mścisławskiem, obiór króla Michała.

DUSZOTA h. HABDANK. Pakosz i Jan Pakoszek, właściciele Kowali, w powiecie radomskim, w drugiej połowie XV-go wieku (Dług.). Kowala ta, zwana następnie Kowalą Dusociną, miała w XVI-m wieku kilku właścicieli, a w ich liczbie Kowalskiego tegoż herbu. Michał Duszota z Kowali, w ziemi radomskiej, ma 1397 i 1398 r. sprawę w Krakowie z Mokrzeską. Pakosz ze Sławic procesuje 1398 r. Klemensa z Nasięchowic, o zabójstwo Tomasza Duszoty ze Sławic (St. Pr. P. P. VIII). Duszota, rządca w Żukowie, w halickiem, w latach 1444 — 1464 (AGZ. XII).

DUSZYŃSCY h. SAS. Adam Duszyński, pułkownik perejasławski wojsk zaporoskich 1645 r. (Ak. Zap. Ros. III. 1). Stanisław 1785 r., a Ignacy 1791 r., vicesgerenci sądowi żytomierscy. Piotr i Michał, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Galicyi 1811 r.

W gubernii podolskiej wywiódł się ze szlachectwa 1848 r. Narcyz Jan, syn Wincentego, wnuk Jana, prawnuk Michała (Spis.).

DUSZYŃSKI Jan Łabędź, czy więc nie h. *Łabędź*, w ziemi kujawskiej 1764 r. (Z. Kuj.). Joachim, burgrabia sochaczewski 1775 r.

DUTKIEWICZOWIE h. TRZASKA (Biała). Wawrzyniec, syn Jana, 1594 r. (Wyr. Lub. 59 f. 1236). Gabryel, gwardyan Franciszkanów w Warce 1728 r. (Perp. Czers. 21 f. 99). Szczepan i Jan udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w sądzie grodzkim lwowskim 1782 r. (Goł.).

DUTKOWSCY h. OSTOJA. Stanisław, syn Tomasza i Maryanny z Tomaszewskich, wnuk Walentego, właściciela dóbr w województwie gnieźnieńskiem, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1854 r. (A. b. Her.).

[DUZA Jerzy; wdowa po nim Agnieszka ze Staniszewskich 1700 r. (Perp. Czers. 16 A f. 256).]

DUZINKIEWICZOWIE v. DUSINKIEWICZOWIE h. DOŁĘGA. Andrzej i Jan, synowie Stefana i Agnieszki Repczańskiej i Jan, Józef i Szczepan, synowie Andrzeja i Maryanny Żurakowskiej, wnukowie Józefa i Doroty Ilnickiej, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w sądzie ziemskim halickim 1783 r. i grodzkim halickim 1782 r. Jan był ożeniony z Cecylią Żarlińską. Szczepan, z Zofii Bukrzewskiej, pozostawił synów: Franciszka Józefa, zmarłego 1854 r., Jana Aloizego, Jana Chrzciciela i córki: Kordulę i Annę.

DUZIŃSKI Franciszek, właściciel Biskupia 1739 r. (Gr. Krak. 163 f. 1597).

[DUZUK Stefan, chorąży legii pieszej Królewicza, nabył 1686 r. od Cyboniowej sołtystwo w Rokitny, w ziemi lwowskiej (M. 240 f. 32). Następnie był on

kapitanem. Ludwika z Conradich, wdowa po nim, odstąpiła pewne sumy córce swej Eleonorze, żonie Piotra de Cywry 1729 (DW. 67 f. 862).]

DWERNICCY h. SAS z Dwernik, w ziemi sanockiej. Pisali się z Ternowy, właściwie Tarnawy, wsi niedaleko Dwernik leżącej. Iwan i Michał Ternowscy h. Sas, w 1533 r. sprzedali wieś swą dziedziczną Ternowę Piotrowi Kmicie z Leska, za wójtostwa w Polanie i Dwerniku, z dopłatą pewnej sumy. Z synów Iwana Piotr, wziął nazwisko Polańskiego, a Łukasz od swego wójtostwa w Dwerniku, nazwał się Dwernickim.

Prawnuk Łukasza Adam, syn Dymitra i Maruchny Czernieckiej h. Korab', wnuk Hryćka i Katarzyny Mieszczowskiej, naganiony przez Andrzeja Laskowskiego, dowiódł swego szlacheckiego pochodzenia, wymieniwszy cały ten rodowód i przedstawiwszy świadków ze strony rodziców i dziadów na sejmiku w Wiszni 1620 r. (Zs. Sanoc. 14 f. 1274 — 1278). Jan, Mikołaj i Teodor, synowie Dymitra, kwitowani przez Stadnickiego 1644 r. (Zap. Lub. 39 f. 386). Andrzej, syn Michała, zawiera kontrakt z Bełżeckim 1646 r. (DW. 50 f. 1242). W tymże roku wspólnie z żoną, Maryanną z Ustrzyckich, posiadał Bereski w województwie ruskiem (M. 189 f. 494 i Sig. 1 f. 14). Jan, komisarz do likwidacyi szkód przez wojsko koronne zrządzonych w 1670 r. (V. L.). Katarzyna, ur. 1659 r. i Zofia, ur. 1660 r., córki Stanisława z Wielikiego i Jadwigi. Anna, ur. 1672 r., córka Jana i Katarzyny. Franciszek Andrzej, syn Jana z Tarnawy i Anny Maryanny z Rytarowskich, ur. 1683 r. Jan Wiktoryn, regent ziemski przemyski, dziedzic Arłamowa, z żony Justyny Joanny miał synów: Bazylego, ur. 1689 r. w Tarnawie, Stanisława, ur. 1703 r. i Mikołaja, ur. 1704 r. w Arłamowie Ignacy, syn Mikołaja z Arłamowa i Katarzyny, ur. 1704 r. Aleksandra zaślubiła 1708 r. Stefana Stebnickiego z Krywki (metr. w Dobromilu). Samuel, podstoli żytomierski 1710 r.

Herb Sas.

Andrzej i Ignacy, synowie Mikołaja i Katarzyny z Więckowskich, zeznali oblig na Ostrowskiego 1765 r. (Bracł. XVII f. 1872). Ignacego żona Barbara z Węgłowskich (Ibid. f. 1937). Mikołaj, syn Józefa i Wiktoryi Klepaczewskiej, ur. 1733 r. Joanna zaślubiła 1728 r. Jana Manasterskiego (metr. w Rudkach). Dzieci Marcina i Teresy: Roch Bonifacy, ur. 1761 r., Jacek Bernard, ur. 1764 r., Franciszek Józef, ur. 1766 r., Adam, ur. 1767 r., Domicella Antonina, ur. 1776 r. (metryki w Birczy).

Ignacy, Jan, Szczepan, Bazyli, Jan, Marcin, Ignacy i Paweł, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w sądzie ziemskim i grodzkim przemyskim 1782 roku.

Zapisani zostali do ksiąg szlacheckich w Galicyi: Szymon i Feliks, synowie Jana, 1821 r.; Wincenty, syn Konstantego i Michał, syn Bazylego, 1817 r.; Jerzy, Jan i Bazyli, 1838 r.; Wincenty, wnuk Ignacego, 1856 r.; Wojciech udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w sądzie grodzkim lwowskim 1782 r, a syn jego Feliks, zapisany do ksiąg szlacheckich w 1837 r.

Stefan v. Szczepan, wojski dźwinogrodzki 1739 r., wojski żydaczowski 1740 r., z którego urzędu rezygnował 1755 r., następnie z pisarza grodzkiego przemyskiego łowczy przemyski 1758 r., a cześnik 1769 r., nabył Bachórz, Chodorówkę i Laskówkę, w ziemi sanockiej, które następnie sprzedał 1769 r. za 180,000 fl. Marcinowi Dwernickiemu, stolnikowi wendeńskiemu (Gr. Przem.). Z Brygidy z Paszkowskich, pozostawił syna Faustyna, ur. w Kornalowicach 1745 r. (metr. w Dublanach), który wykupił w 1770 r. Jałtuszków, w powiecie latyczowskim, od Kaweckiego i stąd pisał się starostą jałtuszkowskim. W 1775 r. potwierdził umowę z Krosnowskim, dotyczącą nabycia Wałowic, w ziemi rawskiej (Kancl. 48 II f. 107; DW. 95 f. 17 i 96 f. 706; M. 293 f. 48). Był on właścicielem Balina, w województwie podolskiem, na odprawianie w którem jarmarków, otrzymał przywilej królewski 1782 r.

Faustyn, podkomorzy nadworny Stanisława Augusta 1782 r., starosta jałtuszkowski, legitymując się ze szlachectwa w Galicyi i w gubernii podolskiej 1802 roku przedstawił, że jest synem Szczepana, wnukiem Łukasza, prawnukiem Dymitra, praprawnukiem Siemiona, który znów był synem Iwana, wnukiem Dymitra, prawnukiem Hryćka.

Faustyn, z Franciszki Załęskiej, pozostawił syna Józefa, ur. w Warszawie 19-go Marca 1779 r., sławnego generała polskiego, wprowadzonego po śmierci ojca 1803 r. do Balina, Cyganówki i Słobódki.

Józef nabył 1806 r. Zawale, w powiecie kamienieckim, od Starzyńskiego, a sprzedał 1809 r. Balin z przyległościami Boguszowi, za 700,000 fl. (A. Sądu Gł. Gub. Podols.), Kadet artyleryi pieszej b. wojsk polskich 1791 r., kapitan pułku 15-go jazdy wojsk Księstwa Warszawskiego 1809 r., major 1810 r., podpułkownik 8-go pułku jazdy 1813 r., pułkownik pułku Krakusów 1814 r., dowódca pułku 2-go ułanów b. wojsk polskich 1815 r., generał brygady zelców konnych 1829 r., generał dywizyi i dowódca oddzielnego korpusu, z którym schronił się do Austryi 1831 r. Brał czynny udział w kampaniach 1809 — 1814 r. Kawaler złotego Krzyża wojskowego polskiego 1810 r. i Legii honorowej 1813 r.

Józef, żonaty 1-o v. z Julią z Żukowskich, zmarłą 1832 r., zaślubił 2-o v. w Paryżu 1835 r. Alinę de Broc, córkę Jana, malarza. Z pierwszej żony syn Eugeniusz *Tytus*, ur. w Balinie 25-go Grudnia 1800 r. (metr. w Czarnokozińcach z 1830 r.) i córki: Hortensya, żona ks. Romana Puzyny; Olimpia, za Lucyanem Kraińskim i Aleksandra, za Arturem Żelskim. Z drugiej — synowie: Józef, ur. w Londynie 4-go Maja 1840 r. (metr. w kośc. św. Mikołaja we Lwowie z 1859 r.), Klemens, ur. w Paryżu 29-go Listopada 1841 r. (metr. w kośc. św. Rocha) i Jan, ur. w Paryżu 2-go Października 1844 r. (metr. w kośc. św. Sulpiciusza). Z nich: Klemens, Józef i Jan, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie 1860 r.

Tytus, porucznik 2-go pułku ułanów b. wojsk polskich, ożeniony z hr. Joanną Koziebrodzką, córką Jana, pozostawił synów: Jana, ur. w Zawalu 2-go Maja 1831 r. (metr. w Czarnokozińcach), Bolesława, ur. w Mołczanie 8-go Sierpnia 1832 roku (metr. w Mołczanie), Jakóba *Gotarda*, ur. w Zawalu 8-go Kwietnia 1837 r. i Jarosława, ur. tamże 8-go Listopada 1840 r., właścicieli Zawala, wylegitymowanych ze szlachectwa w gubernii podolskiej 1853 r.

Jakób *Gotard*, ożeniony z Maryą Sadowską, ma syna Bolesława i córki: Olgę i Wandę (A. b. Her., Spis. i Teka I. Poraja).

Konstanty, pisarz ziemski przemyski i Michał, vicesgerent grodzki przemyski z Ternowy Dwerniccy, synowie Aleksandra z Ternowy i Barbary z Monasterskich, wnukowie Michała i Konstancyi z Wołoszynowskich, prawnukowie Jana i Krystyny z Jaworskich Nehyłowiczów, praprawnukowie Seńka z Ternowy i Anny z Dobrzańskich, legitymowali się ze szlachectwa w ziemstwie przemyskiem 1782 r. Antoni, syn Michała, dziedzic po ojcu Czortkowa Starego 1803 r., wpisany do ksiąg stanowych 1839 r.

Feliks Dwernicki, syn Jana, właściciela dóbr Turze, w obwodzie samborskim i Franciszki z Małkowskich, ur. tamże 1787 r.; był prezesem Trybunału Cywilnego mazowieckiego (z Teki I. Poraja).

W gubernii podolskiej dowiedli szlachectwa: Karol, Dominik i Rafał, synowie Mikołaja, wnukowie Grzegorza, prawnukowie Jana, syna Michała i Aleksander, syn Jerzego, wnuk Ignacego, prawnuk Stefana, praprawnuk tegoż Jana, w 1835 r. (Spis.). Adama, posesora Surmaszówki i Maryanny z Bilińskich, córka Antonina, wyszła 1811 r. za Stanisława Bilińskiego (A. Lwow. For. Nobil.).

DWOJAKOWSCY h. SAS. Teresa za Ignacym Karskim 1788 r. (Perp. Czers. 40 f. 86). Antoni, vicesgerent grodzki brański 1721 r., pozostawił syna Wojciecha, po którym syn Michał, ożeniony z Anną Iniewicz, miał synów: Feliksa, Leonarda, Ksawerego, Narcyza Jana, Konstantego Aleksandra i Teofila Celestyna, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie w latach 1848—1850 (A. b. Her.).

DWORAKOWSCY h. KORWIN z Dworaków, w ziemi bielskiej, zwali się pierwotnie Dworakami. Jakób na Dworakach 1435 r. Wawrzyniec, syn Stanisława z Dworaków, 1545 r. Katarzyna, córka Jana, za Baltazarem z Drągów 1556 r. Sebastyan, syn Jakóba, 1557 r. Piotr, syn Michała, na Dworakach-Pikatach, a Jerzy, Sebastyan i Walenty, synowie Macieja i Wawrzyniec, syn Stanisława, na Dworakach-Staśkowiętach, 1562 r. Jakób i Mikołaj, synowie Jana, Franciszek i Stanisław, synowie Mikołaja, dziedzice na Dworakach-Pikatach 1566 r. (Herb. Mil.). Jerzy i Stanisław Dworakowie, synowie Sebastyana, 1593 r. (Wyr. Lub. 55 f. 486). Wojciech i Paweł, synowie Jana; z nich Wojciech zapisał sumę 1613 r. Maciejowi i Marynie, dzieciom swoim, urodzonym z Katarzyny Kapiczanki (Herb. Mil.). Franciszek Dworakowski, subdelegat grodzki brański 1787 r. Stanisław, instygator komisyi wojskowej obojga narodów 1791 r. Ten sam, czy też inny Stanisław, chorąży kawaleryi narodowej 1789 r. (DW. 96 f. 870; 107 f. 20 i 105 f. 874).

Herb Korwin.

Kazimierza, z Krystyny Roszkowskiej, córki: Maryanna, żona Wojciecha Drągowskiego i Marcyanna, żona Piotra Dworakowskiego, sprzedały części na Dworakach - Staszkach 1795 r. Józefowi Dworakowskiemu, synowi Michała i żonie jego Katarzynie z Tyborowskich (DW. 110 f. 1332).

Wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie: Ignacy i Ludwik, synowie Jana i Joanny z Radłowskich, wnukowie Jana, 1845 r.; Jan Franciszek, syn

Franciszka i Maryanny z Roszkowskich, wnuk tegoż samego Jana, 1852 r.; Jan, Jakób i Ignacy, synowie Józefa, wnukowie powyższego Jana, 1852 r.; Paweł, syn Dominika i Zuzanny z Jamiołkowskich, wnuk Władysława, właściciela Dworaków 1792 r., w 1846 r., a syn jego Wincenty, urodzony z Apolonii z Rzońców, 1854 r.; Jan, Wincenty i Jakób, synowie Stanisława, wnukowie powyższego Władysława, 1849 r.; Andrzej i Józef, synowie Jana i Wiktoryi Truskolaskiej, wnukowie Adama, właściciela Dworaków 1786 r., w 1849 r. Potomkowie Jana, właściciela Dworaków-Orawów, mianowicie: Andrzej, syn Jana i Agaty z Dworakowskich, wnuk Wawrzyńca, 1849 r.; Jan, syn Pawła, wnuk tegoż Wawrzyńca, 1849 r., a syn jego Piotr, 1860 r.; Jan, Łukasz i Wincenty, synowie Piotra, wnukowie powyższego Wawrzyńca, 1849 r.; Wacław i Wawrzyniec, synowie Jana i Franciszki z Dworakowskich, wnukowie Wojciecha, dziedzica na Dworakach, w latach 1849 — 1860 (A. b. Her.).

Stanisław, Paweł, Wincenty, Apolonia i Franciszka, dzieci niegdy Piotra i Maryanny, 1815 r. w Warszawie.

DWORAKOWSCY h. ŚLEPOWRON z Dworaków, w ziemi bielskiej. Maciej, właściciel dóbr Racibory, miał syna Walentego, który pozostawił trzech synów: Wojciecha, Tomasza i Antoniego. Stanisław, Teofil i Karol, synowie Wojciecha i Antoniny Heybowiczówny, w latach 1844 — 1854, Józef, syn Mateusza, wnuk Tomasza, 1840 r., a Ludwik i Piotr, synowie Antoniego i Jozafaty z Dworakowskich, wnukowie Antoniego, w latach 1849—1854 wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie (A. b. Her.).

DWORSKI Stefan otrzymał 1490 r. Słupy pod Kurzętnikiem (Kętrz.). Tomasz podpisał z ziemią halicką, obiór króla Michała.

DWORSKOWICZ Hleb otrzymał od ks. Władysława Opolskiego prawem lennem Biskowice 1375 r. (AGZ. VII). Patrz *Derśniak.*

DWORZAŃSCY właściwie DWORZEŃSCY h. ROLA z Dworzna, w powiecie warszawskim. Przeniosłszy się do województwa krakowskiego, pisali się Dworzańskimi. Wojciech Wacław, posiadacz wójtostwa kozienickiego 1658 r. (M. 196 f. 193). Jan pisał się z województwem krakowskiem, na elekcyę Augusta II-go. Anna z Boskich, żona Samuela 1680 r. (Perp. Czers. 13 f. 666). Patrz *Dworzeńscy.*

DWORZAŃSCY h. WŁASNEGO (Kancl. 41 f. 147). Jan Dworzański, nobilitowany na sejmie 1768 r. Czy to nie on był 1781 r. wojskim inflanckim.

DWORZAŃSCY następujący wylegitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej: Piotr Feliks z synem Aleksandrem i Antoni z synami: Józefem, Wincentym, Janem i Antonim, synowie Ignacego, wnukowie Antoniego, prawnukowie Michała, 1846 r.; Maciej, syn Antoniego, wnuk Ignacego, 1855 r.; Aleksan-

der, Szymon i Konstanty, synowie Józefa, 1865 r. i Mikołaj, syn Szymona, 1895 roku (Spis.).

DWORZECCY v. DWORECCY h. OSTOJA. Abraham Dworzecki, burgrabia grodzki włodzimierski 1614 r. Mikołaj, syn Hrehorego, który zginął na wojnie moskiewskiej, procesował 1621 r. Oleszkę, o dobra Kleczkowice (Bracł. V f. 239). Michał w niewoli w Moskwie 1663 r. Teodor Bohdanowicz 1679 r. w Orszy. Michał Bohdanowicz, ożeniony z Apolonią Durasewiczówną, dostał 1678 r. z testamentu teścia Jana, wójta szkłowskiego, sumy na Dankowiczach, domy w Szkłowie etc. (Ist. Jur. Mat. XXV i XXVI). Michał Bohdanowicz, budowniczy orszański 1716 r. Kazimierz, skarbnik dźwinogrodzki 1738 r. Bazyli Antoni Bohdanowicz, skarbnik orszański 1765 r.

Jerzy i Antoni, synowie Bartłomieja, Dominik z synami: Stanisławem, Julianem, Jozafatem, Wincentym i Felicyanem, i Faustyn z synami: Onufrym i Ignacym, i Cypryjan z synami: Tomaszem, Cypryjanem, Mateuszem, Józefem i Antonim, synowie Bazylego, a wszyscy wnukowie Michała, prawnukowie Stanisława, syna Samuela, dziedzica dóbr Obole i Lodownicze, dowiedli szlachectwa 1802 r. przed Deputacyą Wywodową wileńską.

DWORZEŃSCY v. DWORZYŃSCY v. DWORZAŃSCY h. ROLA z Dworzna, w powiecie warszawskim, którą to wieś posiadali 1580 r. Marcin Fess i Stanisław, synowie Bartłomieja, Stanisław i Jan, synowie Wojciecha i inny jeszcze Stanisław (Paw.). Jan, syn Wojciecha, procesuje się 1584 r. z Anną, wdową po Stanisławie (Zs. Gr. Czers. 52 f. 641). Kasper, syn Jana, sprzedał część na Dworznie Potrykowskiemu 1616 r., a żona jego, Anna z Kociszewskich, sprzedała część swą na Kociszewie Olszamowskiemu, w tymże samym roku (DW. 46 f. 7 i Perp. Czers. 5 f. 210). Synowie ich: Jan i Paweł, sprzedali część Dworzna Wilskiemu 1631 r. Z nich Jan, żonaty z Teofilą Kochanowską, pozostawił syna Wojciecha, który pewne prawa odstąpił Wygnańskiemu 1675 r. Podpisał on z ziemią warszawską obiór króla Michała (DW. 48 f. 631 i 55 f. 126). Kasper, syn Marcina, zabezpieczył sumę 1592 r. żonie swej, Barbarze z Potrykowskich (Perp. Czers. 1 A f. 279). Mikołaj, syn Stanisława, sprzedał części na Dworznie Janowi 1644 r. (DW. 50 f. 549).

Herb Rola.

W 1686 r. udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Warszawie, Jerzy Dworzeński v. Dworzański, syn Hieronima i Jadwigi z Piskorskich, wnuk Pawła, prawnuk Bartłomieja. Świadkami jego byli: brat jego rodzony Stanisław, kanonik wiślicki, brat jego ze stryjecznych Franciszek, syn Wojciecha i Zofii Piotrkowskiej, wnuk Stanisława, prawnuk Bartłomieja, Wojciech, syn Pawła i Doroty z Sielskich i Wojciech, syn Jana i Zofii z Markowskich, wnuk Kaspra. Świadkowie zeznali, że Paweł, dziad legitymującego się Jerzego, służąc w wojsku, opuścił Dworzno i osiadł w księstwie oświecimskiem, że Jerzy chociaż piszący się Dworzańskim, z Dworzna pochodzi i jest

ich krewnym (DW. 56 f. 1811). Stanisław Dworzeński, właściciel Kuraszkowa, w powiecie opoczyńskim, 1508 r. (Paw.).

DWORZYCCY z Dworzysk, w powiecie krasnostawskim, którą to wieś posiadały 1564 r.: Elżbieta i Dorota Dworzyckie i Andrzej Wszołek (Paw.). Wacław z Dworzysk wziął 1472 r. w zastaw Bolechów, w żydaczowskiem, od Chodorowskiego (AGZ. XIV). Anna, dziedziczka Wołkowa i Kuhajowa, w ziemi lwowskiej, a N., dziedzic Kuczyniec, w ziemi halickiej, 1578 r. (Paw.). Jerzy i Zofia, dzieci Jana, 1598 r. (Wyr. Lub. 77 f. 49). Anna z Pełków, sędzianka halicka, żona Piotra Dworzyckiego, procesuje Pełków 1595 r., o 5,000 fl. Adam otrzymał 1623 r. dobra spadłe na skarb po Chełchowskim (AGZ. X. 2698 i 3402). Tenże Adam sprzedał Biłkowice 1628 r. (DW. 47 f. 2279). Aleksander podpisał z ziemią chełmską, obiór króla Michała. Franciszek, vicesgerent ziemski krzemieniecki 1790 roku.

DWORZYSZOWSKI Adam, właściciel Dworzyszowic, w powiecie radomskowskim, 1552 r. (Paw.). Samuel 1584 r. w Chełmie (Akta XIX).

DYAKIEWICZ Jan podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. Piotr, w województwie wołyńskiem 1764 r. (V. L.). Stefan podpisał z powiatem grodzieńskim, elekcyę Stanisława Augusta. Jan, rotmistrz smoleński 1785 r. (Kal.).

Łukasz, syn Jana i Anny z Olszewskich, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1783 r., w sądzie ziemskim lwowskim.

DYAKOWSCY v. DZIAKOWSCY h. WŁASNEGO, który przedstawia w polu czerwonem cztery trąbki myśliwskie czarne, z nawiązaniami złotemi, na krzyż złożone; w szczycie hełmu trzy pióra strusie.

Władysław Warneńczyk miał nadać Diakowce i Jusipowce na Podolu niejakiemu Seńkowi Koślewskiemu, Węgrowi, którego potomstwo od dóbr, na których dziedziczyło, przezwało się Diakowskimi. Oblatowali ten przywilej za Zygmunta I-go w grodzie halickim, bracia Damian i Iwaśko i bratanek ich Olechno, a za Augusta II-go Mikołaj, podstoli latyczowski, (Gr. Halic. Obl. 221). W 1565 roku dziedziczyli na Diakowcach: Jurgi, Iwan i Demko Diakowscy (Jabł.), a 1589 r. Jan, syn Jana (Wyr. Lub. 35 f. 298).

Aleksander, deputat na Trybunał koronny z województwa bracławskiego 1594 r. (Ibid. 57 f. 4). Jan, Jerzy, Tomasz, Ewa i Anna, dzieci Jacka, 1596 r. (Ibid. 64 f. 505). Wasil, ziemianin kamieniecki, dziedzic Diakowic, procesował się z Horskim o zbiegłych poddanych 1599 roku (Bracł. I f. 505). Andrzej pisał się z województwem ruskiem, na elekcyę Jana Kazimierza. Otrzymał on w 1653 r. dom we Lwowie po Grodeckim (AGZ. X. 4489). Anastazya, córka Aleksego, żona Bazylego Krasnosielskiego przed 1668 r. Stefan, z żoną Heleną z Komarów, procesuje Czeczelów 1668 r. (Woł. VI D f. 9 i 11). Dymitr i Stefan, horodniczy łucki, poseł bracławski, podpisali z województwem bracławskiem, obiór króla Michała, a tenże Stefan i Bazyli, obiór Jana III-go.

Stefan żonaty z ks. Aleksandrą Heleną Czetwertyńską; syn jego Aleksander, także horodniczy łucki 1722 r., żonaty 1-o v. z Anną Porczyńską, 2-o v. z Ma-

ryanną Zwolską (Kij. VIII f. 27 i X f. 1118; Bracł. XVI f. 36). Teodora, żona Jerzego Dogiełły Cyryny 1698 r. (Kij. VIII f. 710). Stefan, Ostafiej, Bazyli, wojski i pisarz grabowiecki i Kazimierz, regent ziemski bełski, z województwem bracławskiem, a Mikołaj, z województwem bełskiem, podpisali elekcyę Augusta II-go.

Mikołaj, podstoli latyczowski 1702 r., otrzymał w tymże roku konsens królewski, na wykupienie z rąk Gutkowskiego starostwa daniczewskiego (Sig. 15). Stanisław, vicesgerent sądowy latyczowski 1779 r.

Sprawa o Ostałpowo, prowadzona w latach 1727—1737 i w 1766 r. w Trybunale lubelskim przekonywa, że żyjący na schyłku XVI-go wieku Aleksy Dyakowski, właściciel Ostałpowa, miał syna Jana, ożenionego z Maryanną Kożuchowską, który dobra te po ojcu odziedziczył. Dobra te przeszły następnie na Dymitra i Andrzeja, synów Jana, a po nich na Kazimierza, syna Andrzeja, oraz na Mikołaja i Leona, synów Dymitra. Mikołaj, z Zofii Młockiej, pozostawił synów: Wojciecha i Tomasza, a Leon, z Anny Michalewskiej, syna Rajmunda, którzy żyli w pierwszej połowie XVIII-go wieku (Bracł. XVII f. 2061 i 1889). W 1753 r. sukcesorowie Michała, skarbnika grabowieckiego, współdziedzice Dyakowiec i Jusypowiec, t. j. Maryanna Mikołajowa Magnuska, Rajmund, przeor Dominikanów w Kołomyi, Tomasz, cześnik latyczowski i Kazimierz, procesują się o te dobra z Czartoryskimi (Zs. Latyczow. z 1753 r.). Salomea z Grocholskich, 1-o v. Potocka, 2-o v. Dyakowska, dożywotniczka części dóbr Moraffa Nowa 1804 r. (DW. 113 f. 667).

W gubernii podolskiej wylegitymowali się ze szlachectwa następujący Dyakowscy: Kajetan z synem Cezarym, syn Mikołaja, wnuk Kazimierza, prawnuk Andrzeja, 1842 r.; Piotr, Jakób i Klemens, synowie Wojciecha, Józef, Eliasz i Leon, synowie Jakóba, Filip i Feliks, synowie Piotra, a wszyscy wnukowie powyższego Kazimierza, 1845 r.; Mamert, syn Józefa, wnuk Stanisława, 1848 r. i Piotr z synem Tadeuszem, syn Seweryna, wnuk Dominika, 1877 r., obaj prawnuki tegoż samego Kazimierza (Spis.).

Mikołaj, ojciec Kajetana, żonaty był z Wincentą z Mucewiczów i oprócz Kajetana miał jeszcze syna Wincentego i córki: Elżbietę, Barbarę, Annę i Cecylię, żonę 1804 r. Onufrego Balickiego.

Herb Drya.

DYAMENTOWIE h. DRYA. Floryan Dyament, burgrabia kcyński 1761 r., pozostawił syna Jana, ożenionego z Rozalią Kegel, po którym syn Hipolit, wylegitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1831 r. (A. b. Her.). Hipolit, zmarły 1867 r., z żony Wincentyny Biedrzyckiej, 1-o v. Nałęczowej, zostawił synów: Konrada, Jana i Szczepana. Teofil, ożeniony z Konstancyą Wojewódzką, 1-o v. Strońską, 1864 r.

DYAMENTOWSCY h. DRYA. Świętosław Antoni Mutyna z Białego Kamienia Dyamentowski, syn Przybysława i Rozalii z Głowackich, odstąpił pewne sumy Bartoszewiczowi 1786 roku (DW. 102 f. 680). Przybysław tytułowany stolnikiem urzędowskim, zmarły 1774 roku, był autorem fałszywej kroniki Prokosza i wielu rodowodów i dokumentów.

DYBKOWSKI Jan pisał się z ziemią nurską, na elekcyę Augusta II-go. Wieś Dybki leży w ziemi nurskiej. Stanisław, rektor Jezuitów w Witebsku 1719 roku (Ist. Jur. Mat. XXV).

z DYBLINA, w ziemi dobrzyńskiej. Dobiesław, skarbnik dobrzyński 1395 r. (Data 1363 jest pomyloną w Rz. M.; prawdopodobnie winno być 1392 r.). Dobiesław, sędzia dobrzyński 1468 r. Dersław, łowczy dobrzyński, nie żył w 1519 r.

DYBOWSCY h. BRODZICZ z Dybowa, w powiecie warszawskim. Rogala z Dybowa otrzymał różne przywileje dla Dybowa, Krassowa, Czarny i Mokrego, w powiecie warszawskim (M. 9 f. 137). Kasper i Krzysztof, synowie Krzysztofa, i Jan, syn Stanisława, posiadali Dybowo 1580 r. Ten ostatni był właścicielem Czarny, a Jan, syn Krzysztofa, posiadał Mokre (Paw.). Kasper miał dwóch synów: Samuela i Jana.

Samuel zastawił część swoją na Dybowie Łoskiemu 1605 r., a z żony Małgorzaty, pozostawił córkę Maryannę (DW. 32 f. 686; 33 f. 1643 i 1726).

Jan, syn Kaspra, odstąpił część Dybowa Łoskiemu 1613 r. Wdowa po nim Katarzyna Wilanowska v. Milanowska 1614 r. (DW. 41 f. 741 i 42 f. 305).

Herb Brodzicz.

Krzysztof, syn Krzysztofa, zastawił część Rzyśki Dybowskiej Czosnowskiemu 1605 r. Z żony Jadwigi córki jego: Katarzyna, Helena i Anna, pod opieką Sierakowskiego 1616 r. (DW. 32 f. 1199; 41 f. 349 i 45 f. 207).

Jan, syn Krzysztofa, właściciel Mokrego, miał syna Stanisława, także właściciela Mokrego, który kwitował Łoskiego 1605 r. Anna z Olędzkich, wdowa po nim, wspólnie z dziećmi: Wojciechem, Andrzejem, Janem, Katarzyną i Zofią, procesują Tańskiego 1607 r. W 1609 r. Młocki odstąpił praw swoich do Mokrego, wymienionym synom Stanisława (DW. 32 f. 526; 34 f. 203; 37 f. 572 i 798). Wojciech odstąpił matce część swoją na Dybowie 1622 r. Synowie jego: Jan i Wojciech 1655 r. (DW. 46 f. 1594 i Zap. Lub. 45 f. 374).

Jan, syn Stanisława, zeznał 1638 r. zapis dożywocia z żoną, Katarzyną z Iwkowskich. Synowie jego: Jan i Marcin, wyzwolili Łupiaka 1659 r. (DW. 49 f. 751 i 52 f. 1645). Jan pisał się z ziemią warszawską na elekcyę królów: Michała i Jana III go. Synowie jego: Adam, Gabryel i Jan, urodzeni z Zofii Wągrodzkiej, sprzedali części na Mokrem Łoskiemu 1713 r. (DW. 62 f. 292). Jan miał jeszcze syna Marcina, który także sprzedał część swoją na Mokrem Łoskiemu 1712 r. (DW. 62 f. 51). Adam wspólnie z żoną, Zofią Wałkanowską, potwierdzają sprzedaż części na Mokrem, zeznaną na rzecz Łoskiego, 1715 r. (DW. 62 f. 718). Jan, poborca ziemi warszawskiej 1713 r., a podwojewodzy warszawski 1720 r., z Heleny Mieczyńskiej, miał synów: Kaspra i Kazimierza. Kasper układa się ze Skulskim 1749 r., a Kazimierz w imieniu swojem i żony, Franciszki Gulczanki, kwituje Franciszka i Rozalię z Dybowskich, małżonków Wolińskich 1745 r. (DW. 71 f. 206 i 242; 73 f. 321). Gabryel z bratem swoim Marcinem podpisał z ziemią warszawską, elekcyę Augusta II-go. Żonaty był 1-o v.

z Anną Turowską, wspólnie z którą procesuje Turowskich 1695 r., 2-o v. z Zofią Arciechowską, z którą zeznał zapis dożywocia 1717 r. (DW. 59 f. 41 i 62 f. 1273). Piastował urząd komornika ziemskiego warszawskiego. Synowie jego: Franciszek Antoni, urodzony z Turowskiej, sprzedał część swoją na Turowicach 1723 r., a Józef i Franciszek, urodzeni z Arciechowskiej, nabyli 1756 r. części na wsi Dębe. Józef, sędzia kapturowy ziemi warszawskiej 1764 r. Franciszek zeznał 1749 r. zapis dożywocia z żoną, Katarzyną Płochocką, podczaszanką nurską (DW. 65 f. 170 i 73 f. 152). Drugą żoną Franciszka była Maryanna z Drozdowskich. Jan, syn Franciszka, urodzony z Płochockiej, sprzedał Wyrzykowiznę Boruckiemu 1797 r., a w imieniu rodzeństwa swego: Karola, Józefa, Feliksa, Wincentego, Stanisława, Salomei i Elżbiety, urodzonych z Drozdowskiej, kwitował Małowiejskiego 1783 r. (DW. 112 f. 297; 100 f. 241; 99 f. 255). Franciszek Antoni, syn Gabryela, dla odróżnienia się od brata Franciszka, zwał się Antonim i jego synem będzie Tomasz, urodzony z Doroty Jeżewskiej, 2-o v. Tomaszowej Zawistowskiej, którego kwitował Lasocki 1787 r. (DW. 103 f. 908 i 62 f. 950).

Druga linia Dybowskich zamieszkała w ziemi czerskiej. Paweł, syn Walentego, zabezpieczył 1623 r. sumę żonie, Jadwidze ze Staniszewskich, a Stanisław, syn Walentego, zapisał sumę Zofii Łączyńskiej 1616 r. (Perp. Czers. 6 f. 630 i 3 f. 306). Remigian, syn Stanisława, nabył Trąbki od Głoskowskiego 1642 roku, a w 1654 r. siostra jego Maryanna, żona Seweryna Dłużewskiego, zrzekła się na rzecz jego majątku rodzicielskiego (Ibid. 10 f. 329 i 11 f. 702). Barbara z Załęża Załęska, wdowa po Remigianie, 2-o v. Mikołajowa Miastkowska, z synami: Franciszkiem i Janem Dybowskimi, wprowadzoną została do wsi Jeziora 1658 r. Remigian był subdelegatem grodzkim czerskim 1644 r. Katarzyna, córka Remigiana, za Mikołajem Staniszewskim (Ibid. 12 f. 54; 16 A f. 190).

Franciszek podpisał z ziemią czerską, obiór króla Michała.

Jan, syn Remigiana, sprzedał Załęskiemu część dóbr Trąbki 1680 r., a Zawiszy część Żabieńca 1695 r. (Ibid. 13 f. 661 i 14 C f. 160). Z Teresy Czyszkowskiej, synowie jego: Antoni i Michał, kwitowani przez Załęskich 1723 r., oraz córka Maryanna, żona Bartłomieja Parula 1728 r. (Ibid 19 f. 300; 16 B f. 327 i 21 f. 66). Antoni, żonaty z Maryanną Faleńską, kwitował Faleńskich 1714 r. Nie żył już w 1724 r., a pozostała po nim wdowa wyszła 1728 r. za Antoniego Góreckiego. W 1724 r. wdowa po Antonim i dzieci jej: Paweł, Jakób, Petronella i Katarzyna, Michał Dybowski, Załęski i Skrzypkowski zawarli ugodę (Ibid. 18 f. 209; 21 f. 96; 19 f. 427). Katarzyna, żona Ludwika Czyszkowskiego 1746 r., Petronella za Maruszewskim, a Paweł, żonaty z Ludwiką ze Straszów 1753 r., pozostawił syna Franciszka, który kwitował Pniewskiego 1781 r. (Ibid. 27 f. 334; 29 f, 637; 37 f. 58 i 36 f. 444).

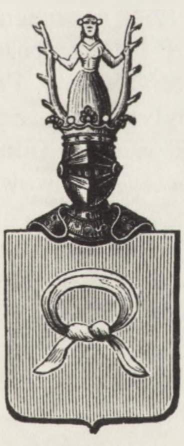
Michał, syn Jana, sprzedał część swoją na Trąbkach Braneckiemu 1728 r i jednocześnie odstąpił pewną sumę żonie, Justynie z Faleńskich. Pozostała po nim wdowa wspólnie z dziećmi: Franciszkiem, Piotrem, Rozalią, Franciszką, Krystyną i Konstancyą, kwituje Szaniawskich 1730 r. Franciszek, z Agnieszki Czarnowęskiej, miał syna Sebastyana, wprowadzonego do Żukowa 1791 r. i córkę Katarzynę, żonę 1 o v. Tadeusza Rycharskiego 1774 r., 2-o v. Antoniego Ludwika Jaruzelskiego, podczaszego bełskiego 1783 r., a z Heleny Daniszewiczówny, syna Stanisława, księdza 1792 r. (Ibid. 21 f. 64 i 259; DW. 91 f. 32; 107 f. 1209 i 108 f. 140).

Małgorzata za Jakóbem Karczewskim 1599 r. (Perp. Czers. 1 B f. 290). Stanisław Jan i Piotr, synowie Andrzeja, procesują się 1614 r. o dobra Chrościel i Kozły. Stanisław, doktór medycyny, lekarz królewski 1616 r. (DW. 42 f. 319 i 45 f. 117). Ludwika, za Piotrem Charzyńskim 1757 r. Maciej, proboszcz rokicki 1754 r. (Perp. Czers. 30 f. 60 i 382). Paweł z żony, Maryanny z Pruskich, 1-o v. Franciszkowej Brodnickiej, 2-o v. Szymonowej Orłowskiej, a 4-o v. Adamowej Chrzanowskiej, miał córkę Maryannę, żonę Franciszka Chrzanowskiego; kwitowała ona matkę z posagu 1734 r. (DW. 68 f. 915).

Z linii na Mokrem Feliks, syn Franciszka i Maryanny Drozdowskiej, 1845 roku, a Marcin, syn Franciszka i Elżbiety Paczowskiej, wnuk Józefa, 1863 r., udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie (A. b. Her.)

DYBOWSCY h. NAŁĘCZ z Dybówki, w powiecie łęczyckim. Przeniósłszy się na Litwę herb swój w ten sposób zmienili, że pod Nałęczem kładą trzy wręby białe, a w szczycie hełmu trzy pióra strusie.

Sandek z Dybówki 1386 r. (Łęcz. I. 90). Jan, syn Stanisława z Dybówki, 1478 r. na uniwersytecie krakowskim. Właścicielem Dybówki 1576 r. był Maciej Dybowski, syn Pawła, a Sokolnik — Anna Dybowska, córka Sebastyana (Paw.). Sebastyan, sprawca starostwa grodzieńskiego, namiestnik nowodworski, molawicki i ozierski 1557 r., a ostryński 1560 r. (Arch. Zbor. Dok. I, III i VII). Anna Sebastyanówna, rozwiedziona z Wojciechem Bałdowskim 1582 r. (M. 127 f. 92). Andrzej, starosta knyszyński i zabielski, umarł 1569 r., w którym zeznał testament. Wdowa po nim, ks. Anna Massalska, właścicielka Walewa, Brykowa i Bajmakowa, w powiecie krzemienieckim, 1570 r. (Jabł. f. 25), była w 1582 r. żoną Kłodzińskiego. Córka jego Regina, za Dymitrem Chaleckim, podskarbim wielkim litewskim (M. 108 f. 62 i 127 f. 63). Cherubin, żonaty 1597 r. z Barbarą Pacówną, kasztelanką wileńską (Pac.). Walenty wziął 1581 r. w zastaw w 1,000 kop. dobra Hłuskie od ks. Czartoryskiej (Op. Łuc. 2058 f. 9).

Herb Nałęcz.

Walenty Juriewicz Dybowski, nabył Wiśniewo, w powiecie oszmiańskim, 1591 r. (Akta XIV). Aleksandra, 1-o v. za Maciejem Suchodolskim, podkomorzym mścisławskim, 2-o v. za ks. Samuelem Druckim Horskim 1596 r. (Kniaź.). Jan, miecznik smoleński, nabył Łomaczyn w orszańskiem 1649 r. od Halszki z Dybowskich Niezabitowskiej i od Włochowiczowej (Ist. Jur. Mat. XXV). Barbara, żona Konstantego Żaby 1606 r. Krzysztof, żonaty z Anną Szepietowską 1665 r. Jan i Marcin, synowie Krzysztofa, 1670 r. Ludwik, komornik ziemski drohicki 1674 r. (Zap. Lub. 18 f. 988; 49 f. 463; 53 f. 317 i 48 f. 1138). Krzysztof i Ludwik pisali się z województwem podlaskiem, na elekcyę Jana III-go. Jan Antoni, oboźny i deputat na Trybunał litewski z województwa smoleńskiego 1732 r.

Dybowscy na Podlasiu prawdopodobnie należeli do innego rodu. Pierwiastkowo nazywali się Dyssami, a potem Paderewskimi. Krzysztof, syn Jana Dyssa

Dybowskiego, dziedzic na Dybowie i Paderewie, nabył części Świejk 1590 i 1598 roku. Tenże Krzysztof Paderewski, podwojewodzy drohicki 1608 r., kupił znowu część Świejk. Andrzej Dybowski, syn Stanisława, dziedzic części Tosi 1617 r. (A. Zs. Droh.). Michał, syn Piotra, sprzedał 1754 r. części wsi Księżopole-Jałmużny Antoniemu Księżopolskiemu. Z pierwszej żony Ewy, syn jego Jozafat, ur. 1754 roku, z drugiej Felicyanny, syn Krzysztof, ur. 1764 r. (metr. w Mokobodach). Józef (Jakób?), syn Michała, nabył części na Księżopolu - Komarach od Paczowskiego 1773 r. Jakóba i Ewy z Kiężopolskich synowie: Marcin, ur. 1770 r. i Franciszek, ur. 1783 r. (metr. w Mokobodach).

Agnieszka, wdowa po Krzysztofie, z synami: Walentym, Wojciechem, Antonim, Leonem i Maciejem, na Wołyniu 1763 r. (Woł. XIII D f. 50). Piotr, komisarz do pogłównego w województwie kijowskiem 1764 (V. L.).

Jakób i Teodor, synowie Mikołaja, wnukowie Krzysztofa, Jan, syn Szymona i Paweł, syn Leona, obaj wnukowie Wawrzyńca, a wszyscy prawnukowie Marcina, zamieszkałego w powiecie orszańskim 1684 r., legitymowali się ze szlachectwa w ziemstwie orszańskiem 1773 r.

Ignacy, piszący się z Dybowa, dziedzic na Stubienku, syn Jana i Katarzyny z Kromkowskich, wnuk Wojciecha, prawnuk Kaspra, umarł 1792 r. Córka jego Maryanna za Hordyńskim, a syn Tomasz, legitymował się ze szlachectwa 1782 r. w grodzie przemyskim i umarł bezżenny 1832 r. Tadeusz i Ignacy, piszący się z Dybowa Mokrego, synowie Franciszka i Barbary z Majewskich, wnukowie Jakóba i Anny z Garbowskich, udowodnili swoje szlachectwo 1783 r., w ziemstwie lwowskiem. Z nich: Ignacy, dziedzic na Libuchowej, zmarł 1818 r., pozostawiając: Franciszkę, Kunegundę i Macieja, zmarłego 1847 r., po którym z Petronelli z Zagórskich, córka Leopoldyna. Tadeusza zaś synem był pewnie Jan Kanty, dziedzic Sokolik, ożeniony z Krystyną Gołkowską, z której: Wanda, Olimpia, Władysława, Zygmunt, Mieczysław, Napoleon i Władysław (A. Lwows. For. Nob.).

Nie wiem do których Dybowskich należy Józef, z przydomkiem *Roy*, który głosował za Augustem III-m 1733 r. (Obl. Warsz. 49 f. 606). Ksawery został stolnikiem bełskim 1794 r. Maciej, z żony Maryanny Lisowskiej, 2-o v. Janowej Łabęckiej 1819 r., zostawił syna Dominika i córki: Maryannę, za Stanisławem Koszarskim i Józefę, za Aleksandrem Karwickim 1819 r. Brygida z Jawornickich Dybowska, stolnikowa bełska, umarła 1858 r.

Dominik, właściciel dóbr w powiecie słonimskim 1740 r,, miał syna Antoniego, którego syn Ksawery, wylegitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1838 roku; synowie zaś jego: Tomasz i Karol, 1840 r. (A. b. Her.).

W gubernii podolskiej, wylegitymował się Tomasz, syn Macieja, wnuk Jana Chryzostoma, z synem Grzegorzem, 1879 r. (Spis.).

DYBOWSCY h. ŚLEPOWRON znajdowali się w powiecie orszańskim; gdzie Marcin z synem Janem Dymitr z synami: Hrehorym i Kondratem, którego syn Józef i Jan z synami: Cypryjanem i Stefanem, synowie Konstantego, wnukowie Teodora, prawnukowie Hrehorego; Rafał, syn Tomasza, wnuk Samuela; dwóch Janów, synów Bazylego i Piotr, syn Szymona, wnukowie Wawrzyńca; Bazyli i Aleksander z synami: Dominikiem i Eliaszem, synowie Hrehorego, wnukowie Jerzego,

Adam, syn Ignacego, Franciszek i Wincenty, synowie Józefa, wnukowie Jana, i Teodor i Dominik, synowie Ignacego, wnukowie Krzysztofa, a wszyscy potomkowie Macieja, legitymowali się ze szlachectwa w ziemstwie orszańskiem 1773 r.

de DYBUS Józef Aleksander, syn Michała, pułkownika wojsk koronnych, otrzymał 1798 r. zaświadczenie, że jest pochodzenia szlacheckiego i że ojciec jego posiadał wieś Borową, do ks. Sułkowskiego należącą (DW. 112 f. 967).

DYBRYNIEWSKI Łukasz Albertowicz, bojar podczaszego Radziwiłła, otrzymał od niego różne ziemie 1527 r. (ML. 25 f. 25).

DYCZKO Iwan Wasilewicz sprzedał Równe ks. Semenowi Wasilewiczowi Nieświckiemu 1461 r. (Arch. Sang. I).

DYCZKOWSKI Kasper odstąpił sumę Chłapowskiemu 1787 roku (DW. 103 f. 317).

DYDATYCCY z Dydatycz, w ziemi przemyskiej. Piotr Dydatycki świadczy 1403 r. w Medyce. Stanisław z Dydatycz procesuje się z sąsiadami 1436 r. Wdowa po nim Jadwiga, córka Mikołaja z Czelatycz, układa się 1441 r. o swoje wiano z siostrami męża: Anną, żoną Jana Drohojowskiego, Małgorzatą, żoną Jana z Dobrynicz i Świętochną, które jej mają wypłacić po 20 grzywien każda. Te trzy siostry dzielą się Dydatyczami 1446 r. Wieś tę wniosła potem Małgorzata, córka Jana z Dobrynicz, Stanisławowi Malinowskiemu, który się często pisał Stanisławem z Dydatycz (AGZ. XIII).

DYDKOWSCY v. DIDKOWSCY h. SAS, ziemianie kijowscy, którym król Władysław potwierdził 1635 r. nadane swobody i wolności. Semen w tymże roku (M. 354 f. 15). Zacharyasz, syn Iwana, w powiecie żytomierskim 1635 r. (Op. Żyt. 9). Stefan, syn Jana, regent grodzki kijowski, Józef, Stefan, syn Daniła, Bazyli, Aleksander, Jan i Artemi, dziedziczą na Didkowcach, w powiecie owruckim 1689 r. (Arch. I. Z. Ros. IV. 1 i Op. Kij. 2 i 4) Tenże Stefan, regent grodzki kijowski, nabył 1693 r. dobra, w powiecie owruckim, od Redczyca (Bracł. XIV f. 821), a 1703 r. jest namiestnikiem owruckim (Ibid. f. 1006). Jan Makowinka ogłoszony banitą w sprawie ze Skuratowskim 1682 r. Anastazya Krzysztofowa Kamieńska, z siostrą Maryanną, upoważniły Puzyrowicza 1691 r. do odebrania z Didkowic sum po stryju ich Samuelu (Ak. Tryb. Lub. dla woj. Bracł.). Eudoksya, 1-o v. Semenowa Zakusiłowa, 2-o v. Samuelowa Domaszewska 1689 r. N., regent grodzki żytomierski 1700 r. Jan Daniłeńko i Piotr Smarczeńko, pozwani 1713 r. o części Michałowic przez Zbikowskiego. Jan, Michał, Jakób i Bazyli, pozwali 1726 r. Pawła, Jana i Teodora Łazareńków Didkowskich i ich matkę Maryannę, 2-o v. Stępkowską, o majątek po ojcu (Akta Tryb. Lub. dla woj. Kijows.). Katarzyna z synami: Stefanem, Dmitrem, Teodorem i Janem, oraz Jan z córkami: Aleksandrą i Maryanną, pozwani 1722 r. przez Bielskiego (Kij. VIII f. 86 i 108; X f. 1260). Konstanty, burgrabia żytomierski 1727 r. Stefan, syn Daniela, horodniczy

żytomierski 1750 r. Stefan, horodniczy owrucki 1761 r. Mikołaj, archiwista grodzki żytomierski 1790 r.

DYDYŃSCY v. DEDEŃSCY v. DIDIŃSCY h. GOZDAWA z Dedni v. Dydni, w ziemi sanockiej. Kazimierz Wielki nadał 1361 r. braciom Piotrowi i Pawłowi z Węgier, za oddane mu wielkie usługi, obszerne puste miejscowości Boiszcza (Boiska v. Zboiska), Wisłok i Radoszyce, w ziemi sanockiej, z obowiązkiem służby wojskowej (KDM. III). Z braci tych: Piotr był protoplastą Balów, Humnickich i Bireckich. Paweł zaś Dedeńskich i Jurjowskich. Tradycya rodzinna, opierając się na podobieństwie herbu, uważa tych braci za Giżyckich, powracających z Węgier do Polski, tymczasem znani pierwsi Giżyccy, występują dopiero w początku XV-go wieku, a w przywileju Kazimierza Wielkiego wyraźnie zaznaczono, że bracia Piotr i Paweł, przybyli z Węgier, a o polskiem ich pochodzeniu nic nie wspomniano. Lilia ich w herbie pochodzi zapewne od nadania domu Andegaweńskiego, albo też otrzymali ją przez adoptacyę, od którego z Gozdawitów.

Herb Gozdawa.

Procedencya ich wypisana w akcie z 1755 r., którym Józef Kazimierz zeznał zapis dożywocia z żoną Jaruntowską, poczynająca się od Piotra, w dwóch pierwszych pokoleniach niezgodna z aktami. Pochodzenie zaś ich od Giżyckich, powołane w tym akcie, nie może być brane pod uwagę.

Z wymienionych braci Paszko Węgrzyn, 1388 r. ziemianin sanocki, dziedzic Temeszowa 1402 r., nie żył już 1420 roku, a wdowa po nim Wichna, z rodu Janinów, procesuje się 1424 r. z Fryderykiem z Jaćmierza. Synów jego było trzech: Pełka, Zygmunt i Mikołaj, piszących się początkowo z Jurjowic 1420 r.

Pełka, dziedzic Jurjowic i Srogowa, ożeniony z Fienną z Pobiednej, sędzianką sanocką, jest protoplastą Jurjowskich.

Zygmunt, współdziedzic z bratem Srogowa i Jurjowic, zmarł 1434 r., a pozostała po nim wdowa Katarzyna, układa się z Pełką i synami Mikołaja, zrzeka się zapisu 300 grzywien, oddaje im Falejówkę, a zatrzymuje zaś część Srogowa w dożywocie.

Mikołaj, dziedzic Dedni, Temeszowa i innych, umarł przed 1430 r., a wdowa po nim Małgorzata, z rodu Gryfów, zdaje się także z Pobiednej, jak bratowa, żyła jeszcze 1447 r. Synowie ich: Paweł i Mikołaj, zawarli układ ze stryjenką 1436 r., oczyścili się z zarzutu grabieży 1448 r., dowodząc szlachectwa z ojca, matki i babki, przeprowadzają 1453 r. dział dóbr ze stryjecznym bratem Mikołajem Jurjowskim, są dziedzicami Dedni, Temeszowa, Krzemiennej, Falejówki, Wydrnej i Jabłonki. Mikołaj umarł bezdzietny, między 1476 a 1478 r. Paweł oprawił 1464 r. żonie, Elżbiecie z Tarnawy, 300 grzywien posagu i wiana, a gdy dostał za nią wieś Jabłonicę 1472 r., podniósł oprawę do 500 grzywien, umarł 1477 r., a wdowa po nim żyła jeszcze 1486 r. Przy działach z 1489 r. wzmiankowane są trzy jego córki panny, a inne już zamężne. Z córek tych: Anna, żona Marcina Domaradzkiego 1478 r.; Katarzyna, żona Wojciecha Kościeckiego 1494 r.,

kwitowały braci z posagu; a Małgorzata, żona Stanisława Nabrzucha z Dąbrowy, procesuje ich 1496 r. o swój dział. Synów było pięciu: Mikołaj umarł 1480 r., Jakób umarł przed 1485 r., a Jan, Zygmunt i Stanisław, dopełnili działu dóbr 1489 r. Jan wziął Falejówkę, Jabłonkę i pół Wydrnej, a Zygmunt i Stanisław Dednię, Temeszów, Jabłonicę, Krzemiennę i połowę Wydrnej. W 1491 r. nastąpił nowy dział między Zygmuntem a Stanisławem. Pierwszy wziął Dednię i pół Wydrnej, a drugi Temeszów, Jabłonicę i Krzemiennę.

Zygmunt zabezpieczył 600 grzywien posagu i wiana żonie Jadwidze, córce Mikołaja z Nowego Dworu, kasztelana kamienieckiego, w latach 1491 i 1497. Po bezdzietnej jej śmierci zwraca Zygmunt posag bratu jej Andrzejowi 1509 r. (Zs. Sanoc. 3 f. 242). Sam był 1499 r. opiekunem dzieci po bracie Stanisławie, a umarł bezdzietny przed 1525 r.

Stanisław, ożeniony z Jadwigą, synowicą Jakóba Pieniążka, wojskiego sanockiego, dostał za nią na rachunek posagu 40 grzyw. 1494 r., poszedł na wojnę mołdawską i tam zginął bez wieści, nieboszczykiem nazwany dopiero 1501 roku. Kwit Małgorzaty Nabrzuchowej z 1501 r. przekonywa, że po Stanisławie został się syn Jan i córka Konstancya, a po Janie z Falejówki i Jabłonki synowie: Mikołaj, Stanisław i Jan, oraz córki: Katarzyna i Helena. Sprawa o Jaworze z 1519 roku poucza, że żoną Jana z Falejówki była Anna Łysakowska (AGZ. XI i XVI; St. Pr. P. P. VI. 165).

Jan, syn Stanisława, umarł przed stryjem Zygmuntem, a siostra jego Konstancya, żona Jana Wielopolskiego, układa się 1425 r. w Krośnie i 1430 r. w Sanoku, z bratem stryjecznym Mikołajem, o dział Dedni i Wydrnej, po stryju Zygmuncie (Decr. Ter. Sanoc. 1 f. 390; Zs. Sanoc. 4 f. 517).

Z córek Jana z Falejówki: Helena, żona Aleksandra Krukienickiego, a Katarzyna, żona Dawida Turopolskiego, kwitowały braci 1525 r. Katarzyna zmarła bezdzietnie 1530 r. (Zs. Sanoc. 4 f. 219 i 228). Trzej synowie tegoż Jana: Mikołaj, Stanisław i Jan, podzielili się 1513 r. dobrami: Dednią, Falejówką, Jabłonką i Wydrną, wyznaczywszy matce dożywocie, a siostrom posagi, a w 1530 r. pokwitowali szwagra Turopolskiego, ze zwrotu posagu, po bezdzietnie zmarłej siostrze (Zs. Sanoc. 3 f. 372 i 4 f. 522).

Mikołaj, najstarszy syn Jana, dziedzic Dedni i Wydrnej, zabezpieczył 1520 roku posag i wiano żonie, Katarzynie Pieniążkównie, podkomorzance sanockiej. Sędzią ziemskim sanockim był 1543 r., a umarł 1545 r., w którym synowie jego: Andrzej, Stanisław, Piotr, Paweł i Józef, zasądzeni w procesie z synami Anny Świerkotowej (Zs. Sanoc. 1 f. 133). Z córek Mikołaja znane są dwie: Anna Baranowska 1554 r. i Barbara, wdowa po Benedykcie Łuczyckim 1562 r., wierzycielki brata Józefa (Ibid. 3 f. 483 i 995). Paweł umarł przed 1547 r., w którym Piotr skupuje od Andrzeja i Stanisława ich spadek po Pawle, we wsi Niewiestce (Gr. Sanoc. 15 f. 936 i 1035). Wdowa po bezdzietnie zmarłym Andrzeju, Zofia Ostrowska, 2-o v. Stanisławowa Pełczyna z Nieboczka, odstępuje szwagrom: Stanisławowi, Piotrowi i Janowi swą oprawę 1553 r. (Zs. Sanoc. 3 f. 42).

Stanisław, dziedzic Krzywego i Dedni, podczaszy 1553 r. i sędzia grodzki sanocki 1557 r., sprzedał części Niewiestki po bracie Pawle, a nabył 1548 i 1553 roku części Dedni od brata Piotra, odziedziczone po bracie Andrzeju. Ożeniony z Felicyanną Humnicką 1558 r., pozwany 1563 r. przez stryjecznych braci, synów Jana, umarł zdaje się bezpotomnie.

Piotr, pisarz ziemski sanocki 1553 r., skupił od braci Niewiestkę, a sprzedał 1553 r. część Dedni Stanisławowi, za 700 fl., za zgodą żony, Ewy z Urzowicz Borowskiej, podsędkówny przemyskiej (Zs. Sanoc. 2 f. 190; 1 f. 899). Wdowa po nim Ewa i dzieci: Stanisław, Piotr, Mikołaj, Jerzy, Jan i Barbara, i szwagrowie pozwani przez Pełków 1557 r. (Zs. Sanoc. 1. f. 760). Pozostała po nim wdowa wyszła 2-o v. za Jana z Orska Dunikowskiego.

Stanisław, syn Piotra, żonaty z Anną z Leszczy (Leską), miał synów: Jana, Stanisława i Łukasza, oraz córkę Zofię. Jan i Stanisław zapisali sumę Gniewoszowi 1604 r. W tymże roku zawarł umowę Stanisław z siostrą. Zofla była Brygidką w Lublinie. Łukasz, sekretarz królewski i kanonik sandomierski 1615 r., proboszcz sandomierski 1620 r. (Zap. Lub. 15 f. 7 i 561; Wyr. Lub. 58 f. 652 i DW. 45 f. 178). Stanisław, podstoli sanocki, umarł 1620 r., zapisawszy rok przedtem dożywocie żonie, Zofii Koniecpolskiej, kasztelance połanieckiej. Po jego śmierci został podstolim sanockim Jan. Łukasz, syn Stanisława, podstolego, obiera plenipotentów w Lublinie 1634 r. (Zap. Lub. 24 f. 71; 34 f. 563). Syn ten musiał być z pierwszej żony Stanisława, bo Koniecpolska według „Pamiętnika o Koniecpolskich", żyła bezdzietnie jeszcze 1651 r. Niesiecki daje temu Stanisławowi za żonę Elżbietę Lanckorońską, którą nawrócił na katolicyzm. Do ich potomków zapewne należą: Andrzej, Franciszek, Jan i Barbara, dzieci Stanisława i Anny, pozwani o dług 1661 r. (Zap. Lub. 47 f. 427). Andrzej, dziedzic Sławina, w powiecie lubelskim, 1676 r. (Paw.). Franciszek, wojski mielnicki 1688 r. Łukasz, cześnik żytomierski 1682 r., a podczaszy 1691 r., żonaty z Urszulą Wierzbowską (Zap. Lub. 67 f. 933).

Piotr, drugi syn Piotra, pisarza; dziedzic Temeszowa, zabezpieczył 1578 r. żonie, Barbarze z Unienia, córce Adama Hinka z Mielczyc, 6,000 fl. posagu i wiana. Został po nim syn małoletni 1593 r., ale już żonaty z Elżbietą z Rusienic, która wwiązana w połowę wsi Beniszowa, Niewiestki i Obaczowa przez stryja Jerzego, ustępuje mu 2,000 fl. swego posagu, a mąż jej Piotr, za zgodą matki i opiekunów, kwituje tegoż stryja z 6,000 fl. (Gr. Sanoc. 21 f. 1067 i 1069, 22 f. 335).

Mikołaj trzeci i Jan czwarty, synowie Piotra, pisarza, są opiekunami synowca swego Piotra 1593 r. Jan, dziedzic Krzemiennej, z żoną Anną Jarocką, pozwał stryjecznego brata swego Pawła, syna Józefa, o poranienie sługi 1594 r. (Gr. Sanoc. 22 f. 164).

Jerzy, piąty syn Piotra, pisarza sanockiego, stolnik sanocki 1597 r., zeznał 1577 r. zapis wzajemnego dożywocia z żoną, Elżbietą Wyssoczańską, alias Turzańską (Zs. Sanoc. 7 f. 464). Pokwitowany przez synowca z 6,000 fl., ustępuje jego żonie Niewiestkę i inne wsie 1593 r. Syn jego Jerzy, podczaszy halicki 1620 r., sędzia ziemski kamieniecki 1627 r., podkomorzy podolski 1635 r., był i podstarościm kamienieckim 1618 r., a w 1620 r. nabył Borszczów od Budzyńskiego (Zap. Lub. 24 f. 478) i odkupił 1630 r. część sprzedaną przez ojca Pruskiemu (Gr. Kamien.). Córka podkomorzego Teofila, jak się zdaje jedynaczka, wyszła za Pawła Wołuckiego, kasztelanica małogoskiego. Jerzego, stolnika sanockiego, synami z drugiej żony Rokoszówney, byli prawdopodobnie: Jacek, Zygmunt, Władysław i Andrzej. Andrzeja, z Katarzyny Ostrowskiej, syn Franciszek, umierając bezdzietnie, zapisał część Borszczowa żonie, Agnieszce z Wolińskich (Gr. Przem. z 1702

roku), której siostra, Eufrozyna Wolińska, była żoną Wojciecha Dydyńskiego, rodzonego, lub stryjecznego brata Franciszka; syn ich Marcin sprzedał 1748 roku odziedziczoną część Borszczowa po ciotce Józefowi Dydyńskiemu. Zygmunta syn Stanisław 1685 r. (Zap. Lub. 61 f. 1150), podczaszy wołyński, ożeniony z Anną Przyłęcką (Gr. Krak. 349 f. 340), miał z niej kilkoro dzieci, z nich: Justyna Zuzanna, za Felicyanem (raz nazwany Wespazyanem) Pętkowskim 1723 r. (Woł. XI f. 1169; Gr. Krak. 352 f. 2268); Maryanna, za Szymonem Dzięciołowskim; Antoni, w 1705 r. cedował sumy Wąsowiczowi (Gr. Biec. 82 f. 388), który pozwał tegoż roku jego brata Józefa, posesora Łękawicy (Gr. Nowokorcz. z 1705 r. f. 272). Józef, syn Stanisława, z Anny Białyńskiej, zostawił synów: Piotra i Wojciecha Ludwika. Ten ostatni wraz z synami Piotra, Janem Kantym i Franciszkiem, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w sądzie ziemskim pilznieńskim 1782 r. Róża, córka Wojciecha, wyszła za Michała Ramułta.

Synowie Jacka i Anny z Pruszkowskich: Jerzy, Paweł, Michał i Jacek, procesowali Krasickich w latach 1684 — 1703; a stryjecznego brata Franciszka 1702 r. (Zap. Lub. 61 f. 172; Czerniech. f. 387; Gr. Przem. z 1702 r.) Z nich:

Jacek, stolnik owrucki 1692 r., a Jerzy, wojski podolski, z którego urzędu rezygnował 1702 r. Paweł, z żony Kostrzewskiej, pozostawił syna Michała, towarzysza pancernego 1731 r. (Bracł. XVI f. 385), następnie pułkownika wojsk koronnych i stolnika latyczowskiego 1742 r. (Gr. Bełskie), po którym z żony, Maryanny z Gledzianowa Siekierzyńskiej, zostało kilkoro dzieci. Z nich:

Józef, skarbnik grabowiecki 1750 r., skarbnik krasnostawski 1765 r., wojski mniejszy 1770 r., a większy krasnostawski 1772 r., podstoli chełmski 1775 r., podczaszy 1778 r., stolnik 1787 r., w końcu chorąży krasnostawski 1790 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1792 r., ożeniony 1-o v. z Różą Węgleńską, 2-o v. z Teofilą Piegłowską, pozostawił synów: Tadeusza i Kajetana, komorników granicznych chełmskich w 1785 r., Wojciecha, księdza i córki: Izabellę, za Maciejem Ciemniewskim; Kajetanę, za Kazimierzem Wieluńskim; Annę za Ignacym Szorcem i Klarę.

Marcin, drugi syn Michała, chorąży pancerny, skarbnik grabowiecki 1744 r., łowczy chełmski 1750 r., kasztelan lubaczowski 1761 r. W 1781 r. był kandydatem do kasztelanii bełskiej (M. P.). Żonaty z Katarzyną Nitosławską, nabył Deszkowce około 1761 r. (Bracł. XVII f. 1822). Synowie jego: Michał, szambelan królewski i Franciszek, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r. w sądzie ziemskim bełskim. Potomkowie Franciszka wywiedli się ze szlachectwa w gubernii podolskiej, a mianowicie synowie jego: Stanisław i Ferdynand 1829 r.; synowie Stanisława: Michał, Jan i Stanisław 1844 r., a syn ostatniego Eustachy 1895 r. (Spis.).

Józef, najmłodszy syn Mikołaja, sędziego ziems. sanockiego, oprawił 1549 r. żonie, Barbarze Tarnawskiej, 1,000 fl. posagu i wiana. Dziedzic Dedni i Wydrny, podsędek ziemski sanocki 1574 r., kwitował w tym roku w imieniu dzieci swoich: Krzysztofa, Mikołaja, Jana, Barbary, Katarzyny, Doroty i Elżbiety, Boratyńskiego z 2,000 fl. (Zs. Sanoc. 7 f. 279). On to może potem był wojskim sanockim 1592 r. Oprócz wymienionych dzieci, miał jeszcze syna Pawła i córkę Zofię (Wyr. Lub. 45 f. 472 i 63 f. 997). Ten Paweł był dłuższy czas w niewoli moskiewskiej, a 1594 r. pozwany przez stryjecznego brata Jana i jego żonę, o poranienie sługi

(Gr. Sanoc. 22 f. 164). Synowie jego z Jadwigi z Broniszewic Kleczyńskiej: Franciszek, Fryderyk i Stefan 1634 r. (Zap. Lub. 34 f. 557 i 35 f. 96).

Stanisław, drugi syn Jana, dziedzic Jabłonki, zapisał 1520 r. żonie Jadwidze, córce Przecława Brzeczki z Harty, 250 fl. (Zs. Sanoc. 4 f. 179). Synowie jego: Mikołaj, Krzysztof i Jan, zasądzeni 1545 r. przez Humnickich. Z nich:

Krzysztof, dziedzic Jabłonki, zeznał 1576 r. zapis wzajemnego dożywocia z żoną, Zofią Policką, córką Jana (Zs. Sanoc. 6 f. 557). Córka ich Anna, żona Piotra Wyszel z ziemi płockiej 1586 r. (Ibid. 9 f. 258).

Mikołaj, najstarszy syn Stanisława, z żoną Zofią Trzcińską z Kożuchowa, wyznaczył 1568 r. córkom: Zofii, Ewie, Katarzynie i Annie po 500 fl. posagu. Wdowa po nim Zofia z synami: Krzysztofem i Adamem, wwiązani 1571 r. w pół wsi Łukowe. Z córek: Ewa, 1586 r. jest żoną Sebastyana Łychowskiego. Adam, dziedzic Dydni i części Jabłonki, z żoną Jadwigą Skotnicką, zeznał 1586 r. zapis dożywocia (Zs. Sanoc. 6 f. 343; 8 f. 402 i 403; Gr. Sanoc. 45 f. 72).

Jan, trzeci syn Jana, dziedzic Falejówki, oprawił 1525 r. żonie Agnieszce ze Smolic Zarszyńskiej, chorążance sanockiej, 600 fl. posagu i wiana (Zs. Sanoc. 4 f. 229). Córki ich: Barbara Piotrowa Rudołowska i Katarzyna Aleksowa Łowiecka. Synowie zaś: Krzysztof, Hieronim i Marcin, pozwali 1563 r. stryjecznego brata Stanisława, podczaszego, a 1576 r. zeznali dział Falejówki.

Hieronim, pleban w Domaradzu, darował folwark Iwczówkę na szpital w Brzozowie 1586 r.

Krzysztof oprawił 1570 r. żonie, Katarzynie Domaradzkiej, 1,000 fl. posagu i wiana. Ta już wdowa po nim 1596 r., kwitowała Rudołowskich z 350 fl. w imieniu swojem i córek: Jadwigi Abrahamowej Otfinowskiej, Zofii Wojciechowej Grądzkiej, Elżbiety, Krystyny i Katarzyny. Z wymienionych córek Józefa, Mikołaja i Krzysztofa, pięć było zakonnicami (Gr. Sanoc. 19 f. 223; Zs. Sanoc. 2 f. 858; 7 f. 681; 6 f. 576 i 9 f. 778; Wyr. Lub. 67 f. 149 i Paw.).

Marcin, dziedzic Falejówki 1589 r. (Paw.), z żony Jadwigi Okręglickiej, miał córkę Katarzynę, za Stefanem Bukowskim i synów: Mikołaja, ożenionego z Teofilą Zapolską, Andrzeja, komornika ziemskiego sanockiego, ożenionego z Elżbietą Sokolnicką, Jana, Wojciecha i Piotra, ożenionego z Anną Jaworską. Tego ostatniego córki: Katarzyna Samuelowa Sikorska; Barbara Andrzejowa Rzędzianowska; Jadwiga Lenczowska; Maryanna Władysławowa Goleszowa; Konstancya Stefanowa Krzelczycka i synowie: Jerzy i Stefan.

Stefan z żony, Zofii Kołudzkiej, pozostawił Ignacego, Macieja, Andrzeja, żonatego z Teofilą Pełczycką i Józefa.

Ignacego, z Anny Trzemeskiej, syn Maciej, dziedzic części Falejówki, dowiódł szlachectwa 1782 r. w sądzie ziemskim sanockim, a z żony Justyny, miał syna Piotra, ur. 1785 r. w Dydni, ożenionego z Maryanną Goszałowicz (czy też Gonatowicz). Synowie jego: Ludwik, zmarły 1855 r., z Konstancyi Modrzejowskiej, zostawił syna Józefa Władysława, a Michał, wylegitymowany 1846 r., syna Aleksandra, który wraz ze stryjecznym bratem Józefem, wywiódł się ze szlachectwa 1854 r. w Wydziale Stanów galicyjskich.

Maciej, drugi syn Stefana, z żony Zofii Romerównej, stolnikówny ciechanowskiej, pozostawił syna Józefa Kazimierza, subdelegata, vicesgerenta grodzkie-

go, w końcu pisarza ziemskiego sanockiego 1765 r., tytułowanego chorążym rożańskim 1763 r., który zeznając 1755 r. zapis dożywocia z żoną, Anną Kunegundą Jaruntowską, kasztelanką sanocką, wymienił procedencyę swoją aż do pierwszego protoplasty Piotra, z pomyłką w dwóch pierwszych pokoleniach. Jest on dziedzicem Falejówki, posesorem klucza krzywieckiego i nabywcą 1748 r. Borszczowa od Marcina Dydyńskiego. Umarł 1776 r., a wdowa po nim zaślubiła 2-o v. Kunaszowskiego (Gr. Sanoc. z 1755 r.; Gr. Przem. z 1776 r.). Synowie jego: Mikołaj, ur. 1756 r. i Teodor, ur. 1763 r. wylegitymowali się ze szlachectwa 1782 r. w grodzie przemyskim; córka Kunegunda, ur. 1764 r.

Mikołaj, dziedzic Podmoysca, umarł 1814 r., zostawiwszy z żony, Krystyny Orzechowskiej, córki: Maryę Sękowską, Anielę Kazimierzową Kochańską i synów: Piotra i Franciszka, wylegitymowanych 1834 r. w Wydziale Stanów galicyjskich. Piotra, z Julii Dydyńskiej, synowie: Loretan i Adam, przenieśli się do Ameryki, trzeci Franciszek. Franciszka, z Marceli Kochańskiej, synowie: Władysław i Henryk, oficerowie wojsk austryjackich i Feliks, ożeniony z Adolfiną Bojarską, po którym Feliks 1856 r., a Adolf 1858 r., wylegitymowani ze szlachectwa w Wydziale Stanów galicyjskich.

Przecław stawił się 1651 r. na popis ziemi lwowskiej. Aleksander, żonaty 1672 r. z Anną Wolską, 1-o v. Szczakowską (Perp. Czers. 13 f. 393). Kleofas z województwem sandomierskiem, podpisał obiór króla Michała, Jakób z ziemią wiską, a Jerzy, komornik podolski, z województwem podolskiem, obiór Jana III-go. Stanisław, cześnik sanocki, umarł 1701 r. Andrzej, wojski przemyski 1703 r. N., cześnik horodelski, umarł 1738 r. Marceli, miecznik lwowski 1715 r. Marceli, miecznik przemyski, umarł 1740 r. Joanna, żona Kazimierza Wielogłowskiego, starosty olszańskiego 1739 r. Salomea, żona Kazimierza Siedleckiego, podstolego przemyskiego, 1724 r. Maryanna, żona Piotra Piaseckiego z Podolan, przed 1725 r. Ignacy i Stanisław, posesorowie Domasławic i Faliszowic, pozwani 1744 r. przez Augustyanów krakowskich. Ewa, żona Franciszka Jezierskiego 1765 r.

Ignacy, podstoli liwski 1746 r., sędzia grodzki gostyński, starosta krzeczowski 1769 r., syn Stanisława, podczaszego gostyńskiego i Maryanny Stoińskiej, ożeniony z Maryanną Grabowską, zostawił synów: Franciszka i Antoniego, którzy dowiedli pochodzenia szlacheckiego w sądzie grodzkim sandeckim 1782 r. i córki: Annę Ramułtową i Ludwikę, żonę Tadeusza Dunina Wąsowicza 1792 r. (Prot. Gr. Krak. 21 f. 1645). Wnukiem zapewne Ignacego był Józef, starosta krzeczowski, żonaty 1795 r. z Anną Słupską (DW. 110 f. 1627). Córka Józefa, Antonina, w tymże roku żona Józefa Srokowskiego.

Jan Kanty, ur. 1759 r., zaślubił 1-o v. w Dobromilu 1799 r. Apolonię Rzuchowską, a 2-o v. 1814 r. Teresę Pacholową, wdowę. Józef, poseł, z ziemią chełmską, a Stanisław z województwem ruskiem, podpisali obiór Stanisława Augusta. Józefa za Wincentym Rychterem 1768 r. (AGZ. X. 1392). Józef, stolnik witebski 1780 r., a mścisławski 1781 r. Apoloniusz, syn Józefa Kazimierza i Cecylii Górskiej, wnuk Franciszka i Agnieszki Michniewskiej, prawnuk Stanisława i Heleny z Porębek Krassowskiej, praprawnuk Jana i Anny z Dydyńskich, dowiódł pochodzenia swego szlacheckiego 1782 r., w sądzie ziemskim sanockim.

Tegoż roku i w tymże sądzie, dowiedli szlachectwa trzej bracia rodzeni: Stanisław Marcin, Antoni i Franciszek. Z nich Antoni, szambelan Stanisława

Augusta, komornik graniczny pilznieński 1779 r., żonaty z Konstancyą Rosnowską, chorążanką czerwonogrodzką 1774 r. (Perp. Czers. 34 f. 502; Gr. Radoms. z 1785 r.). Franciszek, dziedzic Kożuchowej, z Grodzińskiej miał mieć córkę jedyną. Stanisław, dziedzic Sielnicy, zmarł 1811 r., zostawiwszy z Franciszki Albinowskiej, syna Klemensa, ożenionego z Rozalią Jarosiewiczówną. Tego synowie: Ksawery i Ignacy. Ignacy, ożeniony z Waleryą Bobczyńską, z synem Bolesławem Janem, wywiódł się ze szlachectwa 1855 r. w Wydziale Stanów galicyjskich.

Bazyli, zmarły bezdzietnie 1813 r. w Jasienicy So nej, ożeniony z Anną Waczewską, miał siostry: Maryannę Kinykową, Helenę Uniatycką, Annę Kobyłecką, Maryę Kotowiczową i drugą Maryę Topolnicką, i braci: Piotra i Teodora. Piotra, zmarłego 1825 r., z Anastazyi Terleckiej, córki: Maryanna, za Janem Tustanowskim; Helena, za Stanisławem Borysławskim i Febronia, za Janem Jaworskim. Teodor umarł przed 1813 r., a syn jego Stefan, z Aleksandry Habdank Hankiewiczówny, zostawił dzieci: Michała, Eliasza, Ignacego i Maryannę (Akta Lwows. For. Nobil.). Teofil, zmarł 1900 r. we Lwowie. Sybilla z Pieściorowskich, żona Apolinarego, zmarła w Grąziowej 1896 r., córka ich Zofia Józefa, zaślubiona 1876 r. Bronisławowi Czeczelowi Nowosieleckiemu.

W Królestwie znajdujemy potomstwo Antoniego, sędziego Trybunału krakowskiego, który z pierwszej żony, Barbary z Sędzimirów, miał syna Tomasza, ur. 1788 r., żonatego z Maryanną Potocką, z której synowie: Leon i Antoni. Z drugiej żony, Maryanny z Niepiekłów, synowie: Stanisław i Wincenty. Stanisław, ur. 1795 r., z Urszuli z Dunikowskich, miał synów: Romana i Ignacego, żonatego z Anną Kołakowską. Roman, ur. 1831 r., żonaty z Sabiną Wolską, ma syna Henryka, ur. 1870 r., oraz córki: Maryannę i Jadwigę. Wincenty, ur. 1798 r., ożeniony z Agnieszką Baranowską, pozostawił syna Wiktoryna, ur. 1834 r., żonatego z Karoliną z Marczewskich (Bor.).

Ludwik, syn Teodora, Rzeczywistego Radcy Stanu, profesora uniwersytetu warszawskiego i Jadwigi z Wolańskich, zaślubił 1900 r. w Warszawie Wacławę Frąckiewiczównę.

DYDZIŃSCY h. GOZDAWA. Tadeusz, syn Pawła, w imieniu swojem i siostry Justyny, żony Macieja Szczuckiego, odstąpił pewną sumę Pruszyńskiemu 1780 r. (DW. 96 f. 1019).

DYDZIULOWIE h. HIPOCENTAURUS na Żmudzi, przydomku *Giedgowd*. Aleksander Giedgowd Dydziul, odziedziczone po ojcu Adamie dobra Pelisze, alias Regutany, w powiecie wilkomierskim, testamentem z 1697 r. (Gr. Upic.) zapisał synom swoim: Maciejowi, Janowi, Kazimierzowi i Adamowi, z których dwaj ostatni zmarli bezdzietnie, a dwaj pierwsi sprzedali Pelisze 1710 r. (Gr. Wileń.).

Maciej, syn Aleksandra, miał trzech synów: Michała, Stanisława i Jana.

Michał, syn Macieja, kwitował 1741 r. ojca z majątku ojczystego i macierzystego. Synów jego dwóch: Józef (metr. z kośc. Oniksztyńskiego z 1765 r.) i Maciej (metryka z kośc. Wodoklańskiego z 1782 roku). Po Józefie został syn Jan.

Stanisław, syn Macieja, kwitował 1752 r. brata Jana, z majątku ojczystego i macierzystego. Syn jego Jakób.

Jan, syn Macieja, właściciel Kiewlan, w powiecie wilkomierskim 1752 r. (Gr. Wilkom. z 1798 r.), miał syna Józefa (metr. z kośc. Subockiego z 1756 r.),

po którym zostało dwóch synów: Ignacy, ur. 1790 r. i Antoni, ur. 1792 r. (metr. tamże). Antoniego syn Józef, ur. 1820 r. (metr. tamże).

Jan, syn Aleksandra, pozostawił synów dwóch: Mateusza i Wawrzyńca, których procesowali Erdmanowie 1752 r. (Gr. Wilk.).

Mateusza synów czterech: Mateusz, Jan, Stanisław i Tomasz. Przekonywa o tem testament Mateusza z 1788 r. (Zs. Wilk.).

Mateusz, syn Mateusza (metr. z kośc. Traskuńskiego z 1744 r.), zeznał testament w 1803 r. (Gr. Upic. z 1804 r.), z którego okazuje się, że pozostawił synów dwóch: Andrzeja, ur. 1781 r. i Antoniego, ur. 1784 r. (metr. z kośc. Traskuńskiego).

Jan, syn Mateusza, pozostawił synów czterech: Karola, ur. 1782 r., Nikodema, ur. 1784 r., Izydora, ur. 1792 r. i Ignacego, ur. 1796 r. (metr. z kośc. Traskuńskiego).

Tomasz, syn Mateusza, ur. 1761 r. (metr. z kośc. Bolnickiego), właściciel Saban 1801 r., pozostawił synów dwóch: Daniela i Dionizego.

Wawrzyniec, syn Mateusza, zeznał testament 1788 r. (Zs. Wilkom.), z którego okazuje się, że miał synów trzech: Adama, Rafała i Antoniego, z których Adam pozostawił synów: Wincentego i Jana.

Druga linia Dydziulów pochodzi od Macieja Giedgowda Dydziula, właściciela dóbr Popiwesie, Pelisze i Peniany 1642 r., które przeszły na jego syna Stanisława, a po nim na synów tego ostatniego: Jacka, Kazimierza, Wojciecha i Mateusza, z których pierwszy, będąc w stanie duchownym, część swoją tych majątków sprzedał 1699 r. Po Wojciechu pozostał syn Jan, a po Mateuszu synowie: Michał i Jan.

Michał, ur. 1699 r. (metr. z kośc. Wobolnickiego), miał syna Bartłomieja, ur. 1733 r. (metr. tamże), właściciela wyżej wymienionych dóbr (Zs. Wilkom. z 1789 r.), żonatego z Krystyną Tomkiewiczówną. Zeznał on 1799 r. testament (Zs. Wilk. z 1804 r.), z którego okazuje się, że miał czterech synów: Michała, Kazimierza, Józefa i Antoniego. Z nich: Michał i Kazimierz, wstąpili do stanu duchownego, a Józef, z Bogumiły Strumiłówny, pozostawił synów: Władysława i Brunona.

Dydziulowie legitymowali się ze szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską 1817 i 1832 r.

DYGULSCY h. BOŃCZA. Stanisław, subdelegat grodzki sandomierski 1730 r., pozostawił syna Jana, ten Walentego, po którym syn Stanisław, z żony Eleonory z Chełmońskich, miał synów: Antoniego, Władysława, Juliusza i Stanisława, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie 1852 r. (A. b. Her.).

DYIER Andrzej pisał się z województwem poznańskiem, na elekcyę Augusta II-go.

DYKOWICKI Jerzy Kazimierz podpisał z województwem nowogrodzkiem, elekcyę Augusta II-go.

DYLA Jan Stanczukowicz, bojar królewski 1547 r. (ML. 63 f. 298).

DYLĄGOWSCY h. NAŁĘCZ z Dylągówki, w ziemi sanockiej. Pisze o nich Niesiecki.

z DYLEWIC. Rycerze: Mirosław, Jan i Paweł, otrzymali 1393 r. od ks. Ziemowita 30 łanów chełmińskich, w pustej włości książęcej Dylewicach, w ostrołęckiem (K. M.).

DYLEWSCY h. KOŚCIESZA, czy nie wyszli z Dylewa, w ziemi czerskiej. Ziemowit książę Mazowiecki nadał 1354 r. prawo niemieckie dla Dylewa, własności Jana dicti Zglesz, Wita i Mściszka (Zs. Gr. Czers. V f. 7). Jan, syn Siegniewa z Dylewa, 1413 r., a Stanisław, syn Macieja, 1483 r. na uniwersytecie krakowskim. Mikołaj z Dylewa ręczył za bratem swoim Stanisławem, starostą czerskim, 1448 r. (Zs. Grój. 2 f. 48). Michał Dylewski, syn Mikołaja, otrzymuje zapis od Boguszkowskiego 1461 r. Małgorzata Michałowska, żona Andrzeja, 1496 roku (Zs. Warec. 1 B f. 142 i 1 C f. 203). Wojciech, syn Andrzeja, sprzedał połowę Dylewa synowi Maciejowi 1563 r., w którym tenże Maciej zabezpieczył posag żonie, Annie Grzegorzewskiej. Wojciech z synem Marcinem, zastawili grunt na Dylewku 1569 r. Anna, wdowa po Janie, zapisała sumę córce Zofii 1570 roku (Zs. Gr. Czers. 30 f. 875 i 876; 38 f. 93 i 821).

Herb Kościesza.

Antoni, posiadacz wójtostwa w Zendowicach, w województwie krakowskiem, 1769 r (Kancl. 47 II f. 58). Agnieszka Podleska, wdowa po Antonim, żona Franciszka Kłossowskiego 1782 r. Antoni, syn Jana, zeznał 1791 r. zapis dożywocia z żoną, Heleną Wiśniewską, córką Jana (DW. 107 f. 1102).

Jan pisał się z województwem nowogrodzkiem, na elekcyę Jana Kazimierza. Jerzy z województwem nowogrodzkiem, a Kazimierz z księstwem żmudzkiem, podpisali obiór króla Michała. Jan, oboźny smoleński, otrzymał w dzierżawę Gudaków, w województwie trockiem, 1740 r. (DW. 70 f. 129). Ludwik, ze strażnika został skarbnikiem smoleńskim 1750 r. Michał, podstoli smoleński 1751 r. Róża za Karolem Szteynem 1751 r. (Sap. III f. 306). Michał, Michał Franciszek, wojski smoleński, posłowie województwa smoleńskiego i Kazimierz, skarbnikiewicz smoleński, podpisali z województwem smoleńskiem, elekcyę Stanisława Augusta.

Maciej, sędzia ziemski smoleński 1765 r. Michał, sędzia ziemski smoleński 1781 r. Michał, skarbnik smoleński 1773 r., a Dominik 1780 r. Kazimierz, rotmistrz smoleński 1775 r. sędzia grodzki starodubowski 1778 r., a ziemski 1786 roku. Dominik, koniuszy starodubowski 1780 r.

Michał, właściciel Wiłkupi 1710 r., zostawił syna Ludwika, ten Dominika, po którym z żony, Brygidy Zdzitowieckiej, synowie: Stanisław i Adam, wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie 1839 r. (A. b. Her.).

Julian, kapitan b. wojsk polskich 1829 r. Ksiądz Rafał, kapelan w 3-m pułku strzelców 1829 r.

W gubernii podolskiej wywiedli się ze szlachectwa: Tomasz z synem Mikołajem, syn Jana, Józef Henryk z synami: Antonim, Michałem i Wiktorem i Michał, synowie Mikołaja Stefana, a wszyscy wnukowie Jacka, prawnukowie Andrzeja, w 1848 r.; Julian, syn Józefa Henryka, 1850 r.; Józef, syn Mikołaja, wnuk Tomasza, 1870 r.; Aleksy i Antoni, synowie Antoniego, wnukowie Józefa Henryka, 1870 i 1873 r. (Spis.).

DYLEWSCY h. OKSZA pisali się z Dylowa. Wincenty Józef, ur. 1770 r. (metr. w Rudawej), syn Kazimierza, a wnuk Macieja i Ewy z Wierzbickich, z Jadwigi z Nanowskich pozostawił: księdza Kazimierza Józefa, Franciszka Józefa, Maryana, Juliana Stanisława, Julię Maxymowiczową i Jadwigę Grąbczewską. Z nich:

Herb Oksza.

Maryan, żonaty 1-o v. z Teresą Holzerówną, 2-o v. z hr. Filomeną Parysówną, z pierwszej żony pozostawił córki: Helenę, za Floryanem Ziemiałkowskim, pierwszym autonomicznym prezydentem Lwowa, następnie austryjackim ministrem dla Galicyi, tajnym radcą, wyniesionym do stanu baronów austryjackich; Stanisławę Teodorowiczową i Jadwigę; z drugiej—córkę Eleonorę za Rozborskim.

Julian Stanisław, ur. 1806 r. (metr. w Medyce), doktór medycyny, lekarz pułkowy, zaślubił Aleksandrę Graffównę. Z niej: 1) Antoni Józef, ur 1837 r. w Czerniowcach (metr. w prob. wojsk.), polny marszałek - porucznik wojsk austryjackich, któremu cesarz Franciszek Józef zatwierdził 1870 r. staropolskie szlachectwo. Z Zuzanny Brotschner, córka jego Aleksandra. 2) Jan Nep. Ludwik, viceprezydent wyższego Sądu Krajowego dla Galicyi wschodniej, żonaty 1 o v. z Melanią z Tetzloffów, 2-o v. z Janiną z Noskiewiczów, z drugiej żony ma syna Floryana, ur. 1893 r. (metr w Przemyślu) i córki: Irenę i Janinę. 3) Wanda, za Romanem bar. Gostkowskim, profesorem Politechniki we Lwowie.

DYLEWSCY w Prusach królewskich, gdzie spotykamy dwie rodziny tegoż nazwiska, a różnych herbów, jakich, niewiadomo (Kętrz.). Gunther z Dylowa (pod Frankfurtem), świadczy 1253 r. w Gubini (KW.).

Rycerz Gunter z Dylewa, w procesie wytoczonym Krzyżakom, zeznaje 1413 roku pod przysięgą, o krzywdach wyrządzonych mu przez Krzyżaków. Ożeniony był z córką Mikołaja, chorążego chełmińskiego, ściętego przez Krzyżaków; sam ledwo z życiem z domu uciekł, a Krzyżacy żonę jego z domu w Dylewie wypędzili, dobra Dylew, Borowno, części Świętego i Wałdowa zabrali, ruchomości na 2,000 zł. węgier. zagrabili, 300 grzywien, należne za Ruchocin od Kaspra ze Świńcza, zabrali i odtąd (1411 r.) jeszcze na 1,200 zł. węg. szkody zrządzili (Lites.). Dytrych, sędzia ziemski ostródzki 1422 r. Jerzy, kanonik warmiński 1500 roku.

DYLIKOWIE h. SUCHEKOMNATY. Wojciech, właściciel dóbr Kąty, w ziemi mielnickiej, miał syna Franciszka, po którym z żony, Salomei Barzykowskiej, syn Stanisław, miał syna Jana, żonatego z Eleonorą Ostrowską, którego syn Aleksander Dylik, wylegitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1863 r. (A. b. Her.).

DYLKIEWICZOWIE. Antoni, Ignacy i Mateusz, podpisali manifest szlachty litewskiej 1763 r. Adam i Jan w powiecie lidzkim 1764 r. (V. L.).

de DYMASCHA h. NOWINA, zaświadczył 1421 r. w Waradynie szlachectwo Janusza z Wilkowa (St. Pr. P. P.).

DYMBER Jan Karol pisał się z księstwem żmudzkiem, na elekcyę Jana III.

DYMICKI Bazyli podpisał z województwem ruskiem, elekcyę Augusta II-go. Andrzej i Jan udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w sądzie ziemskim lwowskim 1782 r. (Goł.).

DYMIDECCY v. DEMIDECCY z Dymidcza, w powiecie kołomyjskim. Chodko 1470 r. Mikołaj, Daniel, Eliasz i Maruchna, dzieci Jana i Oleny, w XVI wieku. Z nich: Mikołaj był dziedzicem Iwanowic, Tłumacza i Sadzawki, Daniel Spasa, a Eliasz dziedziczył na Dymidczach, Kniazdowie i Dziurkowie 1579 r., a wsie te posiadała następnie wdowa po Eliaszu, po którym został się syn Jan, o którym wspominają wyroki lubelskie pod 1593 r. (Paw. i Wyr. Lub. 13 f. 958 i 54 f. 952). Andrzej, syn Daniela, sprzedał Czarnowę-Jurecką Bełżeckiemu 1608 r. (Zap. Lub. 17 f. 64). Michał, syn Stanisława, właściciel Dziurkowa 1676 r. (Zap. Lub. 55 f. 1508). Jan, rotmistrz królewski, został stolnikiem owruckim 1702 r.
Józef i Tomasz zapisani do ksiąg szlacheckich w Galicyi 1806 r. (Goł.).

[DYMIDOW baron Nikita, kawaler orderu Św. Stanisława 1773 r.]

DYMIŃSKI Andrzej i żona jego, Zofia z Dłuskich, posiadali dobra Jacen w Inflantach, przed 1634 r. (M. 180 f. 358).
W gubernii podolskiej wywiedli się ze szlachectwa: 1845 r. Ludwik z synem Marcinem, Stefan i Grzegorz, synowie Jana, wnukowie Bazylego, prawnukowie Piotra (Spis.).

DYMITR, biskup zagrzebski, podkanclerzy króla Ludwika 1378 r. *Dymitr* (z Goraja), skarbnik krakowski 1378 r.

DYMITRASZEK Dymitr i bratanek jego Marek, otrzymali szlachectwo na sejmie 1673 r. (V. L.).

DYMITROWICZOWIE v. DMITROWICZOWIE, w województwie witebskiem. Michał Dmitrowicz, syn Dmitra Iwanowicza, ziemianin witebski, dziedzic Sowina-Własowa, spisał testament 1625 r., w którym wspomina brata swego żyjącego, żonę Katarzynę z Paprockich, za którą dostał 270 kóp gr. lit. posagu, córki: Aleksandrę, Marynę i Halszkę, którym przeznacza po 50 kóp, i synów: Jana i Krzysztofa. Siostrzeniec jego, Jan Kosow, wniósł testament 1625 r. do grodu orszańskiego. Syn pełnoletni Jan z matką, procesują 1627 r. Osipowskich, o zabicie ojca przez ich sługę, Jana Połońskiego. Fiedor i Jan Dmitrowicze, synowie Rainy Czaplicównej, 2-o v. Piotrowej Czelińskiej, 1625 r. (Ist. Jur. Mat. XXI i XXII). Dymitrowicz z województwem witebskiem, podpisał elekcyę Augusta II-go.

Herb Korab'.

DYMITROWSCY v. DMITROWSCY h. KORAB' z Dmitrowic, w ziemi lwowskiej. Wieś ta darowaną była 1364 r. Wacławowi, synowi Żegoty z Gołuchowa, który od niej nazwał się Dmitrowskim (AGZ. II). Wkrótce jednak wyszła z rąk

jego, lub jego potomków, bo już w pierwszej połowie XV-go wieku należała do Szamotulskich, od których wziął ją w zastaw razem z Winniczkami za 100 grzyw. Jan Nos Kriczkowski, który także przyjął od niej nazwisko Dmitrowskiego. W 1445 r. świadczy on w Przeworsku przy wywodzie szlachectwa Rakowskiego i podaje, że jest herbu *Korab*. Od 1457 r. częste ma sprawy we Lwowie, a między innemi 1470 r. z Jadwigą, wdową po Mikołaju z Dmitrowic. Z żony, z rodu Korczaków, zostawił córkę Annę, żonę Pawła z Pieczychwostów, który zabezpieczył jej 1479 r. 200 grzyw. posagu i wiana, i syna Jana, który wstąpił do zakonu Dominikanów i cały majątek w Dmitrowicach i Winniczkach, oddał 1493 r. siostrze. W 1498 r. wykupił od nich te wsie Andrzej z Szamotuł. Ze sprawy o zapis wianowy na Głuchowicach z 1500 r. wynikać się zdaje, że Anna Pieczychostska, była 1-o v. za Garnczarskim (AGZ. XIV i XV). Syn jej Leonard, obejmując 1512 r. kanonię poznańską, dowiódł, że matka jego była h. *Korab*', a jej matka h. *Psienniki*, przedstawiającego trzy wramby.

DYMITROWSCY h. PRUS I-szy z Dymitrowa, w powiecie sandomierskim. Za czasów Długosza wieś ta wraz z Otoką należała w części do Jana Dmitrowskiego h. *Pilawa*, który był także dziedzicem Kiełczyny, Woli Kiełczyńskiej, Pęcławic i Siedliszczan, a w części do Szczepieckich h. *Leliwa*.

Herb Prus I-szy.

Piotr, dziedzic Woli Dymitrowskiej 1427 r. Kasper, dziedzic Tuczemp 1535 r. (M. 51 f. 90). Stanisław, właściciel Woli Kiełczyńskiej, w powiecie sandomierskim 1508 r., Jan—Dobrej i Wiśniowa tamże 1578 r., Benedykt—Pęcławic 1578 r., a Stanisław—Tuczemp, w powiecie wiślickim, 1579 r. (Paw.). Jan, Benedykt i Stanisław, bracia. Stanisław był komornikiem granicznym wiślickim 1583 r. Tuczempy dziedziczyli po nim synowie jego: Jan i Hieronim. Córka jego Ewa (Wyr. Lub. 41 f. 2; 60 f. 465; 62 f. 103 i 72 f. 789). Benedykt otrzymał Kobylniki 1579 r. (M. 119 f. 338) Sebastyan z Pęcławic, syn Benedykta, ceduje sumę 1610 r. Stanisław i Zygmunt, synowie Sebastyana, zawarli ugodę 1616 r. Magdalena, córka Zygmunta, za Andrzejem Gołkowskim 1673 r. (Zap. Lub. 22 f. 287 i 18 f. 849; Perp. Czers. 16 f. 168).

Adam, Aleksander i Jacek pisali się z województwem sandomierskiem, na elekcyę Jana III-go.

W gubernii podolskiej dowiedli szlacheckiego pochodzenia: Grzegorz z synami: Władysławem, Wiktorem, Wacławem i Janem, i Piotr, synowie Jana, wnukowie Tomasza, prawnukowie Jana, 1849 r.; Mieczysław, syn Władysława, 1866 r. i Julian i Bazyli, synowie Piotra, 1886 roku (Spis.).

DYMITROWSCY v. DMITROWSCY z Dmitrowic, w ziemi przemyskiej. Jan Dmitrowski, dziedzic Czeszek, w ziemi lwowskiej, pozwany w latach 1442—1443 o zwrot tej wsi, jako własności królewskiej, dowiódł świadkami, że to jego wieś z dziadów i pradziadów (AGZ. XIV). W 1437 r. pozwolił on swemu sołtysowi sprzedać karczmę w Czeszkach, a pieczęć jego przyłożona do tego dokumen-

tu, wyobraża kółko z jednej strony trochę wydłużone (AGZ. V i Piek.). Żona jego Anna, wdowa po Nyerbocie z Porudna. Wojciech z Dmitrowic 1437 r. w Przemyślu. Stanisław Dmitrowski, za poręką stryja swego Piotra Lutkowskiego, przyrzeka 1440 r. wypłacić 20 grzyw. posagu siostrze Katarzynie, żonie Stanisława z Rożniaczyc. Uskuteczniwszy tę spłatę, odebrał zastawioną część Dmitrowic 1446 r. Tenże Stanisław, posesor Dmitrowic, wraz z bratem rodzonym Maciejem, procesuje się z Marcinem z Dmitrowic 1444 r., a z Piotrem z Dmitrowic 1449 r. Zwanym jest także Stanisławem Abrahamem, albo Abrahamem i pisze się często z Lutkowa (AGZ. XIV i XV). Jan Dmitrowski, h. *Grabie*, zaświadcza szlachectwo swego klejnotnika we Lwowie 1472 r. (AGZ. XV).

DYMITRY, chorąży włodzimierski 1489 r.

DYMITRY Aleksandrowicz, namiestnik żytomierski za Aleksandra Jag., otrzymał włość romanowską, do zamku żytomierskiego należącą, którą po nim posiadał syn jego Boguchwał. Po śmierci tegoż, pozostała po nim wdowa sprzedała ją księciu Ostrogskiemu przed 1545 r. (Arch. I. Z. Ros. VII. 1). Patrz *Boguchwal.*

DYMITRY Bohdanowicz Ostafiejewicz, mostowniczy połocki 1532 r.

z DYMLINA, w powiecie wiślickim. Zbyszek z Dymlina ma sprawę z Czerzowskim 1397 r. W 1401 r. trzyma w zastawie Brzostek od Jerasza, a 1403 r. zaświadcza szlachectwo Niegosławskiego, podając za herb swój *Poboga*. Bracia: Krzczon, Paweł Rogalec v. Rogala i Jan, pleban z Opatowca, 1469 r. proboszcz z Kurzelowa, dziedzice Dymlina, wydali siostrę swoją Annę za Mikołaja, sołtysa z Januszkowic, dając jej 30 grzyw. posagu. O spadek po jej wnuczce procesują się ciż bracia z Kosockimi w latach 1462—1470 (St. Pr. P. P. VII—IX).

DYMNICCY. Wyroki lubelskie wspominają o Krzysztofie 1594 r., Wojciechu 1597 r. i Janie, żonatym z Katarzyną Rudzką 1598 r. (Ks. 59 f. 1322; 71 f. 441 i 75 f. 400). Stanisław, posiadacz Sieniówki ze starostwa chmielnickiego 1615 r. Wieś tę trzymają 1629 r. Mikołaj i Krzysztof (Źr. Dz. V).

Herb
Tępa Podkowa.

DYMOCZEWSCY z Dymoczewa, w powiecie poznańskim. Patrz *Dunoczewscy z Dunoczewa.*

DYMOWSCY h. TĘPA PODKOWA. Wojciech Dymowski otrzymał 1681 r. przywilej od biskupa Wierzbowskiego, na pewne grunta w Górze. Mikołaj, dziekan garwoliński, proboszcz radwankowski 1692 r. Wojciech, pisarz komory solnej w Górze 1749 roku (Perp. Czers. 13 f. 727; 14 C f. 136 i 29 f. 134).

Jan, właściciel Pietrusz 1768 r., miał syna Wojciecha, którego z Anny Pisarzewskiej, syn Jakób Ignacy, ożeniony

z Maryanną Prusiecką, wspólnie z synami: Marcelim i Mikołajem, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1842 roku.

DYMSZOWIE h. WŁASNEGO, który przedstawia księżyc na nowiu, rogami w górę, nad nim trzy gwiazdy rzędem poziomym, po jednej nad rogami księżyca, trzecia w środku; nad hełmem korona.

Dziedziczyli na Dymszewiczach v. Dymszanach, w powiecie kowieńskim. Jan Dymsza podpisał z województwem trockiem, elekcyę Augusta II-go. Kazimierz Dymsza, syn Mikołaja, dobra Dymszewicze v. Dymszany, w powiecie kowieńskim i Żyżmy, w powiecie wilkomierskim, odziedziczone po ojcu, odstąpił 1716 roku synom swoim, Antoniemu i Janowi (Zs. Lidz. z 1733 r.).

Antoni, syn Kazimierza, testamentem sporządzonym 1758 r., dobra wyżej wymienione zapisał synom swoim: Szymonowi i Jerzemu, przeznaczając córce swej Magdalenie, 3,500 fl. (Gr Wileńs. z 1759 r.). Szymon i Jerzy sprzedali te dobra 1776 r. Kotowiczowi, za 26,000 fl. (Ibid z 1777 r.).

Szymon ożeniony z Ewą z Wołków, pozostawił syna Piotra, ur. w Pacunach 1761 r. (metr w Wendziagole), rotmistrza wojsk litewskich, który nabył 1798 roku od Okmińskich Zdaniszki, Antopol i Gautkalnie, w powiecie telszewskim, za 12,000 talarów holenderskich (Zs. Telsz.). Piotr, następnie podkomorzy 1817 r., a marszałek telszewski 1821 r., zaślubił Emiliannę Gadon i z niej miał synów: *Kleofasa* Józefa Rocha, ur. w Zdaniszkach 1821 r. i *Justusa* Maksymiliana Stefana Kazimierza, ur. tamże 1822 r., zmarłego bezżennie. Kleofasa, dziedzica Zdaniszek, z Teresy Gorskiej synowie: Justus, Henryk, Eugeniusz i Lubomir. Ten ostatni, profesor uniwersytetu petersburgskiego, zaślubił 1901 r. w Warszawie Zofią Kierbedziównę, córkę Stanisława, generała, właściciela dóbr Neple.

Jerzy, młodszy syn Antoniego, porucznik powiatu kowieńskiego 1796 r., testamentem sporządzonym 1799 r., sumy otrzymane ze sprzedaży Dymszyszek, zapisał synom swoim: Józefowi, Jakóbowi, Kazimierzowi i Tadeuszowi (Gr. Rosieńs.). Z nich Józef, ożeniony z Elżbietą z Owsianych, miał syna Wincentego *Antoniego*, ur. w Romulanach 1803 r. (metr. w Radziwiliszkach), którego z Marcyanny z Januszkiewiczów dzieci: Jan Władysław, ur. w Deguciach 1844 r., Bolesław Konstanty, ur. tamże 1849 r., Waleryan Władysław i Izabella Anna.

Jan, syn Kazimierza, a brat Antoniego, testamentem sporządzonym 1733 r., odziedziczone po ojcu Żyżmy zapisał synowi swemu Piotrowi (Zs. Wilkom. z 1734 roku), który je sprzedał 1763 r. Pietkiewiczowi (Ibid. z 1763 r.).

Piotr, żonaty z Felicyanną ze Strauzów, miał syna *Tomasza* Józefa Antoniego, ur. 1768 r. (metr. w Kownie), rotmistrza b. wojsk polskich, którego z Elżbiety z Rydzewskich synowie: Piotr Paweł, ur. w Wilkiej 1804 r. i Jan Antoni, ur. tamże 1805 r. (metryki w Wilkiszkach).

Kleofas i Justus 1842 r., Piotr Paweł i Jan Antoni 1851 r., a Wincenty Antoni z dziećmi 1852 r. legitymowali się ze szlachectwa w Cesarstwie (Teka I. Poraja).

Jakób Jan z synem Michałem, Antoni, Bartłomiej i Adam, synowie Antoniego, wnukowie Nikodema, dziedzica na Dymszanach 1745 r., legitymowali się ze szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską 1804 r.

DYNIATYNSKI Jan, towarzysz chorągwi Samuela Paca 1621 r. (Pac.). Niesiecki z napisu na książce daje im herb *Murdelio.*

DYNIEWICZ Aleksander, żonaty z Anną z Hadziejowiczów, w ziemi warszawskiej 1694 r. (DW. 58 f. 1144). Teodor, syn Wojciecha i Katarzyny z Jordanów, ur. we Lwówku 1802 r. Brat jego starszy Franciszek Ksawery, proboszcz w Nietrzanowie 1851 r., kanonik metropolitalny gnieźnieński, umarł w Gnieźnie 1858 roku.

DYNIEWSKI Stanisław, syn Jana, sprzedał Nagórce część Zaborowa, w ziemi warszawskiej, 1636 r. (DW. 49 f. 80).

DYNISIEWICZOWIE. Fabian Dynisiewicz, syn Szymona i Urszuli Szamocianki, wspólnie z żoną, Franciszką z Siestrzyńskich, córką Kazimierza, sprzedał część na Nieckach Pruskiemu 1771 r. (DW. 89 f. 14). Paweł i Jan, synowie Walentego i Antoniny z Czerniewskich, odstąpili pewną sumę Pruskiemu 1789 r. (DW. 105 f. 661).

z DYNISZ Olechno, ożeniony z Jadwigą Pobiedzińską, kwituje teścia Mikołaja 1475 r. w Sanoku (AGZ. XVI).

DYRDA, właściciel Ugian, w powiecie rosieńskim, w końcu XVIII-go wieku. Benedykt Dyrda, strukczaszy żmudzki 1777 r.

DYRMA Jan, dworzanin królowej Bony, żonaty 1540 r. z Barbarą Jundziłłówną (ML. 31 f. 703).

Herb Habdank.

DYRMONTOWIE, DYRMONTOWIE - SIWICCY vel DERMONTOWIE h. HABDANK. Według Kojałowicza używali na tarczy nad Habdankiem trzech wrębów.

Andrzej Jakóbowicz Siwicki, koniuszy i ziemianin witebski, zeznał testament 1594 r., którym dobra Dobrzynie otrzymane od Zygmunta Augusta, zapisał pięciu synom i trzem córkom, zrodzonym z Barbary Jaroszówny .Szemetówny i pochować się kazał obyczajem ewangielickim, najstarszemu swemu synowi Janowi (Ist. Jur. Mat. XX). Z dzieci tych znana córka N. za Krzysztofem Demeczem i synowie: Jan, Mikołaj, Jerzy i Aleksander, zmarły bezdzietnie przed 1627 r. Wszyscy ci bracia fundowali kościół w Dobrzyniu, a Mikołaj, archidyakon białoruski i pleban obolecki, zapisał w 1627 r. swoją trzecią część Dobrzynia Jezuitom, na założenie kolegium w Witebsku. Mikołaj umarł w 1630 r. kanonikiem wileńskim, administratorem biskupstwa smoleńskiego (Star. Mon.).

Jerzy, wojski witebski 1627 r., z bratem Janem, podsędkiem witebskim 1623 r., sprzedali w 1634 r. plac w Witebsku szwagrowi. Samuel, podsędkowicz witebski, zabezpieczył 1635 r. żonie, Rainie Osipowskiej, 8,000 fl. posagu na Łuczosach i Pskowiczach. Tomasz, sędzia grodzki witebski 1640 r. Bogusław, syn Tomasza, wstępując do Dominikanów, ustąpił 1667 r. bratu Mikołajowi całą należną mu połowę spadku po ojcu, w dobrach Horodnia, Horodziec i Osipowo, w witebskiem (Ist. Jur. Mat. XXI, XXIV, XXV i XXVI).

Stanisław Dyrmont, dziedzic Rempi, w powiecie rosieńskim, spisał testament 1721 r. Syn jego Piotr, chrzczony w kościele zwingowskim 1716 r., zostawił synów: Jakóba, Bartłomieja, Józefa i ks. Jana. Kazimierz, syn Jakóba, Karol, Ignacy i Konstanty, synowie Bartłomieja, i Adam, Aloizy, Jan, Kazimierz i Antoni, synowie Józefa, dowiedli szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską 1805 r. (z Teki M. E. Brenszteina).

Urszula z Dyrmontów, wdowa po Ludwiku hr. Kossakowskim, zmarła 1897 r. w Janowie, w kowieńskiem.

[D'YRSCH hr. Fryderyk, szambelan elektora bawarskiego, wspólnie z żoną, Józefą a Riancour, córką Jakóba Józefa, majora wojsk w. ks. litewskiego i Heleny z Bulewskich, kwitował Węgrzeckiego 1802 r. (DW. 113 f. 370).]

DYRWONISZKO Aleksander, w województwie wileńskiem 1696 roku (Akta XIII).

DYSCY h. KORAB'. Stanisław Dyski, syn Michała i Franciszki z Waligórskich, spadek po Waligórskich odstąpił Różyckiemu 1793 r. (DW. 109 f. 721). Konstanty Roch, syn Stanisława, wnuk Jakóba, prawnuk Józefa, praprawnuk Mikołaja, dowiódł szlachectwa w Królestwie 1844 r. (A. b. Her.).

DYSOWSKI Jerzy Antoni pisał się z województwem nowogrodzkiem, na elekcyę Jana III-go.

DYSSOWIE. Jakób Dyss, vicepodkomorzy drohicki 1535 r. Andrzej, syn niegdy Stanisława, sprzedał 1544 r. część swą w Tosiach Maciejowi z Gałązek. Agnieszka Sadowska, wdowa po Bartłomieju, dziedzicu części Tosi, żona 2-o v Stanisława Świejki ze Świejk 1551 r. Jan Dyss, na Dybowie i Paderewie, nazywał się 1590 r. Dybowskim. Syn jego Krzysztof, zwał się Dybowskim lub Paderewskim i był 1608 r. podwojewodzym drohickim (Zs. Droh.). Jan, syn Kazimierza i Maryanny Bruskówny, część na Jaworówku sprzedał Jaworowskiemu 1766 r. (DW. 85 f. 544).

DYSTERLOFF Jerzy, sędzia grodzki zelburski, jeden z komisarzy wyznaczonych sejmu 1775 r., do rozsądzenia sprawy Gierharda z Haudryngami (V. L. VII f. 461).

DYSZLEWICZOWIE h. GOZDAWA w W. Ks. Litewskiem. Mikołaj z województwem wileńskiem, podpisał elekcyę Władysława IV-go, a N. z wojewódz-

twem trockiem, obiór Augusta II-go. Adam podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. Antoni Dyszlewicz, skarbnik miński 1783 r., a cześnik 1787 r. Michał, skarbnik miński 1772 roku. Michał Narwoysz Dyszlewicz, regent ziemski miński 1767 roku.

DYSZLEWSKI Bernard, żonaty z Franciszką Studzińską, kwitował ze spadku po Studzińskim 1790 r. (DW. 106 f. 1245).

DYTKO, kanclerz kujawski 1364 r.

[DYTLOF Olbracht i Stanisław, synowie Olbrachta, procesują Bobolę 1686 roku. Olbracht, vicerotmistrz pułku pieszego 1687 roku (Zap. Lub. 62 f. 513 i 63 f. 1463).]

DYTMER Ludwik otrzymał 1766 r. konsens królewski na wykupienie 5 włók w Domysłowie, w województwie pomorskiem, od Mańkowskiego (MP.).

[DYTRICHIN (DIETRICH?) de Joanna Teresa, córka Aloizego i Anny Maryi Polin, żona 1-o v. Baltazara, 2-o v. Andrzeja Łoskiego, podkomorzyca warszawskiego, 1732 r. (DW. 68 f. 348).]

DZBAŃSCY h. KORWIN w województwie bełskiem. Stanisław, łowczy grabowiecki 1736 r., ożeniony z Dorotą Ubyszówną (Gr. Grabow. z 1759 r.). Syn jego Mikołaj, z Honoraty Spendowskiej, zostawił syna Jana i córki: Joannę Tomaszową Górską i Maryę Tomaszową Mysłowską. Stanisław, syn Jana i Konstancyi Paszkowskiej, miał synów: Ignacego, żonatego z Katarzyną Goworczewską i Michała, szambelana Stanisława Augusta, którzy udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w sądzie ziemskim bełskim (Goł.).

DZBAŃSCY h. NAŁĘCZ z Dzbanic, w ziemi zakroczymskiej. Jakób Dzbański, syn Stanisława, zastawił 1605 r. część swoją na Dzbanicach Stanisławowi, synowi Jana. Tomasz sprzedał Dzbanice Burkackiemu 1612 r. Jakób, syn Mikołaja, sprzedał Dąbrówkę Mościckiemu 1654 r. (DW. 32 f. 1501; 40 f. 2181 i 52 f. 461).

Paweł i Łukasz, synowie niegdy Stanisława, zabezpieczyli 1662 r. 100 fl. posagu i wiana siostrze swej, Maryannie Walentowej Jabłeckiej. Maryanna, córka niegdy Wojciecha, żona Ludwika Ostaszewskiego, części swe w Dzbanicach-Wielkich sprzedała 1684 r. Zaborowskiemu. Zygmunt, syn niegdy Jakóba, z żoną Jadwigą Zabłocką, dziedzice na częściach Popowa 1682 r., kwitują z procesu braci Chmielewskich. Franciszek, syn Zygmunta, 1693 r.; Zofia, córka Zygmunta, żona Michała Gołembiowskiego, kwitowała 1699 r. ojca swego ze 100 fl. posagu. Jan, syn niegdy Marcina, z żoną Agnieszką z Żebrowskich, sprzedali 1692 r. części w Dzbanicach-Wielkich i Pogorzelcu Ołdakowskiemu. Z ich dzieci: Bartłomiej ma 1716 r. sumę na Brolinie; Tomasz pokwitowany 1722 r. z sumy przez Żebrowskiego, a Floryan w 1725 r. kwituje Poniatowskiego. Łukasz, zmarły przed 1699 r., z żony Ewy Ołdakowskiej, zostawił córki: Jadwigę, żonę Pawła Pilicho-

wskiego, skarbnika liwskiego, która części swe w Dzbanicach-Wielkich, Dzbanicach-Starusze i Obrębie odstąpiła Tomaszowi Ołdakowskiemu; Annę, 1-o v. 1701 r. Józefową Maruszewską, a 2-o v. 1726 r. Janową Konarzewską i syna Jana, ożenionego 1699 r. z Elżbietą Zabłocką, dzierżawcę części Zabłocia, którego syn Baltazar kwitował 1720 r. z sumy Dziedzickiego, a córki: Teresa 1-o v. Bartłomiejowa Zalewska, a 2 o v. 1743 r. Wojciechowa Mieszkowska i Magdalena, 1-o v. Marcicinowa Jakubowska, 2-o v. Andrzejowa Kaczeńska, która 1736 r., już jako wdowa, sprzedała części w Zabłociu i Zalesiu Kiełpińskiemu (Akta Gr. Zakrocz.).

Felicyan, Jan i Paweł pisali się z ziemią zakroczymską, na elekcyę Augusta II-go. Eufrozyna, za Marcinem Rojkiem 1740 r. (Perp. Czers. 25 f. 113). Andrzej, syn Marcina, wspólnie z żoną, Maryanną z Krogulskich, sprzedał dworek przy ulicy Czerniakowskiej w Warszawie Sulińskim 1787 r. (DW. 103 f. 230).

DZBERKOWSCY h. WCZELE ze wsi Dzberki i Dzberkowo, w powiecie pyzdrskim. Pietrasz z Dzberek udowadnia swoje szlachectwo w Pyzdrach 1394 r. Jest on h. *Wczele.* Wojciech i syn jego Piotr, mają 1392 r. sprawę w Pyzdrach, o zabicie kmiecia. Piotr, żonaty 1-o v. z Halszką 1393 r., a 2-o v. z Nastką 1400 roku (Leksz.).

DZBIŃSCY z Dzbina pod Ostrołęką. Jan i Mateusz pisali się z ziemią nurską, na elekcyę Augusta II-go.

DZIACZKOWSCY h. JASTRZĘBIEC. Stanisław Dziaczkowski, subdelegat grodzki piotrkowski 1757 r., pozostawił syna Bartłomieja, którego syn Ignacy, miał syna Władysława, ożenionego z Joanną Zaruską, po którym syn Edmund wylegitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1862 r. (A. b. Her.).

DZIADKOWSCY, patrz *Dziatkowscy.*

Herb Drzewica.

DZIADUSCY h. DRZEWICA z Dziaduszyc, w powiecie ksiąskim. Stefan z Dziaduszyc, występujący w imieniu swojem i Staśka, Spytka, Pawła, Katarzyny, córki Jana, Sieciesławy, Falki, Janki, Przecławy, Mścisławy, Agnieszki, Anny, sióstr i dziedziców Dziaduszyc, przegrał 1351 r. sprawę z biskupem krakowskim, o część Rzemiędzic (KKKr.). Stefan i Stanisław z Dziaduszyc i Dziadusza i Otto ze Sławna (w opoczyńskiem) h. *Drzewica*, zaświadczają w Krakowie między 1360 r. a 1378 r. szlachectwo Przedbora z Łowiny (St. Pr. P. P. VII). Mikołaj z Dziaduszyc świadczy 1356 r. Wymieniony Stefan pisał się także z Brzezia i nosił przezwisko *Zapleczek* w latach 1354 — 1358. Syn jego Jan, z żoną Offką, zamienił 1365 r. część swoją w Brzeziu z kapitułą krakowską, na wieś Zacharzową Wolę, alias Garlice, z dopłatą 96 grzyw. Offka, jako wdowa, odbiera z dziećmi część Przybkowic z zastawu, od pana Włodzimierza i zastawia ją Mikołajowi z Bro-

dowa 1388 r. (KKKr.; KDM.). Paszko z Dziaduszyc sprzedał 1377 r. swe dziedzictwo tamże, i pisze się 1383 r. „dawniej z Dziaduszyc" vel z Żydowa (St. Pr. P. P. VIII). Wieś tę w tym czasie skupili już widocznie Jelitczycy.

DZIADUSCY PIETUCHOWIE h. JELITA z tych samych Dziaduszyc co Drzewicowie. Do nich prawdopodobnie, a nie do Gryfów, należy Piotr Pietuch v. Piotr Gallus z Ciepielowa 1399 r., stolnik sandomierski 1407 r., ożeniony z Pachną Rawiczówną 1388 r., bo przezwisko Pietuch, Kurek, Kogutek, w rodzie Jelitczyków tylko spotykamy (patrz *Ciepielowski i Wąchadłowski*). Wieś Dziaduszyce nabyli w końcu XIV-go wieku od Drzewiców Dziaduskich.

Pietuch z Dziaduszyc, ma sprawę 1384 r. z Wilczkiem z Zakrzowa. Floryan z Dziaduszyc, ma zapłacić w 1403 r. karę krawcowi w Krakowie. W 1408 r. podczaszy krakowski, 1419 r. dziedzic Modrzewia, w opoczyńskiem, żyje jeszcze 1432 r. Piotr Pietuch i Jakób, bracia rodzeni, dziedzice Dziaduszyc, procesują w Krakowie w latach 1423 — 1425 Antoniego Włocha o obelgi, a 1452 r. zaświadczają szlachectwo Mozgawity, nazywając swoje zawołanie *Nagody*. Piotr Pietuch razem z Piotrem z Brześcia, zabił 1482 r. na plebanii w Sławoszewie Jana Długosza z Niedzielska, brata historyka, o co proces toczy się jeszcze 1485 r. Beata, wdowa po Jakóbie, pozwała 1470 r. młynarza z Nieszkowa, o spalenie jej młyna w Dziaduszycach. Stanisław, syn Jakóba, jest 1464 roku na uniwersytecie krakowskim (St. Pr. P. P. VII, VIII; Helc. II).

Herb Jelita.

Mikołaj Piotuch Dziaduski, 1508 r. dziedzic Kraśnicy i Maliszyc, w opoczyńskiem (Paw.), z żony Katarzyny Drzewickiej, kasztelanki żarnowskiej, miał liczne potomstwo, z którego Jakób Pietuch, bernardyn w Poznaniu 1522 r., gwardyan poznański, został 1540 r. biskupem margariteńskim, sufraganem poznańskim, archidyakonem kujawskim. Objął kanonię poznańską 1541 r., a umarł 1568 r.

Jan, drugi syn Mikołaja, archidyakon łowicki i włocławski, kanonik poznański 1537 r. (Akta Kap. Pozn.), otrzymał prezentę na proboszcza kaliskiego w 1538 r. (M. 54 f. 299). Następnie biskup kamieniecki 1542 roku, chełmski 1543 roku, w końcu przemyski 1545 r., umarł w Przemyślu 1559 roku (Star. Mon.).

Brat ich Stanisław, starosta koniński 1539 r., otrzymał w 1538 r. ekspektatywę na wójstwo kaliskie lub radomskie (M. 82 f. 548). Celnik poznański 1540 r. W 1558 r. jest sekretarzem królewskim (M. 93 f. 31). Z Zofii Potulickiej, córka jego Katarzyna, w 1563 r. żona 1-o v. Piotra Barzi, kasztelana przemyskiego (M. 101 f. 87 i 96 f. 96; AGZ. X. 1575), a 2-o v. Rafała Sieniawskiego, wojewodzica ruskiego.

Maciej i Tomasz Dziaduscy, dziedzice Kraśnicy 1551 r. Jakób, syn Tomasza, dziedzic Kraśnicy, Maliszyc i Podlesia, w opoczyńskiem, 1577 r. (Paw. i Wyr. Lub. 2 f. 642). Małgorzata, dziedziczka Buczka tamże 1577 r. (Paw.). Buczek 1592 r. jest w ręku Jakóba. Syn jego Jan obierał plenipotentów w Lublinie

1631 r., a córka Jadwiga za Waleryanem Dańkowskim 1612 r. (Zap. Lub. 33 f. 1333 i Perp. Czers. 4 f. 181).

Jacek pisał się z województwem sandomierskiem, na elekcyę Augusta II. Ten Jacek, syn Jana i Elżbiety z Boglewic, żonaty 1676 r. z Barbarą Duninówną Wąsowiczówną, córką Trojana (Gr. Krak. 140 f. 1718). Anna, w końcu XVI wieku, za Duninem ze Skrzynna (Kor.). Krystyna, żona Wojciecha Burskiego 1737 r. (Akta Krak.).

DZIADYKOWSCY v. DZIADZIKOWSCY w Prusach. Jakób i Jan, bracia, otrzymali 1430 r. odnowienie przywileju na 28 włók w Dziady (Kętrz.). Justyna, żona Krzysztofa Bartkowskiego z Turzy, zmarła przed 1671 r. Marcin 1644 roku.

DZIAHILOWICZ v. DJAHILEWICZ Karol pisał się z województwem połockiem, na elekcyę Augusta II-go. Andrzej, ziemianin połocki, z żoną Katarzyną z Grabowskich, zastawiają 1668 r. grunta na Zapołociu, mieszczanom połockim (Ist. Jur. Mat. XXV).

DZIAKIEWICZ Aleksander procesował 1701 r. Dawgierdów. Joanna, żona Aleksandra Dawgierda, stolnika czerniechowskiego (Akta Tryb. Lub. dla woj. Kij.). Andrzej, cześnik lidzki 1738 r., urodzony z Czetwertyńskiej (Bracł. XVI f. 564). Ludwik z ziemią bielską podpisał elekcyę Stanisława Augusta.

DZIAKOŃSCY h. JASTRZĘBIEC. Ignacy z synem Antonim i Onufry, synowie Antoniego, wnukowie Michała Benedykta, prawnukowie Mikołaja, dziedzica Zubieliszek, dowiedli szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską 1832 roku.

DZIAKOWSKI, patrz *Dyakowski*.

DZIAŁOSZA h. DZIAŁOSZA. Działosza nazwisko rodowe rodziny zamieszkującej ziemię przemyską w XV-m wieku, i dziedziczącej na Darowicach, Młodowicach i Kormanicach, w ziemi przemyskiej i Nikunkowicach, w ziemi lwowskiej.

Herb Działosza.

Janusz Działosza z Darowic 1427 r., pozostawił z żony Dobrochny, synów: Jana, Jerzego i Michała, którymi się opiekował 1436 r. stryj ich rodzony Piotr Działosza. Piotr sprzedał swoją część Kormanic za 250 grzywien Grochowskiemu 1437 r., a z żony Nastazyi z Czajkowic, 2-o v. Jakóbowej z Małuszy, pozostawił córkę Nastazyę, dziedziczkę Czajkowic i Nikunkowic 1443 r.

Jan, syn Janusza, odebrał 1437 roku od stryja swój dział w Młodowicach i Darowicach. Jego zapewne córka Anna jest żoną Jeronima, dziedzicznego wójta sanockiego 1491 roku.

Jerzy, syn Janusza, żeni się 1446 r. z Beatą z Zabłocia, sołtysówną z Wydzatycz, której, jako wdowie, szwagier Michał zabezpiecza 100 grzywien na połowie Młodowic, sprzedając Darowice braciom z Orzka.

Michał ożenił się potem z bratową Beatą, która 1470 r. jest żoną 3-o v. Jana Prymusa. Córki ich: Anna, żona Andrzeja ze Szczyrzyna i Katarzyna, żona Jana z Pustomyt, zeznają 1470 r. dział ojcowizny w ziemi lwowskiej (AGZ. XIII). Henryk Działosza, świadek w Oleśnicy 1465 r., na przywileju ks. Małgorzaty szląskiej (Bon.).

z DZIAŁOSZYC pisali się w XIV-m i XV-m wieku Półkozicowie z Chmielowa i Bogumiłowic, i Jelitczykowie z Chotlic i Łukowej.

DZIAŁOWSCY h. PRAWDZIC z Działowa (von Salendorf), w województwie chełmińskiem. Fryderyk, kanonik warmiński 1417 r. (Kętrz.). Mikołaj Działowski, starosta radzyński 1463 r., stronnik gorliwy Polaków, dziedziczył na Działowie, Malankowie i Kłosowie. Brat jego Gotard. Mikołaj miał dwóch synów: Andrzeja i Krzysztofa. Andrzeja syn Wawrzyniec pozostawił syna Macieja, żonatego z Katarzyną Orłowską, zmarłego bezdzietnie przed 1585 r. i córki: Gertrudę Bartłomiejową Kobrzyńską i Katarzynę Maciejową Orłowską.

Herb Prawdzic.

Krzysztof, dziedzic Działowa, miał córkę Barbarę, za Bartłomiejem Sokołem i pięciu synów: Jana, bezżennego, Andrzeja, bezdzietnego z Reginą Watlewską, Pawła, Bartłomieja i Macieja.

Paweł, syn Krzysztofa z Gertrudy Kobrzyńskiej, pozostawił córki: Katarzynę Janową Babską, Zofię za Bartłomiejem, Dorotę za Maciejem Jaromirskimi i Elżbietę Wojciechową Mileszewską.

Bartłomieja, syna Krzysztofa, z Doroty Tytlewskiej dzieci: Anna Katarzyna i Maciej, bezdzietny z Katarzyną Trzebską.

Maciej, piąty syn Krzysztofa, z Elżbiety Kijewskiej, miał jedynego syna Łukasza, dziedzica Działowa, zmarłego 1628 r., ożenionego z Barbarą Rutkowską, córką Szczęsnego, z której córki: Anna Marcinowa Chlebowska, Eufrozyna, 1-o v. Bartłomiejowa Orłowska, 2-o v. Chlebowska, Małgorzata Wojciechowa Zrzelska i Elżbieta Wojciechowa Zaleska i syn Jan. Jan, dziedzic Działowa, zmarł 1648 r., a wdowa po nim, Barbara z Chlebowskich, zaślubiła 2-o v. Andrzeja Sosnowskiego. Z ich dzieci: Ewa zmarła panną, Łukasz, ur. 1637 r. w Działowie, zginął w wojnie ze Szwedami, a Michał, ur. 1639 r. w Działowie, dziedzic Działowa i nabytego w 1698 r. Szańca, w płockiem, od Jakóba Potrykowskiego, zaślubił Annę Rywocką, córkę Marcina z Gryzlin i Anny Sokołowskiej i zmarł 1709 r. w Szańcu, pochowany u Bernardynów w Lubawie. Miał on czterech synów: Zygmunta, Wojciecha, Kazimierza i Jana, i córki: Katarzynę, 1-o v. Samuelowę Powalską, 2-o v. Stanisławowę Murzynowską i Maryannę, 1-o v. Kazimierzowę Doruchowską, 2-o v. Andrzejową Koziebrodzką.

Zygmunt, najstarszy syn Michała, ur. 1664 r. w Działowie, kanonik katedralny przemyski, zmarł 1739 r.

Wojciech, drugi syn Michała, ur. 1666 r., sądowy ziemski chełmiński, deputat na Trybunał 1717 r., nabył Augustynowice, które zamienił potem na Kamlarki. Umarł 1734 r., pochowany w Wabczu. Żon miał cztery: z Dorpowskiej i Gosławskiej nie pozostawił potomstwa, z czwartej, Jadwigi Szydłowskiej, miał tylko syna Adama, zmarłego młodo; z trzeciej, Maryanny Konojadzkiej, pozostawił córki: Konstancyę, Zofię i Ewę, 1-o v. Antoniową Kanigowską, 2-o v. Bielińską i synów: Melchiora, dziedzica Kamlarek, regenta ziemskiego chełmińskiego 1764 r., deputata na Trybunał 1765 r., zmarłego bezdzietnie z żoną, Magdaleną Dobrską z Rybieńca, poślubioną 1747 r., zmarłą 1749 r. i Ignacego, ur. 1704 r., dziedzica Wabcza, posła na sejm 1733 r. Podpisał on następnie konfederacyę generalną warszawską (Obl. Warsz. 49 f. 422 i 611), był sądowym ziemskim chełmińskim 1740 i starostą strzeleckim. Ożeniony z Sabiną Gadomską, pozostawił córkę Maryannę, żonę Mateusza z Wittk Jeżewskiego, zmarłą 1809 r. i syna Szymona, dziedzica Wabcza, którego jedyna córka Elżbieta zaślubiła Jakóba Wilkszyckiego. Szymon podpisał z województwem malborskiem, obiór Stanisława Augusta i trzymał dzierżawę strzelecką, którą po jego śmierci dostał Łączyński 1793 r. (MP.).

Jan, najmłodszy syn Michała, ur. 1675 r, za młodu dzielnie walczył przeciw Szwedom i Moskwie. Nabył połowę Głowiny, w ziemi dobrzyńskiej, następnie Pilewice, w chełmińskiej, które odstąpiwszy bratu, nabył Szladów i Wólkę, w sochaczewskiem. Umarł stolnikiem wieluńskim 1737 r., pozostawiwszy z żony, Jadwigi Nowowieskiej, 1-o v. Kobylnickiej, syna jedynego Józefa, bezżennego, który przypadkowo utonął w Bzurze i córki: Scholastykę, żonę Stanisława Zembrzuskiego 1736 r. (DW. 69 f. 791 i 81 f. 611); Helenę, ur. 1717 r. w Pilewicach, Dominikankę w Sochaczewie i Teodorę Sierakowską.

Kazimierz, trzeci z rzędu syn Michała, ur. 1670 r., sprzedał Szaniec, a skupił od rodzeństwa Działowo i od brata Jana Pilewice. W 1700 r. zaślubił Teresę Wodzińską z Wierzbna, cześnikównę liwską, 1-o v. Jakóbową Kuczborską, 2-o v. Pawłowę Szydłowską. Zmarł 1728 r., pochowany u Franciszkanów w Chełmie, a wdowa po nim zmarła 1735 r. Synów jego zostało dwóch: Wawrzyniec i Adam Z nich:

Adam, ur. 1702 r. w Szańcu, tytułowany stolnikiem bracławskim, sprzedał Pilewice bratu 1745 r. Ożeniony z Katarzyną Dąbrowską, córką Felicyana i Apolonii z Kruszyńskich, pozostawił z niej córki: Annę, Teodorę i Juliannę i syna Michała, po którym dwaj synowie: Stanisław i Antoni, oficerowie wojsk pruskich, zmarli bezdzietnie.

Wawrzyniec Ludwik, starzy syn Kazimierza, ur. 1700 r. w Szańcu, obrany sądowym ziemskim michałowskim 1729 r., poseł na sejm 1733 r. i sędzia kapturowy, pisarz skarbowy ziem pruskich 1737 r., pisarz ziemi chełmińskiej 1738 r., deputat na Trybunał, dziedzic Działowa i Pilewic, pochowany w Sarnowie, w ufundowanym przez siebie grobie familijnym. Ożeniony 1-o v. z Cecylią Wałdowską skarbnikówną wschowską, zmarłą 1740 r., 2-o v. zaślubił 1741 r. Ludwikę Dąbrowską, siostrę swej bratowej. Z nich pozostawił sześć córek i sześciu synów. Z córek: Joanna, ur. 1740 r. w Działowie; Petronella, ur. 1742 r. tamże, zaślubiła 1764 r. Józefa Kleinfeld Krupockiego; Maryanna, ur. 1743 r., ksieni Benedyktynek

w Grudziądzu, zmarła 1811 r.; Katarzyna, ur. 1745 r., zaślubiła 1769 r. Ignacego Żółkiewskiego; Teresa, ur. 1748 r., zaślubiła 1769 r. Ignacego Melina, pisarzewicza kowalskiego i Rozalia, ur. 1752 r. w Działowie, zmarła 1800 r. w Pilewicach. Z synów: Jan, ur. 1732 r., został Jezuitą 1749 r.; Antoni, ur. 1737 r., proboszcz w Wielkołące; Marceli, ur. z drugiej żony, ożeniony z Maryanną Melinówną, bezdzietny, Wojciech bezżenny, a Teodor i Dionizy poprowadzili dalej rodzinę.

Teodor, syn Wawrzyńca z pierwszej żony, ur. 1734 r. w Działowie, zaślubił 1763 r. Juliannę Słupską, z której jedyny syn Augustyn, ur. 1772 r., zmarł 1826 r. Dziedzic Pląchaw i Wałdowa, które sprzedawszy, nabył Mgowo od Bagniewskich, a następnie Turzno od Jeżewskich. Ożeniony z Katarzyną Jeżewską, pozostawił córki: Józefę i Juliannę, zmarłe pannami i syna Franciszka *Ksawerego*.

Ksawery, ur. 1799 r. w Pląchawach, zmarł 1866 r., pochowany w Wielkołące, gdzie z siostrą Julią wystawili kościół. Dziedzic Mgowa, Wałycza i Elżanowa, zaślubił hr. Klotyldę Sierakowską z Waplewa. Z niej: Łucya Józefowa Gajewska; Antonina, ur. 1841 r. w Mgowie, zmarła panną; Władysław, ur. 1840 r. w Mgowie, zmarł 1858 r. w Poznaniu, będąc w szkołach i Zygmunt, ur. 1843 r. w Mgowie, dziedzic Mgowa i Wałycza, sądzony o zdradę stanu w Berlinie 1864 r., członek Towarzystwa Przyjaciół Nauk w Poznaniu, twórca Towarzystwa Naukowego i Muzeum Polskiego w Toruniu, poseł do parlamentu, zmarł w Berlinie 1878 roku bezżenny.

Dionizy, syn Wawrzyńca z drugiej żony, ur. 1754 r. w Działowie, pisarz ziemski chełmiński, dziedzic Działowa, zmarł 1819 r., pozostawiwszy z Magdaleny Dulskiej, córki Michała, zmarłej 1808 r., syna Ignacego i córek pięć: Józefę, ur. 1794 r., żonę Józefa Gołkowskiego; Joannę, ur. 1799 r., zmarłą panną; Maryannę, ur. 1801 r., żonę Ludwika Gołkowskiego; Elżbietę, ur. 1803 r., zaślubioną 1830 r. Onufremu Broniszowi i Katarzynę, ur. 1805 r., żonę Teodora Gołkowskiego.

Ignacy, ur. 1796 r. w Działowie, zmarły tamże 1856 r., zaślubił Apolonię Rybinską, ur. 1814 r. w Kobyłach, zmarłą 1890 r. w Konopnicy pod Lublinem. Z niej córka Marya, ur. 1844 r., zaślubiona 1866 r. Antoniemu Swinarskiemu, zmarła 1899 r. w Konopnicy i synowie: Apolinary, Eustachy i Leon.

1) Apolinary, ur. 1838 r. w Działowie, sprzedał Działowo bratu Eustachemu, a nabył Uciąż, następnie Mirakowo, a w końcu odkupił od Gajewskich Mgowo 1896 r. Umarł w Mirakowie 1902 r. Zaślubił 1866 r. Maryę Nałęczównę, córkę Michała i Emilii z Lasockich i z niej ma córki: Helenę, ur. 1867 r. w Działowie, zaślubioną 1891 r. w Mirakowie Bronisławowi Otwinowskiemu i Maryę, ur. 1880 r. w Uciążu, zaślubioną 1901 r. w Mgowie Zygmuntowi hr. Czarneckiemu z Ruska i synów: Romana, ur. 1868 r. w Uciążu; Leona, ur. 1871 r. w Uciążu, dziedzica Mgowa, ożenionego 1900 r. z Maryą Skórzewską, córką Pawła i Celiny z hr. Żółtowskich; Gustawa, ur. 1872 r. w Uciążu, księdza, dr. św. Teologii i Stanisława, ur. 1879 r. w Uciążu.

2) Eustachy, ur. 1841 r., nabył Działowo od brata, zaślubił 1873 r. Maryę Mittelstaedt z Kołudy, córkę Władysława i Bernardy z Kalksteinów, dziedziczkę Małej Kołudy i Sieczkowic, zmarłą 1893 r. Z niej dzieci: Zofia, zaślubiła 1896 r. Bolesława Donimirskiego z Tylic; Władysława 1899 r. Wacława Mieczkowskiego z Niedźwiedzia, Marya, Halina i Zygmunt, ur. 1876 r. w Działowie.

3) Leon, ur. 1841 r., brat bliźniak z Eustachym, dziedzic Pilewic, następnie Iwna, osiadł w końcu w Warszawie. Ożeniony 1874 r. z Patrycyą Wolszlegierówną, córką Adama i Patrycyi z Radzimińskich, ma z niej syna Alfreda, ur. 1875 r. w Pilewicach, doktora medycyny w Krakowie i córki: Gustawę, zaślubioną 1900 r. Antoniemu Lorentzowi, profesorowi w Warszawie i Izabellę, zaślubioną 1900 r. Albertowi bar. Buxhoewden, synowi Rudolfa i Józefy Krzywiec-Okołowiczównej.

DZIAŁYŃSCY h. OGOŃCZYK z Działynia, w powiecie lipnowskim. Jedna ich gałąź otrzymała tytuł hrabiowski pruski 1786 r. Mikołaj z Kutna, syn Andrzeja z Radzikowa 1395 r., pozostawił sześciu synów: Janusza z Kościoła, wojewodę gniewkowskiego, Jakusza, Piotra, Jana, Andrzeja i Ottę, którzy dopełnili działu dóbr ojczystych 1413 r. (Zs. i Gr. Szreńs. Ks. 38). Na mocy tego działu Piotr otrzymał Działyń, Wolę i Zembowiec.

Ów Piotr, podłowczy dobrzyński 1434 r. podpisał z ziemią dobrzyńską przyrzeczenie dane Jagielle, obioru królem jego syna, i do niego pieczęć swoją z Ogończykiem przyłożył. Podkomorzy dobrzyński 1437 r., miał synów: Mikołaja, właściciela Działynia i Zembowiec i Piotra, właściciela Woli. Trzecim prawdopodobnie synem Piotra był Jan z Działynia, kasztelan rypiński 1468 r., świadczący w kapitule włocławskiej (M. M. Aevi XIII. 1203).

Herb Ogończyk.

Piotr Działyński z Woli, kasztelan słoński, zabezpieczył 1488 r. posag żonie, Annie Czarnkowskiej, córce Sędziwoja (M. 14 f. 238). Syn jego Jan wziął w zastaw od Kościeleckiego Siedlno 1504 r. (M. 20 f. 274). Tenże Jan Działyński z Woli, cześnik dobrzyński 1511 r., kasztelan dobrzyński 1520 roku, zabezpieczył posag żonie, Dorocie z Markowa, 1513 r. (M. 34 f. 180). Nie żył już w 1526 r., w którym Dorota z Markowa, kasztelanowa słońska, zanosi protest w imieniu swojem i synów swoich: Wincentego i Sędziwoja (M. 39 f. 744). Ci dwaj synowie Jana od dóbr Żałe przezwali się Żelskimi. Pierwszy był kasztelanem słońskim, a następnie dobrzyńskim, drugi dziedziczył na Woli i Złotopolu jeszcze 1564 r. (Paw.).

Mikołaj Działyński, najstarszy syn Piotra, podkomorzego dobrzyńskiego, dworzanin królewski 1468 r., podkomorzy brzeski 1476 r., kasztelan dobrzyński 1479 r., wojewoda inowrocławski 1484 r. i starosta brodnicki 1487 r., z Febronii Danaborskiej, pozostawił dwóch synów: Jana i Mikołaja (M. 28 f. 151), oraz córki: Małgorzatę, która w 1521 r. jako wdowa po Stanisławie Szreńskim, wojewodzie mazowieckim, kwituje brata swego Mikołaja (M. 37 f. 146) i Katarzynę, zmarłą 1503 r., żonę Jakóba Glinki, starosty wiskiego, zmarłego 1507 r., którym siostrzeniec Szreński wystawił nagrobek w Wiznie. O Janie nigdzie nie znajduję wzmianki, chociaż był on kasztelanem chełmińskim, gdyż w 1538 r. Jan, syn Jana, kasztelana chełmińskiego, został miecznikiem chełmińskim (M. 55 f. 60).

Mikołaj, syn Mikołaja, wojewody inowrocławskiego i Febronii Danaborskiej (M. 17 f. 182), po ojcu starosta brodnicki, z dworzanina królewskiego podkomorzy dobrzyński 1510 r., zabezpieczył w 1516 r. 1,000 dukatów żonie swej, Magdalenie Foglerównie, córce Jana ze Studziannej Wody. Taż Magdalena w 1513 r. nazwana z Białej, a 1535 r. de Kuldeborne (M. 29 f. 412; 26 f. 265 i 50 f. 357). Mikołaj z podkomorzego dobrzyńskiego kasztelan chełmiński 1530 r., w końcu wojewoda pomorski 1544 r., umarł w roku następnym. W 1523 r. był i starostą bobrownickim, a 1535 r. bracyańskim. W 1543 r. wyznaczył i zabezpieczył posagi córkom swoim: Eufrozynie, Annie, Febronii, Katarzynie, Zofii i Jadwidze. Z nich: Eufrozyna za Mikołajem Radziejowskim 1544 r.; Febronia za Janem Dąbrowskim 1553 r. i Zofia za Stanisławem Garnyszem. Ta ostatnia zrzekła się 1561 r. majątku rodzicielskiego na rzecz braci swoich: Jana, wojewodę chełmińskiego, Michała podkomorzego chełmińskiego, Rafała, starostę kowalskiego i Pawła, kasztelana słońskiego (M. 68 f. 102; 84 f. 179 i 95 f. 470). Ci czterej bracia przypuścili do herbu swego 1553 r. nobilitowanego Bartłomieja Kraffta (M. 84 f. 136). Oprócz wymienionych synów, miał mieć jeszcze wojewoda pomorski syna Andrzeja, którego syn Mikołaj zabezpieczył w 1585 r. posag na Ptaszeninie i Skotnikach żonie swej, Annie Zakrzewskiej (Gr. Przed. 33 f. 34 i 37).

Michał, syn Mikołaja, wojewody pomorskiego, właściciel Wielkiego (Paw.), podkomorzy chełmiński 1553 r., w którym wspólnie z bratem Pawłem otrzymał starostwo bobrownickie. W 1554 r. zabezpieczył posag żonie swej, Annie Sokołowskiej, wojewodziance pomorskiej (M. 86 f. 97). W 1571 r. żonaty był 2-o v. z Teodorą Boguszówną Bohowitynianką, wdową po ks. Fryderyku Prońskim, wojewodzie kijowskim i po Trzebuchowskim, kasztelanie gnieźnieńskim (M. 110 f. 176). Umarł w 1576 roku. Synem jego miał być Feliks, młodo zmarły, a córką Elżbieta, żona Stanisława Cikowskiego, podkomorzego krakowskiego 1592 roku.

Rafał, syn Mikołaja, wojewody pomorskiego, po ojcu starosta brodnicki 1545 r. (M. 69 f. 266 i 71 f. 248), 1557 r. starosta kowalski, 1559 r. kasztelan brzeski. W 1548 r. otrzymał przyrzeczenie, że starostwo brodnickie trzymać będzie po nim najstarszy syn jego. Starostwo to otrzymał z czasem Rafał na własność i na niem zabezpieczył 1557 r. 60,000 fl. posagu żonie swej, Katarzynie z Górki, wdowie po Janie Kościeleckim, wojewodzie łęczyckim (M. 76 f. 239 i 89 f. 156). Syn jego jedyny Łukasz zeznał zapis na Opalińskiego 1574 r. Po ojcu starosta brodnicki i kowalski, brał udział w wyprawach Stefana Batorego, w których się odznaczył. W 1580 r. zabezpieczył 10,000 fl. posagu żonie swej, Zofii Zamoyskiej, kasztelance chełmskiej. Umarł podczaszym koronnym w 1582 r., nie pozostawiwszy potomstwa. Trzymał i starostwo liczbarskie (M. 113 f. 213; 123 f. 369; 125 f. 76; 127 f. 112 i 149).

Jan, syn Mikołaja, wojewody pomorskiego, podkomorzy dobrzyński 1533 r., kasztelan gdański i zaraz potem elbląski 1545 r., kasztelan chełmiński 1547 r., wojewoda pomorski 1551 r., wojewoda chełmiński 1556 r. Po ojcu starosta bracyański, otrzymał to starostwo wraz z Nowem Miastem prawem lennem 1553 r. (M. 79 f. 57 i 89 f. 149). Starosta lipnowski 1553 r. Starostwo bracyańskie odstąpił synowi Mikołajowi 1582 r. (M. 127 f. 71). Umarł w 1584 r. Synowie jego: Sylwester, Mikołaj i Stanisław (Wyr. Lub. 28 f. 376).

Sylwester, wojewodzic chełmiński, miał mieć syna Piotra, piszącego się z Działynia, a który, z ziemią dobrzyńską, podpisał elekcyę Jana Kazimierza. Ten Piotr był kasztelanem dobrzyńskim, bo synowie jego: Władysław i Kazimierz, jako kasztelanicowie dobrzyńscy, podpisali obiór króla Michała. Władysław był posłem ziemi dobrzyńskiej 1669 r. (Lauda Z. Dobrz.). Kazimierza synem miał być Piotr, ożeniony z Zofią Bystramówną, a Władysława Jan, po którym szedł Remigian, nad którego dziećmi: Antonim, Anną i Elżbietą, urodzonemi z Elżbiety, została ustanowiona opieka 1722 r., w osobie Felicyana Kuczborskiego (Sig. 20). Z dzieci tych: Elżbieta v. Helena, była żoną Benedykta Świętosławskiego 1747 r. (Gr. Płoc.).; Anna Joanna, żona Jana Górskiego, podczaszego zawskrzyńskiego (DW. 103 f. 876), a po Antonim, dziedzicu Chojnowa, podstolim zawskrzyńskim, z Maryanny Orlewskiej, 1-o v. Kazimierzowej Nałęczowej, chorążynie dobrzyńskiej, pozostali: córka Antonina, ur. 1744 r.; synowie: Jan, ur. 1747 r., Stanisław, ur. 1751 r. (metryki w Sarnowie), chorąży królewski 1773 r., rewizor skarbu koronnego 1793 r. (DW. 109 f. 115), rewizor w Mławie 1807 r.; Józef i Antoni, ur. 1754 r. (metr. w Sarnowie), zmarły w Warszawie 1824 r., którego z Katarzyny z Kossakowskich, córki: Marya, ur. w Grudusku 1796 r., zamężna Maciejowa Wentz'l; Domicella Joanna, ur. 1801 r. (metr. w Radzikach), zamężna Szląskowska i Bogumiła, ur. 1803 r. Dwie pierwsze udowodniły pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1837 r. (A. b. Her.).

W 1773 r. sąd ziemski zawskrzyński odebrał zarząd Choynowa Maryannie z Orlewskich Działyńskiej, a oddał go synowi jej, Stanisławowi (Gr. Mławs.).

Do tej linii należą: Napoleon, oficer b. wojsk polskich, emigrant po 1831 r., zmarły we Francyi; Tekla, zamężna Mierzejewska, ur. 1787 r., zmarła 1866 r. w Pułtusku i Antonina, żona Pawła Antonowicza w końcu XVIII-go wieku. Ta Antonina będzie pewnie córką Antoniego z Orlewskiej.

Mikołaj, wojewodzic chełmiński, 1582 r. starosta bracyański, po ojcu wojewoda chełmiński 1584 r., żonaty z Katarzyną Dulską, podskarbianką koronną, umarł w 1603 r., w którym pozostała po nim wdowa objęła starostwo bracyańskie (M. 148 f. 39 i AGZ. X. 2641). Syn jego Paweł i córka Zofia, żona Aleksandra Tarły 1613 r. (M. 155 f. 231).

Paweł, dworzanin królewski 1598 r., za konsensem królewskim z 1613 r. otrzymał od matki starostwo bracyańskie (Zap. Lub. 9 f. 184 i M. 154 f. 220). W 1621 r, wspólnie z Janem, starostą pokrzywnickim, był komisarzem wojskowym (Pam. Jak. Sobies.). Starosta jasienicki i kowalski 1629 r., wojewoda pomorski i starosta skarszewski 1630 r. Żonaty z Jadwigą Czarnkowską, wojewodzianką łęczycką, dla której wyjednał dożywocie na starostwie bracyańskiem w 1631 r. (M. 178 f. 269). W 1633 r. otrzymał starostwo jasienickie na lat 20, a 1635 r. starostwo bracyańskie prawem emfiteutycznem, na lat 26 (M. 180 f. 230 i 480). W 1636 r. otrzymał pensyi 4,000 fl. z dochodów ekonomii malborskiej (M. 182 f. 32), a w 1638 r. starostwo żarnowieckie. W latach 1640 — 1642 procesował się o spadek po ks. Aleksandrze Prońskim (Kij. IV B f. 59; V f. 53 i 1224). Był i podskarbim ziem pruskich. Umarł w 1643 r.; w roku następnym pozostała po nim wdowa otrzymała konsens królewski, na odstąpienie starostwa bracyańskiego synowi Adamowi (M. 189 f. 142). Oprócz Adama miał jeszcze wojewoda pomorski synów: Jana i Kazimierza, których kwitował Leszczyński

(M. 238 f. 24), oraz córkę Katarzynę, 1645 r. żonę hr. Franciszka z Tęczyna Ossolińskiego. Jadwiga z Czarnkowskich, wojewodzina pomorska, wspólnie z wymienionymi synami procesuje Leszczyńskich i Buczacką 1646 r., o spadek po księciu Prońskim (Bracł. XIII f. 524; Czerniech. f. 71 i M. 190 f. 107). Jan został podstolim dobrzyńskim 1667 r. i z województwem płockiem podpisał obiór króla Michała, a Kazimierz nabył 1665 r. za konsensem królewskim od Kobierzyckiej, wojewodziny pomorskiej, Łąkorz, Łąkorek i Lipinki, w chełmińskiem (Gr. Kalis.) i sprzedał 1668 roku plac przy ulicy Senatorskiej w Warszawie Krajewskiemu (M. 206 f. 112).

Adam, syn Pawła, wojewody pomorskiego, starosta bracyański 1644 r., uzyskał 1654 r. dożywocie dla żony swej, Zofii Kobierzyckiej, na temże starostwie (M. 196 f. 78). Walcząc na czele własnej chorągwi hussarskiej 1660 r. pod Cudnowem, tamże poległ. Konstytucya sejmowa z 1662 r., w nagrodę położonych przez niego zasług, przyznała wdowie po nim pozostałej i potomstwu jego, starostwo bracyańskie do lat 15-tu (V. L.). Synowie jego: Stanisław i Tomasz, zeznali oblig na Polanowskiego 1681 r. (DW. 56 f, 36), a córka Jadwiga była żoną Aleksandra Czapskiego 1684 r.

Stanisław trzymał starostwo bracyańskie 1674 r., w którym z województwem chełmińskiem, podpisał elekcyę Jana III-go, a po jego śmierci wziął je Tomasz, otrzymawszy na niem w 1688 r. dla żony swej, Teresy z Bielińskich, dożywocie (Sig. 14). Teresa Zielińska, kasztelanka sierpska, 1-o v. Janowa Noskowska, wdowa po Stanisławie, poślubiła 3-o v. Jakóba Błeszyńskiego, kasztelana międzyrzeckiego i zmarła 1699 r.

Tomasz, starosta bracyański, deputat na Trybunał koronny 1680 r. (Zap. Lub. 59 f. 49), otrzymał w 1686 r. list przypowiedny na chorągiew pancerną, a 1688 r. konsens królewski, na odstąpienie starostwa krotoszyńskiego Wolskiemu (Sig. 14). W 1690 r. marszałek koła poselskiego (V. L.) i starosta łąkorski, następnie krajczy koronny i podskarbi ziem pruskich, został w 1702 r. wojewodą chełmińskim i starostą kowalewskim, zrzekłszy się ekonomii malborskiej, to jest podskarbiostwa pruskiego. W tymże 1702 r. otrzymał wspólnie z żoną, Teresą z Bielińskich, konsens królewski, na wykupienie starostwa grudziądzkiego z rąk Borowskiego (Sig. 15; M. 221 f. 732). W 1703 r. za konsensem królewskim odstąpił mu starostwo tolkmickie Jan Ignacy Działyński; na którem i żona jego miała dożywocie (Sig. 16). Tomasz w 1701 r. sprzedał Czarnków z przyległościami Stanisławowi Leszczyńskiemu. Do dóbr tych, oprócz Czarnkowa, należało wsi i folwarków 26 i połowa miasta Człopy. W akcie tym wymienia, że jest synem Adama, a wnukiem Pawła i Jadwigi z Czarnkowskich (DW. 61 f. 123). W 1703 roku zawarli oboje małżonkowie umowę przedślubną z Michałem Zamoyskim, o zaślubienie mu córki Anny (M. 243 f. 62). W 1706 r. oboje małżonkowie otrzymali konsens królewski, na odstąpienie starostwa tolkmickiego, które napowrót wziął Jan Ignacy Działyński. W 1712 r. odstąpili starostwo łąkorskie Zamoyskim. Wojewoda, twórca traktatu zawartego pod Narwą 1704 r., umarł w 1714 r., w którym pozostała po nim wdowa odstąpiła Zamoyskim starostwo bracyańskie i zrzekła się przysługującego jej dożywocia (M. 221 f. 724; DW. 62 f. 528). W 1715 r. odstąpiła im również i starostwo krotoszyńskie (Sig. 18).

Stanisław, trzeci syn Jana, wojewody chełmińskiego, 1588 r. kasztelan elbląski, 1606 r. poseł województwa chełmińskiego (DW. 33 f. 475), 1613 r. wojewoda chełmiński. Trzymał i starostwo tolkmickie. Był żonatym z Heleną Plemięcką i pozostawił synów czterech: Jana, Michała, Stanisława i Mikołaja. Jan i Stanisław, wojewodzice malborscy, wymienieni w akcie z 1613 r., jako bracia stryjeczni Zofii, wojewodzianki chełmińskiej, żony Piotra Aleksandra Tarły (M. 155 f. 231).

Jan, starosta pokrzywnicki 1619 r., żonaty z Justyną de Gemel (Knutówną) 1623 r., otrzymał 1626 r. ekonomię rogozińską w dzierżawę na lat trzy (M. 170 f. 331 i 174 f. 50), którą następnie do śmierci trzymał. W 1627 r. i starosta pucki, a 1640 r. i jasienicki. W 1646 r. żonaty z N. Kuczborską, otrzymał konsens królewski, na odstąpienie starostwa pokrzywnickiego synowcowi swemu Janowi Dominikowi (M. 189 f. 471). Wojewodą chełmińskim miał zostać 1647 r. i umrzeć 1648 r.; fundował wraz z żoną Jezuitów i Benedyktynki w Grudziądzu.

Michał, z biskupa hipponeńskiego i sufragana warmińskiego, biskup kamieniecki 1646 r. i opat mogilski.

Stanisław, starosta tolkmicki, podkomorzy malborski 1626 r., kasztelan gdański 1628 r., kasztelan chełmiński 1637 r., wyjednał w 1622 r. dożywocie na starostwie tolkmickiem dla żony swej, Maryanny z Żalińskich (M. 168 f. 143 i 190 f. 64). W 1633 r. otrzymał rocznej pensyi 2,000 fl. (M. 180 f. 202), a 1636 roku otrzymał wspólnie z żoną starostwo tolkmickie, prawem emfiteutycznem na lat 30 (M. 182 f. 40).

Mikołaj, o którym konstytucya z 1638 r., jako o wojewodzicu chełmińskim wspomina, pozostawił córki: Katarzynę, 1665 r. ksienię Benedyktynek w Grudziądzu; Elżbietę i Cecylię, zakonnice tamże i synów trzech. Jana Dominika, Stanisława i Michała (M. 189 f. 117).

Jan Dominik, starosta pokrzywnicki 1646 r, wyjednał 1654 r. dożywocie na tem starostwie dla żony swej, Maryanny Jadwigi z Grudzińskich (M. 196 f. 43). Podpisał wraz z bratem Stanisławem, dworzaninem wówczas królewskim i ze stryjem Michałem, biskupem kamienieckim, elekcyę Jana Kazimierza, a z tymże bratem i bratankiem, obiór króla Michała. Umarł Jan Dominik kasztelanem chełmińskim, którym mógł zostać 1677 r. lub 1678 r., a synowie jego: Paweł, jako starościc pokrzywnicki, podpisał z województwem malborskiem, elekcyę Jana III-go, a Michał, jako kasztelanic chełmiński, z województwem poznańskiem, obior Augusta II-go. Mikołaj, trzeci syn Jana Dominika, rektor Jezuitów w Grudziądzu 1693 r., a córki: Elżbieta, ksieni Benedyktynek tamże 1691 r., zmarła 1704 r., Konstancya za Walentym Kołudzkim (Kor.). Jan Dominik miał jeszcze więcej synów i córek. Paweł był kasztelanem bydgoskim, ożeniony z Apolinarą Dąbską, kasztelanką inowrocławską.

Stanisław, drugi syn Mikołaja, wojewoda malborski, starosta kirszporski i tolkmicki 1658 r., żonaty z Maryanną Iwińską (Sig. 12 f. 140), podpisał wspólnie z synami: Janem Wawrzyńcem i Michałem, z województwem malborskiem. elekcyę króla Michała i Jana III go. Konstytucya z 1676 r. przyznała jemu i jego sukcesorom 18,000 fl. na starostwie tolkmickiem. Jan, wojewodzic malborski, podkomorzy chełmiński, po ojcu starosta tolkmicki, wyjednał w 1677 r. dla żony swej, Katarzyny Tekli Bąkowskiej, dożywocie na temże starostwie (M. 212 f. 300).

W 1678 r. kasztelan elbląski. Syn jego Jan Ignacy, po ojcu starosta tolkmicki, zeznał 1697 r. zapis na rzecz żony, Joanny z Drzewickich (DW. 59 f. 866). W 1703 roku wojewoda pomorski, wspólnie z żoną odstąpił starostwo tolkmickie Tomaszowi Działyńskiemu (Sig. 16). Starostwo to jednak w 1706 r. z rąk Tomasza napowrót wykupił i druga jego żona, Helena z Łąckich, otrzymała na niem dożywocie 1717 r. (Sig. 19). W 1722 r. odstąpił wojewoda starostwo tolkmickie Franciszkowi Szembekowi, żonatemu z jego córką Teofilą, urodzoną z Drzewickiej (Sig. 20). Teofila rozwiódłszy się z Szembekiem wyszła za Sikorskiego, starostę murzynowskiego i zrzekła się 1746 r. dożywocia przysługującego jej na starostwie tolkmickiem (Sig. 28). Wojewoda pomorski umarł 1726 r.

Michał, wojewodzic malborski, 1677 r. chorąży pomorski, 1702 r. kasztelan bydgoski, 1706 r. kasztelan brzeski kujawski, umarł w 1713 r. Syn jego Jakób, urodzony z Ludwiki Niegolewskiej, łowczy poznański 1737 r., chorąży wschowski 1738 r., chorąży kaliski 1742 r., starosta nakielski 1746 r. po śmierci Marcina, podkomorzy poznański 1750 r., w końcu wojewoda malborski 1755 r., umarł w 1756 r. Z żoną Konstancyą z Cieleckich, starościanką powidzką, którą zaślubił 1732 r., nabył starostwo murzynowskie 1748 r. od Szembeka (M. 228 f. 664). Był i starostą kiszporskim. Pozostała po nim wdowa otrzymała w 1758 r. konsens królewski na odstąpienie starostwa murzynowskiego Łochockiemu (Sig. 27). Córki wojewody: Marya, żona ks. Antoniego Sułkowskiego, wówczas generała wojsk koronnych i Katarzyna, żona Antoniego Małachowskiego, wówczas sekretarza wielkiego koronnego, dopełniły w 1774 r. działu dóbr pozostałych po ojcu i Teofili, 1-o v. Szembekowej, 2-o v. Sikorskiej (M. 237 f. 289). W 1781 r. obie siostry w sprawie o pewną sumę zapisały się na kompromis (DW. 97 f. 117). Marya rozwiódłszy się z ks. Sułkowskim, zaślubiła 2-o v. Michała Wołłowicza.

Michał, brat Jana Dominika i Stanisława, 1653 r. dworzanin królewski (Zap. Lub. 43 f. 1033), 1658 r. starosta kiszewski, wyjednał w 1660 r. dożywocie na temże starostwie dla żony swej, Anny Wężykówny (Sig. 3 f. 101). W 1669 r. miecznik ziem pruskich, podpisał z tym tytułem z województwem malborskiem elekcyę Jana III-go. W 1672 r. posiadał wspólnie z żoną starostwo lękorskie (Sig. 12 f. 143 i M. 209 f. 578). W 1676 r. kasztelan gdański, 1677 r. kasztelan elbląski, 1679 r. kasztelan chełmiński, w końcu wojewoda chełmiński, umarł w 1688 r. Syn jego Stanisław Samuel, po ojcu starosta kiszewski, otrzymał przyznanie dożywocia na temże starostwie 1709 r. dla żony swej, Barbary Hejdensztejnówny, kasztelanki gdańskiej, zmarłej 1751 r. i pochowanej w Sulęcinie (Zap. Lub. 66 f. 118 i Sig. 17). Córką ich miała być Zofia Józefowa Potulicka, wojewodzina czerniechowska.

Paweł, syn Mikołaja, wojewody pomorskiego, kasztelan słoński, właściciel Działynia (Paw.), otrzymał 1553 r. wspólnie z bratem Michałem, podkomorzym chełmińskim, starostwo bobrownickie. W 1554 r. jest i starostą nieszawskim. W 1565 r. został kasztelanem dobrzyńskim, z którego to urzędu rezygnował 1577 roku. W 1580 r. był starostą dobrzyńskim. Nie żył już 1583 r., w którym jego sukcesorowie otrzymali konsens królewski, na odstąpienie starostwa bobrownickiego Karnkowskiemu (M. 127 f. 256). Starostwo to wziąć musiał po nim syn jego Paweł i odstąpił je dopiero Piotrowi Karnkowskiemu 1585 r. (M. 131 f. 106). Zofia, córka Pawła, kasztelana dobrzyńskiego, za Mikołajem Mniszchem 1585 r.,

a drugi syn jego starszy Michał, starosta nieszawski i deputat na Trybunał koronny z województwa brzeskiego 1596 r. (Wyr. Lub. 64 f. 2), wojewoda inowrocławski 1602 r., umarł wojewodą brzeskim w 1618 r. Starostwo gniewskie otrzymał 1608 r. w nagrodę poselstwa sprawowanego w tym roku do Rzymu. W 1613 r. żona jego, Regina z Eizenrejchów, z Bawaryi, miała przyznane dożywocie na temże starostwie (M. 159 f. 137). Michał posiadał jeszcze oprócz powyższych starostw, bobrownickie i rypińskie. Pozostała po nim wdowa wyszła za ks. Olbrychta Radziwiłła, kanclerza litewskiego.

Michał, wojewoda brzeski, miał być żonaty 1-o v. z Elżbietą z Cemów i z niej miał tylko pozostawić potomstwo. Z synów jego znamy: Mikołaja, Kaspra, Michała, Andrzeja i Pawła (M. 179 f. 118; 180 f. 55 i 170 f. 266).

Mikołaj i żona jego, Izabella z Borzejowic Orzelska, kasztelanka rogozińska, urodzona 1599 r., dziedziczka Runowa (Pam. Orzelskiego), starostowie kościańscy, nie żyli już w 1633 r. W 1624 r. umarł Mikołaj Działyński, podkomorzy dobrzyński. Zdaje się, że ten to właśnie Mikołaj, urząd ten piastował. Syn jego Stanisław (Z. Kuj.) pisał się z województwem brzeskiem, na elekcyę Jana Kazimierza.

Kasper, poseł województwa brzeskiego 1628 r. (Z. Kuj.), z czasem biskup chełmiński 1639 r. Ogólnie utrzymują, że zanim został biskupem, był wojewodą chełmińskim, tak jednak nie jest, gdyż Melchior Weiher zasiadał na tem krześle w latach 1626 — 1643 i dla niego miejsca nie ma.

Michał, żyjący jeszcze 1633 r. (M. 179 f. 118), z Czarnkowskiej pozostawił syna Piotra (DW. 51 f. 44), podkomorzego dobrzyńskiego 1624 r. Z tym tytułem podpisał z ziemią dobrzyńską elekcyę Jana Kazimierza. W 1659 r. został kasztelanem dobrzyńskim, a 1663 r. wojewodą chełmińskim i starostą kowalewskim.

Andrzej żył 1630 r. (M. 179 f. 118).

Paweł, wojewodzic brzeski, nabył starostwo kowalskie od Przyjemskiego, za konsensem królewskim z 1623 r. (M. 170 f. 266) i zamienił takowe ze Stamirowskim na nieszawskie, za konsensem królewskim z 1633 r. Był i starostą inowrocławskim. Umarł 1649 r., pozostawiwszy, z Izabelli Grudzińskiej, syna Zygmunta, który mu pomnik w Toruniu wystawił (Mon. Star.).

Zygmunt, starościc inowrocławski (Z. Kuj.), wykupił to starostwo w 1650 roku od Ostroroga, który takowe po śmierci ojca jego otrzymał (DW. 51 f. 1025). W 1660 r. łowczy wielki koronny, 1661 r. wojewoda brzeski, podpisał z województwem brzeskiem, obiór króla Michała, 1678 r. wojewoda kaliski. Umarł 1685 r., a żona jego, Katarzyna Franciszka z Witosławskich, 1677 r., o czem przekonywa pomnik wystawiony w Pakości przez ich synów: Macieja, Pawła, Jana i Jakóba. Synowie wojewody dopełnili w Toruniu 1688 r. działu dóbr po rodzicach pozostałych. Zygmunt wspólnie z ojcem pisał się z województwem inowrocławskiem na elekcyę Jana Kazimierza, a sam z województwem brzeskiem kujawskiem, podpisał obiór Jana III-go.

Z wymienionych synów Zygmunta: Maciej zszedł bezpotomnie przed 1695 rokiem, w którym Ludwika Łosiówna, wdowa po Janie, dochodzi spadku po nim dla córki swej Anny (M. 219 f. 119).

Jakób, wojewodzic kaliski, podpisał z ziemią dobrzyńską, elekcyę Augusta II-go. Z żony Maryanny Dąbskiej, wojewodzianki brzeskiej kujawskiej, nie pozostawił potomstwa.

Paweł, z Magdaleny Leszczyńskiej, wojewodzianki podlaskiej (DW. 108 f. 248), miał synów trzech: Zygmunta, Józefa i Aleksandra, którzy w 1713 r. dopełnili działu dóbr po rodzicach pozostałych, a wspólnie ze stryjem swoim Jakóbem, procesują Daniłowiczów 1717 r. (Czerniech. f. 527).

Aleksander, kanonik gnieźnieński, biskup akcyreński, sufragan kujawski i proboszcz łowicki, umarł 1739 r. (Kor.).

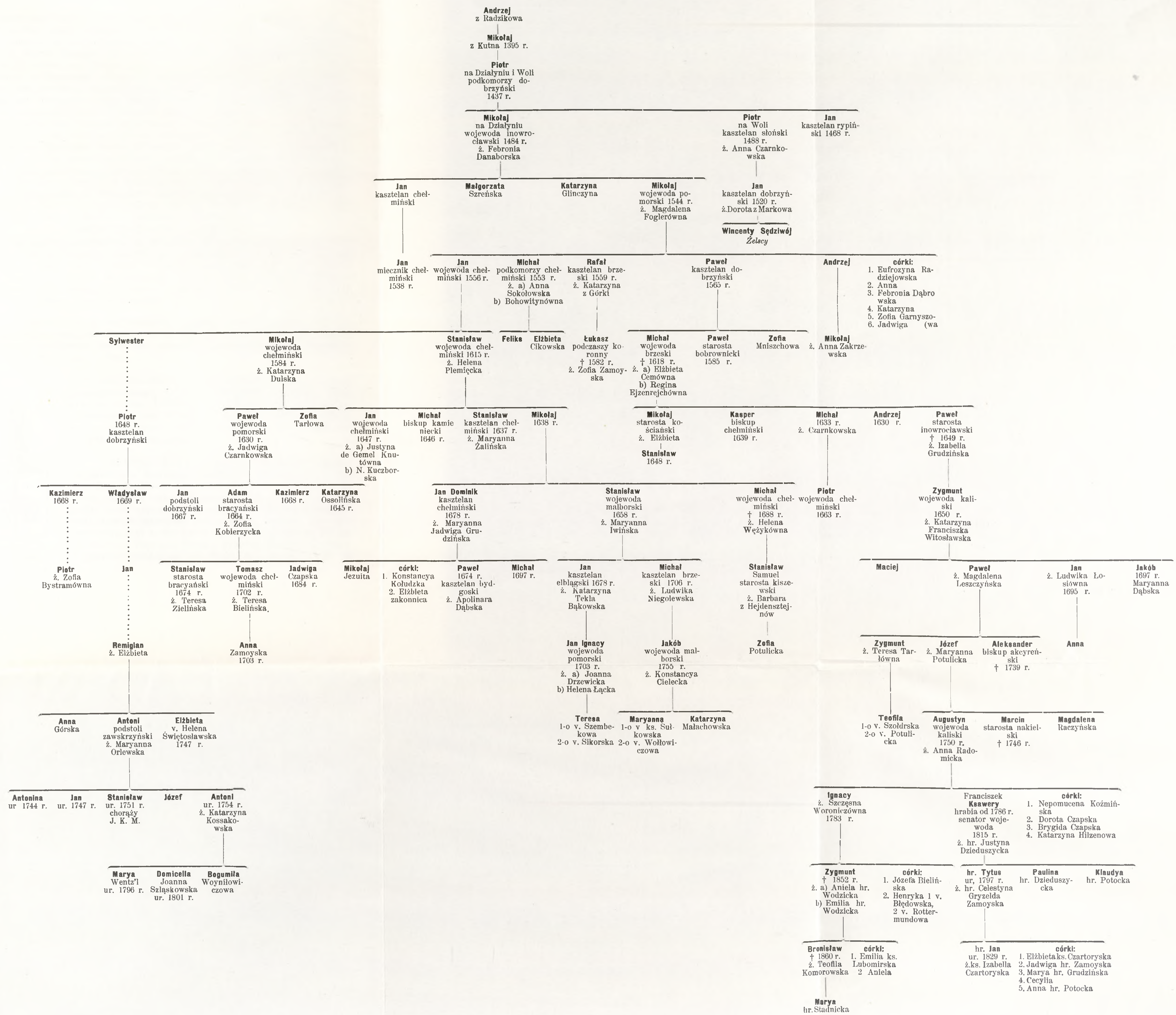
Zygmunt żonaty był z Teresą z Tarłów i z niej miał córkę Teofilę, żonę 1-o v Stefana Szołdrskiego, starosty łęczyckiego, 2-o v. Aleksandra Potulickiego, starosty borzechowskiego. Matka wspólnie z córką procesowana przez Daniłowiczów 1725 r. (Woł. XI f. 1443). Teofila, właścicielka Kórnika, Bnina i Runowa, zmarła w Kórniku 1790 r.

Józef, z Maryanny Potulickiej, pozostawił córkę Magdalenę, żonę Wiktora Raczyńskiego, wojewodzica poznańskiego i synów: Marcina, starostę nakielskiego, zmarłego 1746 r. i Augustyna. Ten ostatni nabył starostwo nakielskie, za konsensem królewskim z 1739 r. Podkomorzy wschowski 1742 r., wojewoda kaliski 1750 r., umarł w 1760 r. Kawalerem orderu Orła Białego został 1755 r. Ożeniony z Anną Radomicką, 2-o v. Władysławową Gurowską, z którą zeznał zapis dożywocia 1738 r., pozostawił córki: Nepomucenę, za Teodorem Koźmińskim (DW. 105 f. 556); Dorotę, za Franciszkiem Czapskim, wojewodą chełmińskim; Brygidę, za Michałem Czapskim, wojewodą malborskim i Katarzynę, za Justynianem Hilzenem, starostą marienhauskim i synów: Ignacego i Ksawerego, którzy wymieniając, że są synami Augustyna i Anny z Radomickich, wnukami Józefa i Maryanny z Potulickich, prawnukami Pawła i Magdaleny z Leszczyńskich, wspólnie z bratem swoim ciotecznym Raczyńskim, kwitowali 1792 r. Mycielskiego, ze spadku po Konstancyi z ks. Jabłonowskich Mycielskiej (DW. 108 f. 248).

Ignacy, ur. 1754 r. w Konarzewie, 1780 r. rotmistrz kawaleryi narodowej i kawaler orderu Św. Stanisława, a 1791 r. Orła Białego, szef 10-go regimentu wojska koronnego 1792 r., właściciel Kościelca, który sprzedał 1794 r. Kownackiemu i Babic (DW. 110 f. 307 i 111 f. 38), zaślubiwszy 1783 r. w Trojanowie Szczęsnę Woronowiczównę, przeniósł się na Ukrainę. Umarł w Żytomierzu 1797 roku. Córki jego: Józefa, żona Józefa Bielińskiego i Henryka, 1-o v. za Aleksandrem Błędowskim, pułkownikiem b. wojsk polskich, 2-o v. za Celestynem Rottermundem, a syn Zygmunt, którego edukacyę powierzyła matka Ksaweremu Kosseckiemu 1806 r. (DW. 113 f. 1093), właściciel Denisz i Rzyszczowa na Wołyniu, zmarły 1852 r., żonaty 1 o v. z hr. Anielą Wodzicką, 2-o v. z Emilią hr. Wodzicką, siostrą pierwszej żony, córkami Stanisława, senatora wojewody królestwa kongresowego, prezesa senatu Rzeczypospolitej krakowskiej. Z pierwszej żony pozostawił syna Bronisława, ur. w Rzyszczowie 1823 r., żonatego z Teofilą Komorowską, zmarłego 1860 r., po którym córka Marya, zaślubiona hr. Władysławowi ze Żmigroda Stadnickiemu, właścicielowi Otrokowa. Z drugiej żony córki: Emilia, za ks. Franciszkiem Ksawerym Lubomirskim i Aniela, zmarła w Mentonie 1886 r.

Franciszek *Ksawery*, wojewodzic kaliski, wspólnie z bratem Ignacym, kwitowany 1780 r. z odbioru sumy przez Cisowskich (DW. 96 f. 866). W 1786 r. procesuje Potockich o spadek po Mycielskiej (M. 300 f. 117). Ze spadku tego otrzymali obaj bracia Pruszków pod Warszawą, do którego wprowadzeni zostali 1792 r. (DW. 108 f. 143). Kawaler orderu Św. Stanisława 1783 r., a Orła Białego 1791 r.,

Rodowód Działyńskich h. Ogończyk.

poseł ziemi wschowskiej na sejm czteroletni (DW. 105 f. 604 i 657), 1794 r. członek Rady Najwyższej narodowej, 1806 r. członek rządu tymczasowego, 1807 r. członek komisyi rządzącej Księstwa Warszawskiego i w tymże roku mianowany wojewodą. którym pozostał i po utworzeniu królestwa kongresowego. Właściciel Kórnika, Konarzewa etc., hrabia pruski od 19-go Września 1786 r., zmarły 1819 r., pochowany w Konarzewie, z żony hr. Justyny Dzieduszyckiej, pozostawił córki: Paulinę, żonę hr. Józefa Dzieduszyckiego i Klaudyę. żonę hr. Bernarda Potockiego, oraz syna Tytusa, ur. 25 go Grudnia 1797 r. w Poznaniu, właściciela Kórnika, gdzie w tamtejszym zamku zgromadził znakomity księgozbiór. Kraj mu też zawdzięcza bardzo wiele cennych wydawnictw. Umarł w Poznaniu 12-go Kwietnia 1861 r. Z żony hr. Celestyny Gryzeldy Zamoyskiej, zmarłej w Poznaniu 1883 r., córki ordynata Stanisława Kostki, pozostawił syna hr. Jana, ur. 1829 r. w Kórniku, tamże zmarłego bezpotomnie 1880 r., żonatego z ks. Izabellą Czartoryską, córką ks. Adama, zaślubioną w Paryżu 1857 r., zmarłą w Mentonie 1899 r., pochowaną w Goluchowie, oraz córki: Elżbietę, żonę ks. Adama Konstantego Czartoryskiego; Jadwigę, żonę hr. Władysława Zamoyskiego, generała; Maryę za hr. Zygmuntem Grudzińskim; Cecylię, zmarłą 1899 r. w Poznaniu, pochowaną w Kórniku i Annę, żonę hr. Stanisława Potockiego z Rymanowa.

(Rodowód Działyńskich — patrz obok).

Nie znaleźli pomieszczenia w rodowodzie: Maryanna, żona Macieja Pawłowskiego, 1643 r., Maryanna, żona Macieja Pstrokońskiego, 1685 r., N., ożeniony z Izabellą Żalińską, 2-o v. Piotrową Bykowską, której drugi mąż zmarł 1648 r. (Star. Mon.). Jan, ożeniony w początkach XVIII-go wieku z Elżbietą Zielińską, stolnikówną ciechanowską, 2-o v. Janową Bromirską. Jan pisał się z województwem płockiem, na elekcyę Stanisława Augusta.

DZIANKOWSCY h. JASTRZĘBIEC. Antoni, burgrabia gostyński 1772 r., z Barbary Stępowskiej, pozostawił syna Bartłomieja, ożenionego z Zuzanną Papieską, którego syn Edward Ludwik Jan, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1848 r. (A. b. Her.).

DZIANKOWSCY h. KOŚCIESZA. Ludwik, Antoni, Franciszek, Ignacy z synami: Michałem i Antonim i Józef, synowie Michała i Ludwik z synami: Zygmuntem, Dominikiem i Stanisławem, syn Szymona, a wszyscy wnukowie Adama, posła na sejm 1768 r., dowiedli szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską 1832 r.

Herb Sokola.

DZIANKOWSCY h. SOKOLA z Dziankowa, w powiecie kowalskim. Świętosław świadczy w Lędzie 1399 r. Szymon, kanonik włocławski 1384 r. Stogniew i Jan z rodu Sokolów, podpisali 1434 r. przyrzeczenie ziemi brzeskiej dane Jagielle, obioru królem jego syna (Rz. M.). Bartłomiej Dziankowski, dziedzic Dziankowa 1557 r. (Paw.). Seweryn, właściciel Dziankowa 1631 r. (Gr. Przed. 70 f. 315). Wojciech, syn Jana, 1612 r., a Floryan i Tomasz, synowie Wawrzyńca, 1622 r. w powiecie przedeckim (Gr. Przed. 59 f. 376; 67 f. 458 i 68

f. 549). Eustachy z województwem brzeskiem, a Adam i Walenty z ziemią gostyńską, podpisali obiór króla Michała. Gabryel pisał się z województwem inowrocławskiem, na elekcyę Augusta II-go. Bartłomiej, burgrabia kowalski 1788 r.

DZIANOTTOWIE de CASTELLATI h. WŁASNEGO, który przedstawia w polu błękitnem na murawie bramę o pięciu wieżach, nad środkową, od innych wyższą, orzeł czarny Rzeszy niemieckiej. W szczycie hełmu, złotem ozdobionego, podobnyż orzeł. Labry niebieskie czerwono podszyte.

Rodzina ta, włoskiego pochodzenia, osiadła w Polsce za Zygmunta III-go. Pierwotnie pisali się Gianotti. Jakób, nobilitowany przez cesarza Ferdynanda III-go, żonaty z Weroniką a Petardin, umarł w Warszawie 1648 r. (Nagr. u Św. Jana). Syn jego Piotr Dzianott, towarzysz roty usarskiej, za waleczność i męstwo okazane w różnych ekspedycyach, otrzymał od Jana Kazimierza na sejmie 1662 r. indygenat, wraz z powyższym herbem, a nabywszy dobra Żychorzyn w opoczyńskiem 1665 r., zaczął się z nich pisać 1672 r. (Gr. Opocz. i Radoms.). W dyplomie powiedziano, że dziadem jego był Piotr, żonaty z Anną z Mosellich, a ojcem Jakób, który brał udział za króla Zygmunta III-go w wojnach z Moskwą i był pod Smoleńskiem i w samej Moskwie. Piotr, z Jadwigi z Gołuchowskich, pozostawił dwóch synów: Michała i Jakóba. Po bezdzietnej śmierci Michała, Jakób wprowadzony do Żychorzyna 1737 r. (Gr. Radoms. Relat.).

Herb Dzianottów.

Jakób, cześnik wiski 1737 r., żonaty 1-o v. z Zofią Konopacką, 2-o v. z Justyną Gumowską, 3-o v. z Maryanną Siedliską, która po jego śmierci wyszła za Jana Romera i zmarła w 1786 r., z pierwszej żony pozostawił syna Józefa i córki: Franciszkę i Teresę, żonę 1-o v. Franciszka Przyłuskiego, 2-o v. Michała Błażowskiego, z drugiej, córkę Helenę za Jerzym Rylskim, a z trzeciej — syna Kazimierza i córkę Jadwigę, za Kajetanem Urbańskim.

Józef, ur. w Żychorzynie 1726 roku (metr. w Bielinach), właściciel Żychorzyna i Wałsnowa, żonaty 1-o v. z Teodorą Urbańską, 2-o v. z Franciszką Montrym, z pierwszej żony miał syna Ignacego i córki: Katarzynę, żonę Józefa Montryma i Justynę, żonę Franciszka Kietlińskiego, a z drugiej — syna Józefa i córkę Maryannę. Wymienione potomstwo Józefa z dwóch żon, zawarło w 1802 r. ugodę dotyczącą dóbr Żychorzyn i Wałsnów, za pośrednictwem superarbitra Jana Kantego na Smogorzowie Dunina Wąsowicza, kawalera orderu Św. Stanisława. W akcie tym przedstawiono całą ich powyższą procedencyę i wzmiankowano, że Wałsnów nabyła w 1693 r. od Czerskiego Jadwiga z Gołuchowskich, żona Piotra Dzianotta.

Ignacy, syn Józefa, ur. w Żychorzynie 1762 r. (metr. w Bielinach), właściciel Zameczka i Żychorzyna, ożeniony z Maryanną Walicką, wojewodzianką rawską, pozostawił z niej dwóch synów: Teobalda i Konstantego, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie 1837 r. i córkę Emilię, za Józefem Rutkowskim.

Teobald, ur. 1799 r. w Warszawie (metr. w Bielinach), właściciel Żychorzyna i Bielin, zmarły 1857 r., zaślubił w Odrzywole 1829 r. Ludwikę Brykczyńską, z której syn Juliusz, ur. w Żychorzynie 1842 r., przebywa od 1863 roku w Rosyi.

Konstanty, ur. w Żychorzynie 1801 r., właściciel Zameczka, w powiecie radomskim, zaślubił w Wyśmierzycach 11-go Października 1825 r. Franciszkę Krassowską, córkę Józefa i Ludwiki z Zaborowskich i z niej pozostawił córkę Auielę, żonę Jakóba Jackowskiego, właściciela Gostomi i synów: Stanisława, zmarłego w Gostomii 1895 r., Józefa, ur. w Żychorzynie 25-go Sierpnia 1826 r. i Władysława, ożenionego z Piórówną.

Józef zaślubił w Błotnicy 25-go Grudnia 1854 r. Matyldę Majewską, córkę Albina, właściciela Błotnicy i z niej ma synów: Gustawa, ur. w Błotnicy 30-go Sierpnia 1855 r. (metr. z 1857 r.), Stanisława Karola, ur. w Borkach 8-go Maja 1865 r. i Michała Feliksa, ur. w Błotnicy 20-go Listopada 1867 roku (z Teki I. Poraja).

Józef, syn Józefa z Franciszki z Montrymów, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1837 r.

Kazimierz, syn Jakóba z Maryanny Siedliskiej, udowodnił swoje szlachectwo 1782 r. w sądzie ziemskim sanockim (Goł.).

Stanisław, proboszcz Bożogrobców w Gnieźnie 1659 r., biskup fesseński, sufragan kijowski, oficyał generalny pomorski 1663 r., kanonik gnieźnieński 1667 roku, zmarł w 1673 r. Michał i Mikołaj, podczaszy nowogrodzki, podpisali z województwem nowogrodzkiem, elekcyę Augusta II-go. N., żonaty z Magdaleną Megliorucci, 2-o v. Janową Dembińską 1732 r., 3-o v. Sędzimirową (Gr. Krak. Obl. 162 f. 2233). Józef, archidyakon przemyski 1745 r.

W zapisach Trybunału lubelskiego znajduje się wzmianka o Janie i Andrzeju, synach Piotra z Gołuchowskiej (Ks. 56 f. 400 i 471). Franciszek z Żychorzyna Dzianott w imieniu dzieci swoich: Krzysztofa, Ignacego i Zofii, urodzonych z Barbary Morsztynówny, kwitował w 1699 r. wuja ich Krystyna Morsztyna (Akta Krak.). Oprócz tych dzieci miał jeszcze: Adama, Teresę, Urszulę i Maryannę, ale może z drugiej żony. Z dzieci tych: Krzysztof, z Teresy Stadnickiej, miał córkę Joannę, żonę 1-o v. Józefa Pieściorowskiego, 2-o v. za Janem Waleryanem Łazowskim. Po Adamie został syn Michał. Zofia była żoną Marcina Włodka, Teresa Antoniego Chojnackiego, Urszula Michała Białobrzeskiego, a Maryanna Stefana Rylskiego (Gr. Sanoc. z lat 1745 i 1784). Adam, urodzony z Teresy Nowosieleckiej 1739 r. (metr. w Dobromilu).

Adam, syn Franciszka i Heleny Korabiowskiej, wnuk Piotra i Heleny Kortynównej, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w sądzie ziemskim sanockim 1782 r. z herbem Grzymała, opierając się na podobieństwie własnego herbu do Grzymały (Goł.).

Indygenowany Piotr musiał mieć więcej braci, których potomkowie do początków XIX-go wieku w Krakowie przebywali.

DZIANTYMIRSKI Stanisław otrzymał szlachectwo na sejmie 1673 r. (V. L.). Jan Stanisław zeznał zapis dożywocia z żoną, Maryanną z Głoskowskich, 1679 r.

Stanisław, Józef, Paweł, Jan i Antoni, synowie Stanisława, zastawiają Lichanice 1706 r. (Perp. Czers. 13 f. 635 i 16 B f. 380).

DZIARKOWSKI Franciszek sprzedał folwark Owczarnią Pauletowi 1793 r. (DW. 109 f. 417).

DZIATKOWSCY v. DZIADKOWSCY z Dziatkowa, w powiecie gnieźnieńskim, prawdopodobnie h. *Grzymała.* Akta poznańskie i gnieźnieńskie z końca XIV-go wieku wspominają o Adlardzie Dziatkowskim z Dziatkowa, braciach jego: Świętosławie, skarbniku poznańskim i Domaracie 1397 r., piszących się także z Brzozowego Gaju i o Święszku, synie Adlarda (Leksz.). Albert procesuje się ze Swinarskim 1497 r. W orszaku Jana wyprawiła 1498 r. Rogowska zastępcę, na wojnę turecką (St. Pr. P. P. VII, 113, 114; 525).

DZIATKOWSCY h. KORAB' z Dziatkowic, w powiecie szadkowskim. Pełka z Dziatkowic 1417 r. w Sieradzu. Michał z Dziatkowic h. Korab' zaświadczył 1453 r. w Sieradzu szlachectwo Kliczkowskiego. Ten Michał pisał się też z Ralewic. Wojciech zastawił część swoją Ralewic 1476 r. Małgorzata z mężem Janem Cieleckim, zeznali zapis wzajemnego dożywocia w Poznaniu 1555 r. (Gr. i Zs. Sieradz.; Res. Posn. f. 294). Mikołai procesuje 1524 r. Oporowskiego, o Wszelewy i Załuskowo, w powiecie gostyńskim (St. Pr. P. P. VI. 294). Kaspra ab Oderwolff Dziatkowskiego, starosty wartemberskiego, córka Jadwiga, żona Władysława Kobierzyckiego, gdy wracała z mężem ze Szląska, gdzie odbierała spadek po rodzicach, obrabowaną została w drodze przez Pretficzów 1652 r. (Gr. Ostrzesz.).

DZIATKOWSCY v. DZIADKOWSCY z Dziatkowic, w województwie podlaskiem. Mikołaj, ziemianin mielnicki, nabył 1540 r. Zwiadnę (ML. 35 f. 571); w 1541 r. został podsędkiem mielnickim. Jan Dziatkowski na Dziatkowicach, wspólnie z synami: Jerzym i Wojciechem, procesuje Hornowską 1542 r. (ML. 42 i A. Apel. Z. Podl. II). Wojciech, syn Jerzego, podsędek mielnicki 1580 r., żonaty z Benigną Raczkówną (Zap. Lub. 3 f. 12). Daniel na Dziatkowicach, podstarości mielnicki 1580 r. Stanisław, stolnik kowieński 1594 r. Bogusław w województwie smoleńskiem 1662 r. (V. L.). Bazyli, pisarz grodzki grabowiecki, pisał się z województwem bełskiem, na elekcyę Jana III-go.

DZIATŁOWICZOWIE h. KOŚCIESZA w województwie witebskiem. Jerzy podpisał obiór Augusta III-go (Obl. Warsz. 49 f. 609). Potomkowie Macieja Hurca Dziatłowicza, pułkownika wojsk królewskich, w piątym pokoleniu wywiedli się ze szlachectwa w województwie witebskiem 1773 r. (Herold. 1899).

DZIBAŁTOWSCY v. DZIEBAŁTOWSCY h. JELITA z Dzibałtowa, w powiecie opoczyńskim. Klemens z Dzibałtowa procesuje się 1414 r. ze Straszem z Pawłowa (Akta Radoms.). Andrzej i Piotr podpisali konfederacyę Spytka z Melsztyna 1439 r. Andrzej, dziedzic Dzibałtowa, Woli, Brodu i Sokołowa w drugiej połowie XV-go wieku (Dług.). Piotr z Dzibałtowa, podczaszy sandomierski 1443 r.,

żonaty 1446 r. z Anną, wdową po Mszczuju ze Skrzynna, staroście opoczyńskim (Zs. Krak. 6 f. 785).

Dziedziczyli na Dzibałtowie, Młynach, Brodzie i Sokołowie: Jakób Dzibałtowski 1508 r., a Jan, Mikołaj i Kasper 1577 r. (Paw.). Jan, syn Jana, dziedzic na Sokołowie, zawarł umowę z Cieszkowskim 1605 r., a Krzysztof, syn Jana, sprzedał część swoją na Sokołowie 1609 r. (Zap. Lub. 15 f. 874 i 18 f. 147). Kasper, z Urszuli Wilamówny, pozostawił syna Adama, żyjącego 1604 r. Adama żona, Dorota Nowomiejska, zrzekła się 1619 r. części swojej w Nowem Mieście (Ibid. 15 f. 248; Zs. Raws.). Mikołaj, Maciej, Piotr i Wojciech, synowie niegdy Adama, kwitują Dobieckiego 1666 r. (Zap. Lub. 50 f. 387). Ksiądz Stanisław świadczy 1667 roku przy działach dzieci jego siostry Jadwigi, Adamowej Dobieckiej (Akta Piotrkows.).

DZIBIŃSKI Stanisław pisał się z województwem nowogrodzkiem, na elekcyę Jana III-go.

DZIBŁOWSCY. Jan Dzibłowski, podstarości grodzki halicki 1582 r. Jakób i Mikołaj, synowie Jana, 1589 r. (Wyr. Lub. 13 f. 532 i 34 f. 582). Mikołaj nabył od Łaszcza część Radzanowa 1609 r. (Zs. Bełs 42 f. 271).

DZIBONI Jan otrzymał indygenat na sejmie 1654 r. Jakób Franciszek, podstoli nurski 1662 r. Franciszek, podstoli warszawski 1665 r., utracił urząd 1667 r. z powodu, że nie był posesyonatem w tej ziemi. Tytułował się pomimo tego podstolim jeszcze 1687 r. (Zap. Lub. 63 f. 1174). Jan, podwojewodzy chęcińki 1666 r., podpisał z województwem sandomierskiem obiór króla Michała. Miał syna Macieja Dobrogosta, żonatego z Maryanną Jarzynianką, zmarłego bezpotomnie 1723 r. (DW. 55 f. 720 i Bracł. XV f. 2000). N. pisał się z województwem bełskiem, na elekcyę Augusta II-go. Jan, rotmistrz królewski, został 1715 r. stolnikiem bracławskim. N., miecznik podolski 1716 r. Jan, chorąży mścisławski (?), opiekun wnuków po córce Barbarze Józefowej Karwickiej 1720 r. (Gr. Opocz.). N., żonaty z Teresą Kuczewską 1726 r. Jan, stolnik mścisławski (?), nabył część Przystałowic, w opoczyńskiem, 1725 r. (DW. 65 f. 918). Jan, chorąży opoczyński 1736 r., żonaty z Cecylią Kochanowską, 1-o v. Stanisławową Rogowską, zmarłą już 1738 r. Antoni, ożeniony z Justyną Psarską, kwitował 1757 r. Świdzińskiego. Marcin, kanonik sandomierski 1777 r.

DZICZKAŃCOWIE h. ŚLEPOWRON. Dominik i Leon z synami: Nikodemem i Ksawerym, synowie Józefa, wnukowie Bartłomieja Dziczkańca, dziedzica 1724 r. Podzitwia, dowiedli szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską 1798 roku.

DZIDKO Olechno Iwanowicz ze wszystkiemi dziećmi, t. j. z synami: Andrzejem i jego żoną i Markiem i jego żoną i z trzema córkami, sprzedał 1533 r. w Krzemieńcu dobra Wiązowiec i Didkowce, Janowi, biskupowi wileńskiemu (Arch. Sang.).

DZIDOWIE h. GIEJSZ z Dzid na Żmudzi. Piotr Dzid pisał się z ks. żmudzkiem, na elekcyę Augusta II-go.

DZIDOWSKI Paweł, profesor akademii krakowskiej, otrzymał szlachectwo na sejmie 1768 r. (Kancl. 41 f. 113). Był on doktorem filozofii i medycyny i został medykiem królewskim 1764 r. (M. P.). W 1762 r. otrzymał od arcybiskupa gnieźnieńskiego wójtostwo w Dzierzgowie (M. 232 f. 731).

DZIDZIUŁA, patrz *Dziedziulowie.*

DZIECHCIEWSCY v. DZIECHCIEJEWSCY. Jan Dziechciewski pisał się z województwem połockiem, na elekcyę Jana III-go. Władysław Dziechciewski, syn Antoniego, a wnuk Jana, zeznał 1781 r. w grodzie czerskim zapis dożywocia z żoną, Rozalią z Ogrodzieńskich. Taż Rozalia Dziechciejewska, wdowa po nim 1791 r. (Perp. Czers. 36 f. 526 i 41 f. 125).

DZIECHCIŃSCY h. DRYA. Jadwiga Dziechcińska, matka Franciszka Wysockiego, kanonika poznańskiego 1544 r. (Pis. Dz. Pol. IX).

DZIECHCIŃSCY h. LUBICZ. Wacław, subdelegat grodzki sandomierski 1775 r., miał syna Błażeja, a ten Stanisława, żonatego z Rozalią Żydok, z której synowie: Maurycy, Edward, Bruno, Feliks i Ireneusz, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1865 r. (A. b. Her.).

DZIECIARTKOWSCY v. DZIECIARTOWSCY h. WYSKOTA. Paweł z Dzieciartowic v. Dzieciart, zaświadcza szlachectwo Ostojczyka w Sieradzu 1421 i 1424 roku (Łag.). Paweł z Dzieciart w Łęczycy 1392 r. (Łęcz. I. 2405). Mateusz Dzieciartkowski, łowczy halicki 1580 r., z żony Anny, miał syna Tomasza i córkę Zofię (Wyr. Lub. 29 f. 613). Tenże łowczy żonaty 1598 r. 2-o v. z Katarzyną Uwielińską (Zap. Lub. 9 f. 430).

DZIECIĄTKOWIE v. DZIECIĄTKOWICZOWIE w ziemi przemyskiej. Andrzej i Fedko, bracia Dzieciątkowicze, dopełnili działu dóbr 1437 r. Andrzej otrzymał Gdeszyce, Tamanowice i połowę Żydowa, a Fedko Bylice, Chankowice i połowę Żydowa. Dział ten ponawiają 1447 r. razem z trzecim najmłodszym bratem Iwaszkiem. Andrzej i Fedko biorą po połowie Gdeszyc i Bylic, a Iwaszko Tamanowice, Chankowice i Żydów, który mu bracia wykupią z zastawu.

Andrzej, w imieniu żony Anastazyi, pokwitował braci 1448 r. Fedko zamienia swe dobra z żoną Maruszą, na jej części Czarnołoziec i Grabowca i sprzedaje swoją połowę Gdeszyc za 300 grzyw. Janowi z Woli 1448 r. Iwaszko zabezpieczył żonie Maryi 300 grzywien na Tamanowicach i Chankowicach 1447 roku. W 1468 r. zobowiązał się wypłacić 100 grzyw. siostrze swej stryjecznej Juliannie z Tamanowic, a w 1472 r. zaświadcza we Lwowie szlachectwo Ożygałki (AGZ. XIII — XV).

DZIECIUK Jan, właściciel Pogorzeli 1594 r. (Wyr. Lub 57 f 207).

DZIECMIAROWSCY. Jan Dziećmiarowski, pisarz grodzki chełmski 1590 r., pisarz grodzki halicki 1596 r. Bartłomiej wystawił pomnik w Wieliczce żonie swej, Annie z Suchorabskich, zmarłej 1592 r. (Star. Mon.). Jan i Stanisław, synowie Bartłomieja, 1598 r. (Wyr. Lub. 75 f. 344).

Czy ci Dziećmiarowscy nie wyszli z Dziećmiarowic, w powiecie pyzdrskim, o właścicielach której to wsi akta poznańskie, pyzdrskie i gnieźnieńskie z końca XIV wieku wspominają. Boguchwał 1391 r., Bieniek 1391 r., Jakusz 1399 r., Jasiek 1396 r., Niemir, Stefan, Dersław, Mikołaj, Mirosław, Jarosław i Świętomir 1398 r. Dziećmiarowscy z Dziećmiarowic (Leksz.).

Mikołaj i Piotrek z Dzieczmarowic, zamienili 1378 r. wieś swą Żylice na Nożoczyn, z proboszczem Bożogrobców z Gniezna. (Ci zdaje się szli z Dziećmiarek w gnieźnieńskiem). Wincenty, dawniej z Dzieczmiarowic, zganiony przez Niemierzę z Kiszewa, twierdzi 1434 r., że jest z ojca *Byliny* z matki *Zaremba.*

DZIECZKOWSCY. Adam z synami: Czesławem i Antonim, syn Teodora Józefa, wnuk Antoniego, prawnuk Jana, dowiedli szlachectwa w gubernii podolskiej 1846 r. (Spis.).

DZIECZYŃSKI Jan pisał się z ziemią dobrzyńską, na elekcyę Jana III-go. Aleksy z Dzieczna, stolnik łęczycki 1399 r., pochodził z Sieciechowic (RM.).

DZIEDUSZYCCY v. DZIEDOSZYCCY h. SAS z Dzieduszyc, w powiecie żydaczowskim, hrabiowie austryjaccy od 1775 i 1777 r. Tytuł hrabiowski mieli przyznany w Prusach 1826 r., a w Królestwie Polskiem 1821 r.

Herb Sas.

Iwaszko Dziadoszycki świadczył już 1411 r. w żydaczowskiem (AGZ. III). W 1421 r. mieli spory graniczne Jerzy Dziedoszycki Kgourszewicz z Oblaznickim, Iwaszko Milejczyc Dziedoszycki z Balickim i Mika Dziedoszycki z Daniłowiczem (A. Zap. Ros. I). Mika na sądzie we Lwowie jeszcze 1452 r. (AGZ. XIV). Dymitri i Jacko, bracia, procesują się z ludźmi Tarły 1457 r. Obaj podpisali konfederacyę ziemi lwowskiej przeciw Odrowążom 1464 r., a przywieszona pieczęć przedstawia herb Sas, mający pod księżycem znak, nakształt litery gotyckiej N. (AGZ. VII).

Jacek wykupił 1458 r. wieś swą Lekczyn (dziś Leszczyn w bóbreckim) od Juchny Nagwazdana, który mimo to pozwał go jeszcze 1487 r. o należny dług (AGZ. VI i VII). Michał, syn Jacka, jako pełnomocnik ojca, wygrał tę sprawę. Jacko, dzierżawca Siedlisk i dziedzic Dzieduszyc, wyznaczył 1479 r. posag córce swej Maryi, żonie Iwana z Rytarowic (AGZ. XV). Po Michale, dziedzicu Grodziszcz 1494 r., została tylko córka Nastazya, oddana 1499 r. pod opiekę stryjowi Janowi, drugiemu synowi Jacka.

Ten Jan, do 1493 roku zwany Iwaszkiem, dziedzic Dzieduszyc, Pustomyt, części Balic, dzierżawca królewszczyzny Siedlisk, oprawił 1498 r. żonie Zofii, 400 grzyw. posagu i wiana, a w 1499 r. zabezpieczył 300 grzywien na Siedliskach

Marcinowi Świrskiemu (Proch.; AGZ. XV). Podstarości lwowski 1500 r., wziął w zastaw od Sieniawskiego 1504 r. królewszczyzny Dobrzany i Łubianę (AGZ. IX). W 1512 r. został podsędkiem lwowskim. W 1511 r. otrzymał przywilej na założenie miasta Dzieduszyc, ze wsi tegoż nazwiska (M. 25 f. 33). W 1532 r. ma dozwolone pobierać myto w Dzieduszycach, na naprawę mostu (AGZ. X. 486) i ma tamże ustanowione jarmarki i targi (M. 48 f. 431). W 1524 r. otrzymał Horożanę (M. 38 f. 20). Synowie jego: Mikołaj, Jan i Jakób, trzymają w 1533 r. Horożanę, Horożankę i Ryczyhów (AGZ. X. 527).

Jakób zapisał w Przemyślu żonie, Annie Fredrównie, 1,000 grzyw. wiana 1540 r. (AGZ. X. 615). Córce jego Katarzynie, żonie Stanisława Wilżyńskiego, odstąpił 1553 r. brat jej stryjeczny Wacław, wójtostwo buskie (M. 84 f. 367).

Mikołaj, najstarszy syn Jana, wojski trembowelski 1543 r., posiadacz dożywotni wójtostwa buskiego 1539 r. (M. 57 f. 93), żonaty z Anną z Topoli Rejówną, 1-o v. Tomaszową Wilżyńską, pozostawił syna Wacława, posiadacza Horożany i wójtostwa buskiego 1549 r. i córkę Barbarę, żonę Piotra Boratyńskiego, kasztelana bełskiego (M. 67 f. 255; 77 f. 235; 79 f. 196 i 212; 84 f. 367; 91 f. 350). Jego też córką być musiała Katarzyna, żona Jana Płazy 1569 r.

Wacław, właściciel Dzieduszyc i siedmiu innych wsi w żydaczowskiem, a Pustomyt i Maleczkowic w ziemi lwowskiej 1578 r. (Paw.), żonaty z Zofią z Oszczowa, pozostawił trzech synów: Stanisława, Rafała i Jerzego, oraz córki: Zofię, Katarzynę, Krystynę, Annę i Barbarę (Wyr. Lub. 22 f. 1098; 30 f. 583 i 38 f. 773). Z Wacława córek: Anna była żoną Konstantego Korniata, a Zofia 1597 r. żoną Adama Pieczyhojskiego. Z synów Wacława:

Rafał, właściciel Oszczowa i Pustomyt, fundował Msze Św. w katedrze lwowskiej 1617 r. za dusze Dzieduszyckich i Żórawińskich (AGZ. X. 3270).

Jerzy, kasztelan lubaczowski 1604 r., zmarły 1635 r., pozostawił syna Aleksandra, także kasztelana lubaczowskiego 1646 r., ożenionego z Anną Czuryłówną, stolnikówną sanocką, z której miał synów: Mikołaja i Jana Franciszka, oraz córkę Eufrozynę, żonę Daniela na Nieświeżu Stempkowskiego, kasztelana bracławskiego. Wymienione dzieci Aleksandra procesuje Dąbrowski 1664 r., o sumę 8,000 fl. (Kij. VI C f. 316; VI E f. 30; VI F f. 66 i 90; VII f. 364; Zap. Lub. 46 f. 267).

Jan Franciszek, zwany często w aktach wprost Janem, lub Franciszkiem, dziedzic Sokołowa, nabył starostwo żydaczowskie od Jabłonowskiego, za konsensem królewskim z 1662 r. (Sig. 5 f. 72). W 1682 r. kasztelan kijowski, 1689 r. wojewoda podolski, umarł 1704 r. W 1697 r. będąc marszałkiem sądów kapturowych województwa ruskiego, zapisał znaczne sumy katedrze lwowskiej (AGZ. X. 6290). Żonaty z Zofią Jabłonowską, miecznikówną koronną (M. 235 f. 720), pozostawił kilka córek, z których: Rozalia, żona Franciszka Gałeckiego, wojewody inowrocławskiego, potwierdziła z mężem zapis dożywocia 1683 r. (AGZ. X. 5831; DW. 61 f. 412); Maryanna, żona hr. Aleksandra Tarnowskiego, wdowa po nim 1710 r. (Arch. I. Z. Ros. VI. 2 i M. 235 f. 720); Ludwika, za Janem Daniłowiczem, starostą bareckim (Kij. X f. 1585); Zofia, Helena i Anna, zakonnica 1693 r. (DW. 58 f. 446).

Syn zaś jego Jerzy Stanisław, zwykle Stanisławem lub Jerzym w aktach nazywany, otrzymał od ojca starostwo żydaczowskie, za konsensem królewskim z 1687 r. (Sig, 14). Jako starosta żydaczowski podpisał też z województwem

ruskiem, elekcyę Augusta II-go. W 1703 r. został łowczym, a 1704 r. koniuszym wielkim koronnym. Umarł 1730 r. Żonaty z Maryanną Zamoyską, nie pozostawił potomstwa. Wdowa po nim otrzymała 1732 r. konsens królewski, na odstąpienie dóbr Turady Andrzejowi Zamoyskiemu (Sig. 23).

Mikołaj, starszy syn Aleksandra, kasztelana lubaczowskiego, rotmistrz królewski 1651 r. (AGZ. X. 4399), chorąży podolski 1653 r., wspólnie z bratem Janem Franciszkiem zabezpieczył Rakowskiemu znaczną sumę na dobrach, po ojcu odziedziczonych (AGZ. X. 4457). Żonaty 1-o v. z Barbarą ze Żmigroda Stadnicką, 2-o v. z Pudencyanną Giedzińską (Zap. Lub. 51 f. 217), pozostawił syna Stanisława, właściciela Dzieduszyc, chorążego trembowelskiego 1689 r., następnie chorążego lwowskiego. Stanisław pisał się z województwem ruskiem, na elekcyę Augusta II-go. Z Joanny Ustrzyckiej, synowie jego: Franciszek i Jan.

Franciszek, po rezygnacyi ojca, chorąży lwowski 1724 r., z Zofii Sokolnickiej, pozostawił córkę Justynę, żonę Piotra Pęczkowskiego, wojskiego przasnyskiego (Czerniech. f. 1012 i DW. 94 f. 902).

Jan, podczaszy halicki 1729 r., jako poseł województwa ruskiego, podpisał konfederacyę warszawską 1733 r. (Obl. Warsz. 49 f. 422). Chorąży trembowelski 1738 r., otrzymał 1739 r. list przypowiedni, na chorągiew pancerną (Sig. 26). Żona jego, Róża z Lipskich, fundowała kościół w Snitkowie 1748 r. (AGZ. X. 7133). Urszula, córka Jana, 1-o v. za Jakóbem Błędowskim 1748 r., 2 o v. za Ignacym Potockim 1758 r.; synowie: Tadeusz i Dominik.

Tadeusz, starosta żukowski i pułkownik wojsk koronnych 1748 r., zastawił Serebryńce Czackiemu 1748 r. (M. 228 f. 598). W 1750 r. chorąży trembowelski, 1756 r. chorąży, a 1760 r. podkomorzy halicki, w końcu 1765 r. cześnik wielki koronny. W 1760 r. otrzymał list przypowiedni, na chorągiew pancerną (Sig. 29), w 1764 r. był posłem ziemi halickiej na konwokacyę (V. L.). Wspólnie z żoną, Salomeą Trembińską, trzymał starostwo bachtyńskie, na ustąpienie którego bratu Dominikowi otrzymał konsens królewski 1766 r. (Kancl. 31 II f. 69 i IV f. 290). W tymże 1766 r. otrzymał pozwolenie na palenie potażu w ciągu lat 6, w lasach wsi Matwiejkowa, w powiecie latyczowskim. W 1767 r. posesor Mieronic, w powiecie radomskim (Kancl. 31 IV f. 223 i 32 II f. 182). W 1770 r. kawaler orderu Św. Stanisława, generał porucznik b. wojsk polskich i regimentarz ziem podolskich, otrzymał od cesarzowej Maryi Teresy 1775 r. dziedziczny tytuł hrabiowski. Umarł 1777 r. Synowie jego: Waleryan, Antoni, Wawrzyniec i Józef. Córki: Ludwika, 1794 r. żona Józefa Szeptyckiego (DW. 110 f. 194); Helena, za hr. Kajetanem Sierakowskim; Magdalena, za hr. Ignacym Morskim i Justyna, za hr. Ksawerym Działyńskim.

Herb hr. Dzieduszyckich.

Hr. Waleryan, syn Tadeusza, ur. 1754 r. w Kloczowie, otrzymał od rodziców dzierżawę serebryską na Podolu, za konsensem królewskim z 1775 r. (Kancl. 55 f. 235). Następnie właściciel starostwa jabłonowskiego, nabytego od rządu austryjackiego. W 1775 r. podkomorzy ces. król. austryjacki, a 1786 r. podkomorzy dworu polskiego i kawaler orderu Św. Stanisława. Żonaty 1-o v. z Józefą Łodzia Ponińską, 2-o v. z Anną Głowacką, umarł w Potoczyskach 1832 r. Z pierwszej żony synowie: Stanisław i Ludwik, oraz córki: Aniela, 1-o v. Tadeuszowa Gromnicka, 2-o v. Erazmowa Pruszkowska i Julia Janową Gromnicka; z drugiej żony—córka Emilia hr. Eugeniuszowa Dzieduszycka.

Hr. Stanisław, syn hr. Waleryana, ur. 1776 r. w Żukowie, zmarły w Karlsbadzie 1841 r., ces. król. podkomorzy austryjacki i członek Stanów Galicyjskich 1817 r., właściciel Gwoździca, żonaty z Maryanną Pietruską, miał synów: Edmunda i Aleksandra.

Hr. Edmund, ur. 1811 r., zmarły 1853 r. we Lwowie, właściciel Gwoździca, z Talii Niezabytowskiej, miał córkę Karolinę za Janem Załęskim, radcą Dyrekcyi Głównej Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego w Warszawie i syna Stanisława, właściciela Gwoździca, który z Karoliny Darowskiej, ma syna Aleksandra, ur. 1874 roku i córki: Maryę, zaślubioną 1890 r. we Lwowie Władysławowi Komorowskiemu; Karolinę i Helenę, zaślubioną we Lwowie 1901 r. hr. Justynowi Łosiowi.

Hr. Aleksander, ur. 1813 r., zmarły w Izydorówce 1879 r., właściciel Izydorówki i Dzieduszyc, ożeniony z Domicellą Pietruską, pozostawił córki: Józefę, zaślubioną 1858 r. hr. Kazimierzowi Wodzickiemu; Maryę, zaślubioną Antoniemu Jabłonowskiemu; Olgę, żonę Bronisława Skibniewskiego; Wandę, żonę Kornela Suchodolskiego; Sewerynę, zaślubioną hr. Wojciechowi Dzieduszyckiemu i Aleksandrę, zaślubioną 1880 r. hr. Emanuelowi Dunin - Borkowskiemu, oraz synów: Edmunda, właściciela Izydorówki, żonatego z Aleksandrą Winogrodzką, z której synowie: Konstanty i Przemysław, i Izydora, zmarłego w Kulparkowie 1888 r., ożenionego z Anastazya Jełowicką, zmarłą w Poznaniu 1890 r., których syn Aleksander, zmarł dzieckiem.

Hr. Ludwik, syn Waleryana, ur. 1778 r., zmarły w Medowie 1851 r., właściciel Zahajpola, szambelan ces.-król. austryjacki 1817 r., zaślubił 1809 r. w Rychcicach Domicellę z Bielskich. Z niej synowie: Maurycy, Edward, Zygmunt i Wacław; oraz córki: Elżbieta; Zofia, zaślubiona 1840 r. Juliuszowi Matkowskiemu; Józefa i Konstancya, zakonnice Sacré coeur we Lwowie. Z nich:

Hr. Maurycy, ur. 1813 r. w Rychcicach, zmarły 1877 r. we Lwowie, autor historyczny, szambelan ces.-król. austryjacki 1855 r., członek krakowskiej Akademii Umiejętności, właściciel Płotyczy, zaślubił 1840 r. 1-o v. Karolinę z Zagórskich, 2-o v. Natalię z Rudnickich, zmarłą we Lwowie 1901 r. Z pierwszej żony córki: Aniela i Domicella, zakonnice Sacré coeur we Lwowie i synowie:

Hr. August, szambelan ces.-król. austryjacki 1875 r., starosta w Gródku, ożeniony 1-o v. z Melanią z Szeliskich, z której córka Marya, 2-o v. z Maryą Ostaszewską, z której córki: Emma i Wiktorya. Marya zaślubiła 1898 r. w Jasionowie hr. Aleksandra Wodzickiego, syna Kazimierza i Józefy z hrabiów Dzieduszyckich.

Hr. Karol, właściciel Siechowa, ożeniony z hr. Anną Dzieduszycką, z której córki: Melania, zaślubiona 1892 r. we Lwowie baronowi Franciszkowi Heydlowi i Tymotea, żona Franciszka Bocheńskiego.

Hr. Maurycy zaślubił 1892 r. w Tłumaczu Maryę z Doschotów.

Hr. Franciszek Ksawery zmarł 1896 r. w Jaśle.

Hr. Andrzej, szambelan ces.-król. austryjacki, zaślubił 1896 r. w Krakowie Helenę Sulikowską, córkę Karola i Aleksandry z hr. Krukowieckich.

Hr. Tomasz, właściciel Karolówki, ożeniony 1882 r. z Dominiką z Lachowskich.

Z drugiej żony dzieci hr. Maurycego: Anna, zaślubiona 1884 r. hr. Władysławowi Wolańskiemu i Klemens, właściciel Podłuża, ożeniony z Maryą Jaruntowską, z której syn Jerzy, ur. 1885 r. w Załanowie i córka Marya.

Hr. Edward, syn Ludwika, ur. 1818 r., zmarły 1880 r., właściciel Budyłowa, zaślubił 1848 r. hr. Józefę z Łosiów. Z niej córki: Marya, zaślubiona 1886 r. we Lwowie Urbanowi Massalskiemu i Domicella, zaślubiona 1879 r. Adamowi Henzlowi, oraz synowie:

Hr. Zygmunt i hr. Józef zmarli bezżennie.

Hr. Michał, zmarły w Krakowie 1902 r., ożeniony 1879 r. z Julią Skrzyńską, z której synowie: Tadeusz, ur. 1880 r., Juliusz, ur. 1882 r., Antoni i Michał, oraz córka Marya, zaślubiona w Krakowie 1902 r. Ludwikowi Skarbek Borowskiemu.

Hr. Leon, ożeniony 1893 r. w Krakowie z Zofią Raciborską, zmarł we Lwowie 1896 roku.

Hr. Antoni.

Hr. Antoni, syn hr. Tadeusza, cześnika koronnego, ur. w Psarach 1757 r. zmarły w Miropolu 1817 r., wspólnie z bratem Waleryanem kwitował Czackiego 1787 r. (DW. 97 f. 467; 102 f. 475 i 103 f. 1507) W 1781 r. pisarz wielki litewski, kawaler orderu Św. Stanisława, a 1789 r. Orła Białego, został 7 go Stycznia 1792 r. generalnym dyrektorem poczt koronnych i litewskich (Sig. 37). W 1789 r. wspólnie z żoną, Maryanną z Kozmińskich, kwitował jej brata z odbioru 49,500 fl. (DW. 105 f. 556). Córka jego Anna za hr. Mikołajem Rostworowskim i synowie:

Hr. Ignacy, ożeniony z Teodozyą hr. Mielżyńską, zmarły 1828 r. i hr. Henryk, ur. 1795 r. w Wrocławiu, zmarły 1845 r. w Poznaniu, właściciel po ojcu Tłumacza, ożeniony 1830 r. z hr. Teodozyą Mielżyńską, wdową po bracie Ignacym, z której syn Michał, ur. 1839 r.

Hr. Michał, z Berty z Jonas, amerykanki, ma syna Maurycego, oraz córki: Henrykę, żonę Maurycego Capelli; Maryę, za Askaniuszem Baldasseroni i Amelię, żonę profesora Levontino Pieroni we Florencyi.

Hr. Wawrzyniec, syn hr. Tadeusza, ur. 1772 r., zmarły we Lwowie 1836 r., właściciel Jabłonowa, szambelan ces.-król. austryjacki 1792 r., ożeniony z hr. Anastazyą Mierówną, kasztelanką inflancką, pozostawił z niej córki: Ewelinę, zmarłą 1834 r. i Henrykę, za Gwalbertem Pawlikowskim z Medyki i synów: Tytusa i Eugeniusza.

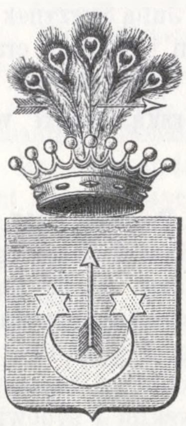
Hr. Tytus, ur. 1796 r., zmarły w Jabłonowie 1870 r., właściciel Jabłonowa, żonaty z hr. Izabellą Dzieduszycką, miał córkę Florentynę, żonę 1-o v. ks. Romana Czartoryskiego 1873 r., 2-o v. Antoniego Wolniewicza 1892 r.

Hr. Eugeniusz, ur. 1801 r., zmarly w Krakowie 1857 r., właściciel Radziszowa, żonaty 1-o v. z hr. Emilią Dzieduszycką, 2-o v. z Heleną Paszkowską, pozostawił z pierwszej żony córki: Eugenię, żonę hr. Wilhelma Romera i Wandę,

żonę Rafała Korytowskiego, oraz syna Mieczysława, ur. 1832 r., ożenionego 1860 r. w Krakowie z Pauliną Ratajską, zmarłą tamże 1892 r., z której córki: Katarzyna, Barbara i Zofia, zakonnica, zmarła w Krakowie 1896 r. Z drugiej żony córka hr. Eugeniusza, Helena, zaślubiła 1859 r. Mieczysława Pawlikowskiego.

Hr. Józef, najmłodszy syn hr. Tadeusza, ur. 1776 r., zmarły we Lwowie 1847 r., właściciel Poturzycy i Zarzecza, ożeniony z hr. Pauliną Działyńską, córką hr. Ksawerego i Justyny hr. Dzieduszyckiej, pozostawił syna Włodzimierza, ur. w Jaryszowie 1825 r., założyciela ordynacyi i muzeum przyrodniczego i etnograficznego we Lwowie, marszałka krajowego galicyjskiego 1876 r., tajnego radcę i członka Izby Panów.

Hr. Włodzimierz zaślubił 1853 r. we Lwowie hr. Alfonsynę Miączyńską, z której córki: Klementyna, żona hr. Zygmunta Szembeka; Anna, żona hr. Tadeusza Dzieduszyckiego; Marya zaślubiła w Pieniakach 1894 r. Tadeusza Cieńskiego, syna Ludomira i Jadwiga, 1889 r. księżna Witoldowa Czartoryska.

Herb hr. Dzieduszyckich.

Dominik, młodszy syn Jana, chorążego trembowelskiego, a brat Tadeusza, cześnika koronnego, ur. 1727 r., zmarły w Dzieduszycach 1804 r, właściciel Dzieduszyc, otrzymał od cesarzowej Maryi Teresy 1777 r. dziedziczny tytuł hrabiowski austryjacki (Goł.). Będąc pułkownikiem królewskim, otrzymał starostwo bachtyńskie od Tadeusza, z mocy konsensu królewskiego z 1766 r. (Kancl. 31 II f. 69 i IV f. 290). W tymże roku otrzymał pozwolenie na założenie miasta w Berlińcach, w powiecie latyczowskim (Ibid. 29 f. 871). W 1768 r. druga jego żona, Julianna z Bielskich, miała przyznane dożywocie na starostwie bachtyńskiem (Ibid. 44 f. 63). W 1775 r. otrzymał konsens królewski, na odstąpienie starostwa bachtyńskiego Drzewieckiemu (Sig. 32). Z pierwszej żony, Barbary z Dzierzków, synowie: Polikarp i Stefan, zmarli bezpotomnie, a Andrzej, najstarszy syn, ur. 1756 r., zmarły 1331 r., ożeniony z Antoniną Gromnicką, zmarłą 1836 r., pozostawił syna Kazimierza, ur. 1812 r., zmarłego 1885 r., właściciela Niesłuchowa, ożenionego z Różą z Matkowskich - Boguszewiczów, z której synowie: Stanisław i Tadeusz.

Hr. Stanisław, ur, 1837 r., zmarły 1881 r., właściciel Niesłuchowa, żonaty z Zofią Morawską, pozostawił syna Adama, ur. 1866 r., ces.-król. szambelana austryjackiego, oraz córki: Zofię i Annę, zaślubioną we Lwowie hr. Janowi Tarnowskiemu.

Hr. Tadeusz, ur. 1841 r., właściciel Niesłuchowa, drugi ordynat po śmierci teścia, członek austryjackiej Izby Panów 1899 r., żonaty z hr. Anną Dzieduszycką, córką pierwszego ordynata, hr. Włodzimierza, ma synów: Pawła, ur. 1886 r., Włodzimierza i Stanisława, oraz córki: Różę, Klementynę i Maryę.

Z drugiej żony, Julianny Bielskiej, miał hr. Dominik córki: Teklę, za Józefem Wolskim; Maryannę, za bar. Józefem Werenką i Franciszkę, za hr. Franciszkiem Duninem-Borkowskim; oraz synów: Antoniego, Mikołaja, zmarłego młodo; Józefa, zmarłego dzieckiem, Kajetana, Jana Karola i Ignacego. Z nich:

Iwaszko 1411 r.

Jerzy Kgourszewicz 1421 r.

Iwaszko Milejczyc 1421 r.

Mika 1421 r.

N.

Dymitri 1457 r.

Jacko 1457 r.

Jan podsędek lwowski 1512 r. ż. Zofia

Marya M. Iwan z Rytarowic 1479 r.

Michał 1487 r.

Mikołaj wojski trembowelski 1543 r. ż. Anna z Topoli Rejówna

Jan 1533 r.

Jakób 1533 r. ż. Anna Fredrówna

Nastazya 1499 r.

Wacław 1578 r. ż. Katarzyna z Oszczowa

córki:
1. Barbara Boratyńska
2. Katarzyna Płazina

Katarzyna Wilżyńska

Stanisław

Rafał 1617 r.

Jerzy kasztelan lubaczowski 1604 r.

córki:
1. Zofia Pieczyhojska
2. Katarzyna
3. Krystyna
4. Anna Korniatowa
5. Barbara

Aleksander kasztelan lubaczowski 1646 r. ż. Anna Czuryłówna

Mikołaj chorąży podolski 1653 r. ż. a) Barbara Stadnicka b) Pudencyanna Giedzińska

Jan Franciszek wojewoda podolski 1689 r. ż. Zofia Jabłonowska

Eufrozyna Stempkowska

Stanisław chorąży lwowski 1701 r. ż. Joanna Ustrzycka

córki:
1. Rozalia Gałecka
2. Maryanna hr. Tarnowska
3. Ludwika Daniłowiczowa
4. Zofia
5. Helena
6. Anna

Franciszek chorąży lwowski 1724 r. ż. Zofia Sokolnicka

Jan chorąży trembowelski 1738 r. ż. Róża Lipska

Justyna Pęczkowska

Tadeusz cześnik koronny 1765 r. hrabia od 1775 roku ż. Salomea Trembińska

Urszula 1 v. Błędowska 2 v. Potocka

hr. Waleryan podkomorzy ces.-król. austryjacki 1775 r. ż. a) Józefa Ponińska b) Anna Głowacka

Ludwika Szeptycka

Helena hr. Sierakowska

Magdalena hr. Morska

Justyna hr. Działyńska

hr. Antoni pisarz w. lit. 1781 r. ż. Maryanna Koźmińska

hr. Stanisław ur. 1776 r. szambelan c.-kr. austryjacki ż. Marya Pietruska

Aniela 1-o v. Gromnicka, 2-o v. Pruszkowska

Julia Gromnicka

hr. Ludwik ur. 1778 r. szambelan c.-kr. austryjacki ż. Domicella Bielska

Emilia hr. Dzieduszycka

hr. Ignacy † 1828 r. ż. Teodozya hr. Mielżyńska

hr. Henryk ur. 1795 r. ż. Teodozya hr. Mielżyńska

Anna hr. Rostworowska

hr. Tytus ur. 1796 r. ż. Izabella hr. Dzieduszycka

hr. Edmund ur. 1811 r. ż. Talia Niezabytowska

hr. Aleksander ur. 1813 r. ż. Domicella Pietruska

hr. Maurycy ur. 1813 r. ż. a) Katarzyna Zagórska b) Natalia Rudnicka

hr. Zygmunt

hr. Wacław

córki:
1. Elżbieta
2. Zofia Matkowska
3. Józefa
4. Konstancya

hr. Edward ur. 1818 r. ż. Józefa hr. Łosiówna

hr. Michał ur. 1839 r. ż. Berta z Jonas

córki:
1. Henryka Capelli
2. Marya Baldasseroni
3. Amelia Pieroni

Florentyna 1-o v. ks. Czartoryska, 2-o v. Wolniewiczowa

hr. Stanisław ż. Karolina Darowska

Karolina Załęska

hr. Edmund ż. Aleksandra Winogrodzka

hr. Izydor ż. Anastazya Jełowicka

córki:
1. Józefa hr. Wodzicka
2. Marya Jabłonowska
3. Olga Skibniewska
4. Wanda Suchodolska
5. Seweryna hr. Dzieduszycka
6. Aleksandra hr. Dunin-Borkowska

hr. August szambelan c.-kr. austryjacki 1875 r. ż. a) Melania Szeliska b) Marya Ostaszewska

hr. Karol ż. Anna hr. Dzieduszycka

hr. Maurycy ż. Marya Doschot 1892 r.

hr. Franciszek Ksawery

hr. Andrzej ż. Helena Sulikowska

hr. Tomasz ż. Dominika Lachowska

hr. Klemens ż. Marya Jaruntowska

córki:
1. Aniela
2. Domicella zakonnica
3. Anna hr. Wolańska

hr. Zygmunt

hr. Józef

hr. Michał ż. Julia Skrzyńska

hr. Leon ż. Zofia Raciborska

hr. Antoni

córki:
1. Marya Massalska
2. Domicella Henzlowa

hr. Maurycy

hr. Aleksander ur. 1874 r.

córki:
1. Marya Komorowska
2. Karolina
3. Helena hr. Łosiowa

hr. Konstanty

hr. Przemysław

hr. Aleksander

córki:
1. Marya hr. Wodzicka
2. Emma
3. Wiktorya

córki:
1. Melania bar. Heydlowa
2. Tymotea Bocheńska

hr. Jerzy ur. 1885 r

hr. Marya

hr. Tadeusz ur. 1880 r.

hr. Juliusz ur. 1882 r.

hr. Antoni

hr. Michał

Marya Borowska

Rodowód hr. Dzieduszyckich h. Sas.

- **hr. Wawrzyniec** ur. 1772 r. szambelan c.-kr. austryjacki ż. Anastazya hr. Mierówna
  - **hr. Tytus** ur. 1796 r. ż. Izabella hr. Dzieduszycka
    - **Florentyna** 1-o v. ks. Czartoryska, 2-o v. Wolniewiczowa
  - **hr. Eugeniusz** ur. 1801 r. ż. a) Emilia hr. Dzieduszycka b) Helena Paszkowska
    - **hr. Mieczysław** ur. 1832 r. ż. Paulina Ratajska
      - **córki:** 1. Katarzyna 2. Barbara 3. Zofia
    - **córki:** 1. Eugenia hr. Romerowa 2. Wanda Korytowska 3. Helena Pawlikowska
  - **córki:** 1. Ewelina 2. Henryka Pawlikowska
- **hr. Józef** ur. 1776 r. ż. Paulina Działyńska
  - **hr. Włodzimierz** ur. 1825 r. marszałek kraj. galicyjski 1876 r. ż. Alfonsina hr. Miączyńska
    - **córki:** 1. Klementyna hr. Szembekowa 2. Anna hr. Dzieduszycka 3. Marya Cieńska 4. Jadwiga ks. Czartoryska

Dominik hrabia od 1777 r. ż. a) Barbara Dzierżkówna b. Julianna hr. Bielska

- **hr. Andrzej** ur. 1756 r. ż. Antonina Gromnicka
  - **hr. Kazimierz** ur. 1812 r. ż. Róża Matkowska
    - **hr. Stanisław** ur. 1837 r. ż. Zofia Morawska
      - **hr. Adam** ur. 1866 r. szambelan ces.-król. austryjacki
      - **córki:** 1 hr. Zofia 2. Anna hr. Tarnowska
    - **hr. Tadeusz** ur. 1841 r. członek austr. izby panów 1899 r. ż. Anna hr. Dzieduszycka
      - **hr. Paweł**
      - **hr. Włodzimierz**
      - **hr. Stanisław**
      - **córki:** 1. Róża 2. Klementyna 3. Marya
- **hr. Polikarp**
- **hr. Stefan**
- **hr. Antoni** ur. 1768 r. ż. Konstancya Broniewska
  - **Julia** hr. Karnicka
- **hr. Mikołaj**
- **hr. Józef**
- **hr. Kajetan** ur. 1772 r. ż. a) Florentyna hr. Dunin-Borkowska b) Klaudya Mazaraki
  - **Izabella** hr. Dzieduszycka
  - **hr. Juliusz** ur. 1817 r. ż. Zofia Bobrówna
  - **hr. Władysław** ur. 1821 r. ż. Antonina Mazaraki
    - **Marya** 1 v. Bielska 2 v. Irsay
    - **hr. Wojciech** ur. 1849 r. ż. Seweryna hr. Dzieduszycka
      - **hr. Władysław** ż. Ewelina hr. Koziebrodzka
      - **Antonina** Łuszczewska 1902 r.
- **hr. Jan Karol** ur. 1774 r. ż. Ludwika Potocka
  - **hr. Aleksander** ksiądz
  - **hr. Jan** ur. 1815 r. ż. Felicya hr. Dzieduszycka
    - **hr. Marcin** ur. 1840 r. ż. Elżbieta hr. Chołoniewska
    - **hr. Feliks** ur. 1844 r. ż. Augustyna Regulska
      - **hr. Helena**
    - **hr. Adam** ur. 1848 r.
    - **hr. Maryan** nr. 1853 r.
    - **córki:** 1. Anna Eleuterya hr. Dzieduszycka 2. Jadwiga
  - **Helena** hr. Potocka
- **córki:** 1. Tekla Wolska 2. Maryanna bar. Werenka 3. Franciszka hr. Borkowska
- **hr. Ignacy** ur. 1777 r. ż. Anna hr. Lanckorońska
  - **hr. Alfons** ur. 1812 r. ż. Agnieszka Kunaszowska
  - **córki:** 1. Idalia 2. Felicya hr. Dzieduszycka

Hr. Antoni, ur. 1768 r., zmarły 1792 r., z Konstancyi Broniewskiej, pozostawił córkę Julię, żonę hr. Jana Karnickiego.

Hr. Kajetan, ur. 1772 r., zmarły w Jezupolu 1842 r., właściciel Dzieduszyc, żonaty 1-o v. z hr. Florentyną Dunin-Borkowską, 2-o v. z Klaudyą z Mazarakich, pozostawił z pierwszej żony córkę Izabellę, żonę hr. Tytusa Dzieduszyckiego, oraz synów: Juliusza, ur. 1817 r., właściciela Zborowa, ożenionego z Zofią Bobrówną i Władysława, ur. 1821 r., właściciela Jezupola i Dzieduszyc, żonatego z Antoniną z Mazarakich, z której córka Marya, zaślubiona 1-o v. Stanisławowi Bielskiemu, 2-o v. Stefanowi Irsay i syn Wojciech, ur. 1849 r., właściciel Jezupola, głośny pisarz, konserwator zabytków sztuki historycznej w Galicyi, prezes galicyjskiego Towarzystwa Archeologicznego we Lwowie, żonaty z hr. Seweryną Dzieduszycką, córką hr. Aleksandra, z której syn Władysław, zaślubił 1900 r. hr. Ewelinę Koziebrodzką, córkę Władysława i córka Antonina, zaślubiona 1902 r. w Wiedniu Konradowi Łuszczewskiemu, synowi Bronisława i Zofii z hr. Skarbków.

Hr. Jan Karol, ur. 1774 r., zmarły w Hołorusawie 1856 r., ożeniony z Ludwiką Potocką, starościanką halicką, pozostawił córkę Helenę za hr. Teodorem Potockim i synów: Aleksandra, Jezuitę, zmarłego 1851 r. i Jana, ur. 1815 r., zmarłego we Lwowie 1889 r., właściciela Hołorusawy, ożenionego z hr. Felicyą Dzieduszycką, córką hr. Ignacego, z której córki: Anna Eleuterya, żona hrabiego Karola Dzieduszyckiego i Jadwiga; oraz synowie: Marcin, ur. 1840 r., ożeniony w Janowie 1883 r. z hr. Elżbietą Chołoniewską; Adam, ur. 1848 r.; Maryan, ur. 1853 r., Feliks, ur. 1844 r., żonaty z Augustyną z Regulskich, z której córka Helena.

Hr. Ignacy, ur. 1777 r., zmarły w Siechowie 1841 r., właściciel Siechowa, żonaty z hr. Anną Lanckorońską, pozostawił syna Alfonsa, ur. 1848 r., żonatego z Agnieszką Kunaszowską i córki: Idalię i Felicyę, żonę hr. Jana Dzieduszyckiego.

(Rodowód Dzieduszyckich — patrz obok).

DZIEDZICCY h. DOŁĘGA z Dziedzic w województwie płockiem. Jakób z Dziedzic, podsędek zawskrzyński 1487 r. Jan, podsędek zawskrzyński, umarł 1516 r. Hieronim, syn Jana, zastawił 1530 r. cząstkę na Dziedzicach, stryjowi Stanisławowi. Marcin, Wojciech, Piotr, Jan i Mikołaj, synowie Stanisława. Wojciech przyznał 1538 r. należność braciom: Marcinowi i Piotrowi. Jan obwinony o zadanie ran 1540 r. Mikołaj nabył od brata Marcina część jego na Dziedzicach 1544 r. (Gr. Płoc. 1 f. 15; 4 f. 375; 6 f. 34; 8 f. 219; 9 f. 217).

Herb Dołęga

Jan, syn Piotra, na Wielkich Dziedzicach 1531 r. Jan, opat płocki 1552 r. (M. 80 f. 99). Jakób, Mikołaj, Marcin, Stanisław i Szymon, właściciele Dziedzic 1578 r. (Paw.). Andrzej, łożniczy królewski 1616 r., przeznaczony do dworu królowej 1621 r., zeznał testament w 1623 r. (DW. 45 f. 649 i 46 f. 1540; M. 346 f. 55). Tomasz, podpisarz sochaczewski 1615 roku (DW. 44 f. 450). Jan, Samuel, Kasper i Wawrzyniec podpisali z województwem płockiem, obiór króla Michała, a Jan i Stanisław z temże województwem, elekcyę Augusta II.

Wojciech żonaty z Teodorą Popławską, syn Macieja i Agnieszki Cwiklińskiej, sprzedał Szymakowskiemu część Ćwikłowa 1715 r. (DW. 62 f. 782). Maciej, sędzia kapturowy ziemi zakroczymskiej, i syn jego Wojciech Aloizy, sędzia grodzki zakroczymski, podpisali z województwem płockiem, elekcyę Stanisława Augusta. Ów Maciej, żonaty z Agnieszką Osiecką, oprócz Wojciecha, miał jeszcze syna Wincentego.

Wojciech Aloizy, komornik graniczny zakroczymski 1749 r., miecznik rożański 1755 r., sędzia grodzki zakroczymski 1762 r., skarbnik zakroczymski 1764 r., a miecznik 1766 r., z Zofii Kożuchowskiej, współwłaścicielki Kożuchowa i Korzenia, z którą zeznał zapis dożywocia 1780 r., pozostawił córki: Petronellę, Łucyę i Salomeę, żonę Joachima Cybulskiego 1796 r. Wszystkie trzy siostry wprowadzone zostały do Kożuchowa 1786 r. (DW. 100 f. 733; 111 f. 1056; 76 f. 1048; Perp. Czers. 36 f. 266 i 341; 39 f. 66; 32 f. 25).

Wincenty, burgrabia zakroczymski 1782 r., a następnie sędzia ziemiański, zeznał 1782 r. zapis dożywocia z żoną, Wiktoryą z Świeżawskich (DW. 103 f. 102; 105 f. 2; 112 f. 187; Perp. Czers. 37 f. 130). Józef, burgrabia rożański 1789 roku.

Felicyan, właściciel Cybulina i Karwowa, w ziemi ciechanowskiej, 1782 r., syn Michała, sędziego grodzkiego płockiego i gostyńskiego, pozostawił syna Mateusza, żonatego z Maryanną Zbierzchowską, którego trzej synowie: Szymon, Telesfor i Antoni Wincenty, wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie 1837 r. Franciszek zaś, syn Gerwazego. czwartego syna Mateusza, urodzony z Zuzanny Kuczalskiej, 1862 r. (A. b. Her.).

Szymon, radca tajny, członek senatu, dziedzic Pawłowa-Kościelnego, w przasnyskiem, umarł 1862 r.

W gubernii podolskiej dowiedli swego szlacheckiego pochodzenia 1848 r.: Jan Norbert z dziećmi: Wencesławem i Józefą, i Stefan, synowie Stanisława, wnukowie Adama, prawnukowie Tomasza.

DZIEDZICKI h. SAS Jan udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1782 roku, w sądzie grodzkim halickim (Goł.).

DZIEDZIULOWIE v. DZIEDZIELOWIE h. SAS, w województwie wileńskiem. Podobno herb ich przedstawiał pierwotnie strzałę rozdartą, a na jednym z rogów księżyca gwiazdę, na drugim półksiężyc. Bojarowie królewscy radziwiłłowscy (z Radziwiłłowicz): Marcin i Staś Dziedziulewicze, synowie Jana, pozwani o najazd przez Piotrowicza 1563 r. Tenże Marcin Jaczewicz Dziedziul nie żył już 1566 r., w którym syn jego Juchno, procesuje się o ziemie w Radziwiłłowiczach (Akta 22). Michał i Józef, stronnicy Augusta III-go, głosowali za nim 1733 r. (Obl. Warsz. 49 f. 606 i 7).

Andrzej Dziedziul, syn Jana, wnuk Krzysztofa, dziedzic po dziadzie i ojcu Kamiennego-Łęgu-Olechnowskiego, w powiecie wileńskim, 1725 r., pozostawił z żony Konstancyi, synów: Aleksandra, Macieja i Adama.

Maciej, współdziedzic z braćmi Kamiennego-Łęgu-Olechnowskiego, a dziedzic części i posesor drugiej części Kamiennego-Łęgu-Wyszyńskiego 1759 r.,

spisał testament 1793 r., i zostawił synów: Marcina, ur. 1767 r., Słanisława, Antoniego i Aloizego. Marcin z synami: Maciejem, Antonim i Józefem, Stanisław z synem Kajetanem i Antoni z synem Ignacym i Aloizy, dowiedli swego pochodzenia szlacheckiego, przed Deputacyą Wywodową szlachecką wileńską 1804 r. Synowie Kajetana: Józef Antoni, ur. 1821 r. i Jan Leonard, ur. 1824 r., chrzczeni w Telszach (z Teki M. E. Brenszteina).

DZIEGCIOWSCY. Mateusz, komornik graniczny włodzimierski i regent ziemski żytomierski 1773 r. Jan Chrzciciel udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w sądzie grodzkim bełskim (Goł.).

DZIEKANOW Aleksy, pułkownik wojsk rosyjskich, otrzymał dyplom szlachectwa 1787 r. (Kancl. 100 f. 7).

DZIEKANOWSCY h. WIENIAWA z Dziekanowic pod Wieliczką. Wieś ta już w XIV-m wieku była w posiadaniu kilku szlachty, różnych rodów. Stanisław 1381 r., Paweł i Niemierza 1389 r., Maciej 1398 r., spotykani w aktach krakowskich. Jakusz Snopek z Dziekanowic i Mozgawy 1377 r., komornik ziemski krakowski, wraz z dziećmi: Jaśkiem, Piotrem, Klemensem i Małgorzatą, zastawił część swą Dziekanowic 1398 i 1400 r. za 110 grzywien, Wacławowi z Dziekanowic. Ten Wacław v. Wanchnik z Dziekanowic i Stempocic 1381 r., sprzedał część swą Stempocic za 150 grzyw. Michałowi ze Stempocic. Komornik ziemski krakowski 1397 — 1403 r., procesuje się 1408 r. z Krystynem ze Stradowa. Maciej, syn Stanisława, na uniwersytecie krakowskim 1423 r. Stanisław podpisał 1439 r. konfederacyę Spytka z Melsztyna; tenże Stanisław Dziekanowski, sędzia grodzki krakowski 1457 r. Jan, kanonik krakowski 1441 r. Długosz daje mu za herb Grzymałę i wymienia drugiego Jana, herbu Wieniawa, dziedzica części Pirocic (St. Pr. P. P. VIII; Helc. II; Proch.; Lib. Benef. Dług.).

DZIEKCZYŃSCY z Dziekczyna w Wielkopolsce. Świętosław z Dziekczyna w sądzie w Gnieźnie 1398 r. Pasek 1399 r. (Leksz.). Stanisław pisał się z województwem kaliskiem, na elekcyę Augusta II-go.

DZIEKOŃSCY h. KORAB', z tym dodatkiem, że nad wieżą kładli jastrzębia, trzymającego w dziobie pierścień, a po obu jej stronach, z jednej podkowę ocelami do góry, z drugiej — pół miesiąca, rogami do góry, w środku którego gwiazda. W szczycie hełmu trzy pióra strusie.

Milewski w swoim herbarzu zamieszcza Dziekońskich, właścicieli Dziekoń w ziemi bielskiej i dodaje, że są herbu *Rawicz*. Mnie się zdaje, że Dziekońskich Rawiczan nie było, a ci, których on podaje, do Korabitów należą, dlatego też tutaj ich zamieszczam. W aktach surażskich znajdujemy, że Augustyn z Dziekoń był żonaty 1544 r. z Dorotą z Milewa. Jakób i Jan, synowie Andrzeja, 1545 r. Boruta, Mikołaj i Łukasz, synowie Jana, Maciej, syn Jakóba i Augustyn, syn Stanisława z Dziekoń, zawarli układ 1546 r. Małgorzata, córka Boruty, za Janem z Pisanki 1553 r. Eliasz, Leonard, Jerzy i Stefan, synowie Łukasza. Stefan część swoją na Dziekoniach odstąpił 1570 r. bratankowi swemu Sebastyanowi, synowi

Jerzego. Jakób, syn Andrzeja, układa się 1562 r. z Leonardem, synem Jerzego. Bartłomiej, syn Szymona, żonaty 1572 r. z Druzianną z Barwik. Zofia, córka Daćboga, za Andrzejem Kuczyńskim 1570 r. (Mil.). Stanisław, syn Hieronima i Wawrzyniec i Wojciech, bracia, 1598 r. (Wyr. Lub. 76 f. 704 i 706).

Cherubin zapisał 1704 r. synom swoim: Stanisławowi i Jackowi, oraz córce Klementynie Jurkowskiej, część Skrobatówki, w powiecie krzemienieckim i Storczanki, w powiecie żytomierskim (Op. Kij. 25). Dominik Józef w powiecie grodzieńskim 1766 r. (Akta VII). Jan, właściciel Czaplic, miał synów: Antoniego, Onufrego i Józefa.

Antoni, stolnik wołkowyski i szambelan Stanisława Augusta 1766 r., strażnik polny litewski 1776 r., podskarbi nadworny litewski 1785 r., poseł 1782 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1778 r., a Orła Białego 1787 r., z Karoliny Mizgierówny, zostawił trzech synów: Józefa, Michała i Kazimierza.

Józef, generał b. wojsk polskich, ożeniony 1-o v. z Salomeą Grocholską, wojewodzianką bracławską, wdową po Joachimie Potockim, podczaszym litewskim, a 2-o v. z Maryą Wasilewską, rozwiedzioną z Franciszkiem Górskim.

Kazimierz, syn Antoniego, ur. w Warszawie (metr. z kośc. św. Andrzeja z 1777 r.), legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1837 r.

Onufry, sędzia grodzki wołkowyski 1769 r., a stolnik 1776 r. Józef, rotmistrz wołkowyski 1764 r. i skarbnik 1773 r.

Oprócz Kazimierza legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie: Eustachy, syn Józefa i Anny z Bychowców, a wnuk Onufrego, 1855 r.; Onufry, syn Jana i Maryanny z Czekańskich, wnuk Mateusza, właściciela Biszewa, w powiecie mielnickim, 1859 r. (A. b. Her.).

Albin, żonaty 1-o v. z Maryą Kiernozicką. Estera z Zielińskich Dziekońska, ur. 1797 r., zmarła 1880 r. w Skempem. Jan, syn Tadeusza i Elżbiety Wyganowskiej, zaślubił 1900 r. w Warszawie Maryę Targowską.

z DZIEKTARZEWA, w powiecie płońskim. Stanisław, syn Pawła, 1488 r. na uniwersytecie krakowskim. Stanisław, syn Macieja, zwanego *Żywior*, obwinia 1544 roku o zadanie ran Macieja, syna Józefa z Dziektarzewa - Żabowa (Gr. Płoc. 9 f. 253).

DZIEKUŃSCY h. ŚLEPOWRON, w ziemi czerskiej. Kazimierz, podpisarz czerski, zeznał 1652 r. zapis dożywocia z żoną, Felicyanną z Rudawicy. Był on synem Serafina i w 1651 r. nabył część Dąbrówki. Z ziemią czerską podpisał elekcyę Jana Kazimierza. Zofia za Piotrem Gośniewskim 1641 r. (Perp. Czers. 10 f. 252; 11 f. 442 i 496). Patrz *Wdziekoński.*

Szczepan, Fabian i Franciszek Dziekuńscy udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w sądzie ziemskim halickim (Goł.).

DZIELENĘCKI (?) Marcin pisał się z ziemią ciechanowską, na elekcyę Augusta II-go; prawdopodobnie *Cielemęcki.*

DZIELIŃSCY v. DZIELEŃSCY z Dzielina, w powiecie ciechanowskim. Bartłomiej Dzieliński, pisarz ziemski liwski 1563 r. Wojciech Dzieliński, syn Stani-

sława, zeznał oblig 1606 r. (DW. 33 f. 864). Jakób podpisał z ziemią ciechanowską, obiór króla Michała, a Marcin, Maciej, Walenty i Walenty z Brzozowa, podpisali z tąż ziemią, elekcyę Augusta II-go.

Michał, bezżenny, zmarł 1814 r. w Ponikwie, zapisując majątek swój w Bieńkach - Śmietankach, w Ks. Warszawskiem, siostrzeńcom swoim Bieńkowskim (A. Lwows. For. Nob.).

DZIEMBOWSCY v. DZIĘBOWSCY h. POMIAN z Dziembowa, w powiecie nakielskim. Andrzej de Sambowo świadczy 1364 r. w Bydgoszczy (KWP.). Chory i stary Ścibor Dziembowski, wyprawił na wojnę wołoską 1497 r. za siebie brata Macieja (St. Pr. P. P. VII. 301). Barbara, urodzona z Barbary Kręskiej, żona Jana Gnińskiego 1597 r. (Kor.). Legitymacya Jana Brzuchowskiego z 1638 r. w Piotrkowie dowodzi, że jeden z Dziembowskich nabywszy Brzuchowo, w województwie pomorskiem, dał początek domowi Brzuchowskich. Świadkami Jana Brzuchowskiego byli w liczbie innych Jan Dziembowski, syn Bartłomieja, a wnuk Hieronima. Ów Jan Dziembowski przeniósł się do województwa ruskiego i miał syna Marcina (Wyr. Piotr. 167 f. 685).

Bogusław i Adam, synowie Bogusława, 1601 r. (Zap. Lub. 11 f. 667). Maciej został wprowadzony do Piekart, w ziemi czerskiej, 1745 r. Barbara, żona Stefana Skarbka Rudzkiego, kwitowała brata Jerzego 1760 r. (Perp. Czers. 27 f. 185 i 31 f. 200). Maciej Józef, podstoli owrucki 1755 r. Balcer z województwem poznańskiem, a Karol z województwem sandomierskiem, podpisali obiór króla Michała. Bogusław, Konrad i Zygmunt pisali się z województwem poznańskiem, na elekcyę Augusta II-go, a Adam z województwem kaliskiem, na obiór Stanisława Augusta. Bogusław został podkomorzym Stanisława Augusta 1785 r. Adam, asesor do spraw dyssydenckich w Koronie 1777 r.

Herb Pomian.

Tomasz udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1782 roku w sądzie grodzkim oświecimskim (Goł.). Tomasza, z Joanny Zborowskiej, córka Joanna, żona Tadeusza Dunina Szpota, nabyła 1803 r. od matki Barwald Górny. Augustyn zmarł 1809 r. w Brzezinach, w departamencie warszawskim, pozostawiwszy z Franciszki Krupczyńskiej, córkę Weronikę. Karol, sędzia pokoju powidzki 1809 r. Konstanty, syn Karola, ur. 1820 r., ożeniony z Emilią von Götz. Brat jego Maksymilian, ur. 1825 r., żonaty z N. von Schröter, ma syna Konstantego. Antoni, brat Karola, wielki marszałek dworu saskiego, żonaty 1-o v. z hr. N. Vitzthum von Eckstaedt, 2-o v. z hr. Maryą Ledóchowską.

Władysław, właściciel Kłodzin, w W. Ks. poznańskiem, żonaty z Bogumiłą Choińską, miał syna Zygmunta, właściciela Kłodzin, zmarłego 1858 r., który z Justyny Goszczyńskiej, miał dwóch synów: Konstantego i Władysława.

Konstanty, właściciel Kłodzin, zaślubił Sewerynę z Urbanowskich, z której ma synów: Czesława i Mieczysława, oraz córki: Melanię, Emilię, Helenę i Adelę.

Władysław, właściciel Rudzin, ożeniony z Heleną Łaszczyńską, ma synów: Zygmunta, Kazimierza i Juliana, oraz córkę Zofię (Bork.).

DZIEMECKI Indrzyk pozwał 1398 r. przed sąd w Gnieźnie wójta Kleckiego, o posag matki (Leksz.).

DZIEMIESZKIEWICZOWIE w gubernii podolskiej dowiedli pochodzenia swego szlacheckiego: Bazyli z synami: Zygmuntem i Wiktorem i Józef, synowie Franciszka, wnukowie Michała, 1838 r.; Wincenty, trzeci syn Bazylego i Bogdan, syn Zygmunta, 1867 r. (Spis.).

DZIEMIŃSKI, patrz *Dziminski.*

DZIEŃDOLETOWIE h. SAS. Kazimierz Dziendolet, syn Samuela, właściciel 1696 r. Sieprujek, w powiecie pojurskim, testamentem sporządzonym 1740 r. zapisał dożywocie na tym majątku żonie, Elżbiecie z Iwaszkiewiczów, a sam majątek synowi Antoniemu, który przekazał takowy synowi Piotrowi. Ten ostatni miał trzech synów: Augustyna, Franciszka i Tadeusza, których potomstwo żyło w pierwszej połowie XIX-go wieku. Augustyna synowie: Ludwik, Antoni, Józef i Franciszek, którego synowie: Piotr, Klemens, Szymon, Stefan i Jan. Franciszka synowie: Bartłomiej, którego syn Jan i Antoni. Tadeusza synowie: Jerzy, Józef i Ignacy. Legitymowali się oni ze szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską 1800 r., a w departamencie heroldyi 1860 r.

Herb Sas.

Druga linia tego domu pochodzi od Jana Dziendoleta, syna Stanisława, dziedziczącego na Żmudzi, po którym zostało dwóch synów: Stanisław i Franciszek.

Jan, syn Stanisława, miał syna Jana, po którym synowie: Jan, ur. 1824 r., Józef, ur. 1827 r. i Piotr Paweł, ur. 1830 roku.

Franciszek miał dwóch synów: Onufrego i Jerzego. Onufrego syn Antoni, miał syna Jozafata Antoniego, ur. 1804 r., który pozostawił synów: Cypryjana Dominika, Franciszka Onufrego, Jana Chryzostoma i Onufrego, żyjących w latach 1832 — 1851.

Kazimierz, drugi syn Antoniego, miał synów: Antoniego Kazimierza, Jana Zacharyasza i Dominika, żyjących w latach 1837 — 1851.

Jerzy, drugi syn Franciszka, miał syna Marcina 1788 r., którego synowie: Jan, Bernard Justyn i Jerzy Anastazy, żyli w latach 1814 — 1832. Po Janie zostali synowie: Stanisław, Jan, Józef, Kazimierz i Leopold; a po Bernardzie synowie: Hipolit, Jan, Aleksander i Bernard, żyjący w latach 1842—1864. Dziendoletowie legitymowali się ze szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską 1820 roku i w departamencie heroldyi 1853 r. (z Teki M. E. Brensztejna).

DZIENGOWSKI Józef, poseł powiatu nowomiejskiego, pisał się z województwem chełmińskiem, na elekcyę Stanisława Augusta.

DZIEŃKOWSKI Roman podpisał z województwem wileńskiem, elekcyę Jana Kazimierza.

DZIEŃSCY v. DZIŃSCY z Dziennic, w powiecie inowrocławskim, którą to wieś posiadali 1583 r. Piotr, Albert i Maciej. Wawrzyniec, proboszcz w Grudziądzu 1606 r. Andrzej Dzieński, pisarz kruszwicki, pełnomocnik Gąsiorowskiego 1650 r., podpisał z województwem inowrocławskiem, obiór Jana Kazimierza (Gr. Przed. 73 f. 117). Walenty pisał się z województwem łęczyckiem, na elekcyę Augusta II-go.

z DZIEPUŁCI w sieradzkiem. Spytek, ożeniony z Beatą, córką Geralda, wójta bocheńskiego, która wspólnie z siostrą sprzedała 1389 r. część swoją wójtostwa za 600 grzyw., Piotrowi Kmicie. W 1398 r. już wdowa, nazwana Beatą z Bogdanowa, pozwana przez Małgorzatę z Nieprzesny o posag (St. Pr. P. P. VIII).

z DZIERĄŻNI Sasin, kanonik łęczycki 1422 r. Pochodził on zapewne z Dzierążni w łęczyckiem.

DZIERĄŻYŃSCY z Dzierążni, w powiecie szadkowskim, której dziedziczką 1552 r. była Dorota (Paw.). Katarzyna z Krzemieniewskich, żona Kazimierza, sprzedała 1765 r. Otoczek w szadkowskiem, Dąbskiej (Gr. Sieradz.).

DZIERĄŻYŃSCY z Dzierążni, w ziemi bełskiej. Bracia: Stanisław, Tyburcy i Maciej, wybudowali 1537 r. kościół w Dzierążni.

DZIERĄŻYŃSCY v. DERAŻYŃSCY, w województwie witebskiem. Mikołaj Janowicz, namiestnik grodzki witebski 1594 r., nie żył już 1598 r. Wacław i syn jego Łukasz, wzięli 1630 r. w zastaw Dobrzyniec, w witebskiem. Ten sam Wacław Hrehorowicz, dziedzic Turiewa i posesor Dobrzyńca, spisał testament 1634 r. i umarł tegoż roku. Braci miał: Piotra, Hrehorego i dalszego krewnego Mikołaja, którym zlecił opiekę nad dziećmi, urodzonemi z Anny Ueiechowskiej, córki Krzysztofa. Córek zostawił cztery: Rainę Andrzejową Tałaszkową; Zofię; Marynę i Halszkę, i synów: Łukasza, Sebastyana i Jerzego, jeszcze niedorosłego; wspomniał też w testamencie synowca Piotra, a między świadkami podpisany Jan (Ist. Jur. Mat. XX, XXI, XXIII i XXIV). Zofia z Okmińskich, wdowa po Janie, zarzuciła Niedźwiedzkiemu nieszlachectwo 1683 r. (DW. 49 f. 953). Adam, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 r. (Obl. Warsz. 49 f. 605).

DZIERCZEWSKI Adam podpisał z ziemią ciechanowską obiór Augusta II-go.

DZIERDZIEJEWSKI Antoni pisał się z powiatem starodubowskim, na elekcyę Stanisława Augusta.

DZIERLIŃSKI z Dzierlina, patrz *Otocki*

DZIEROŻYŃSCY h. JASTRZĘBIEC legitymując się ze szlachectwa 1773 r. w ziemstwie orszańskiem przedstawili, że żyjący w pierwszej połowie XVI-go wieku Stefan Dzierożyński, miał trzech synów: Walentego, Jana i Hrehorego, dziedziczących na Jurjewie, w województwie witebskiem. Po Janie pozostało dwóch synów: Mikołaj i Jan, a po Hrehorym czterech synów: Piotr, Adam, Wacław i Mikołaj. Mikołaj i Jan, bracia, zawarli 1590 r. umowę z bratem stryjecznym Mikołajem, dotyczącą Jurjewa (Zs. Witeb.).

Mikołaj, syn Jana, nabył 1594 r. Zamosze od Stabrowskiego i pozostawił trzech synów: Mikołaja, Konstantego i Aleksandra.

Konstanty miał dwóch synów: Franciszka i Mateusza. Franciszka synowie: Dominik, którego synowie: Michał i Jakób; Benedykt, którego synowie: Adam, Wincenty i Bartłomiej, wylegitymowani 1773 r.; Mikołaj, którego syn Ignacy i Dionizy, którego syn Michał.

Aleksander, brat Konstantego, miał synów: Piotra i Bohdana. Po Piotrze pozostało dwóch synów: Jakób i Dominik. Felicyan, syn Jakóba, i Bogusław, syn Dominika, wylegitymowani 1773 r.

Jan, młodszy syn Mikołaja i brat Mikołaja, miał dwóch synów: Jacentego, którego syn Rudolf i Krzysztofa. Ten ostatni żonaty z Klarą Podbereską, która w 1727 r. darowała Kamieniec synom swoim: Aleksandrowi, Janowi i Antoniemu.

Aleksander pozostawił czterech synów: Jakóba, którego syn Tymoteusz; Jana, którego synowie: Mikołaj, Jan, Augustyn i Adam; Józefa i Kazimierza, regenta grodzkiego orszańskiego, wylegitymowanych 1773 r.

Jan miał synów: Jakóba i Józefa, wylegitymowanych 1773 r.

Antoniego także dwóch synów: Ignacy i Michał (Herb. Orsz. Ist. Jur. Mat. XXVIII).

DZIERSZNICKI Jan, z województwa kaliskiego, poszedł z licznym orszakiem zastępców na wojnę wołoską 1497 r. (St. Pr. P. P. VI). Wojciech, syn Jana, z powiatu kaliskiego, walczył za Stefana Batorego i Zygmunta III-go, o czem nagrobek wystawiony mu w Przemyślu opiewa (Star. Mon.).

Herb Gozdawa.

DZIERŻANOWSCY h. GOZDAWA z Dzierżanowa, w powiecie pyzdrskim. Pierwotnie nie jednę, ale dwie lilie obok siebie w herbie kładli, o czem Niesiecki wspomina.

Komes Michał z Dzierżanowa 1322 r. w Poznaniu (KWP.). Jakób, syn Jakóba, 1442 r. na uniwersytecie krakowskim. Maciej Dzierżanowski, syn Jakóba, wprowadzony do Dzięciołowa, w powiecie przedeckim, 1569 r. Jadwiga, żona Piotra Choińskiego, zmarła 1593 r., pochowana w Golejewku. Wojciech, poborca kujawski 1655 r. Jan, nabył sumę na Łobudzicach 1688 r. Szymon żonaty z Zofią Jeżewską 1712 r., a Józef z Barbarą Darską 1721 r. (Gr. Przed. 18 f. 255 i 257; 79 f. 376; 83 f. 46 i 84 f. 251; Z. Kuj.).

Jan w województwie kaliskiem 1497 r. (St. Pr. P. P. VII. 141). Józef, nabył Chrapiec 1511 r. (Kętrz.). Andrzej, opat wągrowiecki 1556 r.; brat jego Sebastyan, 1561 r. dożywotnik Panigrodza od Cystersów wągrowieckich (Kor.; M. 87 f. 392). Jerzy, poborca kaliski 1578 r. Jan, leśniczy knyszyński, syn Jakóba, z województwa kaliskiego, żonaty 1567 r. z Dorotą Ławską, sędzianką wiską, 1-o v. żoną Mikołaja Kamieńskiego (Mil.). Adamowi z Wysokiej, sędziemu ziemskiemu opolskiemu i raciborskiemu, bratu jego Wacławowi i stryjowi Andrzejowi, przypisał Paprocki swój Sztambuch Szląski. Tomasz żonaty 1630 r. z Urszulą Dębską (Kętrz.). Andrzej, kanonik poznański 1690 r. (Zap. Lub. 66 f. 398). N., z województwem sieradzkiem, Adam i Stanisław, z województwem poznańskiem, Jan Gozdawa z województwem kaliskiem i Świętosław z województwem brzeskiem, podpisali obiór króla Michała. Jerzy pisał się z województwem kaliskiem, na elekcyę Augusta II go. Bogusław, podczaszy kaliski 1714 r. Aleksander, marszałek dworu Potockiego, wojewody poznańskiego, syn Antoniego, chorążego smoleńskiego i Maryanny z Nieborskich, sprzedał 1746 r. Krasińskiemu część Unidowa (DW. 71 f. 810). Jakób posiadał Ninkowo, w województwie poznańskiem, które sprzedał 1761 r. (Herb. Kr.). Jan Wojciech, wojski poznański 1710 r., żonaty z Teresą Konarzewską, pozostawił syna Andrzeja, którego syn Wiktor, miał syna Pawła, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1842 r. (A. b. Her.).

DZIERŻANOWSCY h. GRZYMAŁA z Dzierżanowa, w ziemi nurskiej. Dzierżanowscy dziedziczący na Dzierżanowie, w ziemi wyszogrodzkiej, do tego samego domu należą, bo chociaż Marcin, syn Wojciecha, z tegoż Dzierżanowa, przy wywodzie szlachectwa Sosnkowskiego w Warszawie 1636 r. zeznał, że jest herbu Lew, nie określiwszy go dokładniej (Prawdzic?), to jednak przy wywodzie szlachectwa Arciszewskiego z 1646 r. wyznał, że jest herbu Grzymała (DW. 49 f. 47 i 50 f. 1460).

Herb Grzymała.

Mikołaj Mroczek, podsędek bełski, Tomasz i Piechna, dzieci Puczka z Dzierżanowa, zeznają zamianę dóbr 1450 r. (M. 4 f. 135). Piotr świadczy we Lwowie 1465 i 1466 r. Mikołaj z Dzierżanowa, ożeniony 1447 r. z Jadwigą, córką Jana Gąsiorka z Gór, dostał za nią 30 grzyw. posagu, w której to sumie oddaje mu Mikołaj Parawa część Pukowa, w halickiem. Inne części tego majątku nabył też zastawem i pisze się zwykle Mikołajem z Pukowa. W 1459 r. Mikołaj z Dzierżanowa Pukowski, wziął w zastaw Putatyńce. W 1462 r. nabył Kuropatniki za 150 grzyw. i odtąd znów stale z tej wsi się pisze. Elżbieta z Kuropatnik, żona Marka z Kozłowa 1497 r. (AGZ. XII i XV).

Jan, syn Mikołaja, 1461 r., a Bartłomiej, syn Bartłomieja, 1488 r. na uniwersytecie krakowskim. Stanisław Dzierżanowski, świadek 1518 r. na testamencie Stanisława z Kurozwęk w Krakowie. Bartłomiej, właściciel Dzierżanowa, w ziemi nurskiej, 1578 r. (Paw.). Syn jego Stanisław, podpisarz łukowski 1597 r. (Wyr. Lub. 73 f. 589). Stanisław 1575 r. w Łucku, procesuje o dług Czaplica (Op. Łuc. 2049 f. 8).

W ziemi czerskiej Marcin i Stanisław, synowie Jana Gamlesz Dzierżanowskiego, procesują 1590 r. Andrzeja, podpisarza ziemskiego czerskiego, syna Stanisława, a wnuka Jakóba Gamlesz Dzierżanowskiego (Perp. Czers. 58 f. 220). Andrzej w 1594 r. był pisarzem kanclerskim (M. 343 f. 8). Adam, kanonik i oficyał warszawski 1593 r. (Perp. Czers. 13 f. 669). Jakób, syn Jakóba, zastawił 1611 r. części dziedziczne w Dzierżanowie Stanisławowi, synowi Jana (M. 153 f. 381). Stanisław, dworzanin królewski, umarł 1611 r. (DW. 39 f. 464). Krzysztof, syn Jakóba, sprzedał 1609 r. części na Kurbaszynie i Wólce Prażmowskiemu (DW. 37 f. 600). Kasper zeznał 1591 r. zapis dożywocia z żoną, Jadwigą z Sobiekurskich (Perp. Czers. 1 A f. 207). Maciej został proboszczem w Brochowie 1620 r. Wawrzyniec, syn Stanisława i Małgorzaty z Dąbrowskich, sprzedał 1614 r. część Dąbrówki (Ibid. 4 f. 354). Kasper, syn Bartłomieja, którego brat Wojciech zginął od Tatarów, ceduje 1621 r. pewne sumy bratu swemu stryjecznemu Wojciechowi, synowi Piotra (M. 67 f. 157). Anna z Brzostowskich Dzierżanowska, wdowa 1666 r. (Gr. Raws.). Jerzy podpisał z ziemią liwską, elekcyę Jana Kazimierza i Jana III. Stanisław, komornik ziemski wiślicki 1637 r. Stanisław i żona jego, Helena z Prusińskich, otrzymali Ucieszków w województwie sandomierskiem 1655 r. (M. 196 f. 117). Zbigniew z województwem sandomierskiem, podpisał obiór króla Michała. Andrzej, właściciel Gościeradowa, w województwie lubelskiem, 1676 r. (Paw.). Stanisław, z Anny Sieszkiewiczównej, zostawił synów: Tomasza Władysława i Grzegorza 1672 r.

Tomasz Władysław był żonaty 1 o v. z Zofią Wyszkowską, córką Samuela, a 2-o v. z Anną Żabińską, córką Szymona, która po jego śmierci zaślubiła 1674 r. Andrzeja Świejkę Ciechanowieckiego. Tomasz spisał testament 1672 r. i umarł tegoż roku w Miękiszu. Z pierwszej żony byli synowie: Jan, Krzysztof, Kazimierz i córka Aleksandra, 1 o v. Wojciechowa Szaniawska, 2-o v. Wojciechowa Nieborska; z drugiej—córka Teresa Maryanna i syn Władysław. Krzysztof, żonaty z Maryanną Krassowską 1691 r., a Maryanna, 1683 r. żona Eliasza Kaczyńskiego (Gr. Brańskie).

Adam, komornik ziemski kamieniecki, Kazimierz, Mateusz i Paweł pisali się z ziemią nurską, na elekcyę Augusta II-go, a Piotr i Stanisław z ziemią liwską. Adam, komornik kamieniecki, z Anny Wolińskiej, pozostawił syna Marcina, który zeznał 1718 r. zapis dożywocia z żoną, Petronellą Czachowską, córką Jana i Korneli z Łuszczewskich (DW. 63 f. 212). Antoni żonaty 1729 r. z Anną Staniszewską, w ziemi czerskiej (Perp. Czers. 21 f. 178). Andrzej, syn Stanisława i Wiktoryi z Bugajskich, wnuk Andrzeja, wspólnie z żoną, Maryanną Sieliską, córką Tomasza i Maryanny ze Spławskich, sprzedał części na Kałuszynie 1716 r. (DW. 62 f. 871). Katarzyna z Roguskich, córka Wojciecha, wdowa po Wojciechu Dzierżanowskim, nabyła część Budzisk 1756 r. (DW. 80 f. 4). Jakób, syn niegdy Jana, wnuk Władysława, prawnuk Wojciecha, sprzedał 1758 r. części Jasionki Kazimierzowi Borkowskiemu. Synowie jego z Franciszki N.: Antoni, ur. 1749 r. i Kazimierz, ur. 1754 r. (metr. w Grabowcu), dowiedli szlachectwa w Galicyi zachodniej 1804 r.

Antoni, łowczyc liwski, cedował sumę Markoniemu 1778 r. (DW. 94 f. 329). Maciej, porucznik gwardyi koronnej 1775 r. (DW. 92 f. 170). Michał, major wojsk koronnych 1793 r. (MP.). Maryanna z Wolskich, wdowa po Piotrze, 1796 r. (DW. 111 f. 1102). N., szambelan Stanisława Augusta 1765 r.

Jan, syn Jakóba Gamlesz Dzierżanowskiego z Dzierżanowa, w ziemi wyszogrodzkiej, kwituje Tłubickiego 1542 r. Tomasz, syn Aleksego, wziął w zastaw część Borowia 1544 r. Stanisław obrany plenipotentem 1544 r. przez siostrę swą Dorotę, żonę Marcina z Wierzbicy (Gr. Płoc. 8 f. 28 i 213; 9 f. 208 i 376). Hieronim z tegoż Dzierżanowa, syn Aleksego i Zofii z Brzezińskich, nabył część na Brzeźnie, w ziemi nurskiej, 1564 r. (M. 96 f. 307). Jakób, właściciel powyższego Dzierżanowa, zginął 1611 r. w walce z Kozakami; potomstwo jego pozostało w województwie kijowskiem (Op. Żyt. 12). Wojciech i żona jego Katarzyna z Borkowic, pozwali 1623 r. Kopestyńskiego o dług (Rel. Gr. Przem. 342 f. 207).

Wawrzyniec z województwem płockiem podpisał obiór króla Michała. Maciej i Tomasz pisali się z ziemią wyszogrodzką, na elekcyę Jana III-go, a Jan, Marcin i Mikołaj z województwem płockiem, na obiór Augusta II-go. Mikołaj, wojski wyszogrodzki 1702 r. Kazimierz, susceptant ziemski chełmski 1790 roku. Marya poślubiła 1810 r. ks. Konstantego Czartoryskiego. Zmarła 1842 r., a siostra jej Weronika, była żoną generała Józefa Rautenstraucha.

Udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie: W 1842 r. Kajetan Antoni, syn Jana i Maryanny z Bartoldów, wnuk Marcina, prawnuk Tomasza, praprawnuk Jana, prapraprawnuk Stanisława, właściciela Sobieszczek, w ziemi łomżyńskiej 1609 r. W 1859 r. Jan, syn Franciszka i Anastazyi z Trojanowskich, wnuk Jana i Scholastyki Szawłowskiej, prawnuk Adama, praprawnuk Mikołaja, wojskiego nowogrodzkiego, właściciela Chomentowa 1705 r. W 1840 r. Julian, syn wyżej wymienionego Jana, z drugiej jego żony, Józefy Janickiej, a wnuk Adama. W 1837 r. Kazimierz, syn Felicyana, Klemens, syn Macieja i Maryanny z Majkowskich; a 1840 r. Wiktor i Henryk, synowie Tomasza i Teresy z Pieńkowskich, a wszyscy wnukowie Jana, prawnukowie Wojciecha, właściciela Kanigowa, w województwie płockiem 1736 r. (A. b. Her).

Henryk, dziedzic Zbójna, zaślubił 28-go Czerwca 1890 r. w Warszawie Maryę Teresę Rusiecką, córkę Józefa i Maryi z Hlebickich - Józefowiczów. Paulina, wdowa po Hipolicie Siekluckim, sędzim pokoju zakroczymskim, ur. 1813 r., zmarła 1889 r. Adam, dziedzic Bieniewa, w płońskiem, ożenił się 1900 r. z Maryą Łaurynowiczówną.

Augustyn, dziedzic Sułowic, syn Franciszka i Anny Zduńskiej, wnuk Mikołaja i Anny Sarbiewskiej, wylegitymował się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim lwowskim.

DZIERŻANOWSCY h. RZEPKOWICZ z Dzierżanowa, w powiecie pyzdrskim. Franciszek Rzepkowicz z Dzierżanowa ma zaprzysiądz w sądzie pyzdrskim 1400 r. szlachectwo Niemca de Gorgina, herbu *Rzepkowicz* (Leksz.).

DZIERŻANOWSKI h. ZAGŁOBA Jan Edward dowiódł pochodzenia swego szlacheckiego w Królestwie 1859 r.

DZIERŻAŃSCY h. SULIMA. Jan, komornik ziemski rawski, ożeniony z Anną Michalską, pozostawił syna Antoniego, współwłaściciela Załęża 1722 r., a następnie Ustanowa. Antoni, regent kancelaryi kwarty i hyberny skarbu ko-

ronnego 1750 r., zeznał 1727 r. zapis dożywocia z pierwszą żoną, Anną Staniszewską, córką Mikołaja i Anny Glinieckiej (DW. 64 f. 639; 66 f. 1127 i 77 f. 239). Drugi raz ożenił się z Małgorzatą z Borkowskich, która w 1761 r. otrzymała od biskupa płockiego Szeptyckiego wójtostwo Pobyłków, a ustąpiła je 1784 r. córce Długołęckiej. Spisała testament 1788 r. i wkrótce zmarła. Z tej drugiej żony pozostawił Antoni pięć córek i czterech synów. Z nich: 1) Józefa za Stefanem Długołęckim; 2) Maryanna, ur. 1750 r. w Ustanowie, chrzczona w Jazgarzewie, poślubiona 1779 r. Janowi Topacz Lubowidzkiemu, cześnikiewiczowi bydgoskiemu; 3) Anna za Michałem Kończą; zamordowani oboje na Pradze 1794 r.; 4) Wiktorya za Witoszyńskim; 5) Teresa za Ferdynandem Loeberem, doktorem medycyny (DW. 85 f. 150); 6) Ignacy zmarł bezżenny przed 1819 r.; 7) Józef Kalasanty, kapitan b. wojsk polskich, osiadł na Podolu, został po nim syn Stanisław i córka Amelia za Titiusem; 8) Franciszek, kapitan gwardyi szwajcarskiej, umarł bezżenny w Dreznie 1819 r.; 9) Melchior, kapitan artyleryi koronnej, otrzymał dymisyę 1793 r. z rangą generał-majora (MP.). W 1802 r. zawarł układ z siostrą Lubowidzką, o spadek po matce. Syn jego Józef, oficer b. wojsk polskich 1819 r., ożeniony 1824 r. z Salomeą Trzcińską, zmarł bezdzietnie. Franciszka za Wojciechem Rożeckim 1779 r. (Debit. Czers. 1 f. 136).

Herb Sulima.

DZIERŻAWSCY h. ROLA z Dzierżaw, w powiecie szadkowskim. Jana i Marcina, synów Wojciecha, kwitował Łętkowski 1623 r. Stanisław, syn Macieja, kwitował Macieja, syna Jana, 1625 r. Ów Maciej, syn Jana, w imieniu swojem i braci: Wojciecha i Grzegorza, wydzierżawił Borowskiemu Skóry-Dzierżawy 1625 r. (Gr. Przed. 67 f. 534; 69 f. 55). Jan, regent grodzki piotrkowski 1671 roku. Maciej, regent grodzki i burgrabia piotrkowski 1688 r. Stanisław wprowadzony do Łączewna 1684 r. (Gr. Przed. 78 f. 722 i 79 f. 364). Franciszek i dwóch Kazimierzów z województwem sieradzkiem, a Jan, burgrabia inowrocławski z brzeskiem kujawskiem, podpisali obiór króla Michała. Jan pisał się z województwem inowrocławskiem, na elekcyę Augusta II-go. Wojciech w powiecie przedeckim 1727 r. Szymon żonaty z Katarzyną Popowską 1741 r., a Andrzej z Teresą Bałkowską 1745 r. Szymon wprowadzony do dóbr Cedy 1791 r. (Gr. Przed. 86 f. 71; 87 f. 499; 88 f. 175 i 99 f. 238). Franciszek, burgrabia grodzki poznański 1781 r. Józef mianowany 1784 r. burgrabią łęczyckim, legitymował się ze szlachectwa 1804 r. w Galicyi Zachodniej.

Herb Rola.

Maciej, skarbnik sieradzki 1695 r., pozostawił syna Piotra, żonatego 1-o v. z Agnieszką Kwiatkowską, 2-o v. z Maryanną Gnoińską. Z pierwszej żony miał synów: Jana i Chryzostoma, a z drugiej — Kajetana. Jan sprzedał bratu Chryzostomowi część Dzierżaw Małych 1788 r., a Chryzostom bratu

Kajetanowi część Dzierżaw Wielkich 1791 r. (DW. 104 f. 492 i 107 f. 989). Jan, z Sybilli Zofii Trószkowskiej, miał syna Ksawerego, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1846 r. (A. b. Her.).

Stanisław, pisarz grodzki łęczycki 1719 r., miał syna Franciszka, a ten Stanisława, po którym syn Wojciech, ożeniony z Danielą Zabłocką, pozostawił syna Anzelma, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1838 r. (A. b. Her.).

DZIERZBICCY h. TOPÓR z Dzierzbic, w powiecie łęczyckim. Wielisław z Dzierzbic 1392 r. w Łęczycy. Jan winien sumę bratu Jakóbowi 1544 r. (Gr. Przed. 4 f. 336), Jan, z Katarzyny Bodzanowskiej, pozostawił córkę Barbarę Wietrzychowską; kwitowała ona braci z odbioru posagu 1554 r. Synowie jego: Tomasz, Mikołaj, Roch, Łukasz i Feliks. Z nich trzej pierwsi sprzedali część Dzierzbic Kaleńskiemu 1563 r. Tomasz sprzedał synowi Stanisławowi część Dzierzbic 1571 r. Roch, kwitowany przez Kaleńskiego 1563 r., z żony Elżbiety, pozostawił syna Macieja, żonatego z Agnieszką Komaską. Feliks zastawił część swoją na Dzierzbicach bratu Rochowi 1569 r. Sebastyan, Maciej i Wojciech, synowie Feliksa, dzielą się Niwkami 1588 r. (Ibidem 8 f. 40 i 359; 12 f. 170; 28 f. 125; 14 f. 43 i 49; 20 f. 40; 30 f. 501; 36 f. 365; 38 f. 708; 59 f. 568 i 18 f. 145). Adam, syn Jakóba, posiadał 1576 r. Dzierzbice, wspólnie z Katarzyną, wdową po Janie, i synami jej: Tomaszem i Rochem (Ibid. 10 f. 158 i Paw.). Synowie Adama: Jakób i Eustachy. Pierwszy kwitował Sierakowskiego 1587 r., a drugi 1588 r. Siostra ich za Hynkiem (Gr. Przed. 35 f. 2 i 383; 38 f. 58).

Herb Topór.

Gabryel, syn Feliksa, procesuje Niwskiego 1556 r., a kwituje brata Sebastyana 1568 r. W 1587 r. był subdelegatem grodzkim przedeckim. Sebastyan zeznał oblig na rzecz brata Erazma 1567 r. Wacław, syn Sebastyana, 1584 r. (Gr. Przed. 10 f. 188; 35 f. 154; 17 f. 27; 16 f. 107 i 32 f. 461).

Stanisław, syn Mikołaja, zastawił część Dzierzbic Kaleńskiemu 1549 r., a zapisał sumy synom: Mikołajowi 1555 r. i Stanisławowi 1556 r. (Gr. Przed. 5 f. 339; 9 f. 95 i 264). Ten to pewno Stanisław, zwany Pliska, współdziedzic Dzierzbic 1576 r. (Paw.). Stefan, syn Stefana, kwitował Rocha 1594 roku (Gr. Przed. 42 f. 79).

Stanisław, syn Wojciecha, kwitował Wilamowskiego 1549 r. Żonaty z Anną Wilamowską, miał z niej córkę Małgorzatę, żonę Jana Owsianego 1564 roku, oraz synów: Jana, Wojciecha i Marcina (Gr. Przed. 5 f. 354; 7. f. 31 i M. 99 f. 115).

Jan, syn Stanisława, zeznał 1585 r. zapis dożywocia z żoną, Anną z Tomisławskich. Syn jego Wojciech, ożeniony z Elżbietą Grodzińską, wziął w zastaw Błędnę 1629 r Andrzej, syn Wojciecha, otrzymał od matki wójtostwo w Kejstrze 1653 r., a Stanisław, syn tegoż Wojciecha, wprowadzony do Błędny 1640 r. (Gr. Przed. 37 f. 101 i 122; 55 f. 270; 69 f. 736; 73 f. 422 i 71 f. 234). Roch żonaty 1625 r. z Anną Zieleniewską (Ibid. 69 f. 81).

Jan pisał się z województwem brzeskiem kujawskiem na elekcyę Augusta II-go. Jan i Antoni kwitowali Dorpowskiego 1719 r. (Gr. Przed. 84 f. 19). Kazimierz, podczaszy żytomierski, umarł 1725 r. Marcin, łowczy inowłodzki 1727 r., w tymże jeszcze roku podczaszy inowłodzki i sędzia grodzki łęczycki, ożeniony z Katarzyną Branicką, pozostawił synów czterech: Aleksandra, Antoniego, Teodora i Szymona. W 1758 r. Aleksander i Teodor sprzedali części na Piaskach bratu Szymonowi, a ten ostatni, jako stryj i opiekun synów Antoniego, zawarł kompromis z Piaskowskim 1783 r. (DW. 80 f. 308 i 99 f. 1443). Marcin, podczaszy inowłodzki, z drugiej żony — Krystyny z Muchlińskich, miał jeszcze dwóch synów: Stanisława i Andrzeja.

Aleksander, podczaszyc inowłodzki, został chorążym inowłodzkim 1752 r., a chorążym mniejszym, i następnie wielkim łęczyckim 1759 r. Kasztelanem brzezińskim jest 1763 r. Marszałek sądów kapturowych województwa łęczyckiego, podpisał elekcyę Stanisława Augusta. W 1767 r. wspólnie z żoną, Franciszką z Jakubowskich, nabył od Stokowskich prawa ich do Lubienia (Kancl. 34. III f. 47). Kasztelanowa odstąpiła po śmierci męża w 1769 r. Lubień córce swej Rozalii, żonie Macieja Walewskiego (Kancl. 47 II f. 175).

Antoni, podczaszyc inowłodzki, został podczaszym w 1757 r. Z tym tytułem podpisał z województwem wołyńskiem i łęczyckiem, elekcyę Stanisława Augusta. W 1765 r. szambelan Stanisława Augusta. Z Klary Piaskowskiej, pozostawił synów: Jana i Marcina, oraz córki: Teresę, Honoratę, Maryannę żonę Piotra Ożarowskiego, kasztelana wojnickiego i Katarzynę, żonę Felicyana Troszczyckiego, brygadyera kadetów.

Jan, w imieniu swojem i rodzeństwa, kwitował 1785 r. Tarnowskiego, z odbioru 4,500 fl. (DW. 101 f. 1501 i 99 f. 1443).

Marcin był w 1785 r. porucznikiem pułku Potockiego, wojewody ruskiego, a w 1793 r. został fligel-adjutantem buławy wielkiej koronnej, z rangą kapitana (MP.). Jan, w 1785 r. generał-adjutant królewski, 1792 r. szambelan Stanisława Augusta i kawaler orderu Św. Stanisława, 1794 r. członek komisyi skarbu koronnego (Dw. 110 f. 197).

Teodor, podczaszyc inowłodzki, z tytułem starosty wartelskiego, podpisał elekcyę Stanisława Augusta. W 1782 r. kawaler orderu Św. Stanisława, 1784 r. poseł województwa łęczyckiego, 1787 r. członek rady nieustającej, ożeniony był z Teofilą Pokutyńską, wdową po Dominiku Pokutyńskim (DW. 100 f. 1285; 103 f. 1196; 93 f. 98; 94 f. 943 i 97 f. 941).

Szymon, podczaszyc inowłodzki, podkomorzy Augusta III-go 1758 r., chorąży inowłodzki 1759 r., chorąży mniejszy łęczycki 1763 r., szambelan Stanisława Augusta 1765 r., kasztelan brzeziński 1767 r., wojewoda łęczycki 1775 r. Umarł w Warszawie 1787 r. W 1768 r. został sędzią judicii mixti (Sig. 32). W 1770 r. wykupił starostwo błońskie od Łochockiego. W 1766 r. komisarz rady wojennej (DW. 85 f. 527). Kawaler orderu Św. Stanisława 1767 r., a Orła Białego 1777 r. W 1768 r. otrzymał konsens królewski, na wykupienie Jeziorny i Chylic od Sułkowskiego (Kancl. 44 f. 238 i 240). W 1771 r. wspólnie z żoną, Jozafatą z Gomulińskich, 1-o v. Władysławową Skarbkową, otrzymał konsens królewski, na wykupienie z rąk Mączyńskiego Suligów i Szczawina, w województwie łęczyckiem (Kancl. 49 II f. 801). W 1773 r. żona jego otrzymała dożywocie na staro-

stwie błońskiem (Sig. 32). W 1780 r. otrzymał prawem kaduka Wiciejewo, Wolę i Górę (Perp. Czers. 36 f. 227). W 1785 r. rezygnował z rotmistrzostwa kawaleryi narodowej (Sig. 35 f. 233). Po śmierci jego, pozostała po nim wdowa, na zasadzie przyznania jej w 1773 r. dożywocia, otrzymała starostwo błońskie (Kancl. 83 II f. 48). Wojewoda ożeniony 1759 r. w Walewicach 1-o v. z Heleną Walewską, chorążanką łęczycką, zmarłą w Kaskach (par. Oszkowice) 19 go Listopada 1766 r., miał z niej synów: Ignacego, Józefa i Franciszka. Z Gomulińskiej pozostawił córkę Izabellę, za Feliksem Czarneckim, senatorem wojewodą, oraz synów: Ksawerego i Michała. W 1787 r. wymienione dzieci wojewody, wraz z pozostałą po nim wdową, dopełniły działu dóbr Dzierżązna, Jasionka, Jasiona, Kaleni, Żabiej Woli, Ustanówka, Falenic, Piasków, Szelig i innych (DW. 93 f. 357; 103 f. 1166 i Perp. Czers. 40 f. 31).

Ignacy, wojewodzic łęczycki, ur. w Piaskach 23-go Sierpnia 1760 r. (metr. w Oszkowicach), szambelan Stanisława Augusta, nabył Ustanówek w ziemi warszawskiej 1787 r. W roku następnym zabezpieczył 60,000 fl. na Dzierżąznie i Ustanówku przyszłej swej małżonce, Annie ze Świniarskich (M. 290 f. 69). W 1792 r. był kawalerem orderu Św. Stanisława. Dzieci jego: Michał, Eustachy Władysław i Julia Wągrowska.

Eustachy Władysław, ur. w Ustanówku 1797 r., właściciel Pomorzan, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1839 r. Z Teresy Maryi Zuzanny Górskiej, zaślubionej w Miłkowie 1829 r., zmarłej w Warszawie 1900 r., pozostawił syna Artura Józefa, ur. 1833 r., wylegitymowanego ze szlachectwa 1853 r. (A. b. Her.). Wiktor, syn Artura, literat w Warszawie.

Józef, wojewodzic łęczycki, ur. w Piaskach 1762 r., rotmistrz kawaleryi narodowej 1785 r. (DW. 103 f. 1166 i Sig. 35 f. 233), żonaty z Joanną Siekierzyńską, miał córki: Gabryelę, Natalię i Zefirynę Grodzińską i synów: Alfreda i *Tadeusza* Eustachego, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1839 r.

Tadeusz, szambelan dworu polskiego 1829 r., zaślubił w Piasecznie Natalię Dzierzbicką i z niej pozostawił synów: Józefa, Hieronima i Michała, wylegitymowanych ze szlachectwa 1851 i 1854 r.

Franciszek, wojewodzic łęczycki, ur. w Kaskach 12-go Listopada 1766 r. (metr. w Oszkowicach), sędzia ziemiański warszawski, właściciel Kalenia i Żabiej Woli 1787 r., ożeniony z Józefą ze Skulskich, córką Adama, miał z niej synów: Michała i Adama, ur. w Warszawie 19-go Grudnia 1789 r. (metr. w kośc. św. Jana), zmarłego bezdzietnie, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie 1837 roku, oraz Seweryna Antoniego, ur. w Warszawie 1792 r. (metr. w kośc. św. Jana), zmarłego tamże 11-go Lipca 1833 r. (sepult. w kośc. św. Krzyża), kapitana pułku 4-go strzelców konnych, ożenionego w Dmosinie 25-go Lipca 1823 r. z Klementyną Przeździecką, córką Tadeusza, właściciela Lubiankowa i Tekli z Rościszewskich, z której synowie: Zygmunt, ur. w Lubiankowie 28-go Lipca 1824 r. (metr. w Dmosinie); Edward, ur. tamże 8-go Sierpnia 1825 r. i Józef, ur. tamże 1-go Lipca 1827 r. Ci dwaj ostatni udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1849 r.

Zygmunt, z żony Anny Nakwaskiej, córki Henryka i hr. Karoliny Potockiej, pozostawił syna Jerzego, ur. 1871 r.

Edward zaślubił w Dmosinie 4-go Lipca 1852 r. Anastazyę Popielnicką, córkę Andrzeja i Urszuli z Mireckich, ur. w Rawie 1830 r. i z niej pozostawił synów: Bolesława Jana, ur. w Brzezinach 21-go Czerwca 1854 r. i Józefa Antoniego, ur. tamże 16-go Marca 1862 r. Ten ostatni, adwokat przysięgły w Piotrkowie, zaślubił tamże 1890 r. Jadwigę Kalińską, córkę Walerego i Julii z Ulanickich, ur. w Dokudowie, w gubernii siedleckiej, 1868 r. i z niej pozostawił syna Edwarda, ur. w Piotrkowie 12-go Maja 1891 r.

Michał, wojewodzic łęczycki, ur. w Warszawie 1777 r. (metr. w par. św. Andrzeja), był właścicielem Piekar, w powiecie zgierskim.

Stanisław, podczaszyc inowłodzki, z Maryanny Suchorskiej, pozostawił córkę Konstancyę, za Pawłem Nizińskim, a Andrzej, brat rodzony Stanisława, miał syna Józefa, urodzonego z Elżbiety Dobrskiej. Konstancya Nizińska sprzedała 1790 r. bratu swemu stryjecznemu Józefowi, część swoją na Strzemszewie, Skrzynkach, Radyczynach i Słomowie i w akcie tym wymieniła, tak swoją, jako też Józefa procedencyę (Gr. Łęcz. Recog. 395 f. 145).

Józef, towarzysz chorągwi kawaleryi narodowej, z Rozalii Ziębowskiej, miał syna Dionizego ***Maksyma***, ur. w Porczynach 1784 r. (metr. w Bałdrzychowie), a ten z Julianny Truszkowskiej, zaślubionej 1816 r., pozostawił syna Kazimierza, ur. 5-go Kwietnia 1819 r. w Domaniewie, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1860 r. Kazimierza, z Kunegundy Bajkowskiej, syn Artur Szczepan, ur. 1843 r. (z Teki I. Poraja).

Paweł, syn Felicyana i Teresy ze Skarbków, a jak się zdaje brat Marcina, podczaszego inowłodzkiego, wspólnie z żoną, Katarzyną z Załuskowskich, sprzedał 1720 r. Miski-Karkoskie, w powiecie łęczyckim, Pomorskim (Gr. Łęcz.). Synów jego trzech: Piotr, Wojciech i Aleksander.

Piotr, syn Pawła, cześnik dobrzyński 1735 r., a miecznik łęczycki 1758 r., zeznał w 1735 r. zapis dożywocia z żoną, Teresą z Kwiatkowskich, córką Jana Jaxy Kwiatkowskiego, kasztelana inowłodzkiego i Maryanny ze Złobnickich (Gr. Łęcz.). Syn ich Onufry, imieniem braci swoich: Michała, Andrzeja i Pawła, obrał za opiekuna 1762 r. stryja swego Aleksandra, podówczas chorążego łęczyckiego (DW. 82 f. 241 i 83 f. 1363), a w 1766 r. wymienieni bracia, z wyłączeniem Michała, kwitowali tegoż stryja, już kasztelana brzezińskiego (Gr. Warsz. Oblig. 69 f. 457).

Onufry, major wojsk koronnych 1775 r., pułkownik 1790 r., a generał adjutant królewski 1777 r., żonaty z Ewą z Ziemanów, pozostawił syna Antoniego, ur. 7-go Stycznia 1777 r. w Warszawie (metr. w kośc. św. Jana z 1779 r.), wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1841 r. (M. 293 f. 3 i 302 f. 173; DW. 83 f. 1363; 96 f. 518 i 98 f. 1474; Akta b. Her.). Antoni, z Waleryi Zabokrzeckiej, zaślubionej 1832 r., pozostawił syna Bolesława, ur. 1833 r.

Wojciech, drugi syn Pawła z Załuskowskiej, ur. w Myszkach 1685 r., ożeniony z Julianną z Wierzchlejskich, miał z niej syna Stanisława, żonatego 1-o v. z Elżbietą N., 2-o v. z Maryanną Sąchocką, córką Jakóba i Agnieszki z Wiśniewskich, której w 1778 r. zapisał dożywocie (Zs. Łęcz.). Stanisław z pierwszej żony pozostawił syna Andrzeja, ur. w Miedniewicach 1759 r. (metr. w Szymanowie), a z drugiej — syna Józefa, ur. w Szczawinie 1786 r.

Andrzej, syn Stanisława, właściciel Karsznic, z Anieli Pomorskiej, miał dwóch synów: Antoniego, ur. w Krzepocinku 15-go Czerwca 1796 r. (metr. w Leźnicy Wielkiej) i Józefa, ur. w Leśmierzu 19-go Września 1814 r. (metr. w Górze), w 1837 r. właściciela Łętkowa, obu wspólnie ze stryjem Józefem, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie 1839 r. (Akta b. Her.).

Józef, syn Stanisława, właściciel Janowic 1837 r., major b. wojsk polskich, kawaler orderu Legii Honorowej i Virtuti Militari, zaślubił 15-go Grudnia 1820 r. w Kłóbce Bogumiłę Gojską, córkę Adama, podstolego wendeńskiego, właściciela Bilna i Doroty z Lubowieckich. Syn jego Bogumił Konstanty, ur. w Bilnie 16 Października 1822 r. (metr. w Kłóbce), właściciel Bądkowa, sędzia pokoju okręgu radziejowskiego, żonaty 1-o v. z Pelagią Konstancyą Turską, zaślubił 2-o v. 4-go Kwietnia 1853 r. w Dmosinie, Franciszkę Skarzyńską, córkę Leopolda, właściciela Lubiankowa i Nepomuceny z Leskich, ur. w Mnichu 1826 r. i z niej pozostawił synów: Stanisława, ur. w Bądkowie 18-go Kwietnia 1854 r. (metr. w Radziejowie), radcę Komitetu Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego; Kazimierza Jerzego, ur. w Jaronowie 20-go Kwietnia 1856 r. i Zygmunta Józefa, ur. tamże 25-go Kwietnia 1858 r. (z Teki I. Poraja).

Antoni, cześnik inowłodzki, syn Stanisława i Barbary z Garczyńskich, nabył w 1743 r. Leśnicę, w powiecie szadkowskim, którą wnuk jego Felicyan, towarzysz chorągwi pancernej, syn Stanisława i Zofii z Piekarskich, sprzedał, odziedziczywszy ją po bracie Antonim, 1767 r. bratu Józefowi (Gr. Sieradz.).

Felicyan był 1771 r. skarbnikiem brzezińskim, a 1772 r. wojskim mniejszym łęczyckim.

Józef, brat Felicyana, wojski orłowski, z Maryanny ze Stawskich, pozostawił syna Pawła, który sprzedał Leśnicę 1780 r. znowu stryjowi swemu Felicyanowi (Gr. Sieradz.). Leon Kazimierz, syn Pawła i Katarzyny z Chmielowskich, ur. w Warszawie 1804 r. (metr. w kośc. Panny Maryi), legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1839 r. (z Teki I. Poraja).

Antoni, miecznik łęczycki 1762 r., cześnik inowłodzki 1772 r., podstoli orłowski 1779 r. Honorata z Dzierzbickich Wielowiejska, starościna błędowska, w latach 1774 — 1782. Honorata, wdowa po Karolu Rostkowskim, łowczym smoleńskim 1787 r. Paweł, wojszczyc orłowski, 1798 r. Franciszka, żona Michała Trzeciaka, procesuje 1765 r. Honoratę, żonę Waleryana Michałowskiego (Woł. XV f. 293 i Kij. XIII f. 1599).

Feliks, syn Ludwika, właściciel Gołaszyna i Wielkiego Chrząstowa, żołnierz z 1831 r., zmarł w 1876 r. Brat jego Józef.

W gubernii podolskiej legitymowali się ze szlachectwa: Karol, Franciszek, Zenon i Feliks, synowie Michała; Wiktor, Józef, Jan i Karol, synowie Wincentego, a wszyscy wnukowie Jana, prawnukowie Józefa, syna Macieja, w 1845 r. Michał, syn powyższego Feliksa, w 1887 r. Filip, syn Wiktora i Wojciech, syn Karola, wnukowie Wincentego, 1875 i 1895 r. (Spis.).

DZIERZBICKI h. SZELIGA z Dzierzbic Mieczsław, chorąży kujawski 1394 roku, świadczy przy wywodach szlachectwa w Sieradzu 1399 i 1405 r.; pisał się także z Chroślina i z Smogorzowa (Pis. Dz. Pol. IX.; Łag.; RM.; Łęcz. I. 3887).

DZIERZBIŃSCY z Dzierzbina, w powiecie kaliskim, którego właścicielem był 1579 r. Aleksander Dzierzbiński (Paw.). Szanthor (Szambor?) Dzirbiński 1394 r. w Kaliszu (KWP.). Paweł, syn Dersława z Dzierzbieniec, 1434 r. na uniwersytecie krakowskim. Jan prowadził orszak wojenny na wojnę turecką 1498 r. (St. Pr. P. P. VII. 627). Wawrzyniec procesuje Katarzynę z Bogusławic 1510 r. (St. Pr. P. P. VI. 45). Jan podpisał z województwem kaliskiem obiór króla Michała. Jan żonie Apolonii Kobelińskiej v. Kobelnickiej zapisał 2,000 fl. 1680 r. (Ins. Posn. VI f. 251). Kazimierz, podsędek wschowski 1685 r., a sędzia 1686 r. Maciej pisał się z województwem poznańskiem, na elekcyę Augusta II go. Ignacy, podkomorzy Stanisława Augusta 1786 r.

DZIERŻECKI Piotr, właściciel Skrońców 1596 r. (Wyr. Lub. 70 f. 116).

DZIERŻEK v. DZIRSKO, podkoniuszy poznański 1370 r. *Dz.*, podstoli poznański 1374 r. *Dz.*, podstoli kaliski 1379 r. *Dz.*, kasztelan gnieźnieński 1381 r. *Dz.*, burgrabia poznański 1392 r. *Dz.*, chorąży krakowski 1339 r. *Dz.*, podsędek sandomierski 1315 r. *Dz.* Mądrostka, podsędek sandomierski 1351 r. *Dz.*, kasztelan czechowski 1336 r. Synowie jego: Pełka i Andrzej, wiodą spór z biskupem Bodzantą 1361 r. (KKKr.). *Dz.*, podstoli sandomierski 1366 r. *Dz.*, stolnik sandomierski 1388 r.

DZIERŻEŃSCY h. SULIMA, w powiecie orszańskim. Żyjący 1695 r. Tomasz Dzierżeński, syn Stanisława, miał czterech synów: Michała, Jana, Kazimierza i Jakóba. Michał sprzedał 1731 r. część Kotkowa Ręczykowskiemu, a z testamentu jego z 1757 r. okazuje się, że pozostawił czterech synów: Andrzeja, Józefa, Antoniego i Stanisława. Stanisław z synami: Michałem, Józefem i Benedyktem, legitymował się ze szlachectwa 1774 r. w ziemstwie orszańskiem (Herb. Orsz. Ist. Jur. Mat. XXVIII).

DZIERŻEŃSKI z Dzierżenin, w sandeckiem. Mikołaj, syn Wojciecha, 1474 roku na uniwersytecie krakowskim. Paweł nabył 1492 r. sołtystwo w Kamienicy Dolnej pod Sączem i zabezpieczył na niem 1502 r. posag żonie, Katarzynie z Winiarskich. Wdowa po nim jest już 1508 r. 2-o v. za Stanisławem Faliszowskim. Córki jego: Zofia, Anna, Barbara i Jadwiga sprzedały 1525 r., sołtystwo ojczymowi. Powychodziły za mąż za sąsiednich mieszczan (St. Pr. P. P. IX).

DZIERŻEWSCY h. OGOŃCZYK. Jaktor z Dzierżewa dowiódł szlachectwa 1402 r. w Sieradzu (Łag.). Michał i Wojciech pisali się z ziemią ciechanowską na elekcyę Augusta II-go.

z DZIERŻĘGI, w ziemi ciechanowskiej Krystyn, syn Niemiry, 1448 r., a Marcin, syn Klemensa, 1462 r. na uniwersytecie krakowskim.

DZIERŻGOWSCY h. JASTRZĘBIEC z Dzierżgowa, w ziemi ciechanowskiej. W początkach XV-go wieku żyło dwóch braci: Nadbor i Pomścibor, dzie-

dziczących na Dzierżgowie. Nadbor, cześnik ciechanowski 1422 r., a Pomścibor, po bracie także cześnik 1432 r., darował 1437 r. bratankom swoim: Janowi i Mikołajowi, synom Nadbora, Zambok w ciechanowskiem i Przybniewo w zakroczymskiem (M. 3 f. 198). O Janie, synie Nadbora, nic więcej nie wiemy, Mikołaj zaś, noszący przezwisko *Nagórka*, (przezwisko to zdaje się wskazywać na pochodzenie Dzierżgowskich z Nagórek, w powiecie raciąskim, których dziedzice, jako Boleścice, wymienieni w przywileju ks. Ziemowita z 1408 r.), nabył w 1437 r. od braci swoich stryjecznych Wolskich, część na Woli i Grambcz (M. 336 f. 72). W 1439 r. podkomorzy zakroczymski, 1442 r. sędzia ziemski ciechanowski, 1457 r. kasztelan ciechanowski, 1464 r. kasztelan warszawski. Synów jego czterech: Paweł, Jan, Stanisław i Pomścibor, oraz córki: Katarzyna, żona 1 o v. Jana Mniszewskiego, 2-o v. Jana Strzałkowskiego i Elżbieta, żona Pawła z Grabowa. Pierwsza w 1468 i 1477 r., a druga w 1473 r. zrzekły się majątku rodzicielskiego, na rzecz wymienionych swoich braci (M. 5 f. 102; 6 f. 56, 103 i 117).

Herb Jastrzębiec.

Jan, syn Mikołaja, był 1445 r. na uniwersytecie krakowskim.

Paweł, syn Mikołaja, pisarz ziemski zakroczymski 1454 roku, miał synów: Mikołaja, Jana i Łazarza, oraz córkę Dorotę, żonę Jana z Nakwasina, której w 1454 r. posag wyznaczył (M. 6 f. 103 i 337 f. 99). W 1495 r. nie żyli już Paweł i Jan, synowie Mikołaja, kasztelana warszawskiego i Jan i Łazarz, synowie Pawła, pisarza, zaś dwaj drudzy synowie kasztelana: Stanisław i Pomścibor, dopełnili działu dóbr z bratankiem swoim Mikołajem, który 1484 r. był na uniwersytecie krakowskim. Stanisław otrzymał Szumsk i Dzierżgówek, Pomścibor Pawłowo, a Mikołaj, syn Pawła, Dzierżgowo (M. 18 f. 81 i 338 f. 91).

Stanisław na Szumsku, sędzia ziemski ciechanowski 1539 r., pisał się jeszcze Dzierżgowskim z Szumska (M. 60 f. 165 i 63 f. 281), ale już potomstwo jego zwało się wprost Szumskimi, jak: Pomścibor, właściciel Szumska, Jan — Dzierżgówka, a Piotr — Rzegnowa 1567 roku (Paw.), lub Dzierżgowskimi - Szumskimi, jak Michał Rafał, podstoli i podwojewodzy wileński 1697 roku.

Pomścibor, syn Mikołaja, kasztelana warszawskiego, dziedzic Pawłowa, stolnik ciechanowski 1500 r., kasztelan ciechanowski i starosta łomżyński 1507 r., ożeniony z Barbarą Bogacką (M. 340 f. 60), miał córkę Annę, żonę Pawła Kiernowskiego 1526 r., oraz synów: Jana i Mikołaja (M. 40 f. 167 i Gr. Płoc. 2 f. 188). Metryka koronna wspomina Bogacką, żonę Pomścibora, ale mogła być jego drugą żoną, bo Paprocki, współczesny i krewny Dzierżgowskich pisze, że matką wojewody i prymasa była Katarzyna Wilkanowska; daje im także drugą siostrę (Barbarę) za Janem Garwaskim, a Kiernowskiej drugiego męża, Marcina Sleszyńskiego.

Jan, ze stolnika ciechanowskiego, kasztelan ciechanowski 1532 r., starosta warszawski 1533 r., kasztelan czerski 1542 r., wojewoda mazowiecki i vicesgerent księstwa mazowieckiego 1544 r. W 1550 r. starosta nurski, a 1551 r.

i łomżyński. W 1550 r. otrzymał Janów, w powiecie przasnyskim, na własność, a w 1551 r. król mu zapewnił dożywotnie posiadanie starostwa warszawskiego. Umarł w 1554 r. (M. 79 f. 202; 80 f. 15 i 86 f. 262). Z Doroty z Soboty, zmarłej 1548 r., której nagrobek znajduje się w kościele św. Jana w Warszawie, miał wojewoda córkę Dorotę, za Zygmuntem Parzniewskim 1544 r. i syna Feliksa Zbożnego (Auctus) (M. 70 f. 302 i 68 f. 20).

Feliks v. Zbożny otrzymał w 1547 i 1550 r. ekspektatywę na podkomorstwo ciechanowskie, którego to prawa zrzekł się w 1553 r. na rzecz Żochowskiego, a został wojskim płockim (M. 79 f. 134; 83 f. 108 i Gr. Płoc. 22 f. 733). W 1556 r. kasztelan liwski, 1557 r. kasztelan ciechanowski i następnie zakroczymski, rezygnował z tego ostatniego urzędu w 1564 r. W 1567 r. został kasztelanem sochaczewskim. W 1569 r. był i starostą osieckim. W 1571 roku zabezpieczył 17,000 fl. posagu żonie swej, Annie Szreńskiej, wojewodziance płockiej, z którą też zeznał zapis dożywocia (M. 110 f. 116 i 117). Umarł w 1571 r., a córka jego Barbara wyszła w tymże roku za Stanisława Maciejowskiego (Zs. Warec. 12 f. 245 i M. 110 f. 118).

Mikołaj, brat Jana, wojewody mazowieckiego, kanonik płocki 1522 r. (Gr. Płoc. 1 f. 49), z dziekana płockiego 1541 r. biskup nominat kamieniecki, 1542 r. biskup chełmski, następnie kijowski, w końcu arcybiskup gnieźnieński 1545 r. Umarł w Łowiczu 18-go Stycznia 1559 r. (Kor.). Erygował 1554 roku miasto Jastrzębiec, ze wsi swej dziedzicznej Kozielec, w województwie pomorskiem (M. 86 f. 1).

Prawdopodobnie potomkami Mikołaja, syna Pawła, byli żyjący w 1567 r. Dzierżgowscy: Marcin, właściciel Kamienia, Kasper, dziedzic Międzylesia i Szpaków, i Jan, właściciel Przykut i Kosmowa, w ziemi ciechanowskiej (Paw.). Maryna, 1-o v. żona Samuela Kozietulskiego 1628 r., 2-o v. Wojciecha Wierzbowskiego 1645 r. (Perp. Czers. 8 f. 71 i 10 f. 565). Maciej, Stanisław i Wojciech podpisali z ziemią ciechanowską, obiór króla Michała Józef, syn Józefa i Maryanny z Dzierżgowskich, sprzedał części na Dzierżgowie Kluszewskiemu 1758 r. (DW. 80 f. 336). Franciszek, żonaty z Teresą Zielińską i Jakób, żonaty z jej siostrą, Anną Zielińską, 1-o v. Kurnatowską, 2-o v. Duninową, prowadzą proces o spadek z Cieleckimi 1780 r. Antoni zmarł 1848 r. w Radomiu.

Michał, syn Szymona i Anny z Niwińskich, wnuk Pawła, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1860 r. (Akta b. Her.).

DZIERŻGOWSCY ze wsi Dzierżgi, w ziemi łomżyńskiej, czy tego samego są herbu co poprzedni Dzierżgowscy, nie jest mi wiadomem. Maciej z Dzierżgów, żonaty 1451 r. z Katarzyną Schorcówną, wspólnie z synem Ściborem, sprzedał część Dzierżgów 1453 r. Falisławowi z Dzierżgów (M. 4 f. 13 i 129). Szymon, syn Stanisława z tychże Dzierżgów, świadczył przy wywodzie szlachectwa Bogumiła z Brzoski 1692 r. (DW. 58 f. 303). Seweryn z ziemią łomżyńską pisał się na elekcyę Stanisława Augusta. Maryanna z Grzymałów, wdowa po Janie, części na Nagórkach sprzedała Żmijewskim 1787 r. (DW. 103 f. 929).

DZIERŻKOWICZOWIE. Ksiądz Jan, pleban okstyński, z bratem Piotrem Mikołajowicze Dzierżkowicze, procesują 1517 r. Litawora i Ostyka, o granicę dóbr swych Niewiary (Arch. Sang. III).

DZIERŻKOWIE h. NIECZUJA pisali się ze Skrzyńca, w powiecie lubelskim. Czy nie wyszli z Dzierżek w dawnej ziemi bielskiej, gdzie wsi tego nazwiska, było kilka, a na nich dziedziczyli Dzierżkowie tegoż herbu, o których niżej.

Wojciech części swe w Woli Sycyńskiej sprzedał Kochanowskiemu, w latach 1540 — 1544 (Akta Radom.). Andrzej Janowicz Dzierżek, podkomorzy trocki 1568 r. Krzysztof, Piotr, Jan i Prandota, synowie Jana, 1586 r. (M. 132 f. 138; Zap. Lub. 8 f. 992 i 1034; 15 f. 94).

Krzysztof, wysłany do Turcyi dla nauki tamtejszego języka, gdy powrócił do kraju, został tłomaczem Za króla Stefana jeździł do Moskwy jako poseł. Pod Pskowem i Połockiem wsławił się; odbył pielgrzymkę do Jerozolimy. W 1576 r. otrzymał wójtostwo piotrkowskie, w 1579 r. wójtostwo halickie, oraz wsie Konczaki, Baranów i Krasiejów na Podolu. W 1580 r. różne nieruchomości pod Radomiem, które otrzymał prawem kaduka po Gąbkach, odstąpił Borieckiemu (M. 115 f. 56; 119 f. 112 i 121 f. 237). W 1585 r. dworzanin i sekretarz królewski, 1588 r. chorąży trocki, żonaty był z Reginą Mielecką (M. 131 f. 111 i 135 f. 185). W 1604 r. i starosta lucyński, odstąpił 1604 r. dobra Hejdów bratu Prandocie (DW. 34 f. 615).

Herb Nieczuja.

Piotr, brat Krzysztofa, zastawił Sobieszczany Sobieszczańskiemu 1610 r. (Zap. Lub. 18 f. 980).

Brat jego Jan, dziedzic na Skrzyńcu, podstarości lubelski 1593 r., zapisał 1594 r. córkom: Maryannie i Elżbiecie, urodzonym z pierwszej żony, Katarzyny z Konar, po 2,000 fl W 1599 r. łowczy wołyński (prawdopodobnie lubelski), sprzedał Białkowską Górę bratu Krzysztofowi (Zap. Lub. 10 f. 135). W 1603 r. jest podsędkiem ziemskim lubelskim. W 1613 r. zeznał zapis dożywocia z drugą żoną, Maryanną z Chamców (Zap. Lub. 7 f. 345 i 20 f. 456). W 1628 r. został sędzią ziemskim lubelskim, w którym pełnomocnikiem swoim ustanowił syna Adama (Ibid. 31 f. 487). Oprócz Adama miał jeszcze Jan, sędzia lubelski, synów: Jana, Prandotę i Krzysztofa, dzielnego wojownika, który bratu swemu Prandocie, biegłemu w wielu wschodnich i zachodnich językach, wystawił nagrobek w Lublinie (Star. Mon.).

Adam, syn sędziego lubelskiego, ma ustanowione jarmarki 1628 r. w dziedzicznem mieście Piasecznie, w powiecie żydaczowskim (M. 177 f. 72). W 1643 r. cześnik sanocki, w Voluminach Legum czytam go 1649 r. podczaszym. W 1651 r. starosta żydaczowski, a 1658 r. kasztelan rozpirski. Umarł 1661 r. Z Elżbiety Czuryłówny, córki Mikołaja, stolnika sanockiego, dzieci jego: Franciszek, Jan i Anna Michałowa Floryanowa Rzewuska 1663 r. (Kij. VI C f. 316; Zap. Lub. 48 f. 4 i 68 f. 61). Franciszek, łowczy żydaczowski 1672 r., pisał się z województwem ruskiem, na elekcyę Jana III-go. Z pierwszej żony, Aleksandry Grochowskiej, miał syna Ludwika, łowczego żydaczowskiego 1700 r., zmarłego bezżennie; z drugiej zaś, Heleny ze Strumian Dąbrowskiej, Michała i Franciszka, którzy wraz ze stryjecznem rodzeństwem i ciotecznemi braćmi Rzewuskimi w latach 1692 — 1700 prowadzą

działy dóbr po Czuryłach z Dzieduszyckimi, Kossakowskimi i Potockimi (Zap. Lub. 68 f. 581; Gr. Lwows. z 1700 r.; Gr. Przem. z 1711 r.; Gr. Hal. z 1694 r.).

Michał i Ludwik pisali się z województwem ruskiem, na elekcyę Augusta II-go. Michał, z Ludwiki Duninówny, 2-o v. Wacławowej Humnickiej, miał synów: Andrzeja i Stanisława, oraz córkę Krystynę, żonę 1-o v. Józefa Błażowskiego, 2-o v. Jana ze Żmigrodu Stadnickiego, chorążego grabowieckiego. W 1725 roku pozywa ich Kruzer, o zapłacenie pewnej sumy (Bracł. XV f. 2116 i Czerniech. f. 779).

Andrzej, starosta barecki, nie żył już 1757 r., w którym pozostała po nim wdowa, Helena z Miaskowskich, otrzymała konsens królewski na odstąpienie starostwa bareckiego synowi Kajetanowi (Sig. 27). Kajetan umarł bezdzietnie, a siostry jego: Barbara wyszła 1756 r. za hr. Dominika Dzieduszyckiego, zaś Hijacynta, 1-o v. za Michała Mniszka, 2-o v. za Wojnarowskiego.

Stanisław, drugi syn Michała, miecznik buski 1750 r., chorąży buski tegoż roku, chorąży bełski 1765 r., kandydat do kasztelanii bełskiej 1781 r. (MP.), żonaty 1-o v. z Heleną Złoczowską, cześnikówną liwską, 1729 r., a 2-o v. z Angelą hr. Krasicką 1767 r. (M. 236 f. 45), pisał się z województwem ruskiem, na elekcyę Stanisława Augusta. Córka jego Joanna, 1-o v. Malczewska, 2-o v. Gabryelowa hr. Krasicka (Gr. Przem. z 1690 i 1738 r.; Zs. Lwows. z 1783 r.).

Franciszek, trzeci syn Franciszka, łowczego żydaczowskiego z drugiej żony, ożenił się 1-o v. z Konstancyą Wybranowską, za którą wziął starostwo bachtyńskie, 2-o v. zaś z Teresą Lipską, która po jego śmierci zaślubiła Michała Konarskiego (Bracł. XV f. 1817). Z pierwszej żony jedyny syn Wojciech, starosta bachtyński, dziedzic Śnitkowa, Michałowiec, Siedlisk i kilkunastu wsi wziętych działem po Czuryłach, ożeniony 1-o v. z Heleną Bukowską, sędzianką grodzką sandecką, 2-o v. z Barbarą Duninówną - Wąsowiczówną, starościanką kiślacką, pozostawił z pierwszej żony córkę Teresę Feliksową Pinińską i synów: Rafała, Antoniego i Dominika; z drugiej — córki: Eleonorę, zmarłą młodo; Aleksandrę za hr. Franciszkiem Krasickim i synów: Franciszka, zmarłego młodo i Teodora. Z nich:

1) Rafał, rotmistrz pancerny, wspólnie z żoną, Kazimierą ze Zbrożków, otrzymał 1771 r. konsens królewski, na wykupienie z rąk Zbrożków wsi Malczowce, w powiecie latyczowskim (Kancl. 49 II f. 1086). Tytułował się starostą malczowskim; w 1776 r. kawaler orderu Św. Stanisława, w końcu generał b. wojsk polskich. Druga jego żona, Tekla z Pohoskich, żyła jeszcze 1837 r. Z pierwszej żony córka Elżbieta za Piusem Sobańskim i syn Andrzej Eligiusz, który wraz z synem Norbertem, urodzonym z Jastrzębskiej, a zmarłym bezdzietnie, dowiódł swego szlacheckiego pochodzenia w gubernii podolskiej 1842 r.

2) Antoni, z żony Anny Brodowskiej, zostawił syna Wojciecha i córki: Brygidę Andrzejową Bieńkiewiczową, Balbinę, Bazylinę, Justynę i Salomeę.

3) Dominik, z Franciszki Sobańskiej, pozostawił syna Augustyna, który wraz z synem Ottonem Henrykiem, urodzonym z Honoraty Orłowskiej, wywiódł się ze szlachectwa w gubernii podolskiej 1842 roku. Otto Henryk, z Maryi Piątkowskiej, ma córkę Natalię i syna Witalisa, wpisanego do ksiąg szlachty podolskiej 1875 roku.

4) Teodor, porucznik kawaleryi narodowej 1780 r. (MP.), pułkownik wojsk koronnych i kawaler orderu Św. Stanisława 1789 r., dziedzic Śnitkowa, Sopówki

etc., ożeniony 1-o v. z Heleną Świejkowską, a 2-o v. 1789 r. z Teklą Stadnicką, z której pozostawił synów: Adama, Michała, zmarłych bezdzietnie i Teodora, oraz córki: Oktawię Władysławową Paszkowską; Annę Hieronimową Sobańską; Izabellę Hilarową hr. Bnińską; Zofię Jerzową Bieńkiewiczową, 2-o v. Sarnecką; Józefę i Krystynę. Wszystkie te dzieci Teodora z matką wspomniane w wyroku Trybunału radomskiego z r. 1837 r., w sprawie Dzianottów ze Stadnickimi, ciągnącej się od 1815 r. Floryan *Adam* (9 imion), syn Teodora, dowiódł razem z braćmi stryjecznymi szlachectwa w gubernii podolskiej 1842 r. (Spis).

Jan, syn Adama, kasztelana rozpirskiego, cześnik latyczowski 1673 r., chorąży podolski 1682 r., żonaty z Katarzyną ze Strusina Gołocką, podsędkówną lwowską, 2-o v. Adamową Strzałkowską, podczaszyną nowogrodzką 1700 r., zostawił z niej córkę Maryannę i synów: Antoniego i Adama, wymienionych w działach po Czuryłach z 1700 r. (Gr. Lwows.). Maryanna wyszła za Klemensa Ustrzyckiego 1705 r. (Gr. Przem.).

Jan, syn Jana, sędziego lubelskiego (M. 179 f. 78; Zap. Lub. 34 f. 784), rotmistrz królewski, otrzymał starostwo hajsyńskie 1621 r. (M. 167 f. 97). W 1644 roku wojski wołyński, 1647 r. starosta baldemburgski.

Krzysztof, najmłodszy syn sędziego lubelskiego, dworzanin królewski 1628 roku (Zap. Lub. 27 f. 702 i 31 f. 30).

Prandota, brat Krzysztofa, chorążego trockiego i Jana, sędziego lubelskiego, sędzia grodzki lubelski 1600 r., właściciel Wierzchowisk i Borzechowa, zapisał 1594 r. żonie swej, Elżbiecie Sierpowskiej, córce Walentego, 4,000 fl. (Zap. Lub. 7 f. 30 i 11 f. 56). W 1597 r. odstąpił mu brat Krzysztof, chorąży trocki, prawa swe do Monasterczan i Jabłonową (M. 141 f. 249). W 1602 r. poborca województwa lubelskiego (V. L.), a według nagrobku brata był i stolnikiem lubelskim. W 1622 r. otrzymał konsens królewski, na odstąpienie Monasterczan i Jabłonowa, ze starostwa halickiego, synom: Remigianowi i Łukaszowi i w rzeczywistości dobra te im odstąpił wraz z Skrzyńcem. W 1624 r. wymienieni synowie Prandoty, wraz z braćmi: Stanisławem i Krzysztofem, sprzedali Hejdów (M. 168 f. 160; Zap. Lub. 26 f. 409 i 28 f. 387 i 891). Prandota zapisał w 1627 r. na Wierzchowiskach różne sumy drugiej swej żonie, Annie Boksickiej (Zap. Lub. 30 f. 834). Oprócz wymienionych już synów, miał jeszcze Prandota, sędzia grodzki lubelski, syna Prandotę, który w 1640 r. obierał plenipotentów. Ten drugi Prandota, 1643 r. sekretarz królewski i podwojewodzy lubelski, żonaty był z Eufrozyną Skórską i pozostawił syna Krzysztofa, który z Heleny Jeziorkowskiej, miał dzieci: Remigiana, Ignacego, Mateusza, Martę i Joannę. Z nich: Remigian, dworzanin królewski 1679 roku (Zap. Lub. 37 f. 743, 38 f. 439 i 747; 57 f. 41; 58 f. 539 i 567).

Remigian, syn Prandoty, sędziego grodzkiego lubelskiego, podpisarz grodzki halicki 1645 r. (Zap. Lub. 40 f. 393).

Łukasz, syn Prandoty, sędziego grodzkiego lubelskiego, rotmistrz królewski, otrzymał 1634 r. zlecenie sformowania roty kozackiej (AGZ. X. 3734). Synowie jego z Ewy Rożniatowskiej: Stanisław, Remigian, Krzysztof, Łukasz, Piotr, i Prandota 1654 r., z których Remigian, tłomacz języków oryentalnych, otrzymał 1672 r. pensyi 1,000 fl. (Zap. Lub. 44 f. 159 i Sig. 12 f. 143), i córka Anna Męcińska. Prandota żonaty był z Zofią z Drzewicy 1672 r., 2-o v. Janową Rząże-

wską, a Piotr, z Teofili Żeliborskiej, pozostawił synów: Aleksandra i Bazylego 1684 r. Krzysztof, zdaje się syn Łukasza, był księdzem 1670 r.

Remigian Dzierżek, syn Krzysztofa Prandoty, nabył w 1733 r. Woźniki, w ziemi mielnickiej (A. Kapt. Z. Droh.). Z Katarzyny z Dzików jego synowie: Kazimierz, Jerzy i Jan, dobra powyższe sprzedali 1745 r. Piotrowskim (Gr. Mieln.). Feliks ***Franciszek*** Salezy, syn Jana, właściciela Filipcza i Ewy z Kłokowskich, ur. 1769 r. (metr. w Krzywczynie), podporucznik kawaleryi narodowej 1791 r., z Tekli Krzyżanowskiej, miał synów: Leona, ur. 1800 r., Stanisława, ur. 1804 r. (metr. w Wołodarce z 1832 r.) i Jana, ur. w Rososzu 1814 r. (metr. w Bracławiu) i córki: Franciszkę, Marcyannę, Maryannę i Pelagię. Leon pozostawił syna Franciszka, ur. w Szczurowcach 1830 r. (metr. w Bracławiu z 1831 r.) i córkę Stefanię. Stanisław, z Domicelli Wyszyńskiej, miał syna Seweryna Tadeusza, ur. w Parchomówce 1835 r. (metr. w Wołodarce z 1836 r.) (Teka B. W. Rummla). Jan miał dwóch synów: Aleksandra i Władysława. Leon z synem Franciszkiem, Stanisław z synem Sewerynem i Jan, synowie Franciszka, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w gubernii podolskiej 1860 r., a Aleksander i Władysław, synowie Jana, w 1891 r. (Spis.).

Oprócz Franciszka miał Jan jeszcze synów: Krzysztofa, Michała, Łukasza, Andrzeja i Antoniego Piotra. Ten ostatni chorąży b. wojsk polskich, dziedzic części Filipcza i Wierzchniakowic, z żony Joanny Lipskiej, pozostawił syna Franciszka, ożenionego z Franciszką Buszyńską. Syn ich Edmund Franciszek, ur. 1857 r., legitymował się ze szlachectwa w Galicyi 1901 r., a ożeniony z Sylweryą Romaną Ududowiczówną, ma z niej synów: Tadeusza Teobalda, ur. 1883 r. i Tadeusza Stanisława, ur. 1890 r.

Józef, czwarty syn Remigiana z Dzikównej (Gr. Trembow. z 1778 r.), nie wymieniony w przytoczonym wyżej akcie z 1745 r., z żony Konstancyi Baranowskiej, pozostawił synów: Antoniego, generał-majora wojsk koronnych i Stanisława, który wraz z synem Leonem, urodzonym z Anieli Janickiej, wylegitymował się ze szlachectwa 1782 r. w sądzie ziemskim halickim.

Ludwik, syn Krzysztofa, pozwany przez Jelca 1683 r. (Zap. Lub. 60 f. 1123). Elżbieta za Wacławem Bobowskim 1647 r. (Gr. Krak.). Maryanna Bełżecka, kasztelanka bełska, za N. Dzierżkiem, około 1719 roku (Woł. X f. 765). Patrz *Krzyniecki.*

DZIERŻKOWIE h. NIECZUJA, dziedziczący na Dzierżkach, w ziemi bielskiej. Barbara, córka Marcina, za Janem Kocmierem 1545 r. Klemens żonaty z Jadwigą Grodzką 1545 r. Błażej i Feliks, synowie Jakóba, 1547 r. Elżbieta, córka Bartłomieja, za Stanisławem z Proszanki 1563 r. Cecylia, córka Wojciecha, żona Piotra z Łap, kwituje 1567 r. z odbioru posagu braci swoich: Tyburcego, Mikołaja, Tomasza i Franciszka. Wojciech żonaty 1567 r. z Barbarą z Gołembia. Tomasz, syn Jana, zapisał 1569 r. sumę córce swej Dorocie, żonie Wojciecha Kamieńskiego Stanisław, syn Michała, żonaty z Dorotą Dąbrowską 1571 r. Paweł Dzierżek, komornik ziemski bielski 1600 r. (Mil.). Ów Paweł i Wojciech, także komornik ziemski bielski 1594 r., byli synami Macieja i dziedziczyli na Dzierżkach 1597 r. (Wyr. Lub. 72 f. 315). Mikołaj, syn Jana, dziedzic na Dzierżkach 1598 r. Stanisław, syn Mikołaja, przyznaje sumę bratu Wiktorowi 1600 r. (Wyr

Lub. 76 f. 318 i Zap Lub. 12 f. 307). Sebastyan, żonaty 1609 r. w ziemi czerskiej z Elżbietą Gozlińską (Perp. Czers. 3 f. 251). Mikołaj, syn Marcina, w ziemi warszawskiej 1638 r. (DW. 49 f. 828).

Adam, żupnik warszawski i Krzysztof, pisali się z województwem podlaskiem, na elekcyę Jana Kazimierza. Tego to pewnie Adama, z Aleksandry z Roszkowskich, syn Bazyli, ur. w Dzierżkach-Janowiętach 1654 r. (metr. w Płonce), pozostawił syna Wojciecha, ur. w Dzierżkach 1689 r. (metr. w Poświątnej). Tego syn Franciszek, ur w Dzierżkach-Starych 1727 r. (metr. w Poświątnej), z Klary z Perkowskich, miał syna Józefa, ur. w Dzierżkach-Janowiętach 1782 r. (metr. w Poświątnej), wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1841 r. (z Teki I. Poraja).

Andrzej, kuchmistrz królewski, zwolniony od opłaty czynszu z domu w Warszawie 1693 r. (DW. 58 f. 992). Maryanna, wdowa po Janie Brzumińskim 1702 r. (Perp. Czers. 16 B f. 225). Wojciech i N. z województwem lubelskiem podpisali obiór króla Michała. Wojciech z ziemią nurską pisał się na elekcyę Augusta II-go, a Jacenty z ziemią bielską, na obiór Stanisława Augusta.

Józef, miecznik bielski 1742 r., wraz z żoną, Maryanną Polanowską, 1-o v. Antoniową Łabęcką, podczaszyną buską, pozwany 1747 r. przez Dembińskich (Obl. Gr. Krak. 176 f. 1122, 1169 i 1217). Helena, córka Wojciecha, pisarza ziemskiego bielskiego i Franciszki z Zaliwskich, żona Andrzeja Osieckiego, odstępuje 1781 r. pewne sumy zabezpieczone na Dzierżkach-Lewkach bratu Antoniemu, porucznikowi regimentu buławy wielkiej koronnej. Antoni otrzymał 1771 r. list przypowiedny, na chorągiew pancerną (DW. 97 f. 992 i Sig. 32). Michał, syn Szymona, nabył 1787 r. części na Dzierżkach-Wojciechowiętach od Perkowskiego (DW. 103 f. 1359). Katarzyna, córka Macieja i Franciszki z Zaleskich, żona 1782 r. Stanisława Perkowskiego, syna Stefana i Maryanny z Dzierżków (DW. 98 f. 405). Jakób, podstarości goniądzki 1775 r. Maciej, sędzia grodzki goniądzki 1777 r. Apolinary, komornik ziemski bielski 1773 r., podsędek bielski 1791 r., był 1792 r. kawalerem orderu Św. Stanisława.

DZIERŻKOWSCY h. JASTRZĘBIEC. Zdaje się ten sam dom co Dzierżgowscy, a wskutek niestałej pisowni przemienili nazwisko. Marcyan Dzierżkowski z ziemią ciechanowską, podpisał elekcyę Jana Kazimierza. Jan wspólnie z żoną, Franciszką z Czechowskich, kwituje Perzanowskiego 1790 r. (DW. 106 f. 369).

Grzegorz, syn Antoniego i Tekli z Szypowskich, wnuk Tomasza, prawnuk Jerzego, praprawnuk Wawrzyńca, syna Marcyana, właściciela Kamienia Międzylesia, w ziemi ciechanowskiej, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1855 roku w Królestwie (A. b. Her.).

Jan, subdelegat grodzki chęciński 1756 r., miał syna Andrzeja, a ten Józefa, po którym z Emilianny Głuchowskiej, syn Teodor, wylegitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1853 r., a brat jego Emilian 1855 r. (Akta b. Her.).

DZIERŻKOWSCY h. TOPÓR. Maciej z Dzierżkowa, pisarz grodzki lwowski 1453 r. Helena, wdowa po Kazimierzu Grocholskim 1737 r. Jan przyznaje Baczyńskiemu sumę 561 fl. 1768 r. (Kij. XI f. 283 i XIII f. 1570). Stanisław Dzierżkowski, podstoli kołomyjski 1789 r.

Jan, Stannisław, Józef, Franciszek, Roman i Teodor, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1799 r., w Wydziale Stanów we Lwowie (Goł.).

DZIERŻNICCY z Dzierżnicy, w powiecie pyzdrskim. Maciej Dzierżnicki w sądzie w Pyzdrach 1390 r. Stefan 1396 r. (Leksz.). Jan zabity 1610 r. przez Kłodnickiego.

DZIERŻYKRAJ, wojski kaliski 1209 r. *Dz.*, sędzia poznański 1232 r. *Dz.*, sędzia gnieźnieński i poznański 1256 r. *Dz.*, sędzia nadworny ks. Władysława Odonicza w latach 1232—1234 (KWP. I), następnie wojewoda gnieźnieński 1235r. *Dz.*, wojewoda kaliski 1242 r. *Dz.*, kasztelan gnieźnieński 1250 r. *Dz.*, podsędek poznański 1278 r. *Dz.*, sędzia kaliski 1291 r. *Dz.*, kasztelan na Drżeniu 1279 r. *Dz.*, kasztelan międzyrzecki 1281 r. *Dz.*, kasztelan santocki 1286 r. *Dz.*, podkomorzy 1261 r., wojewoda łęczycki 1292 r. *Dz.*, kasztelan ujski 1294 r. (?). *Dz.*, kasztelan wojnicki 1224 r. *Dz.*, kasztelan sandecki 1228 r., a kasztelan lubelski 1231 r. Imię to spotykamy przeważnie w rodzie Nałęczów.

DZIERŻYŃSCY, w powiecie grodzieńskim i orszańskim. Jakób, oboźny grodzieński 1770 r., a Andrzej 1771 roku. Ten Andrzej 1773 r., a Antoni 1776 r., cześnik grodzieński. Jan, strukczaszy orszański 1770 roku. Kazimierz, regent grodzki orszański 1771 roku. Antoni, żonaty z Katarzyną Olbecką, kwituje Morzkowskiego 1747 r. Piotr Antoni, syn Wojciecha i Ewy z Olbeckich, żonaty 1781 r. 2-o v. z Maryanną z Siestrzeńskich, miał z pierwszego małżeństwa synów Kaspra i Wojciecha (DW. 71 f. 1210 i 97 f. 826).

DZIERŻYSŁAW v. DERSŁAW. *Dzierżysław*, kasztelan połaniecki 1246 r. Inny *Dzierżysław*, także kasztelan połaniecki, miał syna Leonarda, który wziął 1327 r. Dębiany, w powiecie wiślickim, za pół Tarnowa. W 1331 r. tenże Leonard za Skrzeszów otrzymał Sukmanie (Arch. Sang. II). *Dz.*, kasztelan wiślicki 1224 r. Bartłomiej, Jan, Gerlach i Wisław, synowie niegdy *Dzierżysława* (v. Dzierżykraja 1281 r.), kasztelana międzyrzeckiego 1287 r., żyli w 1307 r. (KWP. II). Komes *Dersław*, łowczy lendzki 1264 r. *Dzierżysław*, łowczy lendzki 1340 r. *Dersław*, cześnik łęczycki 1395 r.

DZIESZKOWSKI Józef Tomasz, żonaty z Agnieszką Matuszewiczówną, nabył dworek od Okęckiego przy ulicy Bugaj w Warszawie 1774 roku (DW. 91 f. 529).

DZIESZUKOWIE h. KOŚCIESZA. Mikołaj Dzieszuk (Deszuk), ożeniony z ks. Rainą Drucką Sokolińską, której siostra Polonia Sapieżyna zapisała 100 talarów 1579 r. (Sap. i Kniaź.). Michał Dzieszuk, rotmistrz oszmiański 1790 r., właściciel Wołoszczy, z Anny Reuttówny, miał synów: Ferdynanda, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1849 r., Ludwika 1854 r. i Franciszka, po którym syn Hieronim, urodzony z Franciszki Petrulewiczówny, wylegitymował się 1852 r. (Akta b. Her.).

DZIETNAROWSCY, w księstwie opolskiem i oświecimskiem. Bartosz, właściciel dóbr w wymienionych księstwach, z żony Barbary, 2-o v. Andrzejowej Januszewskiej, pozostawił córkę Annę, nad którą opiekę stryj jej Jan, zdał Marcinowi Nieszkowskiemu. W 1531 r. prowadzić się ma sprawa o tę opiekę w Oświęcimiu (St. Pr. P. P. VI. 492). Michał Dzeczko (Dziecko) z Dzetmarowic, na uniwersytecie krakowskim 1456 r.

z DZIETRZYCHOWIEC, w powiecie wiślickim, dziś Wietrzychowice h. *Poraj*. Jan, sędzia z Dzietrzychowic 1381 r. Spytek, sędzia grodzki krakowski 1395 r.; pieczęć jego na wyroku z 1399 r. przedstawia h. *Poraj*. Wdowa po nim Katarzyna procesuje się 1400 r. z Janem z Chodowa. Syn zapewne Zygmunt, świadczy 1417 r. w Lubowli, 1426 r. przy sprzedaży Rożnowa i 1440 r. ma sprawę z Włodkiem ze Skrzynna (St. Pr. P. P. VIII; KWP.; Helc. II).

DZIEWANOWSCY h. JASTRZĘBIEC (Bolesta) z Dziewanowa, w województwie płockiem, powiecie bielskim. Ponieważ przywilej ks. Ziemowita Mazowieckiego udzielony 1408 r. Boleścicom, wymienia Franka, Alberta, Krystyna i Stanisława z Dziewanowa (Mil.), winni przeto Dziewanowscy, jako Boleścice, kłaść podkowę barkiem do góry.

Paweł Leszcz Dziewanowski z Leszczyna procesuje się 1542 r. z Szymonem i Janem, synami Stanisława z Dziewanowa, o Małe Świerczyno. Jan, syn Pawła z Leszczyna, 1542 r. Piotr Wardzicz z Dziewanowa, pozwany o nieuiszczenie podatków 1539 r. Andrzej, syn Pawła ze Świerczyna, 1543 r. (Gr. Płoc. 5 f. 308; 7 f. 190; 8 f. 103 i 9 f. 59). Mikołaj wprowadzony 1658 r. do dóbr Łąkie większe, w powiecie przedeckim (Gr. Przed. 74 f. 235 i 77 f. 292). Łukasz Franciszek, pisarz ziemski kamieniecki 1662 r., był i starostą dźwinogrodzkim. Żona jego Zofia z Golian Chmielecka (Zap. Lub. 50 f. 899). Maciej i Michał pisali się z województwem płockiem na elekcyę Augusta II-go.

Herb Jastrzębiec.

Andrzej, kasztelan rypiński 1699 r., kasztelan słoński 1704 r., a kasztelan dobrzyński 1713 r. Eleonora z Kretkowskich za N. Dziewanowskim 1725 r. (Gr. Przed. 85 f. 23). Józef z województwa łęczyckiego, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 roku (Obl. Warsz. 49 f. 422 i 604).

Znak Boleściców.

Juliusz v. Julian, syn Kazimierza i Konstancyi z Gralewskich, wnuk Mikołaja i Katarzyny Oper Miłońskiej, właściciel Płonnego, z podwojewodzego chełmińskiego i sędziego grodzkiego kowalewskiego, chorąży malborski 1765 r., w tymże jeszcze roku kasztelan elbląski, a 1766 r. kasztelan chełmiński, umarł 1772 r., pochowany w Oborach (Gr. Wiecz. Bobrow. 19 f. 284 i 23 f. 73; Sepult. w Płonnem z 1775 roku). Jako poseł województwa chełmińskiego, podpisał konfederacyę generalną warszawską 1733 r. (Gr. Warsz. Oblig. 49). Z Ludwiki Pawłowskiej jego dzieci: Jan, Ignacy, Dominik i Teresa, żona Ignacego Piwnickiego, szambelana króla pru-

skiego, dopełniły 1792 r. działu dóbr po nim pozostałych, powołując w tym akcie pochodzenie swoje aż do Mikołaja. Dominik wziął—Płonne i Łubki, Jan—Płonko z Popielarzem, a Ignacy i Teresa po 112,000 fl. (Zs. Dobrzyńs.). Z nich:

Łukasz Józef *Jan* Kanty, ur. w Płonnem 1755 r. (metr. tamże), żonaty z Cecylią z Trębeckich, pozostawił syna Ignacego Aloizego *Juliusza*, ur. 1779 r. (metr. w Łążynie), właściciela Szafarni, w powiecie lipnowskim, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1837 r., ożenionego z Wiktoryą z Rafałowiczów, z której syn *Dominik* Jan Henryk, ur. w Szafarni 1811 r., radca Dyrekcyi Szczegółowej Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego w Płocku. Tego, z Józefy Romockiej, córka Cecylia, wydana 1867 r. za Feliksa Ciechomskiego.

Jan z Dukli *Ignacy* Bonawentura, ur. w Płonnem 1757 r., szambelan Stanisława Augusta 1789 r. (DW. 105 f. 318), z Ludwiki Nałęczówny, pozostawił dwóch synów: *Kazimierza* Romualda, ur. 1792 r. (metr. w Łążynie), właściciela Grodkowa, w powiecie płockim i *Ignacego* Jakóba, ur. 1799 r. (metr. w Łążynie), wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie 1839 r. *Ignacy* Jakób zaślubił 1845 r. Ludwikę Melanię Hortensyę de Sponville, rozwiedzioną 1843 r. z Polikarpem Radziszewskim i z niej pozostawił syna Kazimierza, ur. 1846 r.

Dominik, dziedzic Płonnego, był 1792 roku rotmistrzem kawaleryi narodowej.

Józef, syn Aleksandra i Justyny z Karskich, sprzedał 1732 r. Gutowo wielkie, w powiecie bielskim, Czachowskiemu, a nabył 1741 r. Szumanie - Pustuły, w powiecie sierpskim, od Karskiego (Gr. Płoc. z 1732 r. i Gr. Bobrow. Wiecz. 20 f. 223). Ożeniony z Barbarą z Raczyńskich, miał z niej syna Antoniego, ur. w Nasiągniewie (metr. w Zaduszniku z 1766 r.), żonatego z Maryanną Kaweczyńską, z której pozostawił czterech synów: Wojciecha, Antoniego, Władysława i Jana. Z nich:

Wojciech, ur. w Chraponiu 1780 r. (metr. w Skrwilnie), właściciel Malanówka, żonaty 1-o v. z Teklą Mazowiecką, 2-o v. z Anną Czermińską, z pierwszej żony miał syna Pawła, ur. w Suszewie 1805 r. (metr. w Wielgiem), właściciela Milanówka, w powiecie lipnowskim, z drugiej—syna Ferdynanda Aleksandra, ur. w Milanówku 1813 r. (Metr. w Ligowie).

Antoni, ur. w Chraponiu 1783 r. (metr. w Skrwilnie), dziedzic na Kowalkach, a następnie właściciel Kolat, w powiecie lipnowskim, z Anny Umińskiej, pozostawił syna Wincentego, ur. w Kowalkach (metr. w Rypinie z 1814 r.), ożenionego z Konstancyą Bobińską, z której synowie: Feliks, ur. 1833 r., Karol, ur. 1837 r. i Leon, 1842 r.

Władysław, ur. w Kowalkach 1787 r. (metr. w Rypinie), dziedzic na Kowalkach, zaślubił w Sabowie 1814 r. Albinę Paprocką, z której pozostawił: Donata Juliana, ur. 1815 r., Hieronima Seweryna, ur. 1818 r., Franciszka Władysława, ur. 1820 r., Walentynę Faustynę, ur. 1822 r., żonę Konstantego Mostowskiego; Łucyę Wiktoryę, ur. 1825 r., żonę Dominika Kazimierza Obniskiego 1844 r.; Augustynę Rozalię, ur. 1828 r.; Martę Leokadyę, ur. 1833 r.; Mikołaja Piotra, ur. 1835 r. i Hipolita, ur. 1838 r. Hieronim Seweryn, zmarły 1848 r., ożeniony 1841 r. z Maryanną z Turskich, wdową po Wyczałkowskim, pozostawił syna Stanisława Romana, ur. 1846 r.

Jan, ur. w Kowalkach 1787 r. (metr. w Rypinie), właściciel Dylewa, w powiecie lipnowskim, zaślubił 1830 r. w kościele radzickim Teklę Suchorską i z niej pozostawił: Antoniego Kazimierza, ur. 1832 r., Rajmunda Józefa, ur. 1833 r., Ignacego Tomasza, ur. 1834 r., Hilarego Jana, ur. 1836 r. i Jana Nepomucena Erazma, ur. 1843 r.

Jan 1837 r., Władysław i Wincenty 1838 r., Ferdynand 1840 r., żona i dzieci Jana 1843 r., żona i dzieci Wincentego 1845 r., żona i dzieci Władysława i Jan Nepomucen 1852 r. i wdowa po Hieronimie Sewerynie i jej syn 1856 r., legitymowali się ze szlachetwa w Królestwie (z Teki B. W. Rummla).

N., regent grodzki chełmiński 1772 r. Franciszek, syn Kazimierza i Maryanny Braunówny, urodzony 1719 r (DW. 110 f. 1277). Franciszek, proboszcz w Parysowie 1732 r. (Perp. Czers. 22 f. 190). Marcin, żonaty z Barbarą Dębską, miał synów: Aleksandra, Antoniego, Jana i Jakóba. Aleksander, żonaty 2-o v. z Krystyną Gzowską, pozostawił z pierwszej żony syna Jana, który w 1781 r. cedował sumę macosze. Antoni imieniem synowca swego Jana, zapisuje się z Zembrzuskim na kompromis 1791 r. Rozalia z Zajączkowskich, wdowa po Janie, kwituje 1777 r. braci mężowskich: Jakóba, kanonika warszawskiego i Antoniego. Ten ostatni zeznał zapis dożywocia z żoną Katarzyną Szepietowską 1758 r. Maryanna jego córka (DW. 93 f. 86 i 97 f. 560; Perp. Czers. 31 f. 24;. 35 f. 111; 39 f. 149 i 41 f. 282; Debit. Czers. 3 f. 35).

Jan Nepomucen, legionista, pułkownik b. wojsk polskich, zginął pod Samo-Sierra 1809 r. Urodził się w Płonnem. Po Antonim, zmarłym w rejencyi płockiej za pruskich czasów, brali spadek: Wojciech, Stanisław, Antoni, Władysław i Jan. Tomasz, dziedzic Miechowa, w wyszogrodzkiem, 1809 r. Honorata z Borzewskich Dziewanowska, ur. 1803 r., zmarła 1868 r.

Paweł i Józef, legitymowali się ze szlachectwa we Lwowie 1782 r. (Goł.). Andrzej, Paweł, Józef i Stefan, synowie Wawrzyńca, wnukowie Mikołaja, prawnukowie Antoniego, 1849 r.; Jan i Michał z dziećmi: Ludwikiem, Lucyanem, Adolfem i Magdaleną, synowie Antoniego, a wnukowie tegoż Mikołaja, 1859 r. dowiedli pochodzenia swego szlacheckiego w gubernii podolskiej (Spis.).

DZIEWCZOPOLSCY z Dziewczopola, w powiecie przedeckim, dom licznie rozrodzony. Stanisław, syn Bernarda, wydzierżawił część na Dziewczopolu 1527 r., a sprzedał tamże część bratu Maciejowi 1525 r. Stanisław odstąpił część na Dziewczopolu synowi Jakóbowi 1536 r. Stanisław, syn Macieja, przyznał dług bratu Mikołajowi 1549 r., który zabezpieczył posag żonie, Annie z Bierzyńskich, 1552 r. (Gr. Przed. 1 f. 96 i 143; 2 f. 86; 5 f. 318 i 6 f. 468). Mikołaj, syn Jakóba, zastawił część swoją na Dziewczopolu bratu Grzegorzowi 1527 r. (Ibid. 1 f. 130). Bartłomiej, syn Mikołaja, zastawił część swoją na Dziewczopolu 1529 r. (Ibid. 1 f. 187). Andrzej, syn Macieja, sprzedał część na Rogoźnie 1530 r. Wojciech, syn Andrzeja, żonaty 1-o v. ze Świecińską 1559 r., 2-o v. z Grochowicką 1564 r. (Ibid. 1 f. 218; 11 f. 311 i 15 f. 15). Anna zastawiła bratu Stefanowi części na Dziewczopolu 1524 r. Stefan oddał część tamże synowi Wojciechowi 1531 r. Jan, syn Wojciecha, obwiniony o pobicie 1560 r. Maciej, syn Wojciecha, zabezpieczył po-

sag żonie Radoszewskiej na Dziewczopolu 1556 r. Paweł, Mikołaj i Marcin, pozwali siostrę swą Annę 1566 r. (Ibid. 1 f. 38 i 254; 14 f. 424 i 510; 10 f. 184).

Jan zabezpieczył posag na Dziewczopolu żonie Dorocie 1525 r. Tomasz i Błażej, synowie Jana, zastawiają części na Dziewczopolu 1546 r. Tomasz, syn Jana, wydzierżawił część w Dziewczopolu bratu Stanisławowi 1553 r. Jerzy i Wojciech, synowie Stanisława, dopełnili działu części na Dziewczopolu 1576 r.; a tenże Wojciech z bratem Benedyktem sprzedali część tamże 1566 r. (Ibid. 1 f. 81; 5 f. 103; 8 f. 6; 14 f. 452 i 25 f. 176). Wojciech zeznał zapis dożywocia z żoną Wojczyńską 1579 r. Wawrzyniec, syn Wojciecha, zastawił część swoją na Dziewczopolu bratu Jakóbowi 1599 r. Piotr, syn Wojciecha, sprzedał część swoją tamże Marcinowi 1615 r. Wawrzyniec, żonaty z Anną Klonowską, pozostawił synów: Jana, Stanisława i Bartłomieja. Dwaj pierwsi zawarli układ z matką 1615 r., a Bartłomieja skarży Kaliński 1620 r., o zabicie konia (Ibid. 27 f. 472; 47 f. 227; 61 f. 57 i 75; 66 f. 156).

Wojciech, Jan, Mikołaj, Jerzy i Wojciech, właściciele Dziewczopola 1566 r. (Paw.). Mikołaj, Maciej i Piotr, synowie Klemensa, biorą w zastaw część Prosna 1569 r. Piotr zeznał zapis dożywocia z żoną Strzyską 1570 r. Łukasz i Grzegorz, synowie Piotra, procesują Strzegockiego 1599 r. Łukasz zabezpieczył posag żonie, Dorocie z Kossowskich, 1610 r. Grzegorz zabezpieczył posag żonie, Magdalenie z Koziorowskich 1599 r. Daniel i Jan, synowie Grzegorza, procesują Blendzkiego 1615 r. Stanisław, syn Grzegorza, kwitował Rożnieckiego 1615 r. W 1612 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Urszulą z Kossowskich. Mikołaj i Marcin, synowie Grzegorza, nie dozwalają intromisyi Rożnieckiemu do Dziewczopola 1618 roku (Ibid. 18 f. 179; 19 f. 239; 47 f. 406 i 563; 57 f. 44; 59 f. 33; 61 f. 245 i 409; 64 f. 485).

Łukasz, syn Grzegorza, kwitował Cieszkowskiego 1612 r., a w 1628 r. dopełnił działu dóbr z Danielem. W 1631 r. zabezpieczył sumę żonie, Maryannie z Górskich (Ibid. 59 f. 214; 69 f. 586 i 70 f. 305). Prawdopodobnie inny Łukasz, z żony Agaty, miał synów: Aleksandra i Marcina (Ibid. 76 f. 257; 81 f. 65 i 281), którzy wraz z Janem podpisali z województwem inowrocławskiem, elekcyę Augusta II-go. Jan nabył od brata Łukasza część w Dziewczopolu 1664 r. Jan wspólnie z żoną, Teresą Golską, odstąpił 1668 r. Cieńskim wójtostwo w Rogoźnie (Ibid. 74 f. 188; 76 f. 135 i 495). Ten sam pewno Jan podpisał z województwem brzeskiem, obiór króla Michała. Dziewczopolski jeden żonaty był z Anną Koźmińską 1725 r., z której miał syna Wojciecha; inny w tymże roku z Katarzyną Moraczewską (Ibid. 85 f. 11 i 20). Jan, dzielny wojak, zginął od kuli nieprzyjacielskiej w obozie pod Mitawą 1622 r. Nagrobek jego podał nam Starowolski. Wojciech pisał się z ziemią nurską, na elekcyę Augusta II-go.

Wojciech z przydomkiem *Warda*, miał synów: Mikołaja, Andrzeja i Jakóba. Andrzej przyznał sumę Wietrzychowskiemu 1592 r., a zeznał zapis dożywocia z żoną, Zofią Zaczywilkowską 1599 r. Mikołaj zabezpieczył posag żonie Grodzkiej 1595 r. Jakób wprowadzony do Żórawic 1620 r. Syn jego Paweł kwituje Wietrzychowskiego 1631 r. W 1639 r. żonaty był z Maryanną Pląskowską (Ibid. 40 f. 413; 47 f. 153 i 167; 43 f. 141; 66 f. 371; 70 f. 329 i 71 f. 119).

Grzegorz, syn Stanisława, żonaty 1637 r. z Maryanną z Trębińskich (Ibid. 71 f. 156 i 178). Stanisław i Franciszek, synowie Kazimierza i Salomei Krzemie-

niewskiej z Otoczka, sprzedali 1765 r. części swe Otoczka Dąbskiej, wojewodzinie sieradzkiej. Synowie Stanisława: Krzysztof, Jan, Mikołaj i Wojciech wraz ze stryjem Franciszkiem, pokwitowali Dąmbskich 1790 r. (Gr. i Zs. Sieradzkie).

DZIEWIAŁTOWSCY v. DZIEWAŁTOWSCY GINTOWTOWIE h. TRĄBY w W. Ks. Litewskiem. Bartłomiej Gintowtowicz dostał 1524 r. konsens na kupno ziem w Diawiłtowie i Sowidianach (Kniaź. f. 656). Syna jego Stanisława Bartłomiejowicza Gintowtowicza przysposobili za syna 1548 r. Paweł i Zofia Żelepuchowie i zapisali mu cały majątek (ML. 62 f. 454 i 5). Mikołaj Dziewałtowski obecny na sądach w Chełmie 1568 r. (Akta XIX). Jan Dziewałtowski, dziedzic części wsi Stare Chojno, w chełmskiem, 1564 r. Paweł, syn Stanisława, na Starem Chojnie, sprzedał części Chojnicy Lubienieckiemu 1583 r. (Zap. Lub. 3 f. 382). W 1593 r., będąc stolnikiem nowogrodzkim, wprowadzony został do nabytego domu w Wilnie. Żona jego Raina Piotrówna Maskiewiczówna (Gr. Wil. z 1593 r.). Wojciech, podkomorzy kowieński 1576 r., dworzanin i sekretarz królewski, ożeniony z ks. Hanną Ogińską, 1-o v. Abramową Kuncewiczową, której zapisał 1566 r. dobra Stankiewicze na Żmudzi. Kupiła ona 1579 r. od swej matki za 2,500 kóp gr. litew. Poniewież (Kniaź. 293 i 294). Jan, wojski grodzieński 1599 r. Jan, chorąży kowieński 1607 r. Jego to córką była zapewne Katarzyna, żona 1-o v. Jana Sapiehy, zabitego 1630 r. przez szwagra, 2-o v. Eustachego Kossakowskiego, kasztelana mścisławskiego (Sap. II). Jan, chorążyc kowieński, ożeniony z Konstancyą Młodzianowską już w 1646 r., 2-o v. ks. Bohdanową Ogińską. Heraldycy nasi obu Janów i Wojciecha zaliczają do Dziewałtowskich, właściwie Dzibałtowskich h. Jelita. Elżbieta, żona Krzysztofa Podsędkowskiego 1635 r. Krystyna, żona Jeronima Komara, podstolego orszańskiego 1651 r. Anna wraz z mężem Ilią Chrebtowiczem, pozwała 1652 r. księdza Hieronima, Jezuitę, o dokumenta, które przy działach dóbr Supieńskich w jego ręku pozostały. Katarzyna, żona w 1670 r. Kazimierza Orzechowskiego, ziemianina połockiego. Jan, cześnik smoleński 1671 roku (Ist. Jur. Mat. XXV i XXVI).

Herb Trąby.

Stanisław i Andrzej pisali się z województwem nowogrodzkiem, na elekcyę Jana Kazimierza. Jerzy, chorąży i poseł trocki, podpisał obiór króla Michała. Kazimierz Mikołaj, podczaszy oszmiański 1669 r. Samuel, miecznik wilkomierski i Jan, z powiatem wilkomierskim, a Bartłomiej, z powiatem wołkowyskim, podpisali elekcyę Jana III-go. Prawdopodobnie tenże sam Samuel żonaty był z Heleną Maciejówną Budrewiczówną, 2-o v. żoną Karola Blinstruba 1690 r. Dominik, chorąży trocki, elektor Augusta II-go.

Jan, starosta teleżyński, żonaty z Wiktoryą Silnicką, chorążanką podolską, 1715 r., zeznał testament 1723 r. na rzecz syna Gabryela (Bracł. XV f. 1362 i DW. 65 f. 42). Jana synowie: Antoni, miecznik bełski i Józef, cześnik podolski 1743 r. (Wyr. Lub. z 1747 r.). Antoni, miecznik bełski i Jan, pisali się z województwem bełskiem, na elekcyę Stanisława Augusta.

Antoni, z miecznika bełskiego podczaszy horodelski 1765 r., stolnik lubaczowski 1767 r., stolnik buski 1767 r., stolnik bełski 1768 r. W 1766 r. otrzymał Pierzchnicę, w powiecie wiślickim (MP.). Syn jego Jan 1764 r. (V. L.). Drugi syn Ignacy Aleksander, pułkownik kawaleryi narodowej, starosta krośniński, nabył 1785 r. połowę dóbr Piszcza i Ostrowia, w ziemi chełmskiej (DW. 101 f. 108). Ożeniony tegoż roku z Joanną ze Sługockich hr. Komorowską, kasztelanową bełską, z którą się rozwiódł 1788 r. Trzeci syn Celestyn, major wojsk koronnych 1779 r., generał - adjutant królewski 1780 r. i podpułkownik wojsk koronnych 1785 r. (DW. 95 f. 971; 96 f. 821 i 101 f. 1045). Siostra ich Ludwika, rozwiedziona z Józefem Byszewskim 1784 r. (DW. 100 f. 1088), wspominała w listach swoich, że ma dziesięcioro rodzeństwa.

Jan, miecznik lubaczowski 1766 r., rezygnował z tego urzędu 1769 r.

Franciszek otrzymał 1779 r. dymisyę z wojska koronnego, z rangą chorążego (MP.).

Joachim, szambelan Stanisława Augusta 1779 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1789 r., sekretarz komisyi edukacyjnej 1784 r. (DW. 100 f. 385), otrzymał 1785 r. Wrocieryż, w powiecie ksiąskim (MP.).

Jan, miecznik lubaczowski 1770 r. i szambelan Stanisława Augusta 1779 r., żonaty z Julianną Kisielnicką, skarbniczanką łomżyńską, nabył 1778 r. Korzeniste, Poryte i Zaborowo (DW. 94 f. 390). Syn jego Stanisław *Pius*, ur. 1775 r. (metr. w Uknowiczach), dziedzic na Wrocieryżu, z Maryanny z Gnoińskich, pozostawił syna Aloizego *Prospera*, ur. w Wrocieryżu 1813 r., właściciela Wrocieryża, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1844 r. Aloizy *Prosper*, zaślubił w Wrocieryżu 1836 r. Katarzynę Annę z Ostaszewskich Milżecką i z niej pozostawił syna *Stanisława* Gabryela Józefa, ur. w Wrocieryżu 1837 r. (Teka B. W. Rummla).

Wymieniony wyżej Aleksander, starosta krośniński i kawaler orderu Św. Stanisława, wraz z Nikodemem legitymowali się ze szlachectwa w Wydziale Stanów we Lwowie, pierwszy 1787 r., drugi 1825 r. (Goł.). Patrz *Gintowt*.

DZIEWIAT Jerzy żonaty 1579 r. z ks. Hanną Timofiejewną Drucką Sokolińską (Sap. I f. 123).

DZIEWIATKOWICZ v. DZIEWATKOWICZ Mikołaj, w województwie brzeskiem litewskiem 1733 r. (Akta IV).

DZIEWIĄCCY z Dziewiątki, w sieradzkiem. Dersław z Dziewiątki świadczy 1428 r. w Sieradzu (Zs. Sier. 9 f. 168). Mirosław Dziewiacki 1464 r. tamże (Zs. Sieradz.). Mikołaj z Dziewiątki procesuje 1455 r. ludzi z Macoszyna, o zabicie brata Stanisława (AGZ. XIV).

DZIEWIĄTKOWSKI Stanisław pisał się z województwem nowogrodzkiem na elekcyę Augusta II-go.

DZIEWIECCY v. DZIEWICCY dawniej DZIEWIĄCCY v. DZIEWIĘCCY różnych herbów z Dziewięcic, w powiecie proszowskim. Stanisław, syn Wojtka

z Dziewięcic, zganiony przez Jakusza z Dziewięcic, dowiódł w Krakowie 1424 r. herbu *Mozgawa*. Do tegoż herbu należał Stanisław Paszczęka w latach 1370—1400, piszący się także z Brześcia. Klemens, syn Sułka z Dziewięcic, osiadł w Smolsku na Kujawach i tam naganiony w szlachectwie i urodzeniu, odwołał się do swej ziemi i dowiódł w Krakowie 1420 r. prawnego urodzenia i szlachectwa h. *Wężyk*, zawołania *Zachorz*, a świadczy mu przy tem Łukasz z Dziewięcic herbu *Strzemię*. Mikołaj z Dziewięcic (de Sczyewyanczicze) h. *Syrokomla*, świadczy w Lublinie 1436 r.

W końcu XIV-go wieku spotykamy w aktach krakowskich braci: Przedwoja i Michała, którzy dziedziczyli także w Boczkowicach i Stempocicach. Wacław, syn Piotrasza, ożeniony był 1376 r. z Świętochną, która w 1397 r. już 2-o v. Wojciechowa z Dziewięcic, sprzedała za 5 grzywien prawa swe po pierwszym mężu w Dziewięcicach, Falisławowi z Dziewięcic.

Andrzej z Dziewięcic i Buszkowa, zabity 1389 r. przez Jakusza z Dziewięcic, zostawił dzieci: Wiska, Andrzeja, Piotra, Stachnę i Machnę. Szymon procesował się 1429 r. o 35 grzyw. z Stanisławem Paszczęką, a o 30 grzyw. z Bodzantą (St. Pr. P. P. VII, VIII; Helc. II).

Za czasów Długosza Jan Wilk Dziewiącki h. *Oksza*, był współdziedzicem Czernichowa w krakowskiem (Lib. Ben.). W latach 1539 i 1540 procesują się bracia Jan i Mikołaj Dziewiaccy v. Dziewiccy, zwani Czarnopychowie, z Mikołajem Rejem (Zs. Proszows. XVII f. 532 i XIX f. 36). Szymon Dziewiecki zmarł 1557 r.; syn jego Jan był przeorem Cystersów w Jędrzejowie (Nekr. Jędrz.). Jan jest 1579 r. dziedzicem Miławczyc (Paw.). Zapisuje on 1583 r. żonie swej Jadwidze, córce Piotra Gołuchowskiego, 800 fl. posagu i wiana (Zs. Wiśl. 25 f. 452); 1591 r. objął kupione od Zygmunta Dembińskiego dobra Niezancice i części Budziszowic, w wiślickiem (Ibid. 30 f. 162) i umarł, zostawiwszy dwóch synów: Mikołaja i Jana, którzy oddali w 1598 r. posag matki 500 fl. wujowi Pawłowi Gołuchowskiemu na jego dobra (Ibid. 29 f. 536).

Adam, syn Jana, dziedzic Pruski i Mistrzowic 1577 r., kupuje części tych wsi od Gnoińskiego, 1578 r. Siostra jego Konstancya, żona Jana Dembnickiego (Zs. Wiśl. 23 f. 416; 24 f. 250; Wyr. Lub. 28 f. 734). Stanisław z żony Anny, miał córkę Zofię, za Adamem Czuszowskim, której synowie zawierają układ z rodzicami i babką 1588 r. (Zs. Wiśl. 29 f. 12). Jan, instygator grodu przemyskiego 1680 roku. Antoni, z żoną Heleną z Linowa, mają sprawę z Drohojowskimi (Wyr. Lub. 454 f. 82). Bazyli, z żoną Joanną z Pawłowskich i jej siostrą i szwagrem Tuszowskimi, nabywają pewne sumy u Sobańskiego 1781 r. (Zap. Lub. 116 f. 241). Syn ich Jan Antoni, ur. 1772 r. w Żyżynie, sędzia trybunału lubelskiego, z żony, Julianny z Szulców, zostawił syna Romana Edwarda, ur. 1813 r., naczelnika powiatu krasnostawskiego do 1863 r., ożenionego z Teofilą Bieczyńską. Dzieci ich: Roman, dziedzic Łąk, ożeniony z Maryą Trawińską, Edward z Wandą Florkiewiczówną, Aleksander, dziedzic Chojna, z Zofią Żelkowską, Marya za Aleksandrem Zarzyckim i Zofia za Odrowążem Małują.

DZIEWIENIECKI Benedykt Gregoriewicz, ziemianin powiatu oszmiańskiego 1591 r. (Akta XIV).

DZIEWIERZEWSCY h. NAŁĘCZ (Kor. I f. 89) z Dziewierzewa, w powiecie kcyńskim. Dobrogost z Dziewierzewa 1348 r. krewny, a może brat Dzierżykraja z Dzwonowa. Dzierżykraj z Dziewierzewa 1358 r., Niemierza 1380 r. (KWP.). Za wdowę Dzierżykrajową ręczyli żydowi 1382. r. Marcin z Dzwonowa i inni; to poręczenie wpisują w akta bracia: Maciej Warpęs i Jan Dziewierzewscy 1396 i 1399 r. Bracia Piech i Masz, dziedzice części Dziewierzewa i Ruśca 1399 roku (Leksz.).

Filip Dziewierzewski, właściciel Smogulca, stary i chory, wyprawił 1497 r. dwóch zastępców na wojnę wołoską, a Anna z Dziewierzewskich, wdowa po Szymonie Goślińskim, jednego. Anna, wdowa po Macieju Brodzkim, wyprawiła 1498 roku na wojnę turecką jednego zastępcę (St. Pr. P. P. VII. 313 i 328). Kasper, były podstarości międzyrzecki, otrzymał 1543 r. wspólnie z Myszkowskim starostwo międzyrzeckie (M. 64 f. 367).

DZIEWIĘTNICKI h. LELIWA z Dziewiętnik, w ziemi lwowskiej. Franciszek w imieniu swojem i braci swoich, Andrzeja z Trzebownic i Jakóba ze Srocka, procesuje Hermanowskiego 1445 r. W tymże roku pozwał brata swego rodzonego, Mikołaja z Sieniawy, o zabranie wołu z młyna i bezprawne łowienie ryb. Guncerza z Sieniawy również bratem swoim nazywa 1452 r. (AGZ. XIV. 1391 — 1401; 1429 — 1459). Jest dziedzicem Dziewiętnik, Chrostkowic i Zarudcza. Syn jego Feliks zastawia Zarudcze 1493 r. (AGZ. XV).

DZIEWIŃSCY v. DZIWIŃSCY h. DOLIWA. Jan, 1608 r. domownik książąt Wiśniowieckich (Gr. Lwow. 363 f. 1108). Jan, żonaty 1654 r. z Jadwigą z Czołowskich, córką Jana i Katarzyny z Izdebskich (Ibid. 403 f. 1891). Aleksander Marcyan, zwany także Marcinem, administrator królewszczyzny Kukizów, pozwał 1680 r. wraz z żoną, Zofią ze Stockich Czepowskiego, o różne krzywdy (Ibid. 440 f. 2528). Z drugą żoną, Heleną z Korzeniowskich, skarży 1696 r. Ważyńskiego, o zrządzone szkody (Ibid. 470 f. 873), a 1698 r. córce z pierwszego małżeństwa Teofili, zabezpieczył sumę (Ibid. 672 f. 101). Samuel odebrał 1703 r. od OO. Dominikanów lwowskich konia z kulbaką i t. p., po bracie Felicyanie, zabitym w Kamieniopolu (Ibid. 184 f. 74). Anna, 1752 r. żona Wojciecha Moszyńskiego (Gr. Tremb. 205 f. 208). Ludwik Dziewiński, syn Stefana i Rozalii z Mężyńskich, wraz z wujami opiekun 1769 r. rodzeństwa swego: Kazimierza, Józefa i Zofii. W 1782 r. otrzymał świadectwo od magnatów galicyjskich, że jest szlachcicem i na tej podstawie legitymował się ze szlachectwa w sądzie ziemskim lwowskim. Zmarł bezżenny 1801 roku, a spadek po nim objął brat cioteczny Marszycki (A. Lwow. For. Nobil.).

Herb Doliwa.

Ten sam, czy też inny Ludwik, 1776 r. regent grodzki owrucki (Zs. Lwows. 150 f. 368). Ignacy, zmarły 1794 r., z Anny Gorzkowskiej, pozostawił córkę Magdalenę i syna Szymona, ur. 1756 r., ożenionego z Franciszką Murzyńską 1773 r. (metr. w Płauczy), z której: Maryanna,

Agnieszka, Wojciech Walery, ur. 1777 r. w Cebrowie, Jakób, ur. 1783 r., zmarły dzieckiem i Jakób, ur. 1793 r. (metr. w Jeziernej). Z nich: Wojciech zostawił ze zmarłej 1803 r. Małgorzaty z Oborskich, córkę Maryę, a z drugiej żony—Wiktoryi Barbary Radaczyńskiej, zaślubionej 1803 r. w Płauczy, synów: Jana, ur. 1812 r., Franciszka, ur. 1814 r., Józefa, zmarłego 1839 r. i Antoniego, ur. 1810 r. Ten ostatni, ożeniony 1850 r. z Antoniną Łowczyńską, pozostawił synów: Placyda i Jana. Placyd, profesor i rektor Politechniki we Lwowie, ożeniony 1879 r. z Heleną Kasperkówną, ma z niej: Wandę, za Karolem Olpińskim, Olgę, Janinę, Stefanię i Adama, ur. 1878 r. Jan, z Boruty z Niementowskich, ma syna Waleryana, ur. 1892 r.

z DZIEWIOŁTOWA v. DAWIŁTOWA pisali się w XV-m wieku Kieżgajłowie, a jeszcze z innej rodziny był zapewne Piotr, syn Jerzego z Dziewiołtowa, 1485 r. na uniwersytecie krakowskim.

DZIEWOCZKOWIE v. DZIEWECZKOWIE h. SYROKOMLA, tylko. że w szczycie hełmu nie Syrokomlę, a trzy pióra strusie kładą. Michał Dziewoczko, horodniczy kijowski 1570 r. Andrzej, syn Stanisława, 1584 r. (Wyr. Lub. 23 f. 450). Onisifor Dziewoczka, metropolita kijowski 1578 r. Jan Fedorowicz, dworzanin królewski 1595 r., żonaty z ks. Dorotą Drucką Horską, 1-o v. Mikołajową Wilczkową, 3-o v. Hieronimową Czerniewską 1631 r. (Akta XIV; Sap. I f. 212 i Kniaź.). Jan Aleksander, ziemianin grodzieński 1622 r. (Akta I). Antoni podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r.

z DZIEWOKLUCZA, w powiecie kcyńskim. Mienka pozwana 1393 r. przez Marcina z Dzwonowa, o bezprawną sprzedaż Karczewa (Leksz.). Jakób, syn Pawła, 1476 r. na uniwersytecie krakowskim.

DZIEWOLSKI Stanisław udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w sądzie grodzkim bieckim 1782 r. (Goł.).

DZIEWOŃSCY h. NAŁĘCZ. Wojciech, Jan i Tomasz z synami: Walentym i Franciszkiem, synowie Andrzeja, wnukowie Ignacego, dziedzica Obelicy 1712 r., dowiedli szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską 1819 r.

DZIEWULSCY h. DZIULI. Ignacy, subdelegat grodzki krasnostawski 1768 r., ożeniony z Teklą Wieruską, miał synów: Wojciecha i Andrzeja, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie 1843 r. Władysław i Kazimierz, synowie Andrzeja i Katarzyny z Patków, zapisani do ksiąg szlacheckich 1856 r. (A. b. Her.).

DZIEWULSKI h. RADWAN Michał udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w sądzie ziemskim sanockim 1782 r. (Goł.).

DZIEWULSCY h. RAWICZ z Dziewul, w powiecie łukowskim, którą to wieś posiadali w 1531 r. Maciej Dziewulski, syn Marka, dzieci Jakóba, Jakób

i Andrzej (Paw.). W 1552 r. właścicielem Dziewul był Marcin (Paw.). Andrzej, syn Antoniego, właściciel Dziewul - Januszówki 1580 r., miał synów: Stanisława, Macieja i Andrzeja, dziedziczących na tejże wsi 1597 r. (Wyr. Lub. 17 f. 369 i 73 f. 695; Paw.). Maciej, Piotr, Mikołaj i Krzysztof, dziedzice na Dziewulach, 1593 r. (Wyr. Lub. 53 f. 197). Tomasza i Anny z Konarskich, córki: Elżbieta Andrzejowa Zborowska i Anna Stanisławowa Duninowa, ustępują 1601 r. spadek swój po Konarskich i po Prokopie i Zofii Dziewulskich Lipskiemu (Zap. Krak. 170 f. 1419 i 1425). Krzysztof i Samuel, synowie Mikołaja, dziedziczyli na Starych - Dziewulach 1580 r. (Paw. i Wyr. Lub. 39 f. 395). Baltazar, syn Samuela, ceduje sumę Grodzickiemu 1629 r. (Zap. Lub. 32 f. 520).

Herb Rawicz.

Żyjący w końcu XVI-go wieku Marek Dziewulski, miał synów trzech: Jana, Marka i Stanisława. Mikołaj, syn Stanisława, żonaty z Krystyną Jezierską, córką Waleryana, pozostawił synów: Jana, Kazimierza, Aleksandra, Stanisława, Piotra i Marcina, żyjących w 1661 r. Z nich Jan, właściciel Skoków, w województwie lubelskiem, 1676 r. (Paw.). Jan Markowicz z Dziewul podpisał z województwem lubelskiem, obiór króla Michała. Stanisław jeszcze w 1692 r. dziedziczył na Dziewulach, Jastrzębi i Tworkach. Marcin, komornik ziemski łukowski 1642 r. (Zap. Lub. 45 f. 429; 47 f. 272 i 815; 48 f. 435 i 50 f. 204).

Mateusz, syn niegdy Jana z Tremblinka, nabył 1769 r. część dóbr Rytele-Święckie od Michała Rytla. Z pierwszej żony Ewy, miał syna Mikołaja, ur. 1764 r.; z drugiej — Maryanny, syna Jana, ur. 1778 r. (metryki w Prostyni), wylegitymowanych ze szlachectwa 1804 r. w Galicyi zachodniej, razem z Mateuszem, synem Stefana, który poprzednio nabył część Tremblinka, w drohickiem, od brata swego Marcina.

Maciej, syn Wojciecha, nabył 1733 r. część Oknina od Zaleskiego; syn jego z Maryanny N., Szymon, ur. 1751 r. (metr. w Zbuczynie), wylegitymował się tamże 1804 r. Jacek, syn Szymona i Kostancyi Radzikowskiej, sprzedał 1774 r. część Modrzewia Adamowi Modrzewskiemu, a z żony Maryanny, pozostawił syna Fabiana, ur. 1759 r. (metr. w Zbuczynie). Antoni, syn niegdy Jana, dobra swe Wrzosów i Starą Wieś ustąpił 1787 r. synom: Józefowi, Baltazarowi, Maciejowi, Franciszkowi i Michałowi.

Marcin, komornik ziemski łukowski, miał dwóch synów: Władysława i Kazimierza, oraz córki: Teofilę, Małgorzatę, Teresę, Barbarę i Maryannę, których pozywa Czarnocki 1670 r. (Zap. Lub. 53 f. 82).

Kazimierz, który z ziemią chełmską pisał się na elekcyę Augusta II-go, pozostawił syna Aleksandra, a ten Jana, po którym pozostało synów trzech: Adam, Antoni i Franciszek.

Adam miał synów dwóch: Baltazara i Franciszka. Jan i Józef, synowie Baltazara 1844 r., a Józef, syn Franciszka, 1859 r. udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie.

Antoni, komornik graniczny chełmski, miał syna Jana, a ten synów: Stanisława, Macieja i Feliksa. Józef, syn Stanisława, 1845 r., a syn jego Jan, 1851 r.,

Franciszek, syn Macieja, 1845 r., a Franciszek, Konstanty i Jan, synowie Feliksa i Anny z Dąbrowskich, 1846 r., legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie.

Franciszek miał syna Józefa, po którym szedł Joachim, którego synowie: Ignacy, Michał, Jan i Wincenty, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie 1849 r., a Franciszek, syn Wincentego, zapisany do ksiąg szlacheckich 1853 r. (Akta b. Her.).

Jakób pisał się z ziemią nurską, na elekcyę Augusta II-go. Paweł, posiadacz wójtostwa w Krzczonowie w województwie lubelskiem, nie żył 1744 r. (M. 228 f. 85). Maryanna z Łąckich, żona Jana, sprzedała część Żelazny 1666 r. (Per. Czers. 13 f. 22). N., instygator grodzki mohilewski 1715 r. (Ist. Jur. Mat. XXVI). Błażej, Tomasz i Stanisław, synowie Mikołaja i Katarzyny z Borkowskich, sprzedali część Dziewul Grodzickiemu 1761 r. (DW. 82 f. 9). Michał wprowadzony do Dłużewa 1770 r. (Perp. Czers. 34 f. 207). Józef, syn Józefa i Katarzyny Wilkówny Czarnowskiej, żonaty 1752 r. z Regulską. Tomasz żonaty z Zuzanną Bajbuzianką 1791 r. (DW. 74 f. 548 i 102 f. 240). Józef, syn Macieja i Magdaleny Krośnianki, kwitował Cholewskiego 1796 r. (DW. 111 f. 712).

Władysław, Kajetan i Leon, synowie Józefa Aleksanda, wnukowie Jakóba, Bernard, Józef i Grzegorz Stanisław, synowie Mikołaja, wnukowie Wojciecha, a wszyscy prawnukowie Michała, praprawnukowie Józefa, w 1845 r., a Zacharyasz Mikołaj syn Grzegorza Stanisława, 1864 roku dowiedli szlachectwa w gubernii podolskiej (Spis.).

DZIEŻYCOWIE h. LUBICZ, w powiecie lidzkim. Hieronim Hlebowicz Dzieżyc, miecznik lidzki, podpisał z województwem wileńskiem obiór Jana Kazimierza, a Michał, miecznik lidzki, z temże województwem, obiór króla Michała. Jan, cześnik lidzki i Marcin, podpisali z powiatem lidzkim elekcyę Jana III-go. Ignacy z synami: Józefem i Antonim, syn Antoniego, wnuk Franciszka, prawnuk Mateusza, praprawnuk Hieronima, dziedzica dóbr Wersoki 1666 r., dowiódł szlachectwa 1798 r. przed Deputacyą Wywodową wileńską.

DZIEŻYŃSCY v. DZIEŻEŃSCY z Dzieżna, w powiecie rypińskim, którą to wieś posiadali 1564 r. Jakób, Jan, Albert i Andrzej (Paw.).

DZIĘBAKOWSCY v. DZIEMBAKOWSCY h. JASTRZĘBIEC z Dziembakowa, w powiecie sierpskim. Wojciech wymieniony w przywileju danym Bolęścicom przez ks. Ziemowita 1408 r. Dorota, żona Zacheusza Grotkowskiego, matka Stanisława, kanonika gnieźnieńskiego 1562 r. (Kor. II f. 158). Jakób Zawisza i Stanisław, syn Piotra, dziedzice Dziębakowa 1578 r. (Paw.).

DZIĘCIELSCY z Dzięcielca, w województwie pomorskiem, mają używać według Niesieckiego, za herb Dzięcioła, na pniu stojącego. Jakób Dzięcielski pisał się z województwem pomorskiem, na elekcyę Stanisława Augusta.

DZIĘCIELSCY h. JASTRZĘBIEC. Antoni, komornik graniczny brzeski 1764 r. Łukasz, szambelan Stanisława Augusta 1778 r., podczaszy radziejowki 1789 roku, a stolnik kowalski 1790 r. Bartłomiej, burgrabia przedecki 1762 r., a cześnik radziejowski 1767 r., miał synów dwóch: Bartłomieja i Jana. Ignacy, syn Bartłomieja, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie z herbem Jastrzębiec 1837 r., a Andrzej, syn Jana, z herbem *Ślepowron* w tymże samym roku (Akta b. Her.).

Józef Marcelin, biskup arateński, sufragan włocławski, umarł biskupem lubelskim 1839 r.

DZIĘCIOŁOWSCY h. OGOŃCZYK z Dzięciołowa, w powiecie łęczyckim, którą to wieś posiadał 1576 r. Szymon Dzięciołowski, syn Andrzeja (Paw.). Wszebor i Berwold, bracia rodzeni z Dzięciołowa i Łaszcz z Dzięciołowa, mają 1399 r. sprawy w Łęczycy (Łęcz. II. 6289 i 6348). Jan przyznaje sumę bratu Piotrowi 1564 r. Grzegorz wprowadzony do części Dzięciołowa 1569 r. (Gr. Przed. 14 f. 229 i 18 f. 338). Szymon, syn Jakóba i Katarzyny, sprzedał 1569 r. część Dzięciołowa Krzykoskiemu. Dzieci jego: Andrzej, Piotr, Jan, Anna i Katarzyna, 1592 r. (Gr. Przed. 18 f. 339; Wyr. Lub. 1 f. 341 i 49 f. 105). Adam, syn Łukasza, kwitował Olewnickich 1625 r. (Gr. Przed. 69 f. 114). Aleksander z województwem krakowskiem podpisał obiór króla Michała Szymon, podstoli czerniechowski 1718 r., był synem Adama, a z żony, Joanny Mieroszewskiej, pozostawił synów: Paulina 1756 r., Michała 1756 r. i Szymona 1761 r., którzy jako współdziedzice Piekiełka, legitymowali się ze szlachectwa 1782 r. w sądzie grodzkim sandeckim.

Herb Ogończyk.

Kazimierz, 1749 r. towarzysz pancerny, dziedzic Młynnego, tytułowany także podstolim czerniechowskim, ożenił się 1745 r. z Rozalią Żuk Skarszewską, zmarł 1756 r., pozostawiwszy synów: Antoniego, Jana, Stefana, Bartłomieja i córki: Maryannę, Katarzynę, Salomeę i Magdalenę. Z nich: Jan i Stefan v. Szczepan, dowiedli szlachectwa 1782 r. w sądzie grodzkim sandeckim. Maryanna poślubiła 1759 r. Jakóba Rotkiewicza. Kunegunda żona Adama Dembowskiego 1782 r.

Udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie synowie Franciszka: ksiądz January i Paweł 1842 r., a Franciszek 1843 r. Walenty, syn Pawła, 1851 r. (Akta b. Her.).

Franciszek, z Rozalii Majewskiej, pozostawił synów: Michała, feldfebla gwardyi królewskiej, Macieja, kapitana milicyi fortecznej zamoyskiej i Antoniego, zmarłego bezpotomnie, chorążego tejże milicyi, którzy w 1760 r. sprzedali dworek na Tamce Uzdowskiemu. Siostra ich Eleonora, za Józefem Miklaszewskim 1784 r. Stanisław, syn Michała, ożeniony z Magdaleną Tyrawską, pozostawił synów: Aloizego i Wiktora, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie 1851 r. (DW. 83 f. 753 i 100 f. 219; Akta b. Her.).

Akta poznańskie z 1397 i 1398 r. wspominają o Janie i Marcinie Dzięciołowskich (Leksz.). Jest jednak wątpliwem, czy do tego samego rodu należą.

Tadeusz i Józef w sądzie grodzkim sandeckim, a Antoni i Maciej w sądzie grodzkim bełskim, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r. (Goł.).

Piotr z synem Zygmuntem, syn Joachima Michała Józefa, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w gubernii podolskiej 1867 r. (Spis.).

DZIĘGIELEWSCY h. DOŁĘGA z Dzięgielewa, w powiecie sochaczewskim, na którym dziedziczyli 1579 r Mikołaj i Hieronim (Paw.). Jerzy z synem Alfonsem Michałem, Józef Benedykt i Jakób Tomasz, synowie Jakóba, wnukowie Michała, prawnukowie Marcina, dziedzica dóbr Ejnarance 1703 r., dowiedli szlachectwa 1804 r. przed Deputacyą Wywodową wileńską.

DZIĘGIELEWSCY h. JASTRZĘBIEC z Dzięgielewa, w powiecie bielskim, województwie płockiem. Bogusław, Świętosław i Wawrzyniec z Dzięgielewa, wymienieni w przywileju ks. Ziemowita, danym 1408 r. Boleścicom. Winni przeto Dzięgielewscy kłaść na tarczy herbowej podkowę barkiem do góry, jako należący do rodu Boleściców. Paweł, syn Stanisława, na uniwersytecie krakowskim 1469 r. Mikołaj sprzedał Raczyny Wieczflńskiemu 1531 r. Jan, Piotr, Mikołaj, Stanisław, Jakób, Andrzej i Wawrzyniec, wraz ze Stanisławem Wawrzętowiczem, dziedziczyli 1532 r. na Karwosiekach. Jakób i syn jego Feliks, sprzedali część na Raczynach Kryskiemu 1532 r. Jan, syn Bogusława, żonaty z Anną z Brunowa 1537 roku. Stanisław i Mikołaj, synowie Bogusława, Feliks i Zygmunt, synowie Pawła, Wawrzyniec, syn Piotra i Paweł, syn Jana, procesują się 1542 r. Zygmunt, Stanisław, Feliks i Waleryan, synowie Pawła, 1543 roku (Gr. Płoc. Wiecz. 1 f. 166, 192, 210 i 328; 4 f. 75, 96; 6 f. 41; 7 f. 123 i 282; 8 f. 58, 158 i 275).

Herb Jastrzębiec.

Znak rodowy Boleściców.

Walenty Dzięgielewski, dziedzic części Czarnomina, Walenty z braćmi Piotrkowięta, Jan z synowcami Wawrzętowie, Andrzej i Piotr, Rzepkowie, Paweł, Stanisław, syn Bogusława, Stanisław, Zygmunt, Piotr, Maciej z synem Janem, dziedzice Dzięgielewa i Modrzyn 1576 r. (Paw.). Stanisław, dworzanin prymasa Uchańskiego, a Mikołaj, krajczy Karnkowskiego (Kor.). Zofia, wdowa po Feliksie Dzięgielewskim, sprzedała część swoją na Dzięgielewie Tyszce 1607 r. (DW. 34 f. 153). Piotr żonaty z Anną Kozanecką 1652 r. (Gr. Przed. 73 f. 283). Maciej, podwojewodzy płocki, podpisał z województwem płockiem, obiór króla Michała; Andrzej, Paweł, Waleryan i Jakób z województwem płockiem, a Kazimierz z ziemią dobrzyńską, pisali się na elekcyę Augusta II-go. Andrzej, chorąży wojsk koronnych 1783 r. (DW. 99 f. 1319). Paweł, instygator grodzki sandomierski 1790 r.

Walenty, właściciel Dobrzenic 1756 r., miał syna Jakóba, żonatego z Maryanną Cieślińską, którego syn Józef legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1 838 r. Wojciech, komornik ziemski wąsowski 1781 r., miał syna Rocha, po którym syn Mateusz legitymował się w Królestwie 1844 roku. Gabryel, syn An-

drzeja, a wnuk Mikołaja, wylegitymował się również w Królestwie 1848 r. (Akta b. Her.).

DZIKOWIE h. DOLIWA, w województwie sandomierskiem, już w początkach XV-go wieku są dziedzicami Kadłuba z Wolą, Guzowa z Wolą, w powiecie radomskim i Bystrzyc, w województwie lubelskiem. Być jednak może, że przyszli tu z województwa sieradzkiego, bo spotykamy 1403 r. w Sieradzu Stanisława Dzika, świadczącego przeciw Spytkowi z Wiewca, a z Wiewca pisze się potem Piotr Dzik, osiadły na Rusi.

Herb Doliwa.

Przybysław Dzik z Kadłuba, starosta radomski 1424 r., kasztelan żarnowski 1432 r., zeznał 1414 i 1434 roku zapisy posagu i wiana na rzecz żony Świętochny (Rad. Inscr. i Decr. II f. 76 i Inscr. I f. 113) W 1419 r. przysięgą dowodzi bliższości swej do dóbr Błotnica, po Mieczsławie z Błotnicy, przeciw Drobotowi z Bartodziej (Akta Radoms.). Długosz wymienia go między zwycięzcami z pod Koronowa 1410 roku. W 1432 r. był jednym z komisarzy do układów z Litwinami. Synów jego znamy dwóch: Piotra i Mikołaja.

Piotr, zapewne jako Piotr Gydzik z Błotnicy, zapisany 1437 r. na uniwersytet krakowski. W 1447 r. pisze się Piotrem Dzikiem z Błotnicy i z Kadłuba, a 1465 r. Piotrem Dzikiem z Guzowa, starostą iłżeckim. Był dziedzicem Guzowa, Woli Guzowskiej, Ostałówka i części Ostałowa (Lib. Benef.). Syn jego Jan jest 1464 r. na uniwersytecie krakowskim i został potem kanonikiem wiślickim.

Mikołaj, drugi syn Przybysława, wraz z bratem Piotrem sprzedał 1444 r. połowę Bystrzycy (Rad. Inscr. I f. 165). Jest on dziedzicem Woli Kadłubskiej, Nowej Cerekwi, Zatopolic pod Radomiem, połowy Świnar i Jasienicy, w sandomierskiem i Sławina i Woli Sławińskiej pod Lublinem (Lib. Benef.). W 1473 r. dziedzic Błotnicy, ożeniony z wdową Jadwigą z Lipy, której pasierb, Kasper z Lipy, oddaje połowę tej wsi (Radom. Zs. II f. 225). Ta Jadwiga znów wdowa po nim, i syn jej Jan sprzedali Kadłubską Wolę Kaszowskiemu 1485 r. (Rad. Inscr. Decr. VII f. 89). Syn Mikołaja, także Mikołaj, jest 1487 r. na uniwersytecie krakowskim.

Brat zapewne Przybysława, Piotr Dzik, wziął 1428 r. w dożywocie w 50 grzywnach wieś Zduszyce, w ziemi lwowskiej. W 1442 r. tenże Piotr Dzik z Wiewca, dostaje znowu 50 grzyw. na tejże wsi. W 1448 r. otrzymał prawo niemieckie dla Zduszyc i sołtystwo dziedziczne. Pisał się także z Uherca, umarł przed 1456 r., w którym arcybiskup lwowski dostał konsens na wykupno Zduszyc od pozostałej po nim wdowy i dzieci. Synowie jego zapewne: Albert Dzik z Uherca 1446 r. i Piotr Dziczek z Uherca, świadczą 1465 r. we Lwowie (AGZ. XI i XIV).

Piotr, dziedzic Kadłuba i części Błotnicy, Mikołaj, dziedzic Guzowa, Woli Guzowskiej i części Jastrzębi, Jakób części Świnar, Jasienicy, Pierzchni i Woli Kadłubskiej, a Wincenty, właściciel Zatopolic, Jasienicy i Nowej Cerekwi 1508 r. (Paw.). Mikołaj i Stanisław, synowie Piotra Dzika z Kadłuba, 1540 r. (Rad. Inscr. Decr. XIV f. 355).

Mikołaj z Cerekwi, wojski radomski 1554 r. On to pewnie, jako Mikołaj Dzik z Pierzchni, był następnie wojskim sandomierskim, a w końcu podobno stolnikiem lubelskim i umarł 1564 r. Córka jego Katarzyna za Kasprem Kochanowskim, pisarzem ziemskim sandomierskim. Dersław, Jakób, Jan i Hieronim, synowie Mikołaja Dzika z Guzowa, zapisali 1532 roku posag siostrze Annie (Rad. Inscr. III f. 2). Katarzyna Dzikowa, dziedziczka Kadłuba, Woli Kadłubskiej i części Błotnicy 1569 r. Stanisław z braćmi, właściciel Czepli i Guzowa 1569 r., Eustachy i Marcin, właściciele Świnar i Jasienicy, w powiecie sandomierskim 1578 r., a Szymon, właściciel Siedlisk, w województwie lubelskiem (Paw.). Wojciech, syn Marcina, 1616 r. (DW. 45 f. 1351). Barbara, żona Eustachego, 1585 r. (Wyr. Lub. 18 f. 829). Zofia z Pierzchni, zapewne córka Mikołaja, wojskiego sandomierskiego, za Janem Firlejem, wojewodą krakowskim 1585 r. Stanisław, kanonik krakowski 1592 r., Hieronim, Andrzej, Walenty, Jadwiga Nowomiejska, Zofia Gościszowska i Katarzyna, dzieci niegdy Mikołaja, starosty opoczyńskiego, procesowały się 1579 r.

Jan, Wojciech, Jadwiga, Anna i Zofia, dzieci Walentego, 1590 r. (Wyr. Lub. 2 f. 557, 586 i 651; 41 f. 672 i 50 f. 270). Szymon, dworzanin królewski 1594 r. (Wyr. Lub. 58 f. 1424). Adam, proboszcz w Byszowie 1592 r. (Ibid. 51 f. 325). Jakób, Zbigniew, Katarzyna, Stanisław, Tomasz i Anna, dzieci Walentego 1594 r. Z nich Stanisław, dworzanin królewski, miał syna Krzysztofa, który 1638 r. przyznaje dług Więckowskiemu (Wyr. Lub. 50 f. 797; 60 f. 40; Zap. Lub. 36 f. 793). Zofia za Wawrzyńcem Bobrkowskim 1619 r. (Perp. Czers. 6 f. 75). Zofia ze Świnar Dzikówna, 1620 r. wdowa po Maksymilianie Młodzianowskim (Woł. IV f. 803). Anna, Zofia, Teofila i Zuzanna, córki Mikołaja, procesowały 1627 r. Rafała Leszczyńskiego i Wawrzyńca Drzewińskiego, o zabicie ich ojca. Drzewiński uznany został za winnego (Woł. V A f. 12). Mikołaj z województwem bracławskiem, a Jan i Stanisław z Guzowa, z województwem sandomierskiem, podpisali elekcyę Jana Kazimierza.

Jan, chorąży bracławski 1632 r., syn Jana Kazimierza, sprzedał 1645 r. i 1647 r. miasto i dobra Denisze Aksakom (Arch. I. Z. Ros. VII. 1). Córki jego: Joanna, żona 1-o v. Aleksandra Całowańskiego 1652 r., 2-o v. Bernarda Dunina Głuszyńskiego, podstolego nowogrodzkiego 1662 r. i Urszula, żona Pawła Kęsickiego, cześnika nowogrodzkiego. Obie siostry pozwała Zbąska 1678 r. (Perp. Czers. 11 f. 482 i Zap. Lub. 47 f. 1042; 57 f. 441).

Józef Daniel, pisarz konsystorza łuckiego 1667 r. (Perp. Czers. 13 f. 131). Jan, Jakób, Wojciech, Franciszek, Fabian, Anna i Krystyna, dzieci Stanisława i Elżbiety z Chojnatycz, 1667 r. (Zap. Lub. 51 f. 381). Jan z ziemią przemyską, a Stanisław z województwem sandomierskiem, podpisali obiór króla Michała. Jan z województwem sandomierskiem, Stanisław z województwem ruskiem, a Tomasz z województwem bracławskiem, pisali się na elekcyę Augusta II-go.

Szymon z Guzowa, syn Mikołaja i Eudoksyi Sosnickiej, regent grodzki lubelski 1673 r., pisarz grodzki włodzimierski 1678 r.

Syn jego Samuel, otrzymał 1700 r. Trutki w województwie bracławskiem w dożywocie (M. 219 f. 538 i Zap. Lub. 60 f. 733 i 1061).

Wojciech, drugi syn Szymona, miecznik bracławski 1704 r., wziął od Tyszkiewiczów wsie Kurne, Sokołów i Puliny w różnych sumach, które mu się od

nich należały. Dobra te zwrócił Tyszkiewiczom 1736 r. syn jego Stanisław, także miecznik bracławski, nie mogąc spłacić długów, na dobrach tych ciążących (Woł. XII f. 516). Stanisław żonaty z Zofią z Kordyszów, pozostawił córkę Maryannę, żonę Franciszka Skorupki, miecznika sochaczewskiego 1743 r. (Woł. XIV f. 793 i Kij. XI f. 636 i XIII f. 1613).

Braćmi Szymona byli: Krzysztof i Jarosz. Ojciec ich Mikołaj, posesor Babina, zmarł 1668 r., a z pierwszej, nieznanej nam żony, miał mieć synów: Michała Meletiusa, ihumena monasteru w Kijowie i Piotra, który skozaczał i własnego ojca, uciekającego z Ukrainy na Wołyń, zrabował.

O spadek po Zuzannie z Dzików, Marcinowej Potuszyńskiej, pozwali Dąbscy, wnukowie jej siostry Stanisławowej Dąbskiej, Potuszyńskiego i innych 1711 roku. Miały być one córkami Mikołaja Dzika z Byszowa (Zap. Lub. 81 f. 98; 86 f. 210; Wyr. Lub. 439 f. 117).

DZIKOPOLSKI Piotr, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 r. (Obl. Warsz. 49 f. 609).

DZIKOWICZ Samuel, ziemianin oszmiański 1690 r. (Jank. Pow. Oszm.).

DZIKOWIECKI Jan podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.).

DZIKOWSCY. Szymon Dzikowski, łożniczy królewski 1594 r. i rotmistrz królewski 1605 r., żonaty z Anną Tyzenhausenówną, pozostawił syna Stanisława, żonatego z Maryanną Rożniatowską 1632 r. (Zap. Lub. 7 f. 426; DW. 32 f. 977; 42 f. 1086; Perp. Czers. 8 f. 622). Walenty 1680 r. (DW. 55 f. 1280). Piotr z województwem sandomierskiem, a Stanisław z województwem krakowskiem, podpisali elekcyę Augusta II-go. Andrzej nabył dworek w Polkowie 1784 r. Maryanna, córka Józefa, kwitowała Waśniewskiego 1781 r. (DW. 97 f. 701 i 100 f. 1471). Jakób, posesor Zawady w krakowskiem 1806 r. Mieczysław, dziedzic Mołodawy i Koniłówki na Podolu, ożenił się 1874 r. z Elżbietą Darewską. Dzieci ich: Mikołaj, Aleksander, Józefa, Ewa, Marya, Mieczysława i Emilia.

DZIMIŃSCY v. DZIEMIŃSCY. Aleksander Dzimiński, podporucznik kawaleryi narodowej, kwitował Łoskiego 1790 r. Dymisyę otrzymał 1793 r., z rangą porucznika kawaleryi narodowej (MP.). Barbara z Lipskich Dziemińska procesuje Cieleckich 1784 r. Stanisław Dzimiński, szambelan Stanisława Augusta 1793 r. Ludwika z Rautenstrauchów, wdowa po Józefie Dzimińskim, szambelanie Stanisława Augusta, kwitowała Jabłonowskiego 1806 r. (DW. 106 f. 865; 109 f. 128 i 113 f. 1057). Dzieci ich: Józef, Ludwik i Emilia, żona Kazimierza Rybczyńskiego, oficera b. wojsk polskich, zmarła 1843 r. Z synów Józefa: *Józef* Dominik, ożeniony z Anną Szubertówną, 2-o v. Zanelli, zmarłą 1886 r., miał syna Józefa Gustawa, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1850 r. Józef Gustaw, dziedzic Małocic, zaślubił 1867 r. Wirginię z Czartkowskich, zmarłą 1868 r. i z niej miał córkę Wirginię, wydaną 1886 r. za Feliksa Stępińskiego.

Antoni Dzimiński, kapitan b. wojsk polskich 1822 r., zmarł w Suwałkach 1864 r.

DZIŃSKI, patrz *Dzieński.*

DZIOKOWSCY h. TRĄBY. Andrzej i Stefan otrzymali szlachectwo i herb powyższy dopiero 1765 r. (Kancl. 45 i 46 f. 32), jednakże już w 1748 r. Andrzej Dziokowski został wojskim owruckim (AGZ. X). Stefan, syn Andrzeja, kwitował Montryma 1782 r. (DW. 98 f. 1105). Jan (Józef), opat konwentu OO. Bazylianów w Żółkwi 1782 r., w sądzie ziemskim lwowskim, a Szczepan (Stefan) 1817 r. w sądzie grodzkim lwowskim, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie (Goł.). Andrzej i Jakób, synowie Szczepana, członkowie Stanów galicyjskich 1817 r. Karolina, córka Jakóba i Katarzyny z Olszewskich, właścicielka Hołobutowa, żona hr. Waleryana Tarnowskiego. Siostra jej za Młockim.

DZIOKOWSKI Marcin podpisał z ziemią wiską elekcyę Augusta II-go.

DZIRBIŃSKI v. DZIRBIEŃSKI, patrz *Dzierzbiński.*

DZIUBANDOWSCY h. POGOŃ. Paweł dziedziczył na Rymaczach 1753 r. Syn jego Piotr, ożeniony z Salomeą Podgórską, pozostawił syna Aloizego, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1837 r. (Akta b. Her.).

DZIUBIŃSCY v. DZIUBIEŃSCY h. DOŁĘGA. Antoni, regent grodzki nowomiejski 1717 r. Józef, żonaty z Maryanną Cebulską 1758 r., pozostawił syna Tadeusza, który z żoną, Katarzyną z Myszkowskich, zeznał zapis dożywocia 1788 r. Anna, córka Stefana i Zofii z Łochowskich, żona Piotra Zaleskiego 1784 r. (Perp. Czers. 31 f. 17; 39 f. 148; 40 f. 159 i 38 C f. 172). Antoni, szambelan królewski 1790 r. (DW. 106 f. 1088). Józef, kapitan b. wojsk polskich 1824 r.

Herb Dołęga.

Antoni z Dziubina Dziubiński, syn Michała i Anny z Niekurskich, zeznał 1707 r. zapis dożywocia z żoną, Maryanną z Gołuchowa, córką Prokopa i Teresy z Leżenic (Gr. Nowokor. Inscrip. 41 f. 441). W 1754 r. odstąpił dzieciom swoim: Janowi, Józefowi, Stanisławowi i Agnieszce, wdowie po Józefie Wałkanowskim, część swoją Zacharzewa i sumy na Sycynie, Piastowie i Długiem (Gr. Radoms. f. 342).

Jan Aleksander, syn Antoniego, wspólnie z żoną, Felicyanną z Achingerów, sprzedali 1767 r. części swoje na Zalesiu, w powiecie wiślickim i Bukównie i Jabłonnie, w powiecie radomskim, małżonkom Wołynieckim (Gr. Sandom. f. 10). Syn ich Mateusz, ur. w Wągrodnie 1759 r. (metr. w Prażmowie), z żony Maryanny, pozostawił syna *Jana* Ludwika, ur. w Szyszkowie 1794 r. (metr. w Praszce), ożenionego z Elżbietą Ogilvie de Deloche v. de Findlater, córką urzędnika pocztowego w Zamościu, ur. 1796 r., zmarłą 1864 r., z której synowie: Aleksander Walenty, ur. 1820 r., Władysław Otto, ur. 1821 r., Zygmunt Jan Chrzciciel, ur. 1823 roku, Jan Stanisław Narcyz, ur. 1831 r. i córka Leontyna.

Aleksander Walenty zaślubił 1845 r. w Radomiu *Teresę* Leopoldynę Wandalinę Chałubińską i z niej miał syna Stanisława Leopolda, ur. w Mławie 1847 r.

Jan 1842 r., dzieci jego 1843 r., a wnuk 1867 r. legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie (z Teki B. W. Rummla).

Stanisław, syn Antoniego, pozostawił syna Antoniego, żonatego z Ewą z Gładyszów, który częścią odziedziczył, częścią nabył od Klonowskiego, miecznika mielnickiego, Bukówno, Jabłonnę i Zacharzów 1789 r. (Gr. Radoms.). Z Tekli z Janowskich, zostawił syna Antoniego, ożenionego z Franciszką z Dwernickich, którego synowie: Idzi Joachim, Justyn Michał i Marceli Wit, legitymowali się w Wydziale Krajowym galicyjskim 1884 r.

1) Idzi z Aloizą Doerflerówną miał córkę Stefanię, za Władysławem Gozdowskim i syna Leona Gustawa Józefa, którego ze zmarłej 1899 r. Stanisławy Cecylii Madejewskiej dzieci: Adam Idzi Bronisław, Eugenia Stefania i Tadeusz Eustachy.

2) Justyn, z Wandy Bystrzonowskiej, pozostawił dzieci: Urbana Antoniego, Filipa Mieczysława, Gerwazego Władysława, Maryę i Janinę.

3) Marceli, z Wandy Krimmer, ma dzieci: Helenę, Zdzisława, Bronisławę za dr. Karolem Czernym i Melanię, za Sewerynem Godzielińskim.

Piotr, z żony Waleryi z Garczyńskich, ma syna Wacława, którego ze zmarłej 1896 r. Maryi Apolonii, córki Ludwika Symforyana Dunina Wąsowicza, dzieci: Marya Ludwika, ur. 1892 r., Tadeusz Emanuel, ur. 1893 r. i Zofia Albina Janina, ur. 1895 r.

W gubernii podolskiej dowiedli swego szlacheckiego pochodzenia następujący Dziubińscy: Ignacy i Józef, synowie Józefa; Henryk, Józef, Maurycy, Waleryan i Aleksander, synowie Jana Kantego, a wszyscy wnukowie Stanisława, prawnukowie Antoniego, praprawnukowie Jana, 1847 r.; Leon, szósty syn Jana Kantego, 1863 r.; Albin, Ferdynand, Gabryel, Wojciech i Romuald, synowie Waleryana, 1871 i 1886 r.; Michał, Juliusz i Józef, synowie Leona, 1890 r.

DZIUKARNICCY, w powiecie orszańskim. Polonia Mohuczanka Aleksandrowa Dziukarnicka z synem Lwem, mają dobra w powiecie orszańskim 1642 r. (Ist. Jur. Mat. XXV).

DZIULOWIE h. WŁASNEGO, który przedstawia w polu srebrnem trzy węże złote, głowami w prawo, jeden pod drugim pełzające. Tarcza bez hełmu i korony.

Herb Dziuli.

Stanisław Franzbego (?) Dziuli otrzymał indygenat na sejmie 1676 roku. Marcin Franzbey Dziuli, pleban targowicki, obrał 1661 roku za swoich plenipotentów braci: Hieronima i Aleksandra (Zap. Lub. 47 f. 212). Marcin zanim został księdzem, żonaty był z Kossowską i z niej miał syna Stanisława, który otrzymał indygenat na sejmie 1676 r. Stanisław, podczaszy łukowski 1690 r., podpisał z województwem sandomierskiem elekcyę Augusta II-go. W aktach tytułowanym jest stolnikiem sandomierskim, a czasem wendeńskim (?). Z pierwszej żony, Anny Leżeń-

skiej, właścicielki Podlesia, w powiecie wiślickim, miał Stanisław syna Tomasza, podstolego stężyckiego 1726 r., a podczaszego wiślickiego 1736 r., pułkownika wojsk koronnych (Sig. 26), oraz córkę Katarzynę. Z drugiej żony, Zofii Czermińskiej, siostry kasztelana małogoskiego, 2-o v. Borkowej, synowie: Aleksander i Michał zmarli bezdzietnie, Stanisław—Pijar, oraz córki: Maryanna i Franciszka.

Michał, ur. 1702 r., dowódca regimentu piechoty łanowej i podstoli wiślicki 1737 r., pułkownik wojsk koronnych 1766 r., wprowadzony został wspólnie z żoną, Justyną z Duninów Brzezińskich, do Skuł (DW. 85 f. 605). Dziedzic Kłudna i Głuszyny, umarł 1771 r., pochowany w Klwowie.

Aleksander, ur. 1709 r., koniuszy króla Stanisława Leszczyńskiego, dziedzic Radzanowa 1777 r. i Skuł po bracie Michale, zmarł w Lunewilu (DW. 93 f. 443 i 96 f. 52). Maryanna, ur. 1703 r., żona 1-o v. Józefa Antoniego Brzuchowskiego, strażnika koronnego, 2-o v. 1731 r. Stanisława Świdzińskiego, wojewody rawskiego, a Franciszka, ur. 1708 r., za Floryanem Straszewskim, stolnikiem dobrzyńskim 1725 r.

DZIURAKOWSCY z Dziuraków, w ziemi halickiej. Władysław Opolczyk nadał Czeraki, w powiecie halickim, pisarzowi Leonowi, a Zygmunt I-szy potwierdził to nadanie 1530 r. jego potomkom Dziurakowskim (Gr. Halic. 132 f. 408). Otto z Chodcza, starosta halicki, pozwał 1530 r. Iwaszka, Fiedora i Mikołaja Dziurakowskich z Dziuraków i Staruni, o różne daniny starościńskie (St. Pr. P. P. VI. 460). Wyroki lubelskie z 1580 r. wspominają o Stefanie, Pawle, Fedku, Maruchnie i Stanisławie, synach Ignacego i o Janie, Andrzeju, Dymitrze i Annie, dzieciach Jana (Ks. 4 f. 86 i 5 f. 610). Regestra poborowe z 1515 i 1578 r. nazywają ich Dzurakowskimi, lub Żurakowskimi, a wieś Dzuraki, albo Żuraki. Patrz *Żurakowscy.*

[DZIURDŻI Jan wspólnie z żoną, Krystyną Paszperkówną, posiada pole w obrębie starostwa stobnickiego 1607 r. (M. 182 f. 167).]

Herb Boża Wola.

DZIURDZIEWICZOWIE. Władysław Jagiełło nadał 1420 r. we Lwowie słudze swemu Iwaszkowi Dziurdziewiczowi Przerośl, w powiecie halickim. Nadanie to potwierdził 1460 r. Kazimierz Jagiellończyk Oleksemu i Waśce, braciom rodzonym i ich ciotecznemu bratu Piotrowi (Nobiles de Przerośl) (Gr. Halic. 190 f. 249).

Kazimierz Dziurdziewicz w powiecie żytomierskim 1646 roku (Op. Żyt. 17). Waleryan, kanonik inflancki, zapisał 1790 r. 54,000 fl. na otworzenie kolegium w Stwołowicach, dla uczącej się biednej młodzieży (V. L.).

DZIUSOWIE h. BOŻA WOLA, w powiecie wilkomierskim. Kazimierz Dzius, syn Józefa, zapisał testamentem z 1719 r. dobra swoje Pobojsk, w powiecie wilkomierskim, synowi swemu Janowi, a Polniki oddał w dożywocie żonie

swej Katarzynie (Gr. Wilkom. z 1753 r.). Jan wprowadzony do Pobojska 1719 r. (Gr. Wilkom.), ten majątek wraz z Polnikami oddał 1753 r. synom swoim: Benedyktowi, Stanisławowi i Janowi, którzy je sprzedali 1791 r. Montowtom, za 2,839 talarów holenderskich (Gr. Wilkom. z 1792 r.). Z nich;

Stanisław, żonaty z Anną Waszkiewiczówną, pozostawił syna Wincentego Ambrożego, ur. 1802 r. (metr. w Trokach).

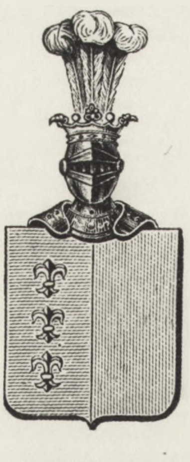
Jan, z żony Katarzyny, miał synów: Karola i Wincentego, i córki: Anastazyę, ur. 1778 r.; Maryannę, ur. 1780 r.; Urszulę, ur. 1788 r. i Petronellę, ur. 1790 roku.

Karol, ur. 1781 r., żonaty 1-o v. z Anielą z Balcewiczów, 2-o v. z Eleonorą Syruciówną, z pierwszej żony pozostawił synów: Pawła Justyna, ur. w Burbiszkach 1821 r. (metr. w Nowych Trokach); Jana Wincentego, ur. tamże 1823 r. (metr. w Rykontach) i Wincentego, ur. tamże 1825 r. (metr. w Nowych Trokach); z drugiej—syna Antoniego Aleksandra, ur. w Budzie Zatrockiej (metr. z 1842 r.).

Wincenty, ur. 1784 r. (metr. w Nowych Trokach), z Barbary Massalskiej, miał czterech synów: Stanisława Pawła, ur. w Ponaryszkach 1814 r. (metr. w Rykontach); Franciszka Dionizego, ur. 1818 r.; Feliksa Ludwika, ur. 1828 r. i Antoniego, ur. 1836 r. (metryki tamże). Po Feliksie Ludwiku pozostał syn Augustyn Wilhelm Edward.

Wincenty Ambroży, Karol z synami i Wincenty, legitymowali się ze szlachectwa w Cesarstwie 1849 r., a Augustyn Wilhelm Edward 1856 r. (z Teki B. W. Rummla).

DZIUSOWIE v. DŻUSOWIE v. DCZUSOWIE h. KIERDEJA, ziemianie wołyńscy. Andrzej Dcziusa, marszałek ks. Świdrygiełły 1433 r. w Kijowie (Arch. Sang. I). Jesif Czusa otrzymał 1434 r. od tegoż Świdrygiełły dobra Basowo, w powiecie łuckim (Ibid.). Wańko Kierdejowicz z Kwasiłowa, syn Dzusin (pewno Józefa Dziusy), kasztelan chełmski, nabył 1434 r. Pustołów, a 1438 r. dostał od Warneńczyka w 300 grzyw. Krośniczyn z sześciu wsiami, w ziemi chełmskiej, w zamian za dane mu przez Jagiełłę Duniowice i Blożew, odebrane przez dziedziczkę ich Duchnę (Bybelską). W 1465 r. dostał 50 grzyw. na Szpikłosach, na wykupno których otrzymał konsens królewski 1470 r. Mikołaj Zbrożek (Proch.). W 1470 r. sprzedał on Kwasiłów, Basowo i dziewięć wsi, w powiecie łuckim, za 1,000 kóp szerokich groszy pragskich, ks. Semenowi Zbaraskiemu. W 1507 r. pozwali Ihnat, Bohdan i Iwaszko Dziusicze, o zwrot tych dóbr księżnę Rowieńską, ale zostali od nich wyrokiem króla Zygmunta odsądzeni (Arch. Sang. I i III). Wasil Dziusa, świadek 1484 r. na zapisie 700 kóp gr. przez ks. Fedorową, córce swej Sapieżynie (Bibl. Kras.). Iwan dostarczał na potrzeby wojenne 1528 r. cztery konie (Akta XIII). Ihnat miał synów dwóch: Hrehorego i Michała; dopełnili oni działu Lachowa, Bołotkowiec etc. 1561 roku i córkę Lubkę, przybraną za córkę przez Michała Deniskowicza i wyposażoną przez niego Drybowem. Wydał ją następnie za Iwana Chreptowicza, dwo-

Herb Kierdeja.

rzanina królewskiego, który sprzedał Drybowo biskupowi wileńskiemu 1533 r. (Arch. Sang. III; Op. Łuc. 2035 i 2049; Arch. I. Z. Ros. I. 1). Michał, sędzia grodzki łucki 1566 r. Aleksander, ziemianin wołyński 1543 r., dziedzic Tesowa 1546 r. Siostra jego była żoną Stefana Bołharyna (ML. 29 f. 476). Piotr i Katarzyna Janowa Wrzoskowa, siostra jego, procesują 1595 r. Piotra Korczmińskiego, owdowiałego po ich bezdzietnie zmarłej siostrze Zofii (Wyr. Lub. 15 f. 84; Woł. 1 f. 99). Bohdan i Jan, dziedzice Lachowa 1583 r. (Jabł.). Stefan i Mikołaj procesują Jarmolińskich 1642 r. (Kij. V f. 904). Mikołaj i żona jego, Anna z Jarmolińskich, 1-o v. Hryćkowa Łojowska, otrzymali w dożywocie 1620 r. Żelechów, ze starostwa kamienieckiego (M. 166 f. 391; Żr. Dz. V). Kazimierz, Jan, Michał, Mikołaj i Aleksander, synowie Jakóba Kierdejewicza Dziusy i Krystyny. 1701 r. Zygmunt, syn Kazimierza, Józef, syn Aleksandra i Józef, syn Michała, procesują Strzeleckich 1757 r. o sumy i dokumenty spadkowe po Jerzym Dziusie (Bracł. XIV f. 866 i XVII f. 1445). Tekla Dziusanka i siostra jej N. zamężna Zawadzka 1794 r.

Nie wiem, czy do nich należy zaliczyć Olechnę Jurjewicza Czuska, który 1458 r. dobra Koniuchy i Rapołow, a 1464 r. dworzyszcze oziereńskie, w dubieńskiem, sprzedał Drobiszowi Mżurowiczowi (Arch. Sang.).

DZIWISZ, kasztelan rospirski 1273 r. *Dz.*, starosta łęczycki 1357 r. *Dz.*, cześnik sieradzki 1347 r. Dziwisz odpowiada łacińskiemu Dionizy i był rodowem imieniem Jelitczyków.

DZIWISZ Stanisław, podstarości czerski 1534 r.

DZIWLEWSCY v DZIWŁOWSCY ze wsi Dziwle, w powiecie piotrkowskim. Maciej i Jakób Dziwłowscy, właściciele tej wsi 1552 r. (Paw.). Jakób z Dziwli w usłudze Koniecpolskich w Przemyślu 1460 r. (AGZ. XIII). Paweł Dziwłowski z województwem sieradzkiem, podpisał obiór króla Michała. Jan Dziwlewski, sędzia grodzki starodubowski 1689 r. Dominik Dziwlewski, rotmistrz oszmiański 1786 r. (Jank. Pow. Oszm.).

DZIWNOWSCY. Mikołaj Dziwnowski z żoną, Agnieszką Duninówną Wąsowiczówną, wziął w zastaw od ks. Poryckiego Lulińce 1621 r. (Gr. Krzemien.).

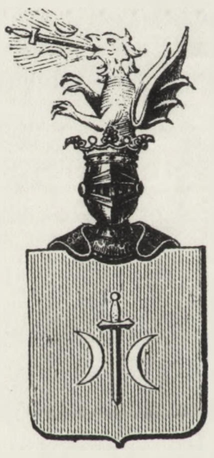
DZWIAKOWSKI Sebastyan pisał się z województwem sandomierskiem, na elekcyę Augusta II-go.

z DZWIERZNA w nakielskiem (dawniej z Dzwirdzina). Piotrasz z Dzwirdzina świadczy w Trzemesznie 1390 r. (KWP.). Jan, syn Jakóba, 1406 r., a Paweł z Dzwierzna 1463 r., na uniwersytecie krakowskim

DZWINOGRODZCY Fabian i Jan udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w sądzie ziemskim przemyskim 1782 r. (Goł.).

DZWONECKA Małgorzata ze Śmiadkowskich, żona Marcina, zrzeka się majątku rodzicielskiego na rzecz brata swego Bartłomieja 1607 r. (Perp. Czers. 3 f. 67).

DZWONKOWSCY h. PRZEGINIA z Dzwonka, w ziemi łomżyńskiej, którą to wieś posiadali 1578 r. Jakób, Stanisław i wielu innych (Paw.). Wyroki Lubelskie z 1580 r. wspominają o Janie, Jakóbie i Mikołaju, synach Mikołaja (Ks. 7 f. 948). Eustachy i Mikołaj w ziemi warszawskiej 1609 i 1614 r. (DW. 37 f. 1202 i 42 f. 1323). Piotra, z Anieli z Grodzickich córka Anna, za Stefanem Mierzejewskim 1652 r. (Gr. Ostrołęckie). Helena, córka Piotra, żona 1-o v. Macieja Milewskiego 1662 r., a 2-o v. Józefa Mierzejewskiego 1692 r. (Ibid.). Stanisław pisał się z ziemią łomżyńską, na elekcyę Jana III-go. Kasper, Sebastyan, Adam, Andrzej, Jakób, Jan, Mateusz, Paweł, Stanisław, Szymon, Władysław, Wojciech i Zygmunt podpisali z ziemią nurską, obiór Augusta II-go, a Franciszek, Józef, Karol i Waleryan z ziemią łomżyńską, elekcyę Stanisława Augusta.

Herb Przeginia.

Paweł, syn Andrzeja i Jadwigi Suskiej, wnuk Zygmunta i Anny Górskiej, zeznał 1739 r. zapis dożywocia z żoną, Różą z Czyszkowskich. Ta już, jako wdowa, imieniem dzieci swoich: Walentego, Andrzeja, Ambrożego, Barbary, Magdaleny i Łucyi, kwituje Chajęckich 1755 r. Ludwik Benedykt, brat Pawła, z Anny Dziedowiczównej zostawił syna Karola. Ten Karol w sądzie grodzkim bieckim 1783 r., a Walenty i Andrzej, synowie Pawła, w sądzie ziemskim pilznieńskim 1782 r., dowiedli swego szlachectwa.

Ludwik, podwojewodzy nurski, syn niegdy Andrzeja, zeznał zapis przyszłej swej żonie, Anieli Klickiej, 1756 r. Syn ich Piotr, burgrabia łomżyński 1780 r., dowiódł szlachectwa w Galicyi zachodniej 1894 r.

Anna za Franciszkiem Mroczkiem 1756 r. (Perp. Czers. 14 D f. 251; 30 f. 164 i 306). Kazimierz i Franciszek, bracia, skarżą magistrat miasta Goszczyna 1790 r. (Ibid. 42 f. 154). Antoni zostaje porucznikiem w wojsku koronnem 1780 roku (M. P.). Józef, podwojewodzy zambrowski 1784 r. Wojciech, podwojewodzy makowski 1785 r.

Marcin, właściciel Laskowca i Przytuł, w początkach XVIII-go wieku, miał syna Pawła, a ten Waleryana, elektora Stanisława Augusta, po którym syn Józef, miał syna Felicyana, który zostawił synów: Benedykta Jana, Antoniego i Józefa. Stanisław, Wincenty i Franciszek, synowie Benedykta i Maryanny Skrodzkiej, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie w latach 1837 — 1842, zaś Marceli, Nikodem i Edward, synowie Jana i Bibianny z Głębockich, jak również Antoni 1840 r., a Felicyan, Ludwik i Marceli, synowie Józefa i Tekli z Borowskich, w latach 1840 — 1851 (Akta b. Her.). Józefa, córka Stanisława, żona Erazma Dłużewskiego, zmarła 1853 r.

Ignacy i Antoni w sądzie ziemskim pilznieńskim 1782 r., a Feliks, syn Ignacego, 1817 r.; Piotr zaś, syn Jana i Maryanny Kosteckiej, wnuk Wacława i Teresy Leszczyńskiej, w sądzie grodzkim trembowelskim 1782 r., udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie (Goł.).

DZWONOWSCY h. NAŁĘCZ z Dzwonowa (Zwanowa), w powiecie gnieźnieńskim. Dobrogost z Swanowa 1307 r. w Poznaniu, w orszaku ks. Henryka

szląskiego, 1308 r. wojewoda poznański, zeznaje 1310 r., że krewny jego Wincenty ze Słupowa, sprzedał wieś Słupów klasztorowi w Byszewie. Pieczęć jego przywieszona do tego dokumentu, przedstawia Jelenia (KWP. 937; numer pieczęci 39). Wraz z synem został on wyklętym za szkody zrządzone kościołowi poznańskiemu, prawdopodobnie przy zdobywaniu Poznania 1312 r. dla Łokietka i obaj pomarli w klątwie. Wdowa po nim z dziećmi i pasierbem swym Dzierżykrajem, jako wynagrodzenie szkód, oddali kościołowi poznańskiemu wieś Górkę 1321 r. Siostra jego była matką Przybysława Borkowicza, wojewody poznańskiego.

Dzierżykraj z Zwanowa, dziedzic Zwanowa, Górki, Pawłowa, Dąbrowy i Niedzwiady, układa się 1348 r. z plebanem z Dąbrowy Witem, o rozdział dochodów kościołów w Dąbrowie i Zwanowie (KWP.). Marcin ze Swanowa, miecznik kaliski i poznański 1390 r. Swanowski, kasztelan (?), świadczy w Poznaniu 1397 r. (Leksz.). W akcie z 1408 r. nazwany jest bratem Sędziwoja z Szamotuł, wojewody poznańskiego (Bibl. Warsz.). Piotr, syn Świętosława, 1429 r. na uniwersytecie krakowskim. Barbara Zwanowska, wdowa po Grzegorzu Skockim, wysyła 1497 r. zastępcę ną wojnę wołoską (St. Pr. P. P. VI).

DZWONOWSCY h. PRAWDZIC z Dzwonowic. Szymon, stolnik chełmiński 1662 r. Teodor podpisał z ziemią przemyską obiór króla Michała. Marcin, skarbnik smoleński 1766 r. Marceli, zwany w aktach cześnikiem gostyńskim 1765 r., a wiskim 1766 r. (Gr. Sanoc.).Antoni z Wielkich Dzwonowic, dziedzic Dzwiniacza, syn Marcelego i Ewy Sikorskiej, wnuk Jana i Agnieszki Bronikowskiej, prawnuk Władysława i Jadwigi Łysakowskiej, praprawnuk Szymona i Maryanny Koszuckiej, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w sądzie ziemskim sanockim 1782 r.

Ksiądz Grzegorz, grec.-katol. paroch w Nowosielcach, umarł 1820 r., pozostawiając córkę Annę, za Andrzejem Bibersztein-Błońskim (A. Lwow. For. Nobil.).

E.

EBERHARDT Zygmunt, agent dyplomatyczny dworu polskiego w Konstantynopolu, otrzymał szlachectwo na sejmie 1775 r. Konstytucyą z 1776 r. został uwolniony od składania przysięgi i do lat dziesięciu przedłużony miał termin nabycia dóbr ziemskich. W konstytucyi mylnie nazwany *Everhardtem*. Herb jego przedstawia w polu czerwonem chorągiew srebrną o trzech polach, ze złotymi końcami, razem klin tworzącymi, nad nią trzy złote kółka. W szczycie hełmu takaż chorągiew odwrócona. Labry czarne podbite srebrem (Ostr. 662).

EBERMUTH Stanisław z Winiar, cześnik kaliski, otrzymał od Władysława Jag. 1429 r. solectwo w Płonce, w ziemi chełmskiej (Inw. Arch. Kor.). Tenże 1432 r. podczaszy kaliski, pisał się 1435 r. z Chrostowa (Kwiatk.). W 1439 r. tenże podczaszy kaliski z Chrostowa, zwraca różne zapisy Jagiełły, a Władysław Warneńczyk zapisuje mu 200 grzyw. na Płonce. Potomek jego, Jan Obermut, chorąży ziemski (bełski?) zmarł bezdzietnie, a dobra jego dziedziczne Dąbrówka i dzierżawa królewska Płonka spadły na króla, który je nadał 1528 r. Feliksowi z Zamościa, sędziemu chełmskiemu (Proch.).

[EBERS de GROCHOSKI patrz: *Grochowski de Erbsy*.]

[de EBERSTETT Janusz, generał kawaleryi rosyjskiej, wezwał szlachtę lwowską i żydaczowską 1711 r., aby nie ociągała się z dostarczeniem 700 koni do poczty. Tenże Lebrecht Gottfrid Janusz, generał komendant chorągwi rycerskiej kadetów, zawiadamia 1714 r. stany, że wojsko saskie w Polsce zostaje pod jego komendą (AGZ. X. 6615, 6693 i 6696).]

EBERT Jan Leonard, porucznik regimentu wojewody kaliskiego, otrzymał indygenat na sejmie 1685 r. (V. L.). Herb jego ma przedstawiać w polu srebrnem

łuk czarny napięty, ze strzałą srebrną na nim. W szczycie hełmu pół męża czarno ubranego, w białym pasie, z rękoma na biodrach i w białym kapeluszu, na szpicu którego kulka z piórkami koguciemi (Ostr. 663).

de EBERTZ Jan Leonard, syn Jana Leonarda, szlachcica polskiego, który kraj niedawnemi czasy opuścił, zachowany konstytucyą z 1768 r. przy prawach szlachectwa (V. L.): Herb jego ma przedstawiać w polu złotem czarną głowę dzika. W szczycie hełmu w zawoju takaż głowa (Ostr. 659).

Sądząc po imionach i treści konstytucyi z 1768 r., należy uważac Jana Leonarda Ebertza, za wnuka Jana Leonarda Eberta. Skąd heraldycy przypisują im odmienne herby, trudno wyjaśnić.

[EBORSKI Jan, proboszcz w Izbicy 1629 r. (Gr. Przed. 69 f. 698).]

EBSZELEWICZ v. EPSELWITZ, właściwie OEBSCHELWITZ Józef, oberstlejtnant, otrzymał 1765 r. patent na kompanię dragońską po Bystrzanowskim (M. P.). Tenże Józef, podpułkownik w regimencie podczaszego litewskiego i Franciszek Rudolf, podpułkownik gwardyi koronnej, otrzymali indygenat 1768 roku Ostatniemu dyplom wydano 1788 r. (ML. 220 A f. 372). Elżbieta z Tajlerów Ebszelewiczowa i Elżbieta z Ebszelewiczów Janowa Cichocka, pułkownikowa, zeznały 1785 r. zapis Szarytkom Białostockim. Agnieszka, zamężna Gostkowska 1812 r. Dawid, poseł na sejm z krakowskiego 1818 r., senator kasztelan Królestwa 1825 r., ożeniony z Wiesiołowską, umarł 1829 r.

Herb Ebszelewiczów przedstawia w polu błękitnem koguta srebrnego z piórami w ogonie, naprzemian białemi i czarnemi. W szczycie hełmu bez korony, w zawoju błękitno - srebrnem dziewięć gałeczek z różą i dwoma liśćmi — w wachlarz. Labry błękitne podszyte srebrem (Ostr. 688).

[d'ECHT BACHOF hrabia, radca stanu Elektora reńskiego, kawaler orderu Św. Stanisława 1770 r.]

[ab ECKER-ECKOVEN Jan Karol, szambelan Stanisława Augusta, kawaler orderu Św. Stanisława 1791 r.]

ECKERT Józef, porucznik w korpusie inżynierów, otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r. (V. L.).

[ECKIUS Bernard, pisarz królewski 1608 r. (DW. 35 f. 520).]

[EDELBURG Fryderyk zawiera umowę z Lasockim 1792 r., o Młodzieszyno i Januszewo (DW. 107 f. 1616).].

EDELMAN Józef, wspólnie z żoną Aleksandrą, otrzymał 1765 r. konsens królewski, na odstąpienie gruntów musiłowskich i Harsymowszczyzny, w starostwie brzeskiem, małżonkom Żółkiewskim (MP.).

[EDER N., kapitan wojsk koronnych, otrzymał dymisyę 1778 r. (MP.).]

EDLE Andrzej, major wojsk rosyjskich, otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r. (V. L.). Konstytucye sejmowe z 1793 r. i Małachowski tak go piszą, a Volumina Legum wydane 1889 r., nazywają go *Elle.*

[EDOLFF Leopold, podporucznik dragonów 1687 r. (Zap. Lub. 63 f. 1394).]

[EFFERN Agnieszka, żona Bertrama Holdschuera, kasztelana derpskiego, w pierwszej połowie XVII-go wieku (M. 170 f. 275).]

EFFINOWICZOWIE Andrzej i Filip Nereusz udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w sądzie grodzkim trembowelskim, jako synowie Marcina i Barbary Audikowskiej, wnukowie Grzegorza i Maryanny Głowackiej. Jan, podający się za syna Andrzeja, nie przedstawił na to dostatecznych dowodów 1825 r. (Akta Gal. Wydz. Kraj.).

EFREMI, władyka łucki 1446 r.

de EGEL Łukasz, chorąży malborski 1503 r. (Teka Paw. I).

ad EGGERD Rejnhold, burmistrz miasta Regiomontanae nostrae Kniphovianae, otrzymał szlachectwo 1635 r. wraz z herbem, który przedstawia w polu błękitnem wzniesioną prawicę trzymającą srebrną strzałę, wspartą na kwadratowym kamieniu. Po prawej jej stronie litera V. W szczycie hełmu dwa skrzydła orle białe, pośród których ręka ze strzałą jak na tarczy (M. 180 f. 576).

EGIERSZDORFF v. EGIERSDORFF v. EGIESZDORFF Wacław otrzyma szlachectwo na sejmie 1790 r. Dyplom mu wydano w 1791 r. (Sig. 37 f. 103). Herb mu nadany, nazwany *Porajem,* przedstawia na tarczy owalnej, ze skrajem brunatnym, w polu czerwonem gałązkę zieloną z różą białą. Nad koroną takaż gałązka z różą. Wacław, żonaty z Rozalią Stempkowską, pozostawił córkę Joannę, wydaną 1791 r. za Stanisława Korzybskiego (DW. 107 f. 1260) i synów: Stanisława i Kaspra Piotra.

Stanisław, starszy syn Wacława, ur. w Hucie Cegłowskiej 1766 r., właściciel Czurył, w powiecie siedleckim, pozostawił syna Stanisława Aleksandra, ur. 1797 r. (metr. w Żelechowie), właściciela po ojcu Czurył, radcę Dyrekcyi Szczegółowej Tow. Kred. Ziems. w Siedlcach 1828 r. Juliusz, dziedzic Czurył, ożeniony z Wandą Izdebską 1866 r.

Kasper, młodszy syn Wacława, ur. w Hucie Cegłowskiej 1774 r. (metr. w Cegłowie), właściciel Kraczewic 1824 r. zaślubił w Żelechowie 1798 r. Katarzynę Głuską, i z niej miał synów: Waleryana *Ludwika,* ur. 1801 r. i Leopolda Karola *Andrzeja,* ur. 1804 r.

Waleryan *Ludwik,* oficer b. wojsk polskich, zmarły 1871 r., zaślubił w Bełżycach 1833 r. Maryannę Teresę Julię Iżycką i z niej pozostawił: Władysława Konrada, ur. 1834 r.; Aurelię Helenę i Maryannę.

Andrzej zaślubił w Wawrzyszewie 1828 r. Otolię Zofię Knytlównę i z niej pozostawił *Zygmunta* Józefa, ur. 1838 r., Stanisława Franciszka Jerzego, ur. 1842 r.

i Albertynę Maryannę. Zygmunta, z Maryi Bienieckiej, zaślubionej w Brześciu Litewskiem 1862 r., synowie: Jan Zygmunt, ur. w Brześciu Litewskiem 18-go Sierpnia 1863 r. i Józef, ur. w Zabużu 21-go Kwietnia 1878 r. (z Teki B. Rummla).

Egierszdorffowie mają przyznane szlachectwo w Królestwie w latach 1839, 1840 i 1851.

EGOTT Marcin podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.). Czy to nie *Egort?*

EHLER Frydrych, burmistrz miasta Gdańska, otrzymał indygenat 1658 roku (V. L.).

EILOF Daniel, otrzymał indygenat 1659 r. (V. L.).

[EJCHLEROWIE. Jan, ławnik krakowski 1536 r., a Erazm 1556 r. Stanisław, pisarz miasta Krakowa 1541 r. (Akta Hist. VIII). Patrz *Achler*.]

EJCHNER [1]) Adam, porucznik korpusu artyleryi koronnej, otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r. (V. L.).

[EJGENFELDT Jakób został 1768 r. pisarzem publicznym na powiat piltyński, w ks. kurlandzkiem i semigalskiem (Kancl. 44 f. 78).]

EJGNER Michał, podporucznik w korpusie litewskim inżynierów, otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r. (V. L.).

[EJNHORN Paweł Jan, podpułkownik, żonaty z Krystyną de Kempnerin, wprowadzony został do Mirowic 1707 r. (Perp. Czers. 17 f. 52 i 55).]

[ab EJSENREICH v. EJSENREICHEN Łukasz, poseł miasta Wrocławia do Polski 1467 r., celem skłonienia Kazimierza Jag. do objęcia tronu czeskiego (Pom. Dz. W. Sr. XIV). Regina z Bawaryi, żona 1-o v. Michała Działyńskiego, 2-o v. ks. Alberta Stanisława na Ołyce i Nieświeżu Radziwiłła, kanclerza W. Ks. Litewskiego 1646 r.

EJSMANOWICZ Jan, dworzanin królewski 1532 r. (Sap. 1 f. 58).

EJUDIKOW Maciej, syn Dominika i Reginy Rzeczyńskiej, wnuk Stanisława i Maryanny Sołotwińskiej, udowodnił pochodzenie szlacheckie 1782 r., w sądzie grodzkim trembowelskim.

[von EKE Katarzyna, żona Krzysztofa Lodego 1635 r.]

---

[1]) Nazwiska pisane w „Herbarzu“ przez *j*, bywają w aktach pisane również i przez *y*.

[EKIER Jan, aptekarz królewski, zwolniony od pospolitego ruszenia 1651 r. (DW. 51 f. 376).]

[EKSZETT Andrzej, porucznik wojsk koronnych 1780 r. (DW. 96 f. 593).]

de ELENBORG, v. de EILEMBERK jak pisze Niesiecki. Elżbieta, córka Wacława, żona Stanisława Kostki 1526 r. (M. 42 f. 123). Siostra jej była za Janem Kostką, a matka ich miała być Luziańska, siostra biskupa warmińskiego.

ELERTOWIE h. POBÓG. Andrzej i Balcer, kapitanowie królewscy, otrzymali szlachectwo na sejmie 1673 r. (V. L.). Andrzej był w 1687 r. podpułkownikiem (Zap. Lub. 63 f. 1293). Franciszek, podpułkownik dragonów, wspólnie z żoną, Elżbietą Scholmanówną, otrzymali wójtostwo w Zbuczu 1680 roku (DW. 55 f. 1281). Jan, sekretarz królewski 1688 r. Jan, major 1715 r., podpułkownik piechoty niemieckiej 1724 r., stolnik inflancki 1730 r. (AGZ. X), zapisał 1715 r. żonie swej, Teofili z Kamionki Kamińskiej, córce Jana, stolnika owruckiego i Petronelli z Roguskich, 10,000 fl. (Gr. Lwows.). Waleryan pisał się z województwem brzeskiem litewskiem, na elekcyę Stanisława Augusta.

ELGOT h. WIENIAWA ze wsi Elgoty v. Lgoty, w powiecie radomskowskim. Jan, scholastyk i kanonik krakowski, doktór dekretów, umarł 1452 r. w Krakowie, po powrocie z Jerozolimy (Star. Mon.). Patrz *Lgoccy*.

[ELIASZ Jan, sekretarz królewski 1682 r. (Zap. Lub. 60 f. 757).]

ELIASZ (Ilia), episkop przemyski 1421 r.

Herb Giejsz.

ELIASZEWICZOWIE h. GIEJSZ w W. Ks. Litewskiem. Melchior Gejsz Eliaszewicz, referendarz W. Ks. Litewskiego, został biskupem żmudzkim 1630 r. Umarł w 1633 r. Jan i Stanisław podpisali obiór Władysława IV-go. Konstytucyą sejmową z 1775 r. wyznaczoną została komisya do rozstrzygnięcia sporu Ronikiera, cześnika litewskiego, z Dominikanami rosieńskimi, o dobra pozostałe po Ronikierze, podkomorzym nowogrodzkim i Giejszu Eliaszewiczu, podstolim parnawskim. Szymon, rektor Jezuitów w Grudziądzu 1729 r.

Łukasz, właściciel Kalnicy 1740 r., miał synów: Bazylego, Jana i Łukasza. Jana, z żony Marty Kalickiej synowie: Jan i Grzegorz, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1843 r. (A. b. Her.).

Michał, syn Teodora, zmarł w Mohilewie 1868 r., brat jego Piotr, rzeczywisty radca stanu 1850 r.

[ELKIELBERG hr. Katarzyna, żona Krzysztofa Grabowskiego 1788 r., była bratanką Jana Filipa Elkielberga (Deb. Czers. 4 f. 234).]

ELLE Andrzej, major wojsk rosyjskich otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 roku.

[de ELLEKES Mojżesz, mianowany kapitanem w wojsku koronnem 1765 roku (MP.).]

[de ELLESTEREMAN v. ELSTERMAN Teodor, otrzymał dymisyę 1764 r. z rangą podpułkownika gwardyi. Jan został majorem w wojsku koronnem 1764 r., (MP.; DW. 83 f. 1118).]

ELLET Andrzej, kapitan gwardyi królewskiej, otrzymał indygenat na sejmie 1676 r.

ELMICHT Władysław podpisał z województwem poznańskiem, obiór króla Michała.

ELSNEROWIE h. WŁASNEGO. Ignacy, ksiądz, regent smoleński, Antoni, regent ziemski merecki, Kasper, szambelan Stanisława Augusta i Piotr, rotmistrz b. wojsk polskich, synowie Michała, wnukowie Jana Elsnera, dziedzica Nieciosów w trockiem, 1715 r., dowiedli pochodzenia swego szlacheckiego przed Deputacyą Wywodową wileńską 1799 r.

ELT Jan Krzysztof, żonaty z Katarzyną z Michałowskich, procesuje Michałowskich o Czyżyków 1774 r. (Gr. Lwows.).

ELZBERH v. ELZBERK. Andrzej Elzberk i żona jego, Dorota z Berków, trzymali 1697 r. zastawem Użułomie, w powiecie upickim. Tadeusz Elzberh pisał się z ks. żmudzkiem, na elekcyę Stanisława Augusta.

ELŻANOWSCY h. ELŻANOWSKI z Elżanowa, w województwie chełmińskiem. Hugo 1363 r. Hanusz Elżanowski, ławnik chełmiński 1405 r. Maciej 1453 r. Macz 1523 r. (Kętrz.). Wyroki lubelskie z 1586 r. wspominają o Janie i Wojciechu, synach Wojciecha (Ks. 28 f. 945 i 41 f. 857). Łukasz pisał się z województwem chełmińskiem, na elekcyę Jana Kazimierza. Inny Łukasz, chorąży chełmiński 1616 r., kilkakrotny deputat na Trybunał radomski, został kasztelanem chełmińskim 1636 r. Umarł w 1637 r. Jan, poseł ziemi chełmińskiej, podpisał obiór króla Michała. Fabian, Floryan i Mikołaj pisali się z województwem chełmińskiem, na elekcyę Stanisława Augusta.

Herb Elżanowski.

Antoni, żonaty z Kunegundą Szczakowską 1736 r. Syn ich Kazimierz, odstąpił prawa swe do Żerówka i Szczakowszczyzny w ziemi czerskiej, Piotrowskiemu 1783 r. (Perp. Czers. 24 f. 101; 28 f. 292 i 38 A f. 1).

Łukasz, właściciel Windali i Elżanowa, z Elżbiety Wolskiej miał synów: Wojciecha, Adama, Stanisława i Macieja, oraz córkę Konstancyę. Pierwszy wniósł do grodu

kowalskiego manifest przeciwko rodzeństwu 1711 r., o niesłuszny podział dóbr (Obl. Gr. Łęcz. z 1783 r.). Wojciech, ożeniony z Zofią Gretzówną, miał synów: Franciszka, Stanisława, Łukasza, Ignacego, Antoniego i Józefa, oraz córki: Ludwikę, żonę Andrzeja Ostrowskiego i Konstancyę, którym ciotka, Joanna z Gretzów Karwosiecka, odstąpiła w grodzie ciechanowskim 1726 r. sumę 4,000 fl. na Kalinowie (Obl. Gr. Łęcz. z 1784 r.). Z synów Wojciecha: Franciszek, z Antoniny Grzybowskiej pozostawił syna Wojciecha, który zeznał 1758 r. w grodzie łęczyckim zapis dożywocia z żoną, Agatą z Gumieńskich, córką Wojciecha i Konstancyi z Siemieńskich. Synów jego trzech: Michał, Mikołaj i Paweł.

Michał, syn Wojciecha, ur. w Buszkowie 1755 r. (metr. w Żychlinie), burgrabia łęczycki 1787 r., w którym potwierdził kontrakt zawarty z Leśniewskimi, o nabycie dóbr Rybie i Suchodołów (Gr. Łęcz.), zaślubił w tymże 1787 r. w Oporowie Antoninę Stępowską i z niej pozostawił synów: Juliana, ur. w Rybiach 1796 r., Piotra, Seweryna, oficera b. wojsk polskich, bezżennego, zmarłego 1820 r. i córki: Benignę za Oryńskim i Franciszkę za Łęckim. Julian, asesor Trybunału województwa mazowieckiego, ożeniony w Raciążu 7-go Czerwca 1829 r. z Franciszką Barbarą Szczaniecką, córką Andrzeja i Maryanny z Rudawskich, miał z niej synów: Kazimierza, ur. w Warszawie 1832 r., Waleryana, ur. w Raciążu 1839 r. i córki: Helenę, ur. w Warszawie 1830 r. i Anielę, ur. w Duranowie 1836 r. Piotr, brat Juliana, miał syna Seweryna i córki: Teodorę i Antoninę. Seweryna, z Maryi Choromańskiej córka Marya, zaślubiona Wojciechowi Antoszewskiemu.

Mikołaj, syn Wojciecha, ur. w Ruszkach 1763 r. (metr. w Bedlnie), posesor Potoka, w sieradzkiem, zaślubił w Bedlnie 20-go Listopada 1784 r. Katarzynę Domaradzką i z niej miał syna *Józefa* Macieja, ur. w Mnichu 1805 r.

Paweł, syn Wojciecha, ur. w Ruszkach 1766 r. (metr. w Bedlnie), właściciel tego majątku, zaślubił w Łękach 1792 r. Kunegundę Łącką i z niej pozostawił synów: Wincentego Augustyna, ur. w Ruszkach 1797 r. i Jana, ur. 1809 r. Wincenty, poborca kasy głównej gubernii podlaskiej, ożeniony 1835 r. z Anną Załuską, ma synów: Józefa Tomasza Edwarda, ur. 1841 r., Tomasza Stefana, ur. 1843 r. i Władysława Eustachego, ur. w Warszawie 1844 r., zmarłego 1886 r.

Wymienieni Elżanowscy legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie w latach 1837 — 1851.

Franciszek, syn Wojciecha, miał syna Grzegorza, ur. w Grzybowie 1773 r. (metr. w Śleszynie), którego z Franciszki z Jezierskich synowie: Józef Walenty, ur. w Mnichu 1797 r. i Franciszek Ksawery, ur. w Skruszewie Małym 1802 r. (metr. w Żyćku), legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie w latach 1839 — 1844 (Akta b. Her. i Teka B. W. Rummla).

Klemens, syn Pawła, profesor szkoły rządowej w Bendzinie 1858 r., miał synów: Konstantego, ur. 1847 r., Juliana, ur. 1849 r., Franciszka, ur. 1852 r. i Józefa, ur. 1855 r.

[EMANUEL, malarz, otrzymał 1408 r. od Jana Szczekockiego, starosty halickiego, z polecenia królewskiego, ziemię, pola i lasy od Kałuszy in Chotynie do wsi Podhorki (Gr. Halic. 134).]

[ab EMBDEN Tomasz, starosta rygski, umarł w 1601 r. (M. 147 f. 120).]

EMELIANOWICZ Andrzej Wasilewicz, ziemianin witebski 1713 roku (Ist. Jur. Mat. XXI).

Herb Dołęga.

EMINOWICZOWIE h. DOŁĘGA. Benedykt Eminowicz, syn Aleksandra, burgrabia siewierski, subdelegat grodzki wieluński 1782 r., dziedzic Perzowic, otrzymał od Kajetana Sołtyka, biskupa krakowskiego, jako księcia siewierskiego 1780 r. szlachectwo. Nadanie to potwierdzone zostało uchwałą sejmową z 1790 r., którą szlachta księstwa siewierskiego, zrównaną została ze szlachtą polską. Adam, syn Benedykta i Teresy Jadwigi Łyszkiewiczównej, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie (A. b. Her.).

Mikołaj, drugi syn Benedykta, zostawił z Elżbiety Łukasiewiczównej syna Wincentego Benedykta, po którym z Tekli Schaaf syn Paweł Wincenty 1860 r.

EMINOWICZOWIE wylegitymowani ze szlachectwa w gubernii podolskiej w latach 1846 — 1864: Ludwik z synami: Aleksandrem i Izydorem, Julian z synami: Wacławem i Erazmem i Michał, synowie Piotra, wnukowie Michała, prawnukowie Stanisława (Spis.).

ENANDER Adam, subdelegat grodzki bełski 1774 r., z Maryanny z Kazimierskich pozostawił syna Józefa, zmarłego w Bełzie 1814 r., którego z Franciszki Wróblewskiej syn Joachim i córka Tekla, za księdzem grec.-unickim Bazylim Sierocińskim, parochem w Żurawcach. Marcyanna, żona zmarłego 1812 r. Jakóba Suchockiego (A. Lwows. For. Nob.).

[ENGELBERG Jerzy, proboszcz białobrzeski w powiecie radomskim 1724 r. (Perp. Czers. 19 f. 397).]

[ENGELBERT, arcybiskup rygski 1342 r. (Ptaszycki).]

[ENGELHARDT v. ENGIELHARDT Bogumił i Krystyna von Arszow, małżonkowie, sprzedali 1790 r. pewne budowle we wsi Kaleń Wernerom (DW. 106 f. 221). Bazyli, generał adjutant cesarsko-rosyjski, kawaler orderu Św. Stanisława 1778 r. W 1782 r. był generałem brygady, a 1787 r. generałem majorem i kawalerem orderu Orła Białego (DW. 98 f. 1340). Aleksandra, żona Ksawerego Branickiego, hetmana wielkiego koronnego. Jan Engelhart, prawdopodobnie do rodziny tej należący, został pisarzem publicznym ziem pruskich 1600 roku (M. 145 f. 8).]

ENGELKOWIE v. ENGELCKOWIE h. ENGELKE. Herb ich przedstawia tarczę poziomo przepołowioną. W górnem polu srebrnem jastrząb czarny w prawo ze złotym pierścieniem w dziobie, w dolnem czarnem trzy pierścienie złote w trójkąt, dwa i jeden, złączone takiemiż ogniwami. W szczycie hełmu między

dwiema trąbami myśliwskiemi, żółto i czarno szachowanemi, takiż jastrząb jak na tarczy. Księga Herbowa hr. Ostrowskiego podaje górne pole złote, dolne—błękitne. Rodzina ta już za Krzyżaków w Prusiech osiadła. Werner Hart Engelke podpisał z księstwem inflanckiem, elekcyę Władysława IV-go. Adryjan Engelcke, ławnik gdański, został burgrabią tego miasta 1792 r. (MP.). Z tejże samej rodziny pochodził pewnie Aleksander Engelke, doktór obojga praw, profesor uniwersytetu aleksandryjskiego w Warszawie, ur. 1778 r. w Prusach zachodnich, zmarły 1839 r. w Warszawie, który 1837 r. otrzymał przyznanie szlachectwa przez b. Heroldyę Królestwa. Syn jego Juliusz 1846 r. (Akta b. Her.). Wdowa po Juliuszu Helena z Miniewskich 1883 r.

ENGESTRÖMOWIE v. ENGELSTRÖMOWIE h. WŁASNEGO. Wawrzyniec Engelström, poseł króla szwedzkiego przy dworze polskim, otrzymał indygenat 1791 r. (Sig. 37 f. 131). W 1793 r. był kawalerem orderu Św. Stanisława. Herb jego pierwotny przedstawiał tarczę w trójkąt podzieloną, z których dwa pola boczne błękitne, środkowe zaś srebrne, na każdem z nich gwiazda, w polu niebieskiem srebrna, w srebrnem — czerwona. Środkiem tarczy pas czarny, na nim krzyż srebrny arcybiskupi. W szczycie hełmu głowa czarna orla z koroną w prawo, pomiędzy dwoma białemi piórami strusiemi. Gdy Wawrzyniec otrzymał w 1813 r. tytuł dziedziczny hrabiowski szwedzki, herb jego uległ przekształceniu. Tarcza w krzyż rozdzielona. W pierwszem polu srebrnem bukiet oliwny, w drugiem niebieskiem—pierścień pamiątkowy konstytucyi 3-go Maja, z napisem „fidis manibus", w trzeciem czerwonem — h. Drya, w czwartem srebrnem — krzyż komandorski orderu Karola XIII-go, z czerwoną literą *B* na białym środkowym medalionie. W pośrodku tarczy głównej, na małej tarczy, herb pierwotny Engelströmów. Nad tarczą podtrzymywaną przez dwa białe orły z rozpiętemi skrzydłami, trzy hełmy srebrne. W szczycie pierwszego szlachcic polski, w kontuszu niebieskim, o złotych pętlicach i złotym pasie, w rogatywce, lewą ręką wsparty na złotej rękojeści karabeli, trzyma w prawej, wzniesionej w górę, złoty pamiątkowy pierścień; w szczycie drugiego czerwona głowa orła z złotą koroną, w pośród dwóch białych piór strusich; w szczycie trzeciego wyskakujący lew z koroną w prawo, w prawej łapie miecz do cięcia wzniesiony trzymający, w lewej rozwartą księgę.

Wawrzyniec ożenił się 1790 r. z Różą Chłapowską, córką Jana, podsędka poznańskiego. Złożywszy urząd kanclerza królestwa Szwecyi i Norwegii, osiadł w Jankowicach, dziedzictwie swej żony, gdzie umarł 1826 r.

Syn jego Gustaw Stanisław, ur. w Warszawie 1791 r., generał wojsk rosyjskich, żonaty 1-o v. z Augustą Wilhelminą von Bardeleben, 2-o v. z Leokadyą Gajewską, z drugiej żony pozostawił syna Wawrzyńca, ożenionego z Jadwigą Borzewską, córką Antoniego z Ugoszcza. Slub odbył się w Dreźnie 1852 r. Potomstwo Wawrzyńca: Marya zaślubiona w Dreźnie 1878 r. hr. Aleksandrowi Szembekowi; Stanisław, ur. 1863 r., zaślubił 1893 r. w Ludomach Annę Zabłocką, córkę Henryka i Maryi z Kolskich i Edmund, ur. 1869 r., oficer ułanów austryjackich, umarł w Krakowie 1892 r. (Żychl.).

EPERYESZOWIE v. EPERYASZOWIE. Janusz Eperyeszy, syn Krzysztofa, ziemianin żmudzki, nabył 1597 r. Poniemonie od Bielewiczów (Akta XIV). Ów

Janusz przypuszczony do prerogatyw szlachectwa 1601 r., miał sobie prawo to potwierdzone konstytucyą z 1607 r. Synowie jego: Jan, Jerzy i Krzysztof.

Jan Eperyeszy, ziemianin żmudzki, odstąpił dziedzictwo swoje bratu Jerzemu 1623 roku (DW. 48 f. 1080). Jan i wspólnik jego Żytyński, ulegli 1643 r. infamii, za napaść i ograbienie na drodze Woronieckiej (Woł. VI C f. 40).

Krzysztof, cześnik wileński i Jerzy, syn Jana, obierali pełnomocników w Lublinie 1645 r. (Zap. Lub. 40 f. 100). Chryzostom podpisał obiór króla Michała. Krzysztof będąc już podstolim kowieńskim, jako poseł tego powiatu, podpisał elekcyę Jana Kazimierza. Syn jego Adam Floryan, wojski żmudzki, podpisał elekcyę Jana III-go. W 1670 r. zabezpieczył żonie swej, Annie Pacównie, 66,000 fl. Synowie jego: Krzysztof, wojski żmudzki i Michał, pisali się na obiór Augusta II-go (Pac. f. 232). Michał, strażnik polny litewski 1710 r., nabył starostwo szyrwintskie i mejszagolskie od Paców, za konsensem królewskim z 1714 r. W 1724 roku wyjednał dożywocie na tychże starostwach dla żony swej, Agaty z Siekirów (Pac.). W 1733 r., będąc posłem powiatu wilkomierskiego, podpisał konfederacyę generalną warszawską (Obl. Warsz. 49 f. 422). Syn jego Jan, starosta szyrwintski i mejszagolski, marszałek sądów kapturowych powiatu wilkomierskiego, podpisał konfederacyę generalną litewską 1764 r. i elekcyę Stanisława Augusta. W 1765 r. był starostą wilkomierskim. Antoni był jednym z komisarzy wyznaczonych przez króla 1726 r. do rozsądzenia sprawy Sapiehy z Krasowską (Sap. III f. 135).

EPIMACHOWIE h. PRZEGINIA, w województwie połockiem. Żyjący w końcu XV-go wieku Semen Epimachowicz, pozostawił synów trzech: Piotra, Andrzeja i Michała.

Herb Przeginia.

Piotr Semenowicz Epimachowicz, posiadał w powiecie połockim Telitynice i Tobolczynice, z nadania Aleksandra Jag. Król Zygmunt potwierdził mu to nadanie w 1508 r. (ML. 8 f. 374). Poseł do Moskwy w latach 1501 — 1503 (A. Zap. Ros. I), namiestnik krzyczewski 1504 r. W 1525 r. brat jego, Andrzej Semenowicz, sprawował opiekę nad dziećmi po nim pozostałemi (ML. 17 f. 193). Syn jego Wojna, celnik połocki 1552 r., otrzymał od Zygmunta Augusta Dołozce, w powiecie połockim (ML. 53). Andrzej i Michał, dworzanie króla Zygmunta, otrzymali od niego 1508 r. Ratomie, w powiecie mińskim, po zdrajcach Drozczach (ML. 8 f. 386).

Andrzej, dzierżawca krewski 1532 r., umarł w roku następnym. Nastazya pozostała po nim wdowa, wraz z synami: Bogdanem i Michajłem, procesuje się z ks. Słuckim 1540 roku (ML. 31 f. 775). Michajło, dworzanin królewski 1546 r. i Bogdan, namiestnik wileński Hornostaja 1549 r., procesują się wzajemnie 1546 r. o podział dóbr i pobranie ruchomości (ML. 48 i 63 f. 71).

Fedor Epimachowicz, chorąży połocki 1533 r. Rewizya zamku połockiego z 1552 r. wzmiankuje o Wojnie Piotrowiczu Epimachu, dziedziczącym na Wetry-

nie, o Bogdanie Andrejewiczu, dziedziczącym na Uświe i o Fryderyku, Janie i Bazylim, dziedzicach na Uświe i Wetrynie.

EPINGENOWIE h. EPINGEN, w powiecie tczewskim, dziedziczyli na Boreszowie. Właścicielem tej majętności w 1526 r. był Fryderyk Epingen (M. 42 f. 86). Kętrzyński wspomina o Jerzym 1477 roku i o Samuelu 1620 r., właścicielach Lubajny. Herb ich przedstawia w polu srebrnem między dwiema halabardami, ostrzem na zewnątrz obróconemi, małą okrągłą tarczę z krzyżem kawalerskim. W szczycie hełmu bez korony toż godło powtórzone.

Niesiecki zwie herb powyższy Epinger i rodzinę, która go używała, Epingerami.

[EPINGIER v. EPPINGER Krzysztof, konsyliarz i aptekarz królewski 1787 r. (DW. 103 f. 502 i 1084).]

EPSELWITZ, patrz *Ebszelewicz.*

ERAZM (to samo co Niemierza), kasztelan sochaczewski 1377 roku (Stat. Mazow.).

[ERBACH Adolf Krystyan został 1791 r. pisarzem publicznym na powiat piltyński, w księstwie kurlandzkiem i semigalskiem (Sig. 37 f. 101).]

[ERBACH de ERBACH hrabia N., generał-lejtenant wojsk hanowerskich, kawaler orderu Orła Białego 1786 r.]

ERDMAN Franciszek, książę z domu elektorów saskich, otrzymał indygenat na sejmie 1652 r.

ERDMANNOWIE v. ERDMANOWIE h. SZCZAPLINA w W. Ks. Litewskiem. Herb ten przedstawia podkowę ocelami w górę, w pośrodku której dwie szpady na krzyż złożone, końcami na dół, pomiędzy rękojeściami ich pół podkowy złamanej bokiem na dół, nad nią korona.

Rafał Erdmann, budowniczy starodubowski 1765 r. Tadeusz Erdmann, budowniczy 1781 r., a podczaszy starodubowski 1784 r. Jozafat Erdmann, sędzia grodzki upicki 1821 r.

[EREMUS Marcin, dziedzic Piotrkowic, ławnik najwyższego sądu magdeburgskiego w Krakowie, zmarły 1622 r., pochowany w Koniuszy, pozostawił z Anny Klissówny syna Jana i córki: Reginę Skoroszewską i Annę Gutteterową.]

[ERENKREIZ Jakób, kapitan wojsk koronnych, żonaty 1784 r. z Magdaleną z Plichtów. Jan Próchnicki, żonaty z Maryanną Erenkrejzówną 1772 r. (DW. 100 f. 215; Perp. Czers. 34 f. 302 i 36 f. 229).]

[ERLING Jan, kapitan wojsk saskich, żonaty 1766 r. z Maryanną Dąbrowską (DW. 85 f. 867 i Perp. Czers. 38 A f. 277).]

ERMELLER Jan, kapitan wojsk koronnych, otrzymał szlachectwo na sejmie 1673 r., a *Ermeler* Nataniel, także kapitan wojsk koronnych, 1676 r. (V. L.).

ERWINEK Jan Kazimierz w województwie brzeskiem litewskiem 1670 r. (Akta IV).

ESCUYER h. PORWIK Wojciech Mikołaj, otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r., wraz z herbem, przedstawiającym na tarczy ze skrajem złotym, w polu srebrnem trzy złote globusy, z których na środkowym trzy pasy błękitne w poprzek, na bocznych po dwa czerwone ukośnie. Nad środkowym orzeł z wzniesionemi do lotu skrzydłami. Hełm z koroną złotą.

Ów Wojciech Mikołaj, żonaty z Maryanną z Zielińskich, pozostawił syna Ignacego Jana, ur. w Wyszkowie 1803 r., wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1841 r. (ML. 220 A f. 406; Kancl. 100 f. 143; Akta b. Her. i z Teki B. Rummla).

de ESSEN August Franciszek, rezydent saski, otrzymał indygenat na sejmie 1768 r. (V. L.). Herb Essen przedstawia w polu srebrnem krzyż błękitny; w szczycie hełmu w koronie między dwoma srebrnemi skrzydłami krzyż błękitny (Kancl. 106 f. 49).

[ESTERLING Jan, namiestnik chorągwi w kawaleryi narodowej 1792 roku (DW. 108 f. 942).]

ESTKOWIE h. ESTKEN w W. Ks. Litewskiem, z Prus wyjść mieli. Herb ich przedstawia w polu błękitnem pas srebrny, między dwoma czerwonemi, nad górnym czerwonym gwiazda złota. W szczycie hełmu bez korony, pomiędzy dwiema trąbami, w trzech częściach naprzemian czerwonemi i białemi, takaż jak na tarczy gwiazda.

Henryk Estka z województwem mińskiem, podpisał elekcyę Władysława IV-go, a Jan Estko z temże województwem obiór Augusta II-go. Aleksander, cześnik bracławski 1686 r. Konstanty, ziemianin oszmiański 1690 r. Jakób Estka, stolnik kowieński 1713 r. Andrzej Estko w województwie brzeskiem litewskiem 1718 r. (Akta IV). Andrzej, ożeniony z Joanną Gołuchowską, 1-o v. Hieronimową Szołayską, posesor Woli Trzcińskiej w lubelskiem, 1718 r. (Gr. Lub.). N., żonaty z Anną Zagórską 1720 r., pozostawił syna Apolinaryusza, który matkę swą pełnomocniczką w grodzie przedeckim czyni 1740 r. (Gr. Przed. 84 f. 179 i 87 f. 430). Aleksander, skarbnik żmudzki około lub 1740 r., żonaty z Anną z Mityanów. Jakób, porucznik wojsk rosyjskich 1778 r. (DW. 94 f. 841). Antoni, syn Stanisława, podczaszego bielskiego i Maryanny z Podgórskich, kwituje Kozietulskiego 1789 r. (DW. 105 f. 610).

Andrzej Estko, porucznik wojsk koronnych, zaślubił 1728 r. w Wisznicy Apolinarę Ostrowską i z niej miał syna Piotra, stolnika smoleńskiego, wprowadzonego 1770 r. do Romaszek, w ziemi mielnickiej, które po ojcu odziedziczył (Gr. Miel. z 1767 — 1775 r. f. 152). Piotr, żonaty z Anną Kościuszkówną, córką

Ludwika, a siostrą Tadeusza, miał z niej syna *Stanisława* Teodora Ludwika Marcina, ur. w Mereczowszczyznie 1763 r. (metr. w Kossowie), majora b. wojsk polskich, żonatego z Teklą Osiecką, z której syn Hipolit Józef Augustyn, ur. w Hohołowie 1801 r. (metr. w Radwańcach), właściciel Tarzymiechów, ożeniony z Feliksą z Bełżeckich, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1844 r. (Akta b. Her. i Teka B. W. Rummla).

EUFIMIUSZ władyka piński i turowski 1415 r.

EUSTACHY, kasztelan czarnkowski 1244 r. *Eustachy*, kasztelan wieleński 1249 r. *Eustachy*, kasztelan santocki 1256 r. *Eustachy* komes i brat jego Wojcieszko, darowali Ziemsko klasztorowi w Dobrymługu 1260 r.; synowie jego: Janik i Józef potwierdzili 1287 r. nadanie ojca. Pieczęć ich opisana w kodeksie wielkopolskim. *Eustachy*, sędzia nadworny (poznański) 1263 r. *Eustachy*, podwojewodzy gnieźnieński 1399 r. (Leksz.). Eustachy, kasztelan lubelski 1351 r. Patrz *Ostas*.

EWACHIEWICZ Mohuczy Adam, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 r. (Obl. Warsz. 49 f. 612).

EWERHARDT patrz: *Eberhardt*.

EXNEROWIE h. SAMSON. Jakób, syn Jana i Elżbiety z Heryngów (Wyr. Tryb. Cyw. wojew. sandom. z 5-go Marca 1844 r.), posesor Faliszowa, zaślubił w Skotnikach 1808 r. Salomeę Dziewanni, córkę Jana i z niej pozostawił synów: Kaspra, ur. w Faliszowie 1811 r. (metr. w Skotnikach) i Jana Karola, ur. w Radoszycach 1825 r., wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie 1844 roku (Akta b. Her.).

[von EYCK. N. hrabia, minister elektora bawarskiego, kawaler orderu Orła Białego 1762 r.]

EYDIMTTOWIE h. TĘPA PODKOWA w ks. żmudzkiem. W połowie XVI-go wieku żyło trzech braci Eydimttów, synów Stanoytisa: Kasper, Janusz i Ławryn. Dziedziczyli oni na Janowdowie, w włości Korszewskiej, do czego Kasper i Janusz dokupili 1552 roku grunta różne od Woytkayciów (Zs. Rosieńs. z 1646 r.).

Ławryn, dziedzic części Janowdowa, zostawił syna Andrzeja, który nabył 1588 r. Korklesy, w których za konsensem królewskim stawia karczmę 1589 r. (Zs. Rosieńs. z 1588, 1591 r. i Gr. Żmudz. z 1766 r.) i testamentem z 1597 r. przekazał te dobra synowi Stanisławowi.

Janusza synowie: Bernard, sekretarz królewski i Matys dopełnili działu dóbr ojczystych 1572 r. (Zs. Rosieńs. z 1595 r.). Bernard zmarł bezdzietnie 1599 r. Po Matysie zostali synowie: Jerzy, dziedzic Wyszwiliszek w krożskiem, 1650 r. i Jan (Zs. Żmudz.).

Kasper miał synów: Jakóba i Piotra. Syn tego ostatniego Sebastyan, zapisał 1605 r. żonie dożywocie na Janowdowie (Zs. Żmudz. z 1606 r.) i pozostawił

trzech synów: Adama, dziedzica Janowdowa 1629 r.; Stanisława, dziedzica dóbr Drabukszty i Eydimtty 1652 r. i Marcina, dziedzica Drabukszt, które sprzedał 1684 r. (Zs. Żmudz.). Adama syn, Abraham, dziedzic Janowdowa i posesor Łupaci, Wirszyliszek, Masperowszczyzny etc. 1687 i 1691 r. (Zs. Żmudz.), miał synów: Mikołaja i Wincentego 1715 r. (Zs. Żmudz.). Wincenty sprzedał swój dział bratu 1722 r. (Zs. Rosieńs. z 1728 r.), a nabył Korklany, Birżopole i inne, które testamentem z 1754 r. (Gr. Telszew. z 1767 r.) przekazał synom: Ignacemu i Stanisławowi. Ten ostatni sprzedał ojczyste dobra 1778 r. (Zs. Rosieńs. z 1779 r.). Synowie Stanisława dowiedli pochodzenia swego szlacheckiego 1807 r. przed Deputacyą Wywodową wileńską, a było ich sześciu:

1) Antoni, ur. 1783 r., którego synowie: Maciej Walenty, ur. 1810 r., Franciszek, ur. 1811 r., Józef Tomasz, ur. 1813 r., chrzczeni w kościele Twerskim, Jan Stefan, ur. 1824 r. i Fortunat Julian, ur. 1826 r., chrzczeni w kośc. Żorańskim.

2) Mateusz, ur. 1785 r., którego syn Cypryjan Adam, ur. 1825 r., chrzczony w kościele Kontowskim.

3) Felicyan, ur. 1788 r., którego syn Franciszek, ur. 1826 r., chrzczony w kościele Twerskim.

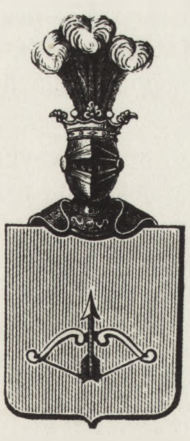
4) Ignacy, ur. 1791 r. w Skrądzianach, którego synowie: Wincenty, ur. 1812 r. w Krożach; Stanisław, ur. 1820 r., chrzczony w kościele Chweydańskim.

5) Wincenty, ur. 1793 r.

6) Jan, ur. 1795 r. w parafii wornieńskiej (z Teki M. E. Brenszteina). Leon, chorąży uzwęcki 1786 r. (Kal.).

EYDRYGOWICZ Mateusz w W. Ks. Litewskiem 1764 r. (V. L.).

EYDZIATOWICZOWIE h. ŁUK NAPIĘY, podług tradycyi rodzinnej, mają stanowić gałąź książąt Giedrojców i dlatego biorą przydomek *Gedrus* i kładą nad tarczą herbową mitrę książęcą. Wieś Ejdziaty leży w powiecie rosieńskim.

Herb Łuk napięty.

Michał i Pietraszko, mieli sprawę 1495 r. z Mingajłowiczami, bojarami żyżmorskimi (ML. 6). Krzysztof, pisarz grodzki smoleński 1634 r., a witebski 1639 r., właściciel Zabrzezia, ożeniony z Heleną z Żuków, za którą dostał 500 kóp gr. lit. posagu (Ist. Jur. Mat XXI i XXIV).

Syn jego Michał pozostawił syna Stanisława, podczaszego 1690 r., chorążego smoleńskiego 1696 r., a podkomorzego 1712 r. Ośm razy posłował na sejmy w latach 1688—1718. Starosta szmeneliski 1713 r. (Ist. Jur. Mat. XX i XXI). Michał, podczaszy smoleński, syn powyższego Stanisława, miał syna Filipa, porucznika wojsk litewskich, którego syn Franciszek legitymował się ze szlachectwa 1820 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską, a tego ostatniego syn Aleksander Eugeniusz, wylegitymowany w Cesarstwie 1851 r.

Jan pisał się z województwem witebskiem, na elekcyę Jana Kazimierza. W latach 1655 — 1673 był pisarzem skarbowym litewskim (V. L. i Akta XIII f. 4). W 1668 r. sprawował wraz z innymi opiekę nad dziećmi

hetmana Gąsiewskiego (M. 207 f. 164) i razem z Piotrem podpisał, z województwem smoleńskiem, obiór króla Michała. Teodor, w powiecie oszmiańskim 1672 r. (Akta XV). Hrehory powrócił z niewoli około 1677 r., o czem konstytucya sejmowa z tegoż roku wspomina. Józef, starosta przeroślski 1721 r., podstoli smoleński, z żony Teresy Ostrowskiej, 2-o v. ks. Leonowej Połubińskiej, zmarłej 1726 r., miał córki: Barbarę, 1-o v. za Dymitrem ks. Połubińskim, bratem ojczyma, 2-o v. za Felicyanem Orzeszką, stolnikiem pińskim 1731 r. i Zuzannę, za Józefem Orzeszką, wojskim mielnickim 1731 r. (Kniaź.; Akta VII). Karol, sędzia ziemski smoleński 1751 r., starosta samnicki 1764 r., chorąży smoleński 1765 r., podpisał wspólnie z Tadeuszem, stolnikiem smoleńskim, manifest szlachty litewskiej 1763 roku (V. L.). Stanisław, sędzic smoleński, namiestnik usarski 1764 r., chorąży smoleński 1770 r. i starosta samnicki, deputat na Trybunał litewski 1783 roku (Akta XII). Dominik, pułkownik, poseł województwa smoleńskiego 1776 r., chorąży smoleński 1787 r., poseł na sejm czteroletni, umarł 1795 roku.

Tadeusz, v. Antoni Tadeusz, ze stolnika pisarz ziemski smoleński 1765 r., żonaty 1-o v. ze Szweykowską, 2-o v. z Urszulą Maryanną Pilecką, z pierwszej żony miał synów: Leonarda, Michała i Ignacego, a z drugiej — Wincentego. Z nich:

Leonard, z koniuszego pisarz ziemski smoleński 1787 r. Ignacy, szambelan Stanisława Augusta 1787 r., sprzedał 1789 r. dobra Kłampupie, leżące w powiecie kowieńskim, bratu Michałowi, porucznikowi wojsk austryjackich (DW. 105 f. 1194).

Michał, sędzia pokoju powiatu lubartowskiego, zmarł 1834 r. w Radomiu. Córki jego z Barbary Filipowiczówncj: Teresa, żona 1-o v. Jana Kąsinowskiego, podpułkownika b. wojsk polskich, 2-o v. Józefa Rzewuskiego; N., żona Józefa Niemirycza; Barbara Maryanna, żona Antoniego Potkańskiego, starościca radomskiego, wdowa 1831 r.

Wincenty, syn Tadeusza, dziedzic Siemieniszek, porucznik brygady usarskiej kawaleryi narodowej, wojsk litewskich, 1792 r., żonaty z Katarzyną Wąsowiczówną, pozostawił syna Bogusława, ur. 1803 r., wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1838 r. (Akta b. Her.).

Bogusław, właściciel Wereszczyna, ożeniony 1832 r. z Józefą Szweykowską, córką Józefa, miał córkę Maryę, zaślubioną Antoniemu Trembickiemu, oraz synów: Władysława i Tadeusza. Ten ostatni, ur. 1835 r., zmarły w Warszawie 1894 r., właściciel Wereszczyna, Słupi i innych, żonaty z Heleną Rembielińską, córką Ludwika, właściciela Rybczewic i Róży Potockiej h. Lubicz, ma z niej córki: Różę i Helenę za Adamem Zakrzewskim, oraz syna Ludwika, ur. 1870 r., ożenionego 1896 r. w Warszawie z Jadwigą Zaleską, córką Pawła i Heleny z Benisławskich.

EYGIRDOWIE v. EIGIRDOWIE v. EGIERDOWIE h. HABDANK odmien. Przedstawia on Habdanka z mieczem, a w szczycie hełmu trzy pióra strusie. Eygirdowie pochodzą z bojarów trabskich w XVI-m wieku (Akta XIV).

Jan podpisał z ks. żmudzkiem, obiór króla Michała. Władysław pisał się z ks. żmudzkiem, na elekcyę Augusta II-go. Stanisław, ziemianin oszmiański 1719 r. Tadeusz podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. Michał, w powiecie wilkomierskim 1764 r. (V. L.).

Michał syn Marcyana, stolnik rzeczycki 1783 r. (Zap. Lub. 60 f. 1079).

Jan Feliks i Rafał Jan, synowie Rafała, wnukowie Andrzeja, prawnukowie Antoniego, syna Samuela i Marcin i Ignacy, synowie Józefa, wnukowie Jana, prawnukowie Józefa, syna powyższego Samuela, wnuka Jana, prawnuka Mikołaja Szokala-Eygirda, dziedzica 1678 r. dóbr Eygierdowszczyzna, w oszmiańskiem, dowiedli swego szlachectwa z herbem Habdank, przed Deputacyą Wywodową wileńską 1804 r.

EYMUNTOWICZOWIE Andrzej i Józef podpisali 1769 r. uchwały sejmiku żmudzkiego.

EYNAROWICZOWIE h. WŁASNEGO w W. Ks. Litewskiem. Herb ich przedstawia podkowę ocelami w górę, wewnątrz jej strzała rozdarta. W szczycie hełmu pięć piór strusich (Koj.).

Kojałowicz wspomina o Hieronimie, dzielnym wojaku w początkach XVII wieku, którego dwaj synowie: Stefan i Kazimierz, in Soc. Jesu młodo zmarli. Jan podpisał z województwem trockiem, obiór króla Michała, a Franciszek i Stanisław z temże województwem, elekcyę Augusta II-go. Andrzej podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 roku. Tenże Andrzej z województwem trockiem, a Samuel z województwem brzeskiem litewskiem, podpisali elekcyę Stanisława Augusta.

EYNIKOWIE h. ŻNIN w ks. żmudzkiem. (Herb ich przedstawia lit. S jest to zatem Bylina wielkopolska). Stefan Eynik, syn Adama, dziedzic dóbr Eyniki, w powiecie rosieńskim, spisał testament 1772 r. (Zs. Rosieńs. z 1772 r.), w którym wymienia synów swoich: Macieja, Józefa, Jana, Antoniego, Marcelego i Stanisława. Synowie Macieja, posesora dóbr Grycie: Szymon, ur. 1770 r., Maciej, ur. 1773 r., Marcin, ur. 1781 r., Jan, ur. 1784 r., Andrzej, ur. 1789 r. i Wincenty, ur. 1792 r., wszyscy chrzczeni w kościele Girtakolskim, dowiedli pochodzenia swego szlacheckiego 1804 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską

Syn Macieja Maciejowicza, Mikołaj Nikazy Waleryan, ur. 1817 r., chrzczony w kościele Tyrkszlewskim, dołączony do wywodu 1832 r. (z Teki M. E. Brenszteina).

Herb Korab'.

EYSMONTOWIE v. EYSYMONTOWIE h. KORAB', ziemianie grodzieńscy, z Eysmontów. Bartłomiej Szymkowicz Eysmont 1555 r., a Tomek Marcinowicz Eysmontowicz 1570 r., ziemianie słonimscy (Akta XXII). Adam, syn Szczęsnego, świadek przy sprzedaży gruntu przez Massalskiego 1585 r.,

w powiecie grodzieńskim (Zs. Grodz.). W 1591 r. żył Ambroży, syn Wojciecha (Akta I). Paweł, deputat połocki na Trybunał litewski 1609 r. (Akta XII, nazwany Jesmontem). Maciej Janowicz Eysmont, ziemianin grodzieński, zwolnił 1621 r. od odpowiedzialności Kaspra Sewerynowicza, w sprawie o zabicie syna Krzysztofa, żonatego z Maryą Janówną Dawidówną, obwiniając o to zabójstwo Jana Mikołajewicza i Jakóba Andrzejowicza Eysymontów. Stanisław Eysmont Burymowski podpisał po polsku zapis ks. Siwickiego 1627 r. (Ist. Jur. Mat. XXVI). Andrzej, sędzia grodzki grodzieński 1632 r. Stanisław wspólnie z żoną, Zofią Hapówną i synem Krzysztofem, procesował Kulika 1646 r. W tymże samym roku Mikołaj Eysmont procesował Adama Konstantynowicza i Andrzeja Stanisławowicza Eysmontów (Akta I). Samuel i żona jego, Anna z Kozińskich, otrzymali 1642 r. konsens królewski, na odstąpienie prawa dożywocia na wsi Sawianki w województwie czerniechowskiem, małżonkom Rostopczom (M. 187 f. 224). Piotr Kazimierz wzięty do niewoli w Witebsku 1654 r., jest w Kazaniu 1655 r. Maryna, żona Jana Puzyrewskiego 1663 r. (Ist. Jur. Mat. XXI i XXV). Mikołaj Michał pisarz grodzki grodzieński 1649 r. Hrehory, syn Marcina, żonaty z Krystyną Wawrzyńcówną Eysmontówną 1669 r. (Akta I). Andrzej Jan, cześnik rzeczycki, podpisał z województwem trockiem, obiór króla Michała; wkrótce umarł. Stanisław, skarbnik połocki, z księstwem żmudzkiem, a Felicyan z powiatem grodzieńskim, podpisali elekcyę Jana III-go. Franciszek Jan, podczaszy miński 1681 r. Joanna z Nowomiejskich, żona Pawła, zrzekła się dóbr ojczystych na rzecz brata 1697 roku (Gr. Rawskie).

W końcu XVII-go wieku żyli bracia rodzeni: Paweł i Maciej, ożeniony z Petronellą Kłosińską i stryjeczni ich bracia: Marcin, Kazimierz, podczaszy orszański 1686 r. i Aleksander, komornik ziemski brzeski 1687 r., dziedzic Eysmontów, Iwanowic i Kosic, czyli Piesków, zmarły 1697 r., po którym z żony, Joanny Głębockiej, pozostał syn Wawrzyniec, ożeniony z Pudencyanną Dąbrowską i córki, Anna, 1-o v. Kościuszkowa, 2-o v. Adamowa Januszkiewiczowa, 3-o v. Aleksandrowa Grabowska; Konstancya, druga żona Zygmunta Benedykta Chrzanowskiego, podkomorzego brzeskiego, zmarłego 1734 r.; Zuzanna, zakonnica i Eleonora, żona 1-o v. Aleksandra Trzcińskiego, 2-o v. Andrzeja Józefata Jeziernickiego, krajczego brzeskiego. Wacław, regimentarz wojsk w. ks. litewskiego 1691 roku (Arch. Zbor. Dok. III). Józef, podczaszy orszański 1716 r. Hrehory z województwem witebskiem, a Karol, Józef, Mikołaj, Bartłomiej i Jan, z województwem trockiem, pisali się na elekcyę Augusta II-go.

Jan otrzymał 1720 r. konsens królewski, na odstąpienie wójtostwa w Ja kwicach, w województwie inowrocławskiem, Dąbskim (Sig. 19). Wawrzyniec Michał, komornik ziemski grodzieński 1711 r. Wawrzyniec, horodniczy brzeski 1726 r. Jan Kazimierz, cześnik grodzieński 1710 r., a Wawrzyniec 1733 r. Michał Maciej, oboźny grodzieński 1732 r., Piotrowi wystawia skrypt Bielecki 1739 roku (Perp. Czers. 25 f. 101). Antoni i Elżbieta z Wiszowatych kwitowani przez Wielopolskiego 1742 r. (Perp. Czers. 26 f. 43). Kazimierz z żoną, Martą z Jurewiczow, nabyli 1754 r. Pyreszów i Darów w województwie nowogrodzkiem od Darowskich (Gr. Wileńs.).

Józef Antoni, strażnik upicki 1749 r., nabył od Poniatowskiego 1752 r. zastawę Nestorowic (DW. 74 f. 111) i osiadł na Rusi. Z żony, Anny z Kmitów, miał

syna Franciszka i córki: Justynę i Brygittę, zaślubioną 1768 r. Piotrowi Skorupce Padlewskiemu. Gabryel zarządza dobrami Żółkiewskiemi 1749 r. (Gr. Buskie)· Franciszek, mianuje 1754 r. plenipotentów we Lwowie (Gr. Lwows.). Brat jego Jerzy v. Grzegorz, stolnik grodzieński (czy nie stolnikowicz?), z żony Józefy Kłobukowskiej, miał syna Józefa Fortunata, którego syn Franciszek dowiół szlachectwa w sądzie ziemskim lwowskim 1782 r.

Franciszek manifest pierwszy, a Adam, Michał, Maciej, Kazimierz, Marcin, Franciszek, Tadeusz i Paweł, manifest drugi szlachty litewskiej, w 1763 r. podpisali. Andrzej, Józef, Antoni, Antoni Leon, Krzysztof, komornik grodzieński, Paweł i Michał, wojski, pełniący obowiązki chorążego powiatu grodzieńskiego, podpisali z powiatem grodzieńskim, elekcyę Stanisława Augusta.

N., kanonik smoleński 1775 r. Maciej, strukczaszy trocki 1787 r. Michał, stolnik grodzieński 1754 r., następnie wojski i chorąży 1764 r. Michał, budowniczy grodzieński 1773 r. Stanisław, skarbnik grodzieński 1784 r. Krzysztof, mostowniczy grodzieński 1777 r., a Maciej, strukczaszy 1785 r. Andrzej, rotmistrz grodzieński 1780 r. (Gr. Grodz.). Andrzej, stolnik grodzieński 1784 r. Andrzej, horodniczy grodzieński 1784 r. Andrzej 1786 r., a Anzelm 1788 r., regenci ziemscy grodzieńscy. Andrzej, cześnik grodzieński 1786 r. Aleksander Michał, sędzia grodzki grodzieński 1777 r. i podstarości 1787 r., stolnik 1783 r., wojski 1788 r., poseł powiatu grodzieńskiego na sejm czteroletni. Maciej, stolnik grodzieński 1789 r., żonaty z Wiktoryą Wołkowyską, pozostawił synów: Aloizego i Ignacego. Pierwszy i syn drugiego Ryszard Łukasz, urodzony z Wiktoryi Łuniewskiej, wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie 1842 r.

N., z żony Kuszlówncj, pozostawił córkę Maryę, żonę Zygmunta Trzcińskiego i syna ożenionego z Łaską.

Andrzej, sędzia ziemski grodzieński 1790 r., a Ferdynand, wojski i kawaler orderu Św. Stanisława 1792 roku. Bogusław, chorąży b. wojsk polskich 1790 r. Rozalia, córka stolnika grodzieńskiego i Smogorzowskiej, wojszczanki wołkowyskiej, 1814 roku. Aleksander Michał, wojski, podstarości i sędzia grodzki grodzieński, miał syna Jana Nepomucena, żonatego z Teklą Tańską, po którym syn Ludwik, wylegitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1840 roku.

Udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie jeszcze następujący Eysmontowie: Leopold, kapitan b. wojsk polskich, właściciel Kozłowa, 1837 r., a syn jego Włodzimierz, 1839 r. i Ludwik Wincenty, syn Wincentego, właściciela dóbr Wola Podhorecka 1791 r., w 1842 r. (Akta b. Her.).

Leopold zmarł 1852 r., a żona jego Józefa Franciszka z Rytelskich, 1-o v. Malinowska, 1867 r. w Kozłowie.

Józef i Stanisław z synami: Jakóbem Atanazym i Wincentym Aleksandrem, synowie Michała, wnukowie Andrzeja Eysymonta, właściciela Gobiat, w powiecie wołkowyskim, 1763 r., legitymowali się ze szlachectwa 1820 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Tamże udowodnili swoje szlachectwo 1880 r.: Jan Wincenty z synem Eugenim i Jozafat, synowie Klemensa, wnukowie Jana, prawnukowie Bogumiła, żyjącego w 1792 roku.

[EYSZPACH Wawrzyniec, posiadacz wójtostwa w Długowoli, nie żył w 1709 r. (M. 249 f. 25).]

EYTMINOWIE h. ROGALA podług Kojałowicza, ziemianie troccy. Józef Eytmin, krajczy trocki, deputat na Trybunał 1757 r., lustrator do kwarty 1764 r. W 1770 r. był ciwunem trockim. Michał, budowniczy wileński 1765 r. Józef Piotr, sędzia ziemski trocki 1765 r.

EYWILD Jan w województwie wileńskiem 1764 r. (Akta XIII).

F.

FABIAŃSCY. N. Fabiański pisał się z województwem kaliskiem, na elekcyę Augusta II-go. Andrzej. 1715 r. proboszcz w Grabowy, w ziemi czerskiej (Perp. Czers. 18 f. 263).

FABIAŃSKI Paweł otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r.

FABIROWSCY Jan i Piotr podpisali z województwem ruskiem, elekcyę Augusta II-go. To pewno *Pabirowscy*.

FABISIEWICZ h. SULIMA Jan, vicesgerent grodzki piotrkowski 1782 r. miał syna Onufrego, którego syn Jan legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1861 r. (Akta b. Her.).

FABRYCIEU von SCHMIDENFELD Fryderyk Ewaldt otrzymał indygenat na sejmie 1775 r.

Herb Pelikan.

FABRYCY h. PELIKAN. Stanisława, zmarłego 1631 r. podał nam Starowolski nagrobek z Piotrkowa. Emanuel Konstanty, starosta kąpiński (prymasowski) 1740 r., ożeniony z Wiktoryą Lubowidzką 1725 r., miał z niej córkę za Rakowskim i syna Józefa, po którym pozostało czterech synów: Stanisław i Michał, zamieszkujący gubernię kijowską, Franciszek w Księstwie warszawskiem i Bonawentura w Galicyi. Stanisław z synami: Janem i Józefem, a Michał z synem Onufrym, legitymowali się ze szlachectwa w gubernii kijowskiej 1803 i 1810 r., przedstawiając, że pochodzą z Prus i są herbu *Ślepowron* (?). Używający tegoż herbu: Leopold zmarł we Lwowie 1887 r., a siostra jego Michalina 1889 r. Adam,

sekretarz królewski i pisarz aktowy księstwa siewierskiego 1744 r., został pisarzem dekretowym nadwornym koronnym 1746 r., umarł 1754 r. (DW. 70 f. 1242 i Sig. 27). Ludwik został pułkownikiem wojsk koronnych 1793 r. (MP.). Tomasz, szambelan Stanisława Augusta, żył jeszcze 1806 r. (DW. 113 f. 1104). Ten sam pewno 1810 r. zwany łowczym malborskim. Tomasz, 1815 r. były kapitan, a 1818 roku major b. wojsk polskich. Elżbieta, żona szambelana Gaszyńskiego, zmarła 1820 roku.

Tomasz Fabrycy spisał 1721 r. w Lewartowie z książętami Sanguszkami intercyzę przedślubną, o zaślubienie bawiącej na ich dworze Marcyanny Prażmowskiej, podstolanki połockiej (Gr. Włodzim.), z którą ożeniwszy się wziął od nich Przerytybór w zastaw (Gr. Lubels.). Syn jego Ignacy Antoni, ur. 1724 r. (metr. w Nowym Wiśniczu), odstąpił Przerytybór Moszyńskiemu 1746 r., a z Magdaleny z Żychów Kośmińskich, zaślubionej 1752 r., miał dwóch synów: Ludwika Augustyna, ur. 1755 r., chorążego lekkiego pułku kawaleryi narodowej i Szymona Tomasza, wylegitymowanych ze szlachectwa w Wydziale Stanów galicyjskich, przy której to legitymacyi przedstawili, że pochodzą z województwa pomorskiego i są herbu *Pelikan*.

FABRYCYUSZ Jan otrzymał gleyt królewski 1602 r. (AGZ. X. 2940). Karol, skarbnik smoleński i Krzysztof, towarzysz petyhorski, podpisali manifest szlachty litewskiej 1763 r.

FAGIERASZ Andrzej otrzymał szlachectwo na sejmie 1662 r. Kasper podpisał z ziemią halicką obiór Augusta II-go.

FAJEWSCY z Fajewa, w powiecie przedeckim. Piotr, syn Bartłomieja, zastawił część Fajewa bratu Stanisławowi 1525 r. Stanisław, Wawrzyniec i Piotr, bracia, dopełnili działu dóbr 1532 r. (Gr. Przed. 1 f. 60, 77 i 300). Stanisław, zabezpieczył posag żonie Elżbiecie na Fajewie 1552 r. Jan, syn Stanisława, wziął w zastaw Zalesie 1552 r. (Ibid. 6 f. 178, 443 i 445). Wawrzyniec i Stanisław, dziedzice Fajewa 1566 r. (Paw.). Jan, syn Wawrzyńca, ma sumę u Sławęckiego 1549 r. Synowie Jana: Wawrzyniec, Władysław, Stanisław i Mikołaj.

Wawrzyniec, syn Jana, układa się z bratem Władysławem 1596 r. Władysław z bratem Stanisławem zamieniają grunta w Sławęcinie 1596 r. Wawrzyniec i Stanisław odstąpili schedy swoje na Fajewie bratu Mikołajowi 1604 r. (Gr. Przed. 5 f. 324; 6 f. 166; 44 f. 193 i 194; 52 f. 208 i 210). Wawrzyniec, żonaty 1-o v. z Barbarą Blendzką, 2-o v. z Dorotą Jankowską. Z tą ostatnią zeznał zapis dożywocia 1606 r. Z pierwszej jego żony syn Bartłomiej wziął w zastaw Dziewczopole 1612 r. (Ibid. 53 f. 357; 59 f. 430 i 64 f. 17 i 495).

Stanisław, żonaty z Dorotą Krzyżanowską, zabezpieczył jej posag 1583 r., a zastawił jej Stróże 1604 r., które to prawa odstąpiła synowi Janowi 1607 r. (Ibid. 31 f. 47; 52 f. 10 i 54 f. 152). Po Stanisławie, prawdopodobnie współwłaścicielu Fajewa 1566 r., szli: Władysław, Wojciech, Maciej, Walenty i Jan, z których dwaj pierwsi dopełnili działu Fajewa 1583 r. Wojciech wprowadzony do Strzyg 1583 r. Władysław zeznał 1602 r. zapis dożywocia z żoną, Teofilą z Jełowskich. Maciej przyznał dożywocie żonie Jadwidze na Sławęcinie 1608 r. Wa-

lenty, żonaty z Agnieszką 1589 r. Mikołaj przyznaje dług Janowi 1606 r. (Ibid. 31 f. 500; 37 f. 204; 50 f. 207; 55 f. 2 i 51 f. 392).

FAJOWIE. Andrzej, Homa, Rytko i Wojniło, posesorowie Paśni, w starostwie lubeckiem, 1636 r. (Źr. Dz. V). Patrz *Chwajowie.*

FAKINETTI Jan otrzymał indygenat na sejmie 1673 r. Herb jego przedstawia w polu srebrnem drzewo naturalne (Ostr. 699).

FAL, syn Fala, świadczy na Kujawach 1220 r. (Dok.). *F.*, sędzia krakowski 1224 r. Komes *Fal*, kasztelan gnieźnieński przed 1237 r. *F.*, koniuszy kujawski 1288 r. *F.*, kasztelan czarnkowski 1289 r. *F.*, kasztelan ujski 1299 r. Komes *Fal*, chorąży łęczycki 1299 r. *F.*, kasztelan na Zbąszynie 1340 r. Patrz *Falisław* i *Chwalisław.*

FALBORKOWIE v. FALBORGOWIE. Michał Falbork z województwem ruskiem, podpisał elekcyę Augusta II-go. Tenże Michał, z Konstancyi Chajęckiej, pozostawił syna Michała i córkę Maryannę, których kwitowała Polkowska 1726 r. (Perp. Czers. 19 f. 172 i 20 f. 117 i 153).

FALBOWSCY z Falbogów, w ziemi zakroczymskiej. Jan, syn Falisława, w powiecie zakroczymskim 1667 r. Wojciech, Michał, Stanisław i Adam, synowie Jakóba z Falbogów, nabyli 1678 r. część Szczypiorna od Górskiego (Gr. Zakr.). Wojciech pisał się z ziemią zakroczymską, na elekcyę Jana III-go. Obiór Augusta II-go podpisali z ziemią nurską: Antoni, Kazimierz i Wojciech, a z ziemią zakroczymską: Adam i Stanisław. Wawrzyniec, syn Kazimierza, sprzedał część Kałęczyna Bielińskiemu 1732 r. (DW. 68 f. 831).

FALBOWSKI Stanisław otrzymał szlachectwo na sejmie 1662 r. (V. L.).

FALCK Jan, mieszczanin gdański, otrzymał szlachectwo 1589 r. (M. 170 f. 472). Czy nie po Janie szedł sławny sztycharz i rysownik Jeremiasz, urodzony w Gdańsku 1619 r.

FALCONIE Andrzej, uczony, otrzymał szlachectwo 1540 r., a do herbu swego przypuścił go Stanisław Odrowąż, wojewoda podolski (M. 61 f. 254).

[de FALCONIERIS Leliusz, patrycyusz rzymski, kawaler orderu Św. Stanisława 1790 r., a Orła Białego 1791 r.]

FALCZEWSCY, patrz *Chwalczewscy.*

FALEŃSCY, patrz *Falińscy.*

FALĘCCY h. JASTRZĘBIEC, jednej dzielnicy z Biejkowskimi, pochodzą z Falęcic, w powiecie wareckim. Paweł z Falęcic, świadek w Mogielnicy 1396 r.

na zapisie Chalina opatowi płockiemu (RM.). Gotard Falęcki z Falęcic, bratanek Gotarda z Lewiczyna 1408 r., sprzedał 1409 r. część swoją Lewiczyna Piotrowi z Lewiczyna, a 1413 r. Falęcice Wawrzyńcowi, wojskiemu warszawskiemu (Ks. Czerskie) i wyniósł się na Ruś, gdzie posiada 1456 r. Rozdziałów, Perespę i Rudno. (Ci może nie Jastrzębczycy, a Falęcice drogą kupna dostały się do Biejkowskich).

Herb Jastrzębiec.

Mikołaj z Falęcic i Jan z Biejkowa. bracia, przyznali dług Michałowskiemu 1488 r. Król Zygmunt zezwolił Annie, wdowie po Janie, zamienić wieś jej Brzegi na miasto, które obdarza prawem magdeburgskiem 1540 r. Córki Jana: Katarzyna za Janem z Czerniechowa 1533 r., a Elżbieta za Janem Podlodowskim 1534 r. (Zs. Warec. 1 C f. 83; 5 f. 292; 8 f. 20; Zs. Gr. Czers. 10 A f. 280). Gabryel, z Doroty Bonieckiej, miał syna Stanisława, ur. 1516 r. Po skończeniu akademii krakowskiej ze stopniem doktora 1545 r., został opatem czerwińskim i kanonikiem płockim. W 1551 r. jest opatem Cystersów sulejowskich (M. 80 f. 87). W 1561 r. wybrany posłem na sobór trydencki, został biskupem sufraganem gnieźnieńskim, a 1562 r. konsekrowany był na biskupa teodozyeńskiego. Umarł 1581 roku, pochowany w Gnieźnie (Kor. i Star. Mon.).

Herb Leszczyc.

FALĘCCY v. FALIENCCY v. FALIĘCCY herbu LESZCZYC. Heraldycy nasi, za wyłączeniem Stanisława Falęckiego, opata czerwińskiego 1589 r., którego do rodu *Belinów* włączają, wszystkich innych Falęckich, skądby nie pochodzili, do rodu *Leszczyców* zaliczają. Mnie się zdaje, że nietylko Falęccy z Falęcic, w powiecie kaliskim i Falęccy z Falęcina, w powiecie wyszogrodzkim, do innych rodów należą, ale nawet obok Leszczyców Falęckich, dziedziczyły inne rody na majątkach przez nich posiadanych, jako to: na Falętach, Falęcinku i Milanówku, w powiecie warszawskim, Falęcinie, Przełomie, Sikutach i Kurczowej wsi, w powiecie grójeckim. Że byli Falęccy do innych rodów należący, służy za dowód ta okoliczność, że w XVII-m wieku znajdowali się w województwie łęczyckiem *Falęccy h. Ślepowron*, z których Zofia była żoną Franciszka Daleszyńskiego (Kor. 1 f. 191).

FALĘCCY z Falęt, Falęcinka i Falęcina, w ziemi warszawskiej i czerskiej. Falęta, chorąży zakroczymski 1380 roku. Boruta z Falęt, chorąży warszawski 1434 r., starosta ciechanowski 1452 r. i liwski 1453 r., otrzymał od ks. Bolesława Mazowieckiego Słomino 1444 r. Synowie jego: Jan, Stanisław i Dersław (M. 9 f. 84). Stanisław, chorąży zakroczymski 1492 r. Maciej, syn Marcina z Falęt, na uniwersytecie krakowskim 1455 r.

Marcin i Jan, bracia z Falęcina, 1407 r. Dawid 1408 r. Paweł, Andrzej i Mikołaj 1415 r. Grzegorz 1423 r. Dersław z Falęcina procesuje Gośniewskiego 1416 r. Dzieci jego: Maciej i Małgorzata, zawarli układ z Gośniewskim 1451 r. Mikołaj, syn Macieja, 1486 r. (Zs. Warec. 1 A f. 16 i 1 B f. 76; Zs. Grój. 4 A f. 130). Falisław dictus Baran z Falęcina, żonaty z Tochną 1416 r., córka ich Dorota 1417 r. (Ibid. 1 A f. 20 i 21). Mścisław z Falęcina 1425 r. Klemens z Falęcina zapisał sumę synowi Mikołajowi i córce Katarzynie 1429 r. Hektor z Falęcina 1446 r. (Ibid. 1 B f. 15 i 63; Zs. Grój. 1 B f. 6). Świętosław z Falęcina dopełnił 1425 r. działu majątku z synami: Kukulą i Mikołajem (M. 333 f. 14). Jan, syn Świętosława z Falęcina, 1455 r., a Stanisław 1456 r. na uniwersytecie krakowskim. Stanisław, syn Dawida z Falęcina, 1436 r.; syn jego Mikołaj na Falęcinie i Sikutach 1495 r. (Zs. Grój. 1 A f. 18 i 4 A f. 460). Boruta z Falęcina, cześnik warszawski 1471 r. Anna, córka Grzegorza z Falęcina, żona Jana Oczosalskiego 1479 r. (M. 9 f. 115; Zs. Gr. Czers. 1 B f. 43).

Piotr i Ścibor z Falęcina, sprzedali 1469 r. część tamże Mikołajowi, synowi Pawła (M. 5 f. 117). Gotard, syn Piotra, 1470 r. na uniwersytecie krakowskim. Wymieniony Mikołaj, starosta czerski 1485 r., z Doroty Drwalewskiej, córki Jerzego, pozostawił synów: Jana, Rosława i Stanisława, oraz córkę Elżbietę, którzy wspólnie ze stryjami swoimi: Janem i Andrzejem, sprzedali część na Kusym Boglewskiemu 1488 r. (Zs. Grój. 4 A f. 203 i 263).

Jan kwitowany przez Mirowską 1509 r., zastępował w 1521 r. na sądach ziemskich nieobecnego sędziego (Zs. Warec. 2 f. 26 i 3 A f. 132). Elżbieta, córka jego, a żona Bartłomieja Olszamowskiego, zrzekła się 1541 r. majątku rodzicielskiego na rzecz ojca i braci: Mikołaja i Stanisława. Jan miał jeszcze trzeciego syna Andrzeja, dziedzica Kłody, który w 1557 r. część Miedzechowa, nabytą od brata Mikołaja, sprzedał Miedzechowskiemu.

Stanisław, z Krystyny z Sykut, miał synów: Jana i Mikołaja, dziedziczących 1576 r. na Falęcinie i Przełomie (Paw.), oraz córki: Katarzynę, żonę Szymona Pruskiego i Magdalenę, żonę Stanisława Służewskiego; kwitowały one braci z odbioru posagu 1566 i 1568 r. Jan i Mikołaj dopełnili 1573 r. działu pozostałego majątku po bezdzietnie zmarłym ich stryju Mikołaju, z bratem swoim stryjeczno-rodzonym Stanisławem, synem Andrzeja, dziedzica Kłody. Ów Stanisław zeznał 1575 r. zapis dożywocia z żoną, Zofią Zbroską (Zs. Warec. 6 f. 351; Zs. Gr. Czers. 14 f. 148 i 168; 20 f. 613; 34 f. 161 i 36 f. 581).

Jan unieważnił zapisy zeznane przez matkę na rzecz jego w 1569 roku. W 1563 r. zapisał na Falęcinie i Olszamach żonie swej, Zofii z Gostomskich, 900 fl. (Zs. Gr. Czers. 38 f. 49 i 31 f. 169).

Brat jego Mikołaj, zapisał 1555 r. żonie swej, Małgorzacie z Braneckich, dożywocie na Przełomie. Drugą jego żoną była 1569 r. Dorota Potrykowska, córka Jana. Córki jego: Agnieszka, za Wojciechem Grabowskim 1593 r., a Finetta, 1-o v. żona Stanisława Gawłowskiego 1602 r., 2-o v. Walentego Łychowskiego 1617 r. Synowie jego: Jan i Walenty, wspólnie ze stryjem swoim Janem, procesują Leśniowskiego 1588 r.

Walenty, żonaty z Jadwigą Boglewską, córką Kaspra, której zabezpieczył posag 1602 r. na Falęcinie, Przełomie, Jasieńcu i Olszamach, pozostawił syna Wojciecha. Ten sprzedał 1630 r. Falęcin, Przełom, Olszamy etc. Krzysztofowi Falę-

ckiemu; a wspólnie z żoną, Zofią z Raciborskich, nabył 1643 r. część Rykał i Rudki, które następnie w 1647 r. odprzedał Rykalskiemu. Wojciech pisał się z ziemią czerską, na elekcyę Jana Kazimierza (Zs. Gr. Czers. 19 f. 55 i 38 f. 255; Zs. Warec. 14 f. 18 i 21 f. 777; Perp. Czers. 1 A f. 315; 2 f. 190 i 191; 10 f. 11 i 435; 11 f. 27; M. 179 f. 98).

Grzegorz z Falęcina, nieżyjący już 1446 r., z żony Warszki pozostawił synów: Jana, Mikołaja, Stanisława i Andrzeja. Jan dziedziczył na Przełomie, córka jego Agnieszka, żona Andrzeja Miedzechowskiego 1489 r. Stanisław, chorąży zakroczymski 1492 r. Andrzej dziedziczący na Przełomie i Kurczowej wsi, z żony Katarzyny miał syna Mikołaja, podczaszego czerskiego, zmarłego przed 1524 r., oraz córkę Annę, żonę Mikołaja Miedzechowskiego 1491 r. Jan, Andrzej, Stanisław, Wawrzyniec i Barbara, dzieci Mikołaja, procesują się ze stryjem swoim Janem 1524 r. W 1537 r. Stanisław już nie żył, a pozostali bracia dopełnili działu Milanówka, Kurczowej wsi i części na Jasieńcu. Jan wziął Kurczową wieś i części na Jasieńcu, a Andrzej i Wawrzyniec Milanówek (Zs. Gr. Czers. 1 B f. 43; Zs. Warec. 1 C f. 105 i 258; Zs. Grój. 2 f. 11 — 13; 3 f. 343; 4 B f. 181; 7 f. 80 i 9 f. 292).

Pewnie po tym to Stanisławie, tylko że go piszą mylnie z Falęcia, pozostała wdowa, Katarzyna ze Skulskich, oddała synowi swemu Janowi 1563 r. część Falęcina, Olszam i Jasieńca. Ów Jan przyznał w 1555 r. posagu 100 kóp gr. siostrze swej Annie, żonie Piotra Okęckiego (Zs. Gr. Czers. 30 f. 666 i 18 f. 600). W spisie z 1564 r. Jan, dziedzic na Jasieńcu, nazwany Janem Falęckim *Beliną* (Ks. Czers.). Jan z synem Andrzejem wydzierżawił części na Jasieńcu 1563 r. Urszula, córka tegoż Jana, żona Wojciecha Olszamowskiego 1557 r. Katarzyna. córka tegoż Jana, żona Jana Czachowskiego, zrzekła się majątku rodzicielskiego na rzecz brata Andrzeja 1563 r. (Zs. Gr. Czers. 30 f. 592; 31 f. 168 i 22 f. 167).

Andrzej, cześnik czerski 1577 r., żonaty 1-o v. z Zofią Oborską, 2-o v. z Zofią Czyszkowską, z pierwszej żony miał synów: Stanisława i Pawła, z drugiej: Jana, Krzysztofa i Andrzeja.

Stanisław sprzedał Kurczową wieś i Jasieniec bratu Pawłowi 1599 roku. Córka jego Regina wyszła 1617 r. za Władysława Dębińskiego (Perp. Czers. 1 B f. 330 i 5 f. 292).

Paweł wspólnie z żoną, Zofią z Moszyńskich, sprzedał część swoją na Kurczowej wsi i Jasieńcu braciom: Janowi, Krzysztofowi i Andrzejowi 1601 r. (Perp. Czers. 2 f. 112). W 1612 r. został starostą zakroczymskim. Synowie jego: Paweł i Jerzy. Paweł 1630 r. sprzedał Lelowskiemu, mężowi siostry stryjecznej, części na Psucinie, Studziankach i Pieściorogach. Syn jego Mikołaj, zeznał 1673 r. zapis dożywocia z żoną, Maryanną ze Szczakowskich. Józef, syn Mikołaja, wspólnie z matką, kwituje Szczakowskiego 1699 r. (M. 179 f. 126; Perp. Czers. 13 f. 438 i 16 A f. 180). Jerzy, drugi syn starosty zakroczymskiego, przyznał 3,000 fl. żonie swej, Agnieszce z Łychowskich 1650 r. (Zs. Warec. 28 f. 174).

Jan, Krzysztof i Andrzej otrzymali 1609 r. od matki swej, Zofii z Czyszkowskich, dobra Łuże i Laski (DW. 37 f. 376). Krzysztof, właściciel Piotrkówka, w ziemi warszawskiej, zabezpieczył 1621 r. posag żonie, Annie z Osowińskich. W 1630 r. nabył od Wojciecha, syna Walentego, Falęcin, Sykuty, Przełom, Olszamy i Jasieniec. W 1643 r. sprzedał Falęcin Boglewskiemu (DW. 46 f. 1560; M. 179 f. 98 i Perp. Czers. 10 f. 384).

Andrzej, skarbnik warszawski 1617 r., zeznał 1619 r. zapis dożywocia z żoną Zofią. Umarł w 1628 r. Córka jego Zofia wyszła za Wojciecha Lelowskiego, któremu brat jej stryjeczny Paweł, części na Psucinie, Studziankach i Pieściorogach sprzedał 1630 r. (DW. 46 f. 554 i M. 179 f. 126).

Po Wawrzyńcu, który w dziale wziął Milanówek, pozostał się syn Mikołaj i córka Małgorzata, żona Andrzeja Jasieńskiego. Siostra kwituje brata z odbioru pewnej sumy 1576 r. (Zs. Gr. Czers. 44 f. 282). Andrzej, który w dziale z bratem Wawrzyńcem wziął Milanówek, pozostawił synów: Piotra i Mikołaja; procesują oni Braneckiego 1579 r. Stanisław, syn Piotra, odstąpił pewną sumę Janowi w tymże roku (Zs. Gr. Czers. 46 f. 722 i 48 A f. 162).

Bartłomiej Falęcki, dziedzic Falęcinka i Sułkowic, żonaty z Agnieszką Głoskowską, miał córkę Zofię, za Janem Gośniewskim i synów: Stanisława, Jakóba, Jana, Gabryela i Pawła, którym w 1596 r. oddał część swoją na Falęcinie, którą w roku następnym odprzedali Wysockiemu (Zs. Gr. Czers. 58 f. 970 i Perp. Czers. 1 B f. 32 i 113).

Stanisław przyznał matce swej dożywocie 1589 r. W 1611 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Urszulą z Sułkowskich, córką Jana (Zs. Gr. Czers. 57 f. 512 i 514; Perp. Czers. 4 f. 1).

Jakób, żonaty 1585 r. z Dorotą Łazniewską, córką Mikołaja, której rodzice jego zastawili część Falęcina, miał córkę Dorotę. żonę Krzysztofa Dąbrowskiego 1604 r. (Zs. Gr. Czers. 53 f. 924 i 54 f. 1072; Perp. Czers. 2 f. 463).

Paweł nabył 1615 r. Ostrybór i Zalesie od Piorunowskiego. W 1616 r. zeznał zapis dożywocia z żoną Heleną Lewicką (Perp. Czers. 5 f. 70 i 202).

Waleryan, szósty syn Bartłomieja, zeznał 1617 r. zapis dożywocia z żoną, Dorotą z Trzebińskich (Perp. Czers. 5 f. 276 i 307).

Z początkiem XVII-go wieku urywa się rodowód Falęckich.

Gabryel, syn Tomasza, nabył część na Zawadach 1618 r. Żona jego Helena Zawiszanka (Zs. Warec. 22 f. 28 i 23 f. 240). Andrzej i Mikołaj z ziemią czerską, podpisali obiór króla Michała. Stanisław, żonaty 1-o v. z Katarzyną Wieniawską 1696 r., 2-o v. z Barbarą Łukowską 1706 r., syn Andrzeja i Maryanny z Laskowskich, wnuk Jana i Jadwigi z Baranowskich, oddał synowi swemu Janowi dobra Sykuty 1736 r. (M. 219 f. 139 i Perp. Czers. 15 f. 96; 17 f. 19 i 23 B f. 179).

Łukasz, syn Tomasza, zastawił część Sykut Bębnowskiemu 1701 r.; zastawę tę brat jego Tomasz Wojciech wykupił 1721 r. Walenty, Maciej i Michał, synowie Wojciecha i Maryanny ze Szczawińskich, kwitują Puchałę 1753 r. Siostra ich Apolonia, 1-o v. za Łukaszem Zalewskim 1731 r., 2-o v. za Michałem Kowalińskim 1747 r. Andrzej, syn Macieja, wnuk Wojciecha, ceduje sumę Rudzkiemu 1775 r. W 1780 r. był instygatorem sądów grodzkich i ziemskich czerskich, a 1790 r. szambelanem Stanisława Augusta. Obrany 1792 r. sędzią granicznym czerskim, dowiódł szlachectwa 1803 r. Żona jego Marya z Milewskich (Perp. Czers. 16 B f. 53; 19 f. 118; 25 f. 63; 29 f. 571; 35 f. 40; 36 f. 259; 40 f. 374; 22 f. 8; 25 f. 6 i 28 f. 131).

Elekcyę Augusta II-go podpisali z ziemią czerską Stanisław i Mikołaj, a obiór Stanisława Augusta z ziemią ciechanowską Bartłomiej, z ziemią czerską Stanisław, a z województwem podolskiem Józef i Marceli, posłowie tegoż wojewódz-

twa. Matką Józefa i Marcelego była Elżbieta z Szumańczewskich (DW. 92 f. 491).

Marceli, z dworzanina królewskiego skarbnik podolski 1772 r., wojski mniejszy, w końcu miecznik latyczowski 1776 r., otrzymał 1773 r. w dożywocie Hałuzińce, ze starostwa barskiego (Kancl. 51 II f. 55). W 1777 r. otrzymał list przypowiedny na chorągiew pancerną po Borzęckim (Sig. 34; DW. 96 f. 198 i 100 f. 49).

Józef z żony Maryanny miał bliźnięta: Jana Nepomucena i Zofię, urodzone 1748 r. (metr. w Dobromilu)

Józef, stolnik smoleński, syn Wojciecha, podczaszego sanockiego i Anny Gurskiej, zeznał 1764 r. zapis dożywocia z żoną, Salomeą Żurowską, 1-o v. Aleksandrową Godlewską (Gr. Lwows.) i zmarł w Steniatynie 1781 r., zostawiwszy syna Leopolda, wylegitymowanego ze szlachectwa w sądzie ziemskim lwowskim 1782 r. i córki: Barbarę za Michałem Deszertem; Annę Michałową Cieszkowską i Helenę Franciszkową Małachowską (Ak. Lwows. For. Nob.).

Antoni, komornik ziemski wyszogrodzki, z synem Szymonem i brat jego Ignacy, kanonik bobowski, proboszcz w Zatorze, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w sądzie ziemskim lwowskim 1783 r.

Antoni, syn Jana i Anny z Żurowskich, ożeniony z Zofią Łempicką, 2-o v. Melchiorową Gniewoszową, zostawił synów: Franciszka, dziedzica Dobrzechówki i Rożanki, Michała i Zygmunta, wylegitymowanych ze szlachectwa 1782 r. w sądzie ziemskim pilznieńskim. Franciszek, z Maryi Wysokińskiej miał synów: Antoniego i Marcina, po którym z Maryi Kaczorowskiej, syn Franciszek Jan Józef. Zygmunt, z Maryi (z Hohendorfów) miał syna Wincentego Józefa Jakóba 1840 roku. Józefa, żona Pawła Bogdańskiego, nabyła 1836 r. część Łoziny i Werchatki. Stanisława i Wiktoryi z Bidzińskich dzieci: Wincenty i Antonina 1846 r. Tomasz, burgrabia zakroczymski 1781 r. Bartłomiej, właściciel Wierzbicy, komornik ziemski ciechanowski 1791 r., żonaty z Maryanną Trojanowską (DW. 107 f. 540 i 110 f. 717). Benedykt, opat Benedyktynów trockich, zmarł 1777 r. Antoni, właściciel Kobiernik 1757 r., miał syna Piotra, żonatego z Barbarą Wolińską, po którym idą synowie: Antoni i Ignacy. Ignacy Teodor, syn Antoniego i Heleny z Kozłowskich, 1842 r., a Apolinary, Jan i Wincenty, synowie Ignacego i Lucyanny z Szyszkowskich, 1852 i 1853 r., wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie

Po Janie, regencie grodzkim gnieźnieńskim, pozostał syn Maciej, ożeniony z Franciszką Górską. Synowie jego: Leonard i Józef. Leonard 1845 r., a Ignacy, syn Józefa, 1848 roku udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie (Akta b. Her.).

Emilia z Witkowskich, żona Leopolda Falęckiego, zmarła w Warszawie 1902 roku.

FALĘCCY z Falęcic, w powiecie kaliskim, którą to wieś posiadali w 1579 roku Stanisław, Bartłomiej, Wawrzyniec i Andrzej (Paw.). Czy nie do tego domu należał *Falęta*, dziekan gnieźnieński, którego Bolesław, książę Wielkopolski, naznaczył biskupem poznańskim 1265 r., lecz który biskupstwa nie objął w skutek wyroku papieskiego, zapadłego na zasadzie założonej opozycyi przez kapitułę (Kor.). Akta kaliskie z 1413 r. wspominają o Falencie z Falęcic, Jakóbie i synowcu jego

Falibogu 1416 r., Stanisławie i Franku 1411 r., Pawle, Grzymku, Jakuszu Bajorce i jego synach Bajorowiczach 1414 r. Marcin z Falęcic i Moskurnej gaci 1497 r. na wojnie wołoskiej. Jan, komornik graniczny szadkowski 1549 r. Marcin z Falęcic, dworzanin królewski, administrator żup samborskich 1559 r., podkomorzy sieradzki i ekonom ziem mazowieckich 1567 r., dzierżawca bętkowski i stromiecki 1572 r., szadkowski i szczawiński 1582 r.. a goszczyński 1588 r., pisał się z Jeżowa 1579 r., sprzedał Lubowieckiemu Kroszynko 1582 r. W 1586 r. został kasztelanem rozpirskim, umarł w 1605 r. Z Doroty Leżeńskiej, córki Mikołaja, której 1582 r. zabezpieczył posag, pozostawił kasztelan synów: Maryana i Kaspra, oraz córki: Krystynę, żonę Jana Oleśnickiego 1586 r.; Izabellę i Dorotę. Z nich: Kasper, Izabella i Dorota, zmarli bezpotomnie, gdyż Maryan w 1624 r. sprzedał Leżeńskiemu część Bobrownik, Lipy i Głowaczewa, spadłą na niego po ojcu, bracie Kasprze i siostrach: Izabelli i Dorocie (Zs. Warec. 12 f. 78 i 247; Zs. Gr. Czers. 51 f. 111 i 866; 57 f. 661; 56 f. 503; M. 132 f. 227; Perp. Czers. 7 f. 104).

Adam, Fabian, Maciej, Jan i Piotr Chwalęccy, dziedzice Czachor w powiecie kaliskim 1579 r. (Paw.). Grzegorz, burgrabia grodzki sieradzki 1649 r. Jan i Jerzy z województwem kaliskiem, Andrzej, Jan i Walenty z województwem sieradzkiem, podpisali elekcyę króla Michała. Kazimierz w powiecie przedeckim 1694 r. (Gr. Przed. 81 f. 17). Stefan, burgrabia nakielski, podpisał z województwem kaliskiem, elekcyę Augusta II-go.

FALĘCCY z Falęcina, w ziemi wyszogrodzkiej. Jakób, syn niegdy Stanisława Skowronka Falęckiego, zeznał 1558 r. zapis dożywocia z żoną, Agnieszką z Moczydłowskich. Piotr i Jakób, synowie powyższego Stanisława, obrali za pełnomocnika brata swego Wojciecha 1568 r. (Zs. Gr. Czers. 22 f. 572 i 36 f. 297). Michał, komornik graniczny wyszogrodzki 1659 r., podpisał z ziemią wyszogrodzką, wraz z Józefem, elekcyę króla Michała. Tenże sam Józef, burgrabia wyszogrodzki, pisał się na obiór Jana III-go.

[FALĘCCY. Nie wiem, czy do którego z powyższych domów należy pochowany w kościele Św. Floryana w Krakowie Adam Falęcki, dr. św. Teologii, proboszcz kościoła Wszystkich Świętych, protonotaryusz apostolski, rektor akademii krakowskiej, zmarły 1611 r. (Star. Mon.). Opiekunami Mikołaja, syna Krzysztofa i Anny z Wizembergów, mianowani zostali 1618 r. Krzysztof dr. filozofii i medycyny i Jakób (M. 163 f. 60). Ów Krzysztof umarł 1640 r., pochowany w Wilnie (Star. Mon.).]

FALIBÓG, kasztelan żarnowski 1224 r. *Falibóg*, podsędek sieradzki 1384 r.

FALIBOWSCY v. CHWALIBOWSCY v. FALBOWSCY h. KORAB' z Chwalibogowic, w powiecie pyzdrskim. Strzeszek Falibowski ma sprawę w Łęczycy 1389 r. (Łęcz. I. 1267, 1381). Stanisław, podstoli kaliski 1580 r., z Barbary z Górki, miał córek cztery: Elżbietę, Annę, Barbarę i Jadwigę (Wyr. Lub 77 f. 27; Zap. Lub. 3 f. 330). Jan z Wrąbczyna zmarł w Rzymie w 25 roku życia 1596 r.; na nagrobku jego u Augustyanów wyryte herby Korab' i Leliwa. Stanisław, Anna

i Dorota, dzieci Piotra, 1583 r. (Wyr. Lub. 17 f. 656). Wojciech, syn Stanisława, obrany opiekunem przez Chawłowskiego 1608 r. (DW. 35 f. 328). Stanisław, syn Jana, procesuje Wesołowskiego 1651 r. Stanisław, brat Gabryela, syn jego Feliks 1652 r. Gabryel i Jakób, synowie Stanisława, 1653 r. Dorota Lahodowska, wdowa po Piotrze, rotmistrzu królewskim, 1654 r. (Zap. Lub. 43 f. 87, 316 i 770; 44 f. 266). Wdowa po Leonardzie, Maryanna Duninówna Borkowska, 2-o v. żona Jana Srogockiego 1652 r. (Gr. Bełz.). Stanisław, vicerotmistrz chorągwi kasztelana sandomierskiego 1661 r., podpisał z województwem wołyńskiem, obiór Jana III-go. Stanisław, Paweł, Wacław, Bogusław, Anna i Bogumiła, dzieci Jana, procesują ks. Zbaraskiego 1661 r. (Zap. Lub. 44 f. 235 i 47 f. 201; Woł. VII C f. 55). N., porucznik chorągwi podkomorzego wołyńskiego, wrócił z niewoli tatarskiej 1668 r.

FALIBOWSCY v. FALBOWSCY v. CHWALIBOWSCY h. NOWINA ze wsi Sobole-Falbogi, w zakroczymskiem, na której dziedziczyli jeszcze 1591 r. (Paw.). Marcin i Jakób Falibowscy, synowie Falisława z Sobol, posiadacze gruntów pod Płońskiem 1540 r. (M. 62 f. 109). Jan z ziemi zakroczymskiej, procesuje Karwosieckiego 1542 r. (Gr. Płoc. 7 f. 107). Jan, kanonik sandomierski 1586 r., a krakowski 1589 r., którego herb Nowina w aktach kapituły krakowskiej jest wymieniony (Łęt.). Wojciech, dziekan pilecki 1654 r. Wojciech, Michał, Stanisław i Adam, synowie Jakóba z Falibogów, nabyli 1678 r. Banachowiznę w Szczypiornie, w zakroczymskiem, od Górskiego (Gr. Zakrocz.). Porównaj: *Chwalibogowic* herbu *Nowina.*

FALINOWSCY Jerzy i Jan z Bilcza, w województwie wołyńskiem, 1643 r., gdzie procesują Stanisławską i Siemaszków (Woł. VI C f. 40). Konstanty, syn Bernarda, wnuk Józefa, prawnuk Jana, praprawnuk Antoniego, dowiódł pochodzenia swego szlacheckiego w gubernii podolskiej 1846 r. (Spis.).

FALIŃSCY v. FALEŃSCY h. SAS z Falenicy, w ziemi czerskiej, do której przybyli z województwa ruskiego. Piotr Faleński rozgranicza 1409 r. Falenicę od Grabi z Wigandem, chorążym warszawskim. Katarzyna, córka niegdy Krystyna z Falenicy, żona Jana Potrykowskiego, zeznała 1517 r. zapis na rzecz braci swoich: Jana, Andrzeja, Marcina i Stanisława z Falenicy. Stanisław zabezpieczył 1538 r. 100 kóp gr. żonie swej, Zofii z Wągrodna. Anna, córka Jana, za Jakóbem z Wągrodna 1538 r. (Zs. Gr. Czers. 4 f. 407 i 10 B f. 487). Franciszek, zarządzający dobrami Młodojewo, biskupów poznańskich, 1566 r., zaświadcza szlachectwo kanonika Konarskiego w Poznaniu. Stanisław, doktór obojga praw, kanonik pułtuski, sekretarz królewski, 1613 r. pisarz, potem regent kancelaryi mniejszej koronnej, zmarł 1631 r., pochowany w Pułtusku (M. 155 f. 224). Daniel i Stanisław podpisali z ziemią czerską, obiór króla Michała.

Herb Sas.

W 1524 r. żyło czterech braci: Jan, Krystyn, Jakób i Andrzej, synowie Mikołaja z Falenicy, z których Jakób i Andrzej, przyznali pewną sumę 1527 r. siostrze swej Barbarze,

żonie Wawrzyńca z Szeligów (Zs. Gr. Czers. 10 A f. 54 i 8 f. 59). Po Janie został się syn także Jan, który w 1563 r. ma sprawę o zabicie Woleńskiego. Po Andrzeju zostało synów trzech: Stanisław, Krzysztof i Serafin, z którymi w 1571 r. umarza wszczętą sprawę brat ich stryjeczny Jan, syn Jakóba. Z nich:

Krzysztof zeznał 1563 r. zapis dożywocia z żoną, Barbarą z Oborskich. Potomstwo jego nieznane. W 1620 r. Krzysztof, ale chyba inny, rotmistrz królewski, za zasługi wojenne otrzymał dobra Ankowskie w województwie kijowskiem (Zs. Gr. Czers. 30 f. 330 i 424; 31 f. 298; 39 f. 447; 56 f. 706; AGZ. X. 3343 i M. 165 f. 69).

Jakóba było synów dwóch: Jan, o którym wyżej i Stanisław. Obaj wspólnie z matką, Ewą z Piotrowic, sprzedali część wsi Grabie.

Jan, odstąpił część swoją na Falenicy synowi Sebastyanowi 1578 r. W roku następnym tenże Sebastyan zabezpieczył 300 fl. żonie swej, Praksedzie z Pogroszewskich. Córki jego: Jadwiga za Gabryelem Wolskim, a Agnieszka za Franciszkiem Wolskim 1608 r. (Zs. Gr. Czers. 5 f. 155; 43 f. 856; 48 A f. 379; Perp. Czers. 3 f. 149).

Stanisław, syn Jakóba, dziedzic na Falenicy i Grabiach, wspólnie z żoną, Barbarą z Młąckich, sprzedał części tamże 1554 r. Synowie jego: Gabryel, Andrzej i Jakób. Gabryel kwitował brata Andrzeja 1580 r. Synowie jego: Jakób i Jan. Jakób nabył od Siekluckiej poddanego w Kawieczynie 1632 r., a Jan nabył część na Grabiach od brata stryjecznego Stanisława 1634 r. (Zs. Gr. Czers. 16 f. 38 i 20 f. 116; 48 C f. 614; Perp. Czers. 8 f. 597 i 9 f. 193).

O Jakóbie, synie Stanisława, żadnej wzmianki nie znaleźliśmy, że jednak był on bratem Gabryela i Andrzeja, dowodzi ta okoliczność, że syn jego Stanisław, sprzedając 1634 r. łan gruntu na Grabiach Janowi, synowi Gabryela, nazywa go bratem stryjecznym. Drugim synem Jakóba był Maciej. Ów Stanisław, żonaty 1-o v. z Barbarą z Piotrowskich, z którą zeznał zapis dożywocia 1630 r., 2-o v. z Zuzanną Paszkowską, z którą zeznał takiż zapis 1666 r., z drugiej żony miał syna Mikołaja, oraz córki: Ewę, za Mateuszem Suffczyńskim 1672 r. i Zuzannę, za Stanisławem Żelazowskim 1682 r. Ta Zuzanna, zdaje się, była 2-o v. żoną Jana Dąbrowskiego (DW. 62 f. 423).

Mikołaj zeznał 1682 r. zapis dożywocia z żoną, Anną z Sobiekurskich. Z niej córki: Anna, za Józefem Rysiewskim 1723 r. i Maryanna, 1-o v. Antoniowa Dybowska, 2-o v. Antoniowa Górecka 1730 r. Z drugiej żony, Konstancyi z Trzcińskich, z którą zeznał zapis dożywocia 1698 r., miał Mikołaj córki: Justynę, żonę Michała Dybowskiego 1723 r.; Rozalię, za Antonim Bąkowskim 1730 r. i Dorotę za Antonim Olszewskim 1730 r., oraz synów: Krzysztofa i Stanisława (Perp. Czers. 8 f. 311; 9 f. 193; 13 f. 82 i 425; 14 A f. 20; 14 D f. 163; 15 f. 75; 19 f. 300; 21 f. 262 i DW. 65 f. 174).

Krzysztof zeznał zapis dożywocia z żoną, Barbarą z Zaleskich, 1728 r.

Stanisław, żonaty 1-o v. z Maryanną z Bońków 1730 r., 2 o v. z Elżbietą z Rudzkich; z pierwszej żony miał syna Antoniego i córki: Annę i Jadwigę, wspólnie z którymi sprzedaje poddanych na Bońkowej wsi 1746 r.; z drugiej—syn Józef, który wespół z matką, kwitował Zaleskich 1775 r. (Perp. Czers. 20 f. 97 i 370; 21 f. 242; 28 f. 6 i 35 f. 51).

Franciszek, syn Antoniego, urodzony z Franciszki z Jaroszewskich, odstąpił 1788 r. bratu swemu Michałowi, burgrabiemu grodzkiemu warszawskiemu, część dóbr Kozłowo-Ostrowy, w ziemi nurskiej (DW. 104 f. 1541).

Ludwik i Józef, synowie Józefa, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1837 r., a Felicyan, znany poeta i autor, żonaty z Maryą Trembicką, syn Józefa, 1856 r. (Akta b. Her.).

Maciej, syn Jakóba, nabył od Bielawskiego 1646 r. część Falenicy i Grabi. Ożeniony z Rudzką, miał z niej syna Wojciecha, oraz córki: Jadwigę, żonę Franciszka Pilika 1678 r. i Katarzynę, żonę Kazimierza Wojewódzkiego 1691 r. Wojciech zeznał 1687 r. zapis dożywocia z żoną, Zuzanną z Sokołowskich; z niej córka Maryanna, żona Jana Trzcińskiego 1713 r., oraz synowie: Władysław, Ludwik i Antoni, wzajemnie odstąpili sobie w Falenicy różne części 1748 roku (Perp. Czers. 11 f. 462; 13 f. 556; 14 A f. 280 i 401; 14 C f. 68; 23 B f. 565 i DW. 62 f. 15 i 263).

Władysław, ożeniony z Maryanną Kaliszówną, 2-o v. Kryńską, umarł przed 1751 r., nie pozostawiwszy potomstwa.

Ludwik v. Ludwik Bernard, otrzymał od ojca 1730 r., a od brata Władysława 1748 r. Falenicę i Nową Wieś. W 1737 r. zeznał zapis dożywocia z pierwszą żoną, Katarzyną z Gasparskich. Drugą jego żoną była Cecylia z Rudzkich, wdowa po Józefie Czyszkowskim 1767 r. Z pierwszej żony synowie: Antoni, Wiktor, Jan i Wojciech, oraz córki: Maryanna i Katarzyna, w imieniu których kwitował Szelutę 1758 r., a Sokołowskich 1765 r. (Perp. Czers. 29 f. 415; 36 f. 385; 21 f. 251; 28 f. 298; 24 f. 20 i 239; 33 f. 19 i 188; 31 f. 43). Katarzyna za Ignacym Brzumińskim 1777 r. Antoni, żonaty z Eufrozyną Raciborską 1770 r. Wiktor, żonaty z Wiktoryą Pawlikowską 1781 r., miał córkę Felicyannę.

Antoni, syn Wojciecha, nabył sumę od Trzcińskich 1732 r. Syn jego Józef, kwitował Kryńskich ze spadkn po stryju Władysławie 1753 r. Żonaty był z Maryanną Rudnicką, córką Antoniego i Maryanny z Boglewskich (Perp. Czers. 35 f. 277 i 367; 34 f. 28 i 206; 22 f. 244; 30 f. 8; DW. 97 f. 35). Ludwik wraz z synami: Antonim, Janem i Wiktorem, pisał się z ziemią czerską, na elekcyę Słanisława Augusta.

Jeden z Faleńskich, żyjący za Stanisława Augusta, był jego szambelanem. N., ożeniony z Zuzanną Markowską 1798 r. (DW. 112 f. 989). Franciszek, kapitan b. wojsk polskich, kawaler orderu Virtuti Militari 1819 r. Aleksander, kapitan b. wojsk polskich 1824 r.

Jan Faleński pozostawił syna Andrzeja Tomasza, ur. 1661 r. (metr. w Rybotyczach). Tomasz Faleński z Lacka, z żony Anny, miał córkę Agnieszkę, ur. 1696 r. (metr. w Dobromilu).

Tekla z Fredrów, wdowa po Józefie, zmarła 1884 r. we Lwowie. Córki jej: Józefa poślubiona 1867 r. Leonardowi Marconiemu, rzeźbiarzowi i Filipina.

FALISŁAW, kasztelan oświecimski 1217 r. *F.*, podkomorzy sandomierski 1249 r. *F.*, cześnik sandomierski 1258 r. *F.*, kasztelan sandomierski 1260. *F.*, podkomorzy płocki 1350 r.

FALISŁAWSCY. Dorota, właścicielka części Bukówna, w powiecie radomskim 1508 r. (Paw.). Stanisław, ożeniony 1508 r. z Katarzyną z Winarskich Dzierżeńską, nabył 1525 r. od swych pasierbów sołtystwo w Kamienicy. W 1530 r. nazwany bratem Władysława Wałowskiego. Mikołaj 1541 r. (St. Pr. P. P. IX).

FALISZOWSCY v. FALISZEWSCY h. RAWICZ, zdaje się jeden dom z Chwaliszewskimi. Niesiecki przypisuje im herb *Pobóg*, wszakże mylnie, bo przydomek „Grot“, którego używali, dowodzi, że do rodu Rawitów należą i Długosz Jana i Grota, dziedziców Faliszowic, w powiecie sandomierskim, do tego rodu zalicza.

Mikołaj, właściciel Faliszowic 1508 r. Stanisław, dziedzic Faliszowic 1578 roku, a Jan Charzowic (Paw.). Wyroki lubelskie wspominają o Piotrze 1579 r., a o Stanisławie 1582 r. (Ks. 1 f. 79 i 12 f. 492).

Mikołaj Antoni Grot Faliszewski, kanonik łucki i chełmski 1785 roku (DW. 101 f. 827).

FALK Andrzej, kapitan w wojsku W. Ks. Litewskiego, otrzymał szlachectwo na sejmie 1673 r. Patrz *Regulski*.

[de FALKENHEIM baron N., został majorem w wojsku koronnem 1778 roku (MP.).]

FALKIEWICZOWIE v. FALKOWICZOWIE na Podlasiu, pierwotnie zwali się Falkami. Andrzej Falk v. Falkowicz. dworzanin królewski 1522 r., wojski i podstarości bielski 1533 r., starosta drohicki 1545 r. Król Zygmunt potwierdził mu 1521 r. akt, którym nabył od podskarbiego Józefowicza dobra Andryjanki i Zołoćki, w powiecie drohickim (ML. 10 f. 667 i Mil.). Córki jego: Barbara za Stanisławem Chwalczewskim, a Marusza za Michałem Sapiehą (Conv. Warsz. 3 f. 177 i M. 122 f. 417). Córce swej Barbarze przeznaczył posagu 1,000 fl. 1545 roku (ML. 42).

FALKO, syn Dzierżka, otrzymał Bossowice w powiecie szydłowskim 1255 r., od ks. Bolesława krakowskiego i sandomierskiego (KDM.).

Herb Doliwa.

[FALKOWICZ Jan, mieszczanin warszawski, pisarz komory solnej warszawskiej, umarł 1588 r. (Star. Mon.). Stanisław, poseł i wójt miasta Warszawy 1669 r. (V. L.).]

FALKOWSCY h. DOLIWA z Falkowa (dziś Fałków), w powiecie opoczyńskim. Stanisław, zwany Szyrzyk z Brzezia, syn Świętosława, sprzedał 1303 r. wieś Roskidalin Hanuszowi, mieszczaninowi z Brześcia, który ją odprzedał biskupowi kujawskiemu. Stanisław zajął ją gwałtem, za co popadł w klątwę i umarł przed 1313 r. Dzieci jego z pierwszej żony: Jakób, Piotr, Świętosław, Dominik, Franciszek, Elżbieta Tomisławowa z Mokrska, wojewodzina krakowska, Dzierżka,

wdowa Przecławowa i syn z drugiej żony, Małgorzaty Ogończykówny, Jan, godzą się z biskupem i otrzymują dopłatę w latach 1313 i 1318. Synowie z pierwszej żony wzięli działem Falków, a Jan, podstoli brzeski 1350 r., został przy Brzeziu. Król Kazimierz zamienił osadę tę na miasto i obdarzył prawem niemieckiem 1340 r. Była ona wówczas własnością Jakóba Szyrzyka, kanclerza sieradzkiego i Piotra Szyrzyka, proboszcza Św. Floryana w Krakowie (KDM. III). Ów Piotr, scholastyk sandomierski i sekretarz królewski 1316 r., kanonik krakowski 1324 r., gnieźnieński 1325 r., wrocławski 1326 r., proboszcz sandomierski 1326 r., proboszcz Św. Floryana w Krakowie 1334 r., podkanclerzy w latach 1322 — 1332, drugi raz od 1343 r., biskup krakowski 1347 r. Umarł w Avignionie 1348 r. Fundował wraz z bratem Jakóbem kościół w Falkowie, który arcybiskup Janisław konsekrował 1325 r. (Kor.).

Jakób Szyrzyk, kanonik gnieźnieński i krakowski 1325 r., kanclerz sieradzki 1342 r., kustosz gnieźnieński 1351 r., umarł 1357 r.

Szyrzyk, stolnik brzeski 1398 r. (Leksz.). Pietrasz v. Piotr, łowczy sandomierski 1399 r., otrzymał od Władysława Jag. Szczepanową Wolę, w powiecie sandeckim (AGZ. III). Pisał się także z Modrzewia 1421 r., a nabył Miedznę 1419 r., przyczem występował syn jego Jan (Akta Opocz.). Tenże Piotr, w 1409 r. podsędek, a 1417 r. sędzia ziemski sandomierski. Pieczęć jego z 1418 r. przedstawia Doliwę z prawej strony tarczy ku lewej, z obu stron tarczy rogi jelenie, w szczycie hełmu siedem piór strusich (Arch. Sang. II).

Jachna z Miedzna, wdowa po nim, ma 1440 r. sprawę z córką swoją Katarzyną (Zs. Opocz. Decr. I f. 36).

Stanisław, brat Piotra, cześnik sieradzki 1413 r. (Rad. Inscr. Decr. II f. 63). Jan Falkowski z Falkowa, doktór dekretów, kanonik krakowski 1400 r., rektor akademii krakowskiej 1418 r., proboszcz przemyski 1421 r. (C. U. Cr. i KDKr.). Mikołaj z Falkowa 1417 r. w Przemyślu (AGZ.). Jakób Szyrzyk, dziedzic Stanowisk, procesuje się 1418 r. z plebanem Lipy, o dziesięcinę z Bobrownik (M. M. Aev. XIII).

Jan z Falkowa, zeznał 1440 r. zapis w Radomiu na rzecz córek swoich: Jadwigi, żony Dersława z Kaszowa, Doroty, żony 1444 r. Grota z Ostrowa i Dobrochny z czasem żony Wincentego Giżyckiego, marszałka mazowieckiego. W 1447 roku Giżycki nabył od Doroty z Ostrowa dobra jej ojczyste Szczuczyn i Wyszynę. Falków został również jego własnością (Rad. Inscr. Decr. III f. 131; II f. 401 i IV f. 21; Rad Inscr. I f. 208). Maciej, syn Piotra, na uniwersytecie krakowskim 1483 r. Piotr Falkowski, właściciel części Bolęścic w powiecie ksiąskim 1581 r., a Stanisław części Przydonicy, w powiecie sandeckim (Paw.). Wojciech osiadł na Białorusi i miał dobra w witebskiem i smoleńskiem 1626 r. Anisim Wojciechowicz, dobra Bakunowskie pod witebskiem, zapisane mu przez żonę, Marynę Janówną Tchorzewską, sprzedał 1664 r. Rabowi (Ist. Jur. Mat. XXI). Mikołaj, pisał się z województwem kijowskiem na elekcyę Jana Kazimierza.

Paweł, kanonik sandomierski 1660 r. Kazimierz i synowie jego: Michał, Antoni i Józef, procesują Witkowskiego 1721 r. (Arch. I. Z. Ros. VI. 1). Mikołaj 1713 r. w Witebsku. Jakób z województwem mścisławskiem, Jerzy, vicesgerent grodzki grabowiecki i Mateusz, subdelegat grodzki łucki, z województwem wołyń-

skiem, a Szymon z województwem połockiem, podpisali elekcyę Stanisława Augusta.

Mateusz, w 1766 r. vicesgerent grodzki łucki, otrzymał Podgrodzie (MP.), a w 1774 r. z dóbr pojezuickich Kuczkarowce i Czerczyce, w województwie wołyńskiem (Kancl. 54 f. 179). W 1782 r. został miecznikiem krzemienieckim, umarł 1793 r. Jerzy, skarbnik łucki 1781 r. Syn jego Erazm 1785 r. Stanisław w województwie nowogrodzkiem 1764 r. (V. L.). Jan i Adam, bracia. Jana z Petronelli z Niwińskich syn Józef, sprzedał Warpęchy Mierzwińskiemu 1789 r. (DW. 105 f. 130). Józefa ze Skrońskich, wdowa po Janie, wzajemnie kwituje się 1796 r. z Górską, podkomorzyną warszawską (DW. 111 f. 696). Zygmunt, z żony Eugenii Sosnowskiej, zmarłej 1886 r., pozostawił dwie córki: Oktawię, żonę hr. Karola Chodkiewicza i Bronisławę, zaślubioną 1886 r. Piotrowi Czosnowskiemu.

Żyjący w początkach XVIII-go wieku Stanisław, pozostawił syna Pawła, po którym było dwóch synów: Józef i Marcin. Józefa syn Hipolit, z Anny Karskiej, miał syna Juliusza, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1839 r. Baltazar, syn Marcina, z Franciszki Perkowskiej, pozostawił synów: Pawła, Józefa i Szymona, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie w latach 1842—1848. Teodor, drugi syn Marcina, z Krystyny Roszkowskiej miał synów: Franciszka, Jana, Jakóba i Wilhelma, wylegitymowanych 1842 r. (Akta b. Her.).

Ks. Jakób Franciszek, syn Walentego, urodzony z Teresy z Kuleszów, wnuk Jakóba, prawnuk Andrzeja, praprawnuk Jana, właściciela Wócki, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1846 r. Był członkiem Towarzystwa Przyjaciół Nauk w Warszawie, rektorem różnych szkół, a nieocenioną zasługę położył przez założenie 1817 r. w Warszawie Instytutu Głuchoniemych. Urodzony 1774 r. na Podlasiu, zmarł w Warszawie 1849 r.

N., z żony Adeli Nagrodzkiej, ur. 1848 r. w Myślinie Włodzimierskim, 2-o v. Kozłowskiej, pozostawił synów: Modesta, ur. 1874 r., Jana, ur. 1876 r. i córki: Wandę, zaślubioną 1888 r. Zdzisławowi Czeczel-Nowosieleckiemu, Wincentę i Adelę, w dobromilskiem w Galicyi.

Tomasz, syn Mikołaja, z Anny Adamowskiej miał dwóch synów: Michała, ur. w Wojniłowie 1793 r. i Antoniego, ur. tamże 1799 r. Michał posiadał Witryłów, w ziemi sanockiej. Jego synowie: Władysław odziedziczył po ojcu Witryłów, Michał przeniósł się na Wołyń i Feliks. Antoni, żonaty z Katarzyną Lustig, miał dwóch synów: Michała, ur. w Zawadce 1821 r. i Jana Kantego, ur. tamże 1823 r. Michał, z Ludwiki Wiktorowiczównej pozostawił: Władysława Karola, Bronisławę, Eleonorę, Stanisława Michała i Mieczysławę Michalinę. Jan Kanty, radca sądu obwodowego w Samborze, z Julii ze Strasserów, ma synów: Kazimierza, Bolesława, Jana, Aureliusza, Napoleona, Antoniego i Alfreda.

FALKOWSCY h. GODZIEMBA pochodzą z Wysoki, w powiecie łęczyckim, a nazwę swą wzięli ze wsi Falki, położonej w ziemi bielskiej, którą, dla odróżnienia od innych wsi tegoż nazwiska, Falkami-Godziembami nazwali.

Dersław, Dmitron i brat ich stryjeczny Piotr, dziedzice Wysoki, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Łęczycy 1424 r., jako należący do rodu Godziembów (Mil. f. 97). Potomkowie ich: Marek, Jan i Bernard. W 1545 r. żył Bartłomiej, syn Jana. W 1569 r. Stanisław, syn Mikołaja, Jan i Józef, synowie

Bernarda, wykonali przysięgę wierności, po przyłączeniu Podlasia do Korony (Mil. f. 103). Do rodu tego zaliczam Stanisława, który z województwem podlaskiem, podpisał elekcyę Jana Kazimierza, Andrzeja i Marcina, którzy z ziemią bielską, podpisali obiór króla Michała, Adama i Szymona, w województwie inowroclawskiem 1697 r. i Antoniego i Stanisława, z ziemi bielskiej, elektorów Stanisława Augusta.

FALKOWSCY h. OGOŃCZYK. Andrzej, syn Mikołaja i Zofii Ponarskiej, doktór obojga praw, sekretarz królewski, kanonik krakowski 1638 r., archidyakon lubelski 1641 r., umarł 1642 r. (Łęt.).

FALKOWSCY h. STRZEMIĘ z Falkowic, w powiecie szczyrzyckim. Michał z Falkowic świadczy 1381 r. w Tyńcu. Jasiek i Mikołaj piszą się z Falkowic, a czasem z Falkowa 1397 r. Jasiek ożeniony z Halszką z Łanganowa 1400 roku, za którą dostał w posagu Niezdów. Mikołaj Falkowski, dworzanin królowej Jadwigi 1392 r., ożeniony z Hanką Pieniążkówną z Gór 1400 r., procesuje się z wdową po bracie 1412 r. Grzegorz z Falkowic 1445 r., a Stanisław Falkowski 1446 r., obaj herbu Strzemię, świadczą w Krakowie przy wywodach szlachectwa (St. Pr. P. P. VII, VIII; Helc. II).

FALKOWSCY ze wsi Falki-Kowale, w ziemi bielskiej. Ignacy, syn Jakóba i Maryanny ze Zdrodowskich, część dóbr Falki - Kowale sprzedał 1783 roku Rochowi, synowi Wojciecha i Maryanny z Zimnochów, swemu synowcowi (DW. 99 f. 544).

FALKOWSCY ze wsi Falki - Filipy, w ziemi bielskiej Wojciech, syn Jakóba Górnego, wykonał 1569 r. przysięgę wierności, po przyłączeniu Podlasia do Korony (Mil. f. 103). Jan, chorąży chorągwi pancernej Pocieja, sprzedał 1713 r. część dóbr Falki-Filipy Giejsztorowi (DW. 62 f. 170).

FALNOWSKI z Falnowa (dziś Falniów w miechowskiem). Mikołaj występuje w aktach krakowskich w latach 1386—1387 (St. Pr. P. P. VIII).

z FALOWA h. TRĄBY Wawrzyniec świadczy 1396 r. w Krakowie, przy wywodzie szlachectwa Pakoszewskiego (Helc. II).

FALTYNOWICZ Jan, ziemianin witebski 1624 r. (Ist. Jur. Mat. XXI).

FANELLOWIE. Zygmunt i Piotr z Baru, królestwa neapolitańskiego, otrzymali od króla Zygmunta i królowej Bony szlachectwo 1545 r., który do pierwotnego ich herbu swoje własne dodali. Herb ich przedstawia tarczę w poprzek przepołowioną. W części niższej złotej rzeka niebieskawa z białem, nad nią trzy ogony gronostajowe pojedyńczo, naprzemian białe i czarne, pod nią gwiazda złota o sześciu promieniach. W części górnej w podłóż rozdzielonej, w prawem polu czerwonem orzeł biały, ukoronowany, dziób i szpony złote mający, w polu lewem białem wąż ukoronowany, w ósemkę związany, dziecko z rozciągniętemi rękami w pysku trzymający (M. 70 f. 130).

Zygmunt Fanello, kuchmistrz koronny, otrzymał od króla Zygmunta 1554 r. prawem lennem Borunice, w powiecie proszowskim (M. 86 f. 163 i 89 f. 366). W 1557 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Barbarą z Charlęskich. Z niej miał syna Mikołaja, oraz córki: Elżbietę, żonę Dominika Alemaniego 1591 r. i Annę, żonę Piotra Zaboklickiego 1588 r. Pozostała po nim wdowa była już 1574 r. żoną Mikołaja Stadnickiego, burgrabiego krakowskiego (M. 90 f. 225; 109 f. 701; 111 f. 146; 135 f. 164; 136 f. 43 i 152 f. 380). Mikołaj, właściciel Bystrzycy, stolnik lubelski 1578 r., sprzedał w 1576 r. Średnią Garlicę Stadnickiemu, a otrzymał od matki swej Borunice 1579 r. W 1588 r. wyznaczył opiekunów córce swej Annie, urodzonej z Heleny Rokoszówny. Nie żył już w 1596 r., w którym córka jego wyszła za Wojciecha Tarnowskiego (M. 113 f. 347; 119 f. 210; 135 f. 14 i 140 f. 236).

FARANOWSKI h. TOPÓR Franciszek, syn Józefa i Agnieszki Żuchowiczówny, wnuk Grzegorza i Zofii Soroczyńskiej, subdelegat grodzki halicki, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1782 roku, w sądzie ziemskim halickim (Goł.).

FARENSBACHOWIE v. FERENSBACHOWIE h. WŁASNEGO, który przedstawia w polu srebrnem dwa obronne czerwone mury, jeden po za drugim; w szczycie zaś hełmu pomiędzy dwoma skrzydłami, barkiem ku sobie zwróconemi, pół męża w delii z guzami i w kołpaku kończatym z chwastem.

Jerzy Farensbach, dzielny wojownik, poświęcił swe służby królowi Stefanowi, biorąc udział we wszystkich jego ekspedycyach, na czele jazdy i piechoty niemieckiej. Za trudy poniesione i wyłożone koszty, otrzymał od Batorego prezydenturę wendeńską i okrąg piltyński w 1583 r. (Albertr.). W 1588 r. otrzymał uchwałą sejmową zamek Karkus w Inflantach wraz z okręgiem na własność. W 1598 r. został pierwszym wojewodą wendeńskim. Zginął przy szturmie Felina 1602 r., pochowany w Rydze. Jerzy miał córkę Magdalenę i synów: Waldemara v. Wolmara i Jana. Zdaje się, że miał jeszcze trzeciego syna Jerzego, o którym Pamiętniki do dziejów Zygmunta III-go wspominają, że w 1617 r. poddał niektóre zamki w Inflantach Szwedom, lecz następnie uzyskawszy przebaczenie Zygmunta III-go w 1619 r., zamki te do Polski przywrócił. Po bitwie cecorskiej w 1620 r. miał dostać się do niewoli.

Woldemar, starosta rujneński i taureński, syn wojewody, sprzedał siostrze swej Magdalenie 1618 r. dobra w Westfalii, które otrzymał po swej babce w spadku (DW. 46 f. 420). W 1621 r. sprzedał dobra Falkenberg w Inflantach. Żył jeszcze 1624 r. (M. 165 f. 246 i 170 f. 316).

Jan, starosta lemżelski, odstąpił siostrze swej Magdalenie 1618 r. prawo pobierania pensyi z portoryi w Rydze. W 1623 r. rotmistrz królewski (DW. 46 f. 334 i Zap. Lub. 27 f. 741). Żonaty 1-o v. z Katarzyną Cemianką, 1-o v. Mikołajową Ostrorogową, z którą zeznał zapis dożywocia 1612 r., 2-o v. z Elżbietą Tyszkiewiczówną, która po śmierci jego wyszła w 1628 r. za Mikołaja Zawiszę, pozostawił dwóch synów: Gabryela i Rafała, urodzonych prawdopodobnie z pierwszej żony. W 1627 r. Elżbieta, wdowa po Janie, wspólnie z synami procesuje Miele-

szków i Paca. W 1629 r. Zamoyski kwituje ich jako synów Cemianki (DW. 40 f. 2190; Woł. V A f. 12, 42 i 92; V B f. 102 i Zap. Lub. 32 f. 632).

Gabryel z Kisielówny miał synów: Jana i Aleksandra, których wspólnie z rodzonymi ich wujami Kisielami, procesują Strzałkowie 1663 r., o 500 fl. (Woł. VII A f. 331). Aleksandra, córka Gabryela, 1-o v. Rafałowa Budziszewska, 2-o v. Łukaszowa Porwaniecka, żyła jeszcze w 1701 r., w którym zawarła z Wiśniowieckimi ugodę, dotyczącą 40,000 fl., ulokowanych na Białymkamieniu (Woł. IX f. 1813).

Jan, syn Gabryela, miecznik owrucki, pisał się z województwem wołyńskiem, na elekcyę Jana III-go. Następnie był miecznikiem kijowskim. Z Woroniczówny córka jego Maryanna, żona Adama Rudzkiego, wspólnie z ciotką swoją Aleksandrą, jako sukcesorki Rafała, procesują Wiśniowieckich 1701 r. (Bracł. XIV f. 697 i 897).

FARUCHOWICZ Wojciech, urzędnik skarbowy, otrzymał od Stanisława Augusta 1777 r. szlachectwo i herb Poraj (ML 220 A f. 125 i Kancl. 41 f. 492; Prot. Manif. Obl. Krak. 19 f. 813 i 1133). Posesor Pękosławia 1778 r., z żony, Agnieszki ze Staniszewskich, miał synów: Franciszka i Wincentego Józefa. Franciszek zaślubił 1792 r. Elżbietę Rawiczównę Dembińską, cześnikównę czerniechowską, a Wincenty Józef, ur. 1769 r. w Mironicach, wylegitymował się ze szlachectwa w Galicyi zachodniej 1804 r. Katarzyna, córka Wojciecha, za Feliksem Nieczują Dembińskim 1772 r. (Akta Krak.).

FARUREJOWIE h. SULIMA, pisali się z Garbowa, w powiecie sandomierskim. Mikołaj z Garbowa i Grodziny, kasztelan konarski 1388 r., pozostawił z żony Doroty trzech synów: słynnego Zawiszę Czarnego, Jana Farureja i Piotra Kruczka, piszących się z Garbowa. Dorota, jako wdowa, zyskuje procesem część dóbr Lawszów i Zielenice w latach 1397 — 1400 i odstępuje cały swój majątek synom 1400 r. (St. Pr. P. P. VIII; Helc. II. 672 i inne). Zawiszy Czarnego i Piotra potomstwo wygasło (patrz *Garbowscy*.

Herb Sulima.

Jan Farurej, stolnik krakowski w latach 1435 — 1453, pisał się z Garbowa i Ossownicy. W 1402 r. sprzedał Zielenice Tenczyńskiemu. W 1408 r. walczy w Bośni z Zygmuntem, 1410 r. wraca do kraju i odznacza się pod Koronowem, bijąc Krzyżaków, a 1412 r. na turnieju w Budzie. W 1426 r. dopełnił działu dóbr z bratem Zawiszą i wziął Garbów, Doły, Winiary i Nowąwieś, 1431 r. zawarł układ o spłatę dziedzictwa z bratanką Elżbietą, córką Piotra, a 1437 r. kwitował się wzajemnie z bratową Zawiszyną z wszelkich pretensyi. Podpisany na przywileju jedlińskim 1430 r. i na konfederacyi korczyńskiej 1438 r., przywiesił pieczęć z herbem Sulima. Synów jego zostało trzech: Piotr, Zawisza i Stefan Farurejowie. Wspomina ich Długosz jako dziedziców Garbowa pod Górami,

a Zawiszę samego, jako dziedzica Winiar, zagrabionych Klaryskom (Lib. Benef.). Od Zawiszy poszli Garbowscy.

Piotr Farurey asystuje 1465 r. jako stryj przy działaniach sądowych Barbarze Zawiszance Tenczyńskiej. Był dzierżawcą Ossownicy, żył jeszcze 1497 r., w aktach zwany Starym. Z córek jego: Elżbieta wyszła za Jana Uchacza, wójta z Brzostka 1481 roku; Katarzyna za Mikołaja Kopacza Bydłowskiego. Ta ostatnia z mężem procesowała 1497 roku ojca i brata, o przyrzeczony posag, a w następnym roku już wdowa, otrzymuje spłatę. Z synów: Paweł odznaczył się w bitwie z Tatarami pod Międzyborzem 1516 roku. Jan, dożywotni dzierżawca Ossownicy, dla przypodobania się królowi, świadczy przy wywodzie szlachectwa Erazma Ciołka 1502 r.; żył jeszcze 1527 r. (St. Pr. P. P. VIII, IX; Helc. II. Długosz).

Jakób, syn Jana, zabezpieczył 1535 r. posag żonie Marcie. Nie żył już 1543 roku, pozostawiając nieletnie dzieci: Mikołaja, Jana Zacharyasza, Stanisława i Annę (M. 43 f. 8; 50 f. 212 i 65 f. 13). W 1581 r. Jakób był właścicielem Grabna i Łubna, w powiecie bieckim, Mikołaj — Łajsc, a Jan — Łączki, w powiecie pilznieńskim (Paw.). Mikołaja dzieci: Wojciech, Paweł, Mikołaj, Anna, Katarzyna i Zofia; wspominają o nich wyroki lubelskie z 1596 r. Zacharyasz, Jakób, Jan i Stanisław Farurejowie, synowie Jana z Garbowa, kwitują Męcińskich 1603 r. (Zap. Lub. 14 f. 365). Wojciech i Paweł przyznali sumę Ossolińskiemu 1604 r. Piotr i Marcin, synowie Wojciecha, wnieśli manifest w grodzie lubelskim 1644 r. (Wyr. Lub. 70 f. 366; Zap. Lub. 15 f. 119 i 39 f. 568). Mikołaj otrzymał w 1620 r. konsens królewski, na wykupienie wójtostwa w Ossownicy. W 1623 r. żonaty był z Anną Wielowiejską (M. 164 f. 6 i 199 f. 289). Inny prawdopodobnie Mikołaj, podstarości sanocki 1638 r. Mikołaj, zdaje się, syn poprzedniego Mikołaja, prebendarz u św. Jakóba w Krośnie, pleban strachociński 1673 r. (Gr. Sanoc.). Ten sam pewno, zwany dziekanem krośnieńskim 1658 r. (Zap. Lub. 45 f. 545).

Jan, żonaty z Eleonorą Sieniawską, podkomorzanką sanocką, zmarły 1644 roku, miał syna Mikołaja, zmarłego w 22 roku życia 1638 r. Mikołaj brał udział w wyprawach przeciwko Moskwie i Turkom za Władysława IV-go. Obu nagrobki w Krośnie (Star. Mon.).

Jerzy wspólnie z żoną, Elżbietą Ciężartowską v. Ciężaczowską, posiadacz wsi Glinnika w powiecie bieckim 1658 r. (Sig. 10 f. 15 i 13 f. 43; M. 201 f. 15). Jakób Władysław, podwojewodzy opoczyński, komornik ziemski pilznieński, podpisał z województwem sandomierskiem, obiór króla Michała. Zofia, żona Kaspra Wolskiego, sumę swą na Zubkach ustępuje Lipskiemu 1694 r. (Gr. Raws.). Jan Farurej zabezpieczył posag 1755 r. żonie, Maryannie Zamoyskiej, córce Macieja z Zamościa, w ziemi czerskiej (Perp. Czers. 30 f. 145 i 6).

Herb Gierałt.

FAŚCISZEWSCY h. GIERAŁT z Faściszowej, w powiecie sandeckim, na której część posiadali w 1581 r. Zygmunt i Adam Gierałtowie (Paw.). Trzeciego ich brata Jerzego wymienia Paprocki. Jakusz z Faściszowej, ożeniony ze Stachną z Czudzinowic 1399 r., świadczy w Krakowie przy

wywodach szlachectwa z herbu *Gierałt* w latach 1411 — 1433. Gierałt z Faściszowej 1411 r., a Andrzej z Biesidnika i Faściszowej 1411 i 1433 r. Wojtek Gniewomirowicz naganił w szlachectwie 1404 r. Mikołaja Rogalca z Wróblowic (St. Pr. P. P. VII). Łukasz świadczy przy wywodzie szlachectwa Erazma Ciołka 1502 roku. W 1528 r. nabył sołtystwo w Lipnicy. Wawrzyniec Faściszowski, syn Marcina z Pietrzyc i Anny, ur. 1698 r. (metr. w Dobromilu).

Tomasz, Jan i Jerzy udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie we Lwowie 1809 r. (Goł.).

[FASTYNKOWSKI Ignacy, porucznik wojsk koronnych 1779 roku (DW. 95 f. 224).]

FASZCZEWSCY h. PRUS II-gi pochodzą od Faszczów, zamieniwszy nazwisko to na Faszczewskich. Franciszek i Stanisław Faszczowie, synowie Michała, dziedzice na Faszczach 1580 r. Marcin, syn Franciszka, zwał się już Faszczewskim 1589 r., w którym sprzedał poddanego w Faszczach. W 1599 r. nabył część na Faszczach od brata swego Stanisława (Wyr. Lub. 7 f. 579; 57 f. 909; 68 f. 454; 96 f. 919; Zap. Lub. 10 f. 340 i 5 f. 631). Stanisław Faszczewski i dzieci jego: Szymon, Samuel, Jan, Aleksander, Katarzyna i Maryna, procesowani 1628 r. przez Grzegorza Podczaskiego, o niedotrzymanie umowy co do małżeństwa z Katarzyną Faszczewską i skazani wyrokiem sądu winnickiego, na zapłacenie 6,000 fl. zrządzonych szkód (Woł. V B f. 560).

Dominik, syn Jana, dziedzic na Faszczach i Kalinowie, brat Marcina, Jezuity, zabezpieczył 1679 r. sumę żonie swej, Zuzannie z Ciechanowieckich, córce Adama. Tenże Dominik żonaty był 2-o v. z Katarzyną Kruszewską 1685 r. Paweł, syn Tomasza, zabezpieczył 1718 r. sumę żonie swej, Konstancyi Makowskiej, córce Bartłomieja (Mil.). Marcin, miecznik mielnicki 1755 r., Piotr, syn Wojciecha, a wnuk Mateusza, sprzedał 1783 r. część swoją na Faszczach bratankowi swemu Józefowi, synowi Krzysztofa i Petronelli z Wojdanowskich (Perp. Czers. 38 A f. 6 i Deb. Czers. 3 f. 174). Tomasz, syn Antoniego, na Faszczach Faszczewski, nabył części na Kalinowie 1793 r. (DW. 109 f. 217 i 587).

Jan Faszczewski, dziedzic na Faszczach 1685 r. (Gr. Brańs.). Michał procesowany przez Błońską 1720 r. (Gr. Bełz. Prot. 408 f. 318).

Wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie: w 1843 r. Jan, syn Bartłomieja i Katarzyny Zarzyckiej, wnuk Kazimierza, właściciela Sokołów - Jaźwin 1748 r. i Kazimierz, syn Grzegorza i Katarzyny z Perkowskich, wnuk Jakóba, prawnuk Marka, właściciela Kobylina-Zarzecznego na Podlasiu. W 1845 i 1861 roku potomkowie Pawła, właściciela Sokołów 1668 r., którego syn Tomasz, pozostawił synów dwóch: Pawła i Stanisława. Paweł miał syna Andrzeja, po którym syn Wojciech, z Teresy Penza pozostawił syna Mateusza, wylegitymowanego 1845 r. Po Stanisławie szedł syn Piotr, po nim Franciszek, ożeniony z Franciszką Raciborską, którego synowie: Antoni i Paweł wylegitymowali się ze szlachectwa 1861 r. (Akta b. Her.).

Stanisław i Michał, dziedzice Cybulowa w bracławskiem 1630 r. Aleksander zastawił Cybulów Floryanowej Potockiej 1644 r. Kazimierz podpisał z zie-

nią chełmską, elekcyę króla Michała. Tomasz, syn Kazimierza, dziedzica na Cybulowie i Heleny Jaślikowskiej, wnuk Franciszka, ożeniony z Agnieszką Żędzianowską, miał kilku synów, z których Franciszek, adwokat przy najwyższym Trybunale galicyjskim, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w sądzie ziemskim lwowskim (Goł.). Żonaty z Maryanną Żelisławską, zmarł bezdzietnie, a spadek po nim brało 1791 r. rodzeństwo jego: Józef, Jan, Kazimierz, Wiktorya Kalińska, Małgorzata Broniewska i Antonina Sieromska (Akta Lwows. For. Nob.).

Herb Prus II-gi.

FASZCZOWIE h. PRUS II-gi z Faszczów, w ziemi bielskiej, dom licznie rozrodzony. Mikołaj, Wojciech i Mroczesław, synowie Andrzeja, zawarli umowę w 1504 r. Piotr, syn Jakóba, układa się z bratankiem swoim Stanisławem, synem Macieja, w 1548 r. Zacharyasz, syn Pawła, 1558 roku. Rafał, syn Dobka, 1562 r., Mroczesław, syn Marcina i Erazm, syn Wojciecha, 1562 r. dziedzice na Faszczach.

Po przyłączeniu Podlasia do Korony w 1569 r., następujący Faszczowie wykonali przysięgę wierności w grodzie brańskim: Maciej, Wojciech i Jan, synowie Jana, Idzi, syn Dobka, Klemens i Maciej, synowie Jakóba, Paweł, syn Wojciecha, Kazimierz, syn Erazma, Mikołaj, syn Leonarda, Marek, Stanisław i Jan, synowie Michała. Gabryel, syn Mojżesza, Mateusz, syn Marka, Jerzy, syn Dobiesława i Stanisław, syn Macieja.

W 1590 r. dziedziczyli na Faszczach: Jan, Fryderyk, Wojciech i Krzysztof, synowie Mikołaja, Stanisław, Gabryel, Krzysztof, Kasper, Jan i Wojciech, synowie Mojżesza, Jan i Marcin, synowie Leonarda, Jerzy, syn Dobiesława, Klemens, Maciej, Jan, Stanisław, Wojciech i Adam, synowie Jakóba, Idzi, Rafał i Franciszek, synowie Bronisza, Michał, syn Stanisława, Bartłomiej i Mikołaj, synowie Pawła, Stefan, syn Macieja, Franciszek i Stanisław, synowie Michała, Maciej i Jan, synowie Jana i Jerzy, syn Marcina. Marcin, proboszcz w Zawadach 1590 r. Maciej, proboszcz białostocki 1598 r. (Mil.).

Faszczowie przenieśli się do W. Ks. Litewskiego, skąd Marcin, Hrehory, skarbnik rzeczycki, Mikołaj i Krzysztof, podpisali elekcyę Władysława IV-go. Marcin pisał się z województwem mińskiem, na elekcyę Jana Kazimierza; Aleksander, podstoli nowogrodzki, z województwem mińskiem, na obiór króla Michała; Michał, podsędek starodubowski, z województwem mińskiem, na obiór Augusta II-go. Dominik, sędzia ziemski rzeczycki 1765 r. Stanisław, żonaty z Elżbietą z Krzewskich, w województwie kijowskiem 1624 r. (Kij. III B f. 55).

Wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie: w 1862 r. Feliks, syn Jana i Łucyi Kołakowskiej, wnuk Antoniego, prawnuk Leona, praprawnuk Jana, prapraprawnuk Felicyana, właściciela Jabłoni w 1666 r., a w 1851 r. Jan, syn Józefa i Maryanny Saniewskiej, wnuk Łukasza, prawnuk Grzegorza, praprawnuk Szymona, właściciela Faszczów 1700 r. (Akta b. Her.).

W gubernii wileńskiej wylegitymowali się 1832 r.: Stanisław i Jan, synowie Krzysztofa, komornika lidzkiego, wnukowie Tomasza, prawnukowie Aleksandra, dziedzica dóbr Łokacz 1688 r.

FASZOWICZOWIE. Stanisław Faszowicz, w powiecie mozyrskim 1764 roku (V. L.).

Paweł, Piotr, Norbert, Jan, Seweryn i Dionizy, synowie Tadeusza, wnukowie Antoniego i Adam, syn Antoniego, wnuk Stefana, a wszyscy prawnukowie Piotra, praprawnukowie Jana, 1841 r., a Wincenty, Franciszek i Piotr z synami: Justynem i Edwardem, synowie Jakóba, wnukowie także Antoniego, syna Piotra, w 1843 r. wylegitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej (Spis.).

Piotr Farensbach-Faszowicz zaślubił 1742 r. Annę Jezierską. Syn jego Antoni, ur. 1743 r.

FASZYŃSKI Wincenty podpisał uchwały sejmiku żmudzkiego 1786 r.

[FATOWICZ Michał Ignacy, lekarz 1659 r., a sekretarz królewski 1661 r. (DW. 52 f. 1731 i 52 f. 216).]

[FAYFER Jan Michał pokwitowany przez Chodkiewiczów 1781 r. (DW. 97 f. 1090).]

FAYGIEL v. FAJGEL v. FAGEL v. FAGIEL h. RAWICZ, pisali się z Rozprzy. Jan Faygel, sztolnik w kopalniach olkuskich, zmarł 1570 r. Piotr Faygiel, dziedzic Kowalowy 1623 r., ożeniony z Anną Morsztynówną, bachmistrzówną wielicką 1614 r. (Gr. Krak.). Filip 1619 r. w krakowskiem. Michał, elektor Jana Kazimierza z ks. oświecimskiego i zatorskiego. Piotr i Adam, bracia, zapisali 1653 r. na Kowalowy 2,000 fl. Bernardynkom krakowskim (Gr. Biec.). Adam i Jan, z województwa krakowskiego, podpisali obiór króla Michała. Jan, Jarosz i Zygmunt pisali się z województwem krakowskiem, na elekcyę Augusta II-go.

Herb Rawicz.

Jan, posesor Zręczycz 1736 r. Helena z Sieradzkich, żona Mikołaja, zmarła przed 1737 r. Wojciech, dziedzic części Kowalowy 1731 r. (Gr. Biec. Rel 241 f. 280). Jan, burgrabia krakowski, otrzymał 1750 r. w dożywocie Jurczewki, w powiecie latyczowskim, a wójtostwo w Gródku 1764 r. (M. 264 f. 87 i MP.). Umarł w 1780 r. Ów Jan, burgrabia krakowski, Jan, cześnikiewicz sanocki, Józef, ojciec jego, cześnik sanocki i sędzia kapturowy powiatu opoczyńskiego i Karol, podpisali z województwem sandomierskiem, elekcyę Stanisława Augusta.

N., regent grodzki opoczyński 1771 r. Jan, z powiatu opoczyńskiego, szambelan Stanisława Augusta 1789 r. Ignacy i Wojciech, żonaci z siostrami Drohojowskiemi, chorążankami trembowelskiemi; pierwszy z Anną drugi —z Petronellą.

Marcin, syn Jakóba i Felicyanny Znamierowskiej, wnuk Stanisława i Franciszki Katlewskiej i Nikodem Franciszek, generalny wikaryusz dyec. łac. przemyskiej, proboszcz katedralny przemyski, syn Stanisława i Apolonii Koralewskiej, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie, pierwszy 1782 r. w sądzie ziemskim pilznieńskim, drugi 1825 r. we Lwowie (Goł.). Siostry księdza Franciszka: Maryanna Domaradzka, Julia Holcyngierowa i Justyna Hubicka. Salomea, cześnikówna sanocka, żona Filipa Lib szowskiego. Siostry jej: Teodora, Eleonora i Angela w latach 1768—1771 r.

Jan, Antoni, Karol i Andrzej, synowie Józefa, cześnika sanockiego, sprzedali 1784 r. Rożenek i Ciechomin, w opoczyńskiem, Ludwikowi Zawiszy. Z nich Antoni dowiódł szlachectwa 1804 r. w Galicyi zachodniej.

FAYKOWSKI (?) Wojciech pisał się z ziemią nurską, na elekcyę Augusta II-go.

FECHNEROWIE h. DOŁĘGA. Bogusław Fechner nobilitowany na sejmie 1790 r., uzyskał potwierdzenie nobilitacyi 1793 r. (V. L.). Sekretarz królewski 1773 r., z żony Karoliny zostawił dwóch synów: Jana Henryka, ur. w Terespolu 1769 r. i Karola Henryka, ur. tamże 1773 r. (metryki ich w Brześciu). Ten ostatni, dziedzic Wołkowicz w brzeskiem 1843 r., umarł bezdzietny.

Herb Dołęga.

Starszy Jan, kwatermistrz pułkowy, zaślubił 1-o v. 28 Maja 1791 r. w kościele Św. Krzyża w Warszawie Wilhelminę z Hamplów, zmarłą w Warszawie 4 Grudnia 1811 r., 2-o v. 28 Września 1813 r. w Warszawie, w kościele Najśw. Maryi Panny, Izabellę Wilhelminę Hiżównę. Z pierwszej żony miał syna Franciszka Ksawerego, ur. w Warszawie 15-go Kwietnia 1794 r., porucznika 1813 r., następnie kapitana w sztabie głównym b. wojsk polskich, kawalera orderu legii honorowej, ożenionego 1824 r. z Amelią Elżbietą Gerliczówną, zmarłą 1868 roku. Dzieci ich: Tadeusz Henryk Jan, ur. 1825 r., Franciszek Ksawery, ur. 1830 r. i Wanda Teofila, ur. 1828 r., zaślubiona 1-o v. 1847 r. Józefowi Hiżowi, a 2-o v. Rejnertowi, zmarła 1868 roku.

Franciszek Ksawery, syn Franciszka Ksawerego, zaślubił w Kossowie 13-go Lutego 1862 r. Zefirynę Jagiellankę z Goszczewa, córkę Andrzeja i Róży z Rząśnickich i z niej pozostawił córkę Genowefę i synów: Bronisława Tadeusza Franciszka, ur. w Goszczewie 1865 r. i Franciszka Andrzeja, ur. tamże 1872 r. (metryki ich w Kossowie).

Z drugiej żony miał Jan Henryk synów: Jana Juliusza, ur. w Warszawie 1814 r. (metr. u Najśw. Maryi Panny), zmarłego 1-go Października 1868 r., po którym z Sabiny Lelowskiej, zmarłej 1867 r., został syn Julian Leon Baltazar i *Władysława* Ksawerego, ur. w Warszawie 1818 r. (metr. u Najśw. Maryi Pany). Władysław zaślubił 1840 r. w Warszawie, w kościele Św. Krzyża, Paulinę Kawiecką, z której synowie: Ludwik Józef Antoni, ur. 1843 r. w Warszawie i Wiktor Karol

Aleksander, ur. tamże 1844 r., zmarły 1867 r. Rodzina ta wylegitymowała się ze szlachectwa w Królestwie w latach 1841—1894 r. (Teka B. Rummla).

FEDEROWICZ Bazyli, z województwa czerniechowskiego, nabył majątek od Bogdanowicza 1641 r. (Perp. Czers. 10 f. 258).

FEDEROWICZOWIE h. POBÓG. Fabian Federowicz, właściciel Pasiny 1790 r., z żony Zofii Boruckiej miał synów: Jakóba, Stanisława, Michała, Józefa i Franciszka, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie 1844 roku (Akta b. Her.).

FEDKIEWICZOWIE v. FIETKIEWICZOWIE h. JASTRZĘBIEC. Eustachy i Konstanty nabyli część Zabrudzia w powiecie żytomierskim, 1690 r. (Op. Kij. 5). Eustachy zeznał testament 1702 r. (Op. Kij. 24). Jan i Michał, synowie Konstantego i Eudoksyi Ślenickiej, otrzymali od króla Michała Szandyrówkę; August II-gi potwierdził im ten przywilej 1703 r. (Bracł. XIV f. 1018). Jan, skarbnik nowogrodzki 1702 r. Michał, towarzysz pancerny, nabył Kożuchówkę 1699 r. (Gr. Owr.); horodniczy owrucki 1707 r., ożeniony z Anastazyą Czaplicówną 1726 r. (patrz *Chwiedkiewicz*).

Fietkiewiczowie Józef z synem Janem i Maciej z synem Piotrem, synowie Kazimierza, Maciej z synami: Jakóbem i Wawrzyńcem, syn Piotra, a wszyscy trzej wnukowie Samuela, właściciela Spor w powiecie oszmiańskim 1698 r., legitymowali się ze szlachectwa 1798 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

FEDKO, kanclerz w. ks. Świdrygiełły 1446 r., otrzymał od Kazimierza Jag. Kozłów i Bużany (ML. 3 f. 187). *Fedko*, pisarz Kazimierza Jag. 1482 r. *Fedko Lubicz*, pisarz w. ks. Aleksandra 1495 r. *Fedko* Gniewoszewicz, dworzanin królewski, żonaty był z ks. Semenówną Czartoryską 1525 r. (ML. 15 f. 407). *Fedko* Hrehorowicz, pisarz litewski 1490 r., poseł do Moskwy 1496 r. (Ak. Zap. Ros. I), namiestnik stokliski 1498 r., a birsztański 1502 r. Aleksander Jag. przysądził mu 1499 r. w sporze z Gasztołdem łowy, do dóbr jego Lubczy należące (ML. 6). *Fedko* Iwanowicz, (diak) pisarz Zygmunta 1509 r. *Fedko* Michajłowicz, koniuszy witebski, otrzymał od Aleksandra Jag. Iwaszkowo i Czortowo 1499 r. (ML. 3). *Fedko* Sienkowicz, pisarz litewski 1482 r.

FEDKOWICZ Ostap, z wojska zaporoskiego, otrzymał szlachectwo na sejmie 1659 r. (F. L.).

FEDOR Aleksiejewicz, okolniczy smoleński 1486 r.

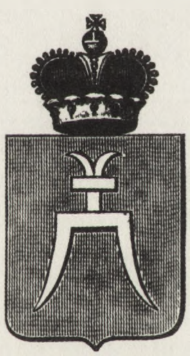
FEDOROWICZE v. FIEDEROWICZE Michajło i Olechno Fedorowicze, dworzanie królewscy 1533 r., procesowali się w roku następnym z ks. Koszyrskim o dobra Kuźnice (ML. 26 i Arch. Sang.). Ciż Michajło, Olechno i brat ich Iwan Fiedorowicze, synowie horodniczego grodzieńskiego, sprzedali młyn na Łosośnie królowej Bonie 1541 r. (ML. 2 f. 47). (Patrz *Mieleszkowie*).

FEDOROWICZ - JACKOWSKI Jan, ze starszyzny kozackiej, otrzymał na sejmie 1661 r. szlachectwo i równocześnie prawem lennem miasteczko Bojarkę i młyny: Szeniow Kruczennikow i Dmitrow Bułow (V. L.). Bojarka wróciła z czasem, niewiadomo z jakiego powodu, do dyspozycyi królewskiej i otrzymał ją 1749 roku Rakowski (M. 227 f. 446). Ów Jan jest identycznym z Iwanem Federowiczem, głośnym pułkownikiem Chmielnickiego, zwanym przez kozaków Fedorenkiem.

FEDOROWICZOWIE v. FIEDOROWICZOWIE v. FIEDEROWICZOWIE Prawdopodobnie nie jeden, ale kilka różnych domów tego nazwiska, uważa się za potomków księcia Iwana Fedorowicza Kozielskiego, który podług nich miał mieć syna Fedora, ich protoplastę. Stąd też prawie wszyscy biorą za herb *Ogińca* z mitrą i z tym się też herbem legitymowali ze szlachectwa.

Obecnie spotykamy Fedorowiczów w różnych ziemiach, wchodzących w skład b. Rzeczypospolitej, a że niepodobna oznaczyć skąd wyszli i jaki stosunek pomiędzy nimi zachodzi, wszystkich też tych, co używają herbu Oginiec, lub których herb nieznany, pod jedną rubryką zamieszczam.

Na Litwie, w początkach XVI-go wieku, spotykamy szlachtę i bojarów, którzy z ojca Fedora pochodząc, Fedorowiczami są nazywani, lecz wiedzieć niepodobna, którzy z ich potomków przy nazwisku Fedorowiczów pozostali. Mitko Fedorowicz, bojaryn, otrzymał 1506 r. od Aleksandra Jag. Dewkutowszczyznę w połockiem. Waśko Fedorowicz, bojaryn witebski, otrzymał od Zygmunta I puste ziemie w witebskiem, zwane Szyrokowszczyzna. Fedor otrzymał puste ziemie w powiecie wileńskim, które to nadanie potwierdził król Zygmunt Daszkowi, jego synowi. Senko Fedorowicz nabył pewną ziemię od Juchny Siemaszkowicza, co mu król Zygmunt potwierdził 1524 r. Obowiązani byli dostarczać na służbę wojenną 1528 r. Jesko, bojar kobryński, 6 koni, Semen i Hryc, bojarowie połoccy, pierwszy 3, a drugi jednego konia, a Dymitr, bojar wileński, sam służbę pełnić był winien. Andrzej, Demian i Wasil Fedorowicze pozwani 1536 r. przez Andrzeja Ukołowa, o posag siostry. Hryszko, Mikołaj i Olechno Fedorowicze, dworzanie królewscy 1534 r. Iwan, takiż dworzanin 1536 r., a Dymitr 1537 r. Michał, dworzanin królewski, ma 1537 r. sprawę z Meleszką. Dmitri otrzymał 1537 r. grunta w włości brzeskiej. Dmitri w orszańskiem 1541 r. Mikołaj zapisał 1554 r. część Lubczy siostrze swej, Marcinowej Meleszkowej. Ostaf, bojar wileński 1547 r., a Wasil 1549 r. Jacek, dworzanin królewski, ma sprawę 1551 r. o dobra ojczyste Rudorzany. Wasil nabył od Radziwiłła Butniszki 1561 r. Hrehory, bojar orszański, otrzymał 1565 r. pustkowia, obok włości Mohilewskiej. Denis, ziemianin powiatu trockiego, nabył 1570 r. dworzec Żyhorański w trockiem. Iwan, bojar powiatu mohilewskiego, zatwierdzony 1560 r. w posiadaniu Chaćkowa. Iwan dostał 1580 r. przy dworze mołczackim 14 włók pustych. Jan, ziemianin połocki i żona jego, otrzymali 1591 r.

Herb Oginiec.

grunta w ciwuństwie berżańskiem. Z Eustachego 1649 r., a z Jana 1658 r. zniesiona na sejmach infamia, dawniej uzyskana. Jan podpisał z województwem wileńskiem, elekcyę króla Michała.

Żyjący w pierwszej połowie XVI-go wieku Daniel, syn Dymitra, dziedziczył na Horawcu i Krajsku. Syn jego Fedor odznaczył się za Stefana Batorego pod Pskowem. Tego syn Mikołaj, dziedzic Ostrowa, Horawca i Szczonowa, z którego to ostatniego majątku potomkowie jego pisać się zaczęli, pozostawił synów pięciu: Hrehorego, Jarosza, który 1642 r. otrzymał od króla Władysława Szczuczyn i inne dobra w województwie witebskiem, Aleksandra, Eliasza i Władysława. Ten ostatni przeniósł się w orszańskie, gdzie syn jego Jan Ludwik, zmarł bezpotomnie 1698 r.

Hrehory, dziedzic Krajska 1638 r., miał trzech synów: Hrehorego, właściciela Truszkowszczyzny, Ludwika, bezdzietnego i Adama, dziedzica Miciun, o które procesował się z Horskimi 1650 r. Stanisław, syn Adama, podpisał z województwem wileńskiem, elekcyę Augusta II-go. Hrehory Hrehorowicz manifestował w grodzie mińskiem 1665 r., o spaleniu przez wojska nieprzyjacielskie Horawca i wszystkich dokumentów familijnych. Synów jego dwóch. Kazimierz i Konstanty. Kazimierz towarzysz chorągwi petyhorskiej, umierając bezdzietnie, spisał 1722 rokn testament, którym rozporządził majątkiem swoim na rzecz synowców, podpisując się na nim „Kazimierz Szczonowski Fedorowicz". Brat jego Konstanty, towarzysz ussarski, mostowniczy piński 1705 r., wprowadzony do Hrykowic i Zahorza 1696 r., wniósł 1716 r. do grodu mińskiego manifest, o zniszczeniu dokumentów, a 1717 r. sporządził testament i w tymże roku umarł (Gr. Mińs.). Synów jego czterech. Michał i Zygmunt bezpotomni, Antoni i Aleksander. Antoniego syn Benedykt, pozwany wraz ze stryjami 1733 r. przez Strzegockich i Kaczanowskich o posagi, spisał 1741 r. testament, z którego okazuje się, że miał dwóch synów: Stanisława i Antoniego, szambelana Stanisława Augusta, wylegitymowanych ze szlachectwa przed Deputacyą Wywodową mińską 1799 r.

Aleksander, najmłodszy syn Konstantego, po ojcu mostowniczy piński, z Katarzyny ze Stabrowskich pozostawił synów: Ignacego i Józefa. Ignacy, do 1775 r. chorąży artyleryi litewskiej, asesor sądu ziemskiego powiatu dokszyckiego, prowadził w imieniu całej rodziny wywód szlachectwa w Mińsku 1799 i 1802 roku. Deputacya Wywodowa uznała ich za szlachtę, a w Dekrecie nazwała ich urodzonymi z Szczonowa kniaziami na Kozielsku Fiedorowiczami. Ignacego synów dwóch: Aloizy, ur. 1783 r. i Józef, ur. 1793 r. Józef, młodszy syn Aleksandra, rotmistrz oszmiański 1776 r., właściciel Zapoń, Bierożek i Tracewszczyzny, miał synów pięciu: Albrechta, Jana, ur. 1772 r., Stanisława, ur. 1774 r., Pantaleona, ur. 1782 r, i Piotra, ur. 1792 r.

Aleksander, trzeci z kolei syn Mikołaja, właściciel Horawca, pozwany 1647 r. wraz z synem Konstantym przez Narkowiczów, o daną im ewikcyę przy sprzedaży Horawca. Konstanty podpisał z województwem mińskiem elekcyę króla Michała, a z Narkowiczówny miał synów dwóch: Jerzego i Franciszka. Jerzego synowie: Kazimierz, Antoni i Jan podzielili się Domaszowem 1737 r. Z nich: Jan pozostawił synów: Jerzego i Tomasza, ur. 1740 r., którego synowie: Antoni, ur. 1771 r., Stefan, ur. 1775 r., Piotr, ur. 1779 r. i Mikołaj, ur. 1783 r., objęci dekretem wywodowym deputacyi mińskiej z 1822 r. Franciszek, drugi syn Konstante-

go, posesor Siergiejewszczyzny 1728 r., pozostawił trzech synów: Wawrzyńca, ur. 1727 r., Jana, po którym synowie Michał i Marcin, i Dominika, po którym synowie: Antoni, ur. 1766 r., Piotr i Franciszek. Antoniego synowie: Dominik ur. 1799 r. i Szymon, ur. 1811 r. Piotra synowie: Wincenty, ur. 1798 r. i Tadeusz, ur. 1800 r. Franciszka synowie: Józef, ur. 1786 r. i Jakób, ur. 1782 r. O wszystkich nich wzmiankuje dekret wywodowy z 1802 i 1822 r.

Eliasz, czwarty syn Mikołaja, miał syna Pawła, którego synowie: Roman, Jan i Michał, kanonik smoleński. Roman podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. Synów jego czterech: Antoni, Bazyli, kanonik smoleński, proboszcz zadorski, Michał, proboszcz głębocki i Jan. Antoni, rotmistrz, nabył 1787 r. Rohacze - Aleksandrowszczyznę. Synowie jego: Szymon, ur. 1781 r. i Bernard, ur. 1786 r. Jana synowie: Stefan, ur. 1781 r., Stanisław, ur. 1784 r., Piotr, ur. 1786 r., Dominik i Ignacy. Po Janie, drugim synie Pawła, pozostali synowie: Gabryel, proboszcz olchowicki i Józef, który wraz ze stryjem swoim Romanem, podpisał konfederacyę generalną litewską 1764 r. Syn jego Kazimierz. Wspomina o nich dekret wywodowy z 1802 r.

Szymon Fiedorowicz, syn Jerzego, dziedzica na Jakubowicach i Starejwsi, w mielnickiem, i Jadwigi z Kosińskich, burgrabia mielnicki 1714 r., vicesgerent grodzki krasnostawski 1723 r., patron Trybunału lubelskiego, skarbnik podlaski 1729 r., zmarły 1747 r., zeznał 1721 r. zapis dożywocia z żoną, Maryanną z Tchórzewskich, 1-o v. Józefową Bychawską, a 3-o v. Stanisławową Zybułtowską, łowczyną smoleńską. Z niej syn Andrzej, towarzysz pancerny 1748 r. i córki: Konstancya Antoniowa Trzcińska, Salomea Józefowa Zybułtowska, Antonina Antoniowa Ostrowska i Urszula, 1-o v. Szymonowa Niewierska, 2-o v. Stanisławowa Podwysocka (Gr. Hal. z 1747 r.; Zap. Gr. Lwows. 291 f. 730 i 199 f. 3030; Prot. Gr. Lwow. 99 f. 226).

Jan Fiederowicz, z Teresy z Rosochackich miał syna Antoniego, żonatego z Katarzyną z Łubkowskich, córką Wojciecha i Aleksandry z Bychawskich, a wnuczką wspomnianego wyżej Józefa Bychawskiego, żonatego z Tchórznicką. Zeznał z nią 1721 r. zapis dożywocia, a 1739 r. w jej imieniu odstąpił Krzynieckiemu prawa przysługujące jej do Berejowa i Bereznicy. Z niej synowie: Franciszek najeżdżający z Dzierżkiem Jaworów 1741 r. (Gr. Lwows.) i Kasper, procesujący się 1784 r. o spadek po Magdalenie Bychawskiej. Kasper, z Anny Mrówczyńskiej, miał synów: Józefa i Antoniego. Józef, dziedzic na Borówce i Tuszowie, vicesgerent grodzki krasnostawski, patron Trybunału lubelskiego 1784 r., zabezpieczył 1788 r. posag żonie swej, Domicelli z Chądzyńskich, córce Cypryjana i legitymował się ze szlachectwa z h. *Oginiec* 1804 r. w Galicyi zachodniej (Quat. VIII f. 217). Antoni, brat Józefa, ur. w Bełczy 1752 r., wylegitymowany ze szlachectwa 1783 r., w sądzie ziemskim lwowskim, miecznik bełski 1791 r., z Zofii Obertyńskiej miał dwóch synów: Jana, ur. w Kośmierzynie i Kazimierza (metryki ich z 1798 roku w Chorostkowie), wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie z h. *Oginiec* 1842 r. Kazimierza z pierwszej żony, Teofili z Lipskich, synowie: Feliks Antoni, ur. 1819 r. i Józef, ur. 1822 r. (metr. w Grabowcu), z drugiej — Julii Żmijewskiej, syn Maksymilian, ur. 1827 r. (metr. w Potoku z 1848 r.).

Wyżej wymienieni mają iść po Jaroszu, drugim z kolei synie Mikołaja.

Julian Ignacy, Adolf Felicyan i Franciszek Aleksander, synowie Justyna Waleryana, Walenty i Kajetan Antoni, synowie Wincentego, i Tomasz i Benedykt, synowie Józefa, a wszyscy wnukowie Franciszka, prawnukowie Ludwika, po ojcu właściciela Pogiełuć 1750 r., legitymowali się ze szlachectwa 1836 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

W XVIII-m wieku spotykamy w województwie ruskiem licznych Fedorowiczów, potomkowie których legitymowali się ze szlachectwa w Galicyi z herbem *Oginiec.*

Paweł, dziedzic na Głębokiej pod Fulsztynem, syn Jana, zmarły 1729 r., żonaty 1-o v. z Anną z Rokszyc, 2-o v. z Zuzanną Pawlicką, zmarłą w Kosienicach 1726 r., której 1715 r. w grodzie przemyskim zabezpieczył posag, 3-o v. z Agnieszką z Mianocina Janowską, następnie żoną Józefa Niesiołowskiego, której 1727 r. zapisał sumę (Gr. Przem 90 f. 2483; 165 f. 113 i 223 f. 310), z pierwszej żony pozostawił synów: Stanisława, ur. 1708 r., zmarłego 1727 r. i Józefa, ur. 1713 r., zmarłego dzieckiem, z drugiej — Mikołaja i Zofię, nieżyjących już 1737 r., oraz Michała *Wojciecha*, ur. 1716 r. i *Macieja* Kazimierza, ur. 1718 r. (metryki ich w Fulsztynie); z trzeciej — Stanisława, w zakonie Wiktora, Reformata w Sandomierzu, przeciwko któremu manifesty zostały wniesione w grodzie przemyskim 1737 r. (Gr. Halic. 239 f. 2198; Gr. Przem. 108 f. 1717; 51 f. 282; 52 f. 247; 203 f. 2390; 584 f. 2249 i 593 f. 2461). Opiekunem ich był Antoni Konopacki, podstolic nowogrodzki. Z nich:

Wojciech nabył w ciągu kilku lat części wsi Łukowe, Wołkowyja, Czaszyn i Skorodne. Od 1762 r. tytułowany cześnikiem sochaczewskim, umarł 1764 r. Z Maryi z Bogdanów jego dzieci: Wincenty Paweł, ur. w Łukowem 1745 r., Michał Hieronim i Justyna *Brygida*, ur. tamże 1746 r., bliźnięta, Marcin *Józef* (metryki ich w Porażu) i Sebastyan. Brygida wyszła 1770 r. za Antoniego Ciecharzewskiego, stolnika inflanckiego (Gr. Przem. 269 f. 165).

Maciej, ur. 1718 r., skarbnik nurski, v. bracławski, v. latyczowski 1767 r. dożywotni posiadacz wójtostwa w Nanowej, nabytego od Ślaskich 1758 r., żonaty 1-o v. z Heleną Strzelecką, 2-o v. z Anną Glinczanką 1767 r., umarł 1801 r. w Smykowcach. Z pierwszej żony jego potomstwo: Zuzanna, 1765 r. żona Kaspra Czerkaskiego (Gr. Sanoc. z 1766 r.). Jan z Maty Gabryel, ur. 1745 r. Kazimierz Maciej, ur. 1751 r. i Roch, ur. 1762 r. (metryki ich w Porażu). Z drugiej żony syn *Floryan* Onufry, ur. 1768 r. w Łukowem. Tak Maciej, jako też brat jego Wojciech i synowie ich, poczynając od 1746 r., zaczęli przybierać przydomek *Jackowski* i z tym przydomkiem legitymowali się ze szlachectwa, w sądzie ziemskim lwowskim: Józef i Sebastyan, synowie Wojciecha 1783 r., Maciej 1782 r., a Floryan w Wydziale Stanów 1817 r.

Floryan, ur. 1768 r. w Łukowem, od 1817 r. członek Stanów Galicyjskich, ożeniony z Zofią Kowalską, córką Stanisława i Konstancyi Kłussowiczównej, właściciel Smykowiec i Krzeczowic, odziedziczonych 1803 r. po Cypryjanie Kowalskim stryju żony (A. Tarn. For. Nob.), zmarły w Krzeczowicach 1831 r., pozostawił córkę Maryannę, za Wojciechem Rosnowskim i syna Wincentego, ur. w Smykowcach 1801 r., zmarłego w Krzeczowicach 1863 r., właściciela Krzeczowic, Bóbrki i innych, żonatego z Różą Rosnowską, swą siostrzenicą, córką Wojciecha i Maryanny z Fedorowiczów, 2-o v. ze Stanisławą z Sobolewskich, córką Ludwika, senatora

Rzeczypospolitej krakowskiej i Katarzyny z Gawrońskich. Z drugiej jego żony potomstwo: Marya, Ludmiła, Adam, ur. 1853 r. delegat namiestnictwa i starosta krakowski, szambelan austryjacki, właściciel Krzeczowic, Bóbrki i innych i Władysław Józef, ur. 1860 r., szambelan austryjacki, starosta w Rzeszowie. Obaj kawalerowie honorowi maltańscy.

Gabryel Fedorowicz, syn Macieja i Anny, ur. w Łukawicy 1751 r., zmarły w Strzałkowie 1800 r., wylegitymowany ze szlachectwa w Wydziale Stanów galicyjskich 1799 r., z Maryi Giliczyńskiej v. Gliczyńskiej, pozostawił córki: Annę, żonę Teodora Zubrzyckiego; Teklę, żonę Mikołaja Podhorodeńskiego i synów: Bazylego i Andrzeja. Ten ostatni, ur. 1778 r. w Strzałkowie, zmarły 1855 roku w Żerebkach, właściciel Żerebek Szlacheckich i innych, wspólnie z bratem legitymował się ze szlachectwa 1819 i 1820 r, w Wydziale Stanów we Lwowie (Goł.).

Andrzej zaślubił 1805 r. w Tokach Rozalię z Hryniewiczów, córkę Jana i Apolonii z Łozińskich i z niej miał pięciu synów: Antoniego, Jana, Ambrożego, Aryana i Aloizego. Z nich:

Antoni, ur. 1806 r., zmarły 1881 r., dziedzic Hałuszczyniec, żonaty z Julią z Morawskich, córką Czesława i Amelii z Lipczyńskich, miał z niej synów: Stanisława, ur. 1847 r., Juliusza, ur. 1848 r., sekretarza namiestnictwa we Lwowie, ożenionego z Wandą Szydłowską, Leopolda, ur. 1855 r. i Aleksandra, ur. 1865 r., oraz córki: Joannę, żonę Macieja Cybulskiego-Wszelaczyńskiego, właściciela Józefówki w tarnopolskiem; Maryę, żonę Zygmunta Dzierżanowskiego, właściciela Czahar, w tarnopolskiem; Amelię za Władysławem Prytyką, dziedzicem Tuczna, w brzeżańskiem i Jadwigę za Bronisławem Kopczyńskim, dziedzicem Nowik, w tarnopolskiem.

Jan, ur. 1811 r., doktór praw, oficer b. wojsk polskich 1831 r., ciężko ranny przy boku Sowińskiego na Woli, właściciel Okna, Czernichowiec i innych, poseł na sejmy i do rady państwa, zmarły 1870 r., zaślubił 1839 r. Karolinę z Nahlików, córkę Karola i Karoliny Losy von Losenau i z niej pozostawił córkę Ludmiłę, zmarłą 1849 r. i jedynego syna *Władysława* Walentego, ur. 1845 r. w Bielanówce, właściciela Okna, Toustego, Szlachciniec i innych, posła na sejmy i do austryjackiej rady państwa, dożywotniego członka Izby Panów 1902 r.

Ambroży, ur. 1817 r., zmarły 1858 r., właściciel Jabłonowszczyzny, miał tylko córki: Albinę za Piotrem Stępczyńskim, porucznikiem austryjackich dragonów i Kazimierę za Stanisławem Kopczyńskim, właścicielem Anielówki w tarnopolskiem.

Aryan, ur. 1818 r., zmarły 1856 r., właściciel Klebanówki, ożeniony z Albertyną Nahlikówną, siostrą bratowej Janowej, miał z niej synów: *Tadeusza* Adolfa, ur. 1849 r. i *Kazimierza* Egona, ur. 1854 r. oraz córki: Julię za Feliksem i Celinę za Ignacym, braćmi Skrochowskimi, właścicielami Ropy i Łosic, w sandeckiem. Tadeusz, dziedzic Klebanówki, Obodówki i innych, poseł na sejmy, ożeniony z Julią Pankratiew, córką generała wojsk rosyjskich i vicegubernatora Chersonu i Celestyny Fonton de l'Etang, ma z niej córkę Olgę Celinę, za hr. Władysławem Tyszkiewiczem i syna *Aleksandra* Aryana Teofila, ur. 1875 r., właściciela dóbr Szyły, w tarnopolskiem, ożenionego w Wyszatycach 1902 r. z Zofią Kraińską, córką Władysława, posła na sejmy i do austryjackiej Rady Państwa, prezesa galicyjskiego Tow. Kred. Ziems. i członka Izby Panów i Maryi z Trzecieskich.

Aloizy, ur. 1830 r., właściciel Żerebek Szlacheckich i innych, prezes rady powiatowej Skałackiej, zaślubił Julię Nikodemę Stępczyńską, z której synowie: Leon, ur. 1863 r., Włodzimierz, ur. 1871 r., Bolesław, ur. 1873 r. i Aloizy Tymon, ur. 1877 r., oraz córki: Sabina, Helena, Marya i Julia (A. Gal. Wydz. Kraj. i Sąd. Obw. w Tarnopolu).

Wszyscy wyżej wymienieni Fedorowiczowie wylegitymowani ze szlachectwa w Galicyi z h. Oginiec.

Wojciech, żonaty 1-o v. z Katarzyną Drohomirecką, 2-o v. z Aleksandrą Sielecką, z tej ostatniej miał synów: Dominika, żonatego z Anną Jagacką, z której synowie: Marcin i Wojciech, i Ignacego, żonatego z Anną Małkowską, z której synowie: Andrzej, Piotr i Jakób. Z Drohomireckiej syn jego Michał, z Teresy z Kaweckich pozostawił synów: Łukasza, Pawła, Macieja i Błażeja, wylegitymowanych ze szlachectwa wspólnie ze stryjecznymi bracmi 1782 r., w sądzie grodzkim trembowelskim, bez wskazania herbu. Z nich:

Łukasz, miał syna Marcina, ur. 1767 r., posesora Łoziny, zmarłego 1814 r., po którym, z Maryanny z Rogalskich, córka Paulina i synowie: Adam i Józef.

Paweł pozostawił synów: Ignacego i księdza Andrzeja, grec.-katol. parocha w Kobylnicy, ur. 1768 r. (metr. w Jagielnicy), zmarłego 1821 r., po którym pozostali synowie: Michał, Jacek i ksiądz Jakób, grec.-katol. paroch w Płazowie, zmarły 1831 r., żonaty z Anną Bańkowską, z której synowie: Julian i Atanazy (Akta Lwows. For. Nob.).

Maciej, żonaty 1-o v. z Anną Nowakowską, 2 o v. z Wiktoryą Załuską, z pierwszej żony pozostawił: Jana, ur. 1776 r., Ludwikę, ur. 1793 r., Honoratę, ur. 1797 r. i drugiego Jana, ur. 1801 r.; z drugiej — Annę, ur. 1802 r., Tomasza, ur. 1804 r. i Maryę, ur. 1805 r. (metryki ich w Jagielnicy).

Błażej, żonaty 1-o v. z Maryą Starczewską, 2-o v. z Agnieszką Kulczycką, z pierwszej żony miał syna Bazylego, ur. 1783 r. (metr. w Byszkach), żonatego z Zofią Cielińską, z której syn Antoni Wiktor, ur. 1814 r. (metr. w Petlikowcach), wylegitymowany ze szlachectwa wraz z ojcem, w Wydziale Stanów galicyjskich 1831 r.

Michał, syn Ignacego i Teresy, ur. 1764 r. (metr. w Tłustem), z Ludwiki Lipińskiej v. Lipnickiej pozostawił syna Kazimierza, ur. 1791 r. (metr. w Krzywczu), żonatego z Maryanną z Sawickich. Z niej synowie: Jakób, ur. 1818 r., Kasper, ur. 1821 r., Karol, ur. 1828 r. i Piotr, ur. 1835 r. (metryki ich w Tłustem).

Ksiądz Jan, kanclerz grec.-katol. konsystorza w Przemyślu, zmarł 1818 r. Michał zmarły 1818 r., miał synów: Teodora i księdza Jana, parocha w Tuligłowach, zmarłego 1829 r., żonatego z Jeryną z Frankiewiczów, z której: Julia, Katarzyna, Wincenty i Jan, ur. 1810 r., ożeniony z Józefą z Denisowiczów. Jana potomstwo: Antonina, Józefa, Leontyna, Włodzimierz, zmarły 1873 r., Hipolit, sekretarz sądu krajowego we Lwowie, zmarły 1901 r. i Jan, naczelnik oddziału kolei państwowej w Galicyi, żonaty z Ludmiłą z Daukszów (A. Lwow. For. Nob.).

Maryanna, wdowa 1752 r. po Stanisławie Pisarskim. Jan ożeniony z Reginą z Sieleckich, 2-o v. 1769 r. Łobodzińską, miał z niej córkę Wiktoryę i syna Józefa (Gr. Halic.). Jan Joachim, ożeniony z Maryanną z Sernickich 1756 r., dziedziczką na Isakowie, pozostawił trzech synów: Pawła, Bazylego i Macieja (Gr. Tremb.).

Niektórzy z Fedorowiczów brali przydomek *Dałło*. Z nich: Kazimierz Maciej Dałło Fedorowicz, wraz z ojcem Janem procesuje Zdanowskich 1758 r. (A. Kij.). W 1774 r. jest vicesgerentem grodzkim owruckim, a 1779 r. żytomierskim. Ignacy Dałło, cześnik wilkomierski, dziedzic Markowiec w powiecie żytomierskim 1765 r. (Arch. I. Z. Ros. III). Salomea z Balinowskich Dałło Fedorowiczowa, ur. 1801 r., zmarła 1846 r.

FEDOROWICZOWIE h. GOZDAWA. Atanazy, landwójt lwowski i brat jego Andrzej, właściciele realności we Lwowie 1814 r., byli tego herbu (Akta Magd. Lwows.).

FEDOROWICZOWIE h. WIERZBNA (RADWAN). Jan, Teofil i Kazimierz synowie Józefa, chorążego wojsk koronnych i Felicyan I Bonifacy, synowie Kazimierza, a wszyscy wnukowie Tomasza, prawnukowie Michała, właściciela Rudnik, legitymowali się ze szlachectwa 1820 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

z FEILSDORFFU v. FELSDORFFU v. PFEILSDORFFU Mikołaj, kasztelan gdański 1473 r. i starosta tczewski 1476 r. Sylwester Felsdorf, dworzanin pokojowy królewski 1503 r. (Teka Paw. I). Maciej Felsdorf, starosta starogradzki 1502 r. Patrz *Pilawscy*.

[FEISTENMANTEL Józef, z magistratu krakowskiego, *eques auratus* 1764 r. (V. L. VII f. 167).]

FELCZYŃSKI N., vicesgerent horodelski, komisarz królewski z sejmu 1768 r. (V. L.).

von FELDEN Karol, kasztelan chełmiński 1483 r., a wojewoda 1486 roku. Patrz *Zakrzewscy*.

[FELGENHAIER Teodor Ludwik, kandydat prawa, został pisarzem publicznym 1784 r. w ks. Kurlandii i Semigalii, na powiat piltyński (Sig. 35 f. 182).]

FELIŃSCY na Wołyniu. Piotr nabył Sulżyn, w owruckiem, 1758 r. (Gr. Żytom.). Tomasz, właściciel Wojutyna, namiestnik grodzki łucki, komisarz królewski 1775 r. do rozsądzenia sporu Cieszkowskich z Kampenhausenową (V. L.), komornik graniczny łucki 1785 r. Synowie jego:

1) Aloizy, dyrektor liceum krzemienieckiego, autor Barbary Radziwiłłówny, ur. 1771 r., ożeniony 1800 r. z Józefą Omiecińską, zmarł 1820 r., pozostawiwszy syna Tomasza, zmarłego bezżennie i córkę Helenę, poślubioną Edmundowi Michałowskiemu.

2) Gerard, właściciel Wojutyna, zmarły 1838 r. na Syberyi, ożeniony z Ewą Wendorffówną, ur. 1793 r., zmarłą 1859 r., autorką Pamiętników, z której dzieci: Aloizy, właściciel Wojutyna, ma syna Jerzego; Zygmunt Szczęsny, ur. 6-go Października 1821 r. (inne źródło podaje datę 1-go Listopada 1822 r.) w Wojutynie, arcybiskup Tarsu, arcybiskup i metropolita warszawski, zmarły w Krakowie 17-go

Września 1895 r.; Julian, w zgromadzeniu OO. Zmartwychwstańców; Paulina, ur. 1819 r., poślubiona 1840 r. Adamowi Szemeszowi; Gerardyna, zmarła dzieckiem; Zofia za Adamem Poniatowskim i Wiktorya, ur. 1831 r., za Wincentym Wydżgą.

FELIŃSCY - ŁYTKOWIE. Marek Ilinicz Łytko, mieszczanin witebski, za waleczność okazaną przy zdobyciu Felina, otrzymał szlachectwo na sejmie 1607 r. i nazwisko *Feliński*. Potomek jego, Dawid Łytko-Feliński, burmistrz witebski, umarł 1690 roku. Jan Łytko - Feliński, regent grodzki witebski 1698 r. (V. L. i Wit. Star. I).

FELKERZAMBOWIE v. FELKIERZAMBOWIE v. FELKIERZONOWIE v. FELKERSAMOWIE pochodzą z Inflant. Herb ich przedstawia w polu srebrnem czerwone koło o sześciu sprychach, bez jednego górnego dzwona. W szczycie hełmu pół nagiego męża z wieńcem zielonym na głowie i u pasa, trzymającego w prawej ręce na plecach wyrwaną z korzeniami jodłę, lewą zaś mającego opartą na biodrze. Labry czerwone podbite srebrem.

Melchior, starosta goldyński, pisał się z księstwem inflanckiem, na elekcyę Jana Kazimierza. Zygmunt Otto, starosta czorsztyński, podpisał z województwem malborskiem, obiór króla Michała. Elekcyę Jana III-go podpisał z ziemią warszawską Otto Fryderyk, starosta czorsztyński.

Otto Fryderyk, 1677 r. kasztelan inflancki, 1685 r. wojewoda czerniechowski, w końcu wojewoda inflancki 1696 r. Starostwo czorsztyńskie wziął po żonie Katarzynie Butlerównie, która je po pierwszym swoim mężu, Erneście Grothauzie, trzymała. Odstąpił je swemu pasierbowi Jerzemu Grothauzowi 1695 r. (M. 219 f. 11). W 1671 r., w którym był i pułkownikiem królewskim, nabył dobra Michrów w ziemi czerskiej, od Boratyniego (Perp. Czers. 13 f. 369). W 1691 roku otrzymał leśnictwo jurborgskie w księstwie żmudzkiem, po śmierci Złoczewskiego (DW. 57 f. 1353). W 1693 r. nabył dom i plac na Solcu pod Warszawą, który oddał OO. Trynitarzom, na wzniesienie kościoła i klasztoru (M. 216 f. 345 i 362). Trynitarzy fundował wspólnie z drugą żoną, Elżbietą z Windischgraetzów, z którą był żonaty już 1690 r. Po jej śmierci, zaślubił w 1700 r. Katarzynę Windischgraetzównę. On umarł 1705 r., ona pewnie wkrótce po nim, gdyż ruchomości po niej pozostałe darował król Szembekowi 1706 r. (Sig. 16).

N., chorąży inflancki, umarł w 1702 r. Syn jego Antoni, komisarz królewski, wyznaczony z sejmu 1768 r. do rozsądzenia sporu granicznego Szadurskiego, ze starostwem luceńskiem (V. L.). Jan, podczaszy inflancki 1703 r. Teofila z Obrembskich Felkierzambowa, cześnikowa liwska, nabyła 1747 r. od Czerwińskiego dworek w Warszawie na Nalewkach (DW. 71 f. 1287).

Jan Fryderyk, starosta rajgrodzki, w imieniu swojem i stryja swego Gotarda Wilhelma, chorążego piltyńskiego, Ottona Fryderyka, brata, i żony swej Ludwiki Klary Weiherówny, sprzedał 1713 r. pałac przy ulicy Miodowej w Warszawie Szembekowi, kanclerzowi (DW. 62 f. 352). Syn jego Ernest Jerzy, kapitan wojsk królewskich 1743 r. (DW. 70 f. 1017). Córka jego, Marya Weronika, żona Franciszka Piotrowicza, otrzymała od matki starostwo rajgrodzkie 1724 r. (Sig. 20). Otton Ernest Ditrych otrzymał rotę 1766 r., w pułku konnym koniuszego koronnego (Kancl. 31 f. 155). Ewa, zamężna Sielicka 1766 r. Jan Ludwik, podpułko-

wnik wojsk pruskich 1782 r. (DW. 98 f. 1130). Antoni, pułkownik królewski 1775 r. (V. L.), szambelan Stanisława Augusta 1776 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1786 r. Adam. podkomorzy królewski, został kasztelanem witebskim 1787 r., a wojewodą inflanckim 1790 r. Kawalerem orderu Św. Stanisława był 1784 r., a Orła Białego 1789 r. Zmarł 1794 r. W 1787 r. wspólnie z żoną, Ewą z Oskierków, procesuje Chomińskich (DW. 103 f. 280). Jerzy Gotlieb, szambelan Stanisława Augusta 1789 r.

FELKIEROWIE h. FARENSBACH. Jan, z Anny Mostowskiej, miał synów: Tomasza, proboszcza w Bolesławiu i Jakóba, ożenionego z Katarzyną Leszczyńską, którego syn Ignacy Jan, legitymował się ze szlachectwa 1787 r., w Wydziale Stanów galicyjskich.

FELNEROWICZOWIE h. NAŁĘCZ. Paweł, syn Wojciecha, z województwa lubelskiego, przeniósł się w witebskie i tu w 1640 r. ożenił się. Potomek jego Antoni, posesor Nowosiółek 1756 r., miał trzech synów, ur. w latach 1752, 1754 i 1756 w parafii wieliskiej, którzy dowiedli swego szlachectwa przed sądem ziemskim witebskim (Herold. r. 1899).

FELSZEWSKI Jan pisał się z województwem nowogrodzkiem, na elekcyę Władysława IV-go (czy to nie Telszewski?).

FENC Tadeusz, syn Pawła, rotmistrza królewskiego, rodem z Bawaryi i Łucyi ze Słotwińskich, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r. w sądzie grodzkim trembowelskim (Goł.).

FENGER Jakób, bankier, otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r. (V. L.). Córka jego Ludwika, ur. 1765 r., żona Kaspra hr. Skarbka, zmarła 1827 r.

FERBEROWIE h. WŁASNEGO w Prusach. Herb ich przedstawia w polu biało-zielonem głowy trzech dzików, dwie obok siebie w górnej części tarczy, trzecia pod niemi. W szczycie hełmu, między dwoma złotemi orlemi skrzydłami, pawi ogon, na którym głowa dzika z szyją.

Jan Ferber, burmistrz miasta Gdańska 1492 r., poseł gdański na elekcyę Jana Olbrachta (Pom. Dz. W. Sr. XIV). Eberhard, burmistrz miasta Gdańska i dzieci jego: Jan, Tydeman, Jerzy i Barbara, otrzymali od króla Zygmunta szlachectwo 1515 r. i jednocześnie król zatwierdził im poprzedni ich herb (M. 30 f. 24). Ów Eberhard był 1526 r. starostą tczewskim, właścicielem Stangenbergu i znów burmistrzem gdańskim (Tomic.). Maurycy, z kanonika i kustosza biskup warmiński 1523 r., umarł w 1537 r. Brat jego Jan, dziekan warmiński. Konstanty, burgrabia gdański 1557 r. Drugi Konstanty, burmistrz gdański 1632 r. Trzeci Konstanty, burmistrz miasta Gdańska, rezygnował z łowiectwa gdańskiego 1704 roku (Sig. 16).

[FEREMANN Henryk, burgrabia elbląski 1516 r.]

FERENS N., dzierżawca Raybrota w powiecie szczyrzyckim, 1581 r. (Paw.).

FERGEN Bogumił, regent podkomorski starodubowski, żonaty 1793 roku z Anną z Kuligowskich (DW. 108 f. 6 i 109 f. 303).

FERGIS h. WŁASNEGO. Jerzy, syn Edwarda Fergisa i żona jego Helena z Zabłockich, nabyli 1706 r. od rodziców żony dobra Użorty, w powiecie upickim (Zs. Upic. z 1707 r.), które testamentem, zeznanym 1748 r., przekazał średniemu synowi swemu Pawłowi, zapisując gotówkę żonie, synom: Józefowi i Ignacemu i córkom: Agacie i Maryannie. Testament Jerzego wniósł do grodu upickiego 1748 r. siostrzeniec jego, Andrzej Morawski.

Paweł, strażnik inflancki, deputat na Trybunał 1772 r., testamentem spisanym 1774 r., zapisał trzy czwarte dóbr Użorty synom: Józefowi, Ignacemu i Benedyktowi, a jedną czwartą córkom (z których Anna żyła 1796 r.), zachowując dożywocie żonie. Wszyscy trzej bracia sprzedali Użorty 1783 r. Józefowi Gumbrowiczowi (Zs. Upic.).

Józef, ur. 1758 r., rotmistrz powiatu upickiego, mianowany krajczym kowieńskim 1785 r., komisarz policyi obojga narodów 1791 r. (DW. 98 f. 1173 i 107 f. 1500), dziedzic Linkowa, w kowieńskim, zaślubił Zuzannę Świętochowską, podstolankę inflancką, z której miał córki: Józefę, ur. 1789 r.; Maryannę, ur. 1791 r. i synów: Konstantego Aleksandra Tadeusza, ur. 1792 r. (metr. w Kownie), Jerzego, ur. 1794 r. i Ignacego, ur. 1795 r. Z nich Konstanty, kapitan b. wojsk polskich, kawaler krzyża wojskowego złotego, szef sztabu 5-ej, potem 6-ej dywizyi piechoty, wyszedł z wojska 1833 r. Dziedzic Poniemunia, z żony Brygidy Białłozorównej pozostawił synów: Alfreda Michała Kazimierza, ur. 8-go Kwietnia 1837 r. w Wilnie (metr. u Św. Jana) i Czesława Franciszka Marcina, ur. w Wysokim Dworze 31-go Grudnia 1849 r. (metr. w kośc. Czekiskim).

Ignacy, drugi syn Pawła, ur. 1762 r., podczaszy i regent grodzki mścisławski 1786 r.. dziedzic dóbr Pojule 1796 r., nabył Maciuny w powiecie rosieńskim 1804 r. (Zs. Upic.). Żonaty dwukrotnie, 1-o v. z Maryanną Zawiszanką, łowczanką kowieńską, ur. 1770 r., 2-o v. z Bogumiłą Dąbrowską. Z pierwszej żony miał dzieci: Joannę, ur. 1789 r.; Leopolda Ludwika, ur. 1792 r. w parafii Smilgowskiej, po którym z Ewy z Pałeckich syn Ignacy Leopold, ur. w Maciunach 1832 r. (metryka w Datnowie); Konstancyę, ur. 1793 r.; Annę, ur. 1796 r.; Zuzannę, ur. 1798 r.; Teresę ur. 1799 r. (żonę Józefa Antonowicza 1850 r.?); Rozalię, ur. 1800 r.; Karola, ur. 1801 r. i Floryana, ur. 1803 r. Z drugiej żony córki: Paulina, ur. 1813 r. i Tekla, ur. 1815 r. i syn Józef Hipolit, ur. 1809 r. w Kiejdanach (metr. tamże). Tego Józefa Hipolita, z żony Grassyldy Bittowtówny synowie: Bolesław Wincenty, ur. 1841 r.; Władysław, ur. 1843 r.; Mieczysław, ur. w Ustroniu 1844 r. (metr. ich w Nowem Mieście); Stanisław Józef, ur. w Karpiszkach 1847 r. (metr. w kośc. Klawańskim); Daniel Justyn, ur. 1850 r. w Utanach i Lucyan Bronisław Józef, ur. tamże 1850 r. (metr. ich w kośc. Smilgowskim). Szlachectwo przyznane tej rodzinie w Cesarstwie w latach 1850 — 1860, według dekretu wywodowego deputacyi gubernii kowieńskiej z 1799 r.

Andrzej, drugi syn Edwarda, a brat Jerzego, miał syna Antoniego, komornika granicznego brasławskiego, który testamentem sporządzonym 1780 r. (Gr.

Upic.), zapisał dobra swe Pelisze synowi Ludwikowi (Teka B. W. Rummla). Jadwiga, żona Abdona Zana z Poniemonia.

[FERGUT Zygmunt, wspólnie z Sapiehą otrzymał 1635 r. pozostałe ruchomości po Leśkiewiczach (Sap. II f. 77).]

[FERMER N., generał wojsk rosyjskich, kawaler orderu Orła Białego 1757 roku.]

[de FERO Józef, doktór medycyny 1639 r. (Zap. Lub. 37 f. 268).]

[FERRARI Jan Anioł otrzymał od Stanisława Augusta tytuł hrabiowski 1774 r. Wnukowi jego Janowi Aniołowi przyznano szlachectwo mantuańskie w Austryi 1843 r.]

FERYAŃSKI Zygmunt Floryan, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 r. (Obl. Warsz. 49 f. 609).

FETTER Jan, kapitan kwatermistrzostwa gwardyi pieszej koronnej, otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r. (V. L.). Dyplom mu wydano w 1791 r. (Sig. 37 f. 121). Ejsmont odstąpił 1739 r. Bieleckiemu sprawowaną opiekę nad Maryanną Fetterówną, córką Ludwika i Maryanny z Zaborskich (Perp. Czers. 25 f. 101).

FICKI h. DĘBORÓG Karol, syn Krystyna i Fryderyki Weychertówny, wnuk Franciszka, prawnuk Tomasza, burgrabiego mielnickiego 1752 r., dowiódł szlachectwa w Królestwie 1859 r. (Akta b. Her.).

FIEBRONOWIE, patrz *Gutanowscy*.

FIEDZIUSZKOWIE v. FEDIUSZKOWIE v. CHWIEDIUSZKOWIE herbu RADWAN, w powiecie pińskim, w którym ks. Siemionowa Aleksandrowiczowa dała 1495 r. wieś Czemeryn słudze swemu Fedkowi Tyszkiewiczowi. Król Zygmunt potwierdził to nadanie 1522 r. synowi jego, Fedorowi Fediuszkowiczowi. Wieś tę posiadał w 1559 r. Wasil Fedorowicz Fediuszko, wnuk Fedka Tyszkiewicza (Rew. puszcz.). Wasil był chorążym pińskim 1568 r. Wawrzyniec, pisarz grodzki brzeski litewski 1609 r. Konstanty, chorąży piński, ustanowiony poborcą z sejmu 1607 r. Jan, chorąży piński i Wawrzyniec, podpisali elekcyę Władysława IV-go. Jan, stolnik brzeski 1687 r. Kazimierz, syn jego, zawarł układ z Załuskimi 1759 r. (M. 232 f. 133). Jan, stolnik połocki 1696 r.; syn jego Franciszek, żonaty 1700 r. z Anną Kniaziewiczówną (Akta VI). Krzysztof, Aleksander i Piotr w województwie brześciańskiem 1733 r. (Akta IV). Kazimierz, Józef i Marcin podpisali manifest szlachty litewskiej 1763 r. Ignacy i Franciszek w województwie brzeskiem litewskiem 1764 r. (V. L.).

FIGA Mikołaj, właściciel części Biedrzychowa w powiecie sandomierskim, 1508 r. (Paw.).

FIGAJEWICZ Jan Maciej podpisał z województwem kaliskiem, elekcyę króla Michała.

FIGENAW Michał, admirał, otrzymał szlachectwo 1569 r. i herb, który przedstawia na tarczy dwudzielnej w prawem polu czarnem pół srebrnej kotwicy, w lewem srebrnem—pół orła, w szponie miecz trzymającego. W szczycie hełmu otoczonego labrami białemi i czarnemi dwa skrzydła orle czarne i białe, pośród nich ręka zbrojna, miecz do cięcia trzymająca (M. 105 f. 80).

FIGIETTY h. WŁASNEGO, przedstawiającego lwa wyskakującego w prawo z za muru, ułożonego z drobnych cegiełek bez blanków i bez trzech kamieni, czem odróżnia się od Zaremby.

Antoni, kapitan wojsk koronnych, otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r. (V. L.). Dziedzic Klwatki królewskiej pod Radomiem, umarł 1818 r. Syn jego, również Antoni, ur. 24-go Kwietnia 1786 r. w Odolanowie z Anny Kolczyckiej, kornet wojsk pruskich, następnie podporucznik jazdy wojsk Księstwa Warszawskiego, dziedzic Klwatki, wylegitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1838 r. Synów miał dwóch: Roberta Stanisława i Narcyza 1837 r. (Teka B. Rummla).

FIHAUSEROWIE h. WŁASNEGO, pochodzą z Niemiec. W dyplomie cesarza Ferdynanda II-go z 1626 r., potwierdzającym szlachectwo Konrada Vieheusera, tak jest ich herb opisany. Tarcza czterodzielna. W polach pierwszem i czwartem czarnych, na pniu czerwonym złota kuropatwa, ze skrzydłami wzniesionemi do lotu, w drugiem i trzeciem złotych, trzy czerwone gałki w trójkąt, dwie w górze, jedna pod niemi. W szczycie hełmu między dwoma rogami bawolemi, z których prawy u góry złoty, u dołu czarny, lewy w połowie górnej czerwony, dolnej złoty, takaż kuropatwa na pniu jak na tarczy. Labry z prawej strony tarczy złoto-czerwone, z lewej złoto-czarne.

Fihauserowie przybyli do Polski przy końcu XVI-go wieku i osiedlili się w Krakowie, gdzie jednego z nich spotykamy w 1585 r. ławnikiem. Będzie to pewnie Marcin, o którym wyroki lubelskie wspominają, jako o obywatelu krakowskim (A. Hist. 8 i Wyr. Lub. 43 f. 162). Temuż Marcinowi, rajcy krakowskiemu, zapisał Wąsowicz sumę 1593 r. (Zap. Gr. Krak. 148 f. 429).

Antoniego Fihausera córka Teresa, wyszła 1742 r. za Stefana Piegłowskiego. Brat jej Wawrzyniec, chorąży księstwa siewierskiego 1758 r., dziedzic Ujejsca 1771 r. Katarzyna, córka Aleksego i Angeli z Kożuchowskich, żona Jacka Łopackiego. Michał, Paweł, Wincenty, Antoni, Ludwik, Stanisław, Idzi, Andrzej, członek Stanów galicyjskich i Franciszek, synowie Idziego i Elżbiety z Marynowskich, wnukowie Walentego i Barbary z Trzebuchowskich, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w sądzie grodzkim czchowskim. Z nich:

Michał, żonaty z bar. Elżbietą de Friese, bezpotomny.

Andrzej, ożeniony z Eleonorą Lanckorońską.

Idzi, właściciel Ciężkowic, żonaty z hr. Ludwiką Kuczkowską, pozostawił syna Idziego, zapisanego do ksiąg szlachty galicyjskiej 1837 r. i córkę Annę, żonę Franciszka Trzecieskiego.

Antoni, właściciel Gdowa, żonaty z Anastazyą Celińską, miał z niej córki: Domicellę Kownacką, Józefę Mroczkowską i Konstancyę Bielowską; oraz synów: Karola i Henryka. Karola córki: Leokadya Tomaszewska i Anastazya Darowska, oraz synowie: Zygmunt i Konstanty, żonaty z Nowakowską. Henryka, właściciela Gdowa, z Eleonory Wojnarowiczówny potomstwo: Wanda za Habichtem, Róża za Grossem, Stanisław, Bogumiła, Alfred i Czesław.

Ludwik, właściciel Woliczki i Bruśnika, z Salomei Wyszkowskiej miał syna Konstantego, właściciela Bruśnika, żonatego 1-o v. z bar. Julianną z Konopków, 2-o v. z Maryanną z Pilińskich. Potomstwo jego z pierwszej żony: Florentyna, żona Maksymiliana Drohojowskiego; Karolina, żona Faustyna Żuk Skarszewskiego; Ludwika; Konrad, właściciel Bruśnika, ur. 1830 r., zmarły 1882 r., poseł na sejmy galicyjskie i do Rady Państwa w Wiedniu, ożeniony z hr. Eugenią Stadnicką, zmarłą 1891 r., pozostawił córki: Maryę, Juliannę, Zofię, żonę Augusta Ligęzy 1889 r., Józefę, Emilię i Annę, oraz synów: Gustawa, ur. 1874 r. i Bronisława, ur. 1875 r. Z drugiej żony Konstantego syn Stanisław, właściciel Makowisk, ur. 1843 r., żonaty z Heleną z Wiktorów, ma syna Stanisława, ur. 1868 r. (Żychl. II).

Wincenty, dziedzic 1791 r. na Gdowie i Brzannie, pozostawił syna Ferdynanda Karola Józefa i córki: Elżbietę Katarzynę, za Pawłem Krosińskim, zmarłą 1846 r. i Teklę Brygidę Magdalenę, 1-o v. Wojnarowiczową, 2-o v. Zarzycką.

Po Michale i po Petronelli, 1-o v. Borzęckiej, 2-o v. bar. de Gieraud de Verny, zgłosili się do spadku 1814 r. Idzi i Ludwik, oraz Katarzyna z Fihauserów Suska (A. Lwow. For. Nob.).

FIJAŁKOWSCY v. FIAŁKOWSCY h, ŚLEPOWRON. Sebastyan w województwie lubelskiem 1690 r. (Zap. Lub. 66 f. 479). Benedykt, podczaszy smoleński 1705 r. Cypryjan, kaznodzieja księży Maryanów gozlińskich 1746 r. (Perp. Czers. 27 f. 291). Antoni, w ziemi czerskiej, żonaty z Reginą Malinowską 1764 r. Córki jego: Justyna i Zofia.

Herb Ślepowron.

Józef Kazimierz, kanclerz kolegiaty lubelskiej, zmarły przed 1784 r.; brat jego i sukcesor Stanisław. Stefan w ziemi czerskiej, zawarł układ z Bogdaszewskimi 1787 r. (Ibid. 27 f. 291; 32 f. 222; 38 A f. 89; 38 B f. 15 i 39 f. 133).

Józef Tadeusz Ślepowron Fijałkowski, syn Mikołaja i Katarzyny z Jukowskich, generał adjutant królewski 1784 r., chorąży horodelski 1789 r. i komisarz cywilno-wojskowy województwa brzeskiego kujawskiego, żonaty z Zofią de Wilardzy (Ibid. 38 A f. 170; DW. 102 f. 66 i 107 f. 927). Pewnie tenże sam Józef, właściciel dóbr Szewce, pozostawił dwóch synów: Ludwika i Wojciecha. Aleksander i Wiktor, synowie Ludwika i Jadwigi z Sypniewskich, 1839 r., a Józef, syn Wojciecha i Balbiny z Moraczewskich, 1849 r., udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie (Akta b. Her.).

Józef, z żony Maryi, miał syna Mateusza Franciszka, ur. 1736 r. (metr. w Szwańkowcach). Antoni, z żony Maryanny z Wojewódków, pozostawił synów:

Jana, ur. 1730 r., Antoniego, ur. w Białympotoku 1733 r., Wojciecha, ur. tamże 1735 r. i córkę Rozalię, ur. tamże 1740 r.

Antoni Melchior Fijałkowski, syn Stefana, kanonik kujawski 1811 r., biskup hermopolitański i sufragan płocki 1842 r., administrator archidyecezyi warszawskiej 1844 r., w końcu arcybiskup metropolita warszawski 1856 r. Umarł w Warszawie 5-go Października 1861 r. Czy nie do tejże samej rodziny należy Antoni Fijałkowski, rektor akademii wileńskiej i administrator dyecezyi wileńskiej 1846 r., administrator archidyecezyi mohilewskiej 1855 r., biskup tanazejski i sufragan kamieniecki 1858 r., biskup kamieniecki 1860 r., w końcu arcybiskup mohilewski.

FILARET. Aleksander Jag. potwierdził w 1494 r. Filaretowi, archimandrycie pieczerskiej ławry w Kijowie, przywilej Kazimierza Jag. wydany mu na toż archimandryctwo (ML. 6 f. 9).

FILEJOWICZ Piotr wylegitymowany ze szlachectwa w Galicyi 1782 r.

FILEMONOWICZOWIE w województwie mścisławskiem. Jan Filemonowicz odstąpił swój plac w Mścisławiu na wybudowanie kościoła OO. Karmelitom, za co otrzymał inny. Konstytucya sejmowa z 1638 roku zamianę tę zatwierdziła (V. L.).

FILIMOWSCY. Adam zaślubił 1675 r. pasierbicę Jana Pawła Podleskiego (Gr. Biec. 102 f. 225). Córki jego: Katarzyna Janowa Święcicka i Jadwiga, 1-o v. Cybulska, 2-o v. Konstantowa Wasilewska 1701 r. (Gr. Sandec.).

FILIP miał być podług Kętrzyńskiego, drugim biskupem płockim (Mon. V). *F.*, kanonik sandomierski, podkanclerzy Leszka Czarnego 1287 r. *F.*, sędzia dworu Kunegundy 1288 r. *F.*, kanclerz wielkopolski 1299 r. *F.*, kanonik poznański, kanclerz polski v. Królestwa Polskiego w latach 1314—1323. *F.*, kasztelan lendzki 1324 r. *F.*, podkomorzy łęczycki 1349 r. *F.*, podczaszy kaliski 1352 r.

Herb Rawicz.

FILIPECCY h. RAWICZ. Michał Filipecki wziął w zastaw, w powiecie przedeckim, wieś Kamienne od Przyłubskiego 1672 r. i podpisał, z województwem brzeskiem kujawskiem, obiór króla Michała. Paweł, Jan i Stanisław, tamże kwitują się z Sokołowską 1726 r. (Gr. Przed. 77 f. 205 i 85 f. 158). Józef, kanonik sandomierski 1774 r. Wawrzyniec, syn Michała i Ludwiki Komeckiej, wnuk Andrzeja i Krystyny Stempczyńskiej, prawnuk Macieja z Gutkowskiej, pozostawił z Magdaleny Barańskiej synów: Andrzeja, kanonika katedralnego lwowskiego, Antoniego, podczaszego bydgoskiego i Franciszka, wylegitymowanych ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim lwowskim i N., Kapucyna w Lublinie; oraz córkę za Jasińskim. Franciszek miał syna Antoniego.

Antoni, drugi syn Wawrzyńca, podczaszy bydgoski, zawarł 1758 r. intercyzę przedślubną ze Stefanem Chomentowskim, cześnikiem latyczowskim, o zaślubienie jego córki Kunegundy (DW. 106 f. 1318 i Gr. Sanoc.). Była ona dziedziczką Tarhanowic 1786 r. i zmarła 1810 r. Dzieci ich: Elżbieta, 1-o v. Kopystyńska, 2-o v. Putiatycka; Anna Jakóbowa Błażowska; Augustyn, oficer ułanów austryjackich; Maksymilian przeniósł się z Galicyi na Wołyń; Ksawery, współdziedzic Horodyszcza, zmarły 1811 r., pozostawił z Maryanny z Kulczyckich, 2-o v. Dziczkowej, synów: Rafała, Adama, Michała, Felicyana i Józefa, i Ignacy, współdziedzic Horodyszcza, zmarły 1816 r., którego z Elżbiety z Ruczków Kulczyckich, 2-o v. Jaworskiej, jedyna córka Maryanna wyszła 1823 r. za Pawła Tatomira (A. Lwows. For. Nob.).

Józef, doktór medycyny, syn Wawrzyńca, prawdopodobnie tego samego, o którym wyżej, bo wnuk Michała, właściciela dóbr Czaple 1704 r., ur. 1757 r., zmarły 1810 r. w Warszawie, pozostawił z Anny Gautier syna Feliksa, sekretarza komisyi województwa mazowieckiego, zmarłego 1845 r., ożenionego z Małgorzatą z Draców, zmarłą 1885 r., z której dzieci: Antoni, Ludwik, Feliks, Julianna, Anna, Zofia i Józefa, zamężna Hagenmeister, wylegitymowane ze szlachectwa w Królestwie w latach 1846—1848 (Akta b. Her.).

FILIPKOWSCY h. POBÓG z Filipek Dużych i Małych, w ziemi łomżyńskiej. Jan, Krzysztof, Tomasz, Paweł i Wawrzyniec, pisali się z ziemią łomżyńską, na elekcyę Augusta II-go. Stanisław, syn Wojciecha, zaślubił 1736 r. Maryannę Danowską, córkę Andrzeja z Danowa (Gr. Wąsos. c. 5). Zygmunt przed 1738 r. żonaty z Katarzyną Bogumiłówną. Marcyanna, córka Jakóba, żona Kazimierza Wądołowskiego, kwituje 1739 r. z odbioru posagu braci swoich: Stanisława, Ansgarego i Leona. Ten ostatni, burgrabia grodzki koliński 1774 r. Maciej, burgrabia grodzki wąsoski 1760 r., żonaty z Katarzyną z Rakowskich. Syn jego Michał, ksiądz, sprzedał bratu swemu Wojciechowi, regentowi grodzkiemu kolińskiemu, część swoją na Filipkach 1773 roku (Mil. i DW. 90 f. 23). Wojciech był następnie podwojewodzym wiskim 1780 r., a komornikiem granicznym wiskim 1783 r. Wojciech, komornik ziemski łomżyński 1784 r. Sylwester podpisał elekcyę Stanisława Augusta. Leon, burgrabia koliński 1773 r. Maciej, komornik graniczny wiski 1784 r. Antoni, burgrabia grodzki koliński 1788 r. Józef, susceptant grodzki wąsoski 1790 r.

Herb Pobóg.

Jan, dziedzic na Filipkach 1695 r., miał syna Wojciecha, którego syn Maciej, pozostawił dwóch synów: Tomasza i Jana. Antoni, syn Tomasza, wylegitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1857 r., a Józef, syn Jana i Rozalii Bagieńskiej, 1858 r.

Antoni, właściciel dóbr Obryte i Rostraszewo 1768 r., miał dwóch synów: Macieja i Stanisława. Józef, syn Macieja, ożeniony z Józefą z Doliwów, pozostawił dzieci: Feliksa, oficera b. wojsk polskich, radcę Dyrekcyi Szczegółowej augustowskiej Tow. Kred. Ziem., Ksawerego, oficera b. wojsk polskich, radcę Dyrekcyi Szczegółowej płockiej i Zuzannę, zamężną Mroczkowską, wylegitymowane ze szla-

chectwa w Królestwie 1837 r. Mikołaj, syn Stanisława, miał syna Stanisława, ożenionego z Anną Włostówną z której syn Julian, wylegitymowany 1860 roku (Akta b. Her.).

FILIPKOWSCY h. TRZASKA z tychże samych Filipek, w ziemi łomżyńskiej, co i Filipkowscy Pobożanie. W 1694 r. w grodzie warszawskim Krzysztof, Grzegorz i Marcin Filipkowscy, synowie Marcina i Barbary z Sokołowskich, zamieszkali w Prusach, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie. Świadkowie: Franciszek, syn Wojciecha, dziedzic na Obrzyłkach, Wojciech, syn Jana, dziedzic na Filipkach i Grzegorz, syn Pawła, a wnuk Salomona, także dziedzic na Filipkach, wszyscy trzej Filipkowscy h. Trzaska zeznali, że niegdy Mikołaj Filipkowski, dziedzic na Filipkach, miał dwóch synów: Stanisława i Pawła.

Herb Trzaska.

Stanisław sprzedał część swoją bratu Pawłowi i przeniósł się do Prus. Syn jego Grzegorz, żonaty z Kiełczewską, często bywał w Filipkach, gdzie posiadał część na młynie. Syna miał Marcina, żonatego z Sokołowską, po którym idą wywodzący swoje szlachectwo.

Po Pawle, drugim synie Mikołaja, żonatym z Dorotą Kiełczewską, szedł syn Wojciech, ożeniony z Zofią Szczuczawską, ojciec pierwszego świadka (DW. 58 f. 1370).

FILIPOWICZOWIE h. ŁUKOCZ, w ziemi warszawskiej, idą od Brzumińskich. Jan Filipowicz, syn Stanisława, żonaty 1587 r. z Elżbietą z Mirowskich (Zs. Gr. Czers. 56 f. 4). Wawrzyniec na Kawęczynie pisał się z ziemią warszawską, na elekcyę Augusta II-go. Maryanna z Orłowskich, żona 1-o v. Grzegorza Filipowicza, 2-o v. Kazimierza Arcimowicza, ceduje sumę na Matusowej Woli Józefowi 1780 r. Stefan, komisarz ks. Adama Czartoryskiego 1792 r. (DW. 96 f. 475 i 107 f. 1670).

FILIPOWICZOWIE h. POBÓG w W. Ks. Litewskiem. Jan, kanonik i kustosz wileński, sekretarz królewski (pisarz łaciński) 1510 r., następnie biskup kijowski 1522 r. Helena z Filipowiczów Romanowa Łomska, testamentem spisanym 1650 r., poczyniła darowizny siostrom swoim: Barbarze Stanisławowej Minwidowej, podstolinie nowogrodzkiej i Audencyi Bohdanowej Miłodowskiej (Ist. Jur. Mat. XXV).

Konstytucya sejmowa z 1678 r. wspomina o Michale, Danielu i Bazylim Filipowiczach, których dobra przyłączone zostały do W. Ks. Litewskiego, a oni przy dawnych prawach szlacheckich zachowani. Wszyscy trzej, a Michał był już wówczas skarbnikiem mścisławskim, pisali się z województwem mińskiem, na elekcyę Augusta II-go. Bazyli został z czasem stolnikiem rzeczyckim. Michał Józef, horodniczy rzeczycki i sędzia grodzki miński 1722 r. Antoni, porucznik znaku petyhorskiego, Floryan, stolnikowicz rzeczycki i Jan, poseł województwa mińskiego, stronnicy Augusta III-go, głosowali za nim 1733 r. Jan Józef, krajczy inflan-

cki, deputat z województwa mińskiego na Trybunał litewski 1735 r. (Oblig. Warsz. 49 f. 613 i 614; Akta XIII). Trojan Antoni Montrym Filipowicz, pisarz sądów marszałkowskich w. Ks. Lit. 1750 r. (Akta IX).

FILIPOWICZOWIE h. PRAWDZIC. Wincenty Filipowicz, regent ziemski wilkomierski 1788 r. Stefan z synem Maksymilianem, rotmistrzem mińskim, Jan, regent ziemski wilkomierski i Antoni z synami: Wincentym i Janem, synowie Michała, wnukowie Pawła, prawnukowie Pawła, dziedzica Szyłowszczyzny 1618 r., dowiedli pochodzenia swego szlacheckiego 1805 r.. przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Wymieniony Maksymilian, ożeniony z Agnieszką z Wisłockich 1788 r., miał z niej synów: Karola i Artura, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie 1839 i 1841 r.

Daniel, właściciel dóbr Wysoczki Średnie, miał syna Michała, żyjącego w 1752 r., ten Antoniego, po którym Jan, ożeniony z Józefą Gasińską, pozostawił syna Konstantego, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1862 roku (Akta b. Her.).

FILIPOWICZOWIE Remigian, Grzegorz, Michał i Jerzy, bracia, dziedzice Swaryczowa 1796 r. (Akta Lwows.).

FILIPOWICZOWIE. Jakób z synem Franciszkiem, syn Ignacego, Mikołaj i Tytus, synowie Józefa, wszyscy trzej wnukowie Józefa, Tomasz z synami: Felicyanem i Stanisławem, Andrzej, Gabryel, Jan i Józef, synowie Józefa, wnukowie Mateusza, a wszyscy prawnukowie Marcina, syna Stefana, i Ignacy i Benedykt, synowie Mikołaja, wnukowie tegoż Marcina, w 1845 r.; Oktawian, Józef, Stanisław, Faustyn Piotr, Maryan i Julian, synowie wymienionego Franciszka, w latach 1854 — 1864; Adolf i Tomasz, synowie Felicyana, 1860 i 1870 r.; Stanisław, syn Oktawiana, 1879 r.; Wacław, Bolesław i Genowefa, dzieci Adolfa, 1894 r., wylegitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej. Tamże przyznane szlachectwo 1868 r. Józefowi z synem Zygmuntem i Konstantemu, synom Wawrzyńca, wnukom Jana, prawnukom Antoniego (Spis.).

FILIPOWSCY h. OSSORYA. Jan, dziedzic Filipowic pod Czchowem, za czasów Długosza (Lib. Benef.). Wieś ta już w końcu XIV-go wieku była zamieszkana przez liczną drobną szlachtę, różnych rodów. Akta krakowskie wspominają Andrzeja 1397 r., Jakóba 1399 r., Pawła zwanego Balińskim z Filipowic 1399 r. Dzieci Adama piszą się już z Mielniowy i Górki 1400 r. (St. Pr. P. P. VIII). Jasiek Filipowski posłany przez króla 1389 r. na Litwę, dostał 4 grzywny na drogę (Rej. Podskarb.). W 1394 wziął w zastaw część Woli. Filip, syn Marcina, 1426 r. na uniwersytecie krakowskim.

FILIPOWSCY h. POBÓG. W 1453 r. świadczy we Lwowie Mikołaj z Filipowic (AGZ. XIV. 2978). Jan Filipowski poszedł na wojnę wołoską 1497 r., w miejsce Chrapniewskich (St. Pr. P. P. VII. 317).

Na schyłku XV-go wieku żyło trzech braci Filipowskich: Paweł, Jakób i Mikołaj, urodzonych z Siekluckiej, siostry Jakóba, kasztelana wojnickiego, po którym odziedziczyli Siekluki (M. 25 f. 191 i 218; Akta Krak.) Stąd też Filipowscy pisali się z Siekluk, leżących w powiecie pilznieńskim.

Jakób, łożniczy królewski, został burgrabią krakowskim 1512 r. W 1532 r. sprzedał dom Zborowskiemu, leżący na Zamku krakowskim (M. 47 f. 402). Regestra poborowe z 1535 r. wykazują go jako właściciela Bobrownik, Dobżyc, Siekluk i Sobinia, w powiecie pilźnieńskim.

Mikołaj, w 1503 r. cześnik koronny, za konsensem królewskim z 1505 r. nabył burgrabstwo krakowskie od Wielopolskiego (M. 21 f. 129). W 1513 r. odstąpił Tęczyńskiemu starostwo ratneńskie, które posiadał. Umarł w 1539 r.

Paweł z bratem Jakóbem procesował 1519 r. wdowę po wuju Siekluckim (Akta Krak.).

Zofia z Żywca Komorowska, wdowa po Hieronimie Filipowskim z Siekluk, wydzierżawia Janiszowice 1574 r. (M. 111 f. 267). Inny Hieronim, łożniczy królewski 1578 r. (M. 120 f. 33), starosta nurski i ostrowski 1579 r. i starosta ostrołęcki 1582 r. To ostatnie starostwo otrzymał od królowej Anny. Król mu potwierdził to nadanie w 1583 r. (M. 127 f. 212). W końcu 1582 r. został krajczym koronnym. Nominacyę na ten urząd otrzymał 15-go Stycznia 1583 r. Starosta stryjski od 1584 roku. Umarł w 1587 r. Barbara, siostra Hieronima, za Stanisławem Gosławskim. Bracia jego: Filip i Samuel. Dzieci jego urodzone z Reginy z Glińskich, wdowy po Jerzym Niemście: Piotr, Samuel, Dorota, Barbara i Zuzanna (Wyr. Lub. 40 f. 122; 27 f. 569 i 2 f. 125). Hieronim z Siekluk układa się z Lubienieckim 1621 r. Wdowa po nim Anna z Moskorzowa, 2-o v. Kasprowa Dembińska, z synami malotnimi: Marcyanem i Hieronimem, zasądza zabójcę ich ojca Ulanowskiego 1635 roku (Dekr. Gr. Krak. 135 f. 107). Marcyan, syn Hieronima, ceduje sumę Dembińskiemu 1640 r. (Zap. Lub. 25 f. 640 i 37 f. 501). Bogumiła z Siekluk, żona Olbrychta Myszkowskiego, zawiera układ z Dembińskimi 1643 r. (Gr. Krak. 254 f. 1614). Stanisław pozwany o najazd Darachowa 1648 r. przez Borkowskiego (Gr. Tremb. 334 f. 705). Maciej pisał się z województwem podlaskiem, na elekcyę Jana Kazimierza. Jan i Walenty podpisali z ziemią wiską, elekcyę Augusta II-go.

Herb Pobóg.

N., miecznik wołyński, umarł 1735 r. Stanisław, syn Stefana, nabył sumę od Lisowskiej 1749 r. (Perp. Czers. 29 f. 64). Józef, syn Stefana i Anny Wałkanowskiej, zeznał 1750 r. zapis dożywocia z żoną, Anną z Dąbrowskich, 1-o v. Grzegorzową Słotwińską 1719 r., 2-o v. Andrzejową Smiałkowską 1730 r. Józef zaślubił 1749 r. w Dobromilu Wiktoryę Jasińską. Maciej, komornik ziemski wiski, jeden z komisarzów z sejmu 1775 r. do rozpatrzenia sprawy Kramkowskiego.

Andrzej Stefanowicz Filipowski, podstarości żytomierski 1586 r. (Arch. I. Z. Ros. VII. 1). Adam i Jan, w imieniu swojem i siostr swych: Nastazyi Sewerynowej Potockiej i Anny Janowej Ładowiczowej, procesują w latach 1613—1633 Makarewiczów Iwaszeńcewiczów, o podział Zaprudycz, po babce ich Annie Maka-

równie Stockiej Filipowskiej. Jan procesuje Wyszotrawkę 1682 roku (Woł. IX f. 190).

FILIPOWSCY następujący przyznane mają szlachectwo w gubernii podolskiej. Feliks, Celestyn i Hipolit, synowie Józefa, wnukowie Antoniego, prawnukowie Sebastyana, 1850 r.; Eustachy. Ignacy, Marcyan i Władysław, synowie Feliksa, 1857 i 1884 r.; Cezary i Feliks, synowie Ignacego, 1891 r.; Ignacy i Wincenty z synami: Janem Adamem i Janem Aleksandrem, synowie Marcina, wnukowie Michała, prawnukowie Sebastyana, 1860 r.; Józef, Aleksander i Wincenty, synowie Jana Adama, 1895 r. (Spis.).

Rajmund, Mikołaj i Tadeusz z synami: Mikołajem i Włodzimierzem, synowie Antoniego, wnukowie Aleksandra, prawnukowie Benedykta, 1859 r. (Spis.).

FILKIEWICZ h. JASTRZĘBIEC. Wiktorya z Ruszczyców, wdowa, posesorka Podhajczyka w Galicyi, 1748 r. (Akta Galic.).

FILOCHOWSCY h. ŚLEPOWRON ze wsi Filochy, w ziemi łomżyńskiej. Dwóch Janów i Wojciech, pisało się z ziemią łomżyńską, na elekcyę Augusta II-go.

Filip, syn Jana i Doroty, ur. 1701 r. w Dobromilu, brat jego Maksym, ur. 1703 r., siostra Ewa, ur. 1704 r. tamże. Franciszek, syn Tomasza, nabył 1707 r. sumy na Mierzejewie. Syn jego Jan, wraz z matką swą, Franciszką z Górskich, 2-o v. Piotrową Sarnacką, kwitował Mierzejewskich 1766 r. (Zs. Zambr. z 1766 r. i Ostroł. z 1777 r.). Spadek po Kasprze, zmarłym za pruskich czasów, brali w Trybunale płockim: Karol, ożeniony z Bogumiłą Trembińską, Eleonora Maciejowa Stępowska, Wiktorya Janowa Mierzejewska i Maryanna Szczepanowa Choromańska.

Roch, syn Tomasza i Izabelli z Szabłowskich, prałat katedry warszawskiej, ur. 1838 r. w Piaskach, zmarł 1896 r.

Paweł Filochowski, komornik ziemski ostrołęcki 1686 r., miał syna Pawła, a ten Jana, po którym syn Szymon, ożeniony z Magdaleną Suską, pozostawił dwóch synów: Floryana i Adama. Floryan 1845 r., a Hipolit, syn Karola i Antoniny ze Skowrońskich, wnuk Adama, w 1860 r. wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie (Akta b. Her.).

FILOMONOWICZ Teodor otrzymał 1765 r. wójtostwo w Prusach i Rokitnie, w ziemi lwowskiej. W 1767 r. był regentem metryki koronnej i otrzymał konsens królewski, na odstąpienie tego ostatniego wójtostwa Miączyńskiemu (M. 278 f. 117 i MP.).

FILSJEAN Szczepan, przemysłowiec warszawski, dyrektor, a potem właściciel fabryki pasów w Kobyłce, otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r. W 1789 roku kwituje Wołuńską (DW. 105 f. 29). Syn jego, Jan Krystyan, dowiódł szlachectwa w Cesarstwie i Królestwie i otrzymał 1859 r. dyplom i herb nazwany *Trójgrot*.

von FINCKENSTEJN h. OSTOJA. Adam, kapitan wojsk rosyjskich, kawaler orderów, syn Adama, generał-adjutanta wojsk litewskich 1771 r., dowiódł szlachectwa swego przed Deputacyą Wywodową wileńską 1802 r.

FINCYMBERGIER Jan, adwokat (wójt?) trembowelski, syn Michała i Joanny z Leszczyńskich, posesor folwarku w Trembowli, dowiódł szlachectwa w sądzie grodzkim trembowelskim 1782 r.

FINKO Mikołaj, w nagrodę zasług oddanych ks. Janowi starszemu Mazowieckiemu; otrzymał od tegoż w Łomży 1422 r. pewne grunta nad rzeką Panzą, w powiecie nowogrodzkim (Mil.).

FINKOWIE h. WŁASNEGO. Rodzina pruska, a jak p. Kętrzyński sądzi, rodzina polska w Prusach osiadła, pisała się z czasem Finck von Finckenstein, a w gałęzi polskiej Fink z Roganowa, od dóbr Roggenhausen (właściwie po polsku Rogoż), posiadanych w Prusach, w powiecie niborskim. Herb ich przedstawia w polu błękitnem dwa księżyce złote na nowiu, barkiem do siebie zwrócone, nad niemi pośrodku złota gwiazda sześciopromienna. Herb ten w gałęzi polskiej nazwano Ostoją odmienną.

Henryk Fink otrzymał 1474 r. odnowienie przywileju na Rogoż. Krzysztof z Rogoża 1566 r. Jan z Szyldaku 1609 r. Samson i Albrecht, dziedzice Szmigwaldu i Waplewa w latach 1600 — 1620. Jan 1624 r. sprzedał Brzeżno szwagrowi swemu Sebastyanowi Dąbskiemu (Kętrz.). Albert Wilhelm został pułkownikiem wojsk koronnych 1685 r. (Sig. 14 f. 18). Konstanty i Jerzy Finkowie w kowieńskiem 1700 r.

Zbigniew z Roganowa Fink, podczaszy inflancki, zmarły przed 1695 r., z żony Anny miał córkę Dorotę, która wyszła 1695 r. za Józefa Jacka z Konar Kochanowskiego. Bratem Zbigniewa, zdaje się, był Henryk Andrzej z Roganowa Fink, zwany podczaszym inowrocławskim, dziedzic połowy Trzciany, a posesor Braciejowej, po którym wdowa, Maryanna z Porąbki, procesuje się w latach 1699—1701 z Secygniewskimi. W procesach spadkowych z 1743 r., żona Henryka nazwana Maryanną Krassowską. Zostało po nich liczne potomstwo. Z córek: Teresa jest już 1701 r. żoną Krzysztofa Kossowskiego; Maryanna, 1705 r. za Kazimierzem Walewskim, stolnikiem sieradzkim; Anna za Gabryelem Trzemeskim, a Barbara wyszła po r. 1701 za Dominika Hynka, łowczego podlaskiego. Z synów, w pierwszych latach po śmierci ojca, wspominani tylko Michał i Józef (Akta Gr. i Ziems. Krak.), ale byli jeszcze Samuel i Jan.

Michał, najstarszy z synów, towarzysz pancerny chorągwi Wapowskiego 1701 r., podczaszy inowrocławski 1713 r., dostał od króla 1701 r. Bereżnicę, posiadał wójtostwo w Koble i Woli Koblańskiej 1716 r., wziął 1732 r. w zastaw w 50,000 fl. Brzeznicę z Wolą i Kozłów od Bielińskich. Ożeniony 1718 r. z Anielą Jelcówną, cześnikówną kijowską, która z działu po bracie swoim dostała 1729 roku Rustweczko i 25,000 fl., zmarł bezdzietnie 1739 r. (Akta Krak. i Sanoc.; Gr. Przem. 225 f. 384; 258 f. 133; 471 f. 2003, 2617; 501 f. 1328; 502 f. 1602). Michał tytułowany w aktach czasem inowrocławskim, a czasem inowłodzkim podczaszym, jeżeli rzeczywiście miał urząd to inowrocławski.

Józef żył jeszcze 1743 r.

Samuel, major wojsk koronnych, podczaszy gostyński 1716 r. (Gr. Przem. 502 f. 2253).

Jan, podczaszy inflancki, ożeniony z Teresą Ślaską, stolnikówną ciechanowską, 1712 r. (Obl. Krak. 136 B f. 2943), nie żył już 1736 r., w którym córka jego Maryanna, z mężem Józefem Węsierskim, skarbnikiem liwskim, zapisali sobie wzajemnie dożywocie (Gr. Krak.). Synów Jana występuje w 1748 r. trzech: Wojciech, Franciszek i Antoni (Gr. Przem. 575 f. 430).

Wojciech (Adalbert), podczaszy bracławski 1739 r., zwany też żytomierskim 1748 r., z żony Barbary Błeszyńskiej miał córki: Teresę, 1-o v. za Karolem z Chorągwicy Łodzińskim, 2-o v. za Ignacym Skrzyńskim, starostą dołżańskim; Salomeę 1769 r. i syna Stanisława, dziedzica Mełchowa 1773 r., sędziego pokoju powiatu lelowskiego 1809 r. (Prot. Zs. Pilzn. 5 f. 130; Gr. Przem. 267 f. 516 i Zap. Wiecz. Krak. 9 f. 533).

Antoni, ur. 1719 r., trzeci syn Jana, 1744 r. palestrant w grodzie korczyńskim, zwany 1776 r. cześnikiem bracławskim, zmarł 1794 r., pozostawiwszy z żony, Katarzyny Małachowskiej, córkę Różę, wydaną 1776 r. za Konstantego Olizara, podkomorzego włodzimierskiego (metr. ślubu w Piotrkowicach) i synów: Ignacego, chorążego kawaleryi narodowej, zmarłego bezpotomnie (Obl. Zs. Krak. 22 f. 654) i Wojciecha, porucznika kawaleryi narodowej, ożenionego 1798 r. z Franciszką Różycką (metr. w Tuchowie), zmarłego 1831 r. (sepult. w Tuczampach), po którym syn Julian, ur. 1805 r. (metr. w Pleśnej), ożeniony 1838 r. z Antoniną Cyrus Sobolewską, córką Kajetana i Ewy z Rostworowskich (metr. w Drogini), zmarł 1883 r. Adam, syn Juliana, ur. 1843 r. (metr. jego i jego dzieci w Raciechowicach), ożeniony 1868 r. z Maryą Dunikowską, córką Jana i Petronelli z hr. Stadnickich, ma z niej syna Maryana, ur. 1883 r. i córki: Maryę za Stefanem Konopką; Julię za Kazimierzem Ajdukiewiczem; Helenę za Janem Marszałkowiczem; Zofię za Filipem Drużbackim; Stanisławę; Annę i Joannę.

Feliks, stolnik bielski 1779 r. (Gr. Lwows. 323 f. 243). Joanna z Komornik, zaślubiła 1826 r. Jacentego Żuka Skarszewskiego, zmarła 1829 r.

Zupełnie odrębną od tej rodziny jest rodzina *Finke de Finkenthal h. Ostoja*, uszlachcona 1805 r. przez cesarza Franciszka II-go.

FINSCY. Andrzej Fiński w powiecie przedeckim, żonaty z Jadwigą z Jarnowskich, zawiera 1718 r. układ z Mieszkowską o Wietrzychowice (Gr. Przed. 83 f. 383). Antoni, pisarz grodzki przedecki i wojski bydgoski 1733 r., podczaszy kruszwicki 1738 r.

[de FIRCKS Fryderyk, konsyliarz księstwa kurlandzkiego, kawaler orderu Św. Stanisława 1775 r. i Orła Białego 1791 roku.]

Herb Lewart.

FIRLEJOWIE h. LEWART. W 1618 roku wniesione zostały do metryki koronnej (M. 163 f. 81), różne akta dotyczące tej znakomitej rodziny, a rzucające światło

na najdawniejsze jej pokolenia, oraz na dobra, które już w XIV-m wieku posiadała.

Za wyłączeniem pierwszego sfałszowanego aktu, którym Kazimierz Sprawiedliwy miał nadać 1163 r. (?) w dożywocie Sandecz, Oświecim i Siewierz Wichfridowi, synowi Borgosa, za wyświadczone mu usługi przez margrabiego kolońskiego Lamfryda, dziada Wichfrida, w czasie pobytu jego w Niemczech, wszystkie inne noszą cechy autentyczności. W 1317 r. Władysław Łokietek wynagradzając usługi świadczone mu przez Dzierżka i Ostasza, dobra ich dziedziczne z prawa polskiego na niemieckie, czyli szredzkie, przenosi. Dobra te były następujące: Bejsce, Podolany, dwie części Stojanowic, Brzyszcza, Kołaczyce, Nowacerkiew (Cerekiew), Klimuntowice, Wrocimirów, Zakrzów, Zatopolce, pół Mleczkowa, Gostcza, Mełgiew, Janowiec z przyległościami, Dąbrowica, Sławin, Motycz, dobra Bochotnickie, Markuszowice, Syrniki, Ciechanice, Leszkowice, Hrośko, pół Tarkowic i pół Kolechowic. W 1330 r. Władysław Łokietek przeniósł wymienionym braciom powyższe dobra z prawa szredzkiego na magdeburskie.

W tym ostatnim roku Dzierżek był kanonikiem kollegiaty Św. Floryana w Krakowie, a Ostasz, którego za pewnego już protoplastę tego domu uważać należy, podstolim krakowskim. Być jednak bardzo może, że już Ostasz 1217 r. kasztelan wiślicki, a 1223 r. kasztelan krakowski i brat jego Dzierżykraj 1224 r. do tego rodu należeli. Dzierżek umarł 1333 r., a kanonię po nim dał biskup Mikołajowi, synowi Eustachego, podstolego krakowskiego (Thein. I.). W 1333 roku Kazimierz Wielki poświadczył sprzedaż praw, jakie miał Mikołaj Borys z Rzeczycy, po matce swej, do Wrocimirowa i Markuszowic, na rzecz tegoż komesa Ostasza, podstolego. Tenże podstoli wziął 1339 r. w zastaw w 200 grzywnach szerokich groszy pragskich Ujazd, Ujeździec i Zwolę od Abrahama Czadra i Klemensa z Zagórza. On to, według Długosza, miał wznieść kościół murowany w Bejscach. Synem jego był pewnie Eustachy, kasztelan lubelski 1351 r. Kasztelan miał prawdopodobnie brata lub braci, gdyż już w drugiej połowie XIV-go i pierwszej XV-go wieku, zjawiają się liczni potomkowie tego domu, o których akta krakowskie, proszowskie, wiślickie, radomskie i lubelskie wspominają.

Jakusz z Bejsc, lub z Podolan [1]), nie żyjący już 1389 r., którego żona Świętochna, a córka Beata, żona Dersława z Marcinowic 1400 r. Bracia jej Adam i Jakusz z Podolan, procesują się z nią 1402 r. o 100 grzywien wyprawy (St. Pr. P. P. VIII. i Helc. 875).

Jan z Bejsc, albo z Markuszowic, piszący się jednak najczęściej z Zakrzowa pod Radomiem, był 1438 r. podczaszym lubelskim, a następnie 1440 r. kasztelanem żarnowskim. Był on synem Andrzeja z Bejsc, który w 1441 r. zapisał na szpital w Radomiu 60 grzyw., pod obowiązkiem odprawiania Mszy św. za duszę jego przodków, jego samego, żony jego Anny i syna Jana, wówczas już kasztelana żarnowskiego (M. 163). Tenże kasztelan Jan z Bejsc nabył 1441 r. od Jana, także z Bejsc, część jego na Bejscach, odziedziczoną po stryju Janie z Bejsc. W akcie tym powiedziano, że braćmi ich są: Mikołaj i Paweł (Zap. Zs. Wiśl. I

[1]) Na Podolanach oprócz Lewartów dziedziczyli Strzemieniowie, a na Opatkowicach Jastrzębczykowie (Inscr. Clen 362 i Dług.).

f. 264). Ów sprzedawca Jan z Bejsc, zabezpieczył posag żonie Offce 1450 r. (Ibid. f. 302). Synami kasztelana byli: Eustachy i Dersław Zakrzowcy, dziedzice w drugiej połowie XV-go wieku Zakrzowa, Głogowa i Markuszowic, a także Andrzej Markuszowski, właściciel Jarosławic (Dług.). Wszystkich trzech braci kwituje 1481 r. siostra ich Jadwiga Janowa Potkańska, z ojcowizny i macierzyzny (Zap. Gr. Radom.). Jan z Podolan procesował 1382 r. Mikołaja z Łękawy. Jan z Bejsc sprzedał Bochotnicę Klemensowi z Kurowa 1399 r. (St. Pr. P. P. VIII). Jan, syn Weyssla z Bejsc, zabezpieczył posag żonie Katarzynie 1437 r. (Zap. Zs. Wiśl. I f. 195). Jakób z Mełgwi, potomek Ostasza, stawał w sądzie lubelskim 1420 r. w sprawie włościan swoich i przedstawił przywilej z 1330 r., z mocy którego włościanie w dobrach jego zamieszkali, tylko przed nim odpowiadać winni (M. 163). Jan Podoleński jest dziedzicem Mełgwi za czasów Długosza (Lib. Benef.). Marcin z Bejsc nabył 1499 r. część tamże od brata stryjecznego Jana z Bejsc (Zap. Zs. Wiśl. 1 f. 616).

Stanisław, Wichna i Katarzyna, dzieci Stanisława, sprzedali części swoje na Dąbrowicy 1411 r. bratu przyrodniemu Mikołajowi (Rad. Inscr. Derc II f. 13). Prawdopodobnie synami Mikołaja, bo jeden z nich dziedziczył na Dąbrowicy, byli: Piotr, Jan alias Firlej i Mikołaj, bracia, z których dwóch: Jan i Mikołaj z Nowej Cerkwi, jako stryjowie i opiekunowie pozostałych dzieci po bracie Piotrze, zabezpieczają 1444 r. na Nowej Cerkwi i Topolicach posag, pozostałej po nim wdowie, Małgorzacie (Rad. Inscr. Decr. II f. 482). Potomstwo Piotra i Mikołaja nieznane.

Jan zaś Firlej, piszący się z Nowej Cerkwi, z Krwat. z Golędzina i Dąbrowicy, wziął w zastaw Sułków od Jana z Piersny 1436 r. W tymże samym roku zabezpieczył posag żonie Jachnie v. Kachnie. Pewnie tenże sam Jan z Nowej Cerkwi zabezpieczył posagu 500 grzywien swej żonie Annie, na Krwatach i Golędzinie, między 1446 a 1457 r. Na zabezpieczenie to zezwolił Jan z Bejsc (M. 163). Synowie jego: Piotr Firlej, Jan i Andrzej z Krwat, procesują Powałę 1461 r. Siostra ich Jadwiga, której Jan i Andrzej obowiązują się wypłacać rocznie pewną sumę 1453 r. (Radom. Inscr. Decr. II f. 265, 345 i 389; IV f. 18 i 268; V f. 105 i Rad. Inscr. I f. 73).

Jan, syn Jana Firleja z Dombrowicy, jest 1466 r. na uniwersytecie krakowskim. Ojciec jego, zapewne Jan Firlej z Dąbrowicy, dziedzic Krwat, jest komornikiem granicznym radomskim 1480 i 1481 r. Właścicielami Krwat i Nowej Cerkwi byli Jan i Andrzej, Piotr zaś dziedziczył na Janowicach i Dąbrowicy. Po jednym z dwóch pierwszych szedł Adam Firlej, dziedzic na Krwatach, który w 1510 roku zabezpieczył posag żonie Annie, córce Mikołaja Przeńskiego. Z niej miał córkę Elżbietę, żonę 1-o v. Rafała Ranachowskiego 1533 r., 2-o v. Stanisława Osieckiego 1538 r., oraz synów: Mikołaja i Stanisława Firlejów. W 1539 r. Jedleńsk odstąpił Annie, wdowie po Adamie Firleju z Krwat, obligi zeznane na niego przez jej synów: Mikołaja i Stanisława (Rad. Inscr. II f. 53; III f. 322; IV f. 304; Rad. Inscr. Decr. XIV f. 224).

Od Piotra Firleja z Dąbrowicy alias de Krwaty, którego syn Mikołaj podniósł wysoko swój ród, ciągnie się nieprzerwanie już historya pewna tego domu. Piotr procesuje 1454 r. Dunina (Helc. 3546). W 1473 r. jest sędzią ziemskim lubelskim. W 1491 r. w 600 grzywnach wziętych od Anny z Mieleckich, żony syna swego Mikołaja, zastawił jej różne dobra (Rad. Inscr. Decr. VII f. 280 i M. 20 f. 12).

Mikołaj, dworzanin królewski, poseł króla Kazimierza do sułtana Bajazeta w latach 1488 do 1489 (Pom. Dz. W. Sr. XIV i M. 14 f. 335), chorąży krakowski 1497 r. i starosta lubelski 1502 r„ wojewoda lubelski 1507 r., wojewoda sandomierski 1514 r., hetman wielki koronny 1515 r., kasztelan krakowski 1520 roku. W 1511 r. jest i starostą kazimierskim, na które starostwo w 1526 r. dał pewną sumę (M. 38 f. 715). Umarł w 1526 r. W 1502 r. ustanowioną została opieka nad jego dziećmi, prawdopodobnie przed wyprawieniem się jego na nowe poselstwo do Bajazeta (M. 20 f. 12). W 1503 r. otrzymał wsie Laskowice i Czolna ze starostwa lubelskiego, oraz wydany mu został konsens królewski, na wykupienie wszystkich wsi ze starostwa lubelskiego różnym osobom zastawionych (M. 20 f. 48 i 49). W 1504 r. sprawował opiekę nad Ossolińskimi. W tymże roku otrzymał konsens królewski, na pobieranie mostowego we wsi Mithadl (?) w ziemi lubelskiej. W 1506 r. otrzymał prawo patronatu na dwóch mansionarzy w kaplicy Św. Trójcy na zamku lubelskim (M. 21 f. 1 i 134). W 1508 r. otrzymał prawo niemieckie dla Goraja i wsi doń należących, których był właścicielem, zastawił wieś królewską Łuskowice Żołkiewskiemu i otrzymał od króla dom na przedmieściu w Piotrkowie (M. 23 f. 142, 243, 436, 441 i 442). W tymże również roku otrzymał od króla Dembice i Tarkawice, w ziemi lubelskiej, w nagrodę poniesionych kosztów w czasie ostatniej wojny. Mowa tu o wyprawie przeciwko Glińskiemu (M. 23 f. 442 i 526). W 1518 r. wziął w zastaw od króla Kock z przyległościami, które to dobra następnie darował mu król 1522 r. (M. 31 f. 391 i 37 f. 346). W 1525 r. podpisał wraz z kanclerzem Krzysztofem Szydłowieckim pokój z Krzyżakami (M. 39 f. 321). Z Anny Mieleckiej, której zabezpieczył 200 grzywien posagu na Rudkach, Przełęku i Babinie 1492 r., pozostawił synów: Piotra i Mikołaja, oraz córki: Katarzynę, żonę Stanisława na Rzemieniu i Żochowie Tarnowskiego, której w 1514 r. zapisał pewną sumę; Barbarę, żonę Zbigniewa Słupeckiego i Annę za Janem Leżeńskim (Rad. Inscr. Decr. VII f. 369; M. 28 f. 129; 52 f. 79; 79 f. 237 i 128 f. 164). Mikołaj wyprawiwszy się wraz z ojcem na Tatarów, zginął od nich pod Sokalem 1519 r. Mikołaj, kasztelan krakowski i syn jego Mikołaj, mają pomniki grobowe u Dominikanów w Lublinie. Pierwszemu syn Piotr, drugiemu biskup Krzycki takowy wystawił.

Piotr, kasztelanic krakowski, 1508 r. starosta lubelski, 1528 r. kasztelan chełmski, 1530 r. starosta kazimierski, a 1532 r. radomski, 1535 r. kasztelan biecki, w tymże jeszcze roku wiślicki, 1538 r. wojewoda lubelski, w końcu 1545 r. wojewoda ruski. Umarł w 1553 r., pochowany u Dominikanów w Lublinie. W 1521 r. nabył prawo prezenty proboszczów do kościoła w Czemiernikach (Zap. Ziems. Lub. 15 f. 321). W 1533 r. otrzymał królewskie przyrzeczenie, na prawo prezenty proboszcza w jednym z kościołów starostwa radomskiego, w którym się pierwszy wakans otworzy (M. 49 f. 5). Był właścicielem Kocka, założył 1537 r. miasto Janowiec ze wsi Serokomli (M. 54 f. 27). W 1541 r. ustanowił opiekę w osobie żony, Katarzyny z Tęczyńskich, nad dziećmi swemi: Janem, Mikołajem, Andrzejem, Anną, Jadwigą, Zofią, Agnieszką, Barbarą i Beatą (M. 62 f. 175). Sprawował Piotr w 1536 r. opiekę nad Stanisławem z Ostromięczyna Niemirą Grzymaliczem, synem Zbożnego, a wnukiem Niemiry Grzymalicza (Hrimalicza), starosty mielnickiego, za którego też wydał córkę swoją Jadwigę. W 1539 roku wymieniony Stanisław zeznał zapis na rzecz Jadwigi, jako już żony swojej, na połowie dóbr swoich (ML. 30 f. 424 i 33 f. 64). Anna, siostra Jadwigi, wyszła za

Adama Walewskiego, a Barbara za Stanisława ze Żmigroda Stadnickiego. W 1555 roku wszyscy trzej synowie wojewody ruskiego, pokwitowani zostali z dochodów starostwa radomskiego, a w 1557 r. dopełnili działu dóbr, na mocy którego otrzymali:

Jan — miasto Kock i wsie: Talczyn, Górka, Pożarów, Ossowno i Ossowińska Wola, w powiecie łukowskim; Skromonicę, Skromowską Wolę, Rogale, Łukowiec, Sułoszyn, Dembice, Żórawiniec, Łosawę, Dembicką Wolę, Kamiennę, Czemierniki, Wygnanów, Skoki i Stoczek w powiecie lubelskim; Podjarków w powiecie lwowskim; Bejsce w powiecie wiślickim; dom w Krakowie; dom i śpichlerz w Kazimierzu i dom w Lublinie.

Mikołaj — Dąbrowicę, Płoniszowicę, miasto Lewartów i wsie: Łucka, Łucka Wola, Trzcieniec, Szczekarków, Pałecznicę, Górkę, Tarło, Brzeźnicę, Łuskowice, Serocko, Pipisową Wolę, Brzeziny, miasto Baranów ze wsiami: Góra, Czolna, Czolnowska Wola, Piotrowa Wola i Grodek w powiecie lubelskim; dom w Stężycy i dwa śpichrze w Kazimierzu.

Andrzej — miasto Janowiec ze wsiami: Oblasy, Janowice, Rutki, Kijanka, Lacinia, Gniazdków, Przyłęk, Babin, Mszadło, Łagów, Zaguszów, Zaguszowska Wola i Ławecko w powiecie radomskim; miasto Markuszowice i wsie: Ralinie, Zabłocie, Kłoda, Ostaszów, Kłocka Woła, Weselów, Podgórze i Mącimierz w powiecie lubelskim; dom w Krakowie, dom w Radomiu i śpichlerz w Kazimierzu (M. 89 f. 262).

Mikołaj, wojewodzic ruski, 1569 r. kasztelan wiślicki, 1577 r. kasztelan rawski, 1588 r. wojewoda lubelski i starosta kamionacki, umarł w tymże roku. W 1570 r. nabył od brata swego Jana prawa jego do Rawy, Gołębia i Rudna, a zastawił mu Lewartów w 6,000 fl. (M. 108 f. 286). W 1581 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Anną z Sierzchowy (Zap. Lub. 2 f. 706). Z niej córki: Anna Poniatowska; Zofia, żona Mikołaja Bogusza, wojskiego radomskiego; Katarzyna, żona Teodora Sieniuty, wojskiego krzemienieckiego i Elżbieta, żona Mikołaja Kazimierskiego. Te trzy ostatnie pozwane zostały 1593 r. o zapisy testamentowe ich ojca (Obl. Gr. Lub. 26 f. 445 i 29 f. 186; Woł. II f. 132).

Andrzej, wojewodzic ruski, 1569 r. sekretarz królewski (V. L.), otrzymał w tymże roku starostwo sandomierskie, z którego 1576 r. przeznaczono mu pensyi rocznej 1,200 fl. (M. 114 f. 74). Kasztelanem lubelskim miał być obrany przez szlachtę na zjeździe jędrzejowskim, na który to urząd otrzymał nominacyę od króla Stefana 1576 r. (Albertr.). W 1578 r. otrzymał konsens królewski na wykupienie starostwa sobowidzkiego, z rąk Bażeńskiego (M. 118 f. 296). W 1580 r., z powodu, że dowodził częścią wojska na granicach Moskwy, król zamianował Jana Kochanowskiego, surrogatorem jego sandomierskim (M. 123 f. 123). W Listopadzie tegoż roku otrzymał Topolno i Osmolsko, w powiecie gostyńskim (M. 123 f. 422). Umarł, jak się zdaje, 1585 r. Z Barbary Szreńskiej, wojewodzianki płockiej, z którą zeznał zapis dożywocia 1562 r. (Zap. Zs. Lub. 30 f. 227), pozostawił córkę Dorotę, żonę 1-o v. ks. Stefana Zbaraskiego, wojewody trockiego, 2-o v. Lwa Sapiehy, kanclerza wielkiego księstwa litewskiego. Z tym ostatnim ślub wzięła 1-go Lutego 1586 r. W 1588 r. zrzekła się dóbr ojcowskich, a 1589 r., za zgodą braci stryjecznych, sprzedała pewne dobra (Sap. I f. 145; M. 134 f. 319

i Zap. Lub. 5 f. 238). Drugą jego córką była Anna, żona Andrzeja Leszczyńskiego, wojewody brzeskiego (Wyr. Lub. 33 f. 1045).

Jan, wojewodzic ruski, najstarszy syn Piotra, poseł do cesarza Karola 1545 r. (Akta Hist. IV), starosta kazimierski 1552 r., sekretarz królewski 1554 r. (M. 86 f. 227), kasztelan bełski 1555 r., wojewoda bełski 1556 r., wojewoda lubelski 1562 r. i marszałek wielki koronny 1563 r., starosta rohatyński 1564 r. Umarł wojewodą i starostą krakowskim 1574 r. W 1557 r. otrzymał prawem lennem miasto Serokomlę i wsie: Rudę i Chordzieżę, a 1558 r. wieś Wąwolnicę prawem dziedzicznem (M. 89 f. 450; 91 f. 461 i 95 f. 12). W 1562 r. otrzymał konsens królewski, na odstąpienie starostwa kazimierskiego synowi Mikołajowi (M. 95 f. 578 W 1569 r. otrzymał Szarawkę w powiecie kamienieckim w dożywocie, a 1570 r. erygował miasto Firlejów, w starostwie rohatyńskiem, na mocy pozwolenia królewskiego, wydanego w tymże roku (M. 108 f. 42 i 362 i AGZ. X. 1549). W 1572 r. wspólnie z braćmi był arbitrem w sprawie Mieleckich Sebastyana i Mikołaja (Asses. 24 f. 139). W 1547 r. zabezpieczył posag pierwszej swojej żonie, Zofii Bonarównie, która żyła jeszcze w 1564 r. Drugą jego żoną była Zofia Dzikówna z Pierśni, 1-o v. Zebrzydowska, a trzecią Barbara Mniszchówna, wdowa po Nagórskim, staroście garwolińskim, która po jego śmierci wyszła za Jana Dulskiego (M. 73 f. 178; 96 f. 349; 131 f. 182; 114 f. 227 i 244; 125 f. 33). Z Bonarówny pozostawił Jan synów: Mikołaja, Andrzeja, Jana i Piotra, oraz córki: Jadwigę, żonę Jana Mniszcha 1567 r.; Barbarę, dobrodziejkę Jezuitów, zmarłą 1607 r., o której Wielewicki w swoim dzienniku wspomina; Elżbietę i Zofię, żonę hr. Sędziwoja Ostroroga. W 1581 r. stryj ich Mikołaj, podówczas kasztelan rawski, odstąpił im pewne prawa (M. 101 f. 81; 115 f. 359 i 124 f. 53; Zap. Lub. 2 f. 406; Wyr. Lub. 12 f. 72; 40 f. 117 i 75 f. 240). Z Dzikówny miał tylko córkę Annę, w imieniu której opiekunowie jej i bracia: Mikołaj i Andrzej, część wsi Brzesce, w ziemi stężyckiej, sprzedali Skarbkowi 1585 r. W 1594 r. była żoną Jana Zbigniewa Ossolińskiego (M. 131 f. 182). Z Mniszchówny był syn Henryk, trzymany do chrztu przez króla Henryka 1574 r. w Krakowie. Wszyscy bracia dopełnili działu dóbr dopiero 1590 r. (M. 135 f. 774).

Henryk, najmłodszy syn Jana, wojewody krakowskiego, powróciwszy z Rzymu, gdzie wyższe nauki pobierał i gdzie przez papieża Klemensa VIII go był mianowany prałatem domowym, referendarzem i protonotaryuszem apostolskim, został sekretarzem królewskim. W 1600 r. scholastyk krakowski, został 1605 r. referendarzem koronnym, a 1613 r. podkanclerzym, będąc i proboszczem miechowskim i płockim. W 1616 r. biskup łucki, 1617 r. biskup płocki, został 1624 r. arcybiskupem gnieźnieńskim. Umarł w Skierniewicach 25-go Lutego 1626 r. Pochowany w Łowiczu.

Mikołaj, najstarszy syn Jana, wojewody krakowskiego, otrzymał od ojca starostwo kazimierskie, na mocy konsensu królewskiego z 1562 r. (M. 95 f. 578). Jest już nim 1567 r., w którym wsie Zawady i Regaliów otrzymał w dożywocie (M. 101 f. 139). W 1573 r. posłował z innymi do Francyi po Henryka Walezego. W 1576 r. został kasztelanem bieckim i referendarzem nadwornym koronnym. Ten ostatni urząd otrzymał „propter absentiam Generosi Stanislai Sandivogii Czarnkowski, qui a nobis saepius etiam requisitus, hactenus se coram nobis non stetit, atque haec munera in curia perfungi non potest“ (M. 114 f. 355). W 1585 roku

otrzymał starostwo nowokorczyńskie, a 1589 r. został wojewodą krakowskim. W 1598 r. otrzymał starostwo wolbromskie, a w roku następnym pilźnieńskie. Umarł 1600 r. W 1581 r. otrzymał pozwolenie królewskie na erekcyę miasta Radomyśla, na gruntach wsi Ruda i Dolcza, w powiecie pilźnieńskim (M. 123 f. 505). W 1589 r. przyznane zostało dożywocie na starostwie kazimierskiem pierwszej jego żonie, Elżbiecie Ligęziance z Bobrku. W 1593 r. otrzymał konsens królewski, na odstąpienie tego starostwa synowi Mikołajowi, oddał je jednak dopiero w 1596 r. (M. 133 f 390 i 554; 140 f. 166). Żonaty 1-o v. z Elżbietą Ligęzianką z Bobrku, córką Stefana, która 1580 r. prawa swoje z podziału dóbr po ojcu, dokonanego z siostrą Koniecpolską, odstąpiła Staszkowskiemu (M. 121 f. 165), 2-o v. z Agnieszką z Tęczyna, wojewodzianką krakowską, wspólnie z którą otrzymał 1595 r. w dożywocie wsie: Przemyków, Przemykowską Wolę, Piotrowice i Ławy, w powiecie proszowskim (M. 139 f. 348). Z pierwszej żony syn Mikołaj i córki Zofia, żona Jana Gostomskiego 1598 r.; Anna za Tuczyńskim, kasztelanem poznańskim i Katarzyna za Łukaszem Kopciem, podkomorzym 1613 r., a potem kasztelanem brzeskim i dwie córki zakonnice, z drugiej—syn Jan, zmarły 1640 r. bezpotomnie i dwie córki zakonnice. W 1616 r. otrzymała Agnieszka z Tęczyna konsens królewski, na odstąpienie synowi Janowi starostwa wolbromskiego i wsi Przybysławic, które posiadała. Po śmierci jego jednak uzyskała 1640 r. nowy konsens królewski, na odstąpienie tego starostwa Gostomskiemu (M. 160 f. 3 i 4; 186 f. 237 i DW. 87 f. 129).

Mikołaj, syn Mikołaja, wojewody krakowskiego, starosta kazimierski 1596 r., starosta lubelski 1614 r., kasztelan biecki po stryju Piotrze 1615 r., kasztelan wojnicki również po stryju 1618 r., wojewoda sandomierski 1633 r., umarł 1636 r. W 1614 r. otrzymał konsens królewski, na odstąpienie starostwa kazimierskiego bratu stryjecznemu Andrzejowi, lecz otrzymał je na nowo w 1631 r. Wynikłe spory majątkowe między nim, a bratem jego Janem, zostały zakończone sądem polubownym, wyznaczonym przez króla 1615 r. Komisarzami byli: Jan Ostroróg, wojewoda poznański; Szczęsny Kryski, kanclerz koronny; Lew Sapieha, kanclerz litewski i Henryk Firlej, podkanclerzy. Superarbitrem był król. Na skutek działów dokonanych między nimi, Mikołaj otrzymał: Ogrodzieniec, Dąbrowicę, dom w Lublinie i Kazimierzu ze śpichrzami. Jan wziął: Bejsce, Królewice, Czyżewice, Grodowice, Charbinowice, Zbilutowice etc. i dom w Krakowie. Dobra Rogowskie pozostały niedzielnemi (M. 156 f. 374; 427 i 442). W tymże 1615 r. wyznaczył Mikołaj opiekunów dzieciom swoim w osobach: żony Reginy z Oleśnickich, Piotra, kasztelana wojnickiego i Henryka, podkanclerzego stryjów swoich, Jana i Andrzeja Firlejów, synów Andrzeja, kasztelana radomskiego; Andrzeja i Henryka Firlejów, synów Jana, kasztelana wojnickiego, braci swoich stryjecznych, Mikołaja Oleśnickiego, kasztelana radomskiego i Rafała Leszczyńskiego, kasztelana wiślickiego (M. 158 f. 76). W 1618 r. wspólnie z żoną otrzymał Wąwolnicę i inne wsie w województwie lubelskiem (M. 169 f. 9). W 1631 r. król obdarzył jarmarkami dziedziczne jego miasto Radomyśl, w województwie sandomierskiem (M. 178 f. 273). W 1633 r. otrzymał konsens królewski, na odstąpienie starostwa lubelskiego, najstarszemu swemu synowi Zbigniewowi (M. 180 f. 131). W 1613 i 1616 r. zabezpieczył posag żonie, Reginie z Oleśnickich, córce Andrzeja, kasztelana radomskiego (Zap. Zs. Lub. 61 f. 224 i Zap. Lub. 20 f. 330). Po śmierci jej zaślubił Maryę Mohilankę, wdowę po Potockim (Zap. Lub. 35 f. 625; M. 185 f. 110).

Z pierwszej żony pozostawił synów pięciu: Zbigniewa, Henryka, Stanisława, Jana i Andrzeja, oraz córki: Elżbietę, żonę 1-o v. Krzysztofa Sapiehy, podczaszego litewskiego, 2-o v. Andrzeja Rysińskiego, 3-o v. Krzysztofa Ossolińskiego, wojewody sandomierskiego, zmarłego 1645 r., a 4-o v. Łukasza Opalińskiego, marszałka wielkiego koronnego; Krystynę i Annę, zakonnice. Pierwszych czterech synów zaraz po śmierci ojca pozwano przed Trybunał lubelski 1636 r., a Andrzej z bratem Zginiewem obierał plenipotentów w Lublinie 1643 r. (Zap. Lub. 35 f. 1065; 38 f. 461 i 43 f. 38).

Z synów Mikołaja, wojewody sandomierskiego, Stanisław i Jan, nie pozostawili dalszego śladu o sobie. Henryk umarł księdzem we Włoszech. Andrzej, 1655 r. kasztelan lubelski i rotmistrz królewski 1661 r., żonaty z hr. Zofią z Tarnowa (Zap. Lub. 45 f. 191 i 47 f. 80), nie pozostawił potomstwa, a wdowa po nim wyszła 2-o v. 1662 r. za hr. Gabryela Illyeshazy, a 3-o v. za Jerzego Prażmowskiego, wojewodę płockiego.

Zbigniew, wojewodzic sandomierski, starosta lubelski 1633 r., nabył 1636 r. Suchą Wolę od Andrzeja Firleja, kasztelanica radomskiego (Zap. Lub. 35 f. 893). W 1642 r. nabył od Koniecpolskich Horodyszcze i Rososze, w powiecie mielnickim (M. 185 f. 662). Pisał się z województwem lubelskiem, na elekcyę Jana Kazimierza. Umarł 1649 r. Żonaty 1-o v. z ks. Anną Wiśniowiecką, starościanką owrucką, z którą zeznał zapis dożywocia 1639 r. (Zap. Lub. 37 f. 282), 2-o v. z Katarzyną Opalińską, marszałkówną wielko koronną, z pierwszej żony pozostawił syna Mikołaja v. Mikołaja Andrzeja, piszącego się starościcem lubelskim. W 1661 r. rotmistrz królewski, procesuje się z Gołuchowskim. Podpisał z województwem lubelskiem, elekcyę króla Michała. W 1669 r. procesuje się z Zofią z Tarnowskich, wdową po stryju swoim Andrzeju, kasztelanie lubelskim. W tymże samym roku sprzedał Ogrodzieniec Warszyckiemu. Żył jeszcze 1677 r., w którym wspomina go konstytucya sejmowa. Nie żył już w roku następnym, w którym dzieci jego: Jan, Józef, Katarzyna i Teresa, urodzone z Anny Noskowskiej, pozwane zostały przez Grzybowskiego (M. 209 f. 14; Zap. Lub. 43 f. 583; 47 f. 147 i 468; 49 f. 114; 55 f. 131; 57 f. 11 i 369).

Z synów starościca lubelskiego: Jan ożeniony z Heleną z Wierzbowa, zmarł bezdzietnie, a Józef v. Józef Stanisław, żonaty z Anną Elżbietą Frąckiewiczówną 1698 r., pozostawił córkę Maryę Kazimierę, żonę Karola Sapiehy, z czasem wojewody brzeskiego, zmarłą 1737 r. (Zap. Lub. 73 f. 2; 77 f. 11; 93 f. 332 i Sap. III f. 167).

Andrzej, drugi z kolei syn Jana, wojewody krakowskiego, 1589 r kasztelan małogoski, 1591 r. kasztelan radomski i starosta kowelski, zmarły 1609 r., żonaty 1-o v. z Barbarą Kozińską, wdową po ks. Jerzym Zbaraskim, 2-o v. z Maryanną z Leszna Leszczyńską 1602 r. W tym ostatnim roku zapisał drugiej żonie dożywocie (Zap. Lub. 13 f. 98). W 1591 r., w którym w imieniu swojem i dzieci: Jana, Andrzeja, Zofii, Anny i Barbary, procesował się z Krasińskimi o włość kowelską, pierwsza jego żona, a matka wszystkich jego dzieci, już nie żyła (Woł. I f. 27 i 46). Z córek Andrzeja, kasztelana radomskiego: Zofia wyszła za Jana z Wysokiego Kaszowskiego, któremu zapisała 1604 r. dożywocie na dobrach Mielnicy; Anna była żoną hr. Joachima Tarnowskiego, wojewody inflanckiego, a Barbara za Marcinem Czuryłą. Anna Tarnowska sprzedała braciom

swoim 1613 r., część swoją w dobrach Kozinie, Hołubie etc., która na nią po matce spadła. Wszystkie trzy siostry procesowane 1613 r. przez Witońskiego o zabór gruntów (Bracł. I f. 58; IV f. 545 i 581; XI f. 490).

Jan i Andrzej, synowie Andrzeja, kasztelana radomskiego, zawarli 1604 r. ugodę z siostrą Kaszowską, a 1611 r., w którym Andrzej był rotmistrzem królewskim, zawarli ugodę między sobą (Zap. Lub. 15 f. 399 i 19 f. 295).

Jan, starosta śmidyński 1614 r., procesowany 1620 r. przez Charlińskiego, o zbiegłych do Mosora poddanych, a przez Daniłowicza, o zrabowanie jego poddanych w Hołubach, wsi będącej jego własnością. Żył jeszcze 1635 r. (Woł. IV f. 574 i 576; VI A. 271). Pochowany w Hołubach, gdzie mu syn Andrzej pomnik wystawił (Star. Mon.). Żonaty 1-o v. z Katarzyną Orzechowską, podkomorzanką chełmską, która 1612 r. pewne dobra sprzedawała, 2-o v. 1620 r. z Zofią Sienicką, 1 o v. Piotrową Borkowską, chorążyną sandomierską (Zap. Zs. Lub. 59 f. 374 i Zap. Lub. 24 f. 873), pozostawił z pierwszej żony syna Andrzeja, po ojcu starostę śmidyńskiego, żonatego z Katarzyną Gnoińską, sędzianką ziemską sandomierską. W 1654 r. ustanowioną została nad nim, jako nad niedołężnym, kuratela w osobach: żony, Gorajskiego, Kossowskich, Hulewicza i Gnoińskiego (Zap. Lub. 44 f. 263; 47 f. 527 i M. 196 f. 33). Synów pozostawił dwóch: Jana i Andrzeja. Pierwszy pozwany przez Szabskiego 1660 r. Drugi był 1663 r. starostą smidyńskim (Zap. Lub. 46 f. 707; 47 f. 333 i 48 f. 316). Andrzej nie żył już 1667 r., zabity w pojedynku; obaj bezpotomni. Podług rodowodu Tarnowskich, złożonego w Metryce Koronnej 1768 r., Zofia, córka Andrzeja, starosty smidyńskiego i Katarzyny z Gnoińskich, była żoną hr. Jana Stanisława Tarnowskiego, rotmistrza królewskiego, syna Michała Stanisława Tarnowskiego, kasztelana wojnickiego. Potwierdzenie tego znajduję w wyroku wniesionym 1680 r. do akt trybunalskich lubelskich, na województwo wołyńskie, podług którego Andrzej Firlej z córką Zofią, wdową po hr. Janie Stanisławie Tarnowskim i jej dziećmi, a swoimi wnukami, procesuje Wierzchowskiego o Kozińszczyznę. W wyroku powiedziano, że dzieci Tarnowskiej są siostrzeńcami zmarłego Andrzeja Firleja (Woł. IX f. 28 i Sig. 10 f. 30). Ta Zofia Barbara wyszła 2-o v. za Stefana Konstantego Piasoczyńskiego, wojewodę smoleńskiego. Siostra jej Elżbieta była żoną Piotra z Policzny Kochanowskiego, chorążego chełmińskiego.

Andrzej, młodszy syn Andrzeja, kasztelana radomskiego, właściciel Kozina, procesuje 1620 r. Hostskich, o zabranie broni z zamku w Krupem, pozostałej po Annie z Kozińskich Hostskiej. Żonaty z Heleną Moniwidówną Dorohostajską, córką Pawła, procesuje w tymże roku Puzynę, o zabranie dokumentów pozostałych po jej matce (Woł. IV f. 578 i 583; VI C f. 93; Kij. III C f. 236). W 1638 r. kasztelan bełski, dowódca i komendant Zbaraża, w czasie oblężenia, otrzymał w nagrodę województwo sandomierskie 1649 r., lecz zmarł w tymże jeszcze roku, nie pozostawiwszy potomstwa (Wojc. Pam.). Był właścicielem Obuchowa i Hermanówki, w województwie kijowskiem (Op. Kij. 1).

Jan, trzeci z kolei syn Jana, wojewody krakowskiego, posłował do Francyi po króla Henryka i do Szwecyi, zapraszając Zygmunta III-go na tron polski. W 1590 r. podskarbi wielki koronny, na którym to urzędzie znacznie fortunę swoją nadwerężył, wypłacając z własnej szkatuły należny żołd zaciężnym żołnierzom. W 1593 r. starosta lubelski. Podskarbstwo oddał 1609 r., a został kasztelanem

wojnickim 1613 r. Umarł w roku następnym. Z Gertrudy Opalińskiej, marszałkówny wielkiej koronnej, której w 1592 r. zabezpieczył 6,000 fl. posagu (M. 137 f. 362), pozostawił trzy córki: Katarzynę, żonę Adama Noskowskiego, podkomorzego lubelskiego; Zofię, żonę Samuela Lanckorońskiego, kasztelana sandeckiego i Dorotę, ksienię Brygidek w Lublinie (M. 233 f. 152 i Obl. Gr. Lub. 79 f. 595), oraz dwóch synów: Andrzeja i Henryka (Zap. Lub. 26 f. 729).

Andrzej, kasztelanic wojnicki, 1614 r. starosta kazimierski, które to starostwo otrzymał od brata swego stryjecznego Mikołaja. W tymże roku rotmistrz królewski, otrzymał Niehoroszcze w dożywocie (M. 157 f. 88 i 138). W 1615 roku wspólnie z bratem Henrykiem był wyznaczony na opiekuna przez brata swego stryjecznego Mikołaja (M. 158 f. 76). W 1621 r. zapisał 1,000 fl. na kościół w Markuszowie (Zap. Lub. 25 f. 216). W 1622 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Katarzyną Daniłowiczówną, wojewodzianką ruską, a w roku następnym otrzymał wspólnie z nią Buczów ze starostwa przemyskiego (Zap. Lub. 26 f. 340; Obl. Gr. Lub. 52 f. 557 i M. 170 f. 318). Z niej córka Dorota, Brigidka w Lublinie 1642 r. i syn Stanisław, który obierał 1638 r. w Lublinie plenipotentów (Zap. Lub. 36 f. 498).

Stanisław sprzedał 1645 r. Rudę Wojenkowskiej (Ibid. 40 f. 105), a 1647 r. podkomorzy lubelski, z tym tytułem podpisał elekcyę Jana Kazimierza. Następnie kasztelan lubelski 1651 r. Żonaty z Konstancyą z Leśnowolskich, pozostawił z niej synów: Jana i Andrzeja, nad którymi ustanowioną była 1661 r. opieka w osobach: Jana Sobieskiego, chorążego nadwornego koronnego i Prażmowskiego, kanclerza koronnego (Sig. 3 f. 294). Wspominają o nich akta Trybunału lubelskiego z lat 1662, 1664 i 1667. Stanisław po śmierci żony oddał kasztelanię lubelską bratu stryjecznemu Andrzejowi, a sam został księdzem. W 1659 r. był sekretarzem królewskim i proboszczem w Czemiernikach (Zap. Zs. Lub. 67 f. 150; Obl. Gr. Lub. 84 f. 353; Zap. Lub. 47 f. 619; 48 f. 700 i 51 f. 361).

Jan, kasztelanic lubelski, poseł z województwa lubelskiego na sejm 1668 r., żonaty z Teresą Warszycką, kasztelanką krakowską, którą w 1682 r. procesują Warszyccy. Umarł bezpotomnie (Zap. Lub. 60 f. 332).

Henryk, kasztelanic wojnicki, brat Andrzeja, starosty kazimierskiego, referendarz koronny 1625 r., z którego to urzędu rezygnował 1632 r., zostawszy biskupem przemyskim. W 1634 r. biskup poznański, umarł w roku następnym. Był i opatem tynieckim od 1627 r.

Piotr, najmłodszy z synów Jana, wojewody krakowskiego, kasztelan zawichostski 1609 r., kasztelan biecki 1613 r., a wojnicki 1614 r., w końcu wojewoda lubelski 1617 r., umarł 1619 r. Był i starostą parczowskim. Żonaty z Jadwigą Włodkówną, wojewodzianką bełską, zmarłą 1609 r., pochowaną w Krośnie (Star. Mon.), zeznał z nią zapis dożywocia 1599 r. i wspólnie z nią otrzymał 1606 roku konsens królewski, na wykupienie dzierżawy Buczniowskiej z rąk jej ojca (Zap. Lub. 10 f. 69 i M. 151 f. 19). Córka jego Zofia za Mikołajem Potockim, późniejszym kasztelanem krakowskim, a synowie: Jan — ksiądz, Stanisław, Piotr i Mikołaj.

Stanisław, wojewodzic lubelski, procesował Potockich 1635 r. (Zap. Lub. 34 f. 176).

Piotr, brat jego, odstąpił pewne dobra 1626 r. Henrykowi, arcybiskupowi gnieźnieńskiemu. Właściciel Firlejowa w woj. bełskiem, otrzymał dla tego miasta prawo niemieckie i jarmarki 1628 r. Ze starosty trembowelskiego kasztelan kamieniecki 1649 r., umarł w roku następnym, pochowany w Krośnie (Star. Mon.). Pozostała po nim wdowa, Agnieszka Balówna, ma sprawę w Trybunale lubelskim już 1650 r. W 1659 r. za konsensem królewskim, w tymże roku wydanym, odstąpiła starostwo buczniowskie Tarłom (M. 201 f. 427 i Sig. 3 f. 2). Pozostawił Piotr syna Mikołaja, rotmistrza królewskiego i dzierżawcę buczniowskiego, po którego śmierci pod Pilawcami sam tę dzierżawę otrzymał 1649 r. (Zap. Lub. 29 f. 398 — 407; 42 f. 1165; M. 183 f. 8 i 191 f. 100). Córek miał pięć: Urszulę, żonę Jana Mniszcha, starosty lwowskiego 1659 r.; Jadwigę v. Beatę, Karmelitankę; Zofię, żonę Stanisława Żegockiego 1664 r.; Konstancyę Teresę, żonę hr. Kazimierza Aleksandra Tarnowskiego 1666 r. i Joannę za Stanisławem Witowskim (Zap. Lub. 50 f. 742; Obl. Gr. Lub. 85 f. 559).

Mikołaj, czwarty syn Piotra, wojewody lubelskiego, zmarły młodo 1640 r., pochowany w Krośnie (Star. Mon.), z Zofii Skotnickiej, kasztelanki połanieckiej, pozostawił dwóch synów: Jana i Henryka Mikołaja. Ten ostatni 1661 r. sekretarz królewski i kanonik łucki, 1670 r. kanonik krakowski (Zap. Lub. 47 f. 146 i 757; 53 f. 1016).

Jan, 1682 r. podczaszy sanocki, właściciel Wiszniowa i Twierdzy, będąc już kasztelanem sanockim, otrzymał 1697 r. prawem lennem Chordzieżę. W nadaniu powiedziano, że jest synem Mikołaja, a prawnukiem Jana, wojewody krakowskiego (Zap. Lub 60 f. 101 i M. 219 f. 379). Umarł 1701 r. Z żony Wereny (Weroniki) z Wichrowa Wichrowskiej, pozostawił syna Andrzeja (Zap. Lub. 80 f. 236; 84 f. 431 i 87 f. 975), który 1713 r. wniósł manifest do grodu lubelskiego przeciwko Stanisławowi Potockiemu, opiekunowi Maryi Firlejówny, zamężnej Karolowej Sapieżyny, o Serokomlę i Chordzieżę, z których go eksmitował (M. 221 f. 548). Córkami Jana były: Zofia, żona 1-o v. Jana Strzemeskiego, starosty hadziackiego, 2-o v. Jana Świrskiego, 3-o v. Radeckiego, chorążego bełskiego 1721 r.; Urszula, 1-o v. Kazimierzowa Hańska, 2-o v. Janowa Potocka, łowczyna bracławska (Czerniech. f. 736 i Woł. IX f. 1884; Zap. Lub. 64 f. 7); Teresa Mikołajowa Cetnerowa, starościna barecka i Konstancya Joanna Konstantowa Wojakowska, chorążyna latyczowska (Obl. Gr. Krak. 163 A f. 169).

Andrzej, został 1714 r. kasztelanem kamieńskim, a 1715 r. otrzymał list przypowiedny na chorągiew pancerną (Sig. 18). Umarł w końcu 1718 r., czy w początkach 1719 r. Żył jeszcze w Listopadzie 1718 r., w którym żona jego, Anna z Lanckorońskich, miała przyznane dożywocie na starostwie mukarowskiem, którego był posiadaczem. Wdowa po nim wyszła za Jana Kalinowskiego. W 1720 roku otrzymała konsens królewski, na odstąpienie starostwa mukarowskiego Lanckorońskiemu. Z niej syn Jakób, zmarły bezpotomnie przed 1730 r. i córka Werena (Weronika), żona Józefa del Campo Scipiona, marszałka nadwornego litewskiego. W 1730 r. Chordzieżę, w ziemi łukowskiej, którą trzymali dawniej Wrocimowscy, a następnie Firlejowie, po bezpotomnej śmierci ostatniego potomka tego domu Jakóba, kasztelanica kamieńskiego, król nadał prawem lennem powyższemu Scypionowi, żonatemu z Wereną Firlejówną (M. 257 f. 159; 299 f. 95; Zap. Lub. 91 f. 692; 92 f. 131 i 932).

[FIRLING Krystyan, kapitan wojsk rosyjskich, otrzymał 1791 r. posadę profesora matematyki w szkole kadetów, batalionu skarbu koronnego (Kancl. 97 f. 92).]

FISCHEL v. FISZEL v. PHISZEL Stefan, żyd ochrzczony, otrzymał szlachectwo 1507 r., a przez Korabitów został przyjęty do ich herbu (M. 23 f. 144). Musiał niemałe on mieć zasługi, skoro otrzymał starostwo powidzkie i został wojskim kruszwickim 1518 r. Od starostwa, które trzymał, przybrał nazwisko *Powidzki*, pod którym 1532 r. zabezpieczył posag żonie swej, Elżbiecie ze Szmigielskich. Zuzanna jego córka, za Janem Sulikowskim 1550 roku (M. 47 f. 385 i 77 f. 376).

[FISCHER Ernest, został protonotaryuszem publicznym elbląskim 1661 roku (Sig. 3).]

[FISCHER Ignacy, ławnik miasta Radomia, otrzymał 1766 r. konsens królewski, na odstąpienie Świdzińskiemu dwóch łanów, zwanych Kosia Góra, koło Zamłynia (Kancl. 31 II f. 42).]

FISZEROWIE v. FISCHEROWIE h. TARCZAŁA Herb ten przedstawia w polu błękitnem, na skrawku czarnej ziemi, żórawia białego o złotych nogach w prawo, na prawej nodze stojącego, w lewej złote motowidło trzymającego. W szczycie hełmu trzy pióra strusie czerwone, nad środkowym pół takiegoż żórawia. Labry czerwone.

Herb Tarczała.

Karol Ludwik de Fischer, pułkownik wojsk rosyjskich, został generał-adjutantem Stanisława Augusta 1767 r. (Kancl. 36 f. 10). W roku następnym otrzymał indygenat (V. L.). W 1774 r. był generał-majorem wojsk koronnych (DW. 91 f. 178), komenderującym pułkiem królowej. Umarł w Kaliszu 2-go maja 1783 r., pozostawiwszy z żony, Joanny Luizy Elżbiety von Luck, córkę Joannę, ur. 11-go Lutego 1763 r., niezamężną jeszcze 1838 r. i synów: Wilhelma, ur. 31-go Maja 1764 r., porucznika; Karola Jana Leonarda, ur. 25-go Kwietnia 1767 r. w majątku ojca Koggenhoefen (metr. w Doerbeck), porucznika i Stanisława, ur. 3-go Października 1769 r., podchorążego, wszystkich w pułku królowej. Z nich:

Stanisław, generał brygady 1807 r., następnie generał dywizyi, zginął 1812 r. pod Moskwą.

Wilhelm, intendent cyrkułu sieradzkiego 1799 r., radca departamentu kaliskiego 1807 r., z żony Julianny (ze Szeńskich?) pozostawił syna Ludwika, ochrzczonego w Sieradzu 25-go Sierpnia 1799 r., audytora strzelców gwardyi 1824 r., dziedzica dóbr Wysokie Mazowieckie 1837 r., sędziego pokoju powiatu tykocińskiego. Córka jego z Róży z Węgierskich, Anna, wyszła za Kierznowskiego.

Karol, trzeci syn Karola Ludwika, z żony Magdaleny z Karniewskich, pozostawił syna Justyna Józefa, ur. 1821 r. w Warszawie. Ta gałąź dowiodła szlachectwa w Królestwie 1839 i 1841 r. (Teka B. Rummla).

Jan, podporucznik gwardyi pieszej królewskiej 1697 r. (Gr. Przem.). Fryderyk Fischer, podpułkownik wojsk królewskich 1711 r. (Perp. Czers. 17 f. 254). Michał, podpułkownik artyleryi koronnej 1737 r., właściciel Tokar, ożeniony z Krystyną z Szafrańskich, wspólnie z nią nabył dom w Warszawie 1708 r. Miał córkę Maryannę, żonę 1-o v. Antoniego Schorskiego, kapitana wojsk królewskich 1729 r., 2-o v. Franciszka Raciborskiego 1740 r., oraz dwóch synów: Jana Jerzego i Jana Pawła.

Jan Jerzy pozostawił syna Antoniego, żonatego z Antoniną Masłowską, z której synowie: Marceli i Rajmund, wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie 1856 r.

Józef, syn Jana Pawła, miał syna Konstantego, oficera b. wojsk polskich, kawalera krzyża Virtuti Militari i medalu św. Heleny, zmarłego 1887 r., ożenionego z Petronellą Jarmińską, którego trzej synowie: Franciszek, Józef i Konstanty, wylegitymowali się ze szlachectwa również 1856 r. Z nich Józef zaślubił 1868 r. Józefę Koźmianównę (DW. 61 f. 943 i 971; 67 f. 451 i 69 f. 962; Perp. Czers. 17 f. 254; 24 f. 268; 25 f. 166 i Akta b. Her.).

FITTINGHOFF (von VITINGHOFF) Katarzyna, wdowa po Henryku de Gilsen 1630 r. Gotard podpisał obiór Władysława IV-go z księstwem inflanckiem. Gerhard, podpułkownik legionu Morsztyna 1681 r., został pułkownikiem wojsk koronnych 1685 r. Ożeniony z Aleksandrą Morsztynówną, zmarł bezdzietnie 1717 r. (Zap. Lub. 59 f. 1099 i Sig. 14). N., porucznik wojsk W. Ks. Litewskiego, komisarz do rozgraniczenia starostwa bracławskiego od dóbr Münsterów z sejmu 1775 roku (V. L.).

[de FITZ - PATENEK Piotr, dowódca wojsk koronnych 1765 r. (MP.).]

[FITZDOM N., koniuszy elektora saskiego, nie żyjący już 1730 r., kawaler orderu Orła Białego.]

FLEDRZYŃSKI v. FLODRZYŃSKI Marcin, podpisał manifest pierwszy szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.).

FLEDYANI Baptysta, oberster wojsk W. Ks. Lit., otrzymał indygenat na sejmie 1673 r.

FLEMMINGOWIE v. FLEMINGOWIE h. WŁASNEGO, który przedstawia w polu błękitnem wspiętego wilka srebrnego ukoronowanego, trzymającego w przednich łapach zębiaste czerwone koło. Nad tarczą hełm. Labry błękitne srebrem podszyte. Po otrzymaniu tytułu hrabiowskiego państwa rzymskiego przez Jerzego Kaspra 1700 r., a przez Filipa Krystyna 1721 r., herb ich pierwotny został zmieniony i obecnie przedstawia na środku tarczy przećwiertowanej małą tarczę, na której w polu błękitnem herb ich pierwotny. W polach głównej tarczy: w pierwszem i czwartem złotem, stojąca na ukos w srebro oprawna buława marszałkowska; w drugiem i trzeciem czarnem, złota trąbka myśliwska. Nad koroną hra-

biowską trzy hełmy z koronami, środkowy wprost, a skrajne dołem ku niemu zwrócone. W szczycie środkowego sześć piór pawich, po trzy jedne nad drugiemi; w szczytach skrajnych hełmów, prawem — na ukos buława marszałkowska, lewem — trąbka myśliwska. Labry niebieskie, srebrem podszyte.

Rodzina ta ma pochodzić z Pomorza. Henryk Fleming, drugi biskup warmiński 1279 r. Jan świadczy w Prusach 1284 r. Pierwszym z Flemingów, który zjawił się w Polsce, był Jakób Henryk, poseł saski na sejm elekcyjny 1697 r. Gdy August objął tron polski, Fleming, będąc już generałem wojsk litewskich, został koniuszym wielkim litewskim 1701 r. W 1703 r. w akcie, w którym ustanawia plenipotentów, tytułuje się już hrabią, koniuszym i generałem (M. 220 f. 342). W 1710 r. został generałem artyleryi koronnej, z którego to urzędu rezygnował 1714 r. W 1716 r. otrzymał starostwo tczewskie, a 1720 r. list przypowiedny na chorągiew usarską (Sig. 19 i 20). W 1727 r. jest i marszałkiem polnym wojsk saskich (Sig. 20). W 1730 r. kawaler orderu Orła Białego. W 1710 r. nabył Wołczyn, a 1712 r. Secymin w województwie rawskiem, od Sapiehy, w 1724 roku otrzymał konsens królewski, na wykupienie dzierżawy Zabrodzie z rąk Grzegorzewskiego, na której dzierżawie król przyznał żonie jego dożywocie 1725 r., a 1727 r. takiż konsens, ale wspólnie z żoną, na wykupienie starostwa tucholskiego z rąk Jackowskich (Sap.; M. 221 f. 268 i Sig. 20). Żonaty 1-o v. z Izabellą Franciszką Sapieżanką, koniuszanką litewską, którą zaślubił 1702 r., z nią rozwiedziony, 2-o v. z ks. Teklą Radziwiłłówną, kanclerzanką litewską, którą zaślubił 1725 r. (Sap.; M. 246 f. 98; Bracł. XV f. 1578; DW. 65 f. 908; 66 f. 118). Umarł 1728 r., nie pozostawiwszy potomstwa.

Hr. Jerzy z Detlofu Fleming, został 1724 r. dowódcą regimentu pieszego królowej, po rezygnacyi hr. Joachima Fryderyka Fleminga (Sig. 20). W 1737 r. generał major wojsk litewskich, starosta szereszowski, administrator ekonomii grodzieńskiej, olędzkiej i mohilewskiej (Akta VII) i starosta szawdowski, lipiński, geranojński 1774 r., a rewiatycki 1749 r., generał artyleryi litewskiej, prawdopodobnie 1739 r, podskarbi wielki litewski 1746 r., z którego to urzędu rezygnował 1764 r., a został wojewodą pomorskim 1766 r. Miał być i starostą brzeskim litewskim 1752 r. W czasie sprawowania podskarbstwa był i pisarzem ziemskim litewskim. Kawaler orderu Orła Białego 1751 r., a Św. Stanisława 1765 r., umarł 1771 roku. Właściciel Borkłowa, Włodawy, Rożanki i Terespola, był i generałlejtenantem i szefem regimentu gwardyi pieszej W. Ks. Litewskiego (AGZ. X. 7283). W 1744 r. zeznał zapis dożywocia na rzecz pierwszej swej żony, ks. Antoniny Czartoryskiej, kanclerzanki litewskiej, po śmierci której zaślubił jej siostrę Konstancyę. Jest już jego żoną 1749 r. (DW. 70 f. 1082 i 73 f. 9). Z pierwszej swej żony pozostawił córkę Izabellę v. Elżbietę, żonę ks. Adama Czartoryskiego, generała ziem podolskich. W 1762 r. ks. Adam zapisał jej dożywocie na majątkach swoich. W 1774 r. wspólnie z mężem wprowadzoną została do kamienicy wprost Marywilu w Warszawie położonej, którą odziedziczyła po Jakóbie Henryku Flemingu, koniuszym. W 1775 r. sprzedała dobra dziedziczne Rytersberg w województwie pomorskiem leżące, a po Denhoffach na nią spadłe, bratu swojemu stryjecznemu, hr. Janowi Henrykowi Flemingowi, b. miecznikowi koronnemu (DW. 83 f. 1309 i 91 f. 319; M. 282 f. 48).

Hr. Jan Jerzy, dowódca regimentu pieszego królowej, rezygnował z dowództwa 1745 r. na rzecz hr. Fryderyka Fleminga, generał-majora (MP.).

Hr. Karol, brat Jerzego, wojewody pomorskiego, tajny radca i minister pełnomocny królewski w Wiedniu, generał komendant regimentu pieszego królowej, wspólnie z żoną, Karoliną Henryką z ks. Lubomirskich, otrzymał starostwo gniewskie 1759 r. (Sig. 27). Kawaler orderu Orła Białego 1760 r. Syn jego Jan Henryk, miecznik koronny 1774 r., z którego to urzędu rezygnował zaraz w roku następnym. Dobra Rytersberg, nabyte 1775 r. od siostry swej stryjecznej Czartoryskiej, sprzedał 1777 r. Józefowi Pruszakowi, kasztelanicowi gdańskiemu (M. 282 f. 48 i DW. 93 f. 30).

Elżbieta Małgorzata Fleminżanka, żona Jana Przebendowskiego, podskarbiego koronnego.

Hr. Piotr, syn Karola, wnuk Karola Jerzego, prawnuk Jakóba Henryka, dziedzica dóbr Dorwidy, dowiódł swego szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską.

[FLEMY margrabia Józef, kawaler orderu Orła Białego 1736 r.]

FLEURY de BOUCHOVE vel de BACHOUE Jan Bernard, pułkownik Rzeczypospolitej i żona jego Franciszka de Verge, otrzymali od królewicza polskiego Konstantego, część we wsi Wolicy 1710 r., a 1721 r. wójtostwo w Służewie (DW. 62 f. 1211; 64 f. 2 i 67 f. 1709). Jan, pułkownik wojsk królewskich, otrzymał indygenat na sejmie 1768 r.

FLEURY Filip, generał-adjutant Stanisława Augusta, otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r. Dyplom wydany mu został 1792 r. (Sig. 37 f. 150).

[FLEYSZER Felicyan, kapitan wojsk królewskich 1636 roku (Zap. Lub. 35 f. 587).]

[FLODROP hr. Karol, kawaler orderu Orła Białego 1730 r.]

[FLOGER Anzelm, rotmistrz królewski 1601 r. (Zap. Lub. 11 f. 73).]

FLOK (inni mają *Flek*) Michał, oberster wojsk W. Ks. Litewskiego, otrzymał indygenat na sejmie 1673 r.

FLORECCY. Wojciech i Ignacy, synowie Michała i Antoniny Barańskiej, wnukowie Pawła, dowiedli szlachectwa w sądzie grodzkim trembowelskim 1782 roku.

FLORENCKI Stanisław, pochodzący z poznańskiego, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w sądzie ziemskim lwowskim (Goł.).

[FLORENTCZYK (de FLORENCIIS) Oktawian, przełożony żup ruskich 1515 r. Zapewne Gucci (St. Pr. P. P. VI. 87 i AGZ. X. 885).]

FLORKOWSCY. Erazm, Wiktor i Heliodor, synowie Józefa, wnukowie Wojciecha, 1831 r.; Ferdynand, Henryk, Emilia i Elżbieta, dzieci Erazma, 1844 r.;

a Wiktor, syn Heliodora, 1855 r., uzyskali przyznanie szlachectwa w gubernii podolskiej.

Józef, dziedzic Fajsławic w lubelskiem, ożeniony z Maryą Janiszewską, ma syna Czesława, ur. 1895 r. i córkę Magdalenę, ur. 1897 r.

FLORYAN, kasztelan rozpirski 1246 r. *Fl.*, kasztelan rozpirski 1264 r. *Fl.*, skarbnik łęczycki 1252 r. *Fl.*, cześnik 1296 r. (kaliski lub poznański). *Fl.*, skarbnik poznański 1352 r. *Fl.*, kasztelan łęczycki 1355 r. *Fl.* podstoli sieradzki 1284 r. *Fl.*, wojski łęczycki 1468 r. *Fl.*, kasztelan sieciechowski 1229 r. *Fl.*, wojewoda sandomierski 1244 r. *Fl.*, kasztelan lubelski 1286 r. *Fl.*, kasztelan zawichostski 1315 r. *Fl.*, kasztelan wiślicki 1317 r. *Fl.*, skarbnik krakowski 1234 r. *Fl.*, podczaszy krakowski 1241 r. *Fl.*, wojski krakowski 1242 r. *Fl.*, miecznik krakowski 1250 r. *Fl.*, cześnik sandomierski 1252 r. *Fl.*, skarbnik sandomierski 1284 r. *Fl.*, podkomorzy krakowski 1307 r. *Fl.*, podkoniuszy krakowski 1310 r. *Fl.*, chorąży kujawski 1284 r. *Fl.*, podkomorzy ks. Ziemowita 1313 r. *Fl.*, kanclerz ks. Janusza Mazowieckiego 1382 r. *Fl.*, podczaszy rawski 1374 r. *Fl.*, syn kasztelana małogoskiego (z Korytnicy) 1389 roku (St. Pr. P. P. VIII).

Herb Ślepowron.

z FLORYANOWIC Mikołaj, syn Jana, 1430 r. na uniwersytecie krakowskim.

FLORYANOWICZOWIE h. ŚLEPOWRON. Józef, właściciel dóbr Surwiłły na Żmudzi 1760 r., pozostawił dwóch synów: Tadeusza i Franciszka. Jan, syn Tadeusza i Barbary z Jagełłów, a Lucyan, Kajetan, Henryk i Ksawery, synowie Franciszka i Wiktoryi z Piotrowiczów, wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie 1839 r.

Leon, właściciel Pokłonic 1782 r., miał syna Józefa, żonatego z Franciszką Korycką, którego syn Chryzostom wylegitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1843 roku (Akta b. Her.)

[de FLOTTOW Henryk, szambelan króla pruskiego, kawaler orderu Św. Stanisława 1784 r.]

FOCZAŃSCY h. ŚLEPOWRON. Stefan, Paweł, Bazyli i Jakób, synowie Dymitra i Anastazyi z Gołuchowskich, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w sądzie grodzkim lwowskim 1783 r.

FOGELWEDEROWIE v. FOGELWEDROWICZOWIE v. FOGELDEROWIE h. WŁASNEGO, który przedstawia w polu błękitnem pas rycerski, z prawej górnej ku lewej dolnej stronie tarczy na ukos, na nim cztery złote gwiazdy. W szczycie hełmu mąż w stroju mieszczańskim, z pasem jak na tarczy, z prawą ręką spuszczoną, lewą wzniesioną, na której krogulec stoi.

Rodzina niemiecka, naprzód w Krakowie osiadła, która posiadała przywilej cesarza Maksymiliana, udowodniający jej szlachectwo. Leonard Fogielweder, rajca

krakowski 1506 r., ożeniony z Barbarą Schworcówną, właściciel Prokocina, pozostawił syna Tomasza i córkę Annę, których procesują Kowalowie, mieszczanie krakowscy 1518 r. Anna w 1538 r. była żoną Jana Żukowskiego, a Tomasz, nazywany Fogelwedrowiczem, żonaty był 1525 r. z Urszulą Wasserbrothówną (St. Pr. P. P. VI. 115, 178 i 321; M. 56 f. 86). Anna, żona Jana Kirsteina (Cerasina) wójta krakowskiego, zmarła 1561 r. Andrzej, rajca krakowski 1537 r. Synowie jego: Stanisław, Andrzej i Piotr. Andrzej, rajca krakowski 1573 r., a Piotr 1575 r., zmarły w roku następnym.

Andrzej wystawił nagrobek u Najśw. Panny Maryi w Krakowie żonie swej, Katarzynie z Rapów, zmarłej 1575 r.

Stanisław Fogelweder, archidyakon warszawski, kanonik wileński i płocki, sekretarz królewski 1576 r. i proboszcz wiski 1579 r., a kanonik krakowski 1589 r., poseł Zygmunta Augusta do Hiszpanii, właściciel Bobolic, Zdowa, Niegowy, Modlnicy etc., w ziemi krakowskiej, oddał 1589 r. wszystkie swoje dobra bratankom swoim: Andrzejowi, Justowi i Stanisławowi, synom Andrzeja. Żył jeszcze 1595 r. (Akta Hist. 8 i Mil.). Siostrą ich pewnie była Małgorzata Fogelderówna, żona Jana Wierusza Kowalskiego; zmarła 1588 r., pochowana w kościele Św. Trójcy w Krakowie (Star. Mon.).

Stanisław Fogelder z Bobolic, syn Andrzeja, żonaty był z Elżbietą Bużyńską, która mu pomnik w kościele Panny Maryi w Krakowie 1599 r. wystawiła (Star. Mon.). Wyroki Trybunału lubelskiego z 1599 r. wspominają o jego synie Bogusławie (Ks. 80 f. 116).

Marcin Fogielder z Bobolic, syn Bogusława, obierał plenipotentów w Lublinie 1640 r. Anna, córka Bogusława, 1631 r. (Zap. Lub. 37 f. 418). Just, syn Stefana i Anny Młoszowskiej, 2-o v. Wojciechowej Gołuchowskiej, pozwał spadkobierców Abrahama Gołuchowskiego 1664 r. Z Reginy Mroczkówny pozostawi syna Franciszka, piszącego się ze Złotej, dziedzica Dalechowic 1691 r., ożenionego z Barbarą z Mietla 1702 r. (Ibid. 51 f. 609 i 52 f. 895; Gr. Krak. Obl. 91 B f. 1145 129 f. 92; Gr. Krak. 311 f. 860).

FOGLER Tomasz, burgrabia grodzki radomski 1583 r.

FOGLER ZUYLLARD Franciszek pisał się z powiatem orszańskim, na elekcyę Stanisława Augusta.

FOLANDOWIE h. LIS. Jan, regent grodzki poznański 1786 r., zaślubiwszy Maryannę Lipińską, z niej miał syna Karola, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1854 r. (Akta b. Her.).

FOLFINOWIE w ziemi czerskiej. Mikołaj Folfin, zastępca podstarościego czerskiego 1537 r. (Zs. Gr. Czers. 10 B). Mikołaj Pilecki, syn Stanisława, z powiatu krakowskiego, zabezpieczył 1602 r. posag żonie swej Annie, córce Andrzeja Folfina, na jeziorze Morskie Oko, leżącem w Tatrach ku granicy węgierskiej (Perp. Czers. 2 f. 225). Widać, że ani strona zeznawająca ten akt, ani pisarz czerski, nie mieli wyobrażenia, gdzie Tatry leżą, skoro w akcie powiedziano, że w powiecie pyzdrskim (?).

FOLINO Bartłomiej, kapitan artyleryi koronnej, otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r. (V. L.).

FOLKIERSCY v. FULGIERSCY v. FULKIERSCY h. RADWAN. Seweryn, syn Stanisława, odstępuje sumę Gołaszewskiej 1667 r. (DW. 54 f. 1253). Podpisał on z ziemią warszawską, elekcyę króla Michała. Fabian, syn Seweryna, pozwany przez Kochanowskiego 1690 r. (Zap. Lub. 66 f. 373).

Stefan Folkierski, właściciel Piorunowa, z Zuzanny Zglińskiej miał dwóch synów: Bartłomieja i Antoniego. Józef, syn Bartłomieja i Agaty z Sawickich, 1843 r., a Zdzisław, syn Piotra, wnuk Ignacego, prawnuk Bartłomieja, 1848 r., wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie.

Antoniego syn Wojciech, z Konstancyi Mąkowskiej miał syna Szymona, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1848 r. jako Folkierski v. Fulgierski (Akta b. Her.).

Małgorzata, córka Stefana, 1-o v. Andrzejowa Ruczyńska, 2-o v. Antoniowa Kuszkowska 1761 r. (DW. 82 f. 33).

FOLKIEWICZ Ignacy dowiódł szlachectwa 1783 r. w Galicyi.

FOLKMAN Mikołaj, oberszterlejtnant w wojsku koronnem, otrzymał indygenat 1673 r.

FOLTAŃSCY h. PELIKAN. Michał Foltański, właściciel Pisarzowic 1780 roku, miał syna Józefa, żonatego z Barbarą Bronicką, którego syn Jan wylegitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1852 r. (Akta b. Her.).

Michał w sądzie ziemskim oświecimskim 1782 r., syn jego Franciszek Ksawery 1839 r., a wnuk Jan 1845 r. we Lwowie, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie (Goł.).

FOLTYŃSCY h. BROCHWICZ. Franciszek i Aleksy udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w sądzie grodzkim sanockim (Goł.).

Przypuszczam, że pochodzą od Jana, którego rodzice: Illes Foltinovics i Anna, otrzymali 1708 r. szlachectwo węgierskie i herb przedstawiający w polu błękitnem, na zielonej murawie, jelenia barwy naturalnej, wspiętego w prawo. W szczycie hełmu, z prawej strony, krzyż podwójny czerwony, z lewej — skrzydło poprzecznie na trzy części podzielone: górna błękitna, środkowa złota, dolna czarna.

FOMINICZ Pietrasz, pisarz królewski litewski 1490 r.; brat jego Myszko (Arch. Sang.).

[FONTANA Walenty, znakomity doktór i matematyk, umarł 1618 r. w Krakowie (Star. Mon.).]

FONTANOWIE v. FONTANNOWIE h. WŁASNEGO, który przedstawia w polu czerwonem na pasie białym wodotrysk, pośród drobnych gwiazd złotych; nad pasem orzeł czarny dwugłowy z koroną cesarską. W szczycie hełmu pięć piór strusich.

Podług dyplomu nobilitacyi udzielonego Janowi Kantemu Fontannie 1769 r., rodzina ta pochodzi z księstwa medyolańskiego i używała herbu wyżej opisanego (Kancl. 42 f. 110). Jakób 1764 r., a Józef, Andrzej i Jan 1768 r., otrzymali na sejmach szlachectwo polskie (V. L.). Gałąź tej rodziny osiadła na Litwie, dowiodła swego szlachectwa w sądzie ziemskim witebskim w końcu XVIII-go wieku (Herb. Witeb.).

Dominik Fontanna, żona jego Tekla z Sołtanów i syn ich Józef, sprzedali 1755 r. Swiack, Kowniany i Wasilewicze, w powiecie grodzieńskim, Massalskiemu (Zs. Grodz.). Józef, starosta smolnicki, zaślubił 17-go Sierpnia 1759 r. w Urdominie Rozalię Pilecką, starościankę budziłowską i z niej miał syna Antoniego Józefa, ur. w Smolnicy 1768 r. (metr. w Krasnej), posesora Smolan w obwodzie kalwaryjskim, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1839 r. (z Teki B. Rummla).

Herb Fontanów.

Józef Fontanna, budowniczy w Warszawie 1737 r., z Barbary Kellerówny miał trzech synów: Jakóba, Jana Kantego i Józefa.

Jakób, 1765 r. podpułkownik, a 1766 r. pułkownik wojsk koronnych, z powołania budowniczy, został 1765 r. architektem królewskim i Rzeczypospolitej. On to stawiał pałac Jabłonowskich w Warszawie, o czem skrypt Antoniego Jabłonowskiego, wojewody poznańskiego, z 1768 r. przekonywa (Sig. 31 i M. 279 f. 286). Wspólnie z żoną, Magdaleną z Bartschów, nabył 1765 r. od Grzybowskiej Chinów, Chinowską Wolę, Pikarty i Przekory, a 1766 r. od Kicińskiego Potycz i Cieniaki. Połowę tych dóbr do niego należących sprzedał 1773 r. Szymanowskiemu. W 1769 r. nabył Kręzel od Humieckiej (DW. 85 f. 180; 87 f. 458; 88 f. 100 i 90 f. 149). Konstytucyą sejmową z 1761 r. został uwolniony od scartabellatu i miał przyznane 14,000 fl. rocznej pensyi za dozór zamku królewskiego (V. L.). Umarł 1773 r., nie pozostawiwszy potomstwa, a wdowa po nim wyszła za Teodora Słonimskiego.

Jan Kanty, brat jego, 1771 r. kapitan wojsk koronnych, 1773 r. burgrabia zamku królewskiego w Warszawie, a 1789 r. administrator ekonomii królewskiej kozienickiej, żonaty z Agnieszką de Sergeant, nabył wspólnie z nią 1771 r. dworek na Nowym Świecie, przedmieściu warszawskiem, od Kurzańskiego, a 1784 r. dobra Brześce, w ziemi czerskiej, od Wyrwicza, które 1791 r. odstąpił synowi Aleksandrowi (DW. 89 f. 310; 90 f. 337; 107 f. 980 i 112 f. 1070; Perp. Czers. 38 A f. 87 i 41 f. 264). Oprócz Aleksandra miał jeszcze synów: Jana i Andrzeja.

Aleksander, kapitan wojsk koronnych, żonaty był z Apolonią Świerską, córką Karola (DW. 107 f. 1043; 110 f. 989 i 113 f. 1155).

Jan, kapitan wojsk koronnych, zeznał 1778 r. zapis dożywocia z żoną, Józefą z Kobylańskich, córką Jana (DW. 105 f. 845 i 104 f. 88 i 255).

Andrzej, burgrabia zamku królewskiego warszawskiego 1793 r. (DW. 109 f. 579 i 110 f. 1730).

Józef, brat Jakóba i Jana Kantego, żonaty z Teresą de Ponsse, pozostawił synów: Józefa i Wincentego, oraz córki: Barbarę i Joannę, żonę Jana Hurki, którzy zawarli pewien układ z Pęczkowskimi (DW. 90 f. 260). Magdalena, córka Józefa i Barbary, za Jerzym Plerszem 1731 r. (DW. 62 f. 6). Prowidencya z Fontannów, wdowa po Janie Chrzcicielu Czempińskim 1786 r. (Ibid. 102 f. 1131).

Onufry, pułkownik b. wojsk polskich, kawaler legii honorowej, ur. 1775 roku w Warszawie, zmarł 1843 roku. Wraz z Joachimem, Magdaleną, Gertrudą Karską, Anną Eydziatowiczową, procesuje on Kuźnicza 1819 r. Feliks, oficer b. wojsk polskich 1817 r. Bogumił, ożeniony z Wiktoryą Komorowską 1864 r. Jan miał synów: Jana, Fulwiusza i Augustyna. Augustyn Fabiana, ten Franciszka, ten Józefa, po którym Antoni Wincenty, z żony Anny Gertrudy, pozostawił syna Antoniego Stanisława, ur. 1741 r., ożenionego z Maryanną Staniszewską. Syn ich Antoni Syxtus Aleksander, ur. 1784 r., dowiódł szlachectwa 1816 r. w gubernii kijowskiej, a z Julii z Osińskich miał córkę Maryę, za Antonim Rosborskim i synów: Alfreda Karola, ur. 1834 r. i Franciszka Wincentego Antoniego, ur. 1827 roku, po którym z Karoliny Hejrowskiej syn Maryan Antoni, ur. 1864 r.

FONTAŃSCY. Wojciech Fontański pisał się z ziemią nurską, na elekcyę Augusta II-go, a Adam podpisał manifest drugi szlachty litewskiej 1863 r. (V. L.).

[FORBESOWIE. Artur Forbes został generalnym dyrektorem koronnym poczt 1702 r. (Sig. 15). Paweł, sekretarz królewski 1746 r. (MP.). Mateusz, żonaty 1794 r. z Agnieszką z Witowskich, wdową po Wawrzyńcu Szamockim (DW. 110 f. 101).]

[FORBRANT Jerzy, dowódca piechoty niemieckiej 1622 r. (DW. 46 f. 1563).]

FORETH Jan, współwłaściciel Małęczyna, w powiecie radomskim 1569 roku (Paw.).

de FORGE Filip, otrzymał indygenat na sejmie 1676 r.

FORMANKIEWICZOWIE. Samuel Formankiewicz, kanonik krakowski 1690 r., umarł 1692 r. (Łęt.). N. z Białkowskich, wdowa po Antonim, procesuje się 1780 r. z Wężykami (Gr. Bełs.).

FORMUSOWIE v. FORMUSZOWIE. Aniela, wdowa po Macieju, procesuje Kurdwanowskiego 1780 r. (Gr. Bełs.). Spadek po Teresie z Chaborskich Formusowej, brał 1807 r. brat jej, ksiądz Ignacy Chaborski, kanonik i proboszcz w Krasnymstawie (A. Lwow. For. Nob.).

[FORSER Daniel, pisarz ziem pruskich 1621 r. (M. 165 f. 157).]

FORSEYTOWIE v. FORSYTHOWIE. Józef, porucznik wojsk litewskich i Jan Kanty, proboszcz kampinoski, otrzymali indygenat na sejmie 1775 r. Jan

był 1793 r. kanonikiem katedralnym chełmskim, a Józef, podpułkownikiem w regimencie Miączyńskiego, w którym to roku sumę należną im po babce Elżbiecie z Gordonów Littawowej, podczaszynie słonimskiej, odstąpili siostrze swej Antoninie (V. L. i DW. 109 f. 1197).

FORST Jan, rajca gdański, otrzymał szlachectwo 1526 roku, i herb *Odrowąż*, nadany mu przez Szydłowieckich i Sprowskiego (M. 42 f. 105).

FORSTEK v. FORSZTEK. Forsztek, łożniczy królewski, w latach 1390 — 1393. Wspomina go Długosz 1419 r., jako giermka królewskiego. Mikołaj, alias Forstek z Tczycy, wydzierżawił 1431 r. Tczycę i Brzozówkę Siestrzeńcowi. Po śmierci żony został księdzem i oddał 1447 r. całe swoje dziedzictwo w Tczycy i Wirzchowiskach córce Zofii i jej mężowi, Janowi z Balic, obowiązując ich do wypłaty dożywocia jemu i siostrze jego Annie (Helc. II). Dorota Forsztkówna, żona Floryana Nowomiejskiego koło 1550 r.

[FORSTER Kasper, mieszczanin i bibliopola gdański, umarł 1652 r., pochowany w Oławie (Star. Mon.).]

le FORT baron Piotr, generał - major wojsk koronnych, otrzymał indygenat na sejmie 1768 r. (V. L. i DW. 103 f. 170).

FORTMAN Bonawentura otrzymał szlachectwo na sejmie 1775 r.

[FORTOWSKI Sebastyan, doktór filozofii, profesor retoryki, został historyografem królewskim 1710 r. (Sig. 17).]

FORTUNA, przezwisko Jaśka ze Szczytna h. Nałęcz, podsędka zakroczymskiego 1405 r.

FORTUŃSKI Walenty Michał, kanonik łęczycki, kanclerz kapituły warszawskiej, proboszcz i dziekan grójecki 1712 r. (Perp. Czers. 17 f. 409).

FOSSOWICZ Stanisław pisał się z powiatem mozyrskim, na elekcyę Stanisława Augusta.

[FOURNIER Jerzy, rotmistrz chorągwi królewskiej 1753 r. (Perp. Czers. 29 f. 68). Sejm 1768 r. każe mu wypłacić 8,000 fl. w nagrodę zasług (V. L.). Ignacy, rotmistrz kohorty węgierskiej, potwierdził 1779 r. intercyzę przedślubną, zawartą z bar. Teodorem Schutlerem, przy wydaniu za niego siostry swej Maryanny (DW. 95 f. 70).]

[FOXOWIE v. FOXIUSOWIE, rodzina zamieszkała w Krakowie. Stanisław Fox, rajca na Kazimierzu 1553 r. Mikołaj, ławnik kazimierski 1586 r. (Akta Hist. VIII). Król poleca 1567 r. ławnikom lwowskim sprawę Krzysztofa Foxa (AGZ. X.

1391). Jan Foxius, archidyakon krakowski, protonotaryusz apostolski, sekretarz królewski, zmarły 1636 r., pochowany na Wawelu (Star. Mon.).]

FRAKSZTYN (właściwie FRANKENSTEIN). Jan, Zbigniew i Franciszek, synowie niegdy Jana Fraksztyna i Zofii z Bobrku Ligęzianki, 1631 r. (Zap. Lub. 33 f. 825). Jan dostaje 1639 r. od wuja swego, Jana Ligęzy, w długu 21,000 fl., w zastaw wieś Dolcze. Wdowa po nim Pelagia z Minogi, żona 2-o v. Władysława Stoińskiego, procesuje Ligęzę o ten dług 1646 r. Zbigniew z żoną Anną Maryą de Wonwinter, 1-o v. Mikołajową Ligęziną, kwitował 1642 r. Dembińskiego (Gr. Krak. 251 f. 1831). Druga żona Zbigniewa, Krystyna Boleszowska 1690 r.

[FRANCHI N., doktór medycyny, poseł miasta Lwowa 1764 r. (V. L.).]

FRANCISZEK, biskup warmiński 1436 r. *Fr.*, biskup kijowski 1536 r. *Fr.*, kanclerz sieradzki 1315 r., a krakowski 1317 r. i kanonik krakowski 1319 r. i proboszcz wiślicki 1326 r. *Fr.*, ksiądz, pisarz ziemski sanocki 1427 r.

[FRANCISZEK, lekarz i dworzanin króla Zygmunta 1510 roku (St. Pr. P. P. VI. 28).]

FRANCKENBERG Karol Maurycy, kapitan regimentu gwardyi pieszej litewskiej, otrzymał indygenat 1768 r.

[FRANCKENSTEIN Jan Udalryk, architekt królewski 1558 roku (Akta Hist. VIII).]

[FRANCOŻE Mikołaj, konsyliarz królewski, żonaty 1721 r. z Konstancyą Gilówną, wdową po Franciszku Dryanie (DW. 64 f. 211).]

FRANCUZEWICZOWIE. Ignacy, syn porucznika ks. żmudzkiego, podpipisał manifest drugi szlachty litewskiej 1763 r. Michał w 1775 r. (V. L.).

FRANCZKO, kasztelan lubaczowski 1377 r.

FRANK v. FRANCK Piotr, włoch, geometra królewski, za oddane usługi w czasie wojny moskiewskiej, otrzymał od Stefana Batorego 1582 r. szlachectwo, a za herb — w polu czerwonem dwie kopie srebrne na krzyż złożone; w szczycie hełmu gryfia noga (Papr.).

Teodorowi Frankowi, obersztlejtnantowi regimentu pieszego, wojewody chełmińskiego, kazał król 1674 r. skompletować pułk, zniszczony oblężeniem Suczawy (AGZ. X. 5447). Teodor pisał się z ks. inflanckiem, na elekcyę Jana Kazimierza. N., cześnik inflancki, umarł 1686 r. Ewald, żonaty z Barbarą Małgorzatą Szwarcochówną 1667 r. (Pac. f. 120).

Franciszek Paweł, syn Antoniego, wnuk Pawła, prawnuk Hieronima, dowiódł szlachectwa w gubernii podolskiej 1833 r. (Spis.).

[FRANKEMBERG Balcer, oberszter królewski 1646 r. (AGZ. X. 2414).]

FRANKENBERG Konrad, piszący się z Balic, dworzanin w. ks. Witolda, używany przez niego często w poselstwach do Krzyżaków i w innych ważnych sprawach. W 1418 r. dozwolił uciec Świdrygielle z Krzemieńca (Cod. Ep. XV.; Dług.). Wdowa po nim Anna, procesuje się 1420 r. z żydami o Balice, a 1427 r. jest 2-o v. żoną Jakusza, chorążego mazowieckiego.

FRANKENBERGOWIE h. GRZYMAŁA odm. w ks. siewierskiem. Adam Frankenberg nabył Dobieszowice, Tąpkowice i Pyrzowice w siewierskiem 1632 r. Syn jego Adam, na mocy działu z braćmi, objął 1650 r. Dobieszowice. W 1667 r. spłacił ciotkę swą Salomeę, zamężną Pinklerową. Jan, syn jego, był sędzią ziemskim siewierskim 1704 r. Wdowa po Janie Anna, sprzedała dożywocie swoje na Dobieszowicach 1724 r. Piegłowskim. Katarzyna z Krylińskich 1639 r. Jan zeznał 1695 r. zapis na rzecz żony, Ewy z Wysockich. Jerzy, ożeniony z Anną Twardówną, 2-o v. Baltazarową Jarocką, 3-o v. Jerzową Rudnicką, w początkach XVIII-go wieku. Annę, córkę Jana Adolfa barona Frankenberga, rotmistrza księstwa siewierskiego, porwał od Norbertanek z Krakowa Franciszek Piegłowski i ożenił się z nią 1714 r. Ów Jan Adolf żonaty był z Anną z Jaroszyna Jarocką, 1-o v. Bełchacką, 2-o v. Wiktorową (Gr. Siew. 4 f. 11).

Herb Grzymała.

Stanisław nabył 1756 r. Oszczeklin i Raszewy w województwie kaliskiem. Podpisał wraz z Ignacym z województwem kaliskiem, obiór Stanisława Augusta. W 1768 r. na sejmie został uznany za indygenę, jako pochodzący z Rzeczypospolitej. Syn jego Ignacy, żonaty z Maryanną Ruszkowską, pozostawił syna Józefa, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1837 r. (Akta b. Her.). Szymon, major b. wojsk polskich, nadleśny rządowy w Szadku 1807 roku.

[FRANKENSTEJN Jan przyjęty przez króla Stefana 1576 r. do usług, z pensyą roczną 300 talarów (AGZ. X. 1815).]

[FRANKINI. Bracia, Marcin—ksiądz, Hieronim, archidyakon kruszwicki, Jan i Aleksander, synowie niegdy szlachetnego Dziuli Frankini i Barbary z Modrzewia, 1655 r. Patrz: *Dziulowie.*]

FRANKNOWSCY w Prusach. Jakusz z Franknowic otrzymał 1384 r. 26 włók w Litwinkach. Jan i Mikołaj, bracia Franknowscy z Ostaszewa w XVI-m wieku. Michał z Ostaszewa sprzedał 1640 r. sześć włók w Franknowie. Elżbieta z Franknowskich, wdowa po Jakóbie Radzimińskim 1563 r. (Kętrz.).

FRANKOWSCY h. PRUS I-szy ze wsi Franki, Franki Chrościele v. Dąbrowa i Franki Piaski, w ziemi bielskiej. Milewski przypisuje im za herb Ślepo-

wrona. Być może, że między Prusami i Ślepowronowie się znaleźli. W połowie XVI-go wieku dziedziczyli na Frankach: Stanisław, syn Jana, Mikołaj, syn Adama i Jan, żonaty z Dorotą Makowską; na Frankach-Piaskach — Filip i Stanisław, synowie Tomasza, Jakób, syn Wojciecha i Wojciech, syn Bartłomieja; a na Frankach-Chrościelach v. Dąbrowie — Jakób, syn Jana i Piotr, syn Wojciecha.

Adam, syn Piotra, zwał się już Frankowskim 1614 r. Maciej, Stanisław, Marcin, Wojciech, Bartłomiej, Jan, Baltazar i Zofia, żona Stanisława Kierzka, dzieci Adama, 1616 r. Bartłomiej i Andrzej Frankowscy, synowie Jerzego i Katarzyny z Garbowa. Andrzej, kanonik łucki i proboszcz w Brańsku, darował 1613 r. bratankowi swemu Marcinowi, synowi Bartłomieja, Wydżgowo, w powiecie drohickim. Mikołaj, Piotr, Tomasz i Marek, synowie Jana, w 1584 r. Mateusz, syn Stanisława, żonaty z Zofią Wnorowską, miał córki: Maryannę i Annę, żyjące 1639 roku. Jan Frankowski, syn Pawła, zapisał 1642 r. pewną sumę żonie swej, Dorocie z Makowskich. Syn jego Michał i córka Zofia, wdowa po Kazimierzu Makowskim 1695 r. Tomasz, syn Jana, zapisał 1682 r. żonie swej, Maryannie z Makowskich, pewną sumę. Wojciech, syn Andrzeja, zapisał 1703 r. sumę żonie swej, Katarzynie z Kulikowskich (Mil.). Paweł, zmarły 1615 r., ma nagrobek w kościele św. Maryi Magdaleny w Sandomierzu. Grzegorz z ziemią zakroczymską, a Jan, Maciej, Stanisław i Augustyn z ziemią bielską, podpisali elekcyę króla Michała.

Herb Prus I-szy.

Klementyna, córka Konstantego i Teresy z Lubowickich, wyszła 1668 r. za Franciszka Karwickiego. Wojciech, cześnik mozyrski 1707 r. (Gr. Owr.). Anna, żona Teodora Boratyńskiego, skarbnika rzeczyckiego 1759 r. (Ist. Jur. Mat. XXVII). Andrzej 1817 r. w mozyrskiem.

Józef, z Ewy Chromskiej miał syna Krzysztofa, burgrabiego warszawskiego 1764 r., który 1771 r. nabył Cieksino, Borkowo i Gadowo od Wągrodzkiego, a 1774 r. Skarbocino od Łempickiego.

Krzysztof, żonaty z Anną z Salwadorów, 1774 r. poseł zakroczymski, otrzymał z dóbr pojezuickich Lirę w województwie podlaskiem (DW. 89 f. 325 i 330; 91 f. 526 i Kancl. 54 f. 37). Antoni i Jan pisali się z ziemią drohicką, na elekcyę Stanisława Augusta.

Antoni, stolnik wendeński 1779 r. Maciej, podpułkownik 1779 r., pułkownik 1783 r., a generał-major wojsk koronnych 1792 r. (MP.). Jan, łowczy smoleński, sprzedaje Zakrzew Aleksandrowiczowi 1790 r. Córka jego N., z Maryanny z Izdebskich zrodzona, żona Jakóba Jankowskiego, kwitowała 1793 r. Aleksandrowicza z należności za te dobra (DW. 106 f. 451 i 109 f. 518). Feliks, major kawaleryi narodowej 1794 r., żonaty 1809 r. z Maryanną Markowską, 1-o v. hr. Butlerową (DW. 110 f. 337). Antoni, chorąży kawaleryi narodowej, żonaty z Katarzyną z Rakowskich, 1-o v. Kalińską, 2-o v. Dąbrowską; z nią rozwiedziony 1792 roku (DW 108 f. 600). Wacław, syn Tomasza i Petronelli z Kropiwnickich, części na wsiach: Franki-Dąbrowa, Kurzyny i Makowo, sprzedał Truskolaskiemu 1795 r. (DW. 110 f. 1312). Bracia: Jan, kapitan b. wojsk polskich i Jozafat, rotmistrz wojsk rosyjskich 1815 r.

Józef, szambelan Stanisława Augusta i podstarości mielnicki 1784 r., poseł podlaski 1786 r., w końcu sędzia ziemiański mielnicki (DW 112 f. 13), miał dwóch synów: Jana i Feliksa. Jan 1839 r., a Jan, Stanisław i Leon, synowie Feliksa i Julii z Marcinkiewiczów, 1857 r., wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie (Akta b. Her.).

Jan Dionizy, syn Józefa, dziedzic Horodyszcza, w włodawskiem 1829 r., ożeniony z Eleonorą Sierakowską. Córka ich Zofia, ur. 1816 r., żona Jana Jundziłła z Iwacewicz, zmarła 1889 r. Natalia z Sosnkowskich Frankowska, ur. 1821 r., zmarła w Horodyszczu 1893 r. Paulina z Frankowskich Nyko, zmarła w Mizoczu 1892 r.

Józef, właściciel wsi Franki-Dąbrowa 1777 r., z Anny Choińskiej miał czterech synów: Walentego, Zacharyasza, Stanisława i Floryana, których potomkowie wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie 1848 r. Mianowicie: Aleksander, Julian, Seweryn i Emilian, synowie Walentego; Andrzej, syn Zacharyasza i Franciszki z Roszkowskich; Sylwester, syn Adama i Katarzyny z Kobylińskich i Stanisław, syn Tadeusza i Kunegundy z Kobylińskich, wnukowie Stanisława; Wilhelm, Paweł Wincenty i Stanisław, synowie Wojciecha i Joanny z Grabowskich, wnukowie Floryana (Akta b. Her.).

Eufemia, córka Juliana z Tęgoborskiej, wyszła za hr. Adama Grabowskiego.

Kajetan Frankowski, syn Józefa i Katarzyny, wnuk Antoniego, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1783 r. w sądzie grodzkim lwowskim.

[FRANSINELLI Paweł, został dyrektorem poczty krakowskiej 1688 roku (M. 375 f. 112).]

[FRANTZ Józef Wilhelm, sztabs-kapitan w wojsku koronnem 1765 roku (MP.).]

FRANTZIUS Teodozyusz Krystyan, otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r. Dyplom miał wydany 1792 r. (V. L. i Sig. 37 f. 135).

FRĄCCY h. WŁASNEGO, który przedstawia w polu czerwonem pieniek o pięciu sękach ukośnie w prawo; w szczycie hełmu takiż pieniek stojący. Frąca w powiecie nowskim jest ich gniazdem.

Za duszę Piotra, rycerza z Frący, żony jego Anny, syna Jakóba i córek: Barbary i Katarzyny Demutowej, dano klasztorowi w Pelplinie 30 grzyw. w początkach XV-go wieku. Jan z Frący z synem Teodorykiem, darowali część wsi Narkowy, a część sprzedali klasztorowi w Pelplinie 1418 r. Augustyn, brat Jana, żyje 1435 r. (Necr. Pelpl.). Arnold z Frący v. Frącki, chorąży chełmiński 1490 r., a kasztelan chełmiński 1502 r. Tomasz, syn Wojciecha, 1510 r. Kętrzyński pisze, że Jarant, kasztelan chełmiński, ma być prawdopodobnie powyższym Arnoldem, żonatym z Anną Mgowską, dziedziczką dóbr Mgowskich. Od niego mają iść *Mgowscy*.

FRĄCEWICZOWIE h. NOWINA, w województwie witebskiem. Krzysztof Spokojski Frącewicz, dziedzic Zielenicz i Osinówki 1690 roku (Herold). Lu-

dwik, skarbnik smoleński, obecny 1722 roku na sejmiku witebskim (Ist. Jur. Mat. XXVII).

FRĄCKIEWICZOWIE h. BRODZIC w W. Ks. Litewskiem, idą od Radzimińskich i na pamiątkę tego pochodzenia *Frąckiewiczami Radzimińskimi* się pisali.

Francek Kasperowicz, dziedzic nabytych dóbr w połockiem: Szołak, Panasowicz, Neszczerdy, Krynek, Murosi i Boryskowicz, ma dostarczać na wyprawy wojenne trzy konie, według spisu z 1552 r. Żoną jego być miała Anna Filipówna Iwaszkiewiczówna, dziedziczka Hulanik, a synem Michał. Bratem jego mógł być Aleksander Kasprowicz, ożeniony z ks. Szczęsną Borowską 1567 r. (Kniaź.).

Michał Frąckiewicz, podkomorzy połocki, poseł na sejm, dzielnie się odznaczył pod Toropcem i Sitnem 1590 r. Żonaty 1584 r. z Anną Iwanówną Sapieżanką, miał z niej synów: Mikołaja, Jana i N. (Jerzego), sędziego ziemskiego lidzkiego (Sap.) i córkę Marynę, żonę Adama Talwosza.

Herb Brodzic.

Mikołaj, chorąży nadworny litewski, starosta wasiliski, rezygnował z urzędu chorążego 1613 r. W roku następnym jest starostą mścisławskim, wasiliskim i dzierżawcą radomlskim. Nie żył 1631 r. Synowie jego: Dadzibóg, Władysław i Michał; córki: Zofia, Krystyna, Melania i Maryna (Sap.), urodzeni z ks. Doroty Żylińskiej, 2-o v. ks. Andrzejowej Szujskiej. Z nich: Dadzibóg, dziedzic Widziniszek, zmarły 1646 r., zostawił z ks. Krystyny Ogińskiej, ciwunówny trockiej, jedyną córkę Zofię 1654 r. Michał, ożeniony z Zofią Herburtówną, 1-o v. ks. Aleksandrową Żyżemską 1650 r. (Kniaź.).

Jan, brat Mikołaja 1618 r. (Op. Żyt. 13), chorąży lidzki, zmarł 1635 r.

Jerzy, marszałek Trybunału litewskiego 1610 r. (Akta XIV). Jerzy, starosta miadziolski, dziedzic Sieliszcz w połockiem 1622 r. (Ist. Jur. Mat. XXVII). Matias, chorąży nowogrodzki 1648 r., starosta mozyrski 1653 r., deputat na Trybunał skarbowy i w tymże jeszcze roku pisarz polny litewski, zginął w bitwie z Moskwą pod Ciecierzycami 1654 r. Pisał się z województwem nowogrodzkiem na elekcyę Jana Kazimierza. Żonaty był z Katarzyną Abrahamowiczówną, wojewodzianką trocką, która zeznała testament 1654 roku (Arch. Dubr. XII). Córka jego brata Katarzyna, była za Bonifacym Pacem (Pac.).

Kazimierz, podczaszy miński i ciwun weszwiański, był 1663 r. opiekunem Kazimierza i Teodory, dzieci Władysława Leona, wojskiego trockiego i Maryanny z Niewiarowskich, leśniczanki mereckiej. Joanna, siostra Władysława (Akta XV). Kazimierz pisał się z powiatem lidzkim, na elekcyę Jana III-go. W 1687 r. był wojskim i podstarościm lidzkim. Kazimierz, podkomorzy lidzki, ciwun weszwiański, podpisał elekcyę Jana III-go z powiatem lidzkim. W 1682 r. starosta lidzki, został 1689 r. podskarbim nadwornym litewskim; umarł 1693 r., w którym był marszałkiem Trybunału litewskiego. Żonaty z Anną Naruszewiczówną (V. L. z 1685 r.).

Paweł, poseł, deputat ad pacta conventa 1669 r., podpisał obiór króla Michała, jako chorąży (chorążyc?) nowogrodzki. Podstoli mozyrski 1674 r., z tym tytułem pisał się z województwem nowogrodzkiem, na elekcyę Jana III-go. Syn jego Stanisław pozostawił syna Jana, a ten Kazimierza, po którym syn Mikołaj, ożeniony z Maryanną Wittmanówną, pozostawił synów: Juliana Tomasza i Władysława Jozafata, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie 1852 roku (Akta b. Her.).

Stefan, dworzanin królewski 1648 r., pisał się z województwem nowogrodzkiem, na elekcyę Jana Kazimierza. W 1662 r. chorąży nowogrodzki, posłował kilkakrotnie, a konstytucye z lat 1662, 1667, 1668, 1669 i 1671 czynią o nim wzmianki. W 1674 r. już starosta słonimski, podpisał z województwem nowogrodzkiem elekcyę Jana III. W tym ostatnim roku był deputowany do rewizyi skarbu koronnego. Krystyna, 1-o v. Krzyszkowska, 2-o v. Jerzowa Chreptowiczowa, starościna hajeńska, zmarła 1659 r. (Akta XII f. 398). Jan Chryzostom, opat czerejski 1711 r. Brat jego Kasper, ciwun weszwiański w tymże roku. Antoni, syn Kaspra, w zakonie Bazylianów 1748 r. (Akta XI). Aleksander 1661 r. na sejmiku połockim. Dawid, po ustąpieniu nieprzyjaciół objął 1667 r. ojczyste Koziany, w połockiem (Ist. Jur. Mat. XXV i XXVI). Grzegorz, sekretarz królewski, z województwem połockiem, a Gedeon, stolnik orszański, z województwem nowogrodzkiem, pisali się na elekcyę Jana III-go.

W 1697 r. będąc starostą słonimskim, został Gedeon chorążym nadwornym litewskim. Żonaty z Krystyną Wolską, pozostawił syna Feliksa i córkę Maryannę. żyjących w 1717 r. (Arch. Dubr. XI). N., sędzia ziemski i poseł lidzki 1697 r. Stefan, starosta trabski i jakuński 1728 r., urodzony z Maryanny Grużewskiej, 1-o v Pakoszowej, żonaty z Krystyną z Judyckich, pozostawił synów: Michała i Józefa, żyjących 1736 r. (Akta XIV i DW. 69 f. 714). Mateusz, starosta jakuński, sędzia ziemski oszmiański 1750 r. Jan, starosta jakuński 1759 r. Józef Kazimierz, cześnik oszmiański i Andrzej Kazimierz, starosta suraski, stronnicy Augusta III-go, głosowali za nim 1733 r. (Obl. Warsz. 49 f. 612). Jerzy, sędzic ziemski oszmiański 1764 r. (V. L.). Michał, Pijar 1761 r. (Sap.). Józef, żonaty 1804 r. z Anną Białopiotrowiczówną, dziedziczką Mazuryszek, w powiecie lidzkim. Patrz *Radzimiński*.

Kasper Jan i Janusz, synowie Stefana Antoniego, wnukowie Jana, prawnukowie Stefana, praprawnukowie Jana, potomkowie Stefana, właściciela 1693 roku Kościeniewa, w powiecie lidzkim, legitymowali się ze szlachectwa 1836 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską. Tamże udowodnił 1808 r. swoje szlachectwo Maciej Marcin z synami: Jerzym, Andrzejem i Marcinem i wnukami: Dominikiem, Nikodemem, Augustynem i Tadeuszem, synami Marcina, syn Jana, wnuk także Jana, z powiatu trockiego.

Wiktor, syn Wincentego i Wiktoryi ze Skarzyńskich, wnuk Antoniego, szambelana Stanisława Augusta, urodzony w powiecie zawilejskim 1835 r., magister św. teologii, proboszcz ostrobramski w Wilnie, szambelan dworu papieskiego 1897 r., kanonik kapituły wileńskiej 1901 r., administrator apostolski dyecezyi wileńskiej 1902 r.

FRĄCKIEWICZOWIE v. FRONCKIEWICZOWIE h. ŚLEPOWRON w W. Ks. Litewskiem. Tutaj zamieszczam wszystkich Frąckiewiczów, którzy Radzimińskimi się nie pisali.

Roman nabył 1591 r. część Dachnowa, w oszmiańskiem, którą wnuk jego Jan sprzedał 1609 r. Hrehoremu i Rainie Fronckównie Wołkom (Jank. Pow. Oszm.). Samuel, Izydor, poseł 1664 r., stolnik mścisławski 1665 r. Jan, ziemianin mścisławski, porwał Janową Worońcową, wdowę, ożenił się z nią 1654 r. i zajął jej dobra Sochanie (Ist. Jur. Nat. XXV).

Herb Ślepowron.

N., cześnik owrucki, umarł 1695 r. Stefan Michał, krajczy upicki 1705 r. i podstarości oszmiański 1718 r., żonaty z Rozalią Kozłówną (Sap. II). Michał, podczaszy smoleński 1713 r. Paweł, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 roku (Obl. Warsz. 49 f. 609). Ignacy, pisarz ziemski słonimski 1735 r. Tadeusz i Michał, staroście rumszyscy, podpisali manifest szlachty litewskiej 1763 r. Tadeusz, sędzia grodzki upicki 1776 r. Paweł z województwem mścisławskiem, a Piotr Tadeusz, podstoli i podstarości piński, z powiatem pińskim, podpisali elekcyę Stanisława Augusta. Ignacy, rotmistrz lidzki 1775 r. Jan, oboźny smoleński 1775 r., następnie podstoli 1787 r. Antoni 1770 r., a Ignacy 1773 r., sędzicowie ziemscy telszewscy.

Aleksander, regent grodzki miński 1787 r. Jan Kazimierz Suroż Frąckiewicz, sędzia grodzki orszański 1706 r., umarł 1715 r. N., żona ks. Dominika Radziwiłła, zmarłego 1798 r. Floryan Teofil Frąnckiewicz-Markowski, starosta hołowaczewski, krajczy, rotmistrz i poseł województwa mścisławskiego, podpisał konfederacyę generalną warszawską 1733 r. (Obl. Warsz. 49 f. 422). Mikołaj Fronckiewicz, porucznik chorągwi Gurskiego, z żoną Maryną, ugodzili się 1668 r. z Puzyrowiczami w sprawie, o zabójstwo Jerzego Puzyrewicza. Córka ich Katarzyna, żona Franciszka Malczewskiego 1711 r. (A. Tryb. Lub.).

[FREBEN Jan Nepomucen, generał-adjutant buławy wielkiej litewskiej, zmarły przed 1787 r., z żony Ewy pozostawił synów: Daniela i Kaspra, oraz córki: Klotyldę i Brygidę (DW. 103 f. 1245).]

Herb Bończa.

FREDROWIE h. BOŃCZA pisali się z Pleszowic w województwie ruskiem. Jedna ich linia otrzymala 1822 r. dziedziczny tytuł hrabiów austryjackich, od cesarza Franciszka I-go.

Jerzy hr. Dunin-Borkowski, w swych Genealogiach utytułowanych rodzin polskich, uważa Fredrów za rodzinę węgierską, a to na tej zasadzie, że Marya, królowa węgierska, nadała 1385 r. Dmitrowice, Jerzmanice, Pleszowice i Popowice, wsie będące następnie w posiadaniu Fredrów, Janowi, Władysławowi i Michałowi, synom Andrzeja z Kis Pallugyi

i ich bratu stryjecznemu Andrzejowi, synowi Filipa (AGZ. VII). Nam się tak nie zdaje. Prawdopodobnie Węgrzy wkrótce wyzbyli się swej własności, o czem świadczy wymienienie Pleszowic 1407 r., jako własności władyctwa przemyskiego (Ibid.), a nabywcą z czasem był właśnie potomek jednego z Bończyców, który w te strony przybył ze swoim księciem Bolkiem Trojdenowiczem z Mazowsza. Pierwszym tym znanym Bończycem był pewnie Fryderyk, przez Rusinów Frydrusem, Frydrem i Fredrem nazywany, która to nazwa stała się nazwiskiem dla jego potomstwa [1]).

Fredro z Pleszowic, za męstwo okazane w walce z Krzyżakami, miał otrzymać od Władysława Jagiełły 1410 r. Fredrowce i Szurzę, w kamienieckiem (M. 89 f. 115). Jednak dokument ten nie mógł być pod tą datą wydanym, bo wymienieni w nim: arcybiskup, kanclerz i podkanclerzy, byli nimi dopiero 1423 r. Prawdopodobnie podrobiony dla nieznanych dziś celów, wciągnięty został w XVI wieku do Metryki koronnej.

Pierwsza autentyczna o protoplaście tej rodziny wzmianka, dotąd znana, znachodzi się pod 1424 r. w aktach przemyskich, w których między obecnymi na sądach wymienionym jest Fridro, 1425 r. już Fredrem z Pleszowic nazwany. W 1429 r. Fredro z Paczkowic jest dzierżawcą Babina. w samborskiem, na wykupno którego dostaje konsens Wojutycki (Inw. Arch. Kor.; Proch.). W 1435 roku wziął on w zastaw Krakowiec i Gnojnicę, w ziemi przemyskiej, od Tarnawskich, a 1436 r. Tyrawę wołoską od Cieszyków. W 1437 r. występuje w aktach przemyskich z synami swoimi: Andrzejem i Frydrusem. W tym samym roku zawiera układ z Piotrem Próchnickim, o ożenienie syna swego, niewiadomo którego, z synowicą Piotra, a córką Steczka, zaś 1441 r. zawarł podobny układ z Seńkiem z Bybła, o wydanie za niego córki swej Jadwigi. W 1438 r kupuje część Nowosielec i pożycza 110 grzywien ks. Świdrygielle. W latach 1437 — 1440 procesowany i w końcu zwolniony z procesu przez Rychlika z Krukienic, o Byków, Skrzeszów, Chraplice, Wyrozembów i domy w Przemyślu. W 1448 i 1449 r. jest starostą szczyrzyckim, a 1452 r. bierze od Buczackich w zastaw Rosznów, w samborskiem. Żonaty 1-o v. z Bybelską, zmarłą już przed 1441 r., a 2-o v. z Dorotą Ligęzianką, wojewodzianką łęczycką, miał z pierwszej wspomnianych już wyżej troje dzieci, z drugiej zaś — także Andrzeja v. Indrzyka v. Henryka, Jana i Jakóba. Córkami jego też były: (a może wnuczkami po którymś z synów): Zofia Piotrowa Błudnicka i Katarzyna Jakóbowa Kopycińska, które 1497 r. zawarły układ z bratem Janem (M. 16 f. 127).

Andrzej i Frydrusz, starsi synowie Fredry, zeznali z wujami i z ciotkami z Bybła, dział dóbr macierzystych i objęli 1441 r. Czeszki, Sanoczany i pół Kłokowic. Frydrusz będzie zapewne identycznym ze spotykanym w aktach od 1431 do 1448 r. kanonikiem przemyskim Fryderykiem, Fridrem, Fredrem, o którym dalszych śladów nie znaleźliśmy.

[1]) Imię Fryderyk v. Frydro v. Fredro było widocznie na Rusi w użyciu. Równocześnie żyją Frydrusz Herburt, Frydryk Jacimirski i inni. Frydro Kostiuk (Wołodyjowski) jest 1578 roku dziedzicem Hinkowiec (Zs. Kam. Pod.), a 1553 r. spotykamy uczciwych Iwaszka i Fredrę, synów Jaczka, posiadaczy sołtystwa w Smolniku w starostwie samborskiem (M. 83 f. 255).

Andrzej, zwany także Hindrzych, Fredrowicz v. Fredro, pisał się z Czeszek i Pleszowic, 1463 r. sędzia szczyrzycki, 1464 r. kasztelan halicki, 1472 r. wojewoda podolski, a 1476 r. i starosta generalny podolski, żonaty już 1445 r. z Katarzyną Mużyłówną z Buczacza, wojewodzianką podolską, za którą dostał w 500 grzywnach Baniłów i Jeziorów. Dostaje następnie od teścia w 1,000 grzywnach długu zamek i miasto Michalcze z sześciu wsiami. Wogóle częste i znaczne ma sprawy pieniężne z rodziną żony, w których nieraz do gwałtów i procesów przychodziło. Zakończył je 1474 r. darowując szwagrom 1,400 grzyw., a zatrzymując w dożywocie dla siebie i żony Michalcze z 9-ciu wsiami, na których zachowuje sobie 400 grzyw. własności. W 1460 — 1462 r. Andrzej wraz z braćmi niedzielnymi: Henrykiem, Janem i Jakóbem, procesowani przez Jana z Balic. Nie żył już w Lipcu 1477 r., w którym pozostałą po nim wdowę Katarzynę, nie chcą dopuścić do objęcia oprawnych dóbr Czeszek i Paczkowic, bracia jego Hendrzych z Nowosiedlec i Jan z Pleszowic (Gr. Przem. 3 f. 1043). Anna, jedyna, zdaje się, jego córka, wyszła 1466 r. za Fedka alias Feliksa z Kutyszcz, sędziego ziemskiego halickiego.

Hindrzych, Indrych, a także Andrzejem zwany, drugi tego imienia, a najstarszy z drugiej żony syn Fredry, pisał się z Nowosiedlec, Pleszowic i Lubienia. Gdy matka jego, zawarłszy układ z siostrami swojemi 1459 i 1460 r., o spadek po bracie swym Janie, kasztelanie bieckim, sprzedała 1464 r. swą ojcowiznę drugiemu bratu, Andrzej z braćmi potwierdza te układy i sprzedaż i zrzeka się spadku po ciotkach (Helc. II). Nabył on 1466 r. sołtystwo w Nowosiedlcach i wójtostwo w Krakowcu. Był już 1463 r. żonaty z Katarzyną Herburtówną, chorążanką przemyską, wdową po Janie Kmicie z Dubiecka (AGZ. XIII — XVI). W 1477 r. procesuje bratowę wojewodzinę, a 1479 r. nabywa od Jacimirskich prawem dziedzictwa Krakowiec, Nonicę, Przedworze (Przedborze) i Rudy, które dotąd Fredrowie mieli w zastawie (Zs. Przem. 3 f. 665 i Gr. Przem. 3 f. 1043). Jego synem był Andrzej Fredro, nazwany 1521 r. stryjecznym bratem Franciszka (M. 35 f. 565). Ten Andrzej pisał się z Młodowicz, a córka jego Elżbieta z Anny N., 2-o v. Stanisławowej Rudnickiej, zeznała 1540 r. zapis dożywocia z mężem, Krzysztofem Drohojowskim (Zs. Przem. 19 f. 156). Elżbieta prowadziła kilka spraw z rodziną, z których się dowiadujemy, iż miała siostrę Annę i braci: Stanisława, Jakóba i Andrzeja (Ibid. 14 f. 55 i 22 f. 160). Od nich zapewne poszły: Elżbieta, 1-o v. Hieronimowa Krzeczowska, 1582 r. 2-o v. za Stanisławem Żółkiewskim i druga Elżbieta 1609 r. za Wojciechem Grochowskim (AGZ. X i M 128 f. 3).

Jakób, najmłodszy syn Fredry, występuje razem z braćmi w różnych sprawach w latach 1460 — 1464. Pisał się z Rubieszowic, które to dobra wraz z Popowicami oddał 1474 r. na czas wyprawy wojennej w zarząd bratu Andrzejowi, wojewodzie, odsuwając od tegoż Hindrzycha i Jana (Zs. Przem. 3 f. 207). Żonaty był z Jadwigą Odrowążówną Godowską, chorążanką halicką, której zabezpieczył posag 1463 r. w Radomiu (Ks. Zap. I f. 403). Kwitowała ona ojca z posagu 1469 r. (AGZ. XIII — XVI). Jego to synem miał być bezdzietny Wawrzyniec, poseł do sułtana tureckiego Bajazeta (Glinka).

Jan, czwarty z kolei syn Fredry, pisał się z Pleszowic, a czasami z Nowosiedlec i nosił przezwisko Sas (Szasch, Sasz). Ożeniony z Katarzyną Kierdejówną z Orynina i Dawidkowic, podkomorzanką kamieniecką, kwitował 1472 r., wraz

z żoną, Buczackich, ze spłaty 450 grzyw. posagu z Kołomyi, a 1465 r. sprzedał im dwie wsie na Podolu (AGZ. XIII — XVI). Córka jego Anna jest 1497 r. żoną Jana Herburta, wojskiego przemyskiego. W 1507 r. zabezpieczył posag Katarzynie z Kormanickich, żonie syna Mikołaja (M. 14 f. 169 i 23 f. 88). Umarł 1508 r., a synowie jego podzielili się dobrami ojczystemi 1509 r. (Gr. Przem. 4 f. 170). Rafał wziął Podliszki, część Krukienic i Laszek; Mikołaj — Młodowice, Kłokowice i Popowice; Zygmunt—Paczkowice, Chodnowice, Tamanowice i 30 fl. węg.; a Franciszek — Pleszowice, Byków, Strzyszów, Chraplice i 230 fl. węgiers. dopłaty od braci. Z nich:

Rafał zabezpieczył 1507 r. posag żonie swej Katarzynie, córce Dersława Wilczka, a 1512 r. otrzymał w dożywocie drugą część Laszek, którą 1530 r. trzymała i pozostała po nim wdowa (M. 23 f. 120; 25 f. 212 i 45 f. 54).

Zygmunt, wspomniany dopiero 1537 r., jako żonaty z Anną N. (z Paniowa (?)) (M. 54 f. 80), zostawił Piotra piszącego się Chodnowskim. Tego syn Andrzej, dworzanin królewski, 1591 r. starosta ujski, miał z Orzechowskiej: Maryannę Lipnicką, Justynę Lipską i synów, Kaspra, Andrzeja i Jana. Z tych tylko ostatni pozostawił syna Stefana, również dziedzica Chodnowic, bezdzietnego z Maryą Anną z Fredrów, podstolanką przemyską, która 1641 r. kwitowała ojca z posagu (Gr. Przem. 95 f. 1449).

Franciszek, oprócz wziętych działem dóbr, dziedziczył także na Krakowcu, otrzymał 1512 r. pewne dobra po Zabłockim, a 1532 r. posiadał i Morawicę, w przemyskiem (M. 25 f. 190 i 46 f. 145). Z Katarzyny z Rokitnicy Derszniakówny, 2-o v. Tarnawskiej, jego córki: Anna Dzieduszycka i Elżbieta Ilnicka, 1540 r. już obie zamężne i synowie: Stanisław, Jerzy, Jan i Stefan. W 1539 r. ustanowioną została komisya do odgraniczenia Krakowca, będącego własnością tych czterech synów Franciszka, od starostwa przemyskiego (M. 37 f. 519; 59 f. 148 i 63 f. 228; Gr. Przem. 5 f. 1178).

Stanisław, syn Franciszka, wojski samborski (Gr. Przem. 45 f. 40), żonaty 1-o v. z Elżbietą N., której posag zabezpieczył 1552 r., 2-o v. z Magdaleną z Dobraczyna, pozostawił synów: Andrzeja i Walentego (M. 82 f. 292; 110 f. 149 i 117 f. 132).

Andrzej otrzymał 1569 r. połowę Bunowa, w przemyskiem, a 1571 r. odstąpił mu ojciec połowę Lubienia, którego drugą połowę trzymał stryj jego Jerzy. Odznaczył się pod Wielkimi Łukami, w nagrodę czego dozwolił mu król Stefan 1580 r. założyć miasto Niemirów, w miejscowości zwanej Wróblaczyn w bełskiem i ustanowił tamże targi i jarmarki (M. 105 f. 196; 110 f. 149 i 123 f. 401). W 1590 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Barbarą z Drohojowskich, 2-o v. Janową Stadnicką (Zs. Przem. 19 f. 881 i 37 f. 10). Umarł wojskim samborskim 1591 roku (Zap. Lub. 5 f. 858; Wyr. Lub. 47 f. 627), zostawiając tylko córki: Katarzynę Wojakowską, Elżbietę Pełczynę i Annę Jaskmanicką.

Brat jego Walenty, dziedzic Krakowca, podczaszy przemyski, otrzymał 1578 r. od matki swej wójtostwo w Lubieniu, które posiadał wspólnie z żoną swą, Agnieszką z Młodatycz Skorucianką (M. 117 f. 132 i 123 f. 291). Synów miał dwóch: Stanisława, dziedzica Morańca i stąd Moranieckim zwanego, występującego wspólnie z matką 1594 r. w Lublinie, żonatego z Anną z Trzcińskich, zmarłego 1622 r. (Zap. Lub. 7 f. 356 i M. 168 f. 296) i Aleksandra, nazywanego w aktach 1635 r. cześnikiem lwowskim.

Jerzy, syn Franciszka, także na Krakowcu, otrzymał od brata Jana 1564 r. połowę Lubienia; był 1578 r. wojskim samborskim. Wspólnie z żoną, Zofią z Kinickich, ustąpił 1580 r. praw swych do wójtostwa w Lubieniu bratankowi Walentemu (M. 99 f. 99; 110 f. 149 i 123 f. 291). Był właścicielem Gnojnicy i zostawił synów: Jana i Marcina 1593 r. (Wyr. Lub. 54 f. 704). Jan wspomniany 1598 r. w konstytucyach z przydomkiem Krakowiecki, był w końcu wojskim przemyskim. Według zapisków rodzinnych miał on dwie żony: Krechowiecką i Orzechowską, a z nich synów: Aleksandra 1635 r. cześnika przemyskiego i Stanisława, wojskiego przemyskiego 1636 r., żonatego z Zuzanną z Grzybowskich. Jako zasłużony wojak otrzymał on wójtostwo w Chaszczówce 1630 r., a Słobodę Wielicką, w czerniechowskiem 1635 r., w którym też roku odstąpił mu za konsensem królewskim krewniak Jakób Maxymilian, regent koronny, Turzę w ziemi lwowskiej (M. 178 f. 153; 180 f. 438; 181 f. 36 i 76; DW. 48 f. 1819). Umarł 1651 r. Córka jego Teresa 1676 r. za Eneaszem Andrzejem Kruzerem, a syn Jan, obłąkany, któremu król wyznaczył 1694 r. kuratorów (AGZ. X. 5500 i 6212).

Jan, trzeci syn Franciszka, kasztelan sanocki 1578 r., a przemyski 1588 r., żonaty 1-o v. z Zofią z Pakoszewskich, 2-o v. z Anną ze Żmigrodu Stadnicką, córką Stanisława (Zap. Lub. 8 f. 95), otrzymał 1578 i 1581 r. zapewnienie dostawania 50 fl. pensyi, ze starostwa przemyskiego (M. 117 f. 251 i 123 f. 857). Córki jego z pierwszej żony: Dorota, żona Andrzeja Baranowskiego, kasztelana ciechanowskiego, zmarła 1627 r. (Star. Mon.); Anna Pieniążkowa, podstolina przemyska i Zofia Orzechowska, sędzina ziemska przemyska, zaś z drugiej— Magdalena, żona Aleksandra Zborowskiego 1621 r. (M 165 f. 177). Synowie zaś: Jan, Paweł i Stefan 1592 r. (Wyr. Lub. 52 f. 157). Jan to pewnie ów zasłużony wojak, który 1622 r. otrzymał 40 fl. pensyi (M. 169 f. 36). Nad umysłowo chorym Pawłem ustanowioną została kuratela 1623 r., w osobach Jana, brata rodzonego i Jana z Chodnowic, stryjecznego (M. 169 f. 174 i 196 f. 65).

Stefan, czwarty syn Franciszka, żonaty z Anną ze Żmigrodu Stadnicką, córką Marka, pozostawił tylko córki: Jadwigę Stanisławową Stadnicką; Annę Stanisławową Korytkową; Barbarę Janową Mielecką i Zofię, 1-o v. Jerzową Czuryłową 1594 r., 2-o v. Kasprową Stanisławską 1618 r., a 3-o v. Sobiekurską 1626 r. (Wyr. Lub. 77 f. 266 i 574; Gr. Sanoc.).

Stanisław, syn Mikołaja z Kormanickiej, bo posiadał 1543 r. wraz z bratem Jakóbem Kłokowice (M. 68 f. 383), które działem z 1509 r. dostały się temu Mikołajowi, miał jeszcze dwóch braci: Krzysztofa i Gabryela, po którym z Małgorzaty N. synowie: Krzysztof, Mikołaj i Stanisław, 1589 r. dziedzice części Beńkowej Wiszni. Z nich Krzysztof, był 1615 r. rotmistrzem królewskim (Wyr. Lub. 4 f. 16; 22 f. 560 i 63 f. 494; DW. 44 f. 980; Paw.); Mikołaj zaś zostawił żyjących 1672 r. Ludwikę, Franciszkę i Jana (Sig. 12 f. 138), po którym synowie: Samuel i Mikołaj żyli 1683 r. (Zap. Lub. 60 f. 862).

Wspomniany wyżej Stanisław, najstarszy z synów Mikołaja i Kormanickiej, zmarły 1555 r. chorążym halickim, żonaty był z Elżbietą z Morawska, która 1571 r. odstąpiła sumę swą na Przedborzu i Rudach Sewerynowi Drohiczańskiemu, mężowi swej córki Zofii (Gr. Przem. 10 f. 358). Wyroki lubelskie z 1580 r. wykazują, iż oprócz Zofii miał on jeszcze synów: Tomasza, Piotra, Andrzeja i Jana. Te wyroki wymieniają i potomstwo Piotra, z Barbary N., a to: Annę Nikor-

ską, Jadwigę, Andrzeja, Jana i Kaspra (Ks. 4 f. 16; 9 f. 598 i 698; 63 f. 408). Z ostatnich: Jan zostawił Konstantego, który 1659 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Maryanną z Uwielińskich (Perp. Czers. 12 f. 118), a 1668 r. głosował z ziemią sanocką na obiór króla Michała; Kasper zaś, żonaty z Magdaleną z Dunikowskich (Zs. Przem. 76 f. 1091), miał tylko syna Zygmunta, 1639 r. stolnika, a 1655 r. kasztelana sanockiego. Ten otrzymał 1650 r. starostwo janowskie; 1655 r. odstąpił praw swych do Chodcza, Petryłowa i t. d., w chełmskiem, Gorzkowskiemu, a 1657 r., w którym król zlecił mu werbować piechotę w przemyskiem, jest starostą krośnieńskim. Żonaty 1-o v. z Teresą z Ślezanowskich, a 2-o v. z Zofią z Wasiczyna Baranowską, z którą wspólnie otrzymał 1660 r. konsens królewski, na odstąpienie różnych królewszczyzn (AGZ. X. 4671 i 4775; M. 199 f. 25; Sig. 3 f. 129 i 203; 7 f. 18 i 151). Umarł 1663 r., zostawiając z pierwszej żony syna Karola i córki: Joannę za Wojciechem Snopkowskim, chorążym latyczowskim 1669 r.; Barbarę w zakonie PP. Karmelitanek; z drugiej zaś—Anielę, 1-o v. za Wojciechem Ustrzyckim, łowczym sanockim, 2-o v. za Adamem Trzebuchowskim, stolnikiem bracławskim i Katarzynę, która 1679 r. wraz z mężem Remigianem Strzałkowskim, łowczym lwowskim, pułkownikiem królewskim, otrzymała od króla w dożywocie Żuchorzyce i Biłkę Królewską, a 1695 r. jako wdowa, kwituje Sieniawskiego z sumy (Gr. Lwows. 438 f. 211 i 260 f. 122), później zaś jest 2-o v. za Hieronimem Załuskim, kasztelanem rawskim (M. 210 f. 136 i 141; 262 f. 275).

Karol, 1662 r. poseł na sejm, po ojcu starosta krośnieński, od którego za konsensem królewskim z 1663 r., otrzymał Lisiatycze, w przemyskiem. W tym roku wytoczył mu Tański, instygator koronny, sprawę, z powodu rzekomo nielegalnej cesyi starostwa krośnieńskiego, dokonanej na jego rzecz przez ojca i wymuszenia podstępem podpisu króla. Sprawa ta została jednak umorzoną, gdyż Branicki, obdarzony tem starostwem, uznał po śmierci jego ojca, że cesya była ważną. Jednak w grudniu 1677 r. odebrano mu to starostwo i oddano Tarle (M. 203 f. 217 i 267; 206 f. 365). Karol zabity został w pojedynku, przez Kąckiego, generała artyleryi koronnej 1669 r., w którym szwagier jego Snopkowski, mianowany został opiekunem dwóch jego wówczas jeszcze niezamężnych siostr (M. 210 f. 136 i 141; AGZ. X. 5106).

Tomasz, najstarszy syn Stanisława z Morawskiej, zostawił tylko córkę Zofię, 1-o v. za Aleksym Krasickim, wojskim przemyskim, a 2-o v. za Potockim.

Andrzej, trzeci syn Stanisława, dworzanin królewski 1597 r., wojski przemyski 1601 r., umarł 1621 r. Wspólnie z synem Janem zeznał zapis na klasztor w Jazłowcu (Zap. Lub. 26 f. 973; Wyr. Lub. 63 f. 201 i 71 f. 1094). Ożeniony z Elżbietą z Wilżyna Urbańską, pozostawił z niej liczne potomstwo. Z tego:

Stanisław, podczaszy sanocki, żyjący jeszcze 1672 r., kwitował 1641 r. Czuryłów imieniem braci, Jakóba Maksymiliana i Andrzeja.

Jakób Maksymilian, 1619 r. pisarz kancelaryi królewskiej, składał 1622 r. przysięgę na urząd pisarza kancelaryi wielkiej koronnej, 1624 r. był sekretarzem królewskim (M. 384 f. 29; 386 f. 1 i 169 f. 1 i 402). W 1626 r. łowczy przemyski, 1628 r. stolnik lwowski, rezygnował z tej godności 1633 r., w którym został podkomorzym przemyskim. Pełniąc ciągle obowiązki sekretarza królewskiego, jest obok tego 1638 r. regentem kancelaryi wielkiej koronnej, a 1645 r. i referendarzem koronnym. Umarł 1646 r., nie pozostawiwszy potomstwa, pochowany w Prze-

myślu (Star. Mon.), a spadek po nim wziął bratanek jego Andrzej Maksymilian (Zap. Lub. 44 f. 170). Brat jego Jan, 1626 r. podsędek, a 1629 r. sędzia ziemski przemyski, otrzymał 1635 r. konsens królewski, na wykupienie wójtostwa w Brylińcach, a 1638 r. po Grochowskim dobra w wojew. ruskiem (M. 180 f. 545 i 185 f. 112). Umarł 1649 r. Żona jego Zofia Aleksandra z Malina, 1-o v. Janowa Kopycińska, procesuje się 1617 r. z Herburtami, o wyrzucenie jej z Mościsk (Gr. Lwows. 371 f. 1117); żyła jeszcze 1675 r. pozywając Ludzickiego o 1,000 fl. (Gr. Tremb. 143 f. 1070). Z mowy wygłoszonej na pogrzebie Jana wynika, że zostawił z tej żony syna Andrzeja. Siostra Jana Zofia, była za Jerzym Stanem, chorążym sanockim, starostą sandeckim.

Z innych dzieci Andrzeja, wojskiego przemyskiego, ksiądz Gabryel Mikołaj, w zakonie OO. Bernardynów, został 1627 roku biskupem bakowskim, zaś Jerzy Stefan 1627 r. wojski, a 1633 r. stolnik przemyski, umarł 1634 r. i pochowany został w Przemyślu (Star. Mon.). Z Katarzyny z Biereckich syn jego Andrzej Maksymilian, sukcesor referendarza koronnego Jakóba Maksymiliana (Zap. Lub. 34 f. 555 i 44 f. 170). Mąż wielkiego rozumu i nauki, autor wielu dzieł, jednocześnie i znakomity wojownik, czego niejednokrotnie dał dowody, dostawiając pod Zborów i Beresteczko liczne chorągwie swoim wystawione kosztem. Jako dworzanin pokojowy podpisał z województwem ruskiem obiór Jana Kazimierza. W 1654 r. kasztelan lwowski, nabył dobra Czernidła, w czerskiem, które 1655 r. odprzedał Wielopolskiemu (M. 197 f. 52; Perp. Czers. 11 f. 744). W 1677 r. wojewoda podolski, umarł 1679 r. Z Katarzyny z Gidzińskich, która wraz z synami poczyniła 1689 r. zapisy dla Kalwaryi Pacławskiej, fundowanej przez męża (Gr. Przem. 450 f. 45), jego córki: Teresa za Andrzejem Łączyńskim i Anna, 1-o v. ks. Michałowa Czartoryska, starościna krzemieniecka, 2-o v. za Kazimierzem Sapiehą, wojewodą trockim—i synowie: Jerzy Bogusław i Stanisław Józef.

Jerzy Bogusław, wraz z ojcem, pisał się z województwem ruskiem, na elekcye królów: Michała i Jana III-go, 1676 r. łowczy koronny, został 1684 r. kasztelanem lwowskim, z którego to urzędu rezygnował na rzecz brata 1702 r. Żonaty 1-o v. z Zuzanną z Karczewskich, która z nim się rozwiódłszy wyszła za Potockiego, 2-o v. z Teofilą z Gorajskich, 1-o v. Władysławową Rejową, wojewodziną lubelską, z którą 1798 r. również prowadził proces rozwodowy (M. 212 f. 126 i 216 f. 77). Został w końcu księdzem.

Stanisław Józef, po bracie kasztelan lwowski 1702 r., zmarły 1724 r. Ten był żonaty z Barbarą z Sieniawskich (Czerniech. f. 819), która 1728 r. już jako 2-o v. Stanisławowa Naramowska, podkomorzyna królewska, wydzierżawia Werchowice i Hołodówkę Borkowskiemu (Gr. Przem. 165 f. 1265). Z niej jedyna jego córka Katarzyna, 1729 r. za Stanisławem Rupniewskim, później kasztelanem małogoskim.

Jan, czwarty syn Stanisława z Morawskiej, był łowczym przemyskim. Wdowa po nim, Anna z Jaskmanickich, oblatuje z synami: Marcinem i małoletnim, bo ur. 1602 r., Walentym, zawarty układ 1617 r. (Gr. Przem. 77 f. 1248). Córka jego Katarzyna za Stanisławem Dunikowskim (Zs. Przem. 75 f. 334). Z synów:

Walenty (M. 181 f. 240), z wojskiego 1636 r. po bracie łowczy przemyski, następnie podczaszy bełski, umarł 1659 r. Dwie miał żony: pierwszą miała być

Barbara Łaszczówna, chociaż w wywodzie szlachectwa wnuka, na kanonię gnieźnieńską, nazwana Laszczewską (Kor.). Obie te rodziny używają h. Prawdzic, i drugą — Katarzynę Jastrzębską 1660 r. (Sig. 3 f. 99 i 241). Z pierwszej Stanisław *Antoni* Karol, który głosował z ziemią przemyską, na obiór króla Michała, a 1670 r. zapisał sumę na kościół racławski (Zap. Lub. 53 f. 401). Był kasztelanem czerniechowskim. Żonaty z Katarzyną z Bełżeckich, wojewodzianką podolską, 1-o v. Franciszkową Karolową Korniaktową, nieżył już 1681 r., w którym ona już wdowa po nim, a dożywotniczka dóbr Korniaktowskich, zastawia ogromne te dobra Wąsowiczowi, stolnikowi sochaczewskiemu (Zap. Lub. 56 f. 368 i 62 f. 595; Zs. Przem.). Z niej: Teodora 1682 r,; Aleksander Antoni, sekretarz wielki koronny, kanonik poznański, kantor gnieźnieński, proboszcz jarosławski 1717 r. (Gr. Przem. 503 f. 1645), tegoż roku biskup chełmski, a 1724 r. biskup przemyski, zmarły 1734 r., pochowany w Przemyślu — i Józef Antoni, dziedzic Januszkowic i Glinnika, bezdzietny z Konstancyą z Bykowskich, kasztelanką podlaską, 1-o v. Władysławową Grabińską, chorążyną halicką, zmarły 1728 r. (Gr. Przem. 532 f. 119; Gr. Biec. 84 f. 1267 i 423 f. 146). Z drugiej żony zostawił Walenty: Stanisława Aleksandra, który 1664 r. pozwał Sapiehów (Zap. Lub. 48 f. 844 i 869); Aleksandra Maksymiliana, miecznika czerniechowskiego i Franciszka, skarbnika drohickiego 1684 r. (Ibid.61 f. 1046).

Aleksander Maksymilian już 1665 r. miecznik, podpisał z ziemią sanocką, obiór króla Michała, następnie podczaszy i sędzia grodzki żydaczowski, zapisał 1690 r., wraz z żoną Katarzyną z Borkowskich, 400 fl. Bonifratrom przemyskim (Gr. Przem. 146 f. 277), a 1692 r. prowadził wspólnie z Zofią Janową Giżycką, Teresą Piotrową Krępską, cześnikową czerniechowską, Józefem i Michałem Fredrami (zapewne dziećmi Stanisława Aleksandra), proces z Apolonią z Omiecińskich, wdową po Franciszku, skarbniku drohickim (A. Tryb. Lub. 68 f. 873). Z podczaszostwa rezygnował 1702 r. na rzecz Józefa, syna Wojciecha.

Marcin, starszy syn Jana, łowczego przemyskiego, 1628 r. łowczy, a 1636 r. podstoli i podwojewodzy przemyski, otrzymał wraz z żoną, Ewą z Janickich, 1624 roku wójtostwo w Niżankowicach, w przemyskiem, a 1629 r. wójtostwo w Malnowie, w mościckiem starostwie (M. 171 f. 381 i 177 f. 179). Umarł 1646 roku. Wdowa po nim mieszkała 1651 r. w Paportnie. Córki: Anna, już 1641 r. za Stefanem Fredrą z Chodnowic, a Elżbieta 1652 r. i Konstancya 1662 r., były jeszcze niezamężne. Z synów: Mikołaj bezpotomny; Krzysztof zostawił syna Stanisława Michała, piszącego się Niedziackim, 1662 r. podstolego podolskiego, a 1673 r. pisarza ziemskiego przemyskiego. Ten ożenił się poraz drugi 1682 r. w Lackiem, z wdową Aleksandrą Cybulską, umarł 1685 r., pozostawiając z pierwszej żony, Zofii Snopkowskiej, córki: Annę Zborowską i Katarzynę Romerową, oraz synów: Józefa, księdza Michała, kanonika poznańskiego, księdza Walentego i Wojciecha, którzy po śmierci macochy dopełnili działu dóbr (Gr. Przem.). Wojciech miał syna Józefa, młodo zmarłego.

Józef, najstarszy z braci, po zrzeczeniu się Aleksandra Maksymiliana podczaszy żydaczowski 1702 r., umarł już 1704 r., zostawiwszy z Teresy z Orzechowskich tylko córkę Apolonię (Justynę), której mąż Aleksander Strzałkowski, podstolic zakroczymski, zabezpieczył 1722 r. posag (Gr. Warsz.) i która wraz z wspomnianemi ciotkami wpływa 1721 r. do sprawy spadkowej po Ossolińskich (Bracł. XV f. 1817).

Stanisław, trzeci syn Marcina, dziedzic Paportna 1665 r.; wdowa po nim Urszula N., wychodzi 1672 r. za Franciszka Orzechowskiego (ślub w Dobromilu).

Jan, czwarty syn Marcina z Janickiej, dziedzic Grabownicy, żonaty z Salomeą z Nagórskich, zawarł 1646 r. układ z Nagórskim (Gr. Sanoc. 63 f. 1411), a 1662 r. już nie żył. Jego dzieci: Andrzej, Stanisław, Krystyna, Katarzyna, Zofia, Helena, Anna, Jadwiga i Ewa (Łucya), pozwane 1666 r. o Niebocko (Zap Lub. 50 f. 495; Sig 10 f. 30). Z nich:

Stanisław pisał się z Pleszowic, głosował na elekcyę Jana III-go z województwem ruskiem. Wspólnie z żoną, Katarzyną z Kraszkowic Łaszewską, wziął 1702 r. Czermno w zastaw od Boglewskiego (Perp. Czers. 16 B f. 188), będąc sam dziedzicem Temeszowa. Zostawił: Magdalenę, ur. 1698 r., wydaną za Orzechowskiego; Franciszka, ur. 1699 r.; Stefana Józefa, ur. 1702 r. (metryki w Dydni); księdza Dionizego; Sebastyana; Kazimierza i Antoniego. Jego, a może jego brata Andrzeja synem był Julian, żonaty 1760 r. z Agnieszką Drohojowską, sędzianką ziemską przemyską (Gr. Przem.).

Sebastyan, podstoli pomorski, dziedzic Temeszowa, pozostawił z Teresy z Morskich Andrzeja, ur. 1726 r., Mikołaja, ur. 1729 r., Macieja, ur. 1730 r. (metr. w Dydni) i Jana, dziedzica Łobozewa, dzierżawcę Teleśnicy i Oszwarowej, wylegitymowanego ze szlachectwa w sądzie ziemskim sanockim 1782 r, a żonatego 1777 r. z Kunegundą Chojnacką, 1-o v. Wojciechową Grotowską (Gr. Sanoc.).

Kazimierz, dziedzic Krzywego, cześnik sochaczewski, żonaty z Justyną z Gołkowskich, z której: Anna, żona Michała Wisłockiego, chorążego bydgoskiego, kwituje 1756 r brata Mikołaja z 6,000 fl. (Gr. Sanoc 129 f. 945); Magdalena Barbara, ur. 1723 r.; Katarzyna, ur. 1724 r., a 1760 r. żona Aleksandra Iwanowskiego; Jan Antoni, ur. 1727 r. (metryki w Dydni); a wreszcie Ignacy i Mikołaj, którzy 1744 r. obejmują po ojcu Leszczawkę. Ignacy utracił 1789 r. szlachectwo (A. Gal. Tryb. Apel.).

Mikołaj, podczaszy sochaczewski, wylegitymowany ze szlachectwa w sądzie ziemskim przemyskim 1782 r., zapisał 1786 r. cały swój ruchomy majątek żonie, Róży z Żurowskich (Corr. Gal. z 1787 r.), a synom: Wincentemu i Janowi z Dukli Piusowi, oddał Leszczawkę z Rosuczką (A. Lwows. For. Nob.).

Wincenty na Sarnach, w przemyskiem, zostawił z Maryanny z Hordyńskich, zmarłej 1805 r., Wincentę 1793 r., Ludwika 1795 r. i Maryana 1799 r. urodzonych (Ibid.).

Jan z Dukli Pius, ur. 1763 r. w Stankowej (metr. w Tyrawie wołoskiej), zaślubił Barbarę z Bobrowskich i pozostawił z niej syna Felicyana Ambrożego, ur. w Ryszkowej Woli 1791 r. (metr. w Laszkach), 1837 r. posesora Gdeszyna, w hrubieszowskiem, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1838 r., zmarłego 1848 r., po którym z zaślubionej 1817 r. w Mełgwi Justyny ze Stamirowskich, syn Konstanty, ur. 1823 r. (metr. w Grabowicach), wylegitymowany ze szlachectwa 1854 r.

Po jednym z wyżej wymienionych synów Stanisława z Łaszewskiej, szedł Andrzej, 1864 r. emigrant z lubelskiego.

Antoni, również syn Stanisława z Łaszewskiej, chorąży łomżyński, zeznał 1721 r. zapis dożywocia z żoną, Barbarą z Konopackich, 1-o v. Michałową Stawską,

(Gr. Sanoc. 119 f. 949). Córka ich Magdalena, 1-o v. Komarnicka, 2-o v. Potocka, cześnikowa zatorska, bezdzietna, a syn Józef (Benedykt), poseł sanocki, podpisał z województwem ruskiem, elekcyę Stanisława Augusta.

Józef, nazywany w aktach chorążym łomżyńskim, zeznał 1753 r. zapis dożywocia z Teresą z Urbańskich, dziedziczką klucza Rudki, 1-o v. Józefową hr. Butlerową, starościną witagolską, a 3-o v. Józefową Bobowską, sędziną grodzką sanocką (Gr. Sanoc. 128 f. 302 i 138 f. 148). Ich dzieci: Elżbieta, zakonnica; Zofia za Janem Kazimierzem Zielonką (Tab. Gal. Contr. Nov. 76 f. 279), zmarła 1818 r. w Jatwięgach; ksiądz Konstanty, z proboszcza krzywieckiego, dziekana przemyskiego, 1817 r. proboszcz katedralny i wikary generalny przemyski i Jacek, obaj wylegitymowani ze szlachectwa w sądzie ziemskim sanockim 1782 r.

Jacek, dziedzic klucza Rudki, Beńkowej Wiszni, Nowosiółek, Rabbego, Cisny i wielu innych, członek Stanów galicyjskich, wicemarszałek krajowy galicyjski 1817 r., strażnik wielki sreber koronnych galicyjskich 1825 r., otrzymał 1822 roku dziedziczny tytuł hrabiego austryjackiego. Umarł 1828 r. Z Maryi hr. Dębińskiej, cześnikównej krakowskiej, jego córki: Ludwika za Antonim hr. Rozwadowskim; Konstancya za Wincentym Skrzyńskim; Cecylia za Leonem hr. Jabłonowskim i synowie:

Herb hr. Fredrów.

a) Jan Maksymilian, z pułkownika wojsk napoleońskich generał b. wojsk polskich i adjutant cesarza Aleksandra I-go, kawaler wielu orderów, marszałek dworu polskiego i kurator naukowy w Królestwie, zmarły 1845 r., zostawił z Praskowii hr. Gołowin: Feliksa, ur. 1820 r., bezżennego, zmarłego 1874 r. i księdza Józefa Dobiesława, wikarego w Paryżu, zmarłego 1870 r. tamże.

b) Seweryn, pułkownik wojsk napoleońskich i polskich, kawaler wielu orderów, dziedzic Nowosiółek, Dołobowa i innych, 1829 r. członek Stanów galicyjskich, umarł 1845 r. Z Konstancyi Domicelli hr. Konarskiej, zmarłej 1856 roku w Krakowie, zostawił tylko córkę Sewerynę, za Ludwikiem Zarembą Skrzyńskim.

c) Aleksander, ur. 1793 r. w Surochowie, dziedzic klucza Rudek i Beńkowej Wiszni, kapitan sztabu Napoleona I-go, podpułkownik b. wojsk polskich, kawaler wielu orderów, członek i deputat Stanów galicyjskich, znakomity autor dramatyczny, członek Akademii Umiejętności w Krakowie, zmarły 1876 r., zostawił z Zofii hr. Jabłonowskiej, rozwiedzionej z Stanisławem hr. Skarbkiem, dziedziczki Korczyny z przyległościami i t. d.

1) Jana Aleksandra Jacka, ur. 1829 r., dziedzica dóbr po ojcu, posła na sejmy galicyjskie, także znanego autora dramatycznego, zmarłego 1891 r., ożenionego z Maryą z hr. Mierów z Buska, z której: a) Andrzej Maksymilian Marya, ur.

1859 r., dziedzic Rudek i Beńkowej Wiszni, szambelan dworu austryjackiego, ożeniony 1892 r. z Felicyą Maryą z Szczepańskich, 2-o v. Aleksandrową hr. Skarbkową, zmarł 1898 r. we Lwowie, bezdzietny, i b) Marya, ur. 1862 r., za Piotrem hr. Szembekiem na Siemianicach.

2) Zofię, ur. 1837 r., dziedziczkę po matce dóbr Korczyńskich, damę austryjackiego krzyża gwiazdzistego, ozdobioną papieską odznaką pro Ecclesia et Pontifice, zaślubioną 1861 r. Janowi hr. Szeptyckiemu, właścicielowi wielu dóbr w Królestwie i Galicyi, członkowi austryjackiej Izby Panów.

d) Julian, zmarły 1829 r., bezdzietny z Kordulą hr. Krasińską, 1-o v. Kajetanową Horodyską.

e) Henryk, ur. 1799 r., dziedzic Cisny, Dołężyc i innych, kapitan b. wojsk polskich, 1856 r. członek Stanów galicyjskich, dyrektor galicyjskiego zakładu ociemniałych, zmarł 1867 r. we Lwowie. Z Maryi z hr. Jabłonowskich z Dubaniowic zostawił: Henrykę, żonę Mikołaja hr. Palffy ab Erdöd; Kazimierę, za Witoldem hr. Duninem Borkowskim na Winniczkach, znanym autorem dramatycznym; Maryę, drugą żonę Seweryna bar. Brunickiego z Zaleszczyk i Stefana, ur. 1847 r., dziedzica Wybranówki, ożenionego z Felicyą Dunin - Brzezińską, adoptowaną Stankiewiczówną, dziedziczką Podlisek i Rogoźna, z której Henryka, ur. 1877 r, za Pawłem Tyszkowskim, dziedzicem Huwnisk i innych, i Seweryn, ur. 1882 r.

f) Edward, ur. 1803 r., dziedzic Rachanic i Grodysławic, kapitan b. wojsk polskich, adjutant generała Umińskiego, od 1837 r. członek Stanów galicyjskich, szambelan dworu austryjackiego, zmarł 1878 r. we Lwowie. Żonaty z Maryą z Rzeczyckich, 1-o v. Kicką, miał z niej: Zofię, żonę Tadeusza hr. Karnickiego i Edwarda Ksawerego Jacentego, ur. 1829 r. (metryki w Rachaniu), zmarłego bezżennie.

[FREJ Stefan, w województwie kijowskiem 1710 r. (Op. Kij. 27).]

FREJER v. FRAJER Jan Bogumił, kapitan gwardyi konnej koronnej, otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r. (V. L.). W 1791 r. sprzedał grunta na Mokotowie (DW. 101 f. 1556 i 107 f. 295).

[FRELICH Jan Jerzy, podpułkownik gwardyi koronnej 1764 roku (MP.). Patrz *Froelich*).]

[de FREYEND Paweł Jakób, mianowany majorem wojsk koronnych 1766 roku (MP.).]

FREYTAG Andrzej, budowniczy inflancki 1685 r.

FREZA Bogusław pisał się z województwem pomorskiem, na elekcyę Augusta II-go, a Franciszek, poseł powiatu puckiego, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 r. (Obl. Warsz. 49 f. 611).

FREZEROWIE h. ALABANDA. Pierwszy z tej rodziny Jan, przybył do Polski z Niemiec i otrzymał indygenat 1609 r. Wnukowie jego: Stanisław, Ale-

ksander, Jan i Zygmunt, oblatowali powyższy indygenat w grodzie oświecimskim 1659 r. (M. 196 f. 211). Byli oni synami Zygmunta i Agnieszki Jarzynianki (Sig. 3 f. 174). Franciszek, regent grodzki krakowski 1677 r., żonaty z Anną Ujejską, córką Jakóba, był następnie 1686 r. podpisarzem grodzkim krakowskim i burgrabią krakowskim 1705 r. (Zap. Lub. 56 f. 318 i 62 f. 95). Aleksander, żonaty z Barbarą Szczepanowską 1696 r. (M. 217 f. 135). Konstancya, córka Aleksandra ze Szczygłowa i Anny Wężykównej, żona Michała Szczepanowskiego, wdowa 1744 r. (Gr. Nowokor.). Stanisław ze Szczygłowa pisał się z województwem krakowskiem, na elekcyę Augusta II-go. Jan ze Szczygłowa, burgrabia grodzki krakowski 1717 r., stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 r. (Obl. Gr. Warsz. 49 f. 603).

Herb Alabauda.

Stanisław Frezer, z żony Anny z Dąbrowskich, pozostawił synów: księdza Stefana, Antoniego, Franciszka i Andrzeja. Trzej pierwsi darowali 1729 r. dobra swe ojczyste Jemiołki, w gnieźnieńskiem, bratu Andrzejowi (Gr. Pozn. 1729 i 1768 r. f. 198). Synowie Andrzeja i Krystyny z Pretwiców: Stefan i Maciej, w imieniu swojem i brata małoletniego Telesfora i siostr: Honoraty i Barbary, sprzedali Jemiołki Ignacemu Bielińskiemu 1763 r. (Gr. Poznańs. f. 117). Z synów tych: Maciej Aleksander, ur. w Jemiołkach, parafii dziekanowickiej 23-go Lutego 1746 r., podawany do chrztu przez Frezerową z Trzebińskich, nabył 1790 r. wraz z żoną, Krystyną ze Skoraszewskich, dobra Gorzewo i Ostrowo, w powiecie gnieźnieńskim i dowiódł 1804 r. w Kwidzyniu pochodzenia swego szlacheckiego, pisząc się Frezer zu Lubochin und Schwetz.

Syn jego Nepomucen Ludwik August, ur. 27-go Sierpnia 1798 r., porucznik b. wojsk polskich 1828 r., uzyskał zatwierdzenie szlachectwa w Królestwie 1843 roku.

Herb Rawicz.

FRIBESOWIE h. RAWICZ. Franciszek Marcin, Piotr Gotard, Jan Karol i Filip Tomasz, bankierzy, otrzymali szlachectwo wraz z herbem powyższym, na sejmie 1790 r. Franciszek Marcin otrzymał dyplom 1791 r. (ML. 220 A i Sig. 37). Wszyscy czterej i Wincenty, syn Franciszka Marcina i Piotr, syn Piotra Gotarda, uzyskali przyznanie szlachectwa 1799 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską i przed Deputacyą Wywodową mińską. Filip Tomasz legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1842 r.

Franciszek Marcin, kawaler złotego krzyża pałacu Laterańskiego 1790 r., konsyliarz nadworny królewski 1794 r., mianowany kapitanem w korpusie strzelców W. Ks. Litewskiego przez Kościuszkę tegoż roku, z Maryanny Białoszewiczówny, pozostawił trzech synów: a) Wincentego Michała, właściciela Łoszyc, w powiecie mińskim, radcę rządu gubernialnego mińskiego, którego z Sydalii z Wojdziewiczów, synowie:

Aleksander Wincenty, ur. w Mińsku 1826 r. i Konstanty, ur. tamże 1827 r.; b) Cesława Kazimierza Aleksandra, ur. 1816 r. i c) Adama, ur. 1818 r. (metryki ich w Śmiłowiczach).

Piotr Gotard, sędzia ziemski wschowski, nabył 1805 r. od matki swej, Anny Doroty Terlo, 1-o v. Fribesowej, 2-o v. Gieringowej, Puchowicze i Markowszczyznę, w powiecie ihumeńskim i Ewmond, w gubernii mińskiej (Akta po pruskie), do których to dóbr został wprowadzony 1806 r. (A. Zs. Ihum.). Syn jego Piotr, sędzia powiatu ihumeńskiego, po śmierci ojca nastąpionej 12-go Lutego 1811 r., wprowadzony został do Puchowicz 1813 r. (A. Sąd. Pow Ihum.). Karolina siostra Piotra. Synowie Piotra urodzeni z Anny N.: Amilkar Antoni Piotr Eugeniusz, ur. w Słucku 1819 r., Oskar Michał Jan Jakób, ur. tamże 1820 r. i Piotr Jan Adam, ur. tamże 1825 r. (metr. z 1826 r.). Jan Karol ożeniony z Beatą z Gieringów, pozostawił syna Jana Pawła *Ottona*, ur. 30-go Czerwca 1800 r. w Warszawie (metr. w kośc. Reform.), właściciela Puchowicz i Ottonowa, w powiecie ihumeńskim 1835 r. (z Teki B. Rummla).

[FRIDRIANI Jan, pułkownik królewski, wspólnie z żoną Franciszką z Duninów Sulgostowskich, zapisał sumę Karmelitankom bosym warszawskim 1690 r. (DW. 57 f. 931).]

FRIESE v. FRIEZE Chrystyan Wilhelm otrzymał szlachectwo na sejmie 1768 r. W 1780 r. był konsyliarzem i łożniczym królewskim, a 1790 r. i sekretarzem gabinetowym (DW. 96 f. 289 i 109 f. 1193). Właściciel Tarchomina pod Warszawą 1790 r., żonaty był 2-o v. z Eleonorą ze Stejnhauzerów (DW. 106 f. 1364). Z pierwszej żony, Amelii Eleonory de Herman, syn jego Fryderyk, ur. w Bętkowie 1771 r., zaślubił Maryannę Polikowską. Dzieci ich: Karol, ur. 29-go Lutego 1803 r. w Janowie, Wojciech, ur. 4-go Maja 1804 r. tamże, Joachim Aleksander, ur. 17-go Kwietnia 1810 r. w Jasionówce, Otton, ur. 22 Stycznia 1814 r. w Białymstoku i Ferdynand, ur. 28-go Października 1815 r. w Bielsku. Z nich Karol uzyskał zatwierdzenie szlachectwa w Cesarstwie 1826 r. z herbem *Prus 1-szy* (z Teki B. Rummla).

FRIESE Jan otrzymał dyplom nobilitacyi i nadanie herbu w 1785 r. (MP. i Sig. 35 f. 225).

[de FRIESE Krystyn Gotlib, konsyliarz królewski 1778 r. (DW. 94 f. 655).]

[de FRIESELE Joachim Henryk, kapitan, został majorem w wojsku koronnem 1768 r. (Kancl. 36 f. 20).]

[FRISE Chryzostom Wilhelm, tajny radca Cesarstwa rosyjskiego, kwitowany przez Schaberów 1802 r. (DW. 113 f. 363).]

[de FRIZE v. FRIESE v. FREZE. Abraham Ernest baron de Friese, kapitan, potem podpułkownik wojsk królewskich, żonaty 1721 r. z Julianną z Orzechowskich, urodzoną z Jelcównej (DW. 64 f. 133), pozostawił z niej syna Ignace-

go i córki: Teresę, Teofilę, za Jakóbem Koziczkowskim, kapitanem artyleryi koronnej 1747 r.; Annę, za Stanisławem Antonim Pieńkowskim, burgrabią mielnickim 1751 r. i Antoninę, za Damianem Pągowskim, którzy w latach 1745—1758 procesują Krasickich, o spadek po Jelcach i Finkach (Akta Tryb. Lub.). Tu może należy także Jan Henryk Defruzy vel de Fruzy, po którym wdowa Anna z Rożniatowskich i synowie: Józef i Michał, są wierzycielami konkursowemi Krasnostawiec 1725 r. Michał, kapitan artyleryi koronnej 1726 r. (Gr. Kamienieckie).]

FRITSCHOWIE v. FRYTSCHOWIE h. WŁASNEGO, który przedstawia na tarczy dwudzielnej, w prawem polu złotem, szarą kozę wspinającą się, w lewem niebieskiem takąż kozę czarną; obie wsparte na kolumnie srebrnej ze złotą koroną. W szczycie hełmu koza złota w prawo, wspinająca się na podobną jak w tarczy kolumnę. Labry niebieskie złotem podszyte. Herb ten, według herbarzy niemieckich, należał do rodziny Fritschów z Palatynatu, podczas gdy indygenowany w Polsce Karol Abraham, miał używać zupełnie innego herbu podanego u Ostrowskiego pod Nr. 751.

Tomasz de Fritsch otrzymał 1742 r. od cesarza Karola VII-go tytuł barona; w 1772 r. jest on tajnym radcą elektora saskiego i kawalerem orderów: Orła Białego i Św. Stanisława. Syn jego Karol Abraham baron Fritsch, konsyliarz, referendarz, a w końcu podkanclerzy saski, otrzymał indygenat na sejmie 1768 r., a dyplom mu wydano 1775 r. W tymże roku dostał order Św. Stanisława (MK.; Kancl. 41 f. 159 i 160; 303—310; Ks. 45 f. 5). Syn jego Ksawery kwitował z długu Kuszlów 1790 r. (A. Gr. Droh. f. 589). Drugi syn, baron Gustaw, umarł 1827 r.

Herb Fritschów.

Karol August Ferdynand, syn Franciszka Ksawerego i Rozalii z Voigtów, ur. 11-go Sierpnia 1804 r. w Cieklińsku (metr. w Lipie), z żony, Ludwiki Rakowskiej, zmarłej 1884 r., miał synów: Ludwika i Karola, poległych 1863 r. i Gustawa, doktora medycyny, którego z Anieli Klimaszewskiej dzieci: Ludwik, ur. 1872 r., Kazimierz, ur. 1879 r. i Irena.

Karol Bogumił, syn Karola i Magdaleny Krystyny Gleyning, ochrzczony w Piaskach Luterskich 30-go Listopada 1773 r., ożeniony z Maryanną Bandtke, dziedzic dóbr Cieszkowy, w pińczowskiem, umarł tamże 26-go Lipca 1839 r. Syn jego Józef, ur. 16-go Maja 1811 r. na Szląsku, zaślubił 25-go Listopada 1835 r. Felicyannę Kalinkowską z której pozostały dzieci: Władysław Karol Józef, ur. 28 Sierpnia 1838 r., Stanisław Feliks Karol, ur. 10-go Sierpnia 1842 r., Karol Wilhelm, ur. 10-go Stycznia 1844 r., Kazimierz Józef, ur. 28-go Lutego 1845 r., Maryanna, ur. 9-go Grudnia 1847 r. i Stefan Adam Karol, ur. 20-go Września 1849 r. Z nich Karol Wilhelm, rejent w Kielcach, zaślubił 5-go Września 1871 r. Emilię

Anielę Kokeli, z której ma synów: Józefa Karola, ur. 22-go Lipca 1874 r., Stefana Kazimierza, ur. 30-go Stycznia 1876 r., Stanisława Emila, ur. 14-go Sierpnia 1878 r. i Kazimierza Jerzego, ur. 29-go Stycznia 1882 r.

Rodzina ta zyskała zatwierdzenie szlachectwa w Królestwie w latach 1840—1850 i 1898 r. (z Teki B. Rummla).

FROELICH v. FREULICH herbu WŁASNEGO. Franciszek Ksawery Piotr Józef Freulich, ur. 1732 r., major, a następnie obersztlejtnant (podpułkownik) wojsk koronnych, otrzymał szlachectwo na sejmie 1773 r. Dymisyę wziął 1790 r. w stopniu pułkownika, a z żony Teresy pozostawił syna Karola, ur. w Dobrem 1773 r. Syn tego Karola i Ludwiki de Koryze, Jan Karol, ur. 19-go Czerwca 1816 r. w Warszawie (metr. w kość. Najśw. Panny Maryi), uzyskał zatwierdzenie szlachectwa w Królestwie 1852 r. (z Teki B. Rummla).

FROŁOWICZ Aleksander, syn Andrzeja i Heleny z Sieszyckich, zeznał 1713 r. zapis dożywocia z żoną, Zofią z Kosackich, córką Jana i Maryanny ze Strzałkowskich (DW. 62 f. 383). Zuzanna, wdowa po Janie Szopskim, kwitowała 1791 r. Gołaszewskiego (DW. 107 f. 858).

FRONECKI Jonak, rotmistrz królewski, otrzymał szlachectwo na sejmie 1685 r.

[de FRONVILLE Franciszek Choinard, otrzymał tytuł barona 1702 roku (Sig. 15).]

[FROTMANN Abraham, szatny królewski 1667 r. (DW. 54 f. 1681).]

[FRUST Herman, łowczy królewski 1646 r. (DW. 50 f. 1497).]

FRYCOWSKI h. PRUS I-szy. Andrzej umarł 1615 r., pochowany w kościele Św. Ducha w Krakowie (Star. Mon.). Katarzyna, córka Mikołaja i Katarzyny z Brzeskich, wdowa po Dominiku Borkowskim, części swe w Podfilipcach i Turylczu sprzedała 1701 r. Poniatowskim (Prot. Gr. Halic. 481 f. 790).

FRYCZYŃSCY h. POBÓG. Tomasz, Jakób i Jadwiga, dzieci Wojciecha, sprzedali 1717 r. dom na Kałęczynie pod Warszawą Grabowskiemu (DW. 62 f. 1396). Tomasz, porucznik wojsk koronnych, żonaty z Teresą Fardelanką, otrzymał 1739 r. w dożywocie Czernolińce, w powiecie latyczowskim (DW. 68 f. 716 i M. 225 f. 447).

Kazimierz, syn Tomasza, otrzymał 1746 r. konsens królewski, na odstąpienie Czernoliniec Gumowskiemu (DW. 71 f. 905; Sig. 27; M. 260 f. 243 i 227 f. 417). W 1748 r. otrzymał Morozów ze starostwa barskiego. Kazimierza syn Michał, pozostawił dwóch synów: Jana i Michała, wylegitymowanych ze szlachectwa 1839 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Jakób, generał major wojsk litewskich, drugi syn Tomasza z Fardelanki, żonaty z Maryanną z Hadziewiczów, córką Krzysztofa, łowczego nurskiego i Magdaleny z Kossowskich, zmarłą 1796 roku, zeznał z nią zapis dożywocia

1763 r. (Gr. Lwow.). Otrzymał od Radziwiłła Bujaniec w dożywocie 1764 r. (AGZ. X. 7323 i 7398; V. L. VIII f. 370). Córki jego: Anna Janowa Pągowska; Julianna hr. Feliksowa Łosiowa i Teofila Józefowiczowa (A. Lwow. For. Nob.).

Prawdopodobnie z tejże rodziny Czesław Fryczyński, syn Wawrzyńca, oficera b. wojsk polskich, wnuk Kaspra, wylegitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1860 r. (Akta b. Her.).

FRYDERYCY Jan, kapitan gwardyi pieszej koronnej, otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r. i herb *Lotaryńczyk*. Był on synem Jana i Rozalii z Raczyńskich. W 1783 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Teresą Światopełkówną Zawadzką, córką Adalberta i Barbary z Malińskich (DW. 99 f. 1042). Syn jego Feliks 1838 r., a wnuk Jan Bogumił, syn Franciszka, kapitana b. wojsk polskich, zmarłego w Radomiu 1832 r. i Maryanny z Oswaldów, 1839 r. udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie (Akta b. Her.).

FRYDERYK, kasztelan poznański 1301 r.

FRYDRYCHOWSCY h. KORNICZ z Frydrychowic w księstwie oświecimskiem, którą to wieś posiadał w drugiej połowie XV-go wieku Aleksander (Dług.). Jan Frydrychowski w księstwie zatorskiem 1508 r. (Bon.). Janowi, żołnierzowi swemu, powracającemu z Baru, Zygmunt August nakazuje dawać podwody 1552 r. (AGZ. X. 944). Felicya, córka Aleksego, wdowa po Stanisławie Stężyckim 1559 r. (M. 93 f. 227). Michał, Krzysztof, Stanisław, Piotr i Aleksy, właściciele Frydrychowic 1581 r., a Jakób—Łęcz (Paw.). Anna, córka Piotra, żona Szczęsnego Dembińskiego 1575 r. (Zs. Krak. 37 f. 803). Zofia Inwałdzka i Krystyna Gluzicka procesują się 1580 i 1593 r. z Komorowskimi, o Krzeszów i o zbiegłych z wójtostwa wadowickiego poddanych. Jan, Mikołaj i Zofia procesują się z tymiż 1608 r. (Zs. Zator. 13 f. 520; 20 f. 1400 i 25 f. 738). Jakób żonaty z Anną Jędrzejkowiczówną 1582 r. Aleksy, Sebastyan, Jan, Mikołaj, Jakób, Michał i Adam, synowie niegdy Jakóba i Magdaleny Lubońskiej 1596 r. Jan, Mikołaj, Barbara, żona Pawła Płockiego, Magdalena — Macieja Lachowskiego, pisarza ziemskiego oświecimskiego, Katarzyna — Frydrycha Wojszyckiego i Krystyna — Jana Głogickiego (Gluzickiego?), dzieci Piotra, 1599 r. (Wyr. Lub. 12 f. 135; 43 f. 427 i 80 f. 127). Jan, syn Piotra i Barbary Skidzińskiej (Łęt.), kanonik krakowski i sandomierski, sekretarz królewski, umarł 1625 r., pochowany w katedrze krakowskiej (Star. Mon.). Mikołaj, wojski oświecimski, żonaty 1608 r. z Agnieszką z Bebelna Gosławską (M. 152 f. 464). Tobiasz, syn Aleksego, procesuje się 1641 r. z Dembińskim. W 1645 r. był komornikiem granicznym zatorskim i oświecimskim.

Herb Kornicz.

FRYJEWICZ h. DOLIWA Sebastyan, doktór św. Teologii, kantor ołycki, kanonik łucki, proboszcz klewański, sekretarz królewski 1667 r. (Perp. Czers. 13 f. 122).

FRYKACZ h. JASTRZĘBIEC. Farkacz de Meszerecz (Meszrzecz) z żoną Piechną i stryjem Staśkiem Farkaczem de Meszerecz i Ottonem, dziekanem krakowskim i Jakóbem z Boturzyna, nabyli 1412 r. 30 grzywien czynszu rocznego od miasta Krakowa. Kupno to skasowane 1413 r., a Farkaczowi zostało winno miasto 200 grzyw. (KDKr.). W 1419 r. i później, tenże Farkacz v. Forkacz pisze się z Mnikowa (Helc. II).

Marcisz alias Frikacz z Mnikowa, procesował 1471 r. opata Tynieckiego, o szkody wynikłe z nierozgraniczenia Mnikowa od Czukowa (Ibid. 4037). Oprócz Mnikowa jest on współwłaścicielem Morawicy i Kleszczowa (Dług.). Stanisław, właściciel Nidy, w powiecie chęcińskim 1508 r., a Hieronim—Gozny, w powiecie ksiąskim 1581 r. (Paw.). Ten ostatni ożeniony 1595 r. z Anną Kozłowską, córką Jana (Akta Krak.). Mikołaj 1540 r. w krakowskiem. Piotr, dworzanin królewski, otrzymał pensyi 100 marek 1557 r. (M. 91 f. 12). Pozostała po nim wdowa Anna wyznacza 1562 r. posag córce Annie, żonie Andrzeja Dembińskiego, burgrabiego krakowskiego. W 1566 r. jest ona już 2-o v. za Jerzym Niemstą, a z bratem Piotrem zasądzeni o dług przez Oleśnickiego (Gr. Krak. 81 f. 243; Zs. Krak. 24 f. 247 i 26 f. 437).

Mikołaj, rotmistrz pancerny, otrzymał 1650 r. konsens królewski, na wykupienie starostwa nieszawskiego (M. 191 f. 295).

FRYKACZOWIE h. NOWINA na Wołyniu, pierwiastkowo pisali się Frykami. Józef Fryk, następnie Frykacz, pisarz grodzki krzemieniecki 1627 r., sędzia grodzki i namiestnik krzemieniecki 1643 r. i burgrabia 1647 r. Był on dożywotnim posiadaczem wsi Dworzec w województwie wołyńskiem (M. 192 f. 177). Jan 1646 r. na Wołyniu (Kij. IV D f. 114). Wskutek skargi Aleksandra Frykacza, skazany Kamiński 1663 r. na wieżę, za zabicie Mikołaja. Jan, odziedziczone po ojcu Aleksandrze Juszkowce, sprzedał 1699 r. Błędowskiemu (Gr. Krzem.). Maryanna, żona Stefana Ledóchowskiego 1718 r. (Kij. IX f. 270).

FRYSZTACCY h. RADWAN (M. 38 f. 317) z Frysztaku, w powiecie pilźnieńskim. Królowa Elżbieta dała 1374 r. opactwu koprzywnickiemu miasto Frysztak (Fristath), za część Jasła, zabraną Cystersom przez Kazimierza. W następnym roku opat nadał wójtostwo w Frysztaku wraz z wsiami Kobylem i Glinnikiem Janowi, synowi Bartolda i Harbordowi. Potomkiem jednego z nich, a może tylko nabywcą wójtostwa był Jan, wójt z Frysztaka, nazywający się już często Frysztackim w latach 1432 — 1459, w aktach sanockich występujący. Po długich procesach z Frydrykiem Jaćmierskim i chwilowem zajęciu Jaćmierza, odbiera swoją należność 200 zł. węg. 1452 r. (AGZ. XI).

Synem jego zapewne był Mikołaj Frysztacki, 1460 r. wójt z Frysztaka, który 1486 r. nabył Jaćmierz z Brzanką i Bażanówką od Jaćmierskich, za 4,000 zł. węg. i konia wartości 100 zł. Prawdopodobnie Mikołaj, lub też ojciec jego, nabył samo miasto Frysztak od Cystersów. Synowie Mikołaja: Mikołaj, Paweł, Bartłomiej i Jan Frysztaccy z Jaćmierza, przyznali 1491 r. dług ojca swego Biernaszewskiemu, a 1492 r. sprzedali dobra Jaćmierskie Janowi z Tarnowa, kasztelanowi krakowskiemu, za 4,000 zł. węg. (AGZ. XVI). Paweł, właściciel Stępiny 1508 r., a Frysztaka 1515 r. (Paw. i M. 30 f. 48). Jadwiga, córka Mikołaja, żona

Piotra Żarszyńskiego 1525 r. (M. 38 f. 311). Mikołaj i Stanisław, właściciele Frysztaka, Glinnika, Kobylego, Cieszymi i Stępiny 1536 r., Erazm — Stępiny i Kobylego 1581 r., a Mikołaj — Cieszymi (Paw.). Paweł, Piotr, Rafał, Kasper, Marcin, Wojciech i Krzysztof, synowie Mikołaja Jana, 1579 r. Kasper, żonaty z Katarzyną Machowską 1581 r. Marcin, pleban w Frysztaku 1590 r. (Wyr. Lub. 2 f. 968; 19 f. 65 i 41 f. 234).

FRYZOWIE h. WŁASNEGO. Antoni Fryze, *eques auratus* 1764 r. i brat jego Jan, otrzymali szlachectwo na sejmie 1768 r. Dyplom szlachecki wydany Antoniemu 11 Sierpnia tegoż roku dla niego i potomstwa, zrodzonego z żony Anny z Bełchowiczów. Herb nadany im przedstawia na tarczy dwudzielnej, w prawej części w połowie ściętej, w górnem polu złotem lilię niebieską, w dolnem srebrnem, głowę w koronie królewskiej; w lewej zaś części tarczy w polu zielonem olbrzyma trzymającego w prawej ręce oszczep żeleźcem na dół. W szczycie hełmu sama korona szlachecka.

Herb Fryzów.

Antoni, generalny kontroler mennic królewskich, żonaty z Anną z Bełchowiczów, pozostawił synów: Karola, ur. 1749 r., Piotra, ur. 1752 r., którzy się wywiedli ze szlachectwa, w sądzie ziemskim lwowskim 1783 r. i Ignacego Henryka Bonawenturę, ur. w Warszawie 14-go Lipca 1756 r. (metryka w kośc. Św. Jana). Ten ostatni z Róży Rosołkiewiczówny miał dwóch synów: *Antoniego* Sebastyana Henryka, ur. w Warszawie 3-go Października 1791 r. (metr. w kośc. Św. Jana) i Franciszka. Antoni 1837 r. i Jan Bogumił, syn Franciszka, 1838 r., udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie. Antoni, sekretarz wydziału w komisyi wojny, ożeniony z Franciszką Wysocką, miał syna Bartłomieja Ludwika, ur. w Warszawie 25-go Sierpnia 1819 r. (metr. w kośc. Najśw. Panny Maryi). Jan, dziedzic Rayska, dowiódł pochodzenia swego szlacheckiego w Wydziale Stanów galicyjskich 1808 r. (Kancl. 42 f. 29; DW. 104 f. 970; 107 f. 1272; 110 f. 826; 112 f. 1431; Akta b. Her. i Teka B. Rummla).

Herb Dołęga.

FUDAKOWSCY h. DOŁĘGA. Hieronim Fudakowski, nazwany podkomorzym sochaczewskim, otrzymał 1718 r. konsens królewski, na odstąpienie nadanych mu przez króla Jana III-go dóbr Kielsze (?), w ziemi halickiej, synowi swemu Stanisławowi. Hieronim żonaty był z Józefą Bobrownicką, a syn jego Stanisław z Katarzyną Zaleską. Stanisława syn Wojciech, z żony Petronelli, pozostawił pięciu synów: *Wawrzyńca* Kajetana, *Wojciecha* Tomasza, ur. 1765 r., Floryana, ur. 1768 r., Jana Chryzostoma, ur. 1779 r. i Antoniego. Floryan, ożeniony 1-o v. z Maryanną Kozłowską, z nią bezdzietny, z drugiej żony, Franciszki z Jaczewskich, pozostawił syna Ignacego i córki: Apolonię Zawadyńską; Paulinę; Ludwikę Chomentowską i Jonannę Zapolską.

Ignacy, ur. 1809 r., zmarły 1891 r. w Turbowie, w gubernii kijowskiej, ożeniony z Julią Zbyszewską, córką Jakóba i Teresy z Rakowskich, miał z niej córki: Helenę za Morgulcem i Felicyę, oraz czterech synów: *Zygmunta* Joachima, *Kazimierza* Floryana, Hermana Bolesława i *Bronisława* Jakóba.

1. *Zygmunt* Joachim, ur. 1830 r. w Śwityńcach na Ukrainie, zmarły 1895 roku w Kijowie, zaślubił 1872 r. w Krakowie Kazimierę Łempicką, córkę Ludwika, kasztelana Królestwa i Zofii z Duninów - Wąsowiczów. Z niej: *Zofia* Marya Ludwika, ur. w Turbowie na Ukrainie; *Katarzyna* Julia, ur. tamże; *Jerzy* Ignacy Floryan Bernard, ur. w Mosznie, gubernii warszawskiej 1880 r.; *Konstancya* Marya Tekla, ur. w Warszawie i *Ludwika* Marya Paulina, ur. tamże.

2. *Kazimierz* Floryan, ur. 1831 r. w Śwityńcach, zmarły w Uhrze 1901 r., zaślubił 1-o v. 1872 r. w Uhrze Ludwikę Bielską, córkę Wincentego i Michaliny z Biegańskich, 2 o v. 1892 r. w Warszawie Annę z Wolmerów, córkę Stanisława i Eleonory z Chlewińskich, wdowę Wańkowiczową, z której syn Józef, ur. w Warszawie 1893 r. Z pierwszej jego żony potomstwo: Bronisław Jan, ur. 1873 roku w Dziadoszczyznie, gubernii kijowskiej, ożeniony 1900 r. w Warszawie z Anną Wołowską, córką Józefa i Maryi z Buszczyńskich, z której syn Jan, ur. 1901 r. w Depułtyczach, gubernii lubelskiej; *Julia* Marya, *Teresa* Romualda, *Leon* Włodzimierz, ur. 1878 r., *Kazimierz* Bohdan, ur. 1881 r., *Helena* Róża (ci wszyscy urodzeni w Kołakach gubernii kijowskiej) i *Jadwiga* Wanda, ur. w Kijowie.

3. Herman Bolesław, doktór medycyny, profesor nauk przyrodniczych na uniwersytecie warszawskim, żonaty z Maryą Biernawską, zmarł 1878 r.

4. *Bronisław* Jakób, ur. 1838 r., ożeniony 1871 r. z siostrą swej bratowej, Anną Bielską, ma z niej ur. 1872 r. w Dziunkowie, gubernii kijowskiej, *Tadeusza* Ignacego i urodzonych w Kosorzu: *Ignacego* Pawła 1874 r., Annę, Katarzynę, *Kazimierza* Hermana 1879 r., Maryę, Anielę i Stanisława 1885 r.

[FUKIER Jan, poborca ceł koronnych 1682 r. (Zap. Lub. 60 f. 454).]

FULKO, stolnik krakowski 1272 r. *F.*, kanclerz krakowski 1249 r. *F.*, kanclerz kujawski 1292 r., a sieradzki 1297 r. Patrz *Pełka.*

FULKO, z rodu Lisów, z archidyakona arcybiskup gnieźnieński 1232 r., umarł w Łęczycy 5-go Kwietnia 1258 r.

FULKOWSCY ze wsi Fulki, w powiecie łęczyckim. Wieś tę i Wilków posiadał 1576 r. Jan Fulkowski, a część Fulki Stanisław (Paw.). Aleksy z Fulk, pisarz arcybiskupa lwowskiego 1495 r. Stanisław z Fulk, kanonik sandomierski, zmarł przed 1503 r. Aleksander pisał się z województwem sandomierskiem, na elekcyę Jana III go, a Adam i Stanisław podpisali obiór Augusta II-go. Katarzyna z Żórawicy, wdowa po Franciszku, z synem Franciszkiem kwitowała 1700 r. Wąsowicza, podkomorzego sandomierskiego (Gr. Radom.).

FUNGIER PIENIĄŻEK h. ODROWĄŻ. Jan Antoni, syn Franciszka i Zofii z Zarębów, wnuk Sebastyana i Salomei z Fungierów, udowodnił pochodzenie

swoje szlacheckie 1785 r., w Wydziale Stanów galicyjskich, z dodatkiem nazwiska babki do swego rodowego.

FURNIER Jerzy, pułkownik wojsk koronnych, otrzymał szlachectwo na sejmie 1768 roku. Syn jego Ignacy, porucznik gwardyi pieszej koronnej 1768 roku (V. L.).

FURS v. FURSEWICZ v. FURSOWICZ h. WĄŻ, w powiecie pińskim. Furs było imieniem dość często na Rusi używanem, nie wszyscy zatem wymienieni tutaj Fursewicze, mają koniecznie jedną rodzinę stanowić. Księżna Marya Semenowa Pińska, nadała 1495 r. słudze swemu, Fursowi Iwanowiczowi, wieś Kraśniew, w powiecie pińskim. W 1559 r. posiadają tę wieś Iwan i Huryn Fursowicze, ze szwagrami swoimi: Makarym i Andrzejem Kmitami.

Benedykt Furs, bojar księcia Fedora Jarosławicza, ożenił się z Ohrenką Kałuwórówną, panną jego dworu i wziął z nią trzy dworzyszcza. W 1513 r. był podczaszym wzmiankowanego księcia (Rew. Puszcz.).

Aleksander Jag. nadał 1501 r. Piotrowi Fursowiczowi, dworzaninowi swemu, dworzyszcze Mezowo po księciu Trubeckim, co zbiegł do Moskwy (Akta Zap. Ros. I). Król Zygmunt nadał 1511 r. wieś Raznin, w powiecie łuckim, Iwaszkowi Fursowiczowi, ziemianinowi kijowskiemu (Arch. I. Z. Ros. II). Furs Iwanowicz, ziemianin słonimski, zmarł przed 1547 r. (Akta XXII).

Herb Wąż.

Augustyn Denisowicz Fursowicz, ziemianin królewski, był 1541 r. marszałkiem biskupa wileńskiego, Pawła Holszańskiego (ML. 15 f. 521; 19 f. 227; 31 f. 877 i 32 f. 76). W 1546 roku jest dzierżawcą żyżmorskim, a 1551 r. raduńskim. Iwan, Hrehory i Huryn Fursowie, ziemianie pińscy 1566 r.

Iwan Ofanasowicz (ML. 50 f. 91), sędzia ziemski piński 1579 r. i starosta ostryński i wojski mozyrski. Huryn Semenowicz Furs, 1570 r. pisarz ziemski piński. Marya Hurynówna Fursówna, wdowa po Janie Wereszczaka 1599 r. (Arch. Zbor. Dok. VI).

Zofia, żona Ambrożego Duszy Podhoreckiego 1595 r. (Woł. I f. 207). Iwan Huryn, sędzia ziemski piński 1598 r. Stanisław Furs, marszałek oszmiański, żonaty 1606 r. z ks. Jadwigą Świrską (Arch. Zbor. Dok. III).

Fedor, syn Fursa Onufriewicza Ryndy, z młodych lat poszedł na Niż do Kozaków, później z bratem Grzegorzem służyli samozwańcowi w Moskwie, gdzie brata zabito, a on kilka lat w więzieniu przesiedział; później, na służbie Rzeczypospolitej, był w Wołoszech i Inflantach, a dobra jego Popowicze, Oprianicze i Turykowce, w witebskiem, zajął bezprawnie, po śmierci ich ojca, Żaba, o co on protestuje 1627 r. (Ist. Jur. Mat. XXI).

Zachariasz Atanazy, syn Grzegorza i Anny Mokosiejówny Nowosieleckiej, 2-o v. Siemionowej Bieleckiej, archipresbiter i namiestnik biskupstwa włodzimierskiego i brzeskiego 1634 r., mianowany 14-go Czerwca 1649 r. władyką chełm-

skim, zmarł tegoż roku w końcu Października (Ibidem I; Akta XXII). Samuel, Mikołaj, Marcyan i Hrehory z województwa mścisławskiego, podpisali się na walnym zjeździe obywateli W. Ks. Litewskiego pod Olkienikami 1700 r.

Szymon Jan Furs, dziekan augustowski, nabył od Chojnackich dworek w Warszawie 1703 r. (Perp. Czers. 15 f. 498). Piotr Dominik Fursewicz, cześnik parnawski, żonaty 1706 r. z Konstancyą Wołodkiewiczówną (Akta VII). Justynian i Karol Fursowie, w mozyrskiem, 1807 r.

Piotr Fursewicz, właściciel Zaholszany 1742 r., pozostawił syna Ignacego, którego syn Wincenty, żonaty z Klementyną Ustrzycką, miał syna Antoniego Bazylego, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1842 r. (Akta b. Her.).

FÜRSTENBERG Just, starosta 1566 r., kasztelan wendeński 1573 r.

G.

GABAROWIE (GABARY) Ludwik i Ignacy, otrzymali szlachectwo na sejmie 1768 roku.

GABIŃSCY z Gabin. Wigand de Gabno świadczy 1432 r. w Krakowie, przy oczyszczeniu z przygany Waldorfa (St. Pr. P. P. VII). Zbigniew Gabiński, rotmistrz piechoty starościńskiej zamku krakowskiego, żonaty 1668 r. z Dorotą z Wolskich. Stanisław i żona jego, Zofia z Gawrońskich, posiadają 1684 r. wójtostwo w Grzechini, w wielkorządztwie krakowskiem. Konstanty, syn Pawła z Gabin, 1687 r. (Zap. Lub. 55 f. 734; 63 f. 526; Perp. Czers. 13 f. 243; M. 239 f. 6).

GABLEŃCOWIE h. WŁASNEGO, który przedstawia, w polu czerwonem, widły potrójne w górę; w szczycie hełmu bez korony dwa skrzydła szare.

Bracia Jan i Jerzy v. der Gablenz otrzymali 1530 r. od księcia pruskiego Gronowo, Kronowo, Stare Miasto i inne (Kętrz.). Jerzy Gableniec 1620 r., a Jan 1626 r., deputowani z sejmu na Trybunał radomski. Krzysztof Ludwik, kapitan w pułku Wejhera w Chełmie 1650 r. (Akta XXIII). Maryanna, córka hr. Józefa de Boltza, żona Henryka Józefa Gablentza, konsyliarza dworu saskiego, kwitowała Lubomirskiego 1794 r. (DW. 110 f. 242).

GABLIŃSCY z Gablina, w powiecie pyzdrskim, prawdopodobnie h. *Drya*, bo Tomasz Gabliński pisał się 1789 r. z Chłapowa (Inscr. Gr. Pozn. f. 349). Andrzej Gabliński współdziedzic Gablina 1578 r., a Piotr współdziedzic Bagrowa i Szrabek tamże 1578 r. (Paw.). Mikołaj 1605 r. dziedzic części Gablina. Piotr 1611 r. nabył część Bagrowa (Rel. Gr. Pozn. f. 551). Łukasz 1640 r. Chryzostom i Jan pisali się z województwem poznańskiem, na elekcyę Augusta II-go. Fabian, komisarz grodzki inowrocławski 1764 r. (Zs. Kuj.).

GABOŃSCY v. GABAŃSCY h. JANINA z Gaboń v. Gabani, w powiecie sandeckim. Komes Mikołaj, zwany Pączek, z dworu ks. Kunegundy 1289 r., a na-

stępnie „minister" ks. Gryfiny sandeckiej, nabył 1293 r. od komesa Mszczuja Lubomlity wieś Gaboń, przyczem ks. Gryfina nadaje mu dla tej wsi prawo niemieckie. W latach 1325 i 1333 wdowa komesa Mikołaja, Małgorzata, z synami: Przybkiem, Mirosławem, Bernardem i Piotrem, nadali las koło swego folwarku Gabani, Marcinowi i synowi jego Wernerowi, do osadzenia wsi na prawie niemieckiem i sołtystwo we wsi prawem dziedzicznem. Obecny jest przytem i szwagier (gener) jej, komes Strzesz.

W 1368 r. synowie Bernarda Pączka: Przybysław i Mirosław, zeznali dział dóbr ojczystych. Matka za roczny czynsz ustępuje im Gabani, którą wraz z Wolą Gabańską bierze Mirosław, a Przybysław otrzymał pół Opalanej i Zbigniewową Wolę. Siostrze Dorocie przyrzekają dać 30 grzyw. posagu. W 1378 r. obaj bracia sprzedali Opalaną Klaryskom sądeckim. Przy dokumencie z 1325 r. przywieszona pieczęć tej rodziny przedstawiać miała trzy miecze, a więc herb Kowinię. Jeżeli kopista się nie pomylił, to późniejsi Gabańscy Janinowie nie pochodzą od wymienionych wyżej osób. Powtarzające się u nich imię Wernera czyli Wiernka, które z czasem i w nazwisko przeszło, wskazywałoby może, że protoplastą Janinów Gabańskich był ów Werner, sołtys z Gabani z 1325 r., którego potomkowie i dziedzictwo całe nabyli. (KDM. I, II i III).

Wiernek z Gabani, piszący się także z Rożnowa, od oprawnych dóbr swej drugiej żony, Małgorzaty Borkówny, stolnikówny sandomierskiej, 1-o v. Piotrowej Rożnowej 1396 r., nabył 1407 r. Trantnowice od Niedźwieckich. Córka jego Stachna wyszła 1413 r. za Bartosza Odrowąża z Dembna. Drugą córką, ale z pierwszej żony, miała być Barbara, żona Rafała Rożna. Synowie jego, zapewne Werner i Piotr z Gabani, świadczą w Sączu 1426 r. Z nich Wiernek ożeniony 1420 r. z Anną, córką Mikołaja Strzalicza.

Stanisław z Gabani, z rodu Janinów, zaświadcza szlachectwo swego współherbownika 1425 r. w Krakowie. Jeden z Gabańskich ożenił się z Offką Półkozicówną Rzeszowską, 2-o v. Stogniewową, i wziął za nią w posagu część dóbr Rzeszowskich. Córka jego Katarzyna jest żoną Wilhelma (Żórawskiego) z Motycz 1443 r., a syn Jan Gabański z Wilkowyi, w ziemi przemyskiej, zabezpieczył posag żonie Małgorzacie 1446 r., na Wilkowyi, Rzeszowie i Ruskiej Wsi (AGZ. XIII).

W 1452 r. bracia Gabańscy: Mikołaj, Mirek, Jakób, Żegota, Paweł i Wiernek, zeznali układ działów z Zuzanną, wdową po ich bracie Piotrze, dziedzicu Stronia i ich synami. Jakób, dziedzic Jazowska, Gruszowa, Obidny, Brzany i Pieścic, zmarł bezdzietnie, a Mirek pozwał 1468 r. o dobra po nim brata Wiernka. Miko, łaj jest dziedzicem Łukowiny w końcu XV-go wieku (St. Pr. P. P. VIII; Helc. II). Wspólnego z nimi pochodzenia są Strońscy i Wiernkowie. Jan, dziedzic Zbigniewa i Taszyc, sprzedaje 1454 r. część Taszyc Morsztynowej (A. Krak.).

Jan Gaboński, współdziedzic Ujazdu, Wawrzyniec — Zbigniewa i Połomiw powiecie szczyrzyckim i sandeckim 1581 r. (Paw.). Krzysztof i Stanisław, synowie Piotra, 1598 r. W tymże roku Jan, syn Wawrzyńca, żonaty z Urszulą Więcławską 1598 r. (Wyr. Lub. 75 f. 837) Hektor, 1641 r. dziedzic Brzozowej. Jan Kazimierz, Mikołaj i Szczęsny Stanisław pisali się z województwem sandomierskiem, na elekcyę Jana Kazimierza.

Karol i Michał, właściciele Polnej, kwitowali Skotnickiego 1682 r. (Zap. Lub. 60 f. 605).

Herb Dęboróg.

GABRYJAŁOWICZOWIE h. DĘBORÓG w W. Ks. Litewskiem. Maciej Stanisławowicz Gabryjałowicz, bojar wileński 1542 r. Kasper Stanisławowicz, żonaty z Zofią 1550 r. (ML. 43 f. 415 i 66 f. 600).

Jan i Jerzy, bracia Gabryjałowicze, wspólnie z Daniłem i Joachimem, synami Jana, procesują tatarów powiatu wileńskiego, 1548 r. (ML. 60 f. 100 i 66 f. 578). Hawryło i Stanisław Wiżgirdowie, zięciowie Katarzyny Gabryjałowej 1536 r. (ML. 28 f. 186). Jan, w powiecie oszmiańskim, 1764 roku (V. L.).

Mateusz z synami: Stanisławem, Adolfem, Józefem, Jerzym i Antonim, i Jerzy z synem Dominikiem, synowie Jakóba, wnukowie Jana, prawnukowie Dawida, dziedzica 1707 r. Stucewska, w powiecie lidzkim, dowiedli szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską 1828 r.

GABSZEWICZ Kazimierz podpisał, z księstwem żmudzkiem, elekcyę Augusta II-go. Na sejmie 1775 r. ustanowioną została komisya, do rozsądzenia sprawy Billewicza z Janem Gabszewiczem. Michał 1769 r. na sejmiku żmudzkim. Dominik strukczaszy żmudzki 1770 r.

GACCY h. KORWIN z Gaci-Sokola-Łąka, w powiecie łomżyńskim, noszą przydomek *Komar*. Michał Gacki pisał się z województwem sandomierskiem, na elekcyę Augusta II-go. Michał Komar Gacki, ożeniony 1678 r. z Lasocką, wdową po Janie Tynieckim z Janikowa, w opoczyńskiem. Michał, skarbnik drohicki 1701 r., posesor Janikowa, jako cześnik żytomierski spłacił 1724 r. plebana z Klwowa, a 1732 r. kwitował Granowskich. Michał z żoną spłacony 1737 r. przez Granowskich, u których Piotr zostawia swą sumę 1734 r. (Gr. Opocz. i Radom.).

Herb Korwin.

Józef zapisał 1754 r. sumę żonie swej, Konstancyi z Magnuszewskich. Helena, żona Jana Rowickiego 1758 roku (Perp. Czers. 30 f. 81 i 31 f. 23). Jakób, urodzony z Zofii Wiśniewskiej, ożeniony 1771 r. z Teodorą Zawadzką. Franciszek umarł 1798 r. w Strzyżowie. Teodozya, żona Jana Kulpińskiego 1768 r. Maryanna z Rogalińskich, wdowa po Damazym Komar Gackim, kwitowała 1752 r. synów swoich: Wojciecha i Jacka, z dożywocia na Bartodziejach. Jacek ożenił się 1774 roku z Konstancyą Kiełkiewiczówną; syn jego Jan z Matty, ur. 1776 roku, dziedzic Brzustowca (metryki w Opocznie i w Drzewicy).

Maciej, Michał i Chryzostom, synowie Walentego, wnukowie Jerzego, Władysław, Józef i Bartłomiej, synowie Tomasza, wnukowie powyższego Jerzego, i Szymon, burgrabia grodzki sochaczewski, Jan, komornik łomżyński, Ignacy, Antoni i Paweł, synowie Walentego, wnukowie Stanisława, kwitowali Konopków 1788 r. (DW. 104 f. 1609). Ludwika z Koszkowskich, wdowa

po Dionizym Gackim, odstąpiła pewną sumę 1780 r. córce swej Katarzynie, żonie Marcina Bartosiewicza (DW. 96 f. 643). Tadeusz, rektor Pijarów w Radomiu 1816 r. Józef, ur. 1805 r., Pijar, następnie proboszcz w Jedlnej, autor monografii klasztorów benedyktyńskich na Łysej Górze i w Sieciechowie, i rozprawy o Kochanowskich i wielu innych.

Stanisław, właściciel Gaci-Sokola-łąka 1731 r., pozostawił syna Walentego, który miał dwóch synów: Michała i Piotra. Michała synowie: Paweł, żonaty z Teresą Mioduszewską, miał syna Kazimierza, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1837 r.; Michał, z żony Jadwigi Sutkowskiej, miał syna Leona, wylegitymowanego 1838 r.; Jan, po którym syn Gabryel, wylegitymował się 1847 r. Piotra synowie: Ignacy, którego syn Stanisław, wylegitymował się 1839 r.; Michał, żonaty z Anastazyą Kotowską, miał synów: Szymona wylegitymowanego 1839 r. i Wincentego, którego syn Dionizy, urodzony z Maryanny Kotowskiej, wylegitymował się 1854 r.; Antoni, po którym z żony Magdaleny z Ładów, syn Tomasz, wylegitymował się 1839 r. (Akta b. Her.).

GACCY z Gaci, w powiecie kaliskim. Zawisza, dziedzic Gaci, ma sprawy w Sieradzu 1410 r. (Zs. Sier. 4 f. 8). Swieboda z Gaci, pełnomocnik siostry swej Małgorzaty, 1411 r. w Kaliszu. Kachna i syn jej Mikołaj, zawarli układ z Bartoszem 1414 r. (Pis. Dz. Pol. IX).

Wojciech, syn Stanisława z Wielkiej Gaci, 1484 r. na uniwersytecie krakowskim. Katarzyna, wdowa po Szymonie Gackim, wyprawiła pieszego na wojnę wołoską 1497 r. Katarzyna, wdowa po Sędziwoju z Wielkiej Woli, wysłała również z dóbr swoich zastępcę, o którym świadkowie zeznają, że zawsze w potrzebie w szyku stawał (St. Pr. P. P. VII. 371 i 445).

GACCY z Gaci, w powiecie łęczyckim. Sieciech z Gaci 1394 r. (Łęcz. I. 3309). Benedykt, syn Stefana, odstąpił sumę bratu Zygmuntowi 1648 r. (Gr. Przed. 72 f. 469).

z GACI, w powiecie poznańskim, Świętosław, w sądzie w Poznaniu 1394 r. (Leksz.). Mikołaj, syn Bogusława, na uniwersytecie krakowskim 1442 r. Chwalibóg, syn Stanisława z Gaci, zamienił część swego dziedzictwa w Śmieszkowie z kościołem gnieźnieńskim 1324 r. na część Kwiatkowa i przyrzeka razem ze stryjem swoim, komesem Janem z Gaci, wyjednać na tę zamianę potwierdzenie królewskie (KWP. II).

GACKOWICZ Iwaszko, władyka, pisarz Kazimierza Jag. 1487 r. (Gr. Ant.).

GACZKOWSCY h. BOŃCZA z Gaczkowic, w powiecie radomskim. Michał Socha z Gaczkowic 1413 r., a Henryk z Gaczkowic 1415 r., z rodu Bończów, świadczą w Radomiu przy wywodach szlachectwa. Mikołaj, syn Henryka, 1440 r. na uniwersytecie krakowskim. Jan Socha z Gaczkowic sprzedał 1471 r. części Krzyszkowic Stanisławowi z Gaczkowic. Stanisław, Jarosław, siostry: Dorota i Jadwiga, i Jakób Socha pozwali 1470 r. Potkańskiego, o granice Gaczkowic. Jarosław zamienił różne grunta z Janem Górnym 1475 r. (A. Radom.). Długosz wy-

mienia dziedzica Krzyszkowic Jana Sochę, a właściciela Gaczkowic Stanisława Sochę (Lib. Benef.). W 1508 r. Andrzej z Gaczkowic i Jakób Socha, a 1569 r. Mikołaj i Janowa Gaczkowscy, dziedzice Gaczkowic (Paw.). Eleonora, żona Jana Klemensa Gaczkowskiego, kwituje Bielickiego 1796 r. (DW. 111 f. 1149).

GADAMOWICZOWIE h. PORAJ. Józef Gadamowicz, właściciel Szumina 1784 r., miał syna Stanisława, po którym, z Julianny Skolimowskiej, syn Wiktor, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1843 r., a synowie jego: Józef i Wojciech, urodzeni z Zofii Majewskiej, 1843 i 1854 r. (Akta b. Her.).

GADEREWSKI Jerzy pisał się z województwem podlaskiem, na elekcyę Jana III-go. Czy to nie *Paderewski?*

GADNOWSCY z Gadnowa, w powiecie ciechanowskim. Skierdo, syn Skierdy z Gadnowa 1473 i 1480 r., a Paweł, syn Adama, 1488 r. na uniwersytecie krakowskim. Szczęsny, właściciel Gadnowa-Skierdów 1567 r. (Paw.).

GADOMSCY h. ROLA z Gadomca v. Gadomia, w ziemi ciechanowskiej. Pomścibor z Gadomia nabył 1436 r. część tamże od brata swego Falisława i od Andrzeja, syna Trojana z Gadomia (M. 3 f. 182 i 191). Andrzej, Paweł, Jan i Piotr, synowie Ninoty z Gadomca 1450 r. (M. 4 f. 133). Wojciech, syn Aleksego Gadomskiego z Gadomca i Anny Smoleńskiej, doktór obojga praw, kanclerz biskupa poznańskiego, został kantorem poznańskim 1574 r. (Pis. Dz. Pol. IX). W 1576 r. był archidyakonem pomorskim, kustoszem wolbromskim i sekretarzem królewskim (V. L.). Paweł posiadał 1570 r. część Sierecz, w powiecie krzemienieckim (Jabł.). Mateusz, syn Jana, podstarości bełski 1605 r. Stanisław, syn Wawrzyńca, sprzedał część Strubiny Osieckiemu 1642 r. (M. 357 f. 51). Stanisław, skarbnik warszawski 1574 r., pozostawił synów: Wojciecha i Mikołaja, którzy w 1607 r. dopełnili działu dóbr Zagościńca (DW. 34 f. 386 i M. 156 f. 520). Dorota, córka Mikołaja, posiadała 1632 r. wójtostwo w Zawadach, w starostwie chęcińskiem (M. 178 f. 474). Paweł i Stanisław, synowie Wojciecha, odstąpili część Zagościniec Młodzianowskiemu 1623 r. (DW. 47 f. 248 i 48 f. 874). Stanisław, żonaty z Anną z Rybkowskich 1639 r., sprzedał część na Zagościńcu Andrzejowi 1652 roku (DW. 49 f. 1296 i 51 f. 2065). Ignacy, syn Stanisława, wojski i podstarości warszawski 1671 r., deputat na Trybunał lubelski i piotrkowski 1680 r. (DW. 55 f. 1378). W 1668 r. był regentem ziemskim i grodzkim warszawskim; w roku tym sprzedał część Zagościniec Leszczyńskiemu (M. 207 f. 19). Żona jego, Anna Falęcianka, 2-o v. Stanisławowa Narzymska 1695 r. Bratanek jego Andrzej 1689 r. (Wyr. Piotr.).

Herb Rola.

Szymon 1637 r. w Chełmie.

Daniel i Michał pisali się z województwem połockiem, na elekcyę Jana Kazimierza, a Michał Aleksander z Minojąt, podpisał z temże województwem, obiór

Jana III-go. Kazimierz, miecznik połocki, zawarł umowę z Pawłem 1658 r. (DW. 52 f. 1331). Paweł, żonie Zuzannie z Polanowskich, zapisał dożywocie na dobrach Ukria i Zawadce 1668 r. (DW. 54 f. 952 i Sig. 10 f. 85).

Piotr, pełnomocnik brata Wojciecha 1650 r. (Gr. Przed. 73 f. 195). Paweł, chorąży wieluński 1663 r. Ludwik, syn Franciszka, 1666 r. (Zap. Lub. 50 f. 1253). Anna, żona Andrzeja Morsztyna, pułkownika królewskiego 1660 r.

Elekcyę Jana III go podpisali z ziemią warszawską: Ignacy, wojski i podstarości warszawski i Fabian. Z województwem kaliskiem podpisał obiór Augusta II-go Adam, z ziemią liwską także Adam, z województwem łęczyckiem Jan, a z ziemią ciechanowską: dwóch Marcinów, trzech Maciejów, Adam, dwóch Tomaszów, dwóch Kazimierzów, Józef, Jan, Mikołaj, Paweł, Wawrzyniec i Wojciech.

Michał, ożeniony z Teresą Szczepanowską 1729 r. N., w tymże samym czasie z Kunegundą Zielińską, podstolanką rożańską, Antoni, żonaty z Krystyną z Hołowińskich, procesuje Symeona Hołowińskiego 1720 r. (Kij. IX f. 926). Antoni, podstoli nowogrodzki 1731 r. Wojciech, podczaszy warszawski, żonaty 1734 r. z Teresą Dąbrowską, współwłaścicielką Kumanowa (Arch. I. Z. Ros. III. 3). Jan, kanonik płocki, proboszcz worowski, kwitował Prażmowskiego 1753 roku (Perp. Czers. 30 f. 12).

Szymon, cześnik bracławski, z Agaty Studzińskiej miał syna Stanisława, pułkownika wojsk królewskich 1756 r., generał-majora wojsk koronnych i asesora sądów asesorskich 1757 r., pisarza generalnego wojsk koronnych 1760 r. (DW. 80 f. 42 i 83 f. 645; Sig. 27), podkomorzego sochaczewskiego 1760 r., w końcu wojewodę łęczyckiego 1787 r. Poseł ziemi gostyńskiej 1766 r., marszałek koła poselskiego 1786 r. (DW. 85 f. 914 i V. L.). Kawaler orderu Św. Stanisława 1766 r., a Orła Białego 1786 r. W 1761 r. otrzymał konsens królewski, na wykupienie starostwa czerwonogrodzkiego, od Bielskiego i na ustąpienie takowego. W 1766 r. otrzymał starostwo rohatyńskie, na odstąpienie którego Bielskiemu, otrzymał konsens królewski 1768 r., za jednoczesnem nabyciem od niego starostwa rabsztyńskiego. W 1772 r. wykupił starostwo bolimowskie z rąk Brühla. W 1774 r. odstąpił starostwo rabsztyńskie Walewskiemu, a bolimowskie Radziwiłłom. W 1775 roku nabył Kutno od Zamoyskiego, za 500,000 fl. (M. 293 f. 100). Ów Stanisław, jako podkomorzy sochaczewski, z województwem rawskiem, a Adam, Jan i Józef z województwem płockiem, podpisali elekcyę Stanisława Augusta.

Franciszek, łowczy gostyński 1779 r., żonaty z Maryanną z Dembowskich, 1-o v. Szczawińską, starościną gąbińską, miał sobie przyznane dożywocie w 1772 r. na temże starostwie, które wspólnie z żoną odstąpił Mikorskim 1775 r. (Sig. 32). Paweł, żonaty 1766 r. z Kunegundą Pierzchowską, 1-o v. Józefową Pełczyńską (DW. 85 f. 627). Kasper Paweł, syn Michała i Katarzyny z Gnoińskich, ur. 1750 r. (metr. w Wirzchowiskach).

Wojciech, biskup bendeński, sufragan płocki w latach 1782—1791. Euzebiusz, komornik ziemski wyszogrodzki 1784 r. Jan, burgrabia płocki 1789 roku. Antoni Walenty, podstoli ciechanowski 1787 r. Antoni, żonaty z Magdaleną z Gorzeńskich, nabył Dzierżno od Józefa 1794 r. (Gr. Przed. 101 f. 127 i 99 f. 36). Tenże Antoni, podkomorzy chełmiński, kawaler orderu Św. Stanisława 1794 r. Stanisław nabył Baby 1787 r. (Gr. Przed. 98 f. 183). Jan, syn Michała, nabył 1788 r. część Pogorzeli-Ulatowo (Gr. Ciech.).

Legitymowali się ze szlachectwa 1782 r. w sądzie grodzkim i ziemskim lwowskim: Mikołaj Franciszek, zwany podczaszym warszawskim 1760 r., sędzia grodzki lwowski 1779 r., posiadacz Strzemca w ziemi lwowskiej (Kancl. 32 II f. 24), żonaty z Katarzyną Padlewską i Wojciech; w sądzie grodzkim sandeckim: inny Wojciech i Andrzej, Baltazar i Franciszek.

Wincenty, syn Andrzeja, z synem Alfredem, zapisany do ksiąg szlacheckich 1830 r. (Goł.).

Franciszek Antoni, syn Marcina, skarbnik ciechanowski, właściciel dóbr na Podolu, żonaty 1-o v. z Maryanną Izbicką, 2-o v. z Konstancyą Padlewską, z pierwszej żony miał synów: Ignacego i Jana (DW. 107 f. 674 i 113 f. 1024); z drugiej—córki: Teklę Mateuszową Zaleską i Maryę Leonową Sarnecką, oraz syna Antoniego.

Ignacy, z Onufrii Kickiej, miał córkę Julię za Adamem Pułaskim i syna Stanisława, dziedzica Szreńska, żonatego 1-o v. z Teklą Brykczyńską, 2-o v. z księżniczką Zofią Jabłonowską, z której syn Stefan i córka Marya.

Jan, marszałek płoskirowski, ożeniony z Maryanną Gadomską, córką sędziego lwowskiego, miał syna Józefa, żonatego z Żelską i córkę Joannę, za Edmundem Lipieckim.

Antoni, właściciel Radkowicy, marszałek płoskirowski, żonaty z Benedyktą Świętosławską, miał z niej córki: Maryę, Antoninę i Franciszkę, żonę Henryka Jaroszyńskiego, właściciela Tywrowa, oraz synów: Wojciecha i Konstantego. Ten ostatni ożeniony z hr. Julią z Ledóchowskich, pozostawił syna Konstatego, ur. 1864 roku.

Wszyscy trzej synowie Franciszka Antoniego, wraz z synami, dowiedli szlachectwa w gubernii podolskiej 1836 r., a Konstanty, syn Konstantego, 1872 roku (Spis.).

Maciej, syn Bartłomieja, nabył 1737 r. Grzybów od Radzimińskiego (Gr. Ciech.). W 1774 r. zapadł dekret w grodzie płockim o Grzybów, pomiędzy Marcinem, synem Macieja i Maryanny Zaborowskiej, a jego braćmi: Michałem, Józefem i Janem, urodzonymi z Maryanny z Żukowskich.

Michał, syn Macieja, miał synów: Wincentego i Jana. Michał Jozafat, syn Wincentego, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1838 r., a jego synowie: Kazimierz i Jan Kanty, urodzeni z Teresy z Preussów, 1848 r.

Józef Kazimierz, syn Macieja, ur. 1735 r. (metr. w Gradowie), z Maryanny Damięckiej, miał sześciu synów: Andrzeja, Mikołaja Michała, Grzegorza Michała, Franciszka *Józefa*, Bernarda i Michała, wylegitymowanych ze szlachectwa 1818 r., przed Deputacyą Wywodową wołyńską. Z nich: 1) Andrzej, ur. 1765 r. (metr. w Grzebsku), był porucznikiem b. wojsk polskich. 2) Mikołaj Michał, ur. 1771 r. 3) Grzegorz Michał, ur. 1773 r., wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie 1847 r., miał syna Michała, po którym pozostał syn Jan. 4) Franciszek *Józef*, ur. 1775 r. 5) Bernard, ur. 1781 r., zaślubił Felicyannę Bośniacką i z niej miał dwóch synów: Ambrożego Józefa, ur. 1814 r. i Piotra Pawła, ur. 1818 r. (metr. w parafii Połomskiej, pierwszego z 1815 r., drugiego z 1818 r.). Ambroży Józef, ożeniony z Teklą Cybulską, miał z niej synów: Felicyana Izydora i Wilhelma Stanisława, bliźniaków, ur. 1867 r. 6) Michał, ur. 1784 r. (metr w Ciechanowie), wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie 1844 r., pozostawił syna Jana.

Józef Kazimierz, oprócz wymienionych sześciu synów, miał jeszcze syna Pawła, po którym, z Magdaleny Żaboklickiej, synowie: Łukasz i Józef, wylegitymowani 1842 r.

Marcin, syn Macieja, z Ksawery Ziemięckiej miał syna Jana Chryzostoma, wylegitymowanego 1838 r.

Maciej miał mieć jeszcze syna Pawła, którego syn Jan Piotr, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1837 r.

Oprócz już wymienionych, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie:

1) Potomkowie Mikołaja, właściciela Rogulic 1750 r., który pozostawił synów dwóch: Konstantego i Wojciecha. Józef, syn Konstantego, 1838 r., a Walenty, syn Wojciecha, 1848 r.

2) Po Janie, właścicielu Gadomca 1733 r., pozostał się syn Stefan, po którego synie Andrzeju, syn Jan Chrzciciel 1840 r.

3) Po Andrzeju, właścicielu Dzierżna 1742 r., zostało dwóch synów: Kazimierz i Grzegorz. Franciszek, syn Kazimierza i Maryanny Rapackiej, 1840 r., a Leon i Tomasz, synowie Grzegorza i Maryanny Chmielińskiej, 1843 r.

4) Po Adamie, właścicielu Bieniek 1654 r., szedł syn Ludwik, po nim syn Kazimierz, który pozostawił dwóch synów: Adama i Benedykta. Adam Piotr, syn Stanisława i Józefy Tarczyńskiej, wnuk Pawła, prawnuk Grzegorza, syna Adama, 1852 r. Benedykt, syn Stanisława i Agnieszki z Gąsickich, wnuk Benedykta 1845 roku.

5) Antoni Gracyan, syn Mateusza, właściciela Karkoszki 1784 r., w 1847 r.

6) Franciszek Ksawery, syn Franciszka i Justyny Chojnackiej i syn jego Franciszek Ignacy, urodzony z Ludwiki Pruskiej, 1848 r.

7) Po Andrzeju, właścicielu Gagoły 1794 r., pozostał syn Norbert, ożeniony z Maryanną Korzeniowską, którego syn Leonard 1850 r.

8) Jan Ludwik, syn Jakóba i Maryanny Krzywkowskiej, wnuk Ludwika, potomek Jakóba, właściciela Gołymina, w 1852 r.

9. Karol, syn Józefa, wnuk Pawła, prawnuk Mikołaja, praprawnuk Antoniego, właściciela Starczewa 1740 r., w 1855 r. (Akta b. Her.).

Bartłomiej z synem Aleksandrem i Tadeusz z synami: Ferdynandem i Symplicym, synowie Jana, wnukowie Jana, prawnukowie Jana, praprawnukowie Piotra, dziedzica Tilmont 1728 r., zyskali przyznanie dawnego szlachectwa w gubernii wileńskiej 1821, 1832 i 1845 r.

Wawrzyniec, oficer b. wojsk polskich, umarł w Zborówku pod Poznaniem 1868 r. Pochowany w Konarzewie.

Wincentego, dziedzica Smoszewa i Pauliny z Lasockich córka Anna, poślubiona 1861 r. Janowi Zielińskiemu. Jakóba, z Barbary Zbierzchowskiej, syn Jan i córka Teofila, zabita w wypadku kolejowym 1890 r. Koleta z Kołakowskich, wdowa po Janie, 1872 r.

GADONOWIE v. GADENOWIE h. ZAWADYNIEC z przydomkiem Zenfelt (może zepsute Seefeld). Rodzina inflancka (Hylzen „Inflanty“ 1750 r.), z której Volmar a Gaden, rotmistrz królewski, otrzymał dobra Laudon w województwie wendeńskiem 1621 r. (Metr. 167 f. 100). Ten sam pewno Włodzimierz v. Wolde-

mar Gadon, rotmistrz królewski, otrzymał pewne dobra w województwie smoleńskiem 1622 r. (Bibl. Kras. Dypl.). W 1617 r. dowodził rajtarami pod Możajskiem, a 1618 r. pod Moskwą (Kobierzycki—Historia Vladislai Pol. et Suec. Prin. 1655 r. f. 517, 538 i 572). W 1632 r., jako poseł inflancki, podpisał konfederacyę generalną warszawską. Za skuteczne znoszenie zawad po lasach, porobionych przez nieprzyjaciół, dodany miał w herbie ostrzew do dawnych czterech lilii i herb nazwany *Zawadyniec*. Osiadł na Żmudzi, gdzie nabył Siady w powiecie telszewskim i z żony Adelgundy v. Taube, pozostawił syna Wilhelma, stolnika brzeskiego, po którym z żony Rostowickiej syn Jan Kazimierz, pułkownik powiatu telszewskiego, mieczny żmudzki, ożeniony z Ludwiką Billewiczówną. Córka jego Konstancya, 1-o v. Górska, starościna telszewska, wniosła to starostwo za konsensem królewskim z 1740 r. drugiemu mężowi, Jerzemu z Dobratyna Siemaszce, pułkownikowi pojurskiemu, następnie ciwunowi użwęckiemu.

Herb Zawadyniec.

Jan Stefan, syn Jana Kazimierza, sędzia ziemski telszewski 1765 r., z żony, Heleny Siemaszkówny, pozostawił trzech synów: Benedykta — Dominikanina, Jerzego i Antoniego.

Jerzy, z Katarzyny Rodziewiczównej, miał córki: Agnieszkę—zakonnicę i Barbarę, żonę Dominika Lutkiewicza i synów: Wincentego, ożenionego z Fryderyką v. Nolde, Ignacego, Stanisława, porucznika gwardyi Napoleona, kawalera Legii honorowej i Justyna, żonatego z Tańską.

Antoni, trzeci syn Jana Stefana, starosta mixodzki, rotmistrz żmudzki, podpisał elekcyę Stanisława Augusta. Sędzia ziemski telszewski 1774 r., następnie rosieński 1775 r., ciwun użwęcki 1780 r., miał trzy żony: Sybillę v. Buttler, Józefę z Korsaków Połjanową i Maryannę Gielnarowską. Pozostawił dwie córki: Honoratę, żonę Zenona Jaruda i Amelię, żonę Piotra Dymszy oraz siedmiu synów. Z nich:

1) Jan, z żony Zofii Mikuckiej, miał córkę Kazimierę Antoniową Węsławską i synów: Michała, marszałka powiatu telszewskiego, ożenionego z Szemiotówną i Wojciecha, marszałka powiatu kowelskiego, żonatego z Emilią Ratomską.

2) Włodzimierz, marszałek telszewski, ożeniony z Teklą Szukszcianką, zmarł 1842 r. na emigracyi.

3) Felicyan, chorąży żmudzki, po którym, z Tekli Możejkówny, synowie: Antoni i Zenon, oraz córka Róża.

4) Michał, sędzia graniczny, ożeniony z Eleonorą Gużewską, zostawił z niej córki: Teklę i Helenę, oraz synów: Bolesława, Ignacego, Mieczysława, Stanisława i Jarosława.

5) Augustyn, sędzia graniczny, po którym, z Barbary Sawiczównej, syn Tytus, ożeniony z Emilią Żukowską i córki: Elwira, żona Józefa Dowgirda, marszałka gubernialnego kowieńskiego, zmarła 1899 r. w Polepie i Anna.

6) Stanisław, po którym, z Zofii Wereszczaginównej, syn Sergiusz.

7) Aloizy, porucznik gwardyi napoleońskiej, sędzia ziemski i graniczny, po 1831 r. pozostawał 20 lat w głębi Cesarstwa. Ożeniony 1-o v. z Wiktoryą Fre-

jendówną, 2-o v. z Amelią Jankiewiczówną, pozostawił córkę Józefę za Franciszkiem Bogatką i synów: Ottona i Lubomira, od 1864 r. zamieszkałego w Paryżu, w ostatnich latach w Krakowie, autora cennych dzieł o ks. Adamie Czartoryskim i o emigracyi.

Ksiądz Lubomir, proboszcz w Łuczaju 1870 r., zmarł 1902 r.

GADOWSCY z Gadowa, w powiecie zakroczymskim. Stanisław, syn Jakóba z Gadowa, z dyecezyi płockiej, 1487 r. na uniwersytecie krakowskim. Wojciech Gadowski z Gadowa nabył 1615 r. od Libiszowskiego z Medyki, zboże i siano (AGZ. X. 3234). Samuel, strażnik wileński, rotmistrz chorągwi węgierskiej Wołłowicza, 1667 r. (Ist. Jur. Mat. XXVI). Andrzej z ziemią nurską, a Kazimierz i dwóch Marcinów, z ziemią ciechanowską, podpisali elekcyę Augusta II-go.

Wojciech, spadkobierca po bracie Antonim, plebanie goleniowskim, 1739 r. (Obl. Krak. 163 B f. 2473). Franciszek z ziemią łomżyńską pisał się na obiór Stanisława Augusta. Antonina, córka niegdy Adama, cześnika łomżyńskiego i Katarzyny Raczkówny, zawarła 1770 r. intercyzę przedślubną z Józefem Kwiatkowskim (M. 236 f. 238).

[GADZAŁA Jerzy, major wojsk królewskich 1663 r. (Zap. Lub. 48 f. 177).]

GADZIŃSCY h. POBÓG. Stanisław, Andrzej, Antoni i Dionizy, synowie Ignacego i Konstancyi ze Szpinek Szpińskiej, wnukowie Adama i Petronelli z Niedzwieckich Kieyzerównej, prawnukowie Pawła i Eleonory Zabawskiej, legitymowali się ze szlachectwa we Lwowie 1787 r.

GAGATKIEWICZ v. GAGATOWICZ Maciej Walenty, ur. 1750 r., zmarły 1805 r., doktór medycyny i konsyliarz królewski 1784 r., otrzymał szlachectwo na sejmie 1776 r. i herb nazwany *Lilioróg* (Kancl. 41 f. 382; DW. 100 f. 1058; 102 f. 875 i 107 f. 1207). Herb ten przedstawia w polu złotem między rogiem jelenim czerwonym, a czarnym bawolim, lilię srebrną. W szczycie hełmu pięć piór strusich (Ostr. Nr. 1806). Ożeniony 1-o v. 1774 r. z Elżbietą Majnoni, zmarłą 1801 r., a 2-o v. z Elżbietą z Grabskich Łuszczewską, pozostawił syna Michała, po którym z Izabelli Łuszczewskiej, 2-o v. Płonczyńskiej, córka Eleonora Ziemięcka.

GAGATNICCY h. PNIEJNIA. Feliks, żonaty z Antoniną z Izdebskich, kwitował Proszkowskiego 1796 r. (Perp. Czers. 40 f. 523). Andrzej, subdelegat grodzki sandomierski 1773 r., żonaty z Agnieszką Wernek, miał syna Ignacego, żonatego 1-o v. z Rozalią Pawlikowską, 2-o v. z Zofią Wysocką. Synowie jego: Józef, urodzony z pierwszej żony i Erazm, urodzony z drugiej żony, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1859 r. (Akta b. Her.).

Adam, ożeniony z Lucyną Roszkowską 1870 r.

GAGOWSCY h. DOLIWA z Gagowy, w powiecie kowalskim. Mikołaj z Gagowy 1399 r. (Rz. M.). Świętosław z Gagowy, osiadły na Rusi, otrzymał 1431 r. od biskupa przemyskiego, dziedzicznie wójtostwo w Radymnie, z prawem przenie-

sienia miasta na prawo niemieckie. Sprzedał je 1438 r. Gołąbkowi, za 350 grzywien (AGZ.). Jan, syn Piotra, 1444 r. na uniwersytecie krakowskim. Jan Gagowski 1453 r. we Lwowie.

Wincenty, Piotr Bloch i Świętosław z Gagowy, sprzedali 1438 r. Boruchowo za 1,000 grzywien Wincentemu z Głębokiego. Piotr, dictus Bloch, stolnik inowrocławski 1462 r. Stanisław i Jan z Gagowy, synowie Jana Ploch (?) 1487 r. Jan Gagowski 1490 r. (Gr. Brzes.). Jan, syn Jana, synowiec Baruchowskiego, rektora 1483 r. na uniwersytecie krakowskim. Feliks Gagowski 1498 roku we Lwowie.

Wojciech, Stanisław i Hieronim, w powiecie przedeckim 1553 r. Elżbieta za Leskim 1564 r. Walenty, syn Wojciecha, nabył 1590 r. od ojca Gagowę i zabezpieczył posag żonie, Dorocie z Czołpińskich, 1591 r. Jan i Stanisław, synowie Walentego, procesują się z Czołpińskim 1610 r. (Gr. Przed. 8 f. 204; 14 f. 190; 38 f. 40; 39 f. 149 i 57 f. 500 i 513).

GAJECCY h. RAWICZ. Tomasz Gajecki, podstoli bracławski, nie żył 1684 roku. Szczepan nabył wójtostwo Ruchenna 1796 r. (DW. 111 f. 494). Tomasz, stolnik czerniechowski, syn Władysława i Franciszki z Kurdwanowskich, 1-o v. Nasierowskiej, wnuk Aleksandra i Teresy Wierzbickiej, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w sądzie ziemskim lwowskim. Z Ludwiki Gorzeskiej pozostawił Józefa, Aleksandra, dziedzica Ohrymowa, Teklę i Annę.

GAJEWICZ Michał, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 roku (Obl. Warsz. 49 f. 612).

GAJEWNICCY h. DOLIWA z Gąjewnik, w województwie sieradzkiem. Jakób, syn Wawrzyńca z Gajewnik, na uniwersytecie krakowskim 1424 r. Stanisław z województwem sieradzkiem i Stanisław z ziemią sochaczewską, podpisali elekcyę Jana Kazimierza. Gabryel, kuchmistrz prymasa Łubieńskiego 1641—1652 r. Barbara, urodzona z Zofii Głowackiej, żona Zbigniewa Pstrokońskiego 1552 r., matka biskupa kujawskiego (Kor.).

Herb Jelita.

GAJEWSCY h. JELITA z Gaju, w powiecie łęczyckim. Król Władysław Jag. nadał 1388 r. Gaj i Plecką Dąbrowę Tomkowi (mylnie odczytane przez pisarza potwierdzającego przywilej Chenkowi), podczaszemu krakowskiemu, a że tym podczaszym był wówczas Tomasz z Węgleszyna h. Jelita, późniejszy kasztelan sandomierski i generał wielkopolski, od niego więc poszli Gajewscy. Michałowi Gajewskiemu, synowi Michała, a potomkowi Tomka, podczaszego, właścicielowi Gaju, król Zygmunt potwierdził to nadanie 1539 r. (M. 57 f. 102 i 54 f. 134). Tomasz z Gaju świadczy 1424 r. w Orłowie. Wojciech z Gaju, chorąży łęczycki 1442 r. Wojciech, kustosz gnieźnieński i kanonik krakowski, umarł 1488 roku (Kor.). Floryan, sędzia ziemski łęczycki 1493 r. Feliks, Maciej i Mikołaj, bracia, niepodzielni dziedzice Racięc (Raczyancze), synowie Stanisława z Gaju i N. Słaboszewskiej, wobec

stryja swego, Mikołaja z Gaju i wujów, zwalniają 1497 r. Łagiewnickiego z procesu, o zabicie ojca w czasie wyprawy wołoskiej, w obozie pod Soczawą (St. Pr. P. P. VII). Franciszek, pisarz grodzki przedecki 1543 r.

Dziedziczyli na Gaju 1576 r. Wojciech, syn Jana, Feliks i Jadwiga z Czernikowskich, wdowa po Mikołaju. Współwłaścicielem obok położonego Gajewa był Michał, a współwłaścicielami obok leżącego Grzybowa, Mikołaj, Stefan, Jan i Stanisław Gajewscy, seu Grzybowscy (Paw.). Wyżej wymieniony Mikołaj miał synów trzech: Stanisława, Wojciecha i Adama. Stanisław, syn Mikołaja, dziedzic na Gaju 1577 r. (M. 115 f. 307). Wojciech kwitował Wiesiołowskiego 1579 r., a Adam procesuje się z nim 1580 r. (Gr. Przed 27 f. 130 i 28 f. 559). Gnatowski kwituje Elżbietę, żonę Zygmunta, 1582 r. (Ibid. 30 f. 293). Jan, sędzia grodzki przedecki 1592 r., komornik ziemski łęczycki 1594 r. Franciszek, syn Jana, przyznał sumę Rgielewskiemu 1639 r. Marcin i Wojciech, bracia, pozywają Stawowskiego 1662 r. (Ibid. 71 f. 215 i 412; 75 f. 501 i 81 f. 358).

Trzech Janów, Marcin, Maryan i Walenty, pisali się z województwem łęczyckiem, na elekcyę Augusta II-go. Wojciech bratu Maryanowi przyznał należność 1699 r. (Ibid. 81 f. 358 i 445). Adam, Antoni i Jan, stronnicy Augusta III-go, głosowali za nim 1733 r. (Obl. Warsz. 49 f. 605). Maciej i Jan, regent ziemski łęczycki, pisali się z województwem łęczyckiem, na elekcyę Stanisława Augusta. Ów Jan Nepomucen, deputat na trybunał koronny i poseł łęczycki na sejm czteroletni, został 1778 r. pisarzem ziemskim, a 1783 r. podsędkiem łęczyckim. Żonaty z Maryanną Karśnicką. W 1780 roku nabył kamienicę przy ulicy Ś-to Krzyskiej, w Warszawie, od Konstancyi z Gajewskich, Józefowej Borkowskiej (DW. 96 f. 576).

Marcin, właściciel Wojciechowic 1722 r., miał syna Franciszka, a ten Antoniego, po którym zostało się trzech synów: Michał, Franciszek i Marcin. Franciszek i Ryszard, synowie Kazimierza i Rozalii ze Stępczyńskich, wnukowie Michała, wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie 1847 r. Teodor, Józef, Kajetan i Konstanty, synowie Franciszka i Doroty ze Stępowskich, i Walenty, syn Marcina, 1839 roku.

Kazimierz, właściciel Daszyny w województwie łęczyckiem 1687 r., miał syna Szymona, a ten Józefa, po którym syn Piotr, żonaty z Justyną Januską, pozostawił synów: Jana, Maksymiliana i Stefana, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie, w latach 1848 — 1850. Od tegoż Kazimierza, właściciela Daszyny, wywodzą się również Gajewscy Ostojczykowie (Akta b. Her.).

Herb Ostoja.

GAJEWSCY v. GAJOWSCY h. OSTOJA wyszli z Błociszewa, a nazwisko wzięli z Gaju, wsi obok pierwszej leżącej, w powiecie kościańskim. Jakusz Gajewski z żoną Przecławą, mają sprawę w sądzie w Poznaniu 1394 r. (Leksz.). Jan, syn Wincentego i Zofii Sepińskiej, pisarz grodzki kaliski 1578 r., podstarości i sędzia grodzki poznański 1579 r., sędzia ziemski poznański 1581 r. Siostry jego: Katarzyna, żona Krzysztofa Koszuckiego, matka kanonika poznańskiego 1587 roku

i Anna, żona Bartłomieja Cieleckiego 1583 r. Brat jego Erazm zabezpieczył 1588 r. posag swej żonie, Elżbiecie Cieleckiej, która już 1594 r. jest 2-o v. za Marcinem Trlęskim, a 1603 r. 3-o v. za Łukaszem Gułtowskim (A. Pyzdr.).

Wojciech z Błociszewa, syn Jana, sędziego, starosta ujski i pilski, dworzanin królewski, sprzedał Orlą 1622 r. (M. 346 f. 30). Łukasz, syn Erazma, ale z pierwszej jego żony, Ewy Bułakowskiej, żonaty z Anną Czacką, miał syna Wojciecha, starostę wschowskiego 1654 r., następnie kasztelana rogozińskiego 1654 r., oraz córki: Elżbietę, za Stanisławem Pogorzelskim 1639 r. i Katarzynę, za Władysławem Leszczyńskim, wojewodą łęczyckim 1661 r. Wojciech, z Apolinaryi Opalińskiej, miał synów: Łukasza i Franciszka, oraz córkę Teresę, za Janem Prusimskim.

Franciszek, żonaty 1-o v. z Anną Cielecką, której 1679 r. zapisał 40,000 fl., 2-o v. z Dorotą Barbarą Kurzewską, z pierwszej żony pozostawił córkę Ludwikę za Władysławem Radomickim, z drugiej—Annę, za Piotrem Węgorzewskim.

Łukasz, kasztelan santocki 1690 r., w imieniu swojem i dzieci, sprzedał 1691 r. część Górki i Grotów, w ziemi warszawskiej, Kotowskiemu (DW. 57 f. 1667). Córki jego z Elżbiety Kuczborskiej: Apolinarya za Adamem Koźmińskim i Anna, za Piotrem Sokolnickim, syn zaś Franciszek podpisał z województwem poznańskiem, elekcyę Augusta II-go. Żonaty z Wiktoryą Choińską, wspólnie z nią wykupił starostwo kościańskie od Gurowskiego, za konsensem królewskim z 1720 r. (Sig. 19). W 1730 r. został kasztelanem konarskim-kujawskim. Umarł w 1734 r., a pozostała po nim wdowa, odstąpiła starostwo kościańskie synowi swemu Antoniemu, za konsensem królewskim z 1738 r. (Sig. 26). Antoni wyjednał dożywocie na tem starostwie dla żony swej, Izabelli z Mycielskich, 1744 r. (Sig. 25). W 1745 roku otrzymał konsens królewski, na nabycie starostwa łęczyckiego od Szołdrskiego, a w 1746 r. na odstąpienie starostwa kościańskiego szwagrowi swemu Józefowi Potockiemu i żonie jego, Maryi z Gajewskich (Sig. 25) i w 1748 r. na odstąpienie starostwa łęczyckiego Łuszczewskiemu. Starostwo kościańskie odstąpili dopiero za konsensem królewskim z 1775 r. Lipskim. Antoni 1756 r. został kasztelanem nakielskim, umarł 1775 r. Córka jego Eufrozyna, 1-o v. za Jakóbem Szołdrskim, 2-o v. za Kajetanem Święcickim 1783 r.

Andrzej, brat Antoniego, zmarł bezdzietnie.

Rafał, syn Franciszka, kasztelana konarskiego, a brat Antoniego, kasztelana nakielskiego i Andrzeja, otrzymał 1740 r. konsens królewski, na nabycie od Szczanieckiego starostwa gnieźnieńskiego (Sig. 26). W 1759 r. odstąpił to starostwo Miaskowskiemu, a został chorążym wschowskim. W 1764 r. został kasztelanem rogozińskim. Żonaty 1-o v. z Józefą Mielżyńską, 2-o v. z Katarzyną Tworzyańską. z pierwszej żony miał córki: Wiktoryę za Janem Kwileckim i Annę, 1-o v. za Andrzejem Radolińskim, 2-o v. za Fryderykiem von Flothowem. Z drugiej żony syn jego Bonawentura, rotmistrz kawaleryi narodowej 1783 r. (Sig. 35 f. 127), ożeniony 1-o v. z Anną Mielżyńską, 2-o v. z Jolantą Mycielską, pozostawił z pierwszej żony syna Józefa, pułkownika b. wojsk polskich, poległego 1831 r. pod Ostrołęką; a z drugiej—córkę Leokadyę, za Gustawem hr. Engeströmem.

Adam, drugi syn Rafała, kasztelana rogozińskiego z Tworzyańskiej, ur. w Wrocławiu 1758 r., żonaty z Eleonorą Garczyńską, pozostawił córkę Antoninę, za

hr. Stanisławem Broel Platerem i synów: Józefa *Franciszka*, ur. w Margoninie 1792 r., dziedzica Kosmowa, w powiecie kaliskim, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1838 r. (Akta b. Her.) i Apolinarego, ożenionego z Eleonorą Garczyńską, zmarłą w Poznaniu 1885 r., pochowaną w Wolsztynie, z której syn Stefan, kawaler maltański, dziedzic Wolsztyna.

Franciszek, pułkownik b. wojsk polskich, z Emilii Garczyńskiej pozostawił synów: Ewarysta—księdza i Józefa, właściciela Turzna, Mgowa i innych, zmarłego w Turznie 1889 r., pochowanego w Wielkołące, ożenionego z Łucyą Działowską, zmarłą w Turznie 1899 r., pochowaną w Wielkołące, z której synowie: Stanisław, ożeniony w Warszawie 27-go Czerwca 1892 r. z Maryą Jagnińską, córką Ksawerego z Garbacza i Józefy hr. Lubienieckiej i Władysław, dziedzic Turzna, ożeniony 16-go Października 1895 r. w Wielkołące, z hr. Felicyą Mielżyńską, córką hr. Macieja i Teresy z hr. Mycielskich, oraz córka Marya.

Miał jeszcze Rafał, kasztelan rogoziński, z drugiej żony syna Ksawerego, i córki: Aloizę za Michałem Krzyżanowskim i Franciszkę za Łukaszem Szczanieckim, zmarłą 1799 r. (Projekt ustalenia masy pozostałości po W. Opalińskim).

Kazimierz, właściciel Kencerzyna 1701 r., miał syna Kazimierza, a ten Wojciecha, po którym z żony, Weroniki Dobińskiej, syn Mikołaj, wylegitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1843 r. (Akta b. Her.).

Kazimierz, właściciel Daszyny, w województwie łęczyckiem 1700 r., miał syna Szymona, a ten Stanisława, po którym syn Filip, pozostawił syna Fortunata, żonatego z Franciszką Zabłocką, którego syn Edmund, wylegitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1852 r. (Akta b. Her.). Edmund, z Zofii Dziechciowskiej, ma syna Lesława i córkę Zofię. Od Kazimierza, dziedzica Daszyny, legitymowali się również i Gajewscy Jelitczykowie.

Andrzej, właściciel dóbr Rybie 1710 r., miał syna Stanisława, a ten Pawła, po którym, z żony Joanny Leśniewskiej, syn Jan, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1846 r., a Ludwik i Antoni, synowie Józefa, drugiego syna Pawła, urodzeni z Salomei Gumińskiej, legitymowali się również w tymże roku (Akta b. Her.).

Antoni Gajewski, dziedzic Kujawek, z żony Maryanny miał synów: Franciszka i Łukasza, żonatego z Emerencyanną z Dąbrowskich. Franciszek, ur. 1743 roku (metr. w Chodowie), właściciel Kujawek, ożeniony 1-o v. z Joanną ze Stawskich, córką Wojciecha, 2-o v. z Dominiką z Zawiszów, miał z pierwszej żony synów: Adama i Tomasza, a z drugiej—Antoniego.

Adam Stefan, ur. w Kujawkach 1779 r. (metr. w Chodowie), trzymany do chrztu przez stryja i stryjenkę.

Tomasz Antoni, ur. w Kujawkach 1782 r., ożeniony z Elżbietą Jastrzębowską, miał z niej dwóch synów: *Jana* Adolfa, ur. w Chodowie 1817 r. i Rafała *Tomasza*, ur. tamże 1819 r.

Antoni Ksawery Adolf, ur. w Drzewoszkach Małych 1793 r. (metr. w Bedlnie), właściciel dóbr Rybie, w powiecie orłowskim 1837 r. Adam i Antoni 1838 r., a synowie Tomasza 1844 r., wylegitymowani ze szlachectwa w Królestwie (z Teki B. Rummla).

Helena Czaplicówna, 1-o v. Gajewska, 2-o v. Chłusowiczowa, sprzedała 1632 r. dobra swe oprawne Markowo, w witebskiem, dzieciom swoim: Marynie

Marcinowej Szydłowskiej i Piotrowi, żonatemu z Maryną Podwińską (Ist. Jur. Mat. XXVI). Maciej z synami: Bartłomiejem, Felicyanem, Mateuszem i Hipolitem, syn Szymona, wnuk Jerzego, prawnuk Kazimierza, dziedzica 1683 r. Zagór, w powiecie lidzkim, dowiódł szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską 1820 r.

GAJEWSCY h. ŚLEPOWRON z Gajewa, w powiecie bielskim, w województwie płockiem, której to wsi byli właścicielami Stanisław i Józef 1578 r. (Paw.). Jan, właściciel tejże wsi 1708 r., miał syna Józefa, a ten Andrzeja, po którym syn Dominik, pozostawił syna Jakóba, żonatego z Izabellą Wiechecką, którego syn Paweł legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1860 r. (A. b. Her.).

GAJEWSCY h. SULIMA z Gajewa Górnego i Dolnego, w powiecie łęczyckim. Szymon, dziedzic Gajewa i Oraczewic około 1360 r., rozdzielił majątek swój między synów. Z nich: Andrzej był plebanem w Oraczewicach 1399 r. Paszko, dziedzic Gajewa, pozostawił dwie córki i synów: Wolimira i Mikołaja, którzy w 1394 r. procesują stryjenkę swoją Stachnę, wdowę po Mikołaju z Oraczewic i jej córki o działy (Łęcz. I. 3108, 5543, 5634, 5655, 5656, 6170; II. 3282 i inne).

Anna Gajewska h. Sulima, żona Wojciecha Jackowskiego, matka kanonika poznańskiego, któremu przy wywodzie szlachectwa 1580 r. świadczy Andrzej Gajewski. W 1576 r. dziedzicami Gajewa byli: Michał Gajewski, Sebastyan i Jan Warstatowie, Walenty, Konstanty, syn Wojciecha, Andrzej Opasowicz, Mateusz Opas, Kasper i Bartłomiej Gajewscy, a na sąsiednim Ględzianowic mieli części: Maciej i Franciszek, dziedzice także części Goszczyna. Maciej był też dziedzicem części wsi Upale, a Franciszek za żoną Daszyńską, części Daszyny (Paw.). Tu należą pewno także: Jan, pleban z Kaszewa, dziedzic części Woli Szczytnej i Paweł Gajewski z synowcami, dziedzic wsi Sowczygaj pod Kaszewem, w łęczyckiem 1576 r. (Paw.). Maryan, syn niegdy Sebastyana, sprzedał Rostówko Rysińskiemu 1637 r. (Obl. Łęcz. z 1639 r.).

W XVII-m wieku byli w województwie krakowskiem. Katarzyna, córka Andrzeja, za Krzysztofem Przecławskim 1607 r. Paweł, z żoną Katarzyną Lubomirską, 1-o v. Piotrową Jordanową, 1623 r. dożywotni posiadacze Krzywaczki. Stanisław, syn Andrzeja, dworzanin królewski 1629 r., żonaty z Heleną Górecką. W 1640 r. otrzymał Łętkowice w województwie krakowskiem. Umarł 1643 r., pochowany w katedrze krakowskiej (Zap. Lub. 21 f. 63 i 32 f. 214; M. 358 f. 4; Star. Mon.). Stanisław, dworzanin królewski 1660 r. (Zap. Zap. 46 f. 648).

Jan Stanisław sprzedał 1676 r. Dziaduszyce i Gluzy Dembińskiemu, a 1690 roku sumę odziedziczoną po Krystynie z Gajewskich Aleksandrowej Myszkowskiej, kasztelanowej oświecimskiej, odstąpił Justynie z Gajewskich Stefanowej Zbigniewowej Kuczkowskiej (Gr. Sandom.). Justyna z Frydrychowic Rajewska, procesuje Dembińską 1661 r. (Gr. Krak).

Maciej i Franciszek, synowie Antoniego i Konstancyi z Bibinków, wnukowie Piotra, legitymowali się ze szlachectwa we Lwowie 1811 r.

GAJEWSCY h. ZŁOTOWŁOS. Jan Gajewski, chorąży laski wielkiej koronnej, otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r.; dyplom wydany 1791 r. (ML. 220 A f. 449). Tenże Jan, żonaty z Różą Kucharską, pozostawił synów: Paschalisa Feli-

ksa i Adama Tomasza, którzy na zasadzie powyższego nadania, mieli sobie przyznane szlachectwo w Królestwie 1839 r. (Akta b. Her.).

GAJEWSCY różni. Jadwiga z Gaju, żona Mikołaja Wielogłowskiego 1585 r. Szymon, syn Zygmunta, zastawił część Kozic 1602 r. (Zap. Lub. 12 f. 249). Daniel zeznał 1667 r. zapis dożywocia z żoną, Anną Markowską (DW. 54 f. 547). Waleryan, ożeniony z Dorotą Trzylatkowską 1650 r. (Gr. Raws.). Zofia z Gaju Gajewska, wdowa po Mikołaju Sulgostowskim, sprzedała Trzylatków 1695 r. (Perp. Czers. 14 C. f. 301). Adam z ziemią łomżyńską, a Jan z ciechanowską, pisali się na elekcyę Augusta II-go.

Marcin, towarzysz roty pancernej 1712 r. (DW. 62 f. 115 i 125). Zofia Konstantowa Radowska, wdowa 1731 r. i Antoni, łowczy łęczycki, procesują 1741 r. Potockich (Gr. Kamieniec.). Marcyanna, córka Konstantego i Petronelli z Pruskich, żona N. Olszewskiego 1752 r. Daniel, żonaty z Zofią z Markowskich 1787 r. (Perp. Czers. 29 f. 522 i 40 f. 41).

Zacharyasz w województwie kijowskiem 1642 r. (Kij. V. f. 610). Maksymilian, komornik graniczny kijowski 1706 r.

GAJEWSCY wylegitymowani ze szlachectwa w gubernii podolskiej: Seweryn, syn Wojciecha, wnuk Marcina, prawnuk Kazimierza, 1844 r.; Erazm z synem Władysławem, syn Kajetana, Rajmund, Fortunat, Rafał, Jan Hipolit, Jan Modest i Mieczysław, synowie Wojciecha, wnukowie Jacentego, prawnukowie Kazimierza, 1849 r.; Antoni, Stanisława i Marya, dzieci Erazma, 1858 r.; Apolinary, syn Rajmunda, 1872 r.; Leon, syn Jana Hipolita, 1878 r.; Bruno, Władysław, Ferdynand i Narcyz, synowie Fortunata, 1889 r.; Leon i Edward, synowie Rafała, 1894 r. (Spis.).

Stanisław, Ignacy, Jan i Augustyn z synami: Józefem i Heliodorem, synowie Antoniego, wnukowie Joachima, prawnukowie Michała, praprawnukowie Antoniego, 1845 r.; a Maryan, syn Józefa, wnuk Augustyna, 1878 r. (Spis.).

GAJKOWIE. Henryk Gaykowicz podpisał konfederacyę w Poznaniu 1352 r. Hinczek, Trojan i Pietrasz Gaykowic, bracia Bogufała z Sadowia, 1411 r. w sądzie w Kaliszu. Wichna wdowa i dzieci Gayka, dziedzice Kamionicy i Bielnik 1412 r. (KWP.; Pis. Dz. Pol. IX). Gajek, syn Pawła, świadczy 1390 r. w Łęczycy. Jan Gayk, zięć Karsowskiej, pisze się 1393 roku z Krassowa (Łęcz. II. 3627; 4627; 3160 i inne). Mikołaj Gajek, właściciel Metowa, zabezpieczył 1594 r. posag żonie, Annie Wsiemierównie, córce Andrzeja (Zap. Lub. 7 f. 136).

GAJOWSCY v. GAJEWSCY. Stanisław i Jan Gajowscy świadczą 1519 r. Czuryle, przy objęciu kanonii krakowskiej. Stanisław Gajowski, łowczy lwowski 1564 r. Dzieci jego: Walenty, Stanisław i Katarzyna 1586 r. (Wyr. Lub. 29 f. 375). Katarzyna Gajowska, dziedziczka Nahorzec, Sokołowa, Werowa i Horpina, w ziemi lwowskiej 1578 r. (Paw.). Jan Gajowski, właściciel Sobianowic, w powiecie lubelskim 1676 r. (Paw.). Andrzej Gajowski v. Gajewski, syn Jana Aleksandra i Zofii Żytkiewiczówny, procesuje się w Trybunale lubelskim 1686 r. (Zap. Lub. 62 f. 284 i 67 f. 259).

Z GAJU pisali się Skórowie. Patrz: *Skórowie z Gaju.*

GALASZEWSKI N. pisał się z województwem ruskiem, na elekcyę Augusta II-go.

GALBRYCHT Andrzej podpisał z województwem sandomierskiem, elekcyę Augusta II-go.

GALCZEWSCY v. GALCZOWSCY h. JEZIERZA z Galczewa, w województwie chełmińskiem. N., domownik Hozyusza, zmarł w Pradze 1549 r., o czem Hozyusz zawiadamia jego brata. Stanisław Galczowski, syn Mikołaja z Galczowa, zastawił łan tamże 1600 r. (Zap. Lub. 12 f. 50).

GALEMSCY h. DOŁĘGA z Galemina, w powiecie sierpskim. Od nich poszli Szreńscy, Mdzewscy i Kowalewscy. Stanisław Grad z Galemina i Kowalowa, starosta kujawski 1390 r., podkomorzy płocki 1409 r., wojewoda płocki 1412 r., zmarł 30-go Marca 1436 r. W 1397 r. otrzymał od ks. Ziemowita prawo pobierania cła w Szreńsku, a 1398 r. wieś Starozreby w województwie płockiem (KM. i M. 6 f. 249). Stanisław Grad z Galemina, zapewne syn wojewody i Windzin, syn Wojciecha, 1406 r., a Jan, syn Andrzeja, 1487 r., na uniwersytecie krakowskim. Andrzej z Galemina, żonaty drugi raz 1427 r. z Offką z Sąchocina, córką marszałka mazowieckiego, dopełnił w 1453 r. działu dóbr z synami urodzonymi z pierwszej żony: Andrzejem, Mikołajem, Piotrem i Wawrzyńcem. Ojciec zatrzymał Galemin, a synowie wzięli Mdzewo (M. 333 f. 73 i 337 f. 104).

Andrzej Galemski, dziedzic Księtego, a Krzysztof—Świedziebna, w ziemi dobrzyńskiej, 1564 r. (Paw.). Jadwiga, zamężna Łosiowa (Wojciechowa), babka Mdzewskiego, sufragana gnieźnieńskiego, zmarłego 1718 r. (Kor.). Andrzej Aleksander z Księtego, poseł pomorski, podpisał obiór Jana Kazimierza, a Władysław z ziemią dobrzyńską, elekcyę Augusta II-go. Antoni, ożeniony z Anną Koziebrodzką, 1-o v. Feliksową Nakwaską 1753 r.

GALEŃSKI Franciszek, komisarz cywilno-wojskowy ziemi wyszogrodzkiej 1792 r., syn Andrzeja i Klary z Nosarzewskich (Dw. 108 f. 193).

GALEROWIE h. WŁASNEGO, który przedstawia pośrodku tarczy przećwiertowanej, rzuconą małą tarczę, na której w polu niebieskiem galera. W polu zaś pierwszem i czwartem złotem, orły dwugłowe czarne, w drugiem i trzeciem czerwonem, bramy kamienne o trzech wieżach. Tarcza nakryta samą szlachecką koroną.

Jerzy, major i Józef, kapitan wojsk litewskich, otrzymali indygenat na sejmie 1768 r. Dyplom mieli sobie wydany 1789 r. Są szlachtą medyolańską. Ojciec ich, Jan Baptysta, kapitan gwardyi W. Ks. Litewskiego, żonaty z Karoliną de Obyrn; dziad Grzegorz Augustyn, kapitan artyleryi w wojsku cesarskiem, regimentów medyolańskich; pradziad Jan Bonawentura, generał - lejtenant artyleryi wojsk cesarskich, regimentów medyolańskich (DW. 80 f. 250 i ML. 220 A f. 376). Jerzy, generał-adjutant wojsk W. Ks. Litewskiego, naznaczony komisarzem z sejmu 1775 r. do rozpoznania sprawy Plichowskiej (V. L.).

Jerzy powyższy, żonaty z Elżbietą z Możeyków, pozostawił synów: Joachima i Ignacego, ożenionego z N. Oskierczanką, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie 1840 r. i Jana Karola, wylegitymowanego 1849 r. (Akta b. Her.). Adolf, dziedzic Uni w kalwaryjskiem 1859 r.

z GALEWA, w województwie kaliskiem, komes Jan Czechosławicz, wraz z bratem swoim Wojciechem, nadali 1291 r. Marcinowi ze Staniewa wieś Radlino, celem założenia jej na prawie niemieckiem. Ojciec ich, komes Czechosław, cześnik 1264 r., kasztelan kaliski 1286 r. Komes Wojciech Czechosławicz za zgodą synów swoich: Jakóba, Jana i Mikołaja, darował Wczonowo (Szczonowo) klasztorowi lendzkiemu 1305 roku (KWP.). Pieczęć ich podobna do dawnego znaku Samsonów.

GALEWSCY h. WIERUSZOWA (Kor. II f. 52) z Galewic, w ziemi wieluńskiej. Współwłaścicielami tej wsi byli 1552 r. Jan i Mikołaj (Paw.). Małgorzata, wdowa po Mikołaju Cieleckim 1580 r. (A. Pyzdr.). Anna, zamężna Madalińska, babka biskupa sufragana gnieźnieńskiego 1640 r.

GALICCY z Galic, w powiecie orłowskim. Andrzej Galicki z Galic, żonaty 1440 r. z Agnieszką. Wojciech, burgrabia grodzki brzeski i radziejowski 1452 r., żonaty z Małgorzatą z Bierzyna (Gr. Brzes.). Wojciech procesuje Kalińskiego 1497 roku, o zagubione mu rzeczy (St. Pr. P. P. VII. 58 i 5173). Jan Galicki, współwłaściciel Galic 1576 r. (Paw.).

Kasper, sędzia grodzki 1589 r. i skarbnik brzeski 1600 r. Synowie jego: Adam i Wawrzyniec nabyli Gałczyn 1615 r. (Gr. Przed. 61 f. 275). Tenże sam, czy też inny Kasper, stolnik brzeski, umarł 1605 r. Kasper, wojski brzeski 1606 r.

Adam, poborca powiatu rodziejowskiego 1658 r. (Z. Kuj.), skarbnik brzeski 1662 r. Stanisław pisał się z województwem łęczyckiem, na elekcyę Augusta II-go. Anna, ksieni Benedyktynek w Grudziądzu, zmarła 1727 r. Jan i Paweł w województwie witebskiem 1713 r. (Ist. Jur. Mat. XXI). Skrocki kwituje Walentego i syna jego Andrzeja 1787 r, (Perp. Czers. 39 f. 145).

Roch Ludwik, syn Jana i Franciszki Szarlińskiej, wnuk Wawrzyńca i Konstancyi Malczewskiej, legitymował się ze szlachectwa 1783 r. w sądzie grodzkim bieckim.

Byli i Galiccy z Galit, w Warmii (Kętrz.).

[GALICYNOWIE książęta, kawalerowie orderu Orła Białego: N., 1730 r. N., minister rosyjski w Londynie 1759 r. Michał 1769 r. Sergiusz, tajny radca rosyjski 1782 r. Ten ostatni i kawaler orderu Św. Stanisława w tymże roku.]

GALICZOWIE posiadali Halczynie i Siomaki z masy Tyszkiewiczowskiej; z tego tytułu procesowani 1753 r. przez Głębockich (Woł. XIII B f. 86).

GALIŃSCY v. GALIMSCY h. RAWICZ z Galin, w powiecie rawskim. Tomasz zwany Galiński, wójt z Przybyszewa 1396 r. (Rz. M.). Wawrzyniec Galiński, wójt z Goszczyna, ma dowieść szlachectwa w Grójcu 1408 r. (Ks. Czersk.). Jan,

syn Włodka z Galin, żonaty 1470 r. z Barbarą, córka Andrzeja z Chynowa (Zs. Gr. Czers. 1 B f. 517 i 2 f. 38). Marcin, syn Jakóba z Galin, 1484 r. na uniwersytecie krakowskim. Piotr, syn Andrzeja Galińskiego z Żelazny, zabezpieczył 1506 roku posag żonie, Barbarze z Kociszewskich, córce Grzegorza (Zs. Grój. 4 B f. 176). Wawrzyniec Galiński, syn niegdy Mikołaja Ząb z Galin, zabezpieczył 1552 r. posag żonie, Katarzynie z Piotrowic. Tenże Wawrzyniec, wraz z dziećmi swoimi: Adamem, Marcinem, Wojciechem i Dorotą, urodzonemi z Katarzyny Piotrowskiej procesują 1564 r. Piotrowskich (Zs. Gr. Czers. 17 f. 118; 31 f. 550 i 719).

W 1579 r. dziedziczyli na Galinach: Elżbieta Piotrowa, Paweł Ząb, syn Mikołaja, Jerzy i Wojciech, synowie Andrzeja Kani, Stanisław Zębowicz i Jan (Paw.). Sebastyan Galiński, syn Stanisława, zastawił grunt w Gośniewicach 1579 r. (Zs. Gr. Czers. 46 f. 687). Córka jego Jadwiga 1631 r. (Zs. Warec. 24 f. 603). Wojciech, syn Andrzeja, sprzedał 1606 r. część na Galinach Stanisławowi. Andrzej, syn Marcina, przyznał należność bratu Janowi 1613 r. Marcin, syn Stanisława, procesuje Pogorzelskiego 1614 r. (DW. 33 f. 807 i 1004; 41 f. 543 i 43 f. 13). Jan, żonaty z Urszulą z Widowskich 1600 r. Anna, żona Stanisława Czerwińskiego 1652 r. (Perp. Czers. 2 f. 2 i 8 f. 587). Andrzej Aleksander, żonaty z Heleną Zaleską 1654 r. (M. 196 f. 90). Tomasz, syn Macieja, zeznał 1677 r. zapis dożywocia z żoną, Anną z Boskich. Adryjan wprowadzony do Wiatrowic 1688 r. (Perp. Czers. 13 f. 522 i 14 A f. 296). Jan zeznał 1694 r. zapis dożywocia z żoną, Maryanną z Bojanowskich (DW. 58 f. 1081). Tenże Jan pisał się z ziemią warszawską, na elekcyę Augusta II-go. Syn jego Jakób, sprzedał część Golędzinowa Cieciszewskiemu 1756 r. (DW. 80 f. 10). Anna z Grotowskich, 1-o v. Oczosalska, 2-o v. Zamojska, 3-o v. Pawłowa Galińska, zapisała sumę synowi Pawłowi Galińskiemu 1701 r. (Perp. Czers. 16 B f. 123). Jan, syn Andrzeja, zeznał 1723 r. zapis dożywocia z żoną, Magdaleną z Myszczyńskich (DW. 65 f. 373).

Herb Rawicz.

Sebastyan, żonaty z Barbarą Grotowską 1731 r., pozostawił syna Walentego, ożenionego z Dorotą Ciszewską 1768 r. (Perp. Czers. 29 f. 375 i 34 f. 21 i 22). Agnieszka, córka Wojciecha i Katarzyny, żona Józefa Wąsowicza 1754 r. Adam, syn Antoniego i Maryanny z Chajęckich, któremu Zaleski przyznaje sumę 1757 r. Szymon, z Elżbiety Moraczewskiej, miał syna Andrzeja, oraz córki: Helenę, żonę Aleksego Regulskiego i Rozalię. Ta ostatnia odstąpiła 1795 r. część swoją na Galinach, Galinkach, Warpęchach i Uciąchach Wodzińskiemu Janowi, synowi Kazimierza i Maryanny z Galińskich (DW. 80 f. 154; 110 f. 431 i 1280). Aniela za Kazimierzem Szymanowskim 1738 r.

Józef, syn Łukasza, zeznał 1767 r. zapis dożywocia z żoną, Rozalią z Mroczków. Maryanna, córka Józefa, procesuje Okęckę 1793 r. (Perp. Czers. 24 f. 419; 33 f. 191 i 42 f. 406). Maciej zabezpieczył na Galinach posag żonie, Franciszce Rożeckiej, a Krzysztof żonie, Agnieszce Rożeckiej, w 1786 r. Były one siostrami, córkami Jakóba (Debit. Czers. 2 f. 15 i 16; Perp. Czers. 39 f. 85). Jan, syn Franciszka, sprzedał 1790 r. część swoją na Galinach, bratu Leonowi (Perp. Czers. 40

f. 295). Józef, żonaty z Maryą Nowowiejską 1793 r. (Debit. Czers. 2 f. 154). Mateusz z województwem ruskiem, a Stanisław z województwem kaliskiem, podpisali elekcyę Augusta II go.

Prawdopodobnie z tej rodziny pochodził Józef Galiński, kapitan b. wojsk polskich, który 1837 r. otrzymał szlachectwo w Królestwie.

Jeden z Galińskich, czy nie Wojciech, syn Wawrzyńca, przeniósł się na Litwę w XVI-m wieku, gdzie potomstwo jego piastowało w powiecie orszańskim, najpierwsze urzędy ziemskie i grodzkie. Pisano ich w aktach Galińskimi, częściej jednak Galimskimi.

Piotr, stolnik orszański, Stefan, wojski orszański i Bazyli, bracia, synowie Wojciecha, 1639 r. (Sap. II). Piotr, pisarz Trybunału skarbowego 1649 r., podstarości orszański 1651 r., następnie marszałek 1653 r., a starosta orszański 1659 r. Piotr, brat jego Stefan, wojski i Bazyli, miecznik orszański, a także Stanisław, pisali się z powiatem orszańskim, na elekcyę Jana Kazimierza. Piotr bywał kilkakrotnie posłem na sejmy, z których naznaczany deputatem na Trybunał skarbowy.

Bazyli Galiński - Pieroszycki otrzymał prawo pobierania myta mostowego w Pieroszycach 1639 r. Stefan, dziedzic Gowor, procesuje o najazd Sapiehów 1669 r. Teresa, przełożona Bazylianek w Orszy 1673 r. Michał 1679 r. w Orszy (Ist. Jur. Mat. XXVI). Anna, żona 1-o v. Adama Wojsznara, 2-o v. ks. Jana Massalskiego, podstolego brasławskiego 1621 r, a 3-o v. Kazimierza Szumlańskiego. Anna, żona ks. Michała Sokolińskiego, cześnika orszańskiego 1659 roku (Wolff. Kniaź.).

Jan Władysław, jako wojski orszański i podwojewodzy połocki, podpisał z powiatem orszańskim elekcyę Jana III-go. Następnie był chorążym orszańskim, z sejmu 1690 r. naznaczony sędzią, do rozpoznania pogranicznych dyfferencyi między Moskwą i Litwą.

Stanisław Mikołaj, sędzia grodzki orszański 1687 r. Mikołaj, staroście orszański 1668 r., wojski orszański 1688 r. Syn jego Józef, także wojski orszański 1738 r. (Akta IX). Krzysztof z województwem mińskiem, a Piotr, stolnik orszański, z województwem brzeskiem litewskiem, podpisali elekcyę Augusta II-go. Piotr był w 1698 r. sędzią skarbowym województwa brzeskiego litewskiego, a 1704 r. starostą orszańskim. Stanisław, podstoli wołkowyski i rotmistrz orszański 1716 r. Eustachy, skarbnik orszański 1725 r. Jerzy, wojszczyc orszański 1759 r., chorąży orszański 1765 r. Synowie jego z Franciszki Rdułtowskiej: Feliks i Józef, zeznali dział majątkowy 1792 r. Feliks, pułkownik wojsk litewskich, sprzedał 1793 r. Hanuszyszki Dederce (Jank.). Jarosz, starosta wiekszański 1775 r. (V. L.). Aleksander Michał, regent kancelaryi mniejszej litewskiej 1678 r.

GALIŃSKI Jan, otrzymał szlachectwo 1578 r., a do herbu przypuszczony został przez Woronieckich (M. 118 f. 325).

[de GALL Franciszek, podpułkownik wojsk koronnych 1788 roku (DW. 104 f. 272).]

GALOWSCY h. MĄDROSTKI z Galowa, w powiecie wiślickim. Pełka z Galowa, syn Czudki Niemierzynej z Gołczy i Kazimierza W. (patrz z Bydlina

i Gołczy), zastawił 1365 r. Trześń i pół Żochowa Rafałowi z Tarnowa. Z żony Hanki pozostawił synów dwóch: Niemierzę i Pełkę. Niemierza z Galowa, ręcząc za matkę i brata, sprzedaje obie te wsie Janowi z Tarnowa, za 300 grzyw. i za część Żandzina 1379 r. Obaj bracia spłacają stryjenkę Niemierzynę i odbierają jej Bydlin 1388 r. Wkrótce potem uczynili działy i Pełka wziął Bydlin, a Niemierza Galów, a był też dziedzicem Tarnowca. W 1409 r. jest sędzią polubownym między Helwigiem z Bezdziedzy a Kołackiemi.

Synowie jego: Pełka i Niemierza, piszący się z Galowa, z Tarnowca, Niemierzycami, mają częste procesa z wójtami z Brzostku w latach 1417—1420 (St. Pr. P. P. X). Floryan, syn Niemierzy, 1431 r. na uniwersytecie krakowskim, a Jakób, syn Stanisława, 1462 r.

Jan Kruszyna z Galowa podpisał konfederacyę korczyńską 1438 r. i Spytka z Melsztyna 1439 r.; pieczęć przywiesił z herbem Mądrostki. Długosz pisze o nim, że 1430 r. obejmował w posiadanie Podole dla Korony. Był dziedzicem Galowa i Tarnowca. Córkę Katarzynę wydał za Rafała Gołuchowskiego ze Zwieńczycy 1454 r. Jan Galowski, pleban w Janinie, w końcu XV-go wieku (Arch. Sang.; St. Pr. P. P. VIII, X; Helc. II; Lib. Ben.).

Jan Galowski, 1508 r. dziedzic Galowa. W 1579 r. wieś ta była jeszcze w posiadaniu tej rodziny (Paw.). Marcin, Jan, Stanisław, Mikołaj, Anna i Zofia, dzieci Benedykta, kwitowani przez Mniszka 1582 r. (Zap. Lub. 3 f. 46).

GAŁĄSKA Sędziwój, kasztelan przemęcki 1394 r., współwłaściciel Gulczewa, w powiecie gnieźnieńskim, którego właściciele w czasem Gulczewskimi się zwali. O nim i o jego bracie Janie, są wzmianki w aktach sądowych poznańskich i gnieźnieńskich z lat 1392—1399 (Leksz.). O rozbojach Jana Gałąski pisze w swej kronice Janko z Czarnkowa 1383 i 1384 r.

GAŁĄSKOWIE v. GAŁĄSKOWSCY h. JUNOSZA z Gałązek Dłużniewskich, w ziemi wiskiej. Jedni pozostali przy pierwotnem nazwisku, drudzy zamienili je na Gałąskowskich. Marcin Gałąska, żonaty z Elżbietą Paplińską, pozostawił syna Wawrzyńca, oraz córki: Annę, Katarzynę i Elżbietę, żyjących w 1589 r. (Wyr. Lub. 36 f. 357). W 1610 r. w Warszawie, przy wywodzie szlachectwa Franciszka Kozikowskiego, stawali jako świadkowie: Sebastyan i Paweł Gałąskowie, synowie Idziego i zeznali, że pochodzą z Gałązek Dłużniewskich i są herbu Baran (DW. 38 f. 1374). Jan Gałąska z ziemią ciechanowską, pisał się na obiór Władysława IV-go, a Adam de Gałęski, podwojewodzy wyszogrodzki, z ziemią wyszogrodzką, na elekcyę Jana III-go. Andrzej, Marcin i Wojciech podpisali z ziemią łomżyńską i nurską elekcyę Augusta II-go.

Andrzej Michał Gałąska, podsędek łomżyński 1720 r., żonaty z Urszulą z Jurskich. Syn jego Andrzej, na Gałąskach Gałąska, poseł ziemi łomżyńskiej 1764 roku, żonaty z Joanną Leśniewską, córką Franciszka, podczaszego mielnickiego, zapisał 1764 r. 5,000 fl. córce swej Antoninie, zakonnicy Św. Kazimierza (DW. 84 f. 682).

Maciej Gałąska v. Gałąskowski, sędzia ziemski drohicki 1531 r., właściciel Łazowa (Zs. Gr. Czers. 12 i ML. 42). Synowie jego: Aleksander, Zygmunt i Apo-

linary Gałąskowie v. Gałąskowscy, urodzeni z Anny Raczkówny (Wyr. Lub. 7 f. 349 i 864; 11 f. 268).

Apolinary Gałąskowski, właściciel po ojcu Łazowa, podsędek drohicki 1591 roku, żonaty z Zofią Laskowską (Wyr. Lub. 48 f. 74 i 79 f. 233), sprzedał Krzemień, Kobyłę, Głemboczek etc., Kiszce 1598 r. (Zap. Lub. 9 f. 21). Syn jego Maciej Gałąskowski, właściciel Cyranowa 1619 r. (Ibid. 24 f. 521). Barbara z Górskich, wdowa po Zygmuncie, z córką Anną, wdową po Stanisławie Kowalewskim, kwitują Kiszkę, starostę drohickiego, 1616 r. (Gr. Nurskie).

GAŁCZEWSKI Andrzej w Prusach 1538 r. (Kętrz.). Jerzy i Katarzyna zapisani w nekrologu w Żukowie w XVII-m wieku.

GAŁCZYCKI Maciej, właściciel Gałczyc w powiecie radziejowskim 1557 r. (Paw.). Wojciech z Gałczyc 1474 r. w Inowrocławiu.

GAŁCZYŃSCY h. SOKOLA z Gałczyna, w powiecie gnieźnieńskim. Dzierżek z Gałczyna 1396 r., a Bronisz i Piotr 1398 r. na sądach w Pyzdrach i Gnieźnie (Leksz.). Stefan z Gałczyna 1436 r. we Lwowie. Piotr, syn Wincentego z Gałczyna, na uniwersytecie krakowskim 1462 r. Mikołaj, pisarz konsystorza poznańskiego 1530 r. Marcin, dziedzic Wibiartowa, w poznańskiem i części Karsowa, w gnieźnieńskiem, 1580 r. Sebastyan, dziedzic Bierzglinka, Jakób, burgrabia pyzdrski, dziedzic Obłaczkowa, a Anna, dziedziczka Woźnik i Nadarzyc, w pyzdrskiem, 1578 r. (Paw.).

Herb Sokola.

Marcin Gałczyński, syn Jana i Katarzyny Kębłowskiej, doktór obojga praw, kanonik gnieźnieński i kustosz poznański, proboszcz łowicki, umarł 1573 r. Jan, syn Macieja i Anny Dobrzyńskiej, kantor gnieźnieński, kanonik krakowski, sekretarz królewski 1599 r. (Polk. Kat. Gnieźń.). Jakób z synami: Świętosławem, Jakóbem i Piotrem, procesuje Zbijewskiego w grodzie przedeckim 1621 r. (Gr. Przed. 66 f. 730). Andrzej elekcyę Jana Kazimierza, a Marcin obiór Augusta II-go, podpisali z województwem poznańskiem.

N., podsędek poznański 1661 r. Zofia, przeorysza Norbertanek płockich, zmarła w połowie XVII w. Zygmunt 1622 r. Piotr 1746 r. w poznańskiem.

Stanisław, ożeniony z Katarzyną Pacynowską h. Korab', miał synów: Jana, kanonika gnieźnieńskiego i oficyała kaliskiego 1721 r., zmarłego 1730 r. (Kor.), Kaspra i Wojciecha, którzy podpisali z województwem poznańskiem, obiór Augusta II-go. Wojciecha syn Stanisław miał z Ewy Mycielskiej synów: Aleksego i Stanisława. Ten ostatni procesował 1773 r. w Pyzdrach Klińskiego (Rel. Gr. Pyzdr. f. 766). Aleksego syn Piotr, z Rozalii Zajączkównej, pozostawił syna Wojciecha, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1838 r. Po Wojciechu, żonatym z Anielą Kurnatowską, pozostały córki: Jadwiga Zygmuntowa Wyganowska; Zofia za Juljuszem Kossakiem, słynnym malarzem; N. za Pułaskim; N. za Nikodemem Biernackim i N. za Józefem Helbichem.

Stanisław, drugi syn Stanisława, ożeniony z Barbarą Głoskowską, miał syna Franciszka, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1837 r., zmarłego 1845 r., po którym, z Radońskiej, pozostała córka Teresa Krzymuska i synowie: Antoni, radca Towarz. Kredyt. Ziems. w Kaliszu, dziedzic Kuchar Kościelnych, żonaty z Witowską i Józef, którego z Zielińskiej syn Michał, zginął 1863 r.

Po Kasprze, starszym bracie Wojciecha, pozostał syn Tomasz. W 1775 r. wyznaczoną została z sejmu komisya do podziału majątku, pozostałego po Tomaszu i Esterze Gałczyńskich, w dobrach: Mycielino, Gadowo i Głuchowo, między synów ich: Piotra, Onufrego i Cypryjana, po wydzieleniu części Ignacego, stosownie do dekretu Trybunału piotrkowskiego z 1767 r. i po wyznaczeniu siostrom posagów (V. L. VIII f. 219). Siostry te były: Joanna Nepomucenowa Kobielska, N. Michałowa Grabowska, Teofila Filipowa Radońska i Kunegunda Ignacowa Gliszczyńska: Z synów:

Cypryjan zostawił tylko dwie córki: Rembowską i Dramińską.

Ignacy pozostawił córkę za Rejterowiczem i synów: Nepomucena i Jakóba. Jakób w 1838 r., a syn jego Ignacy Piotr w 1840 r. wywiedli się ze szlachectwa w Królestwie. Po Nepomucenie, oprócz dwóch córek, pozostał syn Antoni, zmarły bezdzietnie i drugi Nikodem, ożeniony z Głoskowską, z której córki: Franciszka, Helena, Jadwiga, Marya, Romana i Wiktorya, oraz synowie: Stanisław, Kazimierz, Józef, Ignacy, Maurycy i Antoni.

Piotr, średni syn Tomasza, miał córki: Chyżewską i Radońską i syna Jana. Jan pozostawił córkę Maryę za Floryanem Byszewskim i syna Józefa, ożenionego z Pstrokońską, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1837 roku, którego córki: Walerya Łączkowska i Adamina, zmarła panną i syn Artur, żonaty z Michaliną Zabokrzycką. Dzieci Artura: Marya Zygmuntowa Bielska, Adamina Stachmielska, Jadwiga, Kazimiera i Artur.

Oprócz wyżej wymienionych, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie: Maciej Walenty, syn Jana, w 1837 r. i Aleksander, Florentyna i Bronisława, dzieci Antoniego i Maryanny z Zalewskich, wnuki Mikołaja, także w 1837 roku (Akta b. Her.).

GAŁDOWSKI Mikołaj Samuel, pisarz kancelaryi koronnej 1615 r. (DW. 44 f. 660).

Herb Junosza.

GAŁECCY czasami GAŁĘCCY h. JUNOSZA z Gałek w ziemi wyszogrodzkiej. Założyli następnie drugie Gałki, w ziemi drohickiej, na których jeszcze w XVIII-m wieku dziedziczyli. Abraham z Gałek zaświadcza 1363 r. szlachectwo Napiórkowiczów z Łowczewa (Rz. M.). Mikołaj z Gałek, stolnik wyszogrodzki 1400 r. Jan, syn niegdy Onasza z Gałek, część tamże sprzedał 1448 r. (M. 4 f. 67). Andrzej z Gałek, chorąży wyszogrodzki 1428 r. Katarzyna, pozostała po nim wdowa, zap sała córkom swoim, Annie i Katarzynie, 200 kóp groszy 1432 r. (M. 334 f. 92). Abraham z Gałek, podsędek wyszogrodzki 1474 r. Jan, żonaty z Anną Maleszowską, dziedziczką Maleszowy, sprzedał te dobra 1576 r. Krasińskiemu (Teka

W. Rulikowskiego). Stanisław Gałecki 1559 r. w Chełmie (Akta XIX). Małgorzata, dziedziczka Czerniejowa w chełmskiem, 1564 r. (Paw.).

Franciszek Gałecki, pisarz grodzki drohicki 1571 r., następnie sędzia grodzki, miał synów siedmiu: Jana, Stanisława, Franciszka, Marcina, Krzysztofa, Michała i Wojciecha. Z nich dwaj ostatni, właściciele Gałek, w ziemi drohickiej, kwitowali Mleczkę 1586 r. (Wyr. Lub. 10 f. 456 i 11 f. 570; Zap. Lub. 4 f. 892). Adam, syn Michała, sprzedał Miłkowice Szklińskiemu 1593 r. Tenże Adam z ziemi drohickiej, świadek przy wywodzie szlachectwa Chojeckiego 1637 r. zeznał, że jest Junoszą (Zap. Lub. 7 f. 428 i DW. 49 f. 493). Krzysztof, syn Franciszka, zapisał żonie Elżbiecie dożywocie 1591 r. (Zap. Lub. 6 f. 372). Wojciech, syn Andrzeja, 1585 r. Marcin, dziedzic na Gałkach, syn Jana, 1596 r. (Wyr. Lub. 18 f. 166 i 67 f. 993). Mikołaj nabył proces Srzedzińskiego z Kochanowską 1592 r. (AGZ. X. 2591). Jerzy i Ambroży, synowie Jana, procesują Kryskiego 1605 r. (DW. 32 f. 126). Wawrzyniec, syn Stanisława, w powiecie przedeckim 1621 r. (Gr. Przed. 66 f. 730). Marcin, poborca drohicki 1661 r. (Zap. Lub. 47 f. 568). Franciszek Gałęcki, infamis sejmowy, utracił urząd cześnika kijowskiego 1667 r. (Sig. 10). Jan, sekretarz królewski i pułkownik 1677 r., brat Aleksandra, chorążego chorągwi Zamoyskiego 1667 r., następnie cześnika kijowskiego 1677 r., żonatego z Anną z Chamców (Zap. Lub. 51 f. 16; 56 f. 248 i 374; 59 f. 131). Aleksander był synem Tomasza i Anny z Chlebowskich, a pozostawił syna Franciszka Józefa, który w 1722 r. zawarł ugodę ze swą stryjeczną siostrą, córką Franciszka Zygmunta, wojewody poznańskiego, a wnuczką Tomasza (Rel. Gr. Kal. 85 f. 460).

Adam i Wojciech z województwem podlaskiem, a Felicyan z ziemią wyszogrodzką, pisali się na elekcyę Jana III-go. Mikołaj Antoni i Wojciech Adam, pisarz grodzki drohicki, synowie Krzysztofa, procesują Ossolińskiego 1678 r. (Zap. Lub. 57 f. 303).

Franciszek Zygmunt, syn Tomasza, łowczy kaliski, generał-adjutant wojsk koronnych, otrzymał 1676 r. starostwo bydgoskie, które w 1679 r. odstąpił Wolffowi (M. 211 f. 278; 212 f. 36 i 37). Po śmierci Wolffa, znów powróciło do niego. W 1683 r. kuchmistrz koronny, następnie z kasztelana kaliskiego, kasztelan poznański 1695 r., dalej wojewoda inowrocławski 1699 r., wojewoda kaliski 1703 r, a poznański 1709 r. Starostwo bydgoskie za konsensem królewskim z 1710 r., odstąpił Franciszkowi Gałeckiemu. Franciszek Zygmuut, wojewoda poznański, żonaty był 1-o v. z Katarzyną Słoniewską 1678 r., 2-o v. z Rozalią Dzieduszycką, z którą zeznał zapis dożywocia 1683 r. i wraz z którą odstąpił starostwo soleckie Słoniewskim 1695 r. Z niej córka Zofia Anna, Wizytka w Lublinie (Zap. Lub. 57 f. 116; DW. 61 f. 412 i AGZ. X. 5831 i 6258). W 1691 r. nabył od Przeradowskiej Kossów, Rożnów, Nowosielice, Trościeniec etc., razem wsi dwadzieścia i miasto Zabłudów (DW. 57 f. 1410 i 1413).

Franciszek, starosta bydgoski 1710 r., odstąpił to starostwo synowi Ignacemu, za konsensem królewskim z 1750 r., a sam został kasztelanem wieluńskim. Maryanna z Boruckich, wdowa po Franciszku Gałeckim 1780 roku (DW. 96 f. 456).

Podpisali elekcyę Augusta II-go z województwem poznańskiem: Franciszek Zygmunt, kuchmistrz koronny i Franciszek Józef; z województwem kaliskiem N., chorąży żytomierski, a z ziemią mielnicką Wojciech. Chorążym żytomierskim był

Jan, a był przytem i starostą lityńskim 1698 r. Michał, ożeniony z Agnieszką Morsztynówną, 1-o v. Józefową Kosińską 1706 r., 3-o v. Jackową Michalczewską. Józef, stolnik smoleński 1701 r. N., stolnik czerniechowski 1702 r. Jan, pułkownik wojsk koronnych 1717 r., fundator kościoła i klasztoru Karmelitów w Bołszowcu, ożeniony z Teressą Karnicką, 2-o v. Łączyńską, umarł 1726 r. Syn jego Franciszek i córki: Teofila i Zofia (Bracł. XV f. 1575). Wojciech nabył poddanego we wsi Nosy 1714 r. (DW. 62 f. 553). Józef, syn Franciszka, nabył 1731 r. część Świniar, w ziemi drohickiej, które syn jego Adalbert, urodzony z Maryanny Krasnodębskiej, odstąpił 1783 r. Jeruzalskiemu Kazimierzowi, synowi Fabiana i Maryanny z Gałeckich (DW. 68 f. 305 i 99 f. 267). Wojciech, żonaty z Marcyanną z Białobockich, 1-o v. Dąbrowską, a 3-o v. Marszewską, pozostawił syna Michała, któremu ojczym zapisuje sumę 1734 r. (DW. 68 f. 123 i Perp. Czers. 23 A f. 282). Tomasz, podstoli mielnicki 1744 r. Franciszek, cześnik kołomyjski 1754 r., żonaty z Zofią Czeczelówną Nowosielecką (Bracł. XVII f. 1960). Pierwszą jego żoną być miała Katarzyna z Lenkiewiczów, z której córki: Antonina za Jakóbem Zawialiczem Moczulskim, wojskim żytomierskim i Józefa (Gr. Tremb.).

Jerzy z Gałek, vicesgerent kijowski 1742 r., podsędek 1765 r., a sędzia ziemski owrucki 1776 r., ożeniony z Agatą Michałowską Syn jego Michał 1799 r. (DW. 112 f. 1440). Antoni, komornik ziemski owrucki 1779 r. Adam, poseł liwski, Michał, poseł warszawski i Andrzej z ziemi mielnickiej, podpisali elekcyę Stanisława Augusta.

Michał, łowczy smoleński, syn Wojciecha, odstąpił sumę Brezie 1782 r. (DW. 98 f. 718). Ożeniony z Anną Pszonczanką, podczaszanką lubelską, 2-o v. Franciszkową Pełczyną. Córka ich Leonia rozwiedziona z Tomaszem Służewskim 1778 r. (Zap. Gr. Lub. 180 f. 293). Stanisław, viceregent łomżyński 1790 r. Maryanna, córka Andrzeja i Anny z Czarnockich, żona Andrzeja Baranowskiego, sprzedała 1762 r. części dóbr Czaple-Ruskie i Andralowice Czarnockiemu (DW. 82 f. 397). Brat jej pewno Krzysztof, bo syn Andrzeja, nabył 1770 r. części wsi Czaple-Andralowice i Choszczówkę od Pawła Toczyckiego i legitymował się ze szlachectwa w Galicyi Zachodniej 1804 r.

Andrzej, chorąży trembowelski, syn Antoniego i Eleonory ze Skompków, z żoną Katarzyną Hinczówną, sprzedali 1773 roku części dóbr Koszelówka i Droblin Janowi Rzewuskiemu. Syn ich Kazimierz, ur. 1755 r. (metr. w Bordziłowie), ożeniony z Maryanną Siennicką, miał syna Ignacego Dominika, ur. 1776 r. (metr. w Białej), wylegitymowanego ze szlachectwa w Galicyi zachodniej 1804 r. (Akta legit. pogalicyjskie).

Jakób Gałecki udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w sądzie ziemskim czchowskim (Goł.). Wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie: 1) Potomkowie Jana, żyjącego 1772 r., po którym pozostało synów trzech: Jacenty, Wawrzyniec i Mikołaj. Ludwik, syn Jacentego i Maryanny z Henklów, 1839 r., a synowie jego: Eugeniusz i Czesław, urodzeni z Brygidy Twardowskiej, 1840 r.; Gabryel, syn Michała, a wnuk Wawrzyńca, 1842 r.; Józef, syn Mikołaja i Małgorzaty Wainworn, 1839 r. 2) Potomkowie Wojciecha, właściciela Gałek, w ziemi drohickiej, 1698 r., mianowicie: Jan, syn Macieja, 1839 roku i Jan Nepomucen i Julian, synowie Szymona i Wiktoryi z Grabowskich, w latach 1845 i 1852 (Akta b. Her.).

Rafał, Franciszek i Adam, synowie Józefa, wnukowie Michała Tadeusza, prawnukowie Franciszka, syna Stanisława, wnuka Adama, dziedzica Sawicz w powiecie sluckim 1639 r., dowiedli szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską w 1819 r., a Wincenty, sędzia i Franciszek regent sądowy oszmiańscy, synowie Sylwestra, chorążego wojsk litewskich, wnukowie Józefa, stolnika smoleńskiego, prawnukowie Wawrzyńca, wojskiego drohickiego, dziedzica dóbr Porechowo, Czerkowicze, Borsuki, Małachowo, Krasny Dwór, Bojarszczyzna i Pochamowo w województwie smoleńskiem, w 1835 r.

Piotr, Aleksander, Mieczysław i Mikołaj, synowie Ludwika, wnukowie Andrzeja, prawnukowie Jana, 1848 r., a Michał, z Wołynia, syn Stefana, wnuk Franciszka, prawnuk Mikołaja, 1866 r. i syn Michała Henryk 1889 r., wpisani do ksiąg szlachty gubernii podolskiej (Spis.).

GAŁĘSCY h KORAB', PRAWDZIC, WCZELE i WĘŻYK z Gałązek, w powiecie kaliskim. Już w początkach XV-go wieku wieś Gałązki Wielkie i Małe była w posiadaniu licznej szlachty różnych rodów. Ninota Gałęski, zganiony przez Ticzbara z Babimostu, dowiódł 1406 r. w Kościanie szlachectwa i herbu *Wężyk*. Jan Wąż v. Wężyk z Gałązek w latach 1410—1416 wspominany często w aktach kaliskich. Zięć jego, Stefan z Kęszyc, 1411 r. Oprócz nich spotykamy w tymże czasie Jaśka i syna jego Ubisława, Mikołaja i Marcina Cieszaninów i stryja ich Bartłomieja, Mikołaja i Michała Luboczyców, Andrzeja Gorzycę i syna jego księdza Macieja, Janusza, syna Marcina i Janusza, syna Przecława, Stefana Jerzycę, Przybka, Chociemira, Bieniaka, Wawrzyńca, Adama, Piotra, dwóch Stanisławów, Mikołaja Polskę i bratankę jego Nastkę, Filipa i wnuczkę jego Katarzynę, córkę Dersława z Grzybowa, Jana, zięcia Dersława z Morawek i innych.

W 1579 r. dziedzicami tych wsi byli: Błażej, Jakób, Bartłomiej, Augustyn, Walenty, Petronella, Jan, Tomasz, Maciej, Mikołaj, Dorota, Jan, Agnieszka, Marcin, Paweł i Jan Gałęscy (Paw.). Antoni i Stanisław podpisali z województwem kaliskiem, obiór Augusta II-go.

Kazimierz h. Korab', stolnik wschowski 1676 r., żonaty z Heleną Chociszewską. Synowie jego zmarli bezpotomnie. Córka Katarzyna, żona Tomasza Koczorowskiego 1685 r. (Inscr. C. Posn. X f. 78).

GAŁĘSCY v. GAŁĄSCY na Rusi. Mikołaj 1440 r. w Haliczu działa w imieniu Jadwigi Roliny. Stanisław wziął w zastaw od Pieniążków czynsze z Jaćmierza i zabezpieczył na tem posag żonie Jadwidze w 1477 roku (AGZ. XII i XVI).

GAŁĘSCY w województwie wołyńskiem. Szczęsny, podstarości łucki 1590 roku, żonaty 1-o v. z ks. Anną Wojnianką Woroniecką 1585 r., 2-o v. z Łucyą Libiszowską. Tej ostatniej zapisał 1599 r. 1,500 fl. Umarł 1600 r., w którym zeznał testament (Teka W. Rulikowskiego).

Stanisław pisał się z województwem wołyńskiem, na elekcyę Jana Kazimierza. Maciej otrzymał Tytylkowce, w powiecie krzemienieckim, 1698 r. (AGZ. X. 6316). Ignacy w ziemi mielnickiej 1764 r.

GAŁĘZOWSCY h. TARNAWA z Gałęzowa, w powiecie lubelskim. Piszą się z Targowiska, na którem dziedziczyli: Zygmunt, Jan, Stanisław i Mikołaj herbu Tarnawa, dziedzice Gałęzowa, w drugiej połowie XV-go wieku (Lib. Benef.). Stanisław Gałęzowski, syn Jana z Gałęzowa, cedował pewne sumy 1579 r. (Zap. Lub. 1 f. 332). W połowie XVI-go wieku żyło dwóch braci: Mikołaj i Rafał. Po Mikołaju zostało się synów trzech: Stanisław, Wojciech i Marcin; po Rafale szedł syn Adam, który w 1590 r. część swoją na Gałęzowie odstąpił bratu stryjecznemu Stanisławowi. Marcinowi oddał ojciec Mikołaj część Gałęzowa w 1580 r.

Mikołaj, syn Stanisława, zeznał 1626 r. zapis dożywocia z żoną, Katarzyną Dmochowską, córką Mikołaja (Ibid. 2 f. 278; 5 f. 820 i 29 f. 609; Wyr. Lub. 30 f. 677 i 919; 35 f. 381 i 65 f. 208). Zygmunt, Jerzy i Piotr, synowie Jana, kwitowani 1590 r. Jerzy, syn Zygmunta, przyznał należność Annie Skoda 1621 roku (Zap. Lub. 5 f. 737 i 25 f. 336). Karol, Kazimierz, Tomasz i Maryanna, dzieci Feliksa, podczaszego i pisarza grodzkiego lubelskiego, pozwane przez Firleja 1602 r. (Ibid. 11 f. 369). Melchior, syn Mikołaja, wziął w zastaw Bychawkę 1619 r. (Ibid. 24 f. 498). Jana synów dwóch: Remigian i Stefan.

Herb Tarnawa.

Remigian przyznał należność Stanisławowi, synowi Mikołaja, 1617 r. Syn jego Kazimierz, ceduje pewne sumy 1665 roku.

Stefan zeznał 1623 r. zapis dożywocia z żoną, Zofią Stawską. Jego to pewnie prawnukiem był Józef, który dał 1751 r. plenipotencyę Złotnickiemu, w celu windykowania dóbr Milatyna, w województwie wołyńskiem, spadłych na niego po pradziadzie Stefanie (Ibid. 22 f. 727; 27 f. 629 i 49 f. 156; Woł. XIV f. 391).

Marek, starosta lubomelski, żonaty z Katarzyną Iżycką 1658 roku (DW. 49 f. 537). Floryan, współwłaściciel Leszczów, w powiecie lubelskim, 1676 roku (Paw.). Jan z Targowiska, rotmistrz królewski, Jerzy, Stanisław i inny Jan, podpisali z województwem lubelskiem, elekcyę Jana III-go. Jan z Targowiska, syn Jakóba, pokwitowany z odbioru sumy 1687 r. Stanisław, poborca lubelski 1686 r. (Zap. Lub. 63 f. 1686 i 62 f. 130). Jan z Targowiska, syn Jerzego, właściciel Gałęzowa i Woli, komornik ziemski lubelski 1678 r., pisarz grodzki lubelski 1683 r., w końcu pisarz ziemski lubelski 1703 r., z Katarzyny Wieckiej pozostawił córkę Helenę, żonę Antoniego Grzegorzewskiego 1713 r. (Ibid. 68 f. 514 i Perp. Czers. 62 f. 335). Jan, skarbnik lubelski 1670 r.

Łukasz, z Katarzyny Iżyckiej, miał syna Jana, sędziego grodzkiego lubelskiego i rotmistrza królewskiego 1676 r., właściciela Konopnicy, starostę wąwolnickiego 1677 r., podczaszego lubelskiego 1678 r., zmarłego w 1683 r. na Węgrzech (Ibid. 49 f. 279; 55 f. 1499; 56 f. 257; 57 f. 492; Paw. i Akta Hist. VI). Jan, z Katarzyny, pozostawił synów czterech: Krzysztofa, Andrzeja, Michała i Feliksa, oraz trzy córki: Helenę, Teresę i Urszulę (Zap. Lub. 62 f. 25). Z nich:

Feliks, zwany częściej Felicyanem v. Felicyanem Eleuteriusem, z pisarza grodzkiego podczaszy lubelski, następnie podsędek lubelski 1718 r., w końcu

kasztelan lubelski 1735 r. Umarł w 1737 r. Był oprócz tego 1722 r. sędzią grodzkim, 1723 r. podstarościm lubelskim, a 1733 r. starostą wąwolnickim. Żona jego, Maryanna z Głuskich, kasztelanka gostyńska (Zap. Lub. 11 f. 369). Syn jego Stefan, ożeniony z Maryą Józefą Szaniawską, podstolanką koronną.

Jan, z podstarościego lubelskiego łowczy 1694 r., a podczaszy lubelski 1698 r., był i starostą wąwolnickim, a z Anny Wilczopolskiej syn jego Józef, zawarł 1744 r. układ z Kunegundą z Gałęzowskich, żoną Antoniego Grota Tarnawieckiego. Łukasz Marcin, syn Józefa i Joanny, ur. 1752 r. (metr. w Lublinie), legitymował się ze szlachectwa w Galicyi zachodniej 1804 r.

Jan, Franciszek i Jerzy pisali się z województwem lubelskiem, na elekcyę Augusta II-go. Józef, miecznik lubelski 1718 r., rezygnował z tego urzędu 1738 r., który objął po nim także Józef. Po tym drugim Józefie został miecznikiem 1744 roku Jan, a po nim syn jego Maciej 1770 r. Maciej, z miecznika wojski większy 1771 r., łowczy 1775 r., cześnik 1777 r., w końcu podstoli lubelski 1779 r. W 1766 r. ustąpił mu ojciec dóbr Wilczopole. Z żony Kunegundy córki jego: Ludwika, ur. 1768 r.; Małgorzata Jozafata, ur. 1771 r.; Katarzyna Helena, ur. 1772 r.; Agata Weronika, ur. 1773 r. (metr. w Abramowicach). Józef, skarbnik krasnostawski 1736 r., nabył 1739 r. Husynne, w ziemi chełmskiej, od Lachowickiego, gdzie wymurował kościół 1766 r., a z żony Róży Węgleńskiej, zostawił córkę Maryannę, za Józefem Rulikowskim, chorążym parczewskim, zmarłą 1781 r. i synów: Antoniego, Feliksa, Franciszka i Wincentego Ignacego.

Antoni, syn Józefa skarbnika, vicesgerent sądowy chełmski 1769 r., pisarz grodzki chełmski 1775 r., sędzia grodzki 1777 r., pisarz ziemski chełmski 1783 r., a sędzia ziemiański chełmski 1792 r. W 1775 r. wyznaczony został z sejmu komisarzem, do rozsądzenia sprawy Kuczewskiego z Ciemniewskim.

Ignacy, syn Józefa skarbnika, z Teofili Nowosielskiej, pozostawił syna Franciszka, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1843 r.

Bogdan, właściciel Hussynnego i Stepankowic, zaślubił 1882 r. Helenę Drohojowską, córkę Tytusa z Ryczowa i Seweryny z Brandysów i ma z niej córkę Maryę.

Ignacy, regent grodzki chełmski 1778 r. Jerzy, vicesgerent sądowy krasnostawski, a następnie komornik ziemski lubelski 1786 r. Wincenty, regent grodzki 1787 r., a ziemski lubelski 1797 r., poseł lubelski na sejm 1793 r.

Antoni i Maciej, synowie Stefana, wnukowie Macieja, prawnukowie Jana, dziedzica 1723 r. Ożyszek, w powiecie słonimskim, dowiedli szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską 1820 r.

GAŁKOWIE h. ODROWĄŻ. Długosz wspomina pod 1345 r., że Prandota Gałka z Niedźwiedzia, za dowództwo i pobicie Czechów dostał pas rycerski. Ten sam zapewne Prandota z Iwanowic, świadczy 1356 r. (KMP.), a w latach 1379—1384 Prandota z Niedźwiedzia procesuje się z Tomkiem i Chebdą z Niedźwiedzia. W 1394 r., nazwany Gałką starszym, otrzymał 30 grzywien od króla (Rej. Podskarb.). Żona jego Hanka, ma sprawę ze Spiczmerem 1400 r. (St. Pr. P. P. VIII). Syn jego Prandota Gałka z Gór, zabezpieczył 1414 r. posag żonie Małgorzacie (Zap. Zs. Wiśl. I f. 19) i nabył część Gór i Polichna, za 100 grzywien (Zs. Wiślic.). W 1418 r. jest podstarościm krakowskim i drugi raz w latach 1427—1430. Podpisał konfederacyę Spytka z Melsztyna 1439 r.

Drugi syn Prandoty, Andrzej Gałka z Niedźwiedzia, wojski krakowski 1416 r. i burgrabia 1425 r., dał wspólnie z drugimi burgrabiami przyrzeczenie 1431 r., nie wydania zamku krakowskiego nikomu innemu, jak królowi Władysławowi Jag., a w razie jego śmierci królowej Zofii, lub królewiczom: Władysławowi i Kazimierzowi (Inw. Arch. Kor.).

Syn jego pewno Jan Gałka z Niedźwiedzia, ożeniony z Jadwigą 1440 r., wielkorządca krakowski 1442 r., burgrabia 1447 r., za usługi oddane królowi na Węgrzech dostał 1441 r. 200 zł. węg. i 200 grzyw. na Niedźwiedziu, Rożniszowie i Lubczy, do czego jeszcze dodał mu król po 100 grzyw. 1455 i 1458 r. W 1444 r. nabył w Krakowie dom od Serafina, który sprzedał 1473 r. Długoszowi (Proch.; Helc. II). Był dziedzicem Zalupy alias Woli pod Młodzowami (Lib. Benef.). Jego córką, jak się zdaje, była Barbara z Niedźwiedzia, żona Mikołaja Stadnickiego, wojewody bełskiego. Hieronim Gałka, dziedzic Niedźwiedzia, Rożniszowa i Lubczy, w pilznieńskiem 1508 r. (Paw.).

GAŁKOWSCY na Litwie. Fiedor Gałkowski i Samuel Dalecki wnieśli 1665 r. manifest do grodu mścisławskiego, że im nieprzyjaciel przy zdobyciu Krzyczewa 1655 r. spalił przywileje książąt Mścisławskich na majętność Świńską i Sielce, za Sożę i Dudzino i Korablewo, dane ich przodkom panom Załozom Ostafiemu, Hrihoremu i Piotrowi. Tenże Fiedor Odoniewicz Gałkowski ma sprawy w Mścisławiu 1663 r. Juda Odoniewicz jest kapłanem cerkwi w Sieliszczu 1664 r. Łaguta Odoniewicz, ożeniony z Matfiejewną Sudiłowską 1665 r. Matfiej Odoniewicz, przezwany Cybulski, rotmistrz królewski, najechał dobra Murynów Bielackiego, który znów w najeździe zabił jego brata, Marcina Odoniewicza Gałkowskiego 1664 roku (Ist. Jur. Mat. XXV).

GAŁKOWSCY. Kasper Gałkowski nabył Golędzinów od Załęskiego 1643 r. (DW. 50 f. 251). Bartłomiej, kanonik krakowski 1687 r. (Zap. Lub. 63 f. 1671). Franciszek, syn Wawrzyńca i Maryanny z Grotowskich, dopełnił działów z siostrą Teresą, żoną Wawrzyńca Bełcząckiego 1747 r. (Perp. Czers. 28 f. 86).

GAŁUSZKOWSKI Apolinary, poborca powiatów drohickiego i mielnickiego 1590 r. (V. L.).

[GAMBETTA. Wciągnięto do Metryki koronnej akt spisany w kościele Sakramentek w Warszawie, o pochowaniu w dniu 22-m Lutego 1777 r. w grobach tegoż kościoła, Maryi Anny Gambetta, żony 1-o v. piemontczyka Rexa, handlującego, 2-o v. Ennemberga, komendanta w Gdańsku (M. 294 f. 27).]

GAMERSKI de Gameren Tylman, inżynier królewski i Rzeczypospolitej, otrzymał indygenat na sejmie 1685 r. Tenże Tylman, następnie sekretarz królewski, żonaty z Anną z Komorowa, z którą zeznał zapis dożywocia 1677 r. (DW 55 f. 521 i 61 f. 798). Anna owdowiawszy, wyszła 2-o v. za Jana Baptystę Brosses Bourgelas de Castellbassat, z którym zeznała zapis dożywocia 1708 roku (DW. 61 f. 993).

GAMKOWSKI Felicyan pisał się z ziemią nurską, na elekcyę Augusta II-go.

GAMLET, podkoniuszy poznański 1360 r., kasztelan kostrzyński 1378 r.

GAMRATOWIE h. SULIMA. Najpierwszym znanym członkiem tej rodziny był Franciszek, kustosz kolegiaty Św. Michała na zamku krakowskim 1325 r., którego pieczęci użył zapewne jego synowiec, Zawisza Gamrat, dając z innymi miastu Krakowowi poręczenie, za dług królewski 1352 r. Ten Zawisza Gamrat v. Gamerat pisał się z Kowali (w proszowskiem) i został 1354 r. kasztelanem sandeckim, a 1366 r. wojnickim. Żona jego Jadwiga, jak się zdaje córka Imrama z Gruszowa i Jadwigi z Moniakowic, w 1379 r. jako wdowa po nim, sprzedała dom swój w Krakowie biskupowi krakowskiemu, za 60 grzywien i za część biskupią w Kowalach.

Syn jego Imram nie używał przezwiska ojczystego, ale nazywał się Pleszowskim, od majątku wziętego za żoną Anką, córką Leonarda z Pleszowa 1375 r. Był kasztelanem zawichostskim 1393 r. (patrz *Pleszowscy*).

Nie używali też przezwiska Gamrat i dwaj drudzy synowie Zawiszy: Jakusz zwany Lonszczą i Zawisza, dziedzic Kowali. Okazali oni w 1384 r. w procesie z Kmitą przywilej na prawo niemieckie dla wsi Strzegowic, Siedlisk i Damic. Jakusz jest też dziedzicem Grębocina, w 1398 r. skupuje części Siedlisk, w 1408 r. jest wojskim krakowskim. Obaj, zdaje się, zmarli bezdzietnie, bo Kowale 1428 r. są w ręku Pleszowskich (KDMKr.; KKKr.; KDM.; St. Pr. P. P. VIII). Na akcie zastawu zeznanym przez Imrama z Pleszowa 1375 r., świadczy Stanisław, syn niegdy Stanisława, kasztelana małogoskiego, obok drugiego Sulimczyka. Tego Stanisława uważam za synowca Zawiszy, a ojca żyjących w początkach XV-go wieku Stanisława i Jana Gamratów.

Stanisław Gamrat pisał się stale z Klimontowa, a czasem z Tczenicy 1399 roku, Tarchowa i Galowa 1400 r. Starosta sądecki 1409 r. i kasztelan połaniecki 1413 r., starosta żarnowiecki 1428 r. Za pierwszą żoną, Formozą de Wanszwoia (de Wąsowia? z Wąsowa), panny z dworu królowej Jadwigi, dostał od królowej 150 grzyw. na Trzcienicy, w bieckiem, 1396 r. (Rz. M.). Drugą żoną jego była Małgorzata, córka Klemensa ze Zdziesławic i Małgorzaty ze Strzelec 1402 roku. W 1423 r. Stanisław i Jan, z rodu Sulimów, zaświadczają w Krakowie szlachectwo Słąnki.

Syn jego Mikołaj Gamrat z Probolowic i Klimontowa 1407 i 1418 r. jest na uniwersytecie krakowskim, a 1419 r. podejmuje proces babki swej Małgorzaty, o Wężyrów.

Jan, starosta biecki 1423 r., ma równie jak i Stanisław różne sprawy w Sanoku. Podpisany 1430 r. na przywileju jedlińskim przyłożył pieczęć z herbem Sulimą. Obaj byli dziedzicami: Sowoklęsk, Pielgrzymówki, Tarchowa, Gandek, Skorowej, w powiatach: bieckim i pilznieńskim (Helc. II; AGZ. XI; K. Mog.; Cod. Epist.).

Prokop z Sowoklęsk podpisał 1439 r. konfederacyę Spytka z Melsztyna. Syn jego Jan, 1464 r. na uniwersytecie krakowskim, na którym też jest Dersław, syn Gamrata z Sowoklęsk 1425 i 1428 r. Jan, sędzia polubowny Bydłowskich

1487 r. Stanisław Gamrat z Sowoklęsk (dziś Samoklęski pod Żmigrodem, w powiecie jasielskim), wójt osiecki 1494 r., procesuje Krzywańskiego o dług 1494 r. Synowie jego: Piotr, Jan, Stanisław i Mikołaj otrzymali 1502 r. odnowienie przywileju na Mroków i wójtostwo w Osieku (M. 17 f. 280 i 281). Piotr, już podówczas biskup kamieniecki, Jan i Stanisław dopełnili działu dóbr 1531 r. (M. 46 f. 2).

Piotr, 1519 r. scholastyk płocki, 1526 r. kanonik gnieźnieński, 1528 r. dziekan płocki, po śmierci pewnie krewnego swego, Mikołaja Gamrata, 1530 r. biskup nominat kamieniecki, 1535 r. biskup przemyski, 1537 r. płocki, 1538 r. krakowski, w końcu 1540 r. i jednocześnie arcybiskup gnieźnieński. Umarł w Krakowie 1545 roku. To wyniesienie się swoje zawdzięczał królowej Bonie, której był faworytem.

Jan, brat arcybiskupa, starosta rawski 1539 r., został 1542 r. wojewodą i vicesgerentem mazowieckim. W 1543 r. otrzymał starostwo ciechanowskie. W 1527 r. dostał kadukiem Pustąwolę i Siedliska, w bieckiem, po Macieju Prussaku, a 1532 r. nabył sołtystwo w Bączali. Umarł w 1544 r., nie pozostawiwszy z Zofii z Marszowic potomstwa (M. 67 f. 107: 68 f. 264 i 70 f. 16).

GAMZE Iwan, kozak, otrzymał szlachectwo na sejmie 1649 r. (V. L.).

GANECCY v. GONECCY v. GONIECCY z Gańczyc v. Gończyc, w ziemi stężyckiej. Jan Klimunt i Indrzych z Gańczyc 1457 r. Jakób z Gańczyc, dziedzic Gańczyc, Sokołu i części Chotyni 1508 r. Hieronim, Marcin i Stanisław Ganeccy, współwłaściciele Kownaczyc, w powiecie stężyckim 1569 r., a Hieronim, dziedzic części Gańczyc, Sokołu i Chotyni (Paw.). Katarzyna Chmielowska i Dorota Łupiańska, córki Stanisława, 1580 r. (Wyr. Lub. 6 f. 461). Jan, syn Stanisława Goneckiego i Jakób, żonaty z Dorotą Wolską 1592 r. (Wyr. Lub. 51 f. 1103). Elżbieta, córka Mikołaja Gonieckiego, zeznała zapis dożywocia z mężem Maciejem Borkowskim 1593 r. (Perp. Czers. I A f. 362). Jan, opiekun Rajeckich 1611 r. (Woł. II. f. 699). Jan nabył Lisiec, w ziemi warszawskiej, 1625 r. Anna, żona 1-o v. Tomasza Rakowskiego, 2-o v. Jana Czerniakowskiego 1663 r. (DW. 25 f. 47 i 53 f. 386). Tomasz podpisał konfederacyę ziemi oszmiańskiej 1764 r.

GANKOWSKI Michał, towarzysz roty pancernej kasztelana krakowskiego i hetmana, został stolnikiem wiskim 1721 r. (M. 253 f. 10).

GANOWIE h. RAWICZ ze wsi Gany, w powiecie krasnostawskim. Jakób i Stanisław, współwłaściciele Gan, a Paweł współdziedzic Średni szlacheckich 1564 roku (Paw.). Dziedziczyli na Ganach 1589 r.: Stanisław i Jan, synowie Jana, a 1595 r. Wojciech, Maciej, Marcin, Jakób i bratankowie ich: Jan i Feliks, a także Wojciech i Dorota, dzieci innego Feliksa (Wyr. Lub. 33 f. 123 i 63 f. 82 i 911). Piotr, syn Wojciecha, zastawił Gany, Długołazy i Wierzchowiska Piaseckiemu 1624 r. (Zap. Lub. 28 f. 1061). Józef, pisarz grodzki grabowiecki 1658 r.

Kazimierz pisał się z województwem lubelskiem, na elekcyę Augusta II. Stefan wspólnie z żoną, Rozalią z Rzepków-Łasków, procesują Gurowskiego 1763 r., windykując dobra Łosiatyn i Lewkowce, spadłe na nich po Czarnołuskich (Woł. XIII D f. 4).

Maciej i Piotr, synowie niegdy Wojciecha i Maryanny z Piotrowskich, ustępują dobra Tarnawkę bratu rodzonemu Pawłowi 1777 r. Jakób, syn Macieja i Barbary Lipińskiej, wnuk Wojciecha i Katarzyny Borzechowskiej, dowiódł szlachectwa 1783 r., w sądzie grodzkim trembowelskim.

Wojciech, instygator lubelski 1789 r., pozostawił syna Mikołaja, żonatego z Agnieszką Czapską, którego syn Mikołaj, wylegitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1856 r. (Akta b. Her.).

Ganowie osiedli na Białorusi, zowią się Lipskimi. Piotr Gano Lipski w niewoli w Moskwie 1663 r., podpisał obiór króla Jana III-go z powiatem orszańskim. Michał, żonaty z Joanną Reutówną; brat jego Leon 1714 r. Andrzej i Jan Bartłomiej Ganowie Lipscy, na sejmiku witebskim 1722 roku (Ist. Jur. Mat. XXII, XXV i XVII).

Jerzy Gano 1620 r. dziedzic Nemowian w oszmiańskiem. Bazyli 1650 r. Piotr, ożeniony 1658 r. z Matyldą Eygirdówną, dziedziczką Eygird w oszmiańskiem (Jank. Pow. Oszm.).

Józef i Dominik Ganowie, w powiecie oszmiańskim 1764 r (V. L.). Tomasz, regent grodzki oszmiański 1797 r., ożeniony z Krystyną Dmochowską.

Tomasz, Aloizy, Kazimierz, Władysław i Fortunat, synowie Tomasza, wnukowie Jakóba, prawnukowie Jerzego, syna Pawła, wnuka Teofila, prawnuka Andrzeja Gana, dziedzica Nemowian, w oszmiańskiem, dowiedli szlachectwa swego 1799 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

GANOWSKI Stanisław, żonaty z Maryanną z Wapczyńskich, sprzedał część swoją na Ostrówce 1724 r. (Perp. Czers. 18 f. 347 i DW. 65 f. 592).

GANTZKOW v. GANTSKOFFT v. GANSKOW, rodzina kurlandzka herbu WŁASNEGO. Herb ich przedstawia tarczę na ukos z lewej górnej ku prawej dolnej części przepołowioną, w górnem polu srebrnem pół jednorożca czerwonego, w dolnem szachownica naprzemian srebrna i czerwona. W szczycie hełmu pół takiegoż jednorożca.

Hertman Gantzkow, chorąży derpski 1639 r., obersztér-lejtenant regimentu rajtarskiego, otrzymał pozwolenie na sejmie 1649 r., nabycia sześciu włók ziemi ze starostwa kupiskiego (V. L.).

GAPIŃSCY v. GAPIEŃSCY z Gapinina, w powiecie opoczyńskim. Jan, współdziedzic Gapinina 1508 r. (Paw.), a Jan i Piotr 1529 r. (M. 44 f. 147). Wacław i Jan, dziedziczą jeszcze na Gapininie 1577 r. (Paw.).

GARBACKI Andrzej wspólnie z żoną, Katarzyną z Grabskich, posiadali 1636 r. pewne grunta w starostwie sokalskiem (M. 182 f. 87).

GARBATKA Rafał, właściciel Garbatki, w powiecie warszawskim 1580 roku (Paw.).

GARBIŃSCY. Kazimierz Garbiński pisał się z ziemią warszawską, na elekcyę Augusta II-go. Adalbert, żonaty z Katarzyną Czechowską, pozostawił sy-

na Kazimierza, żonatego z Dorotą z Rybińskich, córką Aleksandra i Maryanny z Cybulskich, z której miał synów trzech: Franciszka, Jacentego i Marcina.

Franciszek, żonaty z Maryanną z Nowickich, 1-o v. Kasprową Zawistowską, w imieniu swojem i brata Jacentego, kwitował Umiastowskiego 1788 r. (DW. 104 f. 617; 100 f. 580 i 71 f. 574).

Jacenty, żonaty z Petronellą Regulską miał synów dwóch: Wojciecha i Stanisława. Pierwszy 1787 r., drugi 1788 r., sprzedał Górskiemu część swoją na Regułach Kuchach (DW. 103 f. 692 i 104 f. 359).

Marcin, żonaty z Maryanną z Szamotów, córką Kazimierza i Maryanny ze Szczakowskich, która w 1746 r. nabyła część Reguł Kuch, miał z niej córkę Joannę, żonę Kazimierza Rudnickiego 1790 r., oraz synów: Franciszka i Wojciecha. Joanna 1790 r. zawarła układ z braćmi, którzy 1791 r. dopełnili z Górskim zamiany gruntów, we wsiach: Reguły - Malichy i Kuchy (DW. 71 f. 507; 106 f. 603 i 107 f. 1229).

Kajetan Garbiński, uczony matematyk i profesor uniwersytetu warszawskiego, miał syna Andrzeja, sekretarza Rady Stanu Królestwa, zmarłego w Paryżu 1900 r, ożenionego z Aleksandrą Andrault de Langeron, z której pozostawił córki: Maryę, żonę Stanisława Ciechanowskiego z Grodźca i Zofię, oraz synów: Władysława i Andrzeja.

GARBOLEWSCY h. SULIMA. Marcin, właściciel Jasionki w połowie XVIII-go wieku, pozostawił syna Kaspra, którego synowie: Kazimierz i Jan, wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie 1843 r. (Akta b. Her.). Julia, zamężna Przezdziecka 1885 r. Leonard ożeniony z Rakowską.

GARBOWIECCY h. NOWINA Michał i Kazimierz, bracia, towarzysze pancerni, otrzymali 1700 r. w dożywocie Serokatyńce, Lachodowce i Chodaki, w starostwie chmielnickiem (M 219 f. 535). Michał, pułkownik wojsk koronnych 1710 r. (M. 379 f. 9) i sukcesorowie Kazimierza, rotmistrza, otrzymali szlachectwo na sejmie 1726 r. (V. L.). Faustyn, syn Michała, towarzysz pancerny, otrzymał 2,000 fl. nagrody, ustanowionej konstytucyą 1775 r. Pozostawił on syna Józefa, żonatego z Teodorą Charchowską, którego syn Klemens, ożeniony z Małgorzatą Gajewską, wraz z synem Feliksem, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1837 r. (Akta b. Her.).

Antoni, stolnik owrucki, wspólnie z żoną, Heleną z Truskolaskich, otrzymał konsens królewski 1771 r., na odstąpienie Obelnik, w ziemi łukowskiej, Jezierskim (Kancl. 37 f. 382 i 384). Tomasz, kapitan wojsk pieszych koronnych 1779 roku (DW. 95 f. 181). Wincenty i Józef, synowie Tomasza, wnukowie Antoniego, dowiedli szlachectwa w gubernii podolskiej 1837 r., a Aleksander, syn wymienionego Józefa 1840 r. (Spis.). Ignacy, dziedzic Daszyna w łęczyckiem, 1866 r.

GARBOWSCY h. PIELESZ z Garbowa, w ziemi bielskiej, jeden dom z Kurzynami. W połowie XV-go wieku żył Abraham z Garbowa. Synem jego pewnie był Andrzej, piszący się Garbowskim Kurzyną 1473 r. Maciej, syn Pawła z Garbowa, zawarł układ 1546 r. z Janem z Garbowa, synem Macieja. Augustyn, syn Michała, 1547 r. Stanisław, syn Leonarda, 1548 r. Jan, Franciszek i Aleksy,

synowie Stefana z Garbowa, 1552 r. Mikołaj i Salomon, synowie Macieja z Garbowa, 1555 r. (Mil.). Wyroki lubelskie z 1599 r. wspominają o Baltazarze i Pawle Garbowskich Kurzynach, synach Jakóba (Ks. 79 f. 198). Stanisław Garbowski pisał się z ziemią wiską, na elekcyę Augusta II-go. Jan, Franciszka i Katarzyna, dzieci Pawła, zmarłego w początkach XIX-go wieku w białostockiem. Maryanna, zamężna Kozarska, brała spadek po bracie Janie 1819 r.

GARBOWSCY h. SULIMA z Garbowa, w powiecie sandomierskim i z Garbowa, w powiecie orłowskim. Garbów w województwie łęczyckiem, leży niedaleko Oporowa, gniazda Oporowskich Sulimczyków, jest więc prawdopodobnem, że jest dawniejszym od tego, który leży w sandomierskiem.

Komes Wszebor z Garbowa z synem, obecny 1343 r. w Wąchocku, przy sprzedaży sołectwa w Kazimierzu (wydawca KDM. czyta de Carbow ale Karbowa żadnego w okolicy tej nie ma). Stefan z Garbowa, świadczył w Sandomierzu 1377 r. (KDM. III). Mikołaj z Garbowa, kanonik gnieźnieński i archidyakon zawichostski 1375 r. (Kor.).

Tu zapewne należą, bo ich kronikarz sandomierzanami nazywa, bracia: Pełka i Bernard z Garbowa (imiona ich jednak wskazywałyby Janinów). Pełka niedopuszczony do probostwa łęczyckiego, przez współkandydata księcia Henryka Mazowieckiego, proboszcz kurzelowski, zabity 1381 r. w Dąbiu przez Mikołaja, kasztelana łęczyckiego. Bernard po śmierci brata zajął zamek Uniejowski, którym Pełka zarządzał i zagrabił skarby arcybiskupie (J. z Czarnkowa). Mikołaj, dziedzic Garbowa, zamienił 1404 r. wieś swą Zakrzów w radomskiem, na Pabjanów, z Maciejem opatem Świętokrzyskim.

Herb Sulima.

Jeden z dziedziców Garbowa, ożeniwszy się w połowie XIV-go wieku z córką Marcina z Opatkowic i Grodziny, Śreniawity, dostał za nią część Grodziny, w powiecie książkim (dziś Grudzyny) i synowie jego: Mikołaj i Marcisz, piszący się z Grodziny, często w aktach krakowskich wspominani. Siostrą ich była Elżbieta, żona Andrzeja Ciołka, wojewody Mazowieckiego, bo Zawisza Czarny donosząc Witoldowi w liście pisanym z Rożnowa 1426 r., o nie wybraniu jej syna Stanisława, na biskupa poznańskiego, nazywa go ciotecznie rodzonym bratem (frater amittalis germanus). Marcisza potomstwa nie znamy.

Mikołaj był kasztelanem konarskim sieradzkim w latach 1388 — 1391. Wdowa po nim Dorota z synami: Zawiszą, Jaśkiem i Piotrem, w latach 1397 — 1400 procesuje się często z Przybkiem z Grodziny, a następnie z Staśkiem i Jaśkiem z Łapszowa, o dobra Zielenice i Leśniów, spadłe na nich po Piotrze Zeya. W 1400 r. ustąpiła całego majątku dziedzicznego, posagowego i wianowego, wymienionym trzem synom (St. Pr. P. P. VIII). Najmłodszy z nich, Piotr Kruczek z Garbowa, ręcząc za braci, sprzedał 1397 całą część dziedziczną w Siedlcu Janowi z Tarnowa, za 205 grzyw. (Arch. Sang. II). Jego synem zapewne był Stefan, zmarły przed 1426 r., nazwany bratankiem Zawiszy Czarnego. Córka jego jedy-

na Elżbieta, żona Jakóba z Taszowa, zrzekła się majątku rodzicielskiego 1431 r., na rzecz stryja Jana Farureja i braci swoich stryjecznych: Marcina, Jana, Stanisława i Zawiszę, synów Zawiszy Czarnego (Helc. II. 2340, 2342 i 2343).

Zawisza Czarny z Garbowa, sławny swojego czasu w całej Europie rycerz, jak mówią, od czarnej zbroi, którą nosił, tak nazwany. Sądzę jednak, że oprócz zbroi wpłynąć na to przezwanie musiały i krucze włosy Zawiszy.

Równocześnie z nim bowiem żył w sandomierskiem drugi Zawisza z Brzegów, nazwany Czerwonym, nie od zbroi zapewne, a od rudych włosów; świadczy on w Piotrkowie 1399 r. na przywileju biskupa Mikołaja z Kurowa (Rz. M.). Zawisza pisząc się jeszcze z Grodziny, wraz z matką, wziął w zastaw 1398 r. Przestańsko (St. Pr. P. P. VIII). W 1408—1410 r. walczy w Bośni z królem Zygmuntem, 1410 r. prowadzi w pierwszym szyku chorągiew królewską pod Grünwaldem, 1411 r. wpłynął na zgodę Jagiełły z Zygmuntem, 1412 r. odznaczył się na turnieju w Budzie, 1414 r. poseł do Budy i na sobór do Konstancyi, gdzie broni Hussa. W 1415 r. zwycięża w Perpignan w turnieju wobec Papieża i królów, Jana z Aragonu, najsłynniejszego rycerza w owym czasie. W 1417 r. starosta kruszwicki, jest znów na soborze w Konstancyi, stąd wraca do kraju w samym końcu 1418 r Wzięty do niewoli w Czechach po bitwie pod Kutnąhorą w Styczniu 1422 r., siedział w niej pół roku W tymże czasie jest starostą spiskim. Z okazyi koronowania królowej Zofii Jagiełłowej, wydał 1424 r. w Krakowie wspaniałą ucztę dla zebranych monarchów, książąt i kardynała Branda. W 1419 r. nabył Wiewiórkę, a Simunowice zamienił na Zassow i Nagorzyn; 1423 r. kupił Borów od Klemensa z Zassowa. W latach 1425 — 1426 nabył Rożnów i Grodek z dziewięciu wsiami za 1,000 grzywien, od Piotra z Kurowa. W tymże czasie przeprowadził działy z bratem Farurejem. Zginął 1428 r. na Węgrzech, pod Golubiem nad Dunajem, w walce z Turkami, z winy króla Zygmunta, który dał znać o jego śmierci wielkiemu księciu Witoldowi, polecając mu wdowę i dzieci. Wdowa po nim Barbara, według historyków synowica biskupa krakowskiego, Wysza z Radolina, wraz z synami: Marcinem, Janem, Stanisławem i Zawiszą, nabyła 1428 r. Przedanicę i trzy wsi od Rożna, 1431 r. zawarła układ z bratanką męża Elżbietą, a 1437 r. ze szwagrem Farurejem (Dług.; Cod. Ep. XV; Cod. Ep. Vit.; Bibl. Zam. Dypl.; Helc. II 2054 i 5, 2087, 2718 i inne). Z synów jego:

Stanisław zginął pod Warną 1444 r.

Marcin, dziedzic Staregosioła, nabył 1443 r. sołtystwo w tej wsi za 800 grzywien i procesował się z biskupem Oleśnickim, o wzajemne grabieże. Wzięty do niewoli pod Warną, uchodził długo za zmarłego, aż wrócił w drugiej połowie 1446 r. Zmarł bezżenny 1450 r.

Zawisza, współdziedzic Staregosioła 1448 r., zmarł bezdzietny 1452 r.

Jan Zawiszyc, dziedzic całego majątku ojczystego, po zmarłych braciach, ożeniony 1447 z Małgorzatą Szafrańcówną, podkomorzanką krakowską, wyjednał prawo niemieckie dla Wiewiórki 1452 r. Był starostą kolskim, fundował kościół i parafię w Starymsiole 1454 r. i tegoż roku zginął pod Chojnicami. Syn jego Jan, alias Zawisza, zmarł bezżenny przed 1499 r., pochowany w Krakowie u Św. Ducha, gdzie siostra jego fundowała altaryę. Jedyna córka Jana, a wnuczka słynnego Zawiszy, Barbara, ur. 1447 r., zmarła 1517 r., dziedziczka Rożnowa, Wiewiórki, Starego sioła i innych, poślubiła 1-o v. 1465 r. Stanisława z Tenczyna, podko-

morzego chełmskiego, a 2-o v. Jana Amora hrabiego z Tarnowa, kasztelana krakowskiego (Bibl. Zam. Dypl.; AGZ. XIV; Helc. II. 2825, 3147, 3233, 3308, 3382, 3795 i 6, 3809; 3315, 3493 i inne).

O Janie Farureju, średnim synie Mikołaja, stolniku krakowskim 1435 r., była mowa pod Farurejami. Z synów jego: Stefan Farurej, zdaje się potomstwa nie zostawił, od Piotra poszli Farurejowie, a Zawisza Garbowski, współdziedzic z braćmi Garbowa i dziedzic Winiar (Lib. Benef.), stał się protoplastą Garbowskich.

Jan Garbowski i Andrzej Zawisza, dziedzice Garbowa 1508 r. Jakób Garbowski, współwłaściciel Winiar, a Stanisław—Przezwody 1578 r.

Eustachy, dzierżawca Jurkowa, w powiecie wiślickim, 1579 r. (Paw.). Jan i Andrzej Garbowscy, synowie Stanisława i Barbary, 1590 r. (Wyr. Lub. 2 f. 483; 10 f. 608 i 33 f. 798). Andrzej, Jan i Stefan, synowie Andrzeja, odstąpili pewne sumy Dmitrowskiemu 1631 r. Stefan otrzymał konsens królewski 1692 r., na odstąpienie praw swoich do Strachocina, bratu swemu Mikołajowi (AGZ. X. 6162).

Hieronim, syn Jakóba, żonaty z Anną Szczucką 1638 r., pozostawił synów: Przecława Aleksandra i Jakóba, z których ostatni zabity został przez ks. Koreckiego, o co w 1645 r. brat jego, w imieniu swojem i rodziców, wnosi na niego skargę (Zap. Lub. 33 f. 823; 36 f. 564 i 40 f. 900; Bracł. XI f. 54). Przecława Aleksandra, z Justyny Liniewskiej, syn Wojciech, pisał się z województwem sandomierskiem, na elekcyę Augusta II-go, a z Zuzanny Bidzińskiej pozostawił syna Jakóba, po którym z Eleonory Jasińskiej synowie: Józef i Grzegorz Krzysztof. Z nich Józef, wspólnie z żoną, Teklą z Duninów Łabęckich, wykupił 1772 r. Zubow i Tiutkow, w trembowelskiem, z rąk Pruszkowskiego (Kancl. 50, IV f. 33 i 36). Udowodnił on pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w sądzie grodzkim trembowelskim, razem z bratem Grzegorzem Krzysztofem i synem tegoż Marcinem Florentym, urodzonym z Heleny Rudzkiej.

Druga linia Garbowskich Sulimczyków dziedziczyła na Garbowie, w powiecie orłowskim. Jakusz i Stanisław z Garbowa 1390 r., Zbrosław 1392 r., Piech 1392 r., Lutek 1393 r., Jan 1399 r. (Łęcz. I i II). Abraham 1402 r., Bartłomiej i Maciej, bracia, 1405 r., Stefan 1405 r.

W 1576 r. właścicielami Garbowa byli: Wacław, Andrzej Podgajny, Walenty i Wacław Garbowscy, synowie Jana Marciszewicza, a Paweł, syn Jana, dziedziczył na Żeronicach, także w orłowskiem (Paw.). Aleksy, Franciszek, Jan, Mikołaj i Wawrzyniec, pisali się z województwem łęczyckiem, na elekcyę Augusta II-go. Z województwem tem pisał się również Józef Garbowski, na obiór Stanisława Augusta.

Józef, z komornika granicznego, pisarz ziemski łęczycki 1783 r., ożeniony z Teresą Krosnowską. Maciej, właściciel Garbowa w województwie łęczyckiem 1755 r., pozostawił syna Kazimierza, żonatego z Zofią Zaleską, którego synowie: Floryan i Bonawentura, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1839 r. (Akta b. Her.).

GARBOWSCY różni. Oprócz wymienionych Garbowskich, mieli być jeszcze, podług Paprockiego, *Garbowscy Szreniawici* w województwie sandomierskiem. Dalej spotykamy Garbowskich w województwie poznańskiem. Akta poznańskie

z końca XIV-go wieku często wspominają o Przedpełku i o Świętopełku Garbowskich. Ten ostatni, dziedzic wsi Garby, żonaty był z Zofią (Leksz.). Komes Maciej, syn Jana ze Świerczyny, nabytą od Mleczka wieś Garby i pół Zielenic, darował w 1307 r. klasztorowi Lubińskiemu. Brat jego komes Jan, potwierdził to nadanie 1319 r. Odezwał się jednak Bodzanta Mleczkowicz i za spłatą 70 grzyw. ma przyznane prawo odebrania wsi 1323 r. Bodzanta z Garbów z dwoma siostrami potwierdza to nadanie 1348 r., a dziedzice Słupi, komes Andrzej i Tomisław, odsądzeni od tej wsi tegoż roku (KWP. i Nekr. Lubin.). Mikołaj Garbowski z Garbów 1397 r. (A. Kapit. Pozn.).

Błażej z Garbów, opat Lubiński, zmarł 1522 r. Mikołaj, syn Jana z Garbowa 1442 r., a ksiądz Jan, syn Jakóba 1484 r. na uniwersytecie krakowskim. Jakób Garbowski świadczy 1464 r. w Trembowli.

Nie wiem do których Garbowskich należy zaliczyć Tomasza Garbowskiego, syna Szymona, w ziemi warszawskiej, 1679 r. (DW. 55 f. 909), Jakóba, ożenionego z Franciszką Raczyńską 1752 r. (Gr. Raw.), Józefa, podczaszego wendeńskiego 1755 r. i Barbarę, córkę Piotra Piekło Garbowskiego, a żonę Tomasza Brzozowskiego 1794 r. (DW. 110 f. 188).

GARCZYŃSCY h. WŁASNEGO, który przedstawia w polu błękitnem pod złotym księżycem, rogami na dół obróconym, strzałę żeleźcem w górę, między dwiema złotemi gwiazdami. W szczycie hełmu cztery pióra strusie. Wzięli swą nazwę od dóbr Garczyna, w województwie pomorskiem leżących.

Herb Garczyńskich

Grzegorz Garczyński, brat Mikołaja, współwłaściciel Elżanowa, w powiecie człuchowskim, 1482 r. (Kętrz.). Akta grodzkie warszawskie wspominają Krzysztofa Garcińskiego (?), syna Michała, który zeznał oblig na rzecz brata Franciszka 1615 r. (DW. 43 f. 1008). Adam Garczyński pisał się z województwem malborskiem, na elekcyę Jana Kazimierza.

Andrzej, sędzia ziemski tczewski, nieżyjący już 1667 r., żonaty był z Teresą Radwanowską (M. 206 f. 536). Samson, chorąży chełmiński 1658 r., żonaty z Barbarą z Werdów, podkomorzanką pomorską. Córki ich: Zofia za Felicyanem Krasińskim, podkomorzym ciechanowskim, a Elżbieta za Jakóbem Dorpowskim z Bolewa 1684 r. (M. 200 f. 59). Aleksander nabył 1672 r. różne dobra w województwie lubelskiem i sandomierskiem od Słoniewskiego, a z Anny Marchockiej pozostawił dwóch synów: Władysława i Samsona (Teka W. Rulikowskiego). Ten to Samson, posiadacz wójtostwa w Woli Żarczyckiej, w województwie ruskiem, nie żył 1715 r. (M. 246 f. 102).

Stanisław, starosta budziszewski, został kasztelanem konarskim-łęczyckim 1715 r. Umarł 1722 r. Z Agnieszki Lasockiej, miał córkę Maryannę, 1-o v. Czarnocką, 2-o v. Stanisławową Szembekową, która od ojca musiała otrzymać starostwo budziszewskie, na którem mąż jej Szembek otrzymał dożywocie 1717 r. (M. 249 f. 145 i Woł. XI f. 1000), oraz synów: Wojciecha, kanonika gnieźnieńskiego

i poznańskiego 1716 r., viceprezydenta Trybunału koronnego 1737 r. (Kor.) i Jana. Ten ostatni, starosta budziszewski 1727 r., żonaty z Eufrozyną Ołdakowską (DW. 66 f. 891 i Kij. X f. 1108), pozostawił syna Józefa, skarbnika drohickiego 1748 r., właściciela Czarnogłów, Woli Czarnogłowskiej i Wyględówka, które nabył 1760 r. od Rudzińskiego, a sprzedał Swinarskiemu 1777 roku. Był i dziedzicem Paplina i Woli Paplińskiej, które nabył od Glinki 1760 r. W 1787 r. sprzedał Brudnowo i części Plewnika w łęczyckiem, Jerzmanowskiemu (DW. 93 f. 875; Gr. Drohic. z 1760 r.; Zap. Gr. Liw. z 1760 r.; Gr. Łęcz. z 1787 r.). Z Urszuli Obryckiej miał córki: Maryannę, żonę Andrzeja Krasnodębskiego; Mechtildę, żonę Michała Kotowskiego i Eleonorę, żonę Piotra Wojewódzkiego (DW. 110 f. 1622), oraz synów: Piotra Łukasza, Józefa Edwarda, proboszcza liwskiego i Hermenegildego.

Piotr Łukasz, ur. 1748 r. w Rytówku (metr. w Zambrowie), burgrabia łęczycki 1795 r., sprzedał młyn Białobrzeskiemu 1775 r. (DW. 92 f. 595). Żonaty z Joanną Zamojską, miał synów: Juliana, ur. w Gołeszynie 1782 r. (metr. w Parzenczewie), posesora Kik w wartskiem 1837 r. i Ignacego, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie 1837 r.

Konstanty, syn Hermenegildego i Anieli Milewskiej, ur. 1818 r. w Suchodole, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1839 r. Siostry Konstantego: N. za Polikarpem Jastrzębskim z Trebni i N. za Zawadzkim z Jaczewa 1837 r. (Z Teki B. Rummla).

Damian i Krzysztof pisali się z województwem kaliskiem, na elekcyę Augusta II-go. Damian, chorąży poznański 1709 r. Córka jego Teresa, urodzona z Ludwiki Leszczyńskiej, żona 1-o v. Jana Walickiego, 2-o v. Józefa Mokrskiego 1728 r. (DW. 67 f. 30). Synowie: Józef i Michał na świecie, a Rajmund w zakonie Cystersów. Józef, chorążyc poznański, nabył 1729 r. Siemieniszki, ale się zrzekł kupna 1731 r. i sumy swe przekazał Mokrskiemu (Gr. Łęcz.).

Ludwik, podstoli poznański, umarł 1716 r. Stanisław, łowczy poznański, wspólnie z żoną, Katarzyną z Załuskich, wykupił starostwo inowłodzkie z rąk Hieronima Załuskiego, za konsensem królewskim z 1712 r. Następnie starostwo to odstąpił Granowskim 1718 r. W 1720 r. został kasztelanem bydgoskim, a 1726 r. inowrocławskim. Córka jego Barbara, wyszła za Jana Brzozowskiego (DW. 92 f. 843). Michał, ławnik (sądowy) michałowski, poseł województwa chełmińskiego, podpisał konfederacyę generalną warszawską 1733 r. (Obl. Warsz. 49 f. 422).

Stefan, chorąży wschowski 1717 r., kasztelan gnieźnieński 1729 r., dalej kaliski 1737 r., a poznański 1748 r., wojewoda kaliski 1749 r., w końcu poznański 1750 r. Kawaler orderu Orła Białego 1751 r. Umarł w 1756 r. Z Zofii z Tucholków, pozostawił córki: Ludwikę Dąmbską, Eleonorę Franciszkową Lanckorońską, starościnę rawską i Teresę Janową Czosnowską, starościnę winnicką i synów czterech: Franciszka, Edwarda, Rudolfa i Stefana (Łuk. II f. 349).

Franciszek, podczaszy wschowski 1744 r., stolnik kaliski 1746 r., podkomorzy wschowski 1752 r., żonaty z Józefą Pawłowską. Umarł bezdzietny 1758 r.

Edward, kasztelan rozpirski 1755 r., pisał się z województwem sieradzkiem, na elekcyę Stanisława Augusta. W 1776 r. kandydat do kasztelanii lendzkiej (MP.). W 1786 r. kawaler orderu Św. Stanisława. Syn jego Stefan, urodzony z Katarzyny Radolińskiej, rotmistrz kawaleryi narodowej 1781 r. (Sig. 35 f. 50),

pozostawił z żony, Anny Skórzewskiej, córkę Aleksandrę za Wiktorem Bronikowskim i synów: Tadeusza, szambelana dworu pruskiego, hrabiego od 1839 r. i Filipa, którego potomstwo zniemczało. Anna, córka Edwarda, żona 1 o v. Jana Nepomucena Mycielskiego, starosty ośnickiego, 2-o v. Andrzeja Kurcewskiego.

Stefan, wojewodzic poznański, generał-adjutant Stanisława Augusta 1764 r. (MP.), z żony Weroniki Krzyckiej, wdowy po Macieju Mycielskim, pozostawił córki: Eleonorę Adamową Gajewską i Antoninę hr. Fryderykową Skórzewską i synów czterech. 1) Antoniego, ur. 1768 r., prefekta departamentu kaliskiego, zmarłego 1813 r. w Dreznie. 2) Nepomucena bezdzietnego. 3) Stefana, którego córka jedyna Emilia wyszła za Franciszka Gajewskiego i 4) Franciszka, ożenionego 1-o v. z Weroniką Mycielską, starościanką ośnicką, a po rozwodzie z nią 2-o v. z Katarzyną Radolińską. Z drugiej żony córka Eleonora Apolinarowa Gajewska, zmarła w Poznaniu 1885 r., i syn Stefan, ur. 1805 r., znany poeta, zmarł 1832 r. we Francyi. Z pierwszej żony synowie: Nepomucen bezdzietny i Bonawentura, ożeniony z Franciszką Pełczyńską. Potomstwo jego zniemczało.

Adam, generał - adjutant królewski, kawaler orderu Św. Stanisława 1771 r. Wacław, starosta kłodawski, umarł 1734 r. Anna z Piaseckich, wdowa po Franciszku Garczyńskim; syn jej Piotr i córka Maryanna Mstowska, procesują Włosowicza 1723 r. (Woł. XI f. 1168). Zofia, żona N. Tuchołki 1731 r. Magdalena za Ignacym Tuchołką 1757 r. Fryderyk, chorąży gwardyi pieszej koronnej 1793 r. (DW. 108 f. 87). Eleonora, żona Adama Bończy Miaskowskiego, zmarła 1819 r.

Aleksander, żonaty z Barbarą Plichcianką, nabył 1701 r. od Plichtów Duranow, Sielce, Łazienki i część Czerwonki, w sochaczewskiem (Gr. Sochaczew.). Wnukowie jego: Ignacy, Paweł i Andrzej, synowie nieżyjących Macieja i Anny z Siecińskich, wraz z rodzonym bratankiem Pawłem, synem niegdy Józefa i Maryi z Grabskich, 2-o v. Józefowej Orzechowskiej, sprzedali wymienione dobra 1790 roku bratu rodzonemu Wincentemu, chorążemu kawaleryi narodowej. Wincenty, zeznał 1795 r. zapis dożywocią z żoną, Konstancyą Gogolewską, skarbniczanką rożańską (DW. 110 f. 798).

Ignacy, żonaty z Agnieszką z Zaborowskich, córką Józefa i Cecylii z Mieczyńskich, pozostawił synów: Wincentego i Romualda, w imieniu których kwitował Bratoszewskich i Lubomirskę 1796 r. (DW. 110 f. 1703 i 111 f. 703).

Wincenty Sebastyan, ur. w Żylinie, chrzczony 22-go Stycznia 1782 r. w Kozłowie Biskupim, dziedzic Goślubia, radca departamentu warszawskiego, ożeniony z Urszulą Borzęcką, miał córkę Ewę Teklę Urszulę, ur. 1816 r. w Goślubiu, zamężną 1-o v. 1836 r. w kościele ewangielickim w Warszawie z Janem Nepomucenem Chęcińskim, a 2-o v. Miłobędzką, zmarłą w Warszawie 1858 r. i syna Ignacego Wincentego, ur. 1824 r. w Goślubiu, wylegitymowanego wraz z siostrą w Królestwie 1847 r. Drugi syn Wincentego Franciszek, ur. 1812 r., emigrant z 1831 r., wrócił do kraju 1848 r.

Romuald Jan z Matty, ur. w Żylinie, chrzczony 9-go Lutego 1784 r. w Kozłowie Biskupim, dziedzic Szczawina Kościelnego, w gostyńskiem i naddzierżawca ekonomii Uniejowskiej, wylegitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1837 r. Ożeniony 1826 r. w Goliszewie z Emmą Joanną Radolińską, córką Piotra z Żelazkowa i hr. Tekli Lanckorońskiej, pozostawił syna Walentego Konrada, ur. 31-go Października 1829 r. w Żelazkowie (metr. w Goliszewie).

Walenty, dziedzic Szczawina, a następnie Żychlina, zaślubił 21-go Kwietnia 1852 r. w Sleszynie Jadwigę Pruszakównę, córkę Tomasza, z której ma córki: Suchorską i Bielską, oraz synów: Włodzimierza Edwarda Stanisława, ur. 16-go Listopada 1855 r. w Szczawinie, zmarłego 1902 r. w Warszawie; Witolda Romana, ur. 6-go Sierpnia 1860 r. tamże (metryki w Suserzu); Władysława Stanisława, ur. 10-go Maja 1868 r. w Warszawie (metr. w kośc. Św. Krzyża); Wacława Józefa, ur. 8-go Marca 1870 r. tamże (metr. u WW. Świętych) i Walentego Tomasza, ur. 6-go Kwietnia 1875 r. tamże (metr. w kośc. Św. Antoniego) (z Teki B. Rummla).

Emilia z Bogusławskich, zmarła 1871 r. w Węgorzewie. Julian, oficer b. wojsk polskich, ur. 1798 r., zmarł 1870 r. Wdowa jego, Barbara Czołczyńska, zmarła 1884 r.

Patryk, emigrant po 1864 r., zmarł w Paryżu, wdowa po nim Pulcherya Marczewska, zaślubiła 2-o v. Prażmowskiego.

[de GARDEL Karol, kapitan wojsk hiszpańskich, został pułkownikiem wojsk koronnych 1769 r. (Kancl. 36 f. 64).]

GARDLIŃSCY z Gardlina, w powiecie zambrowskim. Wojciech, dziedzic części wsi Gardlino-Racibory 1578 r. (Paw.). Właścicielem tej wsi 1598 r. był Wawrzyniec Gardliński, syn Mikołaja (Wyr. Lub. 76 f. 343). Bartłomiej, syn Bogusława, kwitowany 1615 r. przez Grzybowskiego (DW. 43 f. 1008). Adam Kazimierz, syn Jana, żonaty 1663 r. z Zuzanną Gruszecką (Zap. Lub. 48 f. 5 i 739). Józef, szambelan Stanisława Augusta 1787 r.

Józef i Aleksander z synem Karolem, synowie Marcina, wnukowie Walentego, wywiedli się ze szlachectwa w gubernii wołyńskiej 1835 r., a przenieśli się na Podole 1838 r. (Spis.).

GARDOCCY h. JACYNA z Gardot, w ziemi wiskiej. Udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie potomkowie Marcina, właściciela wsi Gardoty, podsędka wiskiego 1496 r., mianowicie: Teofil i Marceli, synowie Mateusza, wnukowie Andrzeja, 1852 r.; Piotr, syn Szymona, wnuk Wawrzyńca, 1844 r.; Ignacy i Stanisław, synowie Józefa, wnukowie Stanisława, 1848 r. (Akta b. Her.).

Marcin, stolnik smoleński, umarł 1755 r. Wacław z ziemią wiską, a Zacharyasz z ziemią łomżyńską, pisali się na elekcyę Augusta II-go. Antoni z ziemią łomżyńską, podpisał obiór Stanisława Augusta.

GARDYŃSCY z Gardyn w Prusach. Pietrasz v. Garden dostał dobra Brzeźno 1437 r. Tenże Pietrasz Gardyński podpisał 1440 r. statut związkowy pruski. Z czasem wieś ta przeszła do potomków Janusza Kikoła, który sprzedawszy wieś swą Kikoł, w ziemi chełmińskiej, 1395 r., osiadł w Prusach. Otto Kikoł dziedzic 1408 r. Wielkiej Turzy. Olbrycht Kikoł 1468 r. Jakób Kikoł, alias Gardyński, dostał 1530 r. od ks. Pruskiego 40 włók w Łobdowie. Feliks Kikoł z Gardyn 1614 r. (Kętrz.).

Tu pewno należy Klemens, syn Jana de Gardzen, 1464 r. na uniwersytecie krakowskim.

GARDZINA Piotr, współwłaściciel Winiar, w powiecie sandomierskim 1578 r. (Paw.). Przezwisko takie nosił Mikołaj z Lubrańca w XV i XVI wieku.

GARDZIŃSCY h. JASTRZĘBIEC z Gardzienic v. Gardzinic, w powiecie radomskim, nazwanych w rejestrze poborowym z 1508 r. Gardzinkami. Paszko, zwany Gardzinka z Gardzienic, przyganił 1416 r. w Radomiu Rajeckiemu. Piotr z Gardzienic, świadczy 1415 r. przy uposażeniu kościoła w Wielgiem i z rodu Jastrzembców zaświadcza szlachectwo Zawotoła w Radomiu 1420 r. (Pis. Dz. Pol. IX). Falisław z Gardzienic h. Jastrzębiec — Nagórę zaświadcza 1447 r. w Sandomierzu szlachectwo Siekanego z Jedlarowej (AGZ. XIII).

Andrzej, Jan i Paweł, synowie Mikołaja z Gardzinic 1458 r Andrzej i Jakób, bracia z Gardzinic, zawarli układ z Czepielowskim 1458 r. (Rad. Inscr. Decr. IV f. 380 i 392). Właścicielem Gardzinek był 1508 r. Marcin, a Andrzej Janusz części Gardzinic 1569 r. (Paw.). N., stolnik ciechanowski 1715 r.

GARDZIŃSCY z Gardzienic, w lubelskiem, prawdopodobnie h. JANINA. Jan z Gardzienic z synem swoim z pierwszej żony, Stanisławem, zamienił 1473 r. dobra swe Bolesław, Grądy, Swiebodzin, Brzeźnicę i pół Kanny, w wiślickiem, z Janem Lipińskim na Żyrzyn, Borzysów, Niebrzegów i Pogonów, w lubelskiem, z dopłatą 50 grzywien. W 1531 r. Gardzienice należą w części do Hanusza i Żegoty, którzy mają także części w Suchodołach i Giełczwi. Jakób Gardziński w ziemi chełmskiej 1577 r. (Akta XIX).

GARLICCY h. ŁAGODA, PRAWDZIC, PRUS i STRZEMIĘ z Garlicy, w powiecie proszowskim, należącej 1581 r. do N. Garlickiego (Paw.). Garlicę już w XIV i XV w. zamieszkiwała liczna szlachta, różnych herbów i trudno orzec, który z Garlickich do jakiego rodu należał. Obecnie istnieją, zdaje się, tylko Strzemieńczycy. Część Garlicy należała do Wyrzynków, którzy się także czasem Garlickimi nazywali.

Piotr z Garlicy 1357 i 1379 roku. Jan, kanonik krakowski, umarł 1381 r. Bracia Michał i Mikołaj z Garlicy, mają różne drobne sprawy w sądzie krakowskim w latach 1388—1400. Są oni dziedzicami części Ujazdu, Grabiszyc i Minogii Piotr, syn Mikołaja, student uniwersytetu krakowskiego 1408 r., zastawił część Garlicy bratu rodzonemu Mikołajowi 1425 r.

Jan z Garlicy h. Prawda 1419 r. Bracia Helwig i Stanisław, tegoż herbu 1447 r., a Mikołaj h. Łagoda 1446 r. świadczą w Krakowie, przy wywodach szlachectwa. Piotr, syn Piotra, na uniwersytecie krakowskim 1483 r. Część Garlicy Górnej nabył doktór Piotr Gaszowiec, fizyk królewski, rajca krakowski, kilkakrotny rektor uniwersytetu od 1464 r., ożeniony z Katarzyną Kormanówną, 2-o v. Janową Naramską, którego dzieci: Jan, Piotr, Mikołaj, Stanisław, Róża, Benigna i Lukrecya, wpisane 1470 r. w album uniwersytetu. Przybyły potem jeszcze Barbara i Jerzy. Ci wszyscy nazywali się też Garlickimi. Z nich: Jan i Piotr sprzedali części Dolnej Garlicy Kobylskiemu 1481 r. (St. Pr. P. P. VII, VIII; Helc. II; KDM.; K. U. Kr.).

Z Garlickich Strzemieńczyków: Krzysztof z Garlicy, procesowany przez Gerstmanowę 1521 r. (St. Pr. P. P. VI. 201). Stanisław winien 100 fl. Kłomnickiemu

1556 r. (AGZ. X. 1102). Cypryjan ma sumę u Dembińskiego 1562 r. Stanisław, syn Jana, żonaty z Barbarą, współwłaścicielką Morawian, w powiecie wiślickim, 1579 r. Stanisław, Jan, Krzysztof i Piotr, synowie Stanisława, 1596 r. (Paw.; Wyr. Lub. 12 f. 298; 33 f. 256 i 70 f. 216). Barbara Piotrowa Kempska i Katarzyna Janowa Wojcińska, sukcesorki Jana 1601 r. Zofia, żona Krzysztofa Morsztyna, starosty filipowskiego 1615 r. Stanisław z ziemią warszawską pisał się na elekcyę Augusta II-go.

Stanisław procesuje się z Wąsowiczami 1718 r. (Kij. IX f. 364). Tomasz, deputat na Trybunał koronny, został burgrabią krakowskim 1754 r. Anastazy Garlicki 1764 r., a Andrzej 1771 r., podwojewodzowie sandeccy. Stanisław, towarzysz pancerny, nabył sumę od Sołtyka 1768 r. (M. 279 f. 83). Sebastyan w imieniu córek swoich: Petronelli, Eufrozyny i Eleonory, prowadzi działy z rodziną ich zmarłej matki, Anny Megliorucci 1738 r. (Gr. Krak. 352 f. 1283).

Antoni, subdelegat grodzki radomski 1744 r., cześnik owrucki 1746 r., żonaty z Ewą Duninówną Wąsowiczówną, 1-o v. Antoniową Jastrzębską, córką Józefa, łowczego latyczowskiego, pozostawił córki: Agnieszkę i Ludwikę, żonę Ksawerego Hiża, kapitana gwardyi konnej koronnej 1775 r. (DW. 92 f. 1008) i synów: Benedykta, Stanisława, Ksawerego, Filipa i Michała, podczaszego przemyskiego (DW. 110 f. 1033 i 1109).

Filip, właściciel Rowów 1795 r. i Zawad, w garwolińskiem, zmarły 1818 r., żonaty z Maryanną Hiżówną, miał z niej dwóch synów: Michała i Romana, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie 1838 r., Ludwik zaś, syn Romana, wylegitymowany 1850 r. Klemens, syn Michała z pierwszej żony, Tekli Głębockiej, pozostawił syna Wojciecha, wylegitymowanego 1846 r., z drugiej zaś żony, Małgorzaty Kwiatkowskiej, syna Dionizego, wylegitymowanego 1850 r. (A. b. Her.). Petronela za Janem Radomyskim 1713 r. (Zap. Gr. Krak. 329 f. 125).

Andrzej, żonaty z Anną z Boskich, wdową po Józefie Duninie Wąsowiczu, staroście lipnickim, 1725 r. (Ibid. 341 f. 1254). Józef, syn Jana i Maryanny ze Zdzieńskich, wnuk Jana Stanisława i Heleny ze Zbyltowskich, ożeniony przed 1774 r. z Joanną Zdzieńską, córką Karola i Zofii z Wąsowiczów (Zs. Czchows. 65 f. 75), pozostawił syna Andrzeja, dziedzica Tymowej, wylegitymowanego ze szlachectwa 1782 r., w ziemstwie czchowskiem. Andrzeja z Barbary Garlickiej synowie: Jan Nepomucen, dziedzic Tymowej i Franciszek Salezy, dziedzic Słupca Wielkiego, członek Stanów Galicyjskich 1817 r. (Ak. Wydz. Stan. Galic.).

Michał Garlicki, syn Józefa i Franciszki z Borowskich, wnuk Andrzeja i Teresy z Radziejowskich, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w sądzie grodzkim bieckim (Goł.).

Tomasz Strapes Garlicki 1800 r. we Lwowie.

Jan, porucznik wojsk austryjackich, umarł 1827 r. Jan, sędzia dominikalny w Grajowie, zostawił syna Ludwika 1847 r.

GARLIKOWSCY h. POBÓG. Jakób Garlikowski, miecznik czerniechowski 1748 r., miał być w roku następnym podczaszym buskim. Synów jego dwóch: Grzegorz i Jan. Grzegorz tytułował się stolnikowiczem czerniechowskim 1785 r. (DW. 101 f. 1241). Ożeniony z Teresą Blikowską, wziął 1789 r. w zastaw Niedźwiadę od ks. Józefa Sanguszki. Synowie jego: Kazimierz Albin Wiktor, ur. 1784 r.

(metr. w Czemiernikach) i Anzelm Adalbert Franciszek ur. 1785 r. (metr. w Lubartowie). Z nich Franciszek, żonaty z Teklą Brzezińską, miał syna Jana, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1845 r. Jan miał syna Ludwika, ożenionego z Gertrudą Zielińską, po którym synowie: Gabryel 1850 r., a Kazimierz 1852 r., legitymowali się ze szlachectwa (Akta b. Her.).

Antoni, łowczy orszański 1769 r., naznaczony z sejmu 1775 r. komisarzem, do rozsądzenia sprawy Sanguszkowej z wierzycielami Grudzińskich (V. L.).

GARLIŃSCY h. POBÓG z Garlina, w ziemi ciechanowskiej. Piotr skazany na karę z powództwa Kryskiego 1518 r. (St. Pr. P. P. VI. 129). W 1615 r. Mateusz i Jakób, a 1618 r. Mateusz, Jan i Wojciech, bracia i bratanek ich Adam, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Warszawie. Świadkowie: Sebastyan, Maciej, Piotr, Marcin, Piotr, syn Macieja, Maciej i Piotr, synowie Kaspra, Jan, syn Macieja, wszyscy Garlińscy, zeznali, że wywodzący się są synami Stanisława h. Pobóg i Anny Dobrzyjałowskiej h. Lubicz (DW. 45 f. 1706 i 46 f. 143).

Kasper, syn Mateusza, zawiera umowę z Romotowskim 1625 r. (Gr. Przed. 69 f. 169). Andrzej, burgrabia łęczycki 1629 r. Samuel pisał się z ziemią warszawską, na elekcyę Jana Kazimierza. W 1652 r. nabył on Miłoszyn, który 1691 r. Mikołaj, żonaty z Felicyanną Rudzińską, odprzedał Zembrzuskim (DW. 51 f. 2011; 78 f. 55 i 91 f. 57).

Herb Pobóg.

Stanisław z województwem sieradzkiem, a Wojciech z ziemią ciechanowską, podpisali elekcyę Augusta II. Antoni z województwa łęczyckiego, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 r. (Obl. Warsz. 49 f. 605).

Piotr, burgrabia grodzki łęczycki, żonaty z Rozalią Rutkowską, miał synów: Andrzeja, Antoniego, Walentego i Franciszka. Antoni i Franciszek odstąpili 1795 r. pewną sumę bratankowi swemu Stanisławowi (DW. 95 f. 84 i 110 f. 1465). Stanisław, syn Andrzeja i Brygidy Żebrowskiej, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1845 r. Antoniego, syn Maciej, żonaty 1-o v. z Joanną Żbikowską, miał z niej synów: Tadeusza i Aleksandra, wylegitymowanych ze szlachectwa w latach 1857 — 1861; 2-o v. z Franciszką Czarzastą, z której synowie: Jan, Antoni i Aloizy, legitymowali się ze szlachectwa 1861 r. (Akta b. Her.).

Jan, burgrabia ciechanowski 1786 r., miał syna Stanisława, żonatego z Kasyldą Charczewską, którego syn Leon, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1844 r. (Akta b. Her.).

Maryna Zańkówna Hurkówna, ziemianka witebska, 1-o v. żona Sebastyana Ciepłego, 2-o v. Jana Wojciechowicza Garlińskiego, spisała testament 1597 r., którym zapisała dobra Koromidy i różne sumy córkom swym z drugiego męża: Zofii, żonie Aleksandra Nieszyjki, Marynie Jaroszowej Jakimowiczowej i Olenie, pannie. Wspomina też rodzonego brata swego męża zamieszkującego Polskę (Ist. Jur. Mat. XXI).

Paweł, podczaszy wileński 1664 r. Andrzej, stolnik derpski, pisał się z województwem połockiem, na elekcyę Jana III-go. Niesiecki idąc za Koja-

łowiczem utrzymuje, że Garlińscy w Wiel. Ks. Litewskiem zamieszkali, byli herbu *Dąbrowa*.

Ferdynand i Maryan, synowie Wojciecha Stefana, wnukowie Franciszka, prawnukowie Felicyana, wywiedli się ze szlachectwa w gubernii podolskiej 1848 roku (Spis.).

GARLIŃSKI h. PÓŁKOZIC. Paweł, syn Mateusza i Barbary Prawdzic Dębskiej, kanonik krakowski 1616 r. i kujawski, kilkakrotny deputat na trybunał koronny, umarł 1634 r. Nagrobek jego w katedrze krakowskiej (Star. Mon. i Łęt.).

GARMUCHOWSKI v. GARNUCHOWSKI h. PORAJ. Anna, żona Józefa Gruszeckiego, podsędka ziemskiego podolskiego, w początkach XVIII-go wieku. Z tej rodziny miała być Maryanna, żona Aleksandra Lopusnano, hospodara wołoskiego, zmarła 1562 r. Aleksander, podstoli kijowski, umarł 1713 r.

GARNCZARSCY z Garnczar, w powiecie lwowskim. Stanisław przed 1462 rokiem procesuje Strumiłę o dług. Stanisław Garnczarski z Głuchowic w latach 1483—1484 ma sprawy z Dawidowskim. Wdowa po nim Barbara, pozwała Marcina Garnczarskiego, o wdarcie się w jej część Głuchowic 1494 r. Dobiesław 1486 r., a Mikołaj 1491 r. we Lwowie. Stanisław z Głuchowic zasądził o szkody w stadninie Dmitrowskiego 1499 r. Jadwiga z Hołobutowa ma sprawę o podział z bratem Marcinem 1500 r. (AGZ. VIV i XV).

GARNISZEWSKI Wawrzyniec, syn Piotra, w powiecie przedeckim, żonaty 1604 r. z Anną Łakińską (Gr. Przed. 52 f. 858).

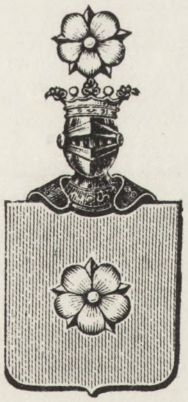
GARNISZOWIE v. GARNYSZOWIE h. PORAJ, wyszli z Suchcic, powiatu szadkowskiego, a nazwisko wzięli od wsi Garnki. Nazwisko ich zanim się ustaliło w obecnej formie, brzmiało Garnek, Garniec i Garnysz. Mikołaj Garniec dostawszy za żoną z rodu Lisów z Mstyczowa, w krakowskiem, dobra Tarnową Górę, Chebdzie, Zdanowice, Połajowice v. Polaninowice, osiadł w tych dobrach i wraz z synem Chociemirem Garnyszem, zwanym też Garnkiem młodszym, często ma sprawy w sądzie krakowskim od 1384 r. Córki jego: Świętosława, była 1-o v. żoną N. Barczkowskiego, a 2-o v. Wisława z Kościelca 1387 r.; druga Stanisława, Stachna, żoną Boksy z Szumska i Nagłowic 1399 r. Obie siostry i brat Chociemir zawarli układ działowy z Lisami z Czarnocina i Goleniów, i ustępują im Jeżowej i Kamyszowej, a zachowują Tarnową Górę i wymienione wyżej dobra.

Chociemir Garnek v. Garnysz h. Róża, chorąży sieradzki, zaświadczył 1415 roku w Krakowie szlachectwo Wężyka. Jego, a może ojca jego, mieni Fedorowicz 1411 r. kasztelanem spicimirskim z aktów proszowskich. W Krakowie występując pisał się z Tarnowej Góry lub Zdanowic i Połajowic, a w sieradzkich aktach z Suchcic.

Jan Garnysz ze Zdanowic h. Róża, świadczył 1432 r. w Krakowie przy oczyszczeniu Waldorfa. Jakób Garnyszów w tym czasie dziedzic wsi Krężoły, w proszowskiem (St. Pr. P. P. VII, VIII i Lib. Benef.).

Garnysz, dworzanin Krzesława, kasztelana lubelskiego, na sądach we Lwowie 1456 r. (AGZ. XIV). Mikołaj Garnysz z Suchcic 1508 r. (Kor.). Paweł, współwłaściciel Poluchowa 1544 r. (AGZ. X. 698). Stanisław, Jan i Walenty, właściciele wsi Kozarze, Mzurki i Wola Głazowa, w powiecie piotrkowskim, 1552 roku (Paw.). Stanisław, podstoli krakowski i podstoli królowej Konstancyi 1559 r., żonaty z Zofią Działyńską (M. 93 f. 222; 95 f. 239, 468 i 470). Umarł 1587 r. N., właściciel Olszan, w powiecie sandeckim, 1589 r. (Paw.). Paweł, żonaty z Eufemią Kunaszowską. pozostawił syna Mikołaja i córkę Annę, żyjących 1589 r. (Wyr. Lub. 13 f. 407 i 34 f. 125). Marcin, Maciej i Jakób, posiadacze Miciowiec w starostwie kamienieckiem 1615 r. W 1629 r. posiadają tę wieś Jakób, Maciej i Andrzej (Źr. Dz. V). Adalbert służył pod Stanisławem Koniecpolskim 1615 r. Mikołaj procesowany przez Jankowskiego 1636 r. (Woł. III f. 150 i VI B f. 245). Dorota, żona Łukasza Sobieszczańskiego 1684 r. (Gr. Kamien.). Stefan w województwie kijowskiem 1647 r. (Kij. VI C f. 53). Marcin wspólnie z żoną, Esterą Potrykowską, posiadają Horodyszcze 1615 r. (M. 158 f. 34). Abraham i żona jego, Anna z Wolińskich, posiadają wójtostwo w Medarach 1627 r. (M. 96 f. 24). Stanisław z żoną Heleną zeznał zapis dożywocia 1659 r. Stanisław z żoną, Anną z Leszczyńskich, zeznał 1676 r. zapis dożywocia (DW. 52 f. 1664 i 55 f. 343).

Jan Gernisz (?) posiadacz Gniewiewic 1623 r. Teodor Gernisz (?), skarbnik rożański, umarł 1693 r. (DW. 47 f. 2166 i 58 f. 526). Maciej Grzegorz, biskup larandeński i sufragan pomorski 1776 r., referendarz koronny 1778 r., koadjutor biskupa chełmskiego i wkrótce biskup chełmski i bełski 1781 r., konsyliarz rady nieustającej 1782 r., członek komisyi edukacyjnej 1783 r., podkanclerzy koronny 1786 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1779 r., a Orła Białego 1783 r. W 1790 r. przyłączono województwo lubelskie do dyecezyi chełmskiej, a stolicę biskupią przeniesiono z Krasnegostawu do Lublina, stąd biskup chełmski zaczął się nazywać lubelskim, chełmskim i bełskim. Taki mu dał król tytuł, wysyłając do niego Metrykę koronną, celem odebrania od niego ostatnich rozporządzeń. Umarł 1790 r. w Warszawie. Piotr, Józef, Karol, Paweł, Franciszek i Amelia, urodzeni z Ludwiki Bocheńskiej, skarbnikówny sanockiej, w pierwszej połowie XIX-go wieku na Podolu.

Herb Poraj.

GARNKOWSCY v. GARKOWSCY h. PORAJ z Garnka (dawniej Garki), w województwie sieradzkiem, powiecie radomskim, wspólnego pochodzenia z Garnyszami i Sucheckimi. Zawisza, dziedzic Garnków 1415 r., procesuje się o dziesięciny z Zamościa z Blisborem, kanonikiem gnieźnieńskim (A. Kapit. Gnieźn.).

W 1552 r. Jan był właścicielem Garnka, a Mikołaj Pancerzowa. Stanisław Garnkowski, właściciel części Suchcic i Nowopola, w powiecie piotrkowskim 1552 r. (Paw.). Łukasz i Stanisław, właściciele Mokrska, w powiecie ksiąskim 1581 r. (Paw.). Zygmunt, Łukasz, Adam i Stanisław, synowie Stanisława, 1583 r. Z nich Zygmunt, właściciciel Mokrska 1592 r. (Wyr. Lub. 49 f. 395 i 17 f. 571).

Janusz z Garnka Garnkowski, sekretarz królewski i podwojewodzy sieradzki, umarł 1644 r.; pochowany w Piotrkowie (Star. Mon.). Wojciech z województwem kaliskiem, pisał się na elekcyę Jana III-go, a Stanisław z województwem sandomierskiem, na obiór Augusta II-go. Elżbieta z Łukowskich, żona Wojciecha, zmarła bezdzietnie przed 1740 r. w sandomierskiem.

GARNOWSKI z Garnowa, w ziemi ciechanowskiej, Ludwik pisał się z tą ziemią, na elekcyę Augusta II-go.

GAROWSKI Aleksander, major wojsk Rzeczypospolitej, podpisał, z województwem kaliskiem, obiór Augusta II-go.

de GARTEMBERG baron Mikołaj Piotr otrzymał indygenat na sejmie 1768 r. Tenże został 1767 r. konsyliarzem tajnym królewskim. Poczynając od 1770 r., w którym był i administratorem mennicy, pisał się Gartembergiem Sadogurskim (Kancl. 32 f. 17 i 41 f. 11; M. 280 f. 19 i 24; DW. 96 f. 1201). Herb jego patrz u Ostrowskiego Nr. 779.

GARWASCY h. GRZYMAŁA (bez męża zbrojnego) z Garwarza, w ziemi ciechanowskiej. Jan na Miszewie i Przeciszewie, ze stolnika wyszogrodzkiego cześnik płocki 1531 r., z Zofii Dzierzgowskiej miał córki: Zofię, żonę Pawła Młockiego i Annę, oraz synów: Pawła i Hieronima; zawarli oni układ między sobą w 1553 roku (Kor. II f. 43; Gr. Płoc. 1 f. 16 i 2 f. 35; M. 84 f. 143). Oprócz nich miał jeszcze Jan syna Piotra, który ma sprawę o pobicie 1539 r. (Gr. Płoc. 5 f. 326).

Herb Grzymała.

Hieronim, kanclerz gnieźnieński 1554 r., kanonik krakowski, łęczycki i płocki, sekretarz królewski 1569 r., zmarł 1583 r. (V. L.).

Paweł, poseł 1539 r. (Gr. Płoc. 5 f. 361), z cześnika płockiego kasztelan sierpski 1553 r., umarł 1560 r. Stanisław, syn jego, sekretarz i dworzanin królewski, otrzymał starostwo gostyńskie 1589 r. W 1600 r. kasztelan płocki. Po wyborze Zygmunta III-go na króla, jeździł do Szwecyi, skąd przywiózł protokół przysięgi królewskiej do Krakowa. Poseł na sejm 1588, 1590, 1601 i 1609 r., deputat na Trybunał koronny 1584 i 1599 r. (Wyr. Lub. 50 f. 67; 19 f. 1 i 81 f. 2).

Paweł, drugi syn Pawła, kasztelana sierpskiego, pisarz ziemski płocki 1588 r., starosta wyszogrodzki 1606 r., kasztelan sierpski 1613 r., kasztelan płocki 1616 r., umarł 1618 r. Za konsensem królewskim z 1616 r., odstąpił starostwo wyszogrodzkie Karnkowskim. Z żony, Doroty Zielińskiej, wojewodzianki płockiej, z którą zeznał 1579 r. zapis dożywocia (Nidzbor. Zs. 7 f. 148), pozostawił synów: Hieronima zmarłego bezżennie i Jana, który sprzedał 1620 r. dobra Skępskie Zielińskim i wkrótce zmarł bezdzietnie, oraz córki: Katarzynę, żonę Piotra Okonia z Grodziska 1624 r. i Dorotę Bykowską, która 1635 r. sprzedała Garwarz Zielińskim.

Jerzy, cześnik gostyński 1588 r., starosta gostyński 1611 r., pozostawił synów: Piotra i Pawła, którzy 1615 r. zawarli układ ze Stępowskim, odnośnie wypłaty szacunku dóbr Głogowa (DW. 39 f. 1672 i 43 f. 898).

Piotr, właściciel Kutna, dworzanin królewski, poseł województwa łęczyckiego w latach 1629, 1638 i 1648, żonaty 1-o v. z Agnieszką Słupską, wdową po Marcinie Tarnowskim, 1624 r., 2-o v. z Katarzyną Sienieńską. Tej ostatniej zapisał na dobrach swoich 22,000 fl. 1649 r. (M. 171 f. 162; Gr. Rawskie i Radoms. z 1649 r.). W 1636 r. otrzymał wspólnie z żoną Katarzyną konsens królewski, na odstąpienie starostwa rzeczyckiego Rudzkiemu, a 1643 r. nabył część Rokitnicy (M. 182 f. 95 i Gr. Łęcz.). Brat jego Paweł, podczaszy gostyński, umarł 1636 r.

Stanisław, dziekan płocki i kanonik krakowski, umarł 1635 r.; nagrobek ma postawiony w katedrze krakowskiej (Star. Mon.). Krzysztof zapisał 1661 r. siostrze swej Ewie pewną sumę (Gr. Przed. 75 f. 345). Ów Krzysztof pisał się z województwem łęczyckiem, na elekcyę Jana III-go. Franciszek Jan, stolnik inowrocławski, sprzedał Małachówko Krasińskiemu 1688 r. (DW. 57 f. 280). Jan pisał się z województwem łęczyckiem, na elekcyę Augusta II-go. Jan, Piotr i Krzysztof, bracia, zawarli układ 1718 r. Z nich Jan, żonaty z Zofią Kwilecką, której 1728 r. zapisał pewną sumę (Gr. Przed. 83 f. 352 i 400; 86 f. 149).

Franciszek Kazimierz, syn Mikołaja, miecznik gostyński 1700 r., sprzedał Guzów, Liwiec i Rudę Oborskiemu 1723 r. (Perp. Czers. 19 f. 345). Syn jego Kajetan, pułkownik wojsk W. Ks. Litewskiego, żonaty był z Katarzyną Kurowicką (DW. 107 f. 1278), z której syn Adam, szambelan Stanisława Augusta 1788 r. Synowie Adama: Ludwik Kajetan i Aleksander, dowiedli szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską 1817 r.

GARWOLIŃSCY h. GLAUBICZ. Józef i Apolonia Garwolińscy pozwali Granowskich 1752 r. (Gr. Opocz.). Marcin Garwoliński, syn Michała i Eleonory z Rozwadowskich, wspólnie z żoną swoją, Maryanną z Malczewskich, córką Franciszka, kwitował Poniatowskiego 1786 r. (DW. 102 f. 1369). Józef, łowczy łukowski 1793 roku.

Na Podolu wylegitymowali się ze szlachectwa: Jerzy, Nestor i Abdon, synowie Stanisława, wnukowie Jakóba, 1852 r. i Józef, syn Nestora, 1864 r. (Spis.).

Herb Bończa.

GAŚCIEWICZOWIE h. TRĄBY. Antoni z synem Karolem, Tadeusz i Wincenty z synami: Klemensem Andrzejem, Albinem i Markiem Justynem, synowie Kaspra, wnukowie Jerzego, prawnukowie Aleksandra, praprawnukowie Jana, dziedzica Miłaszun 1620 r., dowiedli szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską 1819 r.

GASPARSCY h. BOŃCZA z Gaspar, w ziemi rawskiej. Job Gasparski, dziedzic na Gasparach 1579 r., których współdziedzicami byli: Kasper, syn Marcina, Jan i Leonard, synowie Feliksa, syn Wojciecha Brody, i Katarzyna, wdowa po Mikołaju Lenartowiczu. Gasparscy byli też dziedzicami

części Turoboic, w rawskiem 1579 r. i części Wojsławic, w bełskiem (Paw.). Wojciech, syn Leonarda, żonaty 1-o v. z Heleną Schlichting, 2-o v. z Zofią Przyłuską, wspólnie z synem Waleryanem, zrodzonym z pierwszej żony, sprzedał części na Łucznicy, Górkach i Kawkach Zielonemu 1628 r. (Perp. Czers. 8 f. 107 i Zs. Warec. 27 f. 612). Drugi syn jego Adam, żonaty z Reginą z Wędrogowskich, pozostawił syna Adama, ożenionego z Anną z Braneckich (Perp. Czers. 33 f. 135 i 136). Tego dzieci: Antoni, Jan, Stanisław, Waleryan, Katarzyna, żona Ludwika Falińskiego i Maryanna, żona Kazimierza Sokołowskiego, kwitują Kożuchowskiego 1724 roku (Ibid. 19 f. 444; 22 f. 172 i 28 f. 20). Antoni nabył 1731 r. część Kawęczyna (DW. 68 f. 128). Jan, żonaty 1-o v. z Petronellą z Kijanowskich, z którą zeznał zapis dożywocia 1725 r., 2-o v. z Maryanną z Wejglów, córką Joachima i Anny z Siemuńskich, pozostawił z drugiej żony synów: Kajetana, Józefa, Benedykta i Antoniego, oraz córki: Urszulę i Cecylię, którzy kwitują matkę swą 1758 roku (Perp. Czers. 31 f. 13 i 27 f. 320). Kajetan i Józef, współwłaściciele Czycher i Wiatrowic, zeznawając 1768 r. rozporządzenia majątkowe, wymienili w niem całą swoją procedencyę (Ibid. 34 f. 36).

Krzysztof, syn Jana z rawskiego, w ziemi czerskiej 1613 r. (Zs. Warec. 20 f. 386). Jan, syn Marcina i Maryanny z Wierzchowskich, otrzymuje 1721 r. sumę, od przyszłej swej żony, Petronelli z Wilskich (Perp. Czers. 19 f. 73).

Kasper na Gasparach, w ziemi rawskiej, miał synów dwóch: Macieja i Mikołaja. Maciej, żonaty z Różą Grzegorzewską, z ziemi czerskiej, zabezpieczył jej posag 1579 r. Mikołaj wspólnie z żoną, Różą Sankowską, nabył 1605 r. część Grotowa, w ziemi czerskiej (Zs. Warec. 11 f. 589 i Perp. Czers. 2 f. 527).

Maciej, podwojewodzy bełski 1616 r., a pisarz grodzki 1619 r. Aleksander pisał się z województwem bełskiem, na elekcyę Jana Kazimierza. Aleksander otrzymał od króla list żelazny 1671 r. (AGZ. X. 5216). Teofila, 1-o v. za Karolem Tyszkiewiczem, 2-o v. za Andrzejem Doręgowskim, skarbnikiem żytomierskim 1703 r. (Czerniech. f. 390). Andrzej, stolnik owrucki 1701 r., żonaty z Teresą Miklaszewską (Czerniech. f. 1214). Jakób właściciel Koniuszki i Zagórza 1736 r. (Ibid.). N., chorąży bracławski, umarł 1713 r.

Jan Karol, wojski samborski, syn Tomasza i Anny z Lubienia, ożeniony z Teresą Lesiowską, odstąpił 1717 r. część Bereznicy synom swoim: Andrzejowi, Łukaszowi i Piotrowi. Córka jego Apolonia, żona 1-o v. Stanisława Zakliki, podstolego bracławskiego 1721 r., a 2-o v. Jacka Gembarzowskiego, miecznika ostrzeszowskiego 1730 r. (Gr. Przem.).

Dominik, syn Andrzeja i Abundancyi ze Strumian Dąbrowskiej i Wincenty, syn Łukasza i Maryanny Błażowskiej, legitymowali się ze szlachectwa w ziemstwie lwowskiem 1783 r. Piotr, drugi syn Łukasza, dziedziczył wspólnie z bratem na Woli Błażowskiej 1762 r. (Prot. Gr. Przem. 261 f. 287). Kazimierz Józef, syn Wojciecha i Salomei z Tyczyńskich, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1789 r., w Wydziale Stanów galicyjskich.

GASPARY Krzysztof, sekretarz królewski i brat jego Jan, kapitan gwardyi w wojsku litewskiem, otrzymali indygenat na sejmie 1726 r. Byli oni synami Jana, sekretarza królewskiego i Maryanny z Wiehertów. Krzysztof 1727 r. i podczaszy inflancki, zeznał z żoną Aleksandrą ze Spinków, córką Aleksandra,

zapis dożywocia (DW. 66 f. 1164). Jana, kapitana gwardyi litewskiej i Teressy Mleczkównej, córka Karolina, żona Antoniego Karwosieckiego, kwitowała 1780 r. Greybnera (DW. 96 f, 87).

GASTELL Józef otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r. i herb zwany *Zamecki*, który przedstawia tarczę przećwiertowaną, w polach na krzyż czarnych i niebieskich, w pierwszem i czwartem po dwa krzyże, w drugiem i trzeciem lew w biegu, przed nim gwiazda (ML. 220 A f. 436). Dyplom wydano mu 1791 r. (Sig. 37 f. 131).

Tenże Józef, z Apolonii z Berwejnów, pozostawił syna Adama, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1837 r. (Akta b. Her.).

GASZTOLDOWIE v. GASZTOŁTOWIE h. HABDANK. Ród Gasztoldów należy do najdawniejszych i najznakomitszych na Litwie. Przysługiwał mu nawet przywilej używania do pieczęci czerwonego wosku, co wyłącznie panującym wielkim książętom było dozwolone.

W 1364 r. bronił Gasztold z bezprzykładnem męstwem Wielony, oblężonej przez krzyżaków, po zdobyciu której, został przez nich zamordowany (Skarb. Danił.). Andrzej Gasztold piastował w 1387 r. znakomity urząd starosty, to jest wojewody wileńskiego (Skarb. Danił.). Gasztold, w 1401 r. starosta krewski i syn jego, Taliwusz, podpisali w tymże roku list, którym panowie litewscy zaprzysięgli wierność królowi polskiemu (Cod. Epist. Vit. 233 i 234). Piotr Gasztold, dziedzic Gieranojn, wraz z Rumpoldem wzięci do niewoli pod Łuckiem, wydali w 1431 r. przyrzeczenie Władysławowi Jagielle, że na naznaczony termin stawią się w Krakowie (Cod. Epist. s. XV).

Herb Habdank.

Jan Gasztołt, który w 1413 r. na zjeździe w Horodle przyjął h. Habdank, był w latach 1430 — 1431 marszałkiem dwornym, w 1436 r. namiestnikiem smoleńskim, w latach 1440—1442 wojewodą trockim, nakoniec w latach 1443—1457 wojewodą wileńskim. W. ks. Zygmunt nadał mu w 1433 r. Gieranojny, Petryłowice, Miedniki, Tykocin i wiele innych dóbr, wynagradzając go za zasługi oddane bratu, w. ks. Witoldowi [1]) (ML. 2).

W 1437 r. zeznał Jan zapis na kościół w Tykocinie (M. 178 f. 206). Żonaty był 1-o v. z Dorotą, wspólnie z którą wpisał się w album uniwersytetu krakowskiego 1445 r., 2-o v. z Elżbietą, która zeznała testament w Wilnie 1502 r. (ML. 2 f. 102).

Czyimi córkami były Dorota i Elżbieta, pewności nie ma. Co do Elżbiety, to opierając się na wyrażeniu znajdującem się w akcie, którym Aleksander Jag.

[1]) Gieranojny były w posiadaniu Gasztoldów już 1431 r., skoro Piotr na nich dziedziczył: były więc odebrane Piotrowi, a zwrócone Janowi, lub co pewniejsza, część tych dóbr, która nie była w ich posiadaniu, nadaną została Janowi przez w. ks. Zygmunta.

potwierdził listy na Traby, Holszany, Dorgiszki i inne dobra Gasztołtowi, podczaszemu (Olbrycht 1503 — 1508), po śmierci księżnej Trabskiej, ciotki Gasztołtowej (Marcina) i siostry jej Elżbiety, można przypuszczać, że owa Elżbieta była właściwie żoną Jana Gasztolda i stąd w innych aktach, którymi księżna Trabska zapisała cały swój majątek Olbrychtowi, zwie go swoim wnukiem (ciotecznym). Tak też zamieściłem w Poczcie Rodów. Pan J. Wolff w dziele swojem *Kniaziowie* etc., opierając się na aktach, w których księżna Trabska zwie Olbrychta Gasztolda wnukiem swoim, twierdzi, że córka księżnej Trabskiej wyszła za Marcina Gasztolda i stąd ona Olbrychta, syna Marcinowego, zwie swoim wnukiem. Twierdzenie p. Wolffa wspierają herby, znajdujące się na nagrobku Olbrychta. Wskazują one, że jego baba ojczysta, żona Jana, była z rodu Zadorów, a macierzysta z rodu Druckich, do którego właśnie księżna Trabska należała.

Marcin Janowicz Gasztołt, w latach 1464 — 1471 namiestnik nowogrodzki, w 1471 r. wojewoda kijowski, w 1480 r. marszałek ziemski litewski, został w tym ostatnim roku wojewodą trockim. Spisał testament 1483 r., umarł w połowie 1486 roku (ML. 2). Żona jego, księżniczka Anna Juriewna Holszańska, zawarła w 1481 r. układ z bratem swoim, księciem Iwanem i drugimi braćmi Juriewiczami (ML. 2). Aleksander Jag. zwrócił jej w 1493 r. Gieranojny, które mężowi jej odebrał król Kazimierz, a w 1495 r. zapewnił jej spokojne posiadanie zamku Dowlabaszu, zapisanego jej przez męża w dożywocie (ML. 2 i Inw. Arch. Kor. Woj. Woł.). Testament swój spisała w Dziewieniszkach 1499 r. (ML. 2).

Marya, siostra Marcina Gasztołta, była żoną księcia Semena Olelkowicza, prawnuka Olgerda. Aleksandra, druga siostra jego, zmarła w trzecim zakonie Św. Franciszka.

Marcin Gasztołt pozostawił syna Olbrachta i córkę Elżbietę, żonę Jana Mikołajewicza Radziwiłła, kasztelana trockiego i marszałka ziemskiego litewskiego. W 1492 r. potwierdził Kazimierz Jag. układ Jana Radziwiłła i narzeczonej jego, Elżbiety Gasztołtówny, wojewodzianki trockiej, z matką jej Anną, o posag jej i spadek po Marcinie Gasztołcie. Radziwiłł musiał ją poślubić zaraz po zawarciu umowy z jej matką, gdyż jeszcze w tym samym roku zabezpieczył jej 1,000 kóp gr. pragskich posagu (Inw. Arch. Kor. Woj. Podl.). W 1500 r. wypłacił Olbrycht Gasztołt małżonkom Radziwiłłom 7,000 kóp gr. litewskich, z odbioru której to sumy został przez nich pokwitowany (ML. 2). W 1503 r. Elżbieta Radziwiłłowa już nie żyła, gdyż w tymże roku znosi Aleksander Jag. w sporze Gasztołta z Radziwiłłem o skarby po niej pozostałe, które mężowi zapisała, jej zapis, a skarby bratu jej przysądza (ML. 5). Gasztołt wydał jednak Radziwiłłowi znaczne dobra, które mu żona zapisała, mianowicie: Zadwie, Kotłowo, Worszyce i Dombrowice (ML. 2).

Olbrycht Gasztołt był w latach 1503—1506 namiestnikiem nowogrodzkim, a w latach 1503 — 1508 podczaszym litewskim. Za udział w spisku Glińskiego uwięziony w 1509 r., odzyskał wolność w 1511 r. (Kat. Wolf. Tomic.). W 1513 r. był starostą bielskim, a w 1514 r. wojewodą połockim. W 1519 r. został wojewodą trockim, a w 1522 r. wojewodą wileńskim i kanclerzem litewskim. W 1515 r. trzymał starostwo mozyrskie, w 1523 r. dzierżawę dorsuniską, a w 1525 r. starostwo borysowskie. Umarł w 1539 r. W 1531 r. otrzymał tytuł hrabiowski, od cesarza Ferdynanda (Jag. V f. 9).

Ażeby dać wyobrażenie o jego majątku, dosyć przytoczyć, że na ekspedycye wojenne dostarczał największej liczby konnych, bo 466 jeźdźców (ML. 21). Był więc najmożniejszym z litewskich panów (ML. 21). Olbrzymią fortunę, odziedziczoną po rodzicach, powiększył nietylko dobrami, które otrzymał od Aleksandra i Zygmunta Jagiellonów i od księżnej Trabskiej, ale nadto znacznymi majątkami, które wciąż skupował (Patrz: „Poczet Rodów").

W liście pisanym do królowej Bony 1525 r. wspomina on, że ojciec jego Marcin, wojewoda trocki i kijowski, był w wielkich łaskach u Kazimierza Jagiellończyka, że dziad jego Jan, wojewoda wileński, osadził tegoż Kazimierza na stolcu wielkoksiążęcym wbrew innym pretendentom, a pradziad Piotr, wojewoda wileński, znakomicie się zasłużył w wojnach pruskich za Jagiełły i Witolda (Tomiciana).

W 1522 r. dozwolił jemu, tudzież jego żonie i potomstwu król Zygmunt używać czerwonego wosku do pieczęci w miejsce zielonego, używanego przez kniaziów, panów i szlachtę W. Ks. Litewskiego (ML. 2).

Olbrycht Gasztołt zawarł z Jerzym Radziwiłłem układ względem ożenienia swego syna Stanisława, z starszą córką Radziwiłła, Hanną. Gdy Hanna do lat doszła, a Gasztołt nie spieszył się z wykonaniem zobowiązania, pozwał go Radziwiłł przed króla 1536 r. Gasztołt usprawiedliwiał się, że na połączenie swego syna z Hanną zgodzić się nie może, bo dawniej jeszcze zawarł z Zabrzezińskim, wojewodą trockim, pod bardzo ciężkimi warunkami układ, na mocy którego syn jego z domu Zabrzezińskich żonę wziąć musi. Król Zygmunt polecił Gasztołtowi wezwać Zabrzezińskiego, ażeby albo wydał swą córkę za Stanisława Gasztołta, albo zwolnił go z zobowiązania (ML. 28). W 1537 r. ułożył się Gasztołt z Radziwiłłem o związek swego syna z młodszą Radziwiłłówną, Barbarą (ML. 23).

Olbrycht miał za żonę księżniczkę Zofię Wasilewnę Wierejską (Wierzejską), której oddał w 1536 r. w dożywcie: Traby, Holszany, Bierże, Troki i t. d. (ML. 2). W 1529 r. zatwierdził król Zygmunt małżonków Gasztołtów w posiadaniu Kojdanowa i Lubczy, nadanych niegdyś przez Aleksandra Jag. księciu Wasilowi Wierejskiemu, żonie jego Maryi i córce ich, Zofii, która później wyszła za Gasztołta (ML. 2). W 1539 r. ustanowił król Zygmunt jarmark na Św. Trójcę w Radoszkowicach, majątku Zofii z Wierejskich Gasztołtowej (ML. 37). W 1553 roku zawarła taż Zofia umowę z Barbarą Holszańską i nabyła Migowo od Czaplicy (ML. 2).

Stanisław, syn Olbrychta Gasztołta, otrzymał w 1522 r. nominacyę na wojewodę nowogrodzkiego, lecz urząd ten nie zaraz objął, widzimy go na nim dopiero w 1530 r. Wojewodą trockim został w 1542 r. W tym samym roku polecił Zygmunt August podskarbiemu Hornostajowi wypłacać Stanisławowi Gasztołtowi rocznie po 600 kóp groszy za włość upicką, którą król wziął na siebie (ML. 53). Stanisław umarł w końcu 1542 r.

W 1537 r. zaślubił Barbarę Radziwiłłównę, której posag w sumie 8,000 kóp litewskich zabezpieczył na zamku Sidorowie i innych włościach (ML. 2).

Po bezpotomnej śmierci Stanisława Gasztolda, przeszły wszystkie dobra Gasztoldów, stosownie do praw ówczesnych, na króla Zygmunta, który je darował synowi swemu, Zygmuntowi Augustowi, w 1543 r. (ML. 2). Ponieważ w tym roku

żyła jeszcze Zofia z Wierejskich, matka Stanisława Gasztolda, przeto Zygmunt August pozostawił ją w dożywotniem posiadaniu wszystkich dóbr, należących do jej męża Olbrychta (ML. 2).

Rodowód Gasztoldów.

Gasztold 1364 r.

Andrzej starosta wileński 1387 r.

Gasztold (Piotr) starosta krewski 1401 r.

- **Jan** wojewoda wileński 1445 r. ż. Elżbieta
  - **Marcin** wojewoda trocki 1480 r ż. a) ks. N. Trabska b) ks. Anna Holszańska
    - **Olbrycht** wojewoda wileński i kanclerz 1522 r. ż. ks. Zofia Wierejska
      - **Stanisław** wojewoda trocki 1542 r. ż. Barbara Radziwiłłówna.
    - **Elżbieta** M. Jan Mikołajewicz Radziwiłł
  - **Marya** M. ks. Semen Olelkowicz.
  - **Aleksandra** Zakonnica.
- **Piotr** 1431 r.

GASZTOLDOWIE v. GASZTOŁTOWIE, ziemianie owruccy. Marcin Gasztołtowicz 1498 r. (Gr. Ant. f. 21). Marcin Gasztold v. Piotrowski, wojski nurski 1513 r. (M. 60 f. 91 i 262). Michał Sebastyanowicz Gasztold, syn Adama i Franciszki Konarskiej, wnuk Aleksandra i Konstancyi Dobrzańskiej, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w sądzie grodzkim bełskim (Goł.).

GASZTOWTOWIE. Wincenty nabył 1791 r. Gierwiaty na Żmudzi (Gr. Telszew.). Tomasz, dziedzic Szytel, w szawelskiem, zmarły 1823 r., z Julii Chomichowskiej, miał synów: Maurycego i Jana, ur. 1800 r. Jan, sędzia graniczny

szawelski, emigrant po 1831 r. Syn jego Bronisław zginął 1863 r. Wrocisław, ożeniony z Michaliną Jagminówną w XIX-m wieku. Porównaj *Gosztowt.*

z GASZYNA h. STERNBERG (STEMBARK) Stanisław świadczy przy wywodzie szlachectwa w Radomsku 1447 r. (Pis. Dz. Pol. IX). Henslin z Gaszyna 1395 r. w Wieluniu (KWP.).

GASZYŃSCY h. JASTRZĘBIEC z Gaszyna, w ziemi wieluńskiej. Mikołaj Gaszyński, pisarz ziemski wieluński 1544 r., poseł na sejm 1569 r., podpisał unię Litwy z Koroną. Na Gaszynie dziedziczyli i Wierzchlejscy h. Berszten, a ów Mikołaj, pisarz, także Wierzchlejskim się zwał (Paw. i M. 89 f. 427), być więc może że do rodu Bersztenów Wierzchlejskich należał.

Jakób i Wojciech Gaszyńscy, współwłaściciele Gaszyna 1552 r. Sebastyan, zmarły przed 1590 r., żonaty był z Jadwigą z Pstrokońskich (M. 140 f. 337). Melchior świadczy w Poznaniu 1585 r. (Pis. Dz. Pol. IX). Jakób, komisarz do rozgraniczenia, naznaczony z sejmu 1667 r. Jan pisał się z województwem krakowskiem, na elekcyę Augusta II-go. Antoni, major wojsk koronnych i fligiel-adjutant królewski 1765 r. (MP.), generał-adjutant królewski 1768 r. (DW. 93 f. 65), szambelan Stanisława Augusta i skarbnik ostrzeszowski 1780 r., wojski mniejszy ostrzeszowski 1787 r., zmarł 1812 r. Żonaty z Elżbietą z Fabrycych, zmarłą 1820 r., wspólnie z nią nabył 1781 r. dom na Starym Mieście w Warszawie od Kostrzewskiego (DW. 93 f. 65; 110 f. 489 i M. 297 f. 12). Michał wziął dymisyę z rangą porucznika 1794 roku (MP.). Ignacy, komornik graniczny warszawski 1786 r. Franciszek, komornik graniczny bracławski 1784 r. Katarzyna za Madalińskim, podwojewodzym wieluńskim 1757 r. (Woł. XV A f. 292). Jarosz, Krzysztof i Szczęsny, właściciele Dublan, Leśna, Dymidowa i Łysina, w powiecie łuckim 1583 r. (Jabł.).

Herb Jastrzębiec.

Franciszek, właściciel Polanki w województwie krakowskiem, w końcu XVII-go wieku, miał mieć dwóch synów: Michała i Norberta. Antoni, syn Michała, pozostawił synów: Józefa i Walerego, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie w latach 1844 — 1848. Potomkowie zaś Norberta: Aleksy i Wacław w latach 1847—1849, a Leopold i Hipolit, synowie Aleksego, urodzeni z Franciszki Krótkiewskiej w latach 1849—1853, wylegitymowali się również ze szlachectwa w Królestwie (Akta b. Her.).

Stefan, syn Leopolda i Maryi Zgórskiej, zaślubił 30-go Czerwca 1900 roku Maryę Białecką.

GAUDENTY, poprzednio Radzim, brat św. Wojciecha i nieodstępny jego towarzysz, pierwszy arcybiskup gnieźnieński 999 r.

[GAUTZEL Józef, podporucznik artyleryi, otrzymał dymisyę z rangą porucznika 1794 r. (MP.).]

GAWARECCY czasem GAWARACCY h. NAŁĘCZ z Gawarca, w powiecie wyszogrodzkim. Akt rozgraniczenia Garwolewa od Gawarca z 1388 r. wspomina, że właścicielem tej ostatniej wsi był Wincenty (Bibl. Zam. Dypl.). Jego pewnie synami byli: Sasin, Andrzej, Jakusz i Tomasz, dziedzice Gawarca i Tańska, którzy dopełnili działu dóbr 1421 r. Dwaj pierwsi wzięli Gawarzec i po nich idą Gawareccy, dwaj drudzy Tańsk i po nich idą Tańscy Nałęczowie (M. 3 f. 72).

Andrzej, syn Niemierzy, 1456 r. na uniwersytecie krakowskim. Feliks Gawarecki z Czubina, syn Tomasza, sprzedał część swoją tamże 1523 r. (M. 32 f. 179). Jan, podstarości grodzki wyszogrodzki 1590 r., poborca ziemi wyszogrodzkiej 1603 r. Jan, syn Jana, usamowolnił poddanego 1606 r. (DW. 33 f. 1550). Jakób, Jerzy i Jan, synowie Jana, 1653 r. Z nich: Jerzy, komornik graniczny wyszogrodzki i Jan, pisali się z ziemią wyszogrodzką, na elekcyę Jana III-go.

Herb Nałęcz.

Jerzy, żonaty z Anną Lelowską, sprzedał część swoją na Gawarcu Grodzkiemu 1653 r. (M. 194 f. 76 i DW. 52 f. 312). Jerzy, 1681 r. miecznik wyszogrodzki. Stanisław, syn Eliasza, układa się z Noskowskim 1607 r. (DW. 34 f. 1025). Aleksander, podwojewodzy poznański 1661 r.

Maciej, wojski czerwonogrodzki 1686 r., żonaty z Teresą z Żyrzyna, pozostawił synów: Jana i Samuela. Jan, żonaty 1688 r. z Maryanną Węgleńską. Samuel, chorąży roty pancernej 1691 r. (Zap. Lub. 62 f. 388; 64 f. 715 i 718; 65 f. 698 i 77 f. 527).

Felicyan, miecznik czerniechowski 1738 r. Wawrzyniec, syn Mateusza, żonaty 1747 r. z Barbarą z Szenkowskich, wdową po Mikołaju Światłowskim (DW. 71 f. 953). Cecylia z Gawareckich, siostra Marcyana, za Piotrem Borkowskim 1777 r. (DW. 93 f. 190).

Józef, burgrabia grodzki wyszogrodzki 1775 r., następnie komornik ziemski, komisarz do rozsądzenia sprawy Małowieskiego z Benedyktynami płockimi 1775 r. (V. L.), żonaty z Kunegundą Sułkowską, miał synów: Waleryana i Wilhelma. Waleryan 1840 r., a Franciszek, syn Wilhelma i Katarzyny z Dolińskich, 1843 roku, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie.

Franciszek, ur. 1751 r. w Gawarcu, burgrabia 1780 r., komornik graniczny 1784 r., sędzia grodzki wyszogrodzki 1791 r., właściciel Borzenia i Arciszewa, ze Scholastyki Sułkowskiej miał synów: Wincentego Hipolita, ur. 1788 r., prezesa Trybunału płockiego 1838 r., zmarłego w Borzeniu 1852 r., autora wielu prac historycznych i Ignacego. Wincenty Hipolit, żonaty z Kasyldą Wyszkowską 1840 r., a Józef, Władysław i Kornelia, dzieci Ignacego i Adolfiny z Fenckich, również 1840 r. legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie. Zygmunt, syn Wincentego Hipolita (Akta b. Her.).

GAWARTOWIE. Paweł Gawart z Golego, w ziemi sochaczewskiej, podsędek sochaczewski, umarł 1538 r. Jan i Stanisław, współwłaściciele Golego, Żab i Zawad 1579 r. Ci sami zapewne Jan i Stanisław Wolscy, dziedzice Woli Ga-

wartowej i Stanisław i Krzysztof Gawartowie, współdziedzice Prus, w sochaczewskiem, 1579 r. (Paw.).

GAWARZEWSCY v. GAWORZEWSCY, patrz *Gowarzewscy.*

GAWDESZOWIE h. LUBICZ w księstwie Żmudzkiem. Piotr Stefanowicz Gawdesz, dziedzic Montrymiszek, w powiecie żorańskim 1645 r. (Zs. Rosień.), z żony Katarzyny, zostawił synów trzech: Joachima, Krzysztofa i Pawła. Dwaj starsi nabyli 1672 r. uroczyszcze Piwole od Okmińskiego (Gr. Rosień. z 1760 r.). Dawid, syn Joachima, spisał testament 1683 r., którym dobra swoje Reszkietany przekazał synom: Kazimierzowi i Danielowi. Po Kazimierzu, który żył jeszcze 1741 r., pozostali synowie: Stanisław i Franciszek. Daniel miał synów: Jerzego, Mateusza, Dawida, Tomasza i Stanisława 1762 r. Trzeci syn Dawida, Jerzy, ur. 1716 r., pozostawił syna Mateusza, ur. 1738 r. (metr. w Kątowcach). Synowie Mateusza: Jerzy, Antoni, Dominik, Ignacy i Józef (metr. w Kątowcach z lat: 1773, 1786, 1792, 1793 i 1811) i wnukowie po synu Ignacym: Antoni, ur. 1815 r. i Ignacy, ur. 1818 r. (metr. w Korcianach), dowiedli swego szlacheckiego pochodzenia 1820 r., przed Deputacyą Wywodową litewsko-wileńską (z Teki M. E. Brenszteina).

GAWDZIŃSKI Antoni, podczaszyc wendeński, odstąpił sumę Kralewskiemu 1784 r. (DW. 100 f. 643).

[de GAWE Seweryn, obersterlejtnant pułku Stanisława Koniecpolskiego 1667 r. (Zap. Lub. 51 f. 198).]

GAWECCY h. LIS. Jan Kazimierz, wójt latyczowski i Karol, pisali się z województwem podlaskiem, na elekcyę Jana III-go. Maciej Gawecki, vicesgerent grodzki brański 1748 r., miał syna Piotra, którego synowie: Józef i Dominik. Romuald i Andrzej, synowie Józefa, 1860 r., a Jan, syn Dominika i Maryanny Jabłońskiej, 1855 r., legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie (Akta b. Her.).

GAWĘDOWSCY. Tomasz Gawędowski, syn Daniela i Anny z Wilkotargskich, wspólnie z synami swoimi: Floryanem, Janem, Maciejem, Andrzejem i Kazimierzem, sprzedał 1690 r. część swoją na Wilczymtargu Boskiemu (Perp. Czers. 14 C f. 12). Józef, towarzysz roty pancernej, otrzymał wójtostwo horodelskie 1700 r. (M. 219 f. 521). Maciej, syn niegdy Franciszka i Doroty Latkowskiej, sprzedał część Wilczopola 1776 r. Tomaszowi. Ten Tomasz, syn niegdy Franciszka i Teresy Cielużyńskiej, wnuk Ludwika i Anastazyi Węgleńskiej, ożeniony z Marcyanną Sobieszczańską, ustąpił części Wilczopola synowi Franciszkowi 1801 r.

GAWIANOWSCY h. LIS. Jan w województwie trockiem 1764 r. (V. L.). Jan i Antoni, synowie Kazimierza, wnukowie Kazimierza, prawnukowie Marcina, dziedzica Talkun 1673 r., dowiedli szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską 1800 r.

GAWINOWIE h. JELITA. Stanisław Gawin z Puńczyc h. Jelita, świadek przy wywodzie szlachectwa Bartkowskiego w Krakowie 1518 r. (M. 30 f. 165).

Marcin, syn Grzegorza, Bartłomiej, Wawrzyniec, Andrzej, Aleksander, Mateusz, Stanisław, Prokop, Wojciech, Sebastyan, Józef, Leonard, Jan i Marek, dziedziczyli na Gawinach 1594 r. (Wyr. Lub. 57 f. 971). Tomasz pisał się z województwem brzeskiem-litewskiem, na elekcyę Augusta II-go.

GAWIŃSCY. Jan z Wielamowic Gawiński, znany w drugiej połowie XVII wieku poeta. Józef Bach Gawiński, poseł prowincyi pruskiej, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 r. (Obl. Warsz. 49 f. 611).

Antoni, syn Stanisława, cześnika trembowelskiego, wnuk Pawła, stolnika czerniechowskiego, nabył 1740 r. Turkę, w powiecie halickim, od Bełżeckiego (Gr. Przem. z 1741 r.). Henryk, Walery i Romuald, synowie Ignacego i Petronelli z Zagrodzkich, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1853 r. bez herbu (Akta b. Her.).

Andrzej, syn Sebastyana i Maryanny Dzierzkowskiej, wnuk Józefa i Zofii Niesłuchowskiej, legitymował się ze szlachectwa w grodzie trembowelskim 1782 roku (Goł.).

GAWKOWSCY h. JASTRZĘBIEC ze wsi Gawki, w ziemi łomżyńskiej. Michał Gawkowski, syn Józefa i Anny z Zarębów, zeznał zapis dożywocia 1713 r. z żoną, Zofią z Kalińskich, córką Mikołaja (DW. 62 f. 247). Jakób legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1854 r.

GAWLICCY. Katarzyna, wdowa po Sebastyanie Gawlickim, posiada 1642 r. Zalipie i wójtostwo w Podgrodziu, w powiecie rohatyńskim (AGZ. X. 4101).

GAWLIKOWSCY h. JELITA. Józef Gawlikowski, burgrabia nakielski 1757 r., miał syna Michała, którego syn Edward, żonaty z Teresą Nowicką, pozostawił syna Józefa, właściciela Rokitna, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1846 r. Leon i Józef, synowie Józefa, wnukowie Aleksandra, legitymowali się 1862 roku.

z GAWŁOWA, w powiecie szczyrzyckim, patrz *Dembiński h. Rawicz.*

GAWŁOWICCY. Bartłomiej Gawłowicki, wydawca Statutu Litewskiego 1619 r. Dominik, wojski smoleński 1729 r.

GAWŁOWSCY h. JELITA i h. KORAB' z Gawłowic, w powiecie sieradzkim. Mikołaj z Gawłowic h. Korab' świadczy w Sieradzu 1424 r., przy wywodzie szlachectwa Amadeja (Łag.). Filipowi świadczą w sprawie z Floryanem: Mikołaj Korabiewicz i Dersław 1412 r. Jan Wojasz i syn jego Marcin, 1422 i 1423 r. procesują się z Kobierzyckim. Anna Janowa Szczirbina, ma sprawę 1445 r. z Jarochną Korabiową. Jan, Piotr Glinka, Ninota i Jan Żabka, świadczą w Sieradzu 1450 r. (Zs. i Gr. Sieradzkie).

Jan, syn Mikołaja, 1454 r., a Wojciech, syn Adama, 1456 r. na uniwersytecie krakowskim. Anna, wdowa po Marcinie z Wojsławic, sprzedała swoją macierzyznę w Gawłowicach 1466 r., Małgorzacie Wacławowej z Gawłowic (Gr. Sier.

14 f. 294). Tomasz ma sprawy o kmiecia z Małgorzatą, córką Mikołaja Korabia 1496 r. (Zs. Sieradz. 13 f. 287).

Piotr, proboszcz wolbromski i sekretarz królewski 1582 r. (M. 127 f. 247). Paweł i Remigian procesują Żółkiewskich 1642 r. (Kij. V f. 601 i 902). Paweł, rotmistrz królewski, za zasługi wojenne, otrzymał 1643 r. Zawitcze, w powiecie buskim, w dożywocie (AGZ. X. 4117). Piotr zabezpieczył posag żonie Katarzynie Kobierzyckiej 1669 r. (Gr. Sieradz.).

Jan, w powiecie przedeckim, 1680 r. (Gr. Przed. 73 f. 171). Mikołaj i Władysław pisali się z województwem sieradzkiem na elekcyę Augusta II-go.

GAWŁOWSCY h. LELIWA z Gawłowa, w powiecie gostyńskim. Jan z Gawłowa, sędzia ziemski gostyński 1457 r. (KM.). Kanonik Paweł, syn Jana, 1460 r., a Jan, syn Pawła, 1469 r. na uniwersytecie krakowskim. Świętosław, stolnik gostyński i Jakób, bracia z Gawłowa, synowie niegdy Jana Msurki, kasztelana sochaczewskiego, wspólnie z Osuchowskim sprzedali część Zaborowa 1494 r. (M. 18 f. 76). Ponieważ Świętosław był dziedzicem i Żukowa, zwał się też i Żukowskim (M. 23 f. 225). Andrzej, Mikołaj i Stanisław Gawłowscy, dziedzice Gawłowa i Żukowa 1579 r. (Paw.).

Stanisław, syn Jana z Gawłowa, Żukowa i Śladowa, procesuje Grabowskiego 1547 r. Jan, żonaty z Małgorzatą z Wągrodna 1552 r. Syn jego Hieronim sprzedał matce część swoją na wymienionych wyżej majątkach 1574 r. (Zs. Warec. 18 f. 458; Zs. Gr. Czers. 17 f. 277; 20 f. 137; 39 f. 592 i 42 f. 887). Hieronim i Krzysztof Gawłowski v. Śladowski, dziedzice Śladowa i Woli Śladowskiej 1579 r., a Sebastyan, dziedzic części Studzieńca (Paw.). Stanisław Gawłowski, żonaty z Finetą Faleńską 1602 r., pozostawił córki: Katarzynę, żonę Stanisława Dłuskiego, Elżbietę, Barbarę, Zofię, żonę Zastruskiego i syna Zygmunta. Katarzyna zrzekła się majątku rodzicielskiego na brata 1629 r. (Perp. Czers. 2 f. 191 l 8 f. 149; Zs. Warec. 20 f. 50 i 27 f. 452).

Zygmunt zabezpieczył posag żonie, Helenie z Lisowskich, 1626 r. Z niej synowie: Stanisław, Andrzej, Józef, Paweł i Adam, oraz córki: Helena za Mikołajem Górskim 1666 r., Agnieszka, żona Jakóba Rykalskiego 1677 r., Teresa, 1-o v. za Walentym Czarnawskim 1666 r., 2-o v. za Pawłem Kamińskim 1673 r. i Maryanna za Miedzechowskim 1671 r. (Perp. Czers. 13 f. 5, 6, 461 i 536 i 7 f. 358; Zs. Warec. 30 f. 142).

Adam zeznał 1680 r. zapis dożywocia z żoną, Agnieszką z Laskowskich. Córka ich Maryanna 1723 r. (Perp. Czers. 13 f. 675 i 19 f. 332).

Stanisław, syn Zygmunta, zeznał 1657 r. zapis dożywocia z żoną, Anną Próchnicką, córką Adama. Synowie jego: Mikołaj i Zygmunt, podpisali elekcyę Augusta II-go; pierwszy—z ziemią warszawską, drugi — z województwem poznańskiem (Ibid. 12 f. 8 i DW. 59 f. 921). Elżbieta, córka Stanisława i Doroty ze Staniszewskich, za Maciejem Szczakowskim 1713 r. (Perp. Czers. 18 f. 14). Maryanna za Tomaszem Dańkowskim 1793 r. (Ibid. 42 f. 507).

GAWŁOWSCY h. NAŁĘCZ z Gawłowic, w powiecie sieradzkim. Na pomniku wystawionym u Franciszkanów w Krakowie Janowi w Gawłowic, zmarłemu 1459 r., znajdują się herby Nałęcz i Topacz.

GAWŁOWSCY h. OSTOJA z Gawłowa i Gawłówka, w województwie płockiem. Dorota, córka niegdy Jana z Gawłowa, żona Jana z Gościmina, zrzekła się majątku rodzicielskiego 1486 r., na rzecz braci: Eliasza i Jakóba (M. 6 f. 187). Franciszek i Wojciech z Gawłowa i Bogurzyna procesują 1537 r. Gołkowskiego, o zabicie brata ich Piotra (Gr. Płoc. 4 f. 130).

Wojciech Gawłowski, chorąży zakroczymski, umarł 1540 r. Jakób, syn Michała, zapisał 1605 r. sumę na Gawłowie Rostkowskiemu. Krzysztof, Anna i Elżbieta, dzieci Marcina, pozywają Boglewskich 1613 r. Jan wprowadzony do Zielonki 1615 r. (DW. 32 f. 1344; 41 f. 440 i 44 f. 1043). Andrzej, syn Feliksa, ceduje sumę Batogowskiemu 1634 r. (DW. 48 f. 1584). Hieronim pisał się z ziemią ciechanowską, na elekcyę Władysława IV-go, a Piotr z ziemią ciechanowską, na obiór Augusta II-go. Stanisław, komornik ziemski zakroczymski i Piotr, podpisali elekcyę Stanisława Augusta.

Piotr, komisarz wyznaczony z sejmu 1775 r., do rozsądzenia sprawy Jaroszewskich, był 1777 r. burgrabią grodzkim zakroczymskim. Piotr, rewizor komory warszawskiej 1784 r., żonaty z Maryanną Wilską, wziął 1786 r. od ks. de Nassau Życzyn i Brzeziny w dzierżawę (DW. 100 f. 343 i M. 299 f. 259). Józef i Felicyan, bracia, procesują się o Gawłówek 1781 r. (DW. 97 f. 462). Fabian Sebastyan, pisarz komory skarbu koronnego 1788 r., nabył 1780 r. część dworku na Lesznie od Karola, syna Macieja (Perp. Czers. 40 f. 128 i DW. 96 f. 254).

W gubernii podolskiej wylegitymowali się ze szlachectwa: Seweryn z synem Andrzejem i Michał, synowie Jana, Fabian i Leonard z synami: Bolesławem i Leopoldem, synowie Piotra, wszyscy wnukowie Wojciecha, prawnukowie Franciszka, w latach 1845 i 1850 r. (Spis.).

GAWŁOWSCY. Jan Gawłowski, porucznik artyleryi koronnej, Sebastyan, porucznik wojsk litewskich, Józef, Jacenty i Jan Karol, otrzymali szlachectwo na sejmie 1775 r. Dyplom im wydano 1784 r. (ML. 220 A f. 361 i MP.).

GAWORSCY h. RAWICZ. Ludwik z synami: Stefanem i Franciszkiem, syn Antoniego, wnuk Szymona, prawnuk Franciszka, praprawnuk Stanisława, syna Stanisława, wnuka Bartosza, prawnuka Stanisława, dziedzica 1599 r. dóbr Mitrychowskich i Obrzeczowskich, w powiecie lidzkim, dowiódł szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską 1820 r.

Herb Rawicz.

GAWROŃSCY h. RAWICZ z Gawron, w powiecie opoczyńskim, brali zwykle przydomek *Rawa*. Jakób, syn Tomisława z Gawron, pisarz ziemski krakowski, nabył część Jugowic 1372 r. (KDM. III). Jakób ten przyjął prawo miejskie w Krakowie i wdowa jego Małgorzata tamże mieszkała 1384 rokn.

Jan i Leonard z Gawron, świadkowie przy dziale Koneckich 1421 r. (Mil. f. 6). Marta, wdowa po Mikołaju Gawrońskim, nabyła 1495 r. Wolę Krzczonowską od Ruszkowskiego. Paweł z Gawron świadczy w Opocznie 1502 r. Feliks

Gawroński, wojski horodelski 1536 r. Piotr i Stanisław otrzymali konsens królewski 1538 r., na wykupienie Januszowic, w powiecie opoczyńskim (M. 55 f. 199). Jan i Wojciech, synowie niegdy Jana i Zofii, procesują Odrzywolskich 1547 r. (Gr. Opocz. Inscr. V f. 106).

Wojciech, właściciel Soczewki, w powiecie opoczyńskim 1577 r. (Paw.). Wojciech, kanonik opatowski 1586 r. i sandomierski 1591 r. (Wyr. Lub. 28 f. 58). Małgorzata, córka Stanisława, za Wojciechem Wąsowiczem 1599 r. (Zs. Krak. 77 f. 549). Jakób, właściciel Chmielowa i Biechowa, w powiecie sandomierskim 1578 roku (Paw.), kasztelan wieluński 1608 r., oddał 1603 r. synowi swemu Andrzejowi, urodzonemu z Anny Rożnówny, wsie Gorzyce i Laski (Zap. Lub 14 f. 286).

Jan i Michał, synowie Andrzeja, skazani na śmierć w Krakowie 1599 r., za poranienie krawca w kościele Najśw. Panny Maryi, ułaskawieni na siedmiodniową kunę.

Stanisław, pisarz żup wielickich 1596 r., a podżupnik 1622 r., z żony Barbary pozostawił syna Jana (Wyr. Lub. 69 f. 92; M. 166 f. 564 i 172 f. 64). Mikołaj Samuel, ożeniony z Teodozyą Morsztynówną, bachmistrzówną wielicką. 1629 r. (A. Krak.). Zbigniewa, przeorysza Norbertanek na Zwierzyńcu, w połowie XVII-go wieku. Stanisław, ożeniony z Zbigniewą Duninówną 1551 r. Córka ich Katarzyna Janowa Lipowska, części swe odziedziczone po matce w Strawczynie i Niedźwiedziu, ustępuje bratu rodzonemu Krzysztofowi 1584 r. (Zs. Krak. 10 f. 87; 25 f. 483, 493; 51 f. 84).

Krzysztof, deputat na Trybunał koronny 1582 r., był wspólnie z Jakóbem, właścicielem Strawczyna, gdzie fundował kościół. Obaj świadczyli przy rozgraniczeniu Górek od Krzelczyc 1586 r. (Wyr. Lub. 11 f. 2; 32 f. 503 i 51 f. 165; Bibl. Kras. Dypl.). Jan, Stanisław i Krzysztof, synowie Krzysztofa, 1600 r. Siostry ich: Ewa, 1-o v. Rudnicka, 2-o v. Ciołkowa, Anna Brzeska, i Katarzyna, 1-o v. za Mateuszem Raszyńskim, kasztelanicem warszawskim, 2-o v. za Balcerem Wąsowiczem. Ta ostatnia zrzekła się 1614 r. spadku po rodzicach na rzecz braci (DW. 39 f. 116 i Gr. Chęcińs. 17 f. 250).

Jan, syn Krzysztofa, żonaty był 1-o v. z Katarzyną z Kozielska, następnie z Zaleską, z której córki: Katarzyna Krzyżanowska i Dorota Hieronimowa Duninowa Brzezińska, miecznikowa sandomierska.

Stanisław, drugi syn Krzysztofa, miał z Pierzcińskiej córki: N., za Stanisławem Kaweckim i Annę za Bernardem Duninem Wąsowiczem, z którym zeznała zapis dożywocia 1629 r. (Gr. Opocz.) i syna Aleksandra, którego córka Anna wyszła za Stanisława Gosławskiego, pisarza opoczyńskiego (Pamiętnik Wąsowicza).

Krzysztof, trzeci syn Krzysztofa, z Lasockiej nie miał potomstwa (Wyr. Lub. 75 f. 94 i Zap. Lub. 10 f. 341).

Andrzej Dawid, dziedzic Pępic 1594 r., pozostawił z Szyszkowskiej synów: Zbigniewa, Marcina i Andrzeja, dziedziców na Strzelcach Wielkich 1624 r. (M. 170 f. 384 i 172 f. 299). Marcin, właściciel Święcic 1612 r., kanonik krakowski 1627 r., umarł 1653 r. (Łęt.). Zbigniew zeznał 1626 r. zapis dożywocia z żoną, Anną z Więckowskich, córką Remigiana (Zap. Lub. 19 f. 804; 22 f. 27; 23 f. 44 i 29 f. 853). Pozostała po nim wdowa, Anna ze Słupowa (Szembekówna?) i córki: Magdalena, Anna, Maryanna, Teresa i Katarzyna Andrzejowa Kleczyńska, dziedziczki Wielkich Strzelec 1659 r. (A. Krak.).

Jan, pisarz królewski, odstąpił prawa swoje do Przedmościa Byszewskiemu 1617 r. (DW. 46 f. 82). Aleksander zabezpieczył 1639 r. żonie, Jadwidze z Potrykowskich, 30,000 fl. posagu. Umarł 1643 r., pochowany w Piotrkowie, gdzie mu małżonka pomnik wystawiła (DW. 49 f. 1147 i Star. Mon.). Adam żonaty w ziemi czerskiej, z Jadwigą ze Staniszewskich 1629 r. (Perp. Czers. 8 f. 233).

Andrzej i Samuel pisali się z ziemią czerską, na elekcyę Jana Kazimierza. Andrzej. żonaty z Marcellą z Olszamowskich, której zapisał dożywocie na Piotrowicach 1649 r. (Perp. Czers. 11 f. 239). Jakób, żonaty z Katarzyną Grekówną 1659 r. Stanisław, poborca sandomierski 1687 r. (Zap. Lub. 46 f. 265 i 63 f. 1328). Katarzyna z Grotowskich, wdowa po Stanisławie 1685 r. (Tryb. Piotrk. 33 f. 635). Aleksander z żoną, Katarzyną Ujejską, pozwali 1668 r. Dembińskich ze Święcic (Obl. Krak. 95 A f. 1049). Piotr zaślubił 1689 r. Barbarę z Jasienny Jaklińską (Gr. Radom.).

Jan Kazimierz, wojski żydaczowski 1690 r. Paweł, stolnik bracławski, umarł 1715 r. Adam, Franciszek, Piotr, Władysław i Kazimierz z województwem sandomierskiem, a Marcin i Wojciech z województwem krakowskiem, podpisali elekcyę Augusta II-go.

Adam, łowczy chełmski 1730 r. Wacław, miecznik czerniechowski 1735 r. Aleksander, podstoli żytomierski 1736 r. Katarzyna, żona Jakóba Wolskiego 1720 roku. Antoniego żona Maryanna Zielińska, 1-o v. Stanisławowa Głuchowska, zmarła przed 1730 r.; on żył jeszcze 1744 r. Jakób ożeniony z Felicyą Raczyńską 1753 r. Jan 1757 r. Ludwik 1759 r., w opoczyńskiem (Gr. Opocz.). Kunegunda z Piegłowskich, żona Adama, towarzysza pancernego, ustępuje sumy bratu swemu 1757 r. Syn ich Antoni (Gr. Nowokorczyńs.). Andrzej żonaty z Anastazyą Olszewską 1761 r. (Gr. Chęcińs.). Zofia darowała Franciszkanom grunt i łąki w Słonym Gródku 1620 r. (AGZ. X. 3336).

Mikołaj, podczaszy mścisławski, syn Stanisława i Joanny z Ołtarzewskich, po prababce swej Jacimirskiej część na Koczubiejowie i Probużnem sprzedał Mierzejewskiemu 1744 r. (Gr. Kamieniec.). Wojciech, miecznik opoczyński 1736 roku. Andrzej pisał się z województwem sandomierskiem, na elekcyę Stanisława Augusta.

Józef, podwojewodzy wiślicki 1778 r. Jakób, podkomorzy nadworny królewski, właściciel Zielonek 1792 r. (DW. 108 f. 3). Franciszek, ożeniony z Magdaleną Zagórowską, zostawił syna Jana, właściciela Lubasza, żonatego z Elżbietą Chronowską, z której synowie: Andrzej, Jakób i Józef, legitymowali się ze szlachectwa 1782 r., w grodzie bieckim. Z nich:

Andrzej, ur. 1740 r., Jezuita, lektor Stanisława Augusta 1777 r., a po kasacie zakonu, kanonik krakowski i koadjutor opata jędrzejowskiego, 1805 r. biskup krakowski, 1809 r. senator Księstwa Warszawskiego, umarł 11-go Kwietnia 1813 roku. Pomnik wystawił mu w katedrze krakowskiej bratanek, Franciszek Salezy.

Jakób, podstoli mozyrski, dziedzic Nienaszowa, członek Stanów Galicyjskich, żonaty z Konstancyą Jordanówną, 1-o v. Pawłową Gostkowską, 2-o v. Franciszkową Sędzimirową.

Józef, ożeniony z Apolonią Sędzimirówną, miał z niej córki: Katarzynę Ludwikową Sobolewską i Józefę, oraz synów: Józefa Kalasantego, właściciela Słupca,

żonatego z Ludwiką Majewską, z której synowie: Mieczysław Leon i Sobiesław Jan, dowiedli szlachectwa 1848 r. w Wydziale Stanów galicyjskich; Franciszka Salezego, kawalera Legii Honorowej i krzyża Virtuti Militari, zmarłego w Krakowie 1871 r.; Andrzeja, żołnierza napoleońskiego, pułkownika saperów 1831 r., zmarłego w Paryżu 1864 r.; Jana i Tadeusza.

Władysław, elektor Augusta II-go, właściciel Strawczyna, miał synów: Stefana i Zygmunta. Adam, syn Stefana i Maryanny Gosławskiej, pozostawił z Agnieszki Poniatowskiej synów: Walentego, Stanisława, Michała i Antoniego, którzy w 1781 r. sprzedali Krzepin Bierzyńskiemu. Po Walentym, z Katarzyny Otockiej syn Paweł, wylegitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1840 r.

Daniela, z Teodory Skarzyńskiej, syn Franciszek, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1840 r. Daniel, syn Zygmunta, miał syna Michała, który z Rozalii Wolskiej, pozostawił syna Wincentego, wylegitymowanego ze szlachectwa 1837 r. (Akta b. Her.).

Wojciech, właściciel Witkowiec w województwie poznańskiem 1775 roku, miał syna Franciszka, wylegitymowanego ze szlachectwa 1845 r.; jego zaś synowie: Michał i Józef, urodzeni z pierwszej żony, Michaliny Matuszewskiej, zapisani do ksiąg szlacheckich 1854 r. (A. b Her.). Druga żona Franciszka, Julia Skrodzka, zmarła bezdzietnie. Michał ożeniony z Anną Oknińską, a Józef z Eugenią Przetocką, zostawili potomstwo.

Jan, syn Stanisława i Jadwigi z Jarzynów, zastawny posiadacz Żórawiczek, legitymował się ze szlachectwa w ziemstwie przemyskiem, 1782 r. Z Teresy Seredowskiej, syn jego Antoni, ożeniony z Maryą z Szustyków, miał synów: Jana i Mikołaja, wylegitymowanych w Wydziale Stanów galicyjskich 1831 r.

Józef, z pisarza grodzkiego lwowskiego, konsyliarz apelacyjny, legitymował się w ziemstwie lwowskiem, a Szymon w grodzie lwowskim 1782 r. Kazimierz, komornik graniczny obwodu jasielskiego 1802 r. Stanisław, właściciel Słońska 1832 r.

GAWROŃSCY h. ROLA z Gawron, w powiecie łęczyckim. Stefan z Gawron Gawroński, komornik łęczycki 1385 r. Mikołaj, syn Szymona z Gawron, wraz z synowcem ręczy 1389 r. za brata Andrzeja i siostry, w sprawie o Sarnowo. Dorota procesuje się 1387 r. ze stryjem Piotrem, a wdowa Paszkowa z Janem i bratankiem jego 1388 r. Jan Gawroński z Gawron śpiera się 1390 r. z bratankami swymi, Bartłomiejem i Pełką z Gawron i Proczowa, synami Filipa (Łęcz. I i II).

Tomasz i Wit, bracia z Gawron, 1451 r. Mikołaj, syn Wita, na uniwersytecie krakowskim 1473 r. Wojciecha z Gawron żona, Mścichna z Pstrychkoni, pozwana przez Kamionomojskiego 1464 r. (Zs. Sieradz. 12 f. 61). Piotr na Gawronach 1465 r.; Wit i Wojciech, jego synowie 1484 r. (Gr. Brzes.). Barbara za Dzierzbickim 1562 r. Stanisław, syn Pawła, w powiecie przedeckim 1566 r. Wojciech, syn Stanisława, przyznał dług Niwskiemu 1577 r. Wojciech, żonaty 1591 r. z Anną z Dzierzbickich (Gr. Przed. 12 f. 322; 14 f. 515; 25 f. 328 i 39 f. 628).

Regestra poborowe z 1576 r. wykazują, że właścicielami Gawron byli: Marcin, Stanisław, Mikołaj, Stanisław, syn Jakóba i Wojciech Gawrońscy, a właścicielami Gołocic: Marcin i Andrzej Gawrońscy (Paw.). Andrzej, syn Mikołaja, ukła-

da się z mieszkańcami Izbicy 1612 r., a Mikołajowi, synowi Stanisława, przyznaje dług Grochowski 1614 r. (Gr. Przed. 59 f. 567 i 60 f. 396). Jan, Stanisław i Bernard pisali się z województwem łęczyckiem, na elekcyę Jana III-go. Jan zeznał zapis dożywocia z żoną Teresą, 1675 r. (Gr. Przed. 77 f. 343). Aleksander, trzech Janów i Michał, podpisało z województwem łęczyckiem, obiór Augusta II-go.

Wincenty wspólnie z żoną, Zofią z Wilczyńskich, wprowadzeni do Zbijewka 1719 r. (Gr. Przed. 84 f. 78). Wojciech, Franciszek i Andrzej z województwa łęczyckiego, stronnicy Augusta III-go, głosowali za nim 1733 r. (Obl. Warsz. 49 f. 604 i 5). Waleryan, cześnik łęczycki; syn jego Józef żonaty z Salomeą z Godlewskich, skarbniczanką rożańską. Sprzedała ona 1777 r. część dóbr Przystani Mostowskiej (DW. 93 f. 225 i 95 f. 392). Ten to Józef był pewnie podstarościm ostrowskim 1780 r., w którym otrzymał konsens królewski, na odstąpienie wójtostwa w Mątwicy Świderskiemu (MP.). Szymon żonaty z Bogumiłą z Jackowskich 1791 r. (DW. 107 f. 123 i 185).

Franciszek, stolnik łomżyński, ożeniony z Teresą Wolińską, zastawny posesor Wzniesienia 1763 r. (Gr. Lwows.). Córka jego Deodata, zeznała 1768 roku zapis dożywocia z mężem, Wojciechem Kocińskim (Gr. Tremb. Prot. 79 f. 23), a syn Stefan przyznał sumę Wilczkowskiemu 1788 r. (Galic. Tab. Kraj. 33 f. 337).

Maksymilian, właściciel Walewa 1772 r., pozostawił trzech synów: Wincentego, Ignacego i Kajetana.

Wincenty, właściciel Pojezior, Szukli i innych, radca departamentu łomżyńskiego 1812 r., poseł na sejmy królestwa kongresowego, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1838 r. Z Anny Wiszniewskiej, córki Szymona, senatora kasztelana Królestwa, miał dwie córki: Anielę Wincentową Dobiecką i N. Ślaską i dwóch synów: Zygmunta i Wiktora. Zygmunt, właściciel dóbr Pojeziory, sędzia pokoju okręgu kalwaryjskiego, radca Dyrekcyi Głównej Towarz. Kred. Ziems., ożeniony 1847 r. z ks. Natalią Ogińską, pozostawił syna Włodzimierza, ur. 1849 r., radcę komitetu Tow. Kred. Ziems., który zaślubił 1882 r. Annę Komarówną, córkę Alfonsa i Aleksandry z Hołyńskich. Wiktor, właściciel Szukli, Olwity i innych, radca komitetu Tow. Kred. Ziems., zaślubił 1853 r. Józefinę Godlewską. Z niej synowie: Stanisław, ur. 1860 r. i Wiktor, ur. 1863 r., oraz córka Józefina, zaślubiona 1878 r. hr. Kazimierzowi Krasińskiemu, zmarła 1879 r. Stanisław, właściciel Szukli, zaślubił 1891 r. w Małejwsi pod Grójcem, ks. Helenę Lubomirską, córkę ks. Jana Tadeusza i Maryi z hr. Zamoyskich.

Ignacy, żonaty z Jozafatą Kaczkowską, miał syna Tadeusza, który legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1840 r., wspólnie z synami: Ignacym, Piusem, Janem, Feliksem, Antonim i Władysławem, urodzonymi z Felicyanny z Broszlów.

Kajetan, żonaty z Józefą z Miłeyków, pozostawił synów: Mieczysława i Maksymiliana, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie 1840 r. (A. b. Her.).

GAWROŃSCY h. ŚWINKA pochodzą pewnie z Gawron, w powiecie kościańskim. Mikołaj Wilczek z Gawron, na sądach w Kościanie, w latach 1391 — 1393 (Leksz.). Andrzej 1533 r. świadczy w Poznaniu. Później spotykamy ich w województwie sieradzkiem. Jeden Franciszek elekcyę Augusta II-go, inny Franciszek obiór Stanisława Augusta, podpisali z temże województwem.

Hieronim, zmarły 1715 r., pochowany w Krużlowej przez syna Franciszka, kanonika wojnickiego, plebana krużlowskiego, dziekana bobowskiego. Antoni, pułkownik królewski, żonaty 1716 r. z Ewą z Rupniowa Ujejską, córką Krzysztofa i Ewy z Kossowskich, 1-o v. Wojciechową Duninową Wąsowiczową, cześnikową podolską (Gr. Nowokor.).

Aleksander, właściciel Zabłędzy, z Barbary Ujejskiej, córki Krzysztofa i Ewy z Kossowskich, miał syna Antoniego, ożenionego z Eleonorą Krzeszówną, córką Stanisława z Męciny i Aleksandry Gorzkowskiej, którego synowie: Krzysztof i Antoni, legitymowali się ze szlachectwa 1783 r, w ziemstwie pilźnieńskiem.

Hieronim, żonaty z Dorotą Taszycką, miał syna Stanisława, ożenionego z Anną Gładkowską, którego syn Sebastyan, z łowczego bracławskiego, łowczy czerwonogrodzki 1757 r., podstoli latyczowski 1761 r., podczaszy latyczowski 1765 roku, stolnik podolski 1766 r., chorąży latyczowski 1775 r., chorąży podolski 1776 r., w końcu podkomorzy latyczowski 1782 r. W 1764 r. poseł województwa podolskiego i podstarości latyczowski. W 1765 r. sprawował urząd sędziego pogranicznego województwa podolskiego. Kawaler orderu Św. Stanisława 1783 r., właściciel Żurawnik, które sprzedał Darowskiemu 1753 r. (Gr. Kamien.), z Justyny Starzyńskiej, pozostawił syna Feliksa, wojskiego mniejszego latyczowskiego 1774 r., a wojskiego większego 1775 r., łowczego podolskiego 1776 r., pisarza ziemskiego latyczowskiego 1778 r., w końcu podsędka latyczowskiego 1786 r. Po rezygnacyi ojca, został sędzią pogranicznym 1775 r. (MP.). Był i kawalerem orderu Św. Stanisława 1791 r. W 1782 r. legitymował się ze szlachectwa w grodzie bieckim.

Franciszek otrzymał Szczurowce i Rawińce w województwie bracławskiem 1765 r. (M. 235 f. 148). Jan Konstanty, syn Marcyana i Barbary z Gładyszów, właściciel Struży 1679 r., ożeniony z Magdaleną z Szonowa, miał córkę Marcellę, żonę 1-o v. Aleksandra Bzowskiego, stolnika nowogrodzkiego, zmarłego 1704 r., 2-o v. Zygmunta Grochowskiego, 3-o v. Michała Stadnickiego, wojskiego sandeckiego i syna Wacława, którego synowie: Ludwik i Feliks, urodzeni z Gostkowskiej i Kazimierz, urodzony z Agnieszki Rzeczyckiej, legitymowali się ze szlachectwa 1782 r., w grodzie sandeckim. Feliksa, z Zofii Gostkowskiej, syn Wincenty, nabył 1805 r. Brzeziny Dolne i Jaszczurowę (Gal. Tab. Kraj. 123 f. 69).

Gawrońscy wylegitymowani ze szlachectwa w gubernii podolskiej; herb ich jest mi nieznany. Jan Nepomucen, syn Sebastyana, wnuk Stanisława, 1843 r.; Edward, syn Erazma, przesiedlony z Wołynia 1883 r. i syn jego Lucyan 1884 r.; Wojciech z synem Mikołajem, Jan z synem Janem, Kajetan z synami: Michałem, Sewerynem i Janem i Stefan z synami: Kajetanem, Jakóbem, Franciszkiem, Eliaszem i Pawłem, synowie Mikołaja Jana, wnukowie Gabryela, prawnukowie Gabryela, 1848 r.; Wiktor, Kazimierz i Michał, synowie wymienionego Kajetana, syna Stefana, 1871 r., oraz Józef, syn Mikołaja, wnuk Wojciecha, 1879 roku (Spis.).

Herb Bronic.

GAWRYŁOWICZOWIE h. BRONIC w Ks. Zmudzkiem. Józef, syn Jana, wnuk Kazimierza, dziedzica Letajć, w powiecie telszewskim, 1732 r., zaślubił Konstancyę Chodkiewiczówną, która testamentem spisanym 1758 r., cały majątek zo-

stawiła synom swoim: Jerzemu i Michałowi (Zs. Telszews. z 1797 r. Jerzego synowie: Tomasz, ur. 1762 r. i Marcin, ur. 1765 r. (metr. w Żemelanach), zmarli bezżennie. Michala syn Józef Franciszek, ur. 1762 r., dziedzic Letajć po ojcu, a Gawdykajć po braciach stryjecznych, mianowany 1794 r. krajczym telszewskim, wywiódł się ze szlachectwa 1799 r., przed Deputacyą Wywodową litewsko-wileńską, i z żony Teresy Gintyłówny, pozostawił synów: Seweryna Waleryana, ur. 1811 r., dziedzica Letajć i Marcina Zenona, ur. 1816 r., dziedzica Gawdykajć (metryki ich w Tyrkszlach) (z Teki M. E. Brenszteina).

GAWRZYJAŁOWSCY z Gawrzyjałowa, w powiecie sieradzkim (dziś Gorzałów). Wojciech z Gawrzyjałowa 1410 r., a Jan 1411 r. w Kaliszu (Pis. Dz. Pol. IX). Filip 1447 r., a Wojciech 1449 r. mają sprawy w Sieradzu z Kobierzyckiemi. Grzegorz, syn Mikołaja, 1468 r. na uniwersytecie krakowskim. Mikołaj Gawrzyjałowski, wuj Doroty, żony Jana Wołoryka z Gawrzyjałowa i Korzenicy 1496 r. (Zs. Sieradz. 11 f. 138 i 140; Gr. Sieradz. 28 f. 222).

GAYDAMOWICZ Bolesław, strażnik księstwa inflanckiego, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 r. (Obl. Warsz. 49 f. 612). Czy to nie będzie *Gadamowicz*?

GAYDOWSKI Jan w województwie brzeskiem-litewskiem 1733 r. (Akta IV).

a GAYLL Adam otrzymał indygenat na sejmie 1775 r.

GAZEWSKI z Gazowa, w powiecie brzeskim. Tomasz z Gazowa z siostrami: Bietką i Sieciesławą, odsądzeni 1366 r. od wsi Jarnowa, przyznanej Tomaszowi z Pomorzan (Dok.). Jan, syn Michała Gazewskiego i Konstancyi Snieckiej, z siostrą Magdaleną, Antoniową Duczymińską, dochodzą 1764 r. spadku po babce w rawskiem.

GAZLIŃSKI, patrz *Gozliński*.

GAZUBA h. PORAJ Jan Kazimierz, łowczy grodzieński, pisał się z powiatem grodzieńskim, na elekcyę Jana III-go. Następnie był on i sędzią grodzkim. Konstytucya sejmowa z 1678 r. potwierdziła darowiznę uczynioną przez niego wsi Kazimierzówki, Karmelitom Bosym grodzieńskim.

GĄBSCY patrz *Gębscy*.

GĄDECCY h. RAWICZ z Gądecza, w powiecie bydgoskim, której to wsi właścicielami byli 1583 r.: Wojciech, Jan i Jakób Gądeccy v. Gandeccy (Paw.). Mikołaj, syn Jana i Gertrudy z Ziemeckich, w powiecie przedeckim, kwituje matkę swoją 1628 r. (Gr. Przed. 64 f. 76 i 69 f. 579). Piotr, dworzanin prymasa Gembickiego 1618 r.

Waleryan z województwem bracławskiem, pisał się na elekcyę Jana III-go, a inny prawdopodobnie Waleryan, na obiór Augusta II-go. Na ten ostatni obiór pisał się i Stanisław, z województwem brzeskiem-kujawskiem. Stanisław żonaty

z Anną z Leskich 1715 r. (Gr. Przed. 83 f. 189). Władysław, właściciel Kłodziejowa 1758 r., pozostawił syna Wojciecha, żonatego z Nepomuceną Gliszczyńską, którego syn Józef, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1839 roku (Akta b. Her.).

GĄDKOWSCY v. GĄTKOWSCY h. KORAB' ze wsi Gądki, w powiecie poznańskim, której to wsi właścicielką była 1580 r. Dorota Gądkowska (Paw.). Akta poznańskie z końca XIV-go wieku wspominają o Mikołaju Gątkowskim, o wdowie po Jaśku z Gądek i o Czesławie Gątkowskim (Leksz.). Jan Godkowski (ma być Gądkowski), kanonik poznański 1579 r., syn Piotra h. Korab' i Ewy z Bielawskich (Pis. Dz. Pol. IX).

Wojciech, miecznik kaliski 1627 r., otrzymał konsens królewski w latach: 1633, 1637 i 1638, na odstąpienie wsi Kurzy, w powiecie kaliskim, synowi Jerzemu. Wojciech zmarł 1645 r., pochowany u Jezuitów w Kaliszu (M. 180 f. 58; 182 f. 232 i 185 f. 106). Maciej, syn Marcina z Pilchowskiej, sprzedał 1737 r. Białężyce, w pyzdrskiem, Romualdowi Duninowi (Gr. Pozn. f. 137). Helena, żona Stanisława Iłowieckiego, matka kanonika gnieźnieńskiego 1764 r. (Kor.). Kazimierz pisał się z województwem kaliskiem, na elekcyę Stanisława Augusta. Maciej był pisarzem grodzkim poznańskim 1750 r. (Rel. C. Posn VI f. 49) i pozostawił dwóch synów: Kazimierza i Franciszka. Kazimierz, jeden z komisarzy wyznaczonych z sejmu 1775 r., do rozsądzenia sprawy Zabłockich z Krzyżanowskimi (V. L.). Franciszek, właściciel Strzeszyna i Strzeszynka 1785 r. (DW. 101 f. 652). Stanisław kwitował 1779 r. Mycielskich (A. Pozn.).

GĄDKOWSCY v. GĄTKOWSCY h. SZRENIAWA. Bartłomiej, syn Jana i Włodki Komornickiej, został 1531 r. kanclerzem katedralnym poznańskim, 1544 roku archidyakonem krakowskim, 1546 r. kanclerzem gnieźnieńskim, zmarł 1554 r. (Pis. Dz. Pol. IX; Kor.; Star. Mon.).

GĄGLAWSKI Krzysztof, rotmistrz i żona jego Anna z Worańskich, dziedzice Gąglawek, w warmińskiem, 1652 r. (Kętrz.).

GĄGOLEWSCY, patrz *Gogolewscy*.

Herb Boża wola.

GĄSECCY czasem GĄSIECCY h. BOŻA WOLA z Gąsek, w ziemi ciechanowskiej. Właścicielami tej wsi byli 1578 roku Jakób, Wojciech, syn Franciszka, Stanisław, syn Mikołaja, Krzysztof, Jakób, syn Stanisława, wdowa Wojciechowa i Marcin z wnukami, a Stanisław był dziedzicem części Unikowa (Paw.).

Marcin Gąsecki, syn Jana, wspólnie z synem Leonardem, nabył 1604 r. Koźniewo, w województwie płockiem, od Koźniewskich (Zap. Lub. 15 f. 177). Andrzej, syn Jakóba, właściciel Wiciejewa i Wiciejewskiej Wólki, w ziemi czerskiej, nabył tamże Granicznik 1617 r. (DW. 48 f. 240 i Perp. Czers. 5 f. 344). W 1639 r. sprzedał braciom swoim stryjecznym: Wojciechowi, Mikołajowi, Maciejowi i Stanisławowi, synom

Szymona, część swoją na Gąskach i Rudkach (Perp. Czers. 10 f. 111). Andrzej, z Agnieszki Jaworkówny, pozostawił synów: Stanisława, Pawła Zygmunta, Jana, Jakóba i Aleksandra. Dwaj pierwsi w imieniu swojem i nieletnich swoich braci, sprzedali Wiciejowo i Wólkę Grabowskiemu 1647 r. (M. 190 f. 240 i Perp. Czers. 11 f. 2).

Paweł Zygmunt zeznał 1645 r. zapis dożywocia z żoną, Maryanną Horwatówną (Perp. Czers. 10 f. 642). Z niej córka Anna, żona Marcina Zaleskiego 1689 roku, oraz synowie: Jan, Antoni i Adam Michał. Anna zrzekła się majątku rodzicielskiego na rzecz braci: Jana i Antoniego, 1689 r. Adam Michał, podczaszy czerski 1679 r., sprzedał 1682 r. Wolę Brachwinową Uwielińskiemu, a 1686 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Konstancyą z Komorowskich, która zrzekła się takowego 1692 r., wyszedłszy za mąż po jego śmierci za Wąsowskiego. Nie żył już 1688 r., w którym bracia jego, a zarazem sukcesorowie, sprzedali własność jego leżącą w Czersku (Ibid. 14 A f. 178, 290 i 404; 14 C f. 45 i 148). Jan zeznał zapis dożywocia z żoną, Zofią z Zimnickich, 1-o v. Siemiradzką, 1679 r. W 1692 r. sprzedał część swoją w Wilgach Grotusowi (Ibid. 13 f. 646; 14 C f. 39 i 152; DW. 58 f. 293). Synowie jego: Stanisław, Adam, Fabian i Sebastyan. Adam zawarł układ z Tarkowską 1713 r.; w 1727 r. już nie żył, w którym brat jego Sebastyan sprawował opiekę nad jego dziećmi: Ignacym, Michałem, Franciszką i Maryanną, urodzonemi z Heleny Zienkiewiczówny (Ibid. 18 f. 102 i 20 f. 205). Sebastyan zapisał Aleksandrowiczowej pewną sumę 1725 r. Syn jego Józef kwitował Czyszkowskich 1766 r. (Ibid. 20 f. 81 i 33 f. 79). Fabian zeznał 1722 r. zapis dożywocia z żoną, Zuzanną z Baranowskich, 1 o v. Stanisławową Grzegorzewską (Ibid. 19 f. 184 i 261). Stanisław, stolnik zakroczymski, kwitował Dłużewskiego 1730 r., w imieniu wymienionych wyżej dzieci brata Adama (DW. 67 f. 1089).

Wspomniany już Mikołaj, syn Szymona, miał synów: Adrzeja, Krzysztofa i Dominika, w województwie wołyńskiem, którzy tamże procesują Załęską 1661 r. (Woł. VII C f. 64).

Jan Kazimierz, Krzysztof i Paweł pisali się z ziemią ciechanowską, na elekcyę Jana Kazimierza. Ten sam pewnie Jan Kazimierz, był stolnikiem zakroczymskim 1661 r. Brat jego Krzysztof, pozostawił syna Aleksandra, żonatego 1678 r. z Maryanną Glinczanką, oraz córki: Annę i Dorotę (Zap. Lub. 56 f. 339 i 57 f. 174). Adam i Paweł z ziemią nurską, a Krzysztof z ziemią wieluńską, podpisali elekcyę Jana III. W liczbie elektorów Augusta II-go spotykamy: Jacka, stolnika ciechanowskiego i Mikołaja Konstantego, z województwa sandomierskiego; Jana z ziemi ciechanowskiej i z ziemi warszawskiej; Andrzeja z województwa bełskiego i Wojciecha z ziemi chełmskiej.

Wawrzyniec, syn Jana, w ziemi warszawskiej 1684 r. (DW. 56 f. 1177). Konstanty, syn Tomasza, nabył Rudki-Bronisze 1704 r. (Perp. Czers. 16 B f. 316). Piotr, żonaty 1-o v. z Jadwigą Staniszewską, z którą zeznał zapis dożywocia 1723 roku, 2-o v. z Eufrozyną Widowską 1738 r. (Perp. Czers. 19 f. 309 i 24 f. 424). Syn jego Jan, z pierwszej żony, kwitowany przez macochę 1745 r., żonaty z Maryanną ze Świeszewskich, pozostawił syna Andrzeja, dziedzica na Kusem, żonatego z Maryanną Puchalską, której ojca Feliksa kwitował z odbioru posagu 1784 r. (Ibid. 27 f. 199; 34 f. 38 i 232; 38 A f. 126). Adam, stolnik czerniechowski 1718 r. Tomasz Aleksander, za konsensem królewskim nabył Krzywobłocie, w beł-

skiem, od Czasławskiego, 1714 r. (Gr. Przem.). Marcin, w powiecie przedeckim, żonaty z Magdaleną Gostkowską, wypożycza sumę Sokołowskiemu 1719 r. (Gr. Przed. 84 f. 79).

Marcin Józef, pisarz 1738 r., następnie podstarości i sędzia grodzki grabowiecki, został skarbnikiem bełskim 1744 r. Z żony, Eufrozyny Iwanickiej, cześnikówny nowogrodzkiej, zostawił córkę Teressę, za Franciszkiem Mycielskim 1773 r. i syna Jana (Gr. Winnic. z 1739 r.; Gr. Lwows. z 1773 r. i Gr. Bełs. 71 f. 39). Stefan, instygator grodzki grabowiecki 1745 r. Wiktoryn podpisał 1772 r. we Lwowie reces od konfederacyi barskiej.

Hipolit, sędzia kapturowy województwa płockiego, z temże województwem, a Michał z powiatem wilkomierskim, pisali się na elekcyę Stanisława Augusta. Ów Michał, sędzia grodzki wilkomierski 1767 r., komisarz z sejmu 1775 r. do odgraniczenia starostwa telszewskiego.

Mikołaj, żyjący w końcu XVIII-go wieku, miał syna Antoniego, właściciela Gąsek, który pozostawił dwóch synów: Pawła i Wincentego. Adolf, syn Pawła i Agaty Zdziarskiej, 1845 roku, a Marceli, wnuk Wincentego, a syn Romana i Anieli Rochalewskiej, 1866 roku, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie (Akta b. Her.).

z GĄSEK Jan, zganiony przez Andrzeja z Daniszowa, dowiódł w Sieradzu 1399 r. szlachectwa h. *Cliza* „znamienia włóczni“, zapewne odmiana Jelity (Pis. Dz. Pol. IX). Strachota z Gąsek 1434 r. (A. Piotrk.). Patrz *Gąskowie*.

GĄSIEWSCY właściwie GOSIEWSCY, gdyż wyszli ze wsi Gosie, w ziemi łomżyńskiej, h. ŚLEPOWRON. Z nazwiskiem pisanem *Gąsiewscy*, wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie potomkowie Józefa, właściciela dóbr Wałki, w ziemi drohickiej 1756 r., którego syn Feliks, żonaty z Anną Iłowiecką, pozostawił synów: Andrzeja i Tomasza, wylegitymowanych 1839 r. Po Tomaszu i Wiktoryi z Lehmanów synowie: Konstanty i Bogumił, legitymowali się ze szlachectwa 1854 roku (Akta b. Her.).

GĄSIEWSKI Antoni otrzymał szlachectwo na sejmie 1775 r. (V. L.).

GĄSIŃSCY h. GRZYMAŁA z Gąsina, w ziemi warszawskiej, której to wsi właścicielami 1580 r. byli: Stanisław, syn Pawła i Paweł, syn Jana (Paw.). Mikołaj, syn Pawła, dziedzica Gąsina, 1461 r. na uniwersytecie krakowskim. Szczęsny żonaty z Hanną Montowtówną, w pierwszej połowie XVI-go wieku, pozostawił synów: Andrzeja, Jana, Daniela i córkę Annę Kowalkowską. Stanisław, syn Pawła, przyznaje sumę Czajkowskiemu 1605 r. Krzysztof, syn Pawła, żonaty z Anną z Piekarskich, wydzierżawia Gąsino 1609 r. (DW. 32 f. 1044; 35 f. 372 i 926). Floryan zastawia Leszno Okęckiemu 1605 r. Marcin sprzedaje Brzumino Borkowskiemu 1626 r. Katarzyna, wdowa po Andrzeju Pogroszewskim 1637 r. (DW. 32 f. 1044; 47 f. 1530 i 49 f. 232).

Żyjący na Wołyniu w połowie XVI-go wieku Szczęsny Gąsiński, miał córki: Halszkę i Dorotę, żonę Bazylego Hrymalicza, oraz synów: Jarosza, Krzysztofa, Jana i Szczęsnego, którzy 1579 r. dopełnili podziału dóbr po matce pozostałych:

Dublan, Leszny, Demidowa i innych. Jarosz był żonaty z Katarzyną Rudgierówną. W 1602 r. wziął w zastaw Żdżary (Woł. II f. 43 i Bracł. XI f. 1481). Zmarł bezdzietnie. Po Janie, żonatym z Eudoksią Chomiakówną, pozostał syn Daniel i córki: Zofia, żona Teodora Horaina, wdowa 1619 r.; Anastazya, żona Wojciecha Kędzierskiego; Anna i Raina, żona Józefa Frykacza. Anastazya kwitowała 1610 r. brata Daniela z odbioru posagu. Szczęsny, żonaty 1592 r. z Zofią Śleszyńską, miał syna Jana.

Daniel zabity został przez Stanisława Bukojemskiego, o co toczą sprawę 1630 r. jego potomkowie: Konstanty, Andrzej i Samuel Gąsińscy (z Teki W. Rulikowskiego).

GĄSIŃSCY z Gąsina (dziś Gęsino), w powiecie brzeskim. Komes Ubisław z Gąsina 1262 r. (Dok.). Akta grodzkie brzeskie-kujawskie z XV-go wieku wspominają o nich. Jarand Gąsiński 1444 r. Brat jego Mikołaj Długosz z Gąsina, burgrabia grodzki brzeski 1479 r. Floryan z Gąsina 1459 r. Jan Gąsiński pisał się z województwem sieradzkiem, na elekcyę Władysława IV-go. Ten ostani mógł pochodzić z Gąsina, w powiecie sieradzkim leżącego.

GĄSIŃSKICH v. GĄSIEŃSKICH wspominają w XV-m wieku akta halickie. Samuel 1443 r. Sędziwój 1449 r.

[GĄSIORKOWICZ Jan, rajca i poseł miasta Lwowa 1668 r. (V. L.).]

Koniec tomu piątego.

Lista Prenumeratorów Herbarza. [1]

Adamski M. Staszów, gub. radomska.
Apelt (księgarnia w Częstochowie) egz. 2.
Archiwum miasta Lwowa.
Ascher A i Sp. (księgarnia) Berlin.
Augustowski Julian, Petersburg.
Baden i Durlach (księgarnia w Radomiu).
Badowski Ignacy, Warszawa.
Bagniewski Zygmunt, Brzeście, gub. radomska.
Baier, Kraków.
Barzykowski I. I., Rostow nad Donem.
Bentkowski Józef z Konstantynówki.
Białkowski Leon, Mołczany gub. podolska.
Biblioteka Kórnicka, W. ks. Poznańskie.
Biblioteka hr. Krasińskich, Warszawa.
Biblioteka Ordynacyi hr. Zamoyskich, Warszawa.
Biblioteka Uniwersytetu, we Lwowie.
Bieliński M. z Szakarni w Kurlandyi.
Biesiadecka Zofia, Oświęcim,
Bisping Helena, Massaliany gub. grodzieńska
Błażowski Włodzimierz, adwokat w Przemyślu.
Bochwic Otton, Lachowicze gub. mińska.
Bogusz, adwokat w Krakowie.
Bojarski Michał, Warszawa.
Boniecki Edward, Kuźmińce gub. podolska.
Boniecki Stanisław, Potworów gub. radomska.
Boniecki Stanisław, Tomczyce gub. warszawska.
Borenstein, Koło.
Borkowski hr. Jerzy Dunin, Lwów.
Boski Stanisław, Lipie gub. radomska.
Bouffał, Warszawa.
Branicki hr. Ksawery, Warszawa.
Breza Achilles, Siekierzyńce gub. wołyńska.
Breza hr., Nowy Sącz.
Brzozowski Antoni, Warszawa.
Brzozowski Dr. Władysław, Kłobucko.
Bułhak Edgar Doboszna, gub. mohilowska.
Bułhak Emanuel, Wilno.
Bykowski Jaxa Juliusz, profesor politechniki Lwowskiej.
Centrzerszwer (księgarnia), Warszawa.
Chełmicki Adryjan, Okalewo gub. płocka.
Chrapowicka Marya, Kochanowicze gubernia wileńska.
Chrapowicki Edward, Warszawa.
Chrzanowski Edward, Moroczyn gub. lubelska.
Chylewski, Koło.
Cichocki W., Częstochowa.
Ciechanowiecki, Warszawa.
Ciechanowski, Warszawa.
Cielecki Artur, Hadyńkowce Galicya.
Cieszkowski, Warszawa.
Czacki hr. Feliks, Warszawa.
Czapska hr., Kuchary W. Ks. Poznańskie.
Czapski hr., Miropol gub. wołyńska.
Czarnowska Kazimierzowa, Warszawa.
Czartoryski książę A., Wielki Bór W. Ks. Poznańskie.
Czernicki Józef, Dobre gub. warszawska.
Czerwiakowski, Warszawa.
Czerwiński ksiądz Fr., Petersburg.
Czetwertyński książę Włodzimierz, Warszawa.
Czosnowska hr. Adamowa, Warszawa.
Czosnowski hr. Izydor, Rzym.

[1]) Wszystkich tych, którzy na obecnej liście prenumeratorów Herbarza opuszczeni zostali, uprasza się, o łaskawe nadesłanie do księgarni Pp. Gebethnera i Wolffa w Warszawie, dokładnie wypisanego ich imienia i nazwiska, miejsca zamieszkania, oraz o podanie księgarni, za pośrednictwem której prenumerują Herbarz.

Dachowski Tadeusz, Leśkowa gub. kijowska.
Darewski Kazimierz, Sadki gub. podolska.
Dąmbski hr. Kajetan, Warszawa.
Dembiński Henryk, Przysucha gub. radomska.
Dembiński Ludwik, Góry gub. kielecka.
Dembiński Stanisław, Warszawa.
Denel Dr. Bolesław, Warszawa.
Departament Heroldyi Rządzącego Senatu, Petersburg.
Dorożyński Antoni, Pasieczna gub. wołyńska.
Dowiakowski, Tomsk.
Draczewski Jan, Goziainowo g. ekaterynosław.
Drohojowski hr., Lwów.
Drużbacki Dr., Pratkowce Galicya.
Dziadulewicz, Warszawa.
Epimach - Szypiłło, Petersburg.
Falęcki, Warszawa.
Fedorowicz W., Witebsk.
Fedorowicz Władysław, Okno Galicya.
Francuzowicz Jan, Wilno.
Garbowski, Radom.
Gebethner i S-ka (księgarnia) Kraków.
Gimnazyum c. k. III we Lwowie.
Giżycki Jan Marek, Kraków.
Glinka Władysław, Susk gub. łomżyńska.
Golmer, Warszawa.
Gołaszewski, Nowy Sącz.
Górecki Bolesław, Antaryszew gub. kowieńska.
Górska, Warszawa.
Górski Ludwik, Prezes Komitetu T. Kr. Zs. Warszawa.
Górski Paweł, Warszawa.
Grabski A., Warszawa.
Grendyszyński, Petersburg.
Grocholski Dr. Bronisław, Moskwa.
Grodzicki z Równej.
Grodzińska Amelia, Czacharniki gub. podolska.
Grodziński, Radom.
Gromnicki Kazimierz, Wachnówka g. kijows.
Grossman i Knoebell (księgarnia) Moskwa.
Grotowski Zdzisław, Załuszków.
Grudziński Mieczysław, Warszawa.
Gumowski Ignacy, Mała Derebczynka gub. podolska.
Guranowski Juliusz, Warszawa.
Hiż Józef, Petersburg.
Hołyńska Stefania Hołoblin gub. mohilowska.
Horoch Baron Tadeusz, Poczałkowo gubernia warszawska.
Idzikowski (księgarnia) Kijów.
Iwaszkiewicz Józef, Kijów.
Iżycki Józef, Warszawa.
Jabłoński Józef, Pniewo.
Jackowski Bronisław, Promna gub. warszawska.
Jackowski Tomasz, Warszawa.
Jaczyński z Marcinków.
Jakowicz I., Cukrownia Sitkowce g. kijowska.
Jakowski Dr. M., Warszawa.
Jakubowski Starza, Lulińce gub. podolska.
Jankowski, Petersburg.
Janowski, Warszawa.
Jaroszyński, Warszawa.
Jaroszyński Kazimierz, Kublicz gub. podolska.
Jaroszyński Stanisław, Lwów.
Jezierska hr. Marya, Mołczany gub. podolska.
Jezierski z Przystani.
Jodłowski Lucyan, Warszawa.
Kaczorowski Henryk, Kraków.
Karczewski Bronisław, Warszawa.
Karnkowski Ignacy, Karnkowo gub. płocka.
Karpińska Jadwiga z Małkowa.
Karski Michał, Warszawa.
Karwicki, Warszawa.
Karwosiecki, Warszawa.
Kiesewetter (księgarnia), Lublin.
Kiślański, Warszawa
Klemensowski, z Celejowa gub. lubelska.
Klub Myśliwski, Warszawa
Kłoczkowski Wł., Inżynier, Czelabińsk.
Kobierzycki Józef z Bogumiłowa.
Kołakowski Hipolit, Ust' Udinsk gub. irkucka.
Kołakowski Profesor, Warszawa.
Komierowski Konstanty, Warszawa.
Konopka Baron Jan, Galicya.
Konwikt Św. Józefa, Chyrów.
Kopczyński Dr. Aleksander, Warszawa.
Korytko, Kraków.
Korytko K., Paryż.
Kossakowski hr. Stanisław, Warszawa i Wojtkuszki 2 egz.
Kossowski I. Eks. ksiądz biskup, Włocławek.
Kossowski Władysław, Petersburg.
Kotarski, Warszawa
de Kouroche (Kurosz), Paryż.
Kownacki dr. Józef, Wieliczka.
Kozieł-Poklewski, Wadwy gub. kowieńska.
Kozłowski Stanisław Adwokat, Warszawa
Krasicki hr. Bohdan, Warszawa
Krasicki hr. Ignacy, Bachorzec Galicya.
Krasicki hr. Jan, Kniaża Krynica g. kijowska.
Krasiński hr. Edward, Radziejowice gubernia warszawska.

Kruszewska Zofia z Borchowa.
Krzyżanowski (księgarnia), Kraków.
Krzyżanowski Jan, Hulcza Galicya.
Księgarnia Spółki wydawniczej, Kraków.
Księgarnia św. Wojciecha, Poznań.
Kucharski Ksiądz dziekan Jan w Pińsku.
Kuczyński Stanisław, Warszawa.
Kuropecki ksiądz Konstanty z Krzymowa.
Kuszel, Warszawa.
Kuszelewski Inżynier, Warszawa.
Lange (księgarnia), Gniezno.
Lasocki hr. Zygmunt, Lwów.
Leśkiewicz Kazimierz, Warszawa.
Lewandowski Władysław, Chodorków gub. kijowska.
Lipczyński Stanisław, Warszawa.
Lipkowska Katarzyna, Horodnica g. kijowska.
Lubecki Drucki książę z Bałtowa.
Lubomirski książę Konstanty, Strugi gub. warszawska.
Lubomirski książę Stanisław. Równo gubernia wołyńska.
Lubomirski książę Tadeusz, Warszawa.
Luboński Jan, Staszów gub. radomska.
Luedkę z Kalisza.
Lutomski, Warszawa.
Łapiński Tadeusz, Warszawa.
Łowicki Mikołaj, Petersburg.
Łoziński z Łodzi.
Łoziński Kazimierz, Kriczanówka gubernia podolska.
Łoziński Zenon, Petersburg.
Łubieński hr. Gustaw, Warszawa.
Łubieński hr. Roger, Warszawa.
Łubieński, Warszawa.
Łuniewski Erazm, Warszawa.
Maćkiewicz Antoni, Petersburg.
Makowiecki Kapitan, Nikolsk-Ussuryjski.
Marcinkowski Władysław, Odessa.
Marczewski ksiądz Hieronim, z Czarnej, gub. radomska.
Merczyng Henryk, Petersburg.
Męciński hr. Adam, Kraków.
Miaskowski Zygmunt, Warszawa.
Mielżyński hr. Karol, Warszawa.
Mikulicz-Radecki Adwokat, z Odessy.
Milins Edmund, Warszawa.
Młynarski Emil, Warszawa.
Moszczeńska z Przysiecia.
Moszyńska Stefania, Sójki gub. warszawska.
Moycho Karol Rz. R. Stanu, Warszawa.
Mroziński Warszawa.
Naramowicz (księgarnia), Kielce.
Narzymski, Lwów.
Niemcewicz Zofia ze Skok.
Nowomiejski, Warszawa.
Nyko Adela, Kamionka gub. wołyńska.
Okulicz Bazyli, Szpoła gub. kijowska.
Orłowski hr. z Jarmoliniec.
Ośmiałowski Gustaw z Sobótki.
Ostrowski hr. Juliusz, Warszawa.
Paszyński Leonard, Skierniewice.
Pełczyński z Góry Kalwaryi gub. warszawska.
Pepłowski Adolf, Warszawa.
Perelman, Kielce.
Perzanowski Lucyan, Warszawa.
Piekosiński Franciszek, profesor uniwersytetu, Kraków.
Piętka Romuald, Warszawa.
Plater Broel hr., Wilno.
Plater hr. z Pustyni gub. witebskiej.
Platerowa hr. Władysławowa z Szatejek.
Pohorecki, Warszawa.
Pokrzywnicki, Warszawa.
Połotyński Dr. Janusz, Kraków.
Popiel Konstanty, Czaple Wielkie gub. kielecka.
Potocka hr. Adamowa, Kraków.
Potocki hr. Henryk z Koniecpola.
Przewłocki Konstanty z Woli Gałęzowskiej gub. lubelska.
Przeździecki Gustaw, Warszawa.
Przybysławski z Uniża.
Przyjemski Zygmunt z Glinek.
Pułaski Kazimierz, Zawadyńce gubernia podolska.
Pusłowski hr. Franciszek, Kraków.
Raczkowski (księgarnia), Lublin.
Radkiewicz A., Petersburg.
Radzimińska, Warszawa.
Radzimiński Zygmunt, Zawadyńce gubernia wołyńska.
Radziwiłł Książę Maciej, Warszawa.
Radziwił Książę Stanisław, Nieśwież.
Rakowski z Kozieniec gub. kijowska.
Ramułt dr. Stanisław, sekretarz c. k. ministeryum rolnictwa, Wiedeń.
Rayski, Warszawa.
Rembowski Tadeusz, Sieradz.
Resursa szlachecka, w Krakowie.
Rogójski ksiądz Mieczysław z Dąbrowy Górniczej.
Romanowski Olenikow podporucz., Warszawa.

Romer, Wilno.
Rościszewski Włodzimierz, Kosara gubernia kijowska.
Rossochacki Feliks, Wilno.
Różycka, Odessa.
Różycka Marya, Odessa.
Rudzka, Warszawa.
Rulikowski Edward, Warszawa.
Rusiecki, Warszawa.
Sanguszko książę Roman, Sławuta.
Sawełow Leonid, Korotojak gub. woroneżska.
Sawicki, Warszawa.
Seyfarth i Czajkowski (księgarnia), Lwów.
Sęczykowski z Wiernego.
Sienkiewicz Henryk, Warszawa.
Sierakowska hr. Marya, Waplewo W. Ks. Poznańskie.
Skarzyńska Marya, Warszawa.
Skarzyńska Wanda, Warszawa.
Skórzewski Radca Komitetu Tow. Kr. Zs., Warszawa.
Sobański Adam, Pieńkówka gub. podolska.
Sobański Hieronim, Sumówka gub. podolska.
Sobieszczański, Petersburg.
Sobolewski Zygmunt, Petersburg.
Sokołowski Stanisław, Warszawa.
Sołtan hr. Wiktor, Warszawa.
Sozański z Kornalowa.
Stadnicki hr. Konstanty, Poplińce gubernia podolska.
Starzeński hr. Adam.
Starzeński hr. Wiktor z Komorowszczyzny.
Stopierzyński ksiądz prałat, Włocławek.
Suchoński (księgarnia), Radom.
Szachno B. B. z Józefowa.
Szaposznikow, Petersburg.
Szaszkiewicz, Warszawa.
Szczawiński Jan, Buki gub. kijowska.
Szempliński Bolesław, Warszawa.
Szeptycki hr., Przyłbice Galicya.
Szukiewicz Wandalin, Wilno.
Szwejkowski Władysław, Radom.
Szydłowski Gustaw, Żarki gub. piotrkowska.
Szymański ksiądz Walery, Czerniowce gub. podolska.
Tangor ze Świdnicy, Galicya.
Tarnowski hr. Jan, Jampol gub. wołyńska.
Tarnowski hr. Juljusz, Końskie gub. radomska.
Tarnowski hr. Stanisław, Kraków.
Tarnowski hr. Stanisław, Tuszczyniec gubernia podolska.
Tarnowski hr. Szczepan, Nacpolsk gubernia płocka.
Tipolt pułkownik, Petersburg.
Tołłoczko Edward, Wiertomicze.
Towarzystwo Kredytowe Ziemskie Warszawa.
Trepte Konstanty, Warszawa.
Trzeciak Marya, Bolnia Nizgurcy gubernia kijowska.
Tyszkiewicz hr. Jan, Waka gub. wileńska.
Tyszkiewicz hr. Michał, Andruszówka gub. kijowska.
Uchnast Kazimierz, Częstochowa.
Unger Gracyan, Warszawa.
Urbanowski Jozafat, Koło.
Urbański Kazimierz, Kalisz.
Wardzyński Władysław, Warszawa.
Watson, Warszawa.
Ważyński Skarbek, Wilno.
Weyssenhoff Józef, Warszawa.
Weyssenhoff Waldemar, Jużynty gubernia kowieńska.
Węgleńska Anna, z Miączyna.
Węcławowicz, Wilno.
Wilczewski Leon, Warszawa.
Wilczyński Leon, Petersburg.
Windyk Wittyg Wiktor, Warszawa.
Wiśniewski Feliks, Łazin.
Wiśniowska Anna, Kraków.
Włodarkiewicz E., Warszawa.
Wodziński Antoni, Służew gub. warszawska.
Wodziński Tadeusz, Sucha gub. radomska.
Wróblewski Tadeusz, Warszawa.
Wronka ksiądz Paweł, Potok Wielki gubernia radomska.
Wydział krajowy we Lwowie.
Wyszyński Jan, Warszawa.
Zachert Baronowa, Warszawa.
Zaleski Bronisław, Janki gub. piotrkowska.
Zalewski Ludwik, Warszawa.
Zamoyski hr. Tomasz, z Jabłoni.
Zaremba, Warszawa.
Zawadzki (księgarnia), Wilno.
Zawadzki M., Czortków Galicya.
Zawadzki Szczęsny, Satanówka gub. podolska.
Zemplińska Sylwina, Sławków gub. kielecka.
Zimnoch Ludomir, Warszawa.
Zwierkowski Jerzy, Warszawa.

Przedruk techniką fotooffsetową
wykonany w Drukarni Narodowej w Krakowie
z egzemplarza udostępnionego
przez Bibliotekę Narodową w Warszawie.
Wydano w nakładzie 2 000 egzemplarzy
na zamówienie Zrzeszenia Księgarstwa.

Wydawnictwa Artystyczne i Filmowe
Warszawa 1986

WAiF Reprint